

[des] Mai

Editor: Mon Miêu

Quý vương tộc Sinh Sát phi

Phi Nghiên

Mục lục

<u>Chương 1: Số Mệnh Xuyên Không</u>	
<u>Chương 2: Trăng Máu Xuất Hiện</u>	
<u>Chương 3: Sương Mù Dày Đặc</u>	
<u>Chương 4: Di Nương "Hồi Thăm"</u>	
<u>Chương 5: Mâu Thuẫn Tăng Cao</u>	
<u>Chương 6: Lòng Dạ Đen Tối</u>	
<u>Chương 7: Di Nương Giở Trò</u>	
<u>Chương 8: Lại Xảy Ra Rắc Rối</u>	
<u>Chương 9: Chủ Tố Bộc Lộ Tình Cảm</u>	
<u>Chương 10: Lén Lút Xuất Phủ</u>	
<u>Chương 11: Âm Soa Dương Thác(*) — Hôn</u>	
<u>Chương 12: Cách Bảo Hộ Kỳ Quái Của Lão Già Tóc Bạc</u>	
<u>Chương 13: Bức Hối Thanh Mai</u>	
<u>Chương 14: Thanh Mai Nhận Tội</u>	
<u>Chương 15: Đường Đầu Lần Thứ Hai</u>	
<u>Chương 16: Di Nương Tức Đến Ngất</u>	
<u>Chương 17: Di Nương Sinh Non</u>	
<u>Chương 18: Không Mời Mà Tới</u>	
<u>Chương 19: Tính Kế Lam Ngữ Yên</u>	
<u>Chương 20: Điên Đạm Phản Kích</u>	
<u>Chương 21: Di Nương Suy Sụp</u>	
<u>Chương 22: Trước Cơn Giông Bão</u>	
<u>Chương 23: Chỉ Làm Nó Tàn Phế Đã Rất Nhân Từ Rồi</u>	
<u>Chương 24: Trở Mặt, Tác Thành Cho Tìm Đến Cái Chết</u>	
<u>Chương 25: Sức Mạnh Uy Quyền Của Lão Già Tóc Bạc</u>	
<u>Chương 26: Nghi Thức Thu Nạp Đồ Đồ Có Một Không Hai</u>	
<u>Chương 27: Sóng Gió Bất Ngờ</u>	
<u>Chương 28: Bắt Được Kẻ Gian</u>	
<u>Chương 29: Yên Chi Chọn Cái Chết</u>	
<u>Chương 30: Đồ Đồ Trong Thiên Hạ Thích Gài Bẫy Sư Phụ</u>	
<u>Chương 31: Tiểu Hồ Ly Kiêu Ngạo</u>	
<u>Chương 32: Thời Khắc Ly Biệt</u>	
<u>Chương 33: Rời Khỏi Lam Phủ</u>	
<u>Chương 34: Đến Thiên Sơn Tông</u>	
<u>Chương 35: Kế Hoạch Làm Thịt “Dê Béo” Của Bách Lão Đầu</u>	
<u>Chương 36: Rèn Luyện Y, Độc Thuật</u>	
<u>Chương 37: Bốn Năm Sau</u>	
<u>Chương 38: Rời Khỏi Thiên Sơn Tông</u>	
<u>Chương 39: Quỷ Trung Đường Đáng Sợ</u>	
<u>Chương 40: Chạm Mất</u>	
<u>Chương 41: Có Phải Chúng Ta Từng Gặp Nhau</u>	
<u>Chương 42: Quỷ Vương Vs Quỷ La Sát</u>	
<u>Chương 43: Âu Dương Mặc Thì Ăn Quả Đáng</u>	

Chương 44: Dạy Đỗ Điều Nô Ở Ngoài Lam Phủ
Chương 45: Khẩu Chiến Với Kiêu Di Nương
Chương 46: Mẹ Con Đoàn Tụ
Chương 47: Bí Mật Phủ Bụi Mờ
Chương 48: Mây Vẩn Gió Nổi
Chương 49: Tra Cha Bị Đánh
Chương 50: Hoa Di Nương Chịu Phạt
Chương 51: Dung Nhan Ẩn Giấu
Chương 52: Oan Gia Ngổ Hề
Chương 53: Có Tật Giật Mình
Chương 54: Thu Thập Người Khác Cũng Rất Tốn Sức
Chương 55: Chinh Đốn Kiêu Di Nương
Chương 56: Lần Đầu Xuất Hiện Ý Muốn Giết Người
Chương 57: Khôi Phục Dung Nhan
Chương 58: Quý Vương Độc Sủng Sát Phi
Chương 59: Thời Kỳ Ủ Mưu
Chương 60+1: Yến Hội Bầy Trong Bầy, Tình Cảnh Gặp Gỡ Sai Lầm (1)
Chương 60+2: Yến Hội Bầy Trong Bầy, Tình Cảnh Gặp Gỡ Sai Lầm (2)
Chương 61: Cánh Môi Nàng Thật Đẹp
Chương 62: Độc Phát
Chương 63: Đại Náo Lam Phủ
Chương 64+1: Bị Ôm
Chương 64+2: Bị Ôm (2)
Chương 65: Hấn Trong Mắt Nàng
Chương 66: Không Phải Người Thích Nàng Ấy Chứ?
Chương 67: Bộ Mặt Khác Của Trang Ma Ma
Chương 68: Băng Càng Thêm Sương Giá
Chương 69: Biến Cố Đánh Người
Chương 70: Vì Hấn Làm Được Thiện
Chương 71: Say Rượu Lộ Sơ Hở
Chương 72: Điêu Bí Ẩn
Chương 73: Kết Thù Kết Oán
Chương 74: Hấn Biết Là Nàng Rồi
Chương 75: Đại Náo Trong Triều
Chương 76: Phụ Tử Đối Đầu
Chương 77: Từng Bước Tiến Tới Vực Sâu
Chương 78: Khắp Nơi Rối Ren
Chương 79: Tính Kế Từng Bước
Chương 80: Tra Nữ Không An Phận
Chương 81: Bệnh Cũ Của Trang Ma Ma
Chương 82: Trời Tuyết Êm Dềm
Chương 83: Bữa Ăn Sáng Tuyệt Phẩm
Chương 84: Suy Nghĩ Trong Ấu Dương Mặc Thần
Chương 85: Giáo Huấn Kẻ Khiêu Khích
Chương 86: Gạt Lốp Mây Mù
Chương 87: Ấu Dương Mặc Thần Ra Khỏi Phòng Giám
Chương 88: Gặp Gỡ
Chương 89: Chiêu Cáo Thư Nhận Lỗi

Chương 90: Sự Kiện Biên Quan Chấm Dứt

Chương 91: Hũ Kết (Phần 1)

Chương 92: Hũ Kết (Phần 2)

Chương 93: Hũ Kết (Phần 3)

Chương 94: Hũ Kết (Phần Cuối)

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Số Mệnh Xuyên Không

Trong căn phòng cổ xưa tỏa ra từng đợt khói hương, mùi hương dễ ngửi khiến cho tinh thần đang căng thẳng của Lam Nhan hơi buông lỏng, nàng nhớ là mình đang chữa bệnh cho bệnh nhân, rồi nàng bị điện giật, cái cảm giác dòng điện chạy khắp cơ thể, bây giờ nhớ lại nàng liêu rùng mình.

Nhưng nơi này rốt cuộc là nơi nào? Trong căn phòng này bố trí thanh lịch, lại còn có gương đồng nữa sao? Quần áo đâu là quần áo ngày xưa giống y như trong tivi chiếu hả? Chẳng lẽ mình đang đóng phim sao? Thế nhưng bốn phía cũng không có camera, sau tấm bình phong này, trừ nàng ra, đến một bóng người cũng không có.

Lam Nhan là người có năng lực thích ứng rất nhanh, nàng vỗ ngực an ủi mình, nhưng tay của nàng vừa phát hiện một nơi bất thường...

Cái gì, ngực bằng phẳng hả? Đây không phải là ngực của nàng, rõ ràng nàng là ba đào hung dữ(*) mà.

(*)Ba đào hung dữ: chỉ cảnh hùng tráng, mạo hiểm. (Ý tứ ấy là tỷ khoe của mình bự đó, haha)

.

Lam Nhan vội vàng cúi đầu nhìn, nàng càng hoảng sợ hơn.

Sao lại là tay nhỏ mũm mĩm?

Hơn nữa, nhìn bàn tay, rõ ràng là bàn tay của một đứa bé mà.

Nàng vén tay áo lên nhìn, cánh tay vừa ngắn vừa mập giống như củ sen ghép lại, khung xương cũng chưa phát triển hoàn toàn, Lam Nhan không

thể không tin sự thật, đó là: Thực sự là nàng đã xuyên không, hơn nữa còn là xuyên vào trong cơ thể của một đứa bé.

Được rồi, tiểu thuyết xuyên không nàng đã đọc qua nhiều rồi, hiếm khi được trải nghiệm thử một lần. Lúc nói lời này, Lam Nhan gần như nghiêng răng nghiêng lợi, hận bản thân không thể ngửi xôm trên mặt đất vẽ vòng tròn, nguyên rửa chuyện quái quỷ này.

”Nữ nhi, nữ nhi đáng thương của ta...” Phía trước tấm bình phong mờ mờ thấy thân hình của một vị phu nhân đang lo lắng, Lam Nhan cảnh giác nằm xuống, giả bộ như vừa mới tỉnh lại, nàng hí mắt, thấy người vừa nói hồi này đã đi tới đầu giường, quần áo của vị phu nhân này không đẹp để quý giá lắm, trên dung nhan tuyệt mỹ hiện lên vẻ bi thương.

Chẳng lẽ đây chính là nương(*) của thân thể này sao? Lam Nhan đảo tròn mắt, không biết nên mở miệng nói gì.

(*)Nương: nghĩa là mẹ.

”Nguyệt nhi, cuối cùng con cũng đã tỉnh, thật là suýt hù chết nương...” Vị phu nhân này ôm tay của nàng vào trong lòng, vỗ lưng, an ủi nàng. “Tỉnh là tốt, tỉnh là tốt rồi...” Lam Nhan đang muốn đáp lại lời an ủi của bà ấy, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, nàng không biết nên nói gì, dù sao thì chủ nhân của thân thể này cũng đã qua đời: “Người cũng đã mất rồi, xin hãy nén đau thương đi.”

”Nguyệt nhi, con bị làm sao vậy? Hãy nén đau thương là sao? Con đừng hù dọa nương mà... Đại phu, mau mời đại phu...” Nhìn nữ nhi tám tuổi của mình sau khi bị rơi xuống nước thì có biểu hiện khác thường, Thu Nhược Thủy càng đau khổ hơn, bà vội vàng lớn tiếng gọi người đi tìm đại phu.

”Tôi làm sao...?” Có thể nói đây là lần đầu tiên Lam Nhan luống cuống, thực sự đầu do xuyên không hại, vừa mới sống lại đã mở miệng nói câu này, cũng khó trách vị phu nhân xinh đẹp này cho rằng nàng bị trúng tà.

”Nguyệt nhi, tại sao trán của con lại nóng như thế này, hèn chi con nói mê sảng, đại phu, tại sao đại phu còn chưa tới -” Thu Nhược Thủy vượt

trán của Lam Nhan, vẻ mặt tràn đầy đau lòng, bà nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi mình đang đỏ bừng, chắc chắn là đang hoảng sợ, nước mắt bà chảy xuống không ngừng.

Lam Nhan nhìn vị phu nhân xinh đẹp đang khóc ở trước mặt, nàng bất giác muốn vươn tay ra lau nước mắt cho bà ấy, nhưng thân thể này quá yếu ớt, hơn nữa, thân thể này còn đang sốt cao, nàng vừa mới bước lên trước, đã mất thăng bằng.

...

Chỉ nghe một tiếng rầm, Lam Nhan ngã xuống, đầu của nàng đập xuống đất, ngất xỉu một lần nữa.

Lam Nhan rơi vào một không gian mơ hồ, không gian ở nơi này liên tục chuyển động, bốn phía tối như mực, nhiều chuyện xảy ra cùng một lúc như vậy thật sự khiến cho nàng khó tiêu hóa hết.

”Hu hu hu hu...” Lam Nhan càng bước về phía trước thì càng nghe thấy tiếng khóc như có như không, có chút sồn tóc gáy, tại vì thường ngày, những bức ảnh về ma quỷ nàng đã thấy nhiều, nàng cắn răng, lấy hết can đảm đi về phía trước.

Lúc đến gần tiếng khóc, Lam Nhan lấy hết can đảm hỏi: “Ai đang khóc, đừng có núp ở trong bóng tối rồi giả thần giả quỷ.”

”Rốt cuộc thì ngươi cũng đã tới.” Giọng nói yếu đuối phát ra từ một người mặc hỉ phục(*) màu đỏ, trên người của nữ nhân này phát ra ánh sáng màu trắng, soi sáng nàng ta và Lam Nhan.

(*)Hỉ phục: đồ cưới của Trung Quốc thời xưa.

Lam Nhan tròn tròn mắt, cô gái mặc hỉ phục này và nàng giống nhau như đúc, chỉ trang điểm khác nhau, đôi mắt của nàng ta hờn hờn, trên gương mặt tái nhợt tràn đầy sát khí.

”Cô là ai? Tại sao lại nói là rốt cuộc tôi đã tới? Cô đã đợi tôi từ lâu rồi sao?” Trong đôi mắt của Lam Nhan tràn đầy nghi ngờ, trên người của nữ nhân đối diện tản ra khí lạnh, khiến cho nàng rùng mình.

”Đúng vậy, ta vẫn đang đợi người, ta tên là Lam Lăng Nguyệt, sau khi ta chết, ta đã đến nơi này, trong lòng ta tràn đầy oán hận, nhưng lại không thể báo thù, người có biết cảm giác này khổ đến cỡ nào không?

Mãi đến khi, có một đạo sĩ đi tới nơi này, hắn nói ta biết là ta đã chết, trắng máu xuất hiện, sát khí mãnh liệt, nhưng chân thân của ta đã bị hủy, không có cách nào sống lại, số mệnh đã sắp đặt, một ngàn năm sau, người đời sau của Lam gia sẽ tới đây giải quyết chuyện yêu hận tình thù của đời này.

Cho nên ta vẫn đang chờ đợi người đến.” Lam Lăng Nguyệt có thể trụ lại ở không gian này lâu như vậy chỉ vì một lý do duy nhất, đó chính là chờ đợi nàng đến báo thù cho nàng ấy.

”Ý của cô là, cơ thể của đứa trẻ mà tôi xuyên vào, chính là cô sao? Rốt cuộc là cô đã trải qua chuyện gì vậy? Trắng máu xuất hiện, thế giới này sẽ gặp thảm họa sao?” Lúc này, da đầu của Lam Nhan hoàn toàn tê dại, thật là nhất ba vị bình nhất ba hựu khởi mà(*).

(*)Nhất ba vị bình nhất ba hựu khởi: Con sống thứ nhất chưa qua, con sống tiếp theo lại tới.

”Ta đã trải qua cái gì sao, đợi một lát nữa, người sẽ biết, người đã tới, đó cũng là lúc ta hóa thành tro bụi, xin hãy nhớ, cả đời này phải thay ta, chăm sóc cho mẹ ruột của ta thật tốt, bà ấy là người duy nhất mà ta không yên tâm.” Lúc Lam Lăng Nguyệt suy nghĩ tới mẫu thân yếu đuối của mình, nàng ấy đã chảy ra một giọt nước mắt.

”Nếu như số mệnh sắp đặt như vậy, tôi sẽ chăm sóc cho mẹ của cô thật tốt, cô yên tâm.” Không hiểu vì sao Lam Nhan lại đau lòng vì nữ nhân trước mắt này, nàng chấp nhận yêu cầu của cô ấy mà không cần suy nghĩ.

”Cám ơn người, nghe được lời này của người, ta cũng không còn gì hối tiếc, trước khi ta hóa thành tro bụi, ta sẽ chuyển hết ký ức của ta vào trong trí nhớ của người, Lam Ngữ Yên, Công Tôn Hạ, Kiều Phi Nhi, cả đời này sẽ có người thay ta trừng trị các người, ta đã thề với trăng máu, nhất định sẽ thực hiện, ha ha ha.”

Lam Lăng Nguyệt dùng hết sức lực cuối cùng, chuyển toàn bộ ký ức của nàng vào trong bộ nhớ của Lam Nhan, nàng ấy cười điên cuồng, hóa thành tro bụi.

Dù sao cũng là tất cả ký ức của Lam Lăng Nguyệt, bỗng chốc tràn vào trong đầu của Lam Nhan, nàng cảm thấy đầu óc cực kỳ nặng nề, cực kỳ hỗn loạn, lúc Lam Lăng Nguyệt hóa thành tro bụi, nàng cũng ngã xuống đất. Trí nhớ dừng lại ở đêm Lam Lăng Nguyệt bị hại.

Đôi lời tác giả:

----- Đè lời nói với người xa lạ -----

Đây là truyện mới, đề tài mới, khởi hành mới, mong nhận được sự ủng hộ của mọi người.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Trăng Máu Xuất Hiện

Hôm nay vốn là ngày vui của Lam Lăng Nguyệt - Trưởng nữ nhà họ Lam và Công Tôn Hạ - công tử của nhà họ Công Tôn, nhưng bên ngoài phủ Công Tôn đãi tiệc mừng, treo đèn lồng và chữ Hỷ màu đỏ rất chói mắt, còn phía sau vườn hoa lại phát ra tiếng khóc của tân nương.

”Tại sao, tại sao lại đối xử với ta như vậy, Hạ, thiệp trong sạch, thiệp không phải là dâm phụ, chính bọn họ đã phá hủy trình tiết của thiệp, chính bọn họ đã làm nhục thiệp, Hạ, chàng nhất định phải tin thiệp, chàng đừng vứt bỏ thiệp, chàng hãy giết chết bọn họ đi, giết bọn họ báo thù cho thiệp.”

Lam Lăng Nguyệt mặc bộ giá y(*) màu đỏ, đôi mắt ngập nước, nàng quỳ trên mặt đất, ôm người Công Tôn Hạ, vẻ mặt hấn tàn nhẫn, tiếng khóc, tiếng cầu xin của nàng thật thương tâm, nhưng bầu không khí ở bốn phía lại lạnh đến mức yên tĩnh.

(*) Giá y: đồ cưới của con gái Trung Quốc thời xưa

”Tỷ tỷ, trước ngày thành hôn, tỷ đã mất đi trình tiết, đây chính là sự thật, vậy mà tỷ còn muốn hãm hại muội và di nương của tỷ sao, tỷ muốn ép muội đến con đường chết sao, nếu như muội chết có thể khiến cho lòng của tỷ tỷ được thoải mái, vậy thì muội bằng lòng chết.”

Lam Ngữ Yên đang đứng ở một bên, nàng ta nói xong liền rút một cây trâm ngọc ở trên đầu, đâm về phía cổ tay của mình.

Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, Công Tôn Hạ “kịp thời” giữ lấy cây trâm ngọc của Lam Ngữ Yên, hấn ta nhìn vào đôi mắt đỏ ửng của Lam Ngữ Yên, rồi quay mặt lại, tát Lam Lăng Nguyệt một bạt tai.

”Đủ rồi! Lam Lăng Nguyệt, ta yêu người nhiều năm như vậy, cuối cùng người lại cho ta cái gì đây, người để cho người khác làm nhục thân thể, người muốn khiến cho thiên hạ cười nhạo ta đội mũ xanh(*) sao? Chuyện xấu của người bị vạch trần, vậy mà người còn muốn kéo cả người thân của mình cùng rơi xuống nước, người trở thành người có tâm địa rắn rết từ lúc nào vậy?”

(*)Đội mũ xanh: đồng nghĩa với bị cấm sùng, ý chỉ vợ của mình đi ngoại tình.

Lúc này, sắc mặt của Công Tôn Hạ đã tái xanh, hắn nhìn Lam Lăng Nguyệt, tim của hắn đau đớn giống như bị tàn phá.

Bông hoa ở bờ bên kia, thật là đẹp; giấc mơ về chuyện xưa, khắc sâu đến tận xương; yêu quá nhiều sẽ biến thành ma.

Hắn còn nhớ, vào năm hắn mười tuổi, trong bữa tiệc Bách Hoa, đó là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt, khi đó, một mình nàng ngửi thêu hoa Mẫu Đơn, nhìn con bướm bướm ở xa bay đến đậu vào đóa hoa Mẫu Đơn ở trong tấm vải thêu của nàng, khóe miệng nàng hiện lên một nụ cười ngây thơ, xinh đẹp, hình ảnh đó đã đi sâu vào trong lòng của Công Tôn Hạ, kể từ lúc đó, trong mắt của hắn chỉ có nàng, nàng bị người khác bắt nạt, hắn bảo vệ nàng, lúc nàng đau khổ, hắn ở bên cạnh an ủi nàng.

Năm năm sau, cuối cùng thì tình cảm của hắn và nàng cũng đã đơm hoa kết trái(*), hắn cho rằng, hạnh phúc đã đến, nhưng vào đêm trước ngày thành hôn, Lam Ngữ Yên nói cho hắn biết, từ lâu, lòng của Lam Lăng Nguyệt đã dành cho thiên hạ đệ nhất công tử - Ôn Vân Mặc, hắn không tin, tức giận mắng Lam Ngữ Yên châm ngòi ly gián.

Vì muốn chứng minh cho sự trong sạch của nàng, ngăn chặn miệng lưỡi của mọi người, hắn cố ý mời cung nữ đã sống lâu năm ở trong cung, giúp hắn kiểm tra thân thể của Lam Lăng Nguyệt.

Nhưng sau khi lão cung nữ nói cho hắn biết kết quả kiểm tra Lam Lăng Nguyệt, lúc đó, tất cả tình cảm của hắn đều bị sự giận dữ thay thế.

Dòng chữ màu đỏ rực, không phải là xử nữ, khiến cho một chút lý trí còn sót lại của hắn biến mất, hắn phát điên, bóp cổ của Lam Lăng Nguyệt, miệng lầm bầm “Ta sẽ cho người biết, cái giá của việc phản bội ta.”

Tròng mắt của Công Tôn Hạ biến thành màu đỏ tươi, tâm trí đang nghĩ về chuyện xưa cũng đã quay trở về hiện tại, cho dù những hồi ức này rất tốt đẹp, cũng không có cách nào kiềm chế được cử chỉ điên rồ của hắn, hắn tàn nhẫn bóp cổ Lam Lăng Nguyệt, dần ép nàng đến bên góc tường, nắm lấy tóc nàng, liên tục đập đầu nàng vào tường, cho đến khi máu tươi nhuộm đỏ cả một mảng tường, Công Tôn Hạ mới ngừng lại hành động điên cuồng của mình.

Sau đó, hắn lấy một chiếc hộp màu đỏ sậm từ trong tay áo, nhìn khắp người Lam Lăng Nguyệt đầy vết thương, trong ánh mắt của hắn ngoại trừ chán ghét ra thì chỉ có hận, khi yêu lẫn, con người sẽ hóa thân thành ma quỷ, hận còn đáng sợ hơn yêu, khi lý trí bị giận dữ thay thế, cho dù có trải qua tinh phong huyết vũ(*) cũng không thể nào xóa sạch đau khổ.

(*)Tinh phong huyết vũ: giống như là đắm máu tanh, mưa máu gió tanh.

”Công Tôn Hạ, người thà tin mẹ con bọn họ hoa ngôn xảo ngữ(*), cũng không muốn nghe ta giải thích, tình cảm năm năm của chúng ta, ở trong mắt của người cũng chỉ có như vậy thôi sao, Lam Ngữ Yên, nàng ta chỉ cần nũng nịu, giả vờ nói mấy câu muốn chết, thì tất cả mọi sai lầm đều do ta - Lam Lăng Nguyệt, có phải không? Người cảm thấy ta lòng dạ của ta giống như rắn rết cũng được, rách nát cũng được, không sao cả, ta - Lam Lăng Nguyệt rất vui mừng vì thân thể của ta không bị một người điên như người làm bẩn, ha ha ha ha.”

(*)Hoa ngôn xảo ngữ: nói lời ngon ngọt, lừa dối người khác.

Lúc này, máu đã loang ra khắp y phục tân nương của nàng, giọng nói của nàng cực kỳ thảm thương, lòng của nàng đã thiên sang bách khổng(*) từ lâu, chỉ hận kiếp này, bản thân đã sống nhu nhược, nhẫn nhịn, cho nên mới tạo ra tình huống không thể cứu vãn như ngày hôm nay.

(*)Thiên sang bách khổng: Bị tàn phá nặng nề, đầy vết thương.

Vốn dĩ, Công Tôn Hạ đang tức giận mãnh liệt, sau khi nghe tiếng cười khiêu khích và câu nói vui mừng của Lam Lăng Nguyệt, lửa giận trong con mắt của hắn càng tăng thêm, hắn lấy ra từng cây ngân châm, tàn nhẫn đâm vào kinh mạch của Lam Lăng Nguyệt, mười hai cây ngân châm cắm vào mười hai kinh mạch của nàng.

Trong nháy mắt, Lam Lăng Nguyệt có cảm giác xương cốt và thân thể bị tách đôi, loại đau đớn này không khác gì nỗi đau bị róc xương, trên cây ngân châm có một loại cổ độc, từ từ ngấm vào trong cơ thể của nàng, giống như có một đàn sâu nhỏ đang liên tục cắn nuốt thân thể của nàng, cảm giác bức rức khiến cho toàn bộ da đầu của Lam Lăng Nguyệt dựng thẳng lên, ngũ quan(*) cũng bắt đầu vẩn vọ, đau đến mức không muốn sống.

(*)Ngũ quan: chỉ 5 bộ phận trên khuôn mặt con người, đó là: mắt, lông mày, tai, mũi và miệng

”Mùi vị của vạn kiếp bất phục(*) như thế nào, Lam Lăng Nguyệt, đây chính là kết quả của việc ngươi dám phản bội ta, không ai có thể cả gan đùa giỡn tình cảm của ta.”

(*)Vạn kiếp bất phục: ý chỉ thân thể đã mất rồi thì vạn kiếp khó có thể có lại được.

Công Tôn Hạ ôm cánh tay, thưởng thức bộ dáng đau đớn của Lam Lăng Nguyệt, ngón tay lạnh như băng xẹt qua cánh môi xinh đẹp của nàng, hắn cười rất quỷ dị.

Lúc này, giọng nói của Công Tôn Hạ giống như quỷ dữ đến từ địa ngục, trong cơn đau đớn, Lam Lăng Nguyệt thoi thóp nhìn Lam Ngữ Yên đang đứng sau lưng Công Tôn Hạ, nàng ta nở một nụ cười gian trá, nhớ tới những chuyện khổ nhục đã xảy ra ở trên người mình trước đây, nàng buồn cười, cuối cùng, nàng lại bị chính tay của người mình yêu nhất đưa vào địa ngục.

Càng buồn cười hơn, kiếp này nàng cho rằng, làm việc thiện có thể thay đổi được con người, lấy ơn báo oán chính là một việc làm tích phúc đức, ở

trên khoeo mắt của nàng, máu và nước mắt trộn lẫn vào nhau, nàng liếc nhìn Lam Ngữ Yên và Công Tôn Hạ đang ở trong trạng thái phát điên.

Sau đó, nàng nhìn lên mặt trăng, mở miệng nói: “Nếu như ta có thể sống lại, những người đã hại ta ở kiếp này, ta - Lam Lăng Nguyệt chắc chắn sẽ róc xương, rút gân những kẻ đó gấp mười gấp trăm lần, dùng máu để cúng bái.”

Nàng cười đau khổ, dùng một chút sức lực cuối cùng của mình, cắn đứt đầu lưỡi, tự sát ở dưới mặt trăng tròn.

”Hạ, tử tử đã chết, vậy thi thể của tử ấy phải làm sao đây, nếu như bị người khác biết, nhất định sẽ rất phiền phức.” Lam Ngữ Yên không dám nhìn Lam Lăng Nguyệt chết không nhắm mắt, trông mắt đầy máu giống như đang nhìn chăm chăm nàng ta, rất kinh khủng.

”Châm lửa đốt cháy phòng tân hôn, hủy thi diệt tích(*), ngày mai ta sẽ cho người truyền ra rằng: hầu phủ Công Tôn cháy, tân nương Lam Lăng Nguyệt bị chết trong biển lửa.” Công Tôn Hạ mở miệng nói, giọng nói của hắn không chứa một chút độ ấm nào.

(*)Hủy thi diệt tích: làm cho thi thể biến mất để xóa hết chứng cứ.

”Trong lòng của Yên nhi đã yêu mến Hạ từ lâu, Yên nhi bằng lòng thay thế tử tử, bồi thường cho Hạ thật tốt.”

Lam Ngữ Yên biết, nàng ta chính là người duy nhất biết hết chuyện này, Công Tôn Hạ độc ác như thế nào, vừa nãy nàng ta cũng đã thấy, người sáng suốt là người biết tự bảo vệ chính mình, dâng hiến thân mình chính là việc làm không cần phải suy nghĩ, hơn nữa, Công Tôn Hạ cũng là một hầu gia, còn nàng lại là thứ nữ của một thương gia lớn, đây cũng xem như là một vụ buôn bán có lời.

”Xem như nàng biết đi đâu, mau theo bản hầu gia đi động phòng.”

Công Tôn Hạ lạnh lùng kéo Lam Ngữ Yên đi, sau khi hắn rời đi, ám vệ đổ dầu lên trên thi thể của Lam Lăng Nguyệt, đốt toàn bộ phòng cưới.

Nhìn lửa cháy hừng hực, trong con mắt của Lam Ngữ Yên lóe ra ánh sáng xảo quyệt, trong lòng thầm nghĩ: “Lam Lăng Nguyệt, cuối cùng người vẫn thua ta, lúc còn sống, người bị ta giẫm nát ở dưới lòng bàn chân, ta dựng chuyện hại người thì sao, không ngờ người lại giúp ta xuất giá, cảm giác bị chính người mình yêu hành hạ đến mức phải tự sát như thế nào, chết mà thi thể cũng không còn, đáng thương, thật đáng thương, đêm nay, người muội muội này sẽ thay người động phòng, ha ha ha ha....”

Ngon lửa cháy rực, nhuộm đỏ cả một vùng trời đêm, mặt trăng cũng từ từ biến thành màu máu, những cơn gió to kỳ lạ liên tục thổi mạnh, lửa cháy mãnh liệt càng ngày càng tiến gần đến mặt trăng.

Cảm giác bị ngọn lửa đốt cháy khiến cho Lam Nhan đang đắm chìm trong trí nhớ của Lam Lăng Nguyệt, liên tục hét lên.

”A -, đừng, nóng quá, nóng quá.” Thân thể chìm vào trong một không gian kỳ lạ, khiến cho Lam Nhan bất giác hét lên.

Hồi ức kéo dài giống như đang chiếu phim, sau khi Lam Nhan ghi nhớ hết toàn bộ kí ức của đêm hôm đó, trong đầu của nàng giống như một cuộn phim quay chậm, từng hình ảnh từ từ hiện ra, hình ảnh Lam Lăng Nguyệt, nàng là người tài giỏi, luôn nhẫn nhịn, sự oán hận của nàng ấy từ từ hòa nhập vào trong đầu, trong trí nhớ của Lam Nhan, nhưng mà ký ức lúc năm tuổi đến mười tuổi của nàng ấy lại không có gì, giống như có một người nào đó đã cố ý xóa sạch.

Hình ảnh liên tục chuyển động, rồi dừng lại ở trước đêm tân hôn của nàng ấy, sau khi Lam Lăng Nguyệt tỉnh lại, nàng nhìn xuống dưới thân thể của mình thì thấy một vết máu màu đỏ sẫm và chỗ kín của nàng thì căng đau, đôi môi của nàng ấy đầy máu, nụ cười tuyệt vọng kia khiến cho Lam Nhan bất giác đau lòng.

Tiếng cười đau khổ này hòa nhập vào trong đầu của Lam Nhan, dường như linh hồn của nàng và thân thể của nàng ấy đã hòa làm một.

Kiếp trước, Lam Lăng Nguyệt là trưởng nữ của một thương gia lớn - Lam gia, nước Kim Hoa, bản tính lương thiện, không có tài năng gì, chỉ có

thêu vải rất giỏi, nàng luôn nhường nhịn, khiêm tốn, bị thứ muội bày mưu hãm hại, mỉa mai là chuyện bình thường như cơm bữa.

Nương của nàng không được sủng ái, di nương lại rất quyến rũ, có tài trang điểm rất đẹp, nếp sống của Lam gia cực kì thiên vị, sủng thiếp diệt thù là chuyện bình thường.

Đêm trước ngày tân hôn, nàng ấy bị nương của Lam Ngũ Yên - Kiều di nương dùng thuốc mê khiến nàng ấy ngất đi, sau đó, bà ta sai người dùng cổ thuật “Thần tượng sinh thực khí” phá trinh tiết của nàng ấy, để đến đêm tân hôn, nàng sẽ bị khinh bỉ vì thân thể không còn trong trắng.

Hình ảnh nhanh chóng biến đổi, trong cơn hôn mê, Lam Nhan chỉ cảm thấy thân thể của mình nhanh chóng rơi xuống.

”Không, không.” Lam Nhan giãy giụa, dùng một chút sức lực còn lại của mình hét to lên, nàng mở mắt.

QUỶ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Sương Mù Dày Đặc

“Nguyệt nhi, cuối cùng con cũng đã tỉnh, con thực sự sắp hù chết nương.” Thu Nhược Thủy lau nước mắt, lúc Lam Lăng Nguyệt liên tục nói mê sảng, bà gọi thế nào thì nàng cũng không tỉnh, lòng của bà giống như bị kim đâm.

“Nương, người là nương của con sao?” Nhìn những giọt nước rơi khỏi mắt của vị phu nhân này, Lam Nhan hỗn loạn, nàng không dám chắc nên đã dò hỏi bà ấy.

“Hài tử ngốc, con nói mê sảng cái gì vậy, nếu ta không phải là nương của con, vậy thì còn có thể là ai được chứ, đợi một lát nữa, Vương mẫu sẽ bưng bát canh gừng tới, con uống cho ấm người.” Thu Nhược Thủy vươn tay ra, xoa trán của Lam Nhan, xem thử nàng hạ sốt chưa.

“Không, con chỉ đột nhiên cảm thấy, đã lâu rồi, con chưa gặp nương.” Lam Nhan bước lên, ôm Thu Nhược Thủy. Nàng đã đồng ý với Lam Lăng Nguyệt là sẽ chăm sóc cho người thân của nàng ấy, nếu đây chính là số mệnh, vậy thì những kẻ đã khiến cho nàng ấy phải vạn kiếp bất phục, nàng cũng sẽ nghe theo ý nguyện của nàng ấy, róc xương, rút gân, dùng máu để cúng bái.

“Tiểu Nguyệt nhi của ta, đã lớn rồi mà vẫn còn làm nũng, đúng rồi, tại sao con lại rơi xuống đầm Bích Thủy?” Thu Nhược Thủy vừa lau cái trán đầy mồ hôi của Lam Lăng Nguyệt vừa nhỏ giọng trách nàng.

“Con chơi ở cạnh đầm nước, do không cẩn thận nên con đã ngã xuống.” Lam Lăng Nguyệt nhìn vị mẫu thân gầy yếu đang ở trước mặt nàng, nàng không muốn khiến cho bà ấy phải lo lắng, nên đã nói dối cho qua chuyện.

Nhưng dựa theo kí ức của nàng ấy, thì không phải là nàng bị rơi xuống nước, mà là bị người ta đẩy xuống, Lam Nhan âm thầm hạ quyết tâm, chờ đến khi cơ thể của nàng hồi phục, chuyện đầu tiên nàng làm chính là tìm cho ra kẻ đã đẩy nàng xuống nước, nàng vừa mới xuyên không đã muốn đẩy nàng vào chỗ chết, thấy nàng là một đứa nhỏ tay ngắn, chân ngắn thì nghĩ nàng là người hiền lành à.

Lúc Lam Nhan chìm đắm ở trong suy nghĩ của chính mình thì có một nha hoàn chạy vào trong phòng, vẻ mặt lo lắng.

“Phu nhân, tiểu thiếu gia đang khóc liên tục ở Vân Thanh uyển, có lẽ là vì muốn uống sữa, người mau tới xem đi ạ.” Sau khi nha hoàn đó hành lễ, nàng ta mở miệng nói rõ chuyện đang xảy ra.

Nghe nha hoàn nói như vậy, Thu Nhược Thủy mới nhớ tới, lúc này, sau khi nghe được tin Nguyệt nhi rơi xuống nước, bà đã vội vàng chạy tới đây, đến bây giờ còn chưa cho nhi tử Lam Lăng Hạo mới vừa tròn một tuổi bú sữa mẹ.

“Nguyệt nhi, đại phu nói thân thể của con quá yếu, phải uống thuốc hạ sốt và bát canh gừng cho ấm người, nương đã căn dặn Vương mẫu nấu canh gừng, một lát nữa sẽ bưng tới cho con uống, uống xong thì đi ngủ, sẽ giảm bớt khí lạnh, Hạo nhi đang khóc ở trong uyển, nương đi trước, chờ ngày mai con khỏe hơn một chút, nương sẽ ôm Hạo nhi tới đây thăm con.” Nhìn sắc mặt tái nhợt của Lam Nhan, Thu Nhược Thủy vẫn không yên lòng, dặn dò nàng, dù sao thì lòng bàn tay hay mu bàn tay cũng đều là thịt, nữ nhi này của bà vốn là một đứa nhỏ số khổ.

“Chúng ta còn cần phải nói những lời khách sáo này sao, nương mau đi đi, Nhan... Không, Nguyệt nhi không có chuyện gì đâu.” Lam Nhan vừa định nói là Nhan nhi, nhưng lúc đó, nàng chợt nhớ ra chủ nhân của thân thể này tên là Lam Lăng Nguyệt, dừng lại một chút, nàng liên tục thôi miên chính mình, sau này, nàng tên là Lam Lăng Nguyệt.

“Ừ.” Thu Nhược Thủy hơi sửng sốt, lúc này, bà cảm thấy Nguyệt nhi không giống như trước kia, hình như trong nháy mắt, nàng đã hiểu chuyện, hơn nữa trong lời nói của nàng cũng đã tỏ ra vẻ chín chắn hơn, chẳng lẽ là

vì số khổ, nên đứa nhỏ này đã hiểu chuyện sớm hơn những đứa trẻ khác sao? Nghĩ tới đây, trong lòng của Thu Nhược Thủy đau xót. Bà dặn dò Thanh Mai và Nguyệt Trúc đang đứng ở bên cạnh phải hầu hạ Lam Lăng Nguyệt cho thật tốt, sau đó dẫn nha hoàn chạy đến lúc này, vội vàng rời khỏi Nguyệt Khuê các.

Lam Lăng Nguyệt nhìn mẫu thân rời đi, sau đó nàng nằm xuống, có lẽ là do vừa mới xuyên không, đã gặp phải chuyện chết đuối, cho nên thân thể của nàng rất yếu ớt, mới nằm xuống giường, nàng đã có cảm giác buồn ngủ.

“Tiểu thư, người đừng ngủ, người uống bát canh gừng trước đã, rồi hãy ngủ tiếp, Vương mẫu đã đến phòng bếp lấy cho người rồi.” Thanh Mai thấy tiểu thư nhà mình đang trong trạng thái buồn ngủ, nàng nhớ tới lời căn dặn của phu nhân trước khi đi, muốn tiểu thư uống xong bát canh gừng rồi mới đi ngủ, vì vậy, nàng mở miệng, khẽ nhắc nhở tiểu thư.

“Thân thể của ta không có gì đáng lo đâu, ngủ một giấc để bổ sung năng lượng là được rồi, canh gừng rất khó uống, nếu không cẩn thận sẽ gây chết người.” Mí mắt của Lam Lăng Nguyệt khẽ híp lại, nàng mở miệng nói với Thanh Mai.

“Tiểu thư, oan uổng cho nô tỳ, nô tỳ tuyệt đối không có bất kỳ ý nghĩ nào muốn hãm hại người.” Nghe Lam Lăng Nguyệt nói uống canh gừng sẽ gây chết người, nàng ấy cho rằng nàng đã phát hiện ra chuyện gì, nên đã quỳ trên mặt đất, liên tục dập đầu.

Thanh Mai vừa liên tục nói oan uổng vừa làm động tác dập đầu khiến cho cơn buồn ngủ của Lam Lăng Nguyệt biến mất một nửa, nàng không ngờ, mình chỉ thuận miệng nói ra một câu thôi lại có sức ảnh hưởng lớn như vậy, nhưng mà hành động này hình như hơi quá, nàng liếc nhìn Thanh Mai.

“Thanh Mai, người hiểu lầm ý của ta rồi, ta chỉ không muốn uống nên đã tùy ý nói bừa một lí do, có phải nếu ta uống, các người sẽ không đứng ở chỗ này giống như hai bảo tiêu(*) bảo vệ cho ta phải không, nếu đúng như

lời ta nói, vậy ta sẽ uống.” Lam Lăng Nguyệt hít một hơi, dùng giọng non nớt, nháy mắt, giả làm vẻ mặt ngượng ngùng.

(*)Bảo tiêu: chính là vệ sĩ, nhân viên bảo vệ.

“Tiểu thư đã quá lời rồi, nô tỳ sẽ đi gọi Vương mẫu bưng canh gừng đến.” Thanh Mai thấy tiểu thư không có ý trách tội mình, vẻ mặt đã không còn trắng bệch nữa, nàng ta đứng lên đi tìm Vương mẫu, mồm môi đầy lưng, trong lòng không khỏi nghi ngờ “Kỳ quái, với tính tình ngu ngốc của tiểu thư, tại sao lại có thể nói ra những lời như vậy được? Chẳng lẽ nàng ta đã hoài nghi nàng rồi ư? Thế nhưng, không đúng, nàng mới có tám tuổi, sao lại...”

Lúc Thanh Mai cúi đầu, định chạy ra khỏi phòng, Nguyệt Trúc nhìn thấy vẻ mặt lúng túng của Thanh Mai, nàng ta đảo tròn mắt, cố nén cười, trong lòng thầm vui vẻ, không ngờ một người tác uy tác phúc(*) như Thanh Mai cũng có dáng vẻ như vậy.

(*)Tác uy tác phúc: dùng để chỉ người cậy mình có quyền thế, không coi ai ra gì.

“Có chuyện gì vui sao?” Lam Lăng Nguyệt nhận ra Nguyệt Trúc khác thường, nên đã giả vờ dò hỏi.

“Không có, không có.” Nguyệt Trúc nghe thấy lời nói của tiểu thư nhà mình tuy còn non nớt nhưng lại rất uy nghiêm, nàng ta hơi luống cuống.

“Tên của người là gì.” Lam Lăng Nguyệt mở to mắt nhìn Nguyệt Trúc, ánh mắt của nàng trong trẻo, hoạt bát khiến cho người đối diện có cảm giác rất dễ chịu.

“Nô tỳ tên là Nguyệt Trúc, mới vừa vào phủ, nên vẫn còn chưa hiểu hết phép tắc ở đây, mong tiểu thư rộng lượng bỏ qua, sau này nô tỳ nhất định sẽ chăm chỉ học hết các phép tắc.” Nguyệt Trúc cho rằng Lam Lăng Nguyệt muốn trách phạt mình nên đã cúi đầu, vừa trách bản thân vừa cầu xin tha thứ.

“Nguyệt Trúc? Tên không tệ, sau này người sẽ là tỳ nữ thân cận của ta, ta đang cần một nha hoàn có thể nghe ngóng mọi chuyện cho ta.” Lam Lăng Nguyệt nửa nằm nửa ngồi, nàng cảm thấy tiểu cô nương này rất có hiểu biết, ít ra còn tốt hơn Thanh Mai gốc nghề kia.

“Nô tỳ cảm tạ tiểu thư đã khen ngợi, sau này Nguyệt Trúc nhất định sẽ làm tỳ nữ thân cận, thông báo mọi chuyện cho tiểu thư biết.” Nguyệt Trúc chớp mắt, nàng ta không ngờ rằng, chẳng những nàng không nổi giận, mà còn cho nàng ta trở thành tỳ nữ thân cận, trong lòng nàng ta rất vui sướng, hai má cũng ửng đỏ.

“Ừ, lời nói nịnh nọt này để sau này hãy nói đi, người mau đi xem canh gừng đã có chưa, ta mệt mỏi, rất muốn ngủ.” Lam Lăng Nguyệt ngủ gật, bàn tay theo thói quen đặt vào mạch, hơi thở phân tán cho thấy thân thể này không chỉ đơn giản là bị rơi xuống hồ nên bị nhiễm phong hàn, thân thể này còn bị trúng hàn độc, độc chưa xâm nhập vào nội tạng, xem ra người ở nơi này cũng không hề tốt lành gì, cũng may nàng là bác sĩ Đông y nổi tiếng ở hiện đại, độc này chỉ là chuyện nhỏ đối với nàng.

Một lúc sau, Nguyệt Trúc và Thanh Mai cùng nhau đi vào, Thanh Mai bưng chén canh gừng đặt ở trên cái bàn tròn nhỏ bên cạnh Lam Lăng Nguyệt, để cho nàng thuận tiện dùng canh.

Nàng cố gắng mở mắt ra, sau khi uống xong chén canh gừng, Lam Lăng Nguyệt nằm xuống, Nguyệt Trúc đắp chăn lên người nàng, sau đó lui ra ngoài phòng cùng với Thanh Mai.

“Người cũng rất cố gắng nhỉ, đúng là vận cực chó (MM: nguyên văn của tác giả nha, haha), lại đi làm nha hoàn thân cận của tiểu thư.” Vừa khỏi phòng, Thanh Mai đã mở miệng châm chọc Nguyệt Trúc.

“Thanh Mai tỷ tỷ nói lời này thật có tâm, ai thật lòng đối xử với tiểu thư, ai luôn hòa theo người khác nói xấu tiểu thư, trong lòng của hai chúng ta đều biết rõ.” Nguyệt Trúc không muốn dây dưa với Thanh Mai, nói nhảm nhất định sẽ lỗ lời, may mắn được làm nô tỳ thân cận của tiểu thư, nàng rất cảm ơn.

“Ôi, vừa mới được lên cùng cấp bậc với ta, đã lên mặt, sao người không nhìn lại bản thân một chút đi, lấy tư cách gì mà dạy bảo ta.” Sắc mặt Thanh Mai xanh đen, nhưng vẫn mở miệng nói ra mấy lời độc địa, thật không ngờ, miệng lưỡi của Nguyệt Trúc thật sự rất lợi hại.

“Ta mặc kệ người.” Nguyệt Trúc không thèm nhìn Thanh Mai, nàng ta rời đi, để lại một mình Thanh Mai nhìn chằm chằm bóng lưng của Nguyệt Trúc, trong con người của nàng ta lóe ra sự độc ác.

Có lẽ là do uống canh gừng nên sáng hôm sau tỉnh lại, trên lưng của Lam Lăng Nguyệt đầy mồ hôi, nàng ngẩng dậy, nhìn ánh mặt trời ở bên ngoài chiếu vào trong phòng, nàng vươn cánh tay nhỏ bé ra, cảm thụ sự ấm áp của ánh mặt trời, Lam Lăng Nguyệt là người có năng lực thích ứng rất mạnh, nàng đang cảm thụ buổi sáng đầu tiên sau khi xuyên không.

“Tiểu thư, người đã tỉnh.” Thanh Mai nhìn thấy thời gian không còn sớm, nên đã bưng một chậu nước bằng trúc đi vào phòng.

“Ừ, hầu hạ ta rửa mặt chải đầu đi, đúng rồi Thanh Mai, hôm qua ta rơi xuống nước, sao ta có thể trở về Nguyệt Thanh uyển được vậy.” Lam Lăng Nguyệt vừa để cho Thanh Mai hầu hạ mình mặc quần áo, vừa dò hỏi tình hình hôm qua.

“Ngày hôm qua, Vương Khánh đi tuấn, nghe thấy tiếng kêu cứu của người nên đã cứu người lên.” Khi Thanh Mai nghe thấy Lam Lăng Nguyệt hỏi mình là tại sao nàng có thể trở về phòng được, mạch suy nghĩ của nàng ta hơi dừng lại một chút, sau đó mở miệng nói qua loa tình hình ngày hôm qua.

Lam Lăng Nguyệt mặc xong y phục, nàng ngẩng ở trước gương đứng, lúc Thanh Mai chải tóc cho nàng, lần đầu tiên nhìn thấy chính mình ở trong gương đứng, Lam Lăng Nguyệt thực sự sửng sốt, gương mặt của nàng ở trong gương có thể được gọi là thanh tú, nhưng nàng lại không có một chút cảm giác quen thuộc nào, nàng ngạc nhiên, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, nàng nhớ, rõ ràng là nàng và Lam Lăng Nguyệt giống nhau như

đúc, ngũ quan yêu mị, khuôn mặt khuynh thành, nhưng gương mặt ở trong gương này lại chẳng có một điểm nào tương tự.

“Thanh Mai, người ở bên cạnh ta bao lâu rồi?” Lam Lăng Nguyệt bất động thanh sắc(*), dùng giọng nói non nớt dò hỏi Thanh Mai. Muốn tìm kiếm manh mối từ trong lời nói của nàng ta.

(*)Bất động thanh sắc: Tĩnh bơ, không biến sắc

“Thưa tiểu thư, tính cả tháng sau là vừa tròn ba năm Thanh Mai đi theo tiểu thư, sao hôm nay tiểu thư lại hỏi chuyện này ạ.” Thanh Mai luôn giỏi về chuyện suy đoán lòng người, thấy Lam Lăng Nguyệt đột nhiên dò hỏi chuyện này, nàng ta cũng nói chuyện cẩn thận hơn nhiều.

“Vậy sao? Sao người lại nhớ rõ ràng như vậy.” Thấy Thanh Mai có thể nói chính xác ngày tháng cụ thể, nàng cảm thấy hứng thú, nhìn tuổi tác của Thanh Mai chắc cũng tầm mười ba, mười bốn.

“Bởi vì có một năm, không hiểu nguyên do gì mà Lam phủ tuyển rất nhiều nô tỳ, hơn nữa, còn hạ thấp yêu cầu, nên nô tỳ mới có may mắn được nhận vào làm, có cơm để ăn.” Đối với có chuyện có lợi cho mình, Thanh Mai luôn luôn ghi nhớ rõ ràng, đặc biệt là chuyện có thể may mắn được vào Lam phủ giữa nạn đói năm ấy, khi đó nàng rất đói.

“Nếu nói như vậy, người trong uyển đầu thay đổi vào ba năm trước hả?” Lam Lăng Nguyệt hí mắt, mặc dù nàng đã tiếp nhận ký ức của nàng ấy, nhưng trí nhớ lúc nàng năm tuổi đến mười tuổi lại không có gì cả, nàng càng nghi ngờ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì. Là ký ức của chủ nhân thân thể này bị phong bế hay là bị người nào đó dùng thuốc khiến cho trí nhớ bị mất.

“Trừ nhũ mẫu thân cận của tiểu thư là Trang mẫu, thì trong Nguyệt Thanh uyển, nô tỳ là người lâu nhất, tiểu thư không nhớ chuyện này sao?” Câu hỏi nào của Lam Lăng Nguyệt cũng khiến cho Thanh Mai có cảm giác kì lạ, bình thường, Lam Lăng Nguyệt là một người trầm tính ít nói, nhưng sao hôm nay, miệng lưỡi lại lanh lợi như vậy, khí tức đặc biệt ở trên người của nàng khiến cho nàng ta có cảm giác bị đè ép.

“Người đang chắt vẩn ta sao? Được rồi, người đi chuẩn bị canh sâm đi, đêm qua ta ra mồ hôi lạnh, thân thể hơi suy nhược. Gọi Nguyệt Trúc tới đây hầu hạ ta.” Lam Lăng Nguyệt nhú mày, dù lời nói của Thanh Mai là vô tình hay cố ý thì nó cũng khiến cho nàng cảm thấy phản cảm.

Thanh Mai vâng lời, sau khi rời khỏi căn phòng, nàng lén lút nói mấy câu với một nô tỳ đang tưới hoa ở Nguyệt Nha môn(*), rồi xoay người đi về phía phòng bếp.

(*) Nguyệt nha môn: Một loại hình cửa đi lại đặc trưng của kiến trúc Trung Quốc, cửa có hình tròn được dựng lên trên các lối đi nhằm mục đích trang trí.

[/size]

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Di Nương "Hỏi Thăm"

“Tiểu thư, người uống một chút nước ấm đi.” Nguyệt Trúc nhìn thấy sắc mặt của Lam Lăng Nguyệt vẫn còn hơi tái nhợt, nên đã rót một chén nước ấm đưa tới trước mặt nàng.

“Để ở đó đi, ta không khát, Nguyệt Trúc, tại sao sau khi ta tỉnh lại, ta không thấy Trang mẫu.” Lam Lăng Nguyệt áp dụng chiến thuật hỏi mỗi người mỗi ít để thu thập tin tức.

“Trang mẫu về nhà thăm người thân, là người cho phép mà, cũng đã đi được năm sáu ngày rồi, tính theo thời gian thì buổi chiều hôm nay sẽ trở về” Nhắc tới Trang mẫu thì Nguyệt Trúc có một cảm giác thân thiết không thể nói thành lời, nàng rất nhớ bà ấy.

“Vậy hả, ha ha, xem trí nhớ của ta này, ta nhớ nhầm rồi, cứ nghĩ rằng bà ấy đã trở về vào ngày hôm qua.” Lam Lăng Nguyệt biểu lộ một nụ cười vô tội, mặc dù Nguyệt Trúc là nô tỳ thân cận của mình, nhưng cũng không có nghĩa là nàng sẽ thành thật với nàng ấy ngay lập tức, cho nên nàng vẫn phải giả vờ trước.

Một lúc sau, Thanh Mai bưng canh bát sâm đến đặt ở trên bàn, sau đó nói: “Tiểu thư, nhân lúc còn nóng, người mau uống đi.”

“Ừ, sau khi ăn xong bữa sáng, người đi gọi người đã tuấn tra hôm qua là Vương Khánh đến gặp ta, hắn là người đã cứu ta, ta phải đích thân cảm ơn hắn.” Lam Lăng Nguyệt vừa thổi bát canh sâm cho bớt nóng, vừa sai bảo Thanh Mai, nàng nhìn ra, Thanh Mai có thể là do kẻ nào đó cố ý sắp xếp vào chỗ của nàng để làm chó săn (MM: tỷ dùng từ đúng chuẩn, yêu tỷ quá), nếu đã thích làm chó săn như vậy thì nàng sẽ để cho nàng ta làm nhiều việc vặt.

“Nô tỳ sẽ đi ngay.” Sắc mặt của Thanh Mai trở nên mất tự nhiên, miệng lẩm bẩm, dù sao thì nàng cũng là nhất đẳng nha hoàn, vậy mà còn phải làm công việc của tam đẳng nha hoàn, không chỉ hầu hạ nàng ta rửa mặt chải đầu, mà còn phải đến phòng bếp hầm canh, bây giờ còn muốn nàng phải đi gọi tên Vương Khánh lỗi mắng kia, mình thì bận trước bận sau, còn Nguyệt Trúc lại nhàn nhã nói chuyện phiếm với Lam Lăng Nguyệt, dựa vào cái gì mà chuyện tốt nào cũng để cho con tiện nhân Nguyệt Trúc kia chiếm hết.

Càng nghĩ, Thanh Mai càng cảm thấy bất công, nhân lúc đi tìm Vương Khánh, nàng “Tiện đường” đi đến Mặc uyển tìm Kiêu di nương, Lam Lăng Nguyệt không để cho nàng sống dễ chịu, nàng sẽ thêu dệt chuyện này lên, để cho Lam Lăng Nguyệt biết, nàng không phải là người dễ chọc.

Lúc Kiêu di nương nhìn thấy Thanh Mai đến Mặc uyển, sắc mặt của bà ta không tốt.

“Chẳng phải ta đã nói với người rồi sao, không có chuyện gấp, thì đừng đến uyển của ta, để Mai Cúc báo lại cho ta biết là được rồi.” Kiêu Phi Nhi ngồi ở trên ghế, bà ta mặc một bộ váy dệt bằng tơ vàng, hơi giận dữ, nhìn chằm chằm Thanh Mai - người không mời mà tới.

“Kiêu di nương, nô tỳ là có chuyện khẩn cấp muốn bẩm báo cho người biết nên mới liều lĩnh, đến uyển của người, hôm qua, Lam Lăng Nguyệt rơi xuống nước, sau khi tỉnh lại, nô tỳ cảm thấy nàng ta hơi khác thường, nàng ta trở nên lạnh lùng hơn.” Thanh Mai cúi đầu, nàng rất sợ Kiêu di nương, nàng đã từng thấy cách hành hạ nô tỳ của bà ấy độc ác như thế nào, sợ bản thân không cẩn thận, sẽ có kết cục giống như kẻ đó.

“Vậy sao? Một đứa nhỏ không tỉ mỉ đồ thì có thể làm ra được chuyện gì?” Kiêu di nương vuốt móng tay, nghe đến tên của Lam Lăng Nguyệt thì khóe miệng cong lên thành một cười khẩy, nó chỉ là một phế vật, nàng muốn nó chết còn dễ hơn việc bóp chết một con kiến.

“Vâng, tiểu phế vật kia làm sao có thể so được với người, nhưng mà nàng ta thật sự hơi kỳ lạ, không chỉ sai bảo nô tỳ làm nhiều việc, mà còn tự mình chọn một nha hoàn vừa mới tới làm nha hoàn thân cận, xa lánh nô tỳ, nô tỳ nghi ngờ, có phải là nàng ta đã biết được chuyện gì hay không.”

Thanh Mai cúi đầu khom lưng, nói hòa theo Kì lâu di nương, rồi nói ra những hành động khác lạ của Lam Lăng Nguyệt.

“Thôi được, đang lúc ta nhàn rồi, theo ta đến Nguyệt Thanh uyển “hỏi thăm” tiểu phế vật kia.” Kì lâu di nương đứng lên, xoa cái bụng hơi nhô lên, để cho nha hoàn Đào Hồng đỡ mình, chuẩn bị đi Nguyệt Thanh uyển với Thanh Mai.

“Di nương, tiểu phế vật kia còn muốn nô tỳ đi tìm Vương Khánh, e rằng, nô tỳ không thể cùng đi người rồi.” Thanh Mai ấp a ấp úng, nói ra việc mà Lam Lăng Nguyệt sai bảo mình.

“Nó tìm Vương Khánh để làm gì?” Kì lâu di nương hứng thú, khẽ chớp mắt.

“Nàng nói là Vương Khánh đã cứu nàng, cho nên nàng muốn thưởng cho Vương Khánh.” Thanh Mai bĩu môi, thật sự nhìn không ra, Lam Lăng Nguyệt là một người biết báo ơn.

“Phế vật kia còn biết báo ơn, thật thú vị, người mau đi dẫn hắn, không để cho Vương Khánh nói lung tung, nếu không, nương tử và nhi tử của hắn sẽ không có kết cục tốt.” Nhớ tới ngày hôm qua, sau khi Ngữ Yên nói mọi chuyện cho bà biết, may là bà phản ứng nhanh nhạy, dù sao thì phế vật kia vẫn chưa thể chết được.

“Nô tỳ đã biết, nô tỳ lập tức đi tìm Vương Khánh.” Sau khi Thanh Mai rời khỏi Mặc uyển, nàng nhanh chóng đến phòng tuấn tra tìm Vương Khánh.

Kì lâu di nương rất quý trọng thân thể, bà ta để cho Đào Hồng đỡ mình, bước đi thật chậm về phía Nguyệt Thanh uyển. Lúc này, trong Nguyệt Thanh uyển, Lam Lăng Nguyệt đang ngồi trên ghế mây phơi nắng, thân thể này quá mảnh mai, phơi nắng để bổ sung sinh lực cũng là một chuyện tốt.

“Trời ơi, Nguyệt nhi, sao con lại ngồi ở ngoài sân, không phải là con bị nhiễm phong hàn sao, sao lại không chịu đi nằm nghỉ, nếu như không khỏi bệnh, bị ho lao, thì sau này khó có thể xuất giá đó.” Kì lâu di nương chỉ mới

vừa bước vào Nguyệt Thanh uyển, mà giọng nói hơi chói tai của bà ta đã truyền đến tai của Lam Lăng Nguyệt.

“Thì ra di nương, di nương và tiểu bảo bảo tới thăm Nguyệt nhi, huhu, nếu như bệnh phong hàn của Nguyệt nhi lây nhiễm qua bảo bảo thì phải làm sao bây giờ?” Lam Lăng Nguyệt cố nén lửa giận, Kìêu Phi Nhi chính là người đã khiến cho chủ nhân của thân thể này phải chết, nhưng lúc này, nàng chỉ có thể che giấu tức giận, ngoài mặt thì tươi cười chào hỏi di nương, còn trong lòng thì nguyền rủa Kìêu di nương - kẻ thù truyền kiếp của nàng, nàng âm thầm gửi lời hỏi thăm tổ tông mười tám đời của nhà bà ta.

“Hôm qua Ngũ Yên - muội muội của con hơi sốt nhẹ, lão gia chăm sóc cho con bé cả đêm, sáng nay nghe được chuyện con bị rơi xuống nước, liên tục sốt cao, trước khi đi ra ngoài, đã dặn dò di nương tới thăm con một chút.” Kìêu di nương nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt cũng vẫn là một phế vật ngu ngốc, đâu có gì khác thường giống như Thanh Mai nói.

“Muội muội là bệnh nhân, Nguyệt nhi cũng là bệnh nhân, muội muội có phụ thân chăm sóc, đêm nay, Nguyệt nhi cũng muốn được phụ thân chăm sóc.” Lam Lăng Nguyệt giả bộ oan ức, nước mắt chảy xuống, mũi chua xót, giật nhẹ ống tay áo của Kìêu di nương, đồng thời, chùi nước mắt, nước mũi vào váy của Kìêu di nương.

“Ta chùi, ta lau, này thì khiêu khích ta, này thì nguyền rủa ta.” Lam Lăng Nguyệt liên tục chùi, nàng châm chọc Kìêu di nương ở trong lòng.

“A — — , người mau tránh ra, quần áo của ta.” Thấy Lam Lăng Nguyệt liên tục chùi những thứ bẩn thỉu kia lên quần áo mới của mình, Kìêu Phi Nhi cực kỳ sợ hãi, nàng vội vàng đẩy Lam Lăng Nguyệt ra.

Lúc bị Kìêu di nương đẩy ra, Lam Lăng Nguyệt đi đầu chình trọng tâm, ngã xuống đất thật mạnh, cánh tay bị tróc da.

“Hu hu hu hu, di nương, sao người lại đẩy ngã Nguyệt nhi, Nguyệt nhi biết sai rồi, Nguyệt nhi không nên tranh giành phụ thân với muội muội, Nguyệt nhi không dám tìm phụ thân chăm sóc nữa, Nguyệt nhi muốn đi tìm

nương.” Lam Lăng Nguyệt vừa nói, vừa lau nước mắt, bộ dạng oan ức, nàng ôm vết thương chạy ra khỏi Nguyệt Thanh uyển, chạy thẳng tới Vân Thanh uyển.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Mâu Thuẫn Tăng Cao

Nhìn Lam Lăng Nguyệt đang uất ức chạy ra ngoài, Kì ầu Phi Nhi thờ ơ, bà ta đau lòng nhìn y phục của mình vừa mới bị Lam Lăng Nguyệt làm bẩn.

“Đi thôi, hôm nay thật mất hứng, trở về Mặc uyển.” Kì ầu di nương lấy khăn ra lau tay, sau đó chán ghét ném vào chiếc ghế mà Lam Lăng Nguyệt vừa mới ngồi, mới bị trầy một chút da đã khóc lóc chạy đi tìm nương, tiểu phế vật này có thể làm ra được chuyện lớn gì, thì chắc là trời đổ mưa màu đỏ.

Lam Lăng Nguyệt ôm cánh tay, vừa khóc vừa chạy vào Vân Thanh uyển, chỗ vết thương đau rất.

“Tiểu thư, người bị sao vậy, sao lại bị trầy da.” Vương Nguyệt Nga – người quản lý Vân Thanh uyển chạy ra đón nàng, nhìn thấy người nàng đầy bùn đất, đôi mắt đầm lệ, bà đau lòng cho Lam Lăng Nguyệt.

“Nương đang ở đâu, ta muốn gặp nương.” Nàng không để ý tới câu hỏi của Vương Nguyệt Nga, chỉ khóc nức nở, kêu gào tìm nương.

“Sao vậy, chuyện gì đã xảy ra.” Vốn dĩ, Thu Nhược Thủy đang ở trong phòng ngủ của tiểu Hạo nhi ngủ, nhưng khi nghe thấy tiếng khóc của Nguyệt nhi, bà giao Hạo nhi cho Thủy Tinh - nha hoàn thân cận của bà, rồi nhanh chóng bước ra ngoài.

“Hu hu, nương, Nguyệt nhi rất nhớ người.” Lam Lăng Nguyệt cố kìm nước mắt uất ức lại, nghẹn ngào dựa sát vào trong lòng của Thu Nhược Thủy.

“Nguyệt nhi đừng khóc, sao y phục của Nguyệt nhi lại dính đầy bùn đất vậy, ôi, cánh tay của con bị làm sao vậy, sao lại bị thương rồi.” Thu Nhược

Thủy hiểu rõ, tính cách của con mình rất trầm lặng, nếu như không phải gặp chuyện rất uất ức, con của mình sẽ không khóc lóc, chạy tới nơi này.

“Hôm nay di nương đi thăm Nguyệt nhi, Nguyệt nhi chỉ hăm mộ chuyện tối hôm qua, muội muội bị sốt nhẹ đã có phụ thân chăm sóc, nên muốn phụ thân cũng chăm sóc Nguyệt nhi, vậy mà di nương lại tức giận Nguyệt nhi, đẩy Nguyệt nhi xuống đất, hu hu, Nguyệt nhi rất đau, nương, tại sao phụ thân lại không thể tới thăm Nguyệt nhi.”

Lam Lăng Nguyệt vừa lau nước mắt, vừa khẽ quan sát vẻ mặt của Thu Nhược Thủy, nàng rất tò mò, trong trí nhớ của chủ nhân cơ thể này, trước lúc nàng năm tuổi, nương và cha của nàng - Lam Lôi Ngạo rất yêu nhau, nhưng vào năm nàng năm tuổi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không chỉ tất cả quyền lực của Lam phủ đều nằm trong tay Kiêu Phi Nhi, mà tính cách của phụ thân nàng cũng có thay đổi lớn.

“Nguyệt nhi ngoan, trước tiên phải bồi thuốc, nếu như để lại sẹo thì sẽ không đẹp, phụ thân sẽ đến thăm Nguyệt nhi mà.” Thu Nhược Thủy nghe thấy vết thương của Lam Lăng Nguyệt là do Kiêu Phi Nhi ban tặng, móng tay của bà cắm vào lòng bàn tay, ả ta tác uy tác phúc(*) ở sau lưng bà, bà luôn nhìn, nhưng ả ta lại chạm đến giới hạn của bà một cách trắng trợn như thế này, bà không thể tha thứ được.

(*)Tác uy tác phúc: dùng để chỉ người cậy mình có quyền thế, không coi ai ra gì.

“Nương, người đừng giận mà, Nguyệt nhi không đau, hôm nay Nguyệt nhi không muốn quay về Nguyệt Thanh uyển, Nguyệt nhi muốn ở chỗ này với Hạo nhi và người.”

Lam Lăng Nguyệt nhìn thấy vẻ mặt oán giận của Thu Nhược Thủy, nàng biết, mấy năm nay, bà nhẫn nhịn rất cực khổ, nàng không muốn nương của mình bị người ta xem là quả hồng mềnh, có thể tùy ý bóp, nàng muốn nương của mình trở thành người mạnh mẽ hơn. Cho nên nàng chỉ có thể dùng khổ nhục kế, mặc dù nàng biết, nếu làm như vậy sẽ khiến cho nương khổ sở vì nàng, nhưng cũng còn tốt hơn việc bà ấy tự nhốt mình ở trong uyển này.

“Nương không sao đâu, Nguyệt nhi cũng đã biết đau lòng cho nương rồi.” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, lòng của Thu Nhược Thủy đau xót, bà cảm thấy nàng đã trưởng thành hơn trước kia.

Vương Nguyệt Nga dẫn Lam Lăng Nguyệt đi rửa sạch vết thương, sau khi bôi thuốc xong, bà dẫn nàng đến phòng ngủ của Thu Nhược Thủy để nàng chơi đùa với Hạo nhi vừa mới tròn một tuổi.

“Phu nhân, người thực sự đã suy nghĩ kỹ rồi sao?” Thủy Tinh nghe thấy phu nhân dặn dò bà sau khi ăn xong bữa tối thì đến Mặc uyển mời lão gia qua đây, bà rất kinh ngạc. Bà đi theo phu nhân cũng đã bốn năm, từ lúc phu nhân là một người rất được sủng ái, cho đến khi phu nhân không còn gì cả, đặc biệt là từ sau khi phu nhân mang thai thiếu gia, lão gia đã không còn tới Vân Thanh uyển nữa.

“Ta đã nghĩ kỹ rồi, không thể tránh được cả đời, có một số việc nhất định phải đối mặt.” Thu Nhược Thủy thở dài, khuôn mặt dịu dàng hiện lên một nụ cười gượng.

Hôm nay, bởi vì Lam Lăng Nguyệt đến, nên Thu Nhược Thủy vốn chỉ ăn cháo vào bữa tối đã thay đổi thành nhiều món hơn.

“Nương, tối hôm nay Nguyệt nhi muốn ngủ chung với đệ đệ, Nguyệt nhi sẽ chăm sóc cho đệ đệ thật tốt, con đã tám tuổi rồi, có thể làm một đại tử rồi.” Sau khi ăn xong bữa tối, Lam Lăng Nguyệt chui vào lòng của Thu Nhược Thủy, giọng nũng nịu.

“Buổi tối, đệ đệ của con rất hay khóc, nương sẽ bảo Lưu mẫu ở lại với các con nha.” Thu Nhược Thủy sợ Hạo nhi sẽ khóc vào buổi tối, làm phiền đến Nguyệt nhi, cho nên đã dặn dò nữ mẫu thân cận của mình đến chăm sóc, vậy thì bà mới có thể yên tâm đi nghênh tiếp Lam Lô Ngạo.

Mặc uyển

“Chủ tử, Thủy Tinh của Vân Thanh uyển tới, bà ta đang ở ngoài cửa, nói là muốn gặp lão gia.” Đào Hồng đi đến bên cạnh Kiêu Phi Nhi đang chơi cờ với lão gia, nói khẽ vào tai của bà ta.

“Lão gia, hôm nay không biết là ngọn gió nào đã đưa nha hoàn Thủy Tinh ở bên cạnh tỷ tỷ tới.” Kiêu Phi Nhi vừa đánh cờ với Lam Lôi Ngạo, vừa mở miệng châm chọc.

“Bà ta đến làm gì, Đào Hồng, người dẫn bà ta vào đi.” Lúc Lam Lôi Ngạo nghe thấy tên của Thủy Tinh, ông nhú mày, cũng đã hơn nửa năm, ông không ghé qua nơi ở của chủ tử bà ta rồi.

“Nô tỳ Thủy Tinh thỉnh an lão gia, thỉnh an Kiêu di nương.” Thủy Tinh đi theo Đào Hồng vào trong, thỉnh an hai vị đang ngồi ở phía trước.

“Trễ như vậy, nàng còn bảo người tới đây là có chuyện gì.” Lam Lôi Ngạo không thèm ngăn đầu, chỉ mở miệng hỏi Thủy Tinh đang quỳ ở dưới đất.

“Phu nhân nói là có chuyện muốn thương lượng với người, mong người đến Vân Thanh uyển một chuyến.” Thủy Tinh mở miệng nói y nguyên lời của Thu Nhược Thủy.

“Sao? Nàng ấy còn nhớ đến ta sao, đúng là chuyện lạ.” Lam Lôi Ngạo nghe thấy Thu Nhược Thủy chủ động mời ông, lòng của ông hơi rung động, da thịt nhẵn mịn của bà ấy khiến cho ông lưu luyến mãi không quên, kể từ sau sự việc kia, bà ấy đã đối xử với ông như một người xa lạ.

“Lão gia, chẳng phải là người đã phải đùng ý với thiếp, đêm nay sẽ ở lại Mặc uyển chăm sóc cho thiếp và cực cưng ở trong bụng thiếp sao?” Kiêu di nương làm nũng, cố gắng giữ Lam Lôi Ngạo lại, không cho ông đến cái uyển kia.

“Phi Nhi, nàng ngoan ngoãn đi ngủ trước đi, ta đi một lát rồi sẽ về” Sau khi Lam Lôi Ngạo dỗ dành Kiêu Phi Nhi xong, ông đi theo Thủy Tinh tới Vân Thanh uyển.

Lúc này, ở trong Vân Thanh uyển

“Phu nhân, người mặc chiếc váy màu trắng này thật là đẹp, không hề giống như người đã có hai đứa con.” Sau khi Yên Chi búi tóc cho Thu Nhược Thủy xong, nàng ta vừa cười vừa nói.

“Người thật là khéo ăn nói, đi xem thử Thủy Tinh đã về hay chưa, cũng đã đi được một lúc rồi.” Thu Nhược Thủy cười nhạt, bảo Yên Chi đi ra ngoài uyển đón Thủy Tinh.

“Thỉnh an Lão gia.” Yên Chi vừa ra khỏi phòng đã thấy Lam Lôi Ngạo bước vào uyển, nàng vội vàng thỉnh an.

“Ừ, các người lui xuống đi.” Sau khi bảo Thủy Tinh và Yên Chi lui xuống, Lam Lôi Ngạo mở cửa, bước vào phòng.

Thu Nhược Thủy ngẩng đầu, nhìn Lam Lôi Ngạo đã mấy tháng nay chưa gặp, ngũ quan của ông cũng đã thay đổi đôi chút, khuôn mặt có vẻ hơi mập, đúng là thời gian không bỏ qua bất kì ai.

“Không phải là người muốn ta tới sao, bây giờ ta đã tới rồi, sao người lại im lặng giống như người câm điếc rồi?” Lam Lôi Ngạo nhìn Thu Nhược Thủy vẫn xinh đẹp như xưa, nhất thời không biết nên nói cái gì, ông vốn định dùng lời lẽ để sỉ nhục bà, nhưng lại không thể nói nên lời.

“Bây giờ, ta cũng chẳng khác gì người câm điếc, không phải sao?” Khóe miệng của Thu Nhược Thủy cong lên thành một nụ cười khẩy. Những năm gần đây, bà đã không còn yêu ông ta nữa, chỉ còn lại mối hận khắc cốt ghi tâm, bà đã mở miệng nói nhiều lần, muốn ông ta hưu bà, nhưng người nam nhân này lại không chịu chấp nhận.

“Vì sao mỗi lần ta nhìn thấy người, người đều ở trong bộ dạng không muốn sống vậy, rốt cuộc ta nên làm gì thì người mới có thể thay đổi đây, mặc một bộ đồ trắng, giả bộ trở thành một Thánh nữ để làm gì, đừng tự xem mình là hoa sen, người cũng đã dơ bẩn rồi, có hiểu không?”

Lam Lôi Ngạo vốn định kìm chế bản thân, nhưng khi nhìn thấy bà vẫn còn quật cường như vậy, thì ông không thể nào kìm chế được lửa giận của mình, Lam Lôi Ngạo ông đã trải qua quan trường, thương trường, hoàng thương, nắm giữ mạch buôn bán của cả nước Kim Hoa, ai thấy ông mà chẳng muốn nịnh bợ, nhưng nữ nhân này, cứng hay mềm cũng đều không chịu, bà coi ông như người xa lạ, cố gắng muốn thoát khỏi tay ông, sao ông có thể dễ dàng tha thứ cho nữ nhân dám liên tiếp khiêu chiến giới hạn của ông.

“Đừng nói nữa, ta cầu xin người đừng nói nữa.” Thân thể của Thu Nhược Thủy liên tục run rẩy, tất cả chuyện cũ mà bà không muốn nghĩ đến, bây giờ lần lượt hiện ra trong đầu.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Lòng Dạ Đen Tối

“Không nói nữa, vậy thì mau h ầu hạ lão gia thật tốt đi.” Lam Lôi Ngạo nói xong thì bước tới, bắt đầu xé rách y phục của Thu Nhược Thủy, lần này là bà ấy tự dâng tới cửa, ông không mạnh mẽ muốn cho đủ thì làm sao mà được.

Xoẹt xoẹt... Nhìn y phục màu trắng của mình bị Lam Lôi Ngạo xé rách một cách thô bạo, Thu Nhược Thủy không hề phản kháng, khóe mắt của bà tràn ra một giọt nước mắt trong suốt, Lam Lôi Ngạo mạnh mẽ kéo bà tới giường.

“Lão gia sủng ái người, vậy mà người cảm thấy uất ức sao?” Ông hung hăng hôn xương quai xanh của Thu Nhược Thủy, nhìn giọt nước mắt trong suốt đang chảy xuống kia, Lam Lôi Ngạo chau mày, nữ nhân này đã từng là người ông yêu nhất, hiện tại, bà ấy lại xem ông như người lạ.

“Sao thiếp lại dám uất ức chứ, thiếp chỉ hi vọng sau ngày hôm nay, người có thể đến Nguyệt Thanh uyển thăm Nguyệt nhi nhi ầu hơn, cho dù là thỉnh thoảng đến gặp cũng được, ít nhất cũng mong người hãy biểu hiện sự quan tâm của một phụ thân.” Thu Nhược Thủy không hi vọng ở trong lòng nữ nhi của mình bị ám ảnh, bà muốn cho nàng có được một tình thương trọn vẹn của phụ thân.

“Hừ, tướng mạo của Lam Lăng Nguyệt bình thường, đầu óc ngu ngốc, đến cả chữ cũng không biết, giống y như một đứa phế vật, ta nuôi nó ăn uống cũng may cho nó lắm rồi.” Cứ nhắc tới Lam Lăng Nguyệt, thì Lam Lôi Ngạo lại phát bực, nhị nữ nhi của ông - Lam Ngũ Yên tướng mạo hơn người, thông minh lanh lợi, đều là nữ nhi của ông, tại sao lại khác nhau một trời một vực như vậy.

“Lúc trước, lão đạo sĩ kia có nói, chỉ cần Nguyệt không học tứ thư ngũ kinh, không học càn kỳ thư họa mới có thể sống bình yên cả đời, thiếp không cần nó được sống trong vinh hoa phú quý, chỉ muốn nó được bình yên cả đời, tất cả chuyện này, đều là lỗi của thiếp, nó mới tám tuổi, thiếp không muốn bởi vì ân oán của quá khứ mà ảnh hưởng đến sự trưởng thành của con mình.”

Thu Nhược Thủy sững sốt nhìn Lam Lôi Ngạo, vẻ mặt của bà hơi hoảng hốt, người nam nhân này nhẫn tâm như thế nào, bà biết rất rõ, thế nhưng hồ dữ cũng không ăn thịt con, tại sao ông có thể mở miệng nói như vậy.

“Trước tiên, người hãy hời hạ ta cho thật tốt, đến một ngày nào đó tâm trạng của ta tốt, ta sẽ tự đến Nguyệt Thanh uyển thăm nó.”

Tính nhẫn nại của Lam Lôi Ngạo đã bị Thu Nhược Thủy làm mất hết, ông nhanh chóng cởi vật che đậy duy nhất trên người bà là chiếc yếm, chạm vào da thịt nhẵn mịn của bà, thô bạo chiếm đoạt thân thể của bà, đối với nữ nhi Lam Lăng Nguyệt này, ông không thể nào thương nó nổi.

Mà lúc này, ở bên ngoài phòng ngủ, Lam Lăng Nguyệt mặc áo khoác đứng ở cửa, từng lời, từng câu của Lam Lôi Ngạo đều khắc sâu vào trong lòng của nàng.

“Súc sinh, đồ cặn bã.” Lam Lăng Nguyệt nghe thấy những tiếng rên rỉ của Thu Nhược Thủy ở trong phòng, lòng của nàng mơ hồ đau đớn, nàng nghe trộm cuộc nói chuyện của nương và Lam Lôi Ngạo cũng chỉ vì nàng rất tò mò, muốn biết Lam Lôi Ngạo rốt cuộc là một người phụ thân như thế nào, bây giờ thì lòng của nàng chỉ cảm thấy lạnh, rất lạnh.

Càng khiến cho nàng khổ sở hơn chính là nương, vì muốn nàng không có cảm giác bị phụ thân khinh thường, bà đã đánh đổi lòng tự tôn của bản thân để lấy lòng ông ta, nước mắt của Lam Lăng Nguyệt liên tục chảy xuống, thế nhưng nàng lại không thể làm gì được.

“Nương, xin lỗi.” Lam Lăng Nguyệt chạy nhanh ra khỏi Vân Thanh uyển, nàng sợ, nếu nàng ở bên ngoài phòng ngủ của bà lâu thêm một chút

nữa, nàng sẽ không thể chịu đựng được mà chạy vào.

Nhìn ánh trăng đêm, một cảm giác rét lạnh tràn vào lòng nàng, vết thương ở trên cánh tay phải của nàng, dưới ánh trăng, nó có vẻ dữ tợn hơn.

“Ta nhất định phải trở nên mạnh mẽ, ta nhất định phải trở nên mạnh mẽ, đây là lần đầu tiên ta dùng khổ nhục kế làm tổn thương chính mình và đây cũng chính là lần cuối cùng. Từ nay về sau, chỉ có ta phụ người trong thiên hạ, tuyệt đối sẽ không để cho bất kì kẻ nào có thể đụng đến ta, ai dám đụng đến ta thì kẻ đó đó phải chết, ai dám khinh thường ta thì ta sẽ khiến cho kẻ đó sống không bằng chết.”

Lam Lăng Nguyệt quyết định cởi bỏ lớp ngụy trang của mình, ở hiện đại, nàng là thiên tài trong ngành y học, nàng kiêu ngạo, kiên cường; đời này, ông trời cho nàng sống lại, nói về cuộc ờng ngạo, không ai có thể vượt qua nàng, nàng không bao giờ muốn vâng vâng dạ dạ giống như con mèo bệnh, chờ đến lúc nàng đủ lông đủ cánh, nhất định sẽ cứu nường thoát ra khỏi tên súc sinh này, khiến cho tên phụ thân căn bã đó nợ máu phải trả bằng máu.

Đối với Lam Lăng Nguyệt, đêm nay là một đêm rất dài, sáng sớm, Thủy Tinh bung chậu gỗ vào phòng Lam Lăng Nguyệt đã ngủ lại đêm qua.

“Tiểu thư, mau dậy rửa mặt, đã là canh năm rồi, lão gia và phu nhân đang ở ti ền sảnh chuẩn bị dùng bữa, phu nhân bảo nô tỳ tới đây gọi người đến dùng bữa với lão gia và phu nhân.” Thủy Tinh khẽ đánh thức Lam Lăng Nguyệt.

“Được.” Lam Lăng Nguyệt trả lời rất dứt khoát, sau đó nàng đứng dậy, để cho Thủy Tinh giúp nàng mặc quần áo.

Một tiểu hài tử vừa mới thức dậy, đã trả lời dứt khoát như vậy khiến cho Thủy Tinh hơi bất ngờ.

Mặc y phục xong, Thủy Tinh thắt hai bím tóc đơn giản cho nàng, sau đó dẫn nàng tới ti ền sảnh.

“Nguyệt nhi tới rồi, mau lại đây ngồi xuống ăn sáng cùng với phụ thân con.” Thu Nhược Thủy thấy Lam Lăng Nguyệt tới, bà đứng dậy dẫn Lam Lăng Nguyệt tới ngồi bên cạnh Lam Lôi Ngạo, bà biết đi đâu mà nữ nhi của mình khao khát nhất, chính là cả nhà sum họp.

“Dạ.” Lam Lăng Nguyệt ngồi cạnh Lam Lôi Ngạo, nhớ lại tối hôm qua, vị phụ thân đại nhân này đã nói nàng là phế vật, ngũ quan của ông ta cũng được xem là anh tuấn, nhưng do tranh đấu ở trong thương trường nhiều năm nên trên khuôn mặt của ông ta không che giấu được nét gian thương, Lam Lăng Nguyệt càng chán ghét ông ta hơn.

“Sao không ăn cơm đi, ngồi im làm cái gì?” Lúc Lam Lôi Ngạo gấp thức ăn thì thấy Lam Lăng Nguyệt chỉ ngồi im, nhìn chằm chằm các món ăn, ông nhíu mày.

“Cánh tay phải của Nguyệt nhi bị thương, không cầm đũa được.” Lam Lăng Nguyệt không thèm nhìn Lam Lôi Ngạo, nàng lười phản ứng.

“Thật không ra gì, vốn dĩ đã là người không có tí nhân dè, vậy mà còn muốn trở thành một kẻ vô dụng?” Lam Lôi Ngạo không thèm hỏi nàng vì sao lại bị thương, vừa mở miệng đã trực tiếp trách mắng nàng, biểu cảm chán ghét hiện rõ ở trên mặt của ông ta.

“Phụ thân đại nhân, chẳng lẽ người không muốn biết, tại sao cánh tay của Nguyệt nhi lại bị thương à?” Lam Lăng Nguyệt không làm ồn ã, cũng không khóc nháo, lời trách mắng của vị phụ thân cận bã không phân biệt tốt xấu này, nàng cũng chẳng thèm quan tâm.

“Người đang trách móc phụ thân của mình, không hỏi rõ nguyên nhân đã trách mắng người sao?” Lam Lôi Ngạo ném đôi đũa đang cầm ở trong tay xuống bàn, nghịch nữ này khiến cho ông không có khẩu vị ăn cơm.

“Sao Nguyệt nhi lại dám làm như vậy chứ, chỉ là hôm qua Nguyệt nhi nghe thấy Kiêu di nương nói muối muối lên cơn sốt, phụ thân chăm sóc cho muối muối cả đêm, vậy mà Nguyệt nhi rơi xuống hồ nước, bị sốt cao cả một đêm, phụ thân cũng không hề liếc mắt nhìn thử, nên con nói với di

nương là con muốn đi tìm phụ thân, di nương đã đẩy Nguyệt nhi xuống đất, khiến cho cánh tay của con bị thương như thế này.”

Lam Lăng Nguyệt vừa nói, vừa cố ý dùng cánh tay bị thương khó khăn gấp thức ăn.

Vết thương kia khiến cho Lam Lôi Ngạo giật mình.

“Nếu đã không cần được chiếc đĩa, thì đừng cố gắng cần nữa.” Lam Lôi Ngạo chỉ ăn mấy miếng, cánh tay bị thương của Lam Lăng Nguyệt khiến cho ông ta không muốn ăn nữa, ông ta cũng chẳng thèm để ý tới lời nói ám chỉ ông thiên vị của Lam Lăng Nguyệt, ông đứng dậy, phất tay áo bỏ đi.

Sau khi Lam Lôi Ngạo bỏ đi, Thu Nhược Thủy bưng bát cháo, chuẩn bị đút cho Lam Lăng Nguyệt ăn, thật sự thì có Lam Lôi Ngạo ăn cơm ở đây, bà cảm thấy không được tự nhiên.

“Nương, con không sao đâu, con có thể tự ăn được, nương xem nè.” Nói xong, cánh tay phải của Lam Lăng Nguyệt gấp thức ăn rất linh hoạt.

“H ử này...?” Thu Nhược Thủy chỉ về phía Lam Lôi Ngạo đã đi xa, muốn mở miệng nói nhưng lại thôi.

“Chỉ là vết thương ngoài da thôi, không nghiêm trọng đến mức cánh tay của con không thể nâng lên được, Nguyệt nhi cố ý khiến cho ông ấy tức giận thôi.” Lam Lăng Nguyệt không dùng hai chữ phụ thân để nói về Lam Lôi Ngạo mà dùng từ ông ấy, bởi vì ông chỉ là một người xa lạ đối với nàng.

“Nguyệt nhi, nương nên nói cái gì đây? Chẳng phải con vẫn luôn muốn ông ấy quan tâm đến con sao? Sao hôm nay lại như vậy.” Thu Nhược Thủy đột nhiên phát hiện, nữ nhi của mình đã thay đổi.

“Đó là Nguyệt nhi trước kia, bây giờ Nguyệt nhi đã thay đổi rồi, Nguyệt nhi chỉ hi vọng nương sẽ không vì Nguyệt nhi mà làm chuyện ngốc nghếch, trên đời này, Nguyệt nhi chỉ hai người thân duy nhất, đó là nương

đệ đệ.” Lam Lăng Nguyệt nhìn chăm chăm Thu Nhược Thủy, ánh mắt của nàng rất kiên định.

“Nguyệt nhi, con biết không, nương chỉ hi vọng con có một cuộc sống giống như những đứa trẻ bình thường, nhưng cuối cùng, nương vẫn khiến con bị liên lụy vào chuyện này.” Thu Nhược Thủy nhìn thấy Nguyệt nhi đột nhiên thay đổi thành người khác, bà tự trách bản thân, một đứa nhỏ mới tám tuổi, rốt cuộc đã phải chịu đả kích lớn như thế nào mà lại thay đổi thành như vậy.

“Nương, người đừng tự trách bản thân, chuyện gì nên đến thì vĩnh viễn cũng không thể tránh được, tối hôm qua, người nhất định đã không nghỉ ngơi tốt, nương mau đi ngủ một giấc đi, Trang mẫu đã về rồi, Nguyệt nhi muốn quay về Nguyệt Thanh uyển.”

Lam Lăng Nguyệt nhìn thấy mắt của Thu Nhược Thủy bị sưng, nàng biết, tối hôm qua, nương nhất định đã lặng lẽ khóc cả đêm, nàng sẽ không nói thêm bất kì điều gì nữa, nàng phải khiến cho bản thân trở nên mạnh mẽ, nếu không, tất cả chỉ đều là lời nói suông.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Di Nương Giờ Trò

Sau khi Lam Lôi Ngạo ra khỏi Vân Thanh uyển, ông đi thẳng tới Mặc uyển, lúc này Kì ầu Phi Nhi đang sai người dọn đồ ăn sáng, tối hôm qua, đến tận đêm khuya bà mới ngủ, đôi mắt hốc hác.

“Phi Nhi, ta đã trở lại, nàng đang mang thai, sao còn đích thân chuẩn bị đồ ăn sáng.” Vừa bước vào ti ền sảnh, ông nhìn thấy Kì ầu Phi Nhi đang bưng một tô cháo ngân nhĩ đặt lên trên bàn.

“Lão gia, người đã trở lại rồi, thiếp không biết là người đã ăn sáng ở chỗ tử tử hay chưa, sợ người còn chưa ăn nên thiếp đã chuẩn bị cháo ngân nhĩ cho người.” Lúc Kì ầu Phi Nhi nghe thấy tiếng ho của Lam Lôi Ngạo ở trước Mặc uyển, bà ta đã lấy tô cháo từ tay của Đào Hồng, bà muốn người nam nhân này phải phải cảm thấy áy náy về chuyện tối hôm qua.

“Khiến nàng phải khổ rồi.” Lam Lôi Ngạo rất hưởng thụ cảm giác được nữ nhân của mình quan tâm, cảm giác này không thể nào có được từ Thu Nhược Thủy, đây là một trong những lý do mà ông sủng ái Kì ầu Phi Nhi.

“Sao thiếp lại khổ được chứ, người chính là tất cả của thiếp, vì người, thiếp sẵn sàng làm tất cả mọi chuyện.” Kì ầu Phi Nhi vuốt cái bụng hơi nhô ra của mình, cười với Lam Lôi Ngạo.

Lam Lôi Ngạo ng ồi xuống, nhìn bàn đầy thức ăn, ông hơi nhú mào, dù sao thì ông cũng đã ăn một ít ở Vân Thanh uyển rồi, bình thường thì ông không ăn nhiều vào bữa sáng.

Kì ầu Phi Nhi phát hiện ông hơi nhú mào, nên bà chỉ mức cho ông nửa chén cháo ngân nhĩ.

“Lão gia, người ăn một chút cháo cho ấm bụng nha, trưa nay người còn phải đi kiểm tra các cửa hàng rồi lại phải uống rượu xã giao nữa.” Kiều Phi Nhi nói xong thì bưng bát cháo để ở trước mặt Lam Lôi Ngạo.

Lúc Lam Lôi Ngạo bưng chén cháo lên chuẩn bị ăn thì ông bỗng nhớ tới lúc dùng bữa ở Vân Thanh uyển, cánh tay phải của Lam Lăng Nguyệt bị thương, ông nhìn chăm chăm Kiều Phi Nhi.

“Phi Nhi, ngày hôm qua nàng đến Nguyệt Thanh uyển, còn khiến cho Nguyệt nhi bị thương ở cánh tay sao.” Giọng nói của Lam Lôi Ngạo chứa đựng một chút chất vấn, ông sùng ái bà ta là vì bà ta hiểu rõ đạo lý, biết tiến biết lùi, tuy ông không thích Lam Lăng Nguyệt nhưng dù sao thì nó cũng là cốt nhục của ông, nên vẫn phải có giới hạn.

“Lão gia, thiếp vốn không muốn nhắc tới chuyện này, dù sao thì Nguyệt nhi cũng vẫn còn là một đứa trẻ, bây giờ, người đã muốn nhắc lại chuyện này, thì thiếp cũng sẽ nói thật với người.” Kiều Phi Nhi hơi lưỡng lự, bà biết, nhất định là tiểu phế vật Lam Lăng Nguyệt kia đã tố cáo bà, bà thẹn mĩa mai, nhưng khóe mắt lại ngập nước, nghẹn ngào nhìn Lam Lôi Ngạo.

“Phi Nhi, tại sao nàng khóc, không phải vì phu muốn chất vấn nàng, nếu nàng có chuyện gì oan ức thì hãy nói ra đi, vì phu sẽ làm chủ cho nàng.” Ánh mắt oan ức của Kiều Phi Nhi khiến Lam Lôi Ngạo mềm lòng, ông an ủi bà, để cho bà không động thai khí.

“Lão gia, hôm qua thiếp nghe nói Nguyệt nhi bị té xuống nước, lên cơn sốt, dù sao thì bây giờ thiếp cũng là người quản lý mọi chuyện ở trong Lam phủ, nên thiếp mới định đi thăm Nguyệt nhi, đem một ít thuốc bổ cho nó, lúc đó Nguyệt nhi đang chơi đùa ở trên ghế mây, thiếp sợ Nguyệt nhi bị té, nên định bước tới đỡ nó, không ngờ Nguyệt nhi lại nói thiếp là người xấu, nói thiếp đã giành người, nó định đẩy bụng của thiếp, lúc đó, thiếp chỉ nghĩ đến việc bảo vệ hài nhi, Nguyệt nhi đẩy không được nên đã bị ngã xuống đất, lão gia, là lỗi của thiếp, nếu thiếp không né thì Nguyệt nhi sẽ không bị thương.” Kiều Phi Nhi kể chuyện sinh động như thật, bà ta khóc nức nở, dùng khăn tay lau nước mắt, Lam Lăng Nguyệt muốn đấu với bà sao, đúng là gây ông đập lưng ông.

“Thật nực cười, đúng là nghịch nữ, mới tám tuổi đã có tâm địa độc ác như vậy, muốn hãm hại đệ đệ của mình, nó mà lớn thêm chút nữa thì không biết sẽ còn làm ra chuyện gì, ta phải dạy dỗ nó mới được.” Lam Lôi Ngạo tức giận, ông không ngờ, bình thường nó là một nữ nhi yếu đuối, vậy mà lại có tâm địa rắn rết như vậy, dám lừa ông, nó mượn gan của ông trời sao.

“Lão gia, người đừng tức giận, chắc Nguyệt nhi không cố ý đâu, nó chỉ là một đứa trẻ thôi mà, hơn nữa, thân phận của thiếp chính là di nương, thân phận của hài tử trong bụng thiếp cũng giống như vậy, nếu như việc người vì di nương mà đánh đích nữ truyề ra ngoài, sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của người, thiếp chịu một chút oan ức cũng không sao đâu.” Nhìn thì giống như Kiêu Phi Nhi đang khuyên can, nhưng thực chất thì bà ta đang thêm dầu vào lửa giận, tâm trạng của Lam Lôi Ngạo càng tệ hơn trước.

“Nàng đừng quan tâm đến chuyện này nữa, ở trong uyển dưỡng thai thật tốt là được, nếu không rắn dạy nó, nó sẽ không nhớ kĩ chuyện này, dám châm ngòi ly gián, xem ra, bình thường ta đã quá nhân từ với nó rồi.” Lam Lôi Ngạo phất tay áo rời khỏi Mặc uyển, ông không thích hậu viện tranh đấu với nhau, đêm qua Thu Nhược Thủy còn cầu xin ông đối xử tốt với Lam Lăng Nguyệt, vậy mà hôm nay, nó không chỉ muốn hãm hại Phi Nhi mà còn muốn đổ hết tội cho nàng ấy, đúng là một mũi tên trúng hai con chim, mới tám tuổi đã coi trời bằng vung, không trừng phạt nó thì uy nghiêm của Lam phủ để ở đâu.

“Lam Lăng Nguyệt, người mau ra đây cho ta.” Vừa bước vào Vân Thanh uyển, cơn tức giận của Lam Lôi Ngạo lại dâng lên cao hơn, ông gọi đầy đủ họ tên của Lam Lăng Nguyệt.

“Lão gia, tiểu thư đã quay về Nguyệt Thanh uyển rồi, có chuyện gì vậy ạ?” Thủy Tinh vốn đang quét sân, từ trước tới nay, bà chưa bao giờ thấy Lam Lôi Ngạo tức giận như vậy, bà sợ đến mức nói lắp.

Lam Lôi Ngạo nghe thấy Lam Lăng Nguyệt đã quay về Nguyệt Thanh uyển, ông hừ lạnh, sau đó xoay người, đi tìm nàng, ông không ngờ nàng lại

chạy trốn nhanh như vậy.

Thu Nhược Thủy bị tiếng gào của Lam Lôi Ngạo đánh thức, bà ng ỡ dậy, không kịp chỉnh lại y phục đã chạy ra ngoài.

“Lão gia đâu, có chuyện gì vậy?” Thu Nhược Thủy chạy ra thì chỉ thấy một mình Thủy Tinh đang ngăn người, bà bắt đầu hoảng hốt.

“Nô tỳ không biết, nhưng mà hình như lão gia rất tức giận, lão gia nghe thấy tiểu thư đã quay về Nguyệt Thanh uyển thì lập tức bỏ đi.”

“Chắc là đã xảy ra chuyện lớn rồi, mau rửa mặt, chải đầu cho ta, rồi chúng ta tới Lan uyển mời lão phu nhân và lão thái gia tới giúp.” Thu Nhược Thủy hiểu rõ tính cách của Lam Lôi Ngạo, mặc dù bà không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn tình hình này thì bà có thể chắc chắn là ông muốn tìm Nguyệt nhi để trừng phạt nó.

Thủy Tinh vội vàng chải đầu cho Thu Nhược Thủy rồi đi tới Lan uyển với bà.

Lúc này, Lam Lăng Nguyệt vừa mới trở lại uyển đã nhìn thấy một nữ nhân hơn ba mươi tuổi, phục sức (y phục và trang sức) màu đỏ thẫm, mặc dù dung mạo của người này đã phai mờ theo thời gian nhưng đôi mắt hẹp dài của bà vẫn hiện ra nét cơ trí, vừa nhìn đã biết, đây không phải là người bình thường.

“Tiểu thư, người đã trở về rồi.” Đó chính là Trang mẫu, bà không nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt cũng đã hơn một tháng rồi, trán của Lam Lăng Nguyệt bị bầm tím, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại rất có tinh thần, bây giờ nàng đã không còn vẻ ngốc nghếch như xưa.

“Vâng, con đã về rồi, Trang mẫu, Nguyệt nhi rất nhớ người.” Lam Lăng Nguyệt bước tới, ôm lấy Trang mẫu, mặc dù nàng không phải là người thân của Trang mẫu, nhưng nàng lại có cảm giác mình và bà ấy còn hơn cả người thân.

Sau khi hai người bày tỏ nỗi nhớ v ềnhau xong, Trang mẫu kéo Lam Lăng Nguyệt vào trong phòng, bà lấy một ít thuốc giảm đau từ trong rương gỗ nhỏ, xoa lên trán của Lam Lăng Nguyệt, Trang mẫu phát hiện ra vết thương ở trên cánh tay của Lam Lăng Nguyệt.

“Mấy ngày nay, tiểu thư phải bôi thuốc đúng giờ, ta mới đi có mấy ngày mà tiểu thư đã bị thương như thế này r ồi.” Khuôn mặt của Trang mẫu tràn đ ầy vẻ đau lòng, bà mới đi có mấy ngày mà tiểu thư đã bị hành hạ như vậy r ồi, sao lòng của bà không đau được chứ.

“Người trở v ềthì con hết đau r ồi.” Lam Lăng Nguyệt nghịch ngợm l ẻ l ưỡi với Trang mẫu, không hiểu vì sao, nàng rất muốn dựa dẫm vào Trang mẫu.

Vốn là một hình ảnh ấm áp của nàng và Trang mẫu, nhưng cuối cùng lại bị một giọng nói phá hỏng hết.

“Nghịch nữ Lam Lăng Nguyệt đâu, mau bước ra đây cho ta.” Lam Lôi Ngạo nổi giận đùng đùng, bước vào Nguyệt Thanh uyển, ông đứng ở trong uyển, thở h ồh h ồh, g ầm thét gọi nàng ra.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiê
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Lại Xảy Ra Rắc Rối

Lam Lăng Nguyệt đang ở trong phòng ngủ, lúc nàng nghe thấy tiếng gào thét như sấm của Lam Lôi Ngạo, nàng rất đau đầu, mới sáng sớm, rốt cuộc ông ta nổi cơn điên gì vậy.

“Tiểu thư, sáng nay người dùng bữa ở Vân Thanh uyển, người đã chọc giận lão gia sao?” Trang mẫu hơi lo lắng, bà mở miệng hỏi, có phải là tiểu thư đã gây ra họa rồi hay không, dù sao thì tình huống bây giờ cũng đã rất rõ ràng.

“Sao con dám chọc giận ông ấy chứ, có lẽ là có người ở Mặc uyển đã xúi giục gì rồi, chúng ta ra xem thử đi.” Lam Lăng Nguyệt nhún vai, tay nhỏ bé mũm mĩm của nàng nắm lấy tay của Trang mẫu, đi ra khỏi phòng, nàng muốn xem thử, tên phụ thân căn bản, tên gì cũng chạy lên não này định làm chuyện gì. (MM: Quý! Tỷ ấy chứ hơi bị ác, nhưng mà Mon thích, haha)

“Phụ thân, có chuyện gì vậy? Sáng nay chúng ta đã gặp nhau rồi mà, mới có một lát thôi mà phụ thân đã nhớ Nguyệt nhi rồi sao?” Lam Lăng Nguyệt khẽ chớp mắt, giả bộ ngạc nhiên nhìn Lam Lôi Ngạo, nàng thản nhiên nhìn, ông ta càng tức giận thì nàng càng giả vờ vô tội.

“Người vẫn còn mặt mũi hỏi ta sao, những thứ người ăn, người mặc, cái nào cũng đều là của ta cho người, chẳng những người không biết báo đáp, mà còn có tâm địa độc ác, muốn hại di nương của người, người không phải là nghịch nữ thì là cái gì.” Lam Lôi Ngạo thấy Lam Lăng Nguyệt đi ra, ông ta mở miệng chửi mắng nàng.

“Phụ thân, người nói là Nguyệt nhi muốn hãm hại di nương sao? Di nương đẩy hài nhi xuống đất, hài nhi cũng không có oán giận bà ấy, tại sao

bây giờ lại trở thành hài nhi sai?” Lam Lăng Nguyệt rất muốn mắng tên phụ thân cận bã này, nàng không phải là quả hồng mềm, để cho người ta bóp.

“Còn dám ngụy biện, người sinh lòng đồ kỵ, muốn đẩy ngã di nương của người để cho nàng ấy sinh non, nhưng cuối cùng, người lại bị té xuống đất, người không cam lòng, cho nên sáng nay, người đã cố ý nhắc tới việc này với ta, bây giờ tất cả mọi việc đã rõ ràng, người còn dám chối cãi, nếu bây giờ người nhận lỗi, ta sẽ nể tình người mới vì phạm lần đầu mà phạt nhẹ người.” Lam Lôi Ngạo nhìn thấy dáng vẻ của Lam Lăng Nguyệt, rõ ràng đang nói ông bảo thủ, không phân biệt đúng sai, đã xử oan cho nó, vì vậy ông càng tức giận hơn.

“Ha ha, thì ra phụ thân tin lời nói của Kì ầu di nương! Bà ta nói con muốn mưu hại đứa bé ở trong bụng của bà ta, vậy nên người muốn ép con thừa nhận chuyện này sao?” Lam Lăng Nguyệt không ngờ bản lĩnh của Kì ầu di nương cũng rất lợi hại, bây giờ nàng đang nghi ngờ chỉ số thông minh của tên phụ thân cận bã này, nàng thật sự không hiểu nổi, với chỉ số thông minh như thế này thì làm sao ông ta có thể trở thành một thương nhân lớn như vậy được chứ, ngu không chịu được.

“Gian ngoan mất linh(*), nếu ta không dạy dỗ người thì người sẽ không biết trời cao đất rộng.” Lam Lôi Ngạo vốn là một người cực kỳ sĩ diện, thấy Lam Lăng Nguyệt gian ngoan mất linh, ông vươn tay ra nắm lấy cánh tay bị thương của Lam Lăng Nguyệt, kéo nàng ra khỏi Nguyệt Thanh uyển.

(*)Gian ngoan mất linh: giống như là vừa ngu ngốc vừa ngoan cố.

“Người thả ta ra, thả ra.” Bởi vì Lam Lôi Ngạo dùng lực rất mạnh nên vết thương ở trên cánh tay phải của nàng bị rách ra, máu thấm ướt ống tay áo, Lam Lăng Nguyệt hoàn toàn tức giận.

“Mau đi đến Từ Đường tạ tội với liệt tổ liệt tông.” Lam Lăng Nguyệt càng giãy dụa thì Lam Lôi Ngạo càng giữ chặt hơn.

Thân thể của Lam Lăng Nguyệt vốn nhỏ nhắn mềm mại, cho dù nàng có dùng hết sức cũng không thể thoát khỏi Lam Lôi Ngạo, nàng nghiêng rằng,

cắn lên cánh tay của Lam Lôi Ngạo, ông ta khiến cho nàng đau, vậy thì nàng sẽ khiến cho ông ta phải đau hơn nàng.

“A — — — — , nghịch nữ, người mau nhả ra.” Cánh tay đang kéo Lam Lăng Nguyệt truy đến đến cơn đau dữ dội khiến cho Lam Lôi Ngạo phải gào to lên, nhân lúc đó, Lam Lăng Nguyệt mau chóng chạy trốn khỏi Lam Lôi Ngạo.

Lúc này, cánh tay của Lam Lôi Ngạo hiện rõ dấu răng của Lam Lăng Nguyệt, còn có cả máu nữa, Lam Lôi Ngạo cực kỳ tức giận, ông vươn tay ra, chuẩn bị tát nữ nhi bất hiếu này.

“Dừng tay.” Một giọng nói uy nghiêm truy đến tới, Thu Nhược Thủy đang đỡ một lão phu nhân mặc cẩm bào màu tím.

“Nương, sao người lại tới đây.” Lam Lôi Ngạo rút tay về, ông quay đầu nhìn nương của mình đang được Thu Nhược Thủy đỡ, sau đó liếc Thu Nhược Thủy.

“Ta có thể không tới sao? Nếu như ta không tới, thì chắc Lam phủ này đã bị con náo loạn rồi, tại sao lại nổi giận với nữ nhi của mình.” Lam lão phu nhân chống gậy đi tới bên cạnh Lam Lăng Nguyệt, bà không muốn người ta nói xấu Lam phủ.

“Nãi nãi, nếu như người không đến thì người sẽ không còn thấy được Nguyệt nhi nữa.” Mặc dù nàng không biết Lam lão phu nhân có phải là người lương thiện hay không, nhưng nương đã mời bà ấy tới đây, thì bà ấy chính là bùa hộ mệnh của nàng. Lam Lăng Nguyệt uất ức nhìn Lam lão phu nhân, nàng đóng giả thành bộ dạng yếu ớt.

“Mau nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà con lại khiến cho cánh tay của đứa nhỏ này bị thương, nó chính là thịt ở trên người con, sao con lại không thấy đau lòng.” Lam lão phu nhân đang ở Phật đường niệm Phật thì Thu Nhược Thủy vừa khóc vừa chạy tới tìm bà, nói là không biết Ngạo nhi bị cái gì, sợ Ngạo Nhi làm hại Nguyệt nhi, ban đầu, bà còn không tin, bình thường Ngạo nhi chán ghét, không muốn gặp nữ nhi này nhưng nó cũng sẽ

không quá phận, thế nhưng bây giờ, hình như bà đã đánh giá cao giới hạn của nhi tử mình rồi.

“Nương, hôm qua, nghịch nữ này không chỉ nhục nhã Phi Nhi là di nương, mà nó còn có tâm địa độc ác, muốn hại đứa nhỏ ở trong bụng của Phi Nhi, nếu như Phi Nhi không phản ứng nhanh nhẹn thì cháu trai của người đã mất rồi, hôm nay con phải đánh chết nó.” Nói xong, Lam Lôi Ngạo định giơ chân đạp Lam Lăng Nguyệt, lúc này bị nàng cản, toàn thân ông đều cảm thấy đau.

Thu Nhược Thủy vội vàng ôm Lam Lăng Nguyệt vào trong lòng, để phòng Lam Lôi Ngạo làm nàng bị thương.

“Hồi đó, lại là Kiêu Phi Nhi, Ngạo nhi, con mau tỉnh táo lại đi, hai người đang ở trước mặt con, một người là chính thân của con, một người là đích nữ của con, con đối xử với chính thân và đích nữ của con như vậy, không sợ người ngoài bàn tán là con sùng thiếp diệt thân sao? Chỉ dựa vào lời nói Kiêu thị mà con lại đối xử với đích nữ của con như vậy, nàng ta vốn là di nương, cho dù Nguyệt nhi có nói lời này thì cũng không có gì sai.” Lam lão phu nhân gõ cây gậy xuống đất, bà không thích Kiêu di nương, ả không chỉ muốn quản lý Lam gia mà còn dám ở trong bóng tối sai khiến con trai của bà, bà cũng muốn nhân việc này, cảnh cáo Kiêu Phi Nhi một chút.

“Phi Nhi là người như thế nào, con đừng sàng cộng chằm (chung giường chung gối) với nàng ấy nữa năm như vậy, sao con lại không biết được chứ, nương đừng có mở miệng ra là nói nàng ấy là di nương, mấy năm nay, nàng ấy quản lý mọi việc ở trong Lam phủ rất tốt, y phục mà nương đang mặc chính là do nàng ấy mua tơ vàng tốt nhất.” Lam lão phu nhân vừa nói Kiêu Phi Nhi sai thì Lam Lôi Ngạo lập tức không vui, ông mở miệng nói giúp cho bà ta. Hiện tại, trong bụng của Phi Nhi còn đang có cốt nhục của ông, sao ông có thể để cho bà chịu uất ức.

“Được rồi, nàng ta là hạ đẳng người gì, trong lòng của ta rất rõ ràng, Kiêu di nương không bị thương một chút nào cả, nhưng Nguyệt nhi lại té xuống đất, bị thương ở cánh tay, chuyện này cứ bỏ qua đi, Nguyệt nhi, con phải

trong uyển dưỡng thương cho thật tốt, mười ngày tới, con không được bước ra uyển.” Lam lão phu nhân không muốn xảy ra mâu thuẫn với nhi tử của mình, bà cũng không muốn Lam Lôi Ngạo bị mất thể diện ở trước mặt mọi người, lợi dụng việc Lam Lăng Nguyệt phải dưỡng thương, bà giam nàng ở trong uyển mười ngày.

“Nếu nương đã nói như vậy thì lần này, nhi tử sẽ bỏ qua cho nó, nhưng mà hôm nay, con cũng nói cho nương biết luôn, ngày mà đứa nhỏ ở trong bụng của Phi Nhi ra đời, thì ngày đó cũng chính là ngày con cho nàng ấy làm bình thê(*). Nếu kẻ nào dám hại nàng ấy, con sẽ không tha cho kẻ đó.” Sau khi Lam Lôi Ngạo nói xong, ông lấy lý do phải đi kiểm tra các cửa hàng, rồi bỏ đi.

(*)Bình thê: được xếp ngang hàng với chính thê.

“Được rồi, mọi người mau giải tán đi, Trang mẫu đưa Nguyệt nhi đi bồi thuốc, ta cũng cảm thấy mệt rồi, Xuân Tú, đỡ ta quay về Lan uyển.” Sau khi Lam Lôi Ngạo bỏ đi, Lam lão phu nhân rút tay ra khỏi tay của Thu Nhược Thủy, để cho nha hoàn thân cận của mình đỡ bà trở về Lan uyển.

Sau khi mọi người giải tán, Lam Lăng Nguyệt cũng bắt đầu suy nghĩ, Kì di nương vu oan cho nàng, bảo nàng muốn hãm hại cái thai trong bụng của bà ta, cũng may, kết cục của việc này không giống như ý bà ta muốn, giờ nàng phải chuẩn bị một chút, vài ngày nữa, nàng sẽ tặng cho bà ta một lễ vật lớn.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Chủ Tớ Bộc Lộ Tình Cảm

Nguyệt Thanh uyển.

“Nguyệt nhi tội nghiệp của ta, là mẫu thân có lỗi với con, nếu không phải vì mẫu thân, con sẽ không bị như vậy...” Thu Nhược Thủy nhìn miệng vết thương chảy máu của Lam Lăng Nguyệt, trong lòng vô cùng khó chịu, nếu không phải do bà quá nhu nhược, cũng không khiến nữ nhi của mình bị ủy khuất như thế này.

“Tại sao lại là lỗi của mẫu thân chứ, người đừng đặt toàn bộ trách nhiệm lên người mình, nếu hôm nay mẫu thân không đưa nãi nãi tới, không chừng Nguyệt nhi sẽ gặp phải tai ương đó!” Lam Lăng Nguyệt vừa nhìn đau đẽ Trang mẫu bôi thuốc, vừa an ủi Thu Nhược Thủy, nàng nhận ra mẫu thân mời nãi nãi đến cũng chỉ là chiếc bọc bên ngoài, giải vây cho nàng là một mặt, quan trọng hơn là mượn cớ để đánh động đến Kì ầu Phi Nhi.

“Nguyệt nhi không cần an ủi mẫu thân, nếu mẫu thân có thể hạ mình xuống, không lạnh lùng với ông ấy... Kì ầu di nương sẽ không ngông cuồng như vậy.” Uy hiếp duy nhất của Thu Nhược Thủy chính là con gái, Kì ầu di nương làm vậy, chính là muốn bà phải đau khổ.

“Mẫu thân, người đã làm nhiều chuyện rồi, Nguyệt nhi từng nói không muốn người hạ thấp mình làm chuyện gì nữa, hãy dùng kế khôn ngoan, nhìn xa trông rộng, Nguyệt nhi đang chờ được giáo huấn đây.” Giọng nói của Lam Lăng Nguyệt trở nên vô cùng lạnh lùng, nếu di nương ra chiêu, nàng cũng chỉ có thể tiếp chiêu, huống cho đời này nàng không muốn để cho mẫu thân làm chuyện như vậy.

“Phu nhân, người đừng trách lão nô lắm mồm, nếu lão phu nhân đã quyết định vậy, thì người coi như chuyện này đã qua đi, từ nay về sau, lão

nô sẽ dạy bảo tiểu thư cẩn thận, từ lời nói đến việc làm, sức khỏe tiểu thư vốn ốm yếu, việc vừa nãy chắc khiến tiểu thư mệt mỏi rồi, để tiểu thư nghỉ ngơi ổn định một chút.” Trang mẫu không muốn Thu Nhược Thủy nói đi đâu gì gây kích động đến tiểu thư, nhanh chóng đưa nàng đi trước.

“Vậy làm phiền bà chăm sóc.” Thu Nhược Thủy nghe Trang mẫu nói, đang định trả lời, nhưng nhìn thấy ánh mắt bà nên không nói nữa, dẫn dò Lam Lăng Nguyệt dưỡng thương thật tốt, rồi dẫn Thủy Tinh rời đi.

Sau khi mẫu thân đi khỏi, Lam Lăng Nguyệt nằm trên giường, nhớ lại ánh mắt Trang mẫu nhìn mẫu thân, không hề bình thường, nhưng nàng không nghĩ ra, nó kỳ lạ ở chỗ nào.

“Mẫu, người cảm thấy sau ngày hôm nay, con nên làm thế nào đây?” Lam Lăng Nguyệt thử dò xét Trang mẫu, mặc dù khi mới gặp, người này đã cho nàng một cảm giác thân thuộc, nhưng nàng mới tới một thế giới kỳ lạ, không thể lơ là được.

“Trước mắt tiểu thư phải dưỡng thương, sau đó tránh gặp Kiêu di nương đi, bây giờ nô tỳ cũng không dám suy đoán nữa.” Ánh mắt Trang mẫu nhìn nàng luôn luôn lộ ra sự dè dặt.

“Ha ha, ý của mẫu là sao?” Thấy Trang mẫu thẳng thắn nói vậy, Lam Lăng Nguyệt lại tán thưởng ý nghĩ kín đáo của bà.

“Túy ông chi ý*.” Lúc này Trang mẫu vừa vui vừa buồn, vui chính là vì bà thích tính tình của tiểu thư bây giờ, buồn vì lo sợ, tiểu thư hiểu biết nhanh như vậy, sự sắc sảo kia sẽ rất khó để tiếp tục che kín.

*Ý không ở trong lời nói, ẩn dụ.

“Nguyệt nhi có thể hoàn toàn tin vào mẫu sao?” Lam Lăng Nguyệt đang đánh cược, rốt cuộc Trang mẫu là người giúp nàng, hay là người ẩn nấp ngấm ngầm hại nàng.

“Ta là người duy nhất ở trong phủ mà tiểu thư có thể tin tưởng, còn có...” Trang mẫu muốn nói gì đó rồi lại thôi, có mấy lời không biết nói

bây giờ có phải sớm quá hay không.

“Còn có gì?” Lam Lăng Nguyệt ngẩng đầu nhìn vào mắt của Trang mẫu.

“Thật ra cũng không có gì, chẳng qua là sau này tiểu thư nên cẩn thận, bảo quản ngọc bội bên người mình, nó rất quan trọng.” Trang mẫu không dám nhiều lời, bà không muốn để cho tiểu thư chỉ mới gần tám tuổi biết quá nhiều đi đâu.

“Nó có tác dụng đặc biệt gì sao?” Lam Lăng Nguyệt lấy miếng ngọc bội được đeo ở cổ ra, ngọc bội màu xanh, hoa văn trên đó giống như một Linh tự.

“Không có, chẳng qua là đạo sĩ xem tướng nói thân thể tiểu thư rất yếu, cần phải có miếng ngọc bội bên mình.” Trang mẫu bảo Lam Lăng Nguyệt cất miếng ngọc bội xong, cũng không nói gì nữa.

“A, tại sao con lại có duyên với lão đạo sĩ đó như vậy, đầu tiên là nghe lén mẫu thân nói con không thể biết chữ, không thể học tập, chỉ có thể học cần kỳ thư họa, đi đâu đó là do lão đạo sĩ nói, bây giờ việc mang ngọc bội bên mình cũng là ông ta nói, ông ta là thần tiên hay sao, cứ làm khổ con, không để con được bình yên mà.” Trong lòng Lam Lăng Nguyệt muốn nôn ra, tại sao lúc chuyển kiếp đến kiếp này, cũng nghe Lam Lăng Nguyệt nói đến vị đạo sĩ đó, bây giờ cũng nghe, lão đạo sĩ, ông là thần thánh phương nào.

“Tiểu thư, người nghỉ ngơi đi. Cũng đã giữa trưa rồi, ta đi dọn phòng bếp làm đồ ăn lót dạ cho người.” Trang mẫu nhìn gương mặt trắng bệch của Lam Lăng Nguyệt, lập tức muốn bồi bổ cho nàng.

“Đi đi.” Sự việc sáng sớm khiến bây giờ nàng hơi đói bụng rồi, cơ thể vô cùng suy yếu, cũng không còn nhiều sức lực suy đoán về vị đạo sĩ kia, đến số thì cũng không tránh khỏi.

Nhờ Trang mẫu cẩn thận chăm sóc, cùng với thảo dược nàng tự chế, không tới bốn ngày vết tím bầm trên trán nàng đã phai đi, vết thương trên cánh tay phải cũng đã thành sẹo, ít ngày nữa sẽ không còn nữa, qua mấy ngày chung sống, Lam Lăng Nguyệt phát hiện Trang mẫu rất giỏi về thảo dược, chẳng qua là chưa hiểu rõ hết về y thuật, nàng không khỏi nghi ngờ nguyên nhân mình và Lam Lăng Nguyệt kiếp trước khi lớn lên khác biệt lớn đến như vậy, không phải là do dịch dung chứ.

Kết quả là, nàng sai người mang nước nóng tới để nàng tắm, lau thật mạnh, nhưng bất kể làm đi đâu gì cũng không thể thay đổi, vì vậy nàng chỉ có thể tiếp tục nghi ngờ, cũng không có sợ hãi có thể tìm.

Bởi vì Lam lão phu nhân giam nàng mười ngày không cho phép ra cửa, ở trong uyển vô cùng nhàm chán, nên Lam Lăng Nguyệt thường xuyên đi tới cạnh mấy cây Thường Thanh, khi thấy một cây nhỏ bên tường, nàng nhìn đến gần người.

“Tiểu thư, người đang nhìn cái gì vậy, rất nghiêm túc đó.” Nguyệt Trúc thấy tiểu thư nhà mình nhìn chằm chằm về nơi xa đến gần người, nàng cũng theo ánh mắt tiểu thư nhìn theo, nhưng không thấy gì cả.

“Ta đang suy nghĩ về nơi có mấy cái cây kia, đó là nơi nào?” Lam Lăng Nguyệt không quen thuộc lắm với Lam phủ, nên trong lúc rảnh rỗi sẽ xem thử một chút.

“Chỗ đó sao, là sâu sau của hoa viên, nối với cửa sau.” Nguyệt Trúc đáp.

“Sâu sau của hoa viên nối với cửa sau sao?” Vừa nghe đến hai chữ cửa sau, Lam Lăng Nguyệt vô cùng vui mừng. Dự định ra ngoài hít gió một chút.

“Đúng ạ, sao vậy?” Nguyệt Trúc gật đầu một cái.

“Nguyệt Trúc, tới đây giúp bản tiểu thư một chuyện, cho ta mượn hai bộ y phục của người đi, bản tiểu thư có việc quan trọng cần dùng.” Lam Lăng

Nguyệt tiến tới bên tai Nguyệt Trúc, nhẹ giọng nói ý nghĩ của mình cho nàng ta nghe.

“A? Tiều thư, không phải là người...?” Nguyệt Trúc chớp mắt một cái, dường như nghĩ tới điều gì đó.

“Chính là đi đầu người nghĩ, nhanh đi, làm tốt sẽ có thưởng.” Lam Lăng Nguyệt thấy Nguyệt Trúc muốn nói ý nghĩ của mình ra, nàng lập tức dùng cách lấy đạn bọc đường để cho qua chuyện.

“Nhưng y phục của nô tỳ rất lớn, dù sao cơ thể của tiều thư...” Nguyệt Trúc suy nghĩ một chút, gia đình ở đây, người bé nhất cũng đã 10 tuổi, tiều thư mặc y phục của bọn họ có phải giống nhảy dây hay không.

“Người đi mượn là được, bản tiều thư tự có biện pháp.” Lam Lăng Nguyệt nháy nháy mắt ý bảo nàng ta nhanh chóng đi rồi trở về

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Lén Lút Xuất Phủ

Một lúc sau, Nguyệt Trúc bước vào Nguyệt Thanh uyển, nàng cầ hai bộ y phục gia đình đã mượn được của một tiểu đình trông coi chu ồng ngựa.

“Về ồi à, đừng nói gì hết, chúng ta mau vào phòng.” Lam Lăng Nguyệt thấy Nguyệt Trúc đang cầ hai bộ y phục thì lòng của nàng rất hào hứng.

Bởi vì Trang mẫu đã đi đến phòng ngân quỹ để kiểm tra sổ sách, Thanh Mai thì xin nghỉ do nhà của nàng ta có việc gấp, bây giờ nha hoàn ở trong uyển cũng không nhiều, Lam Lăng Nguyệt mới dám sai Nguyệt Trúc đi mượn y phục để lén lút xuất phủ.

“Mau thay y phục đi, hai chúng ta, mỗi người một bộ.” Lam Lăng Nguyệt chọn một bộ y phục tương đối, sau đó nàng cởi váy ra, mặc áo và quần vào.

Nhưng nàng vẫn còn nhỏ, xương cũng chưa phát triển hoàn toàn, mặc y phục của tiểu đình thì tay áo quá dài, nàng xắn tay áo lên, nhét áo vào trong quần. Quần quá dài, nếu xắn lên thì sẽ rất khó coi, nên nàng đã cắt cho vừa với người mình.

Nguyệt Trúc nhanh chóng búi tóc cho nàng và tiểu thư, Lam Lăng Nguyệt cầ ba mươi lượng bạc, hai người thò đầu ra ngoài, thấy trong uyển không có ai thì lén lút đi tới nhà kho.

Nguyệt Trúc tìm cây thang ở nhà kho, nhờ vào cây thang, mà Lam Lăng Nguyệt đã trèo lên được đầu tường của uyển, mới như vậy thôi mà nàng đã cảm thấy mệt.

Hai người thành công bước xuống hậu hoa viên, lúc đó, đầu của Lam Lăng Nguyệt đã đầy mồ hôi, sức khỏe của cơ thể này không phải là yếu bình thường.

“Tiểu thư, người có sao không, hay là chúng ta nghỉ ngơi một chút.” Nguyệt Trúc thấy sắc mặt của Lam Lăng Nguyệt hơi tái nhợt, trán đầy mồ hôi.

“Không sao đâu, chúng ta phải tranh thủ thời gian.” Lam Lăng Nguyệt vươn cánh tay nhỏ bé mồm mĩm, phủi bụi đất trên quần áo.

Nguyệt Trúc đi ở phía trước, Lam Lăng Nguyệt cúi đầu đi theo phía sau, hai người đi tới cửa sau.

“Đứng lại, hai người là ai, sao khuôn mặt lại lạ vậy, sao không đi cửa chính mà lại đi cửa sau.” Hai người vừa đi tới cửa sau đã bị một gia đình giữ cửa cản lại.

“Tiểu ca đã cực khổ rồi, chúng ta là người của Mặc uyển, Kiêu di nương sai chúng ta đi mua một vài thứ... Xin tiểu ca châm chước.” Nguyệt Trúc bị tiếng quát lớn làm sững sốt, nhất thời không biết nên nói cái gì, may là Lam Lăng Nguyệt phản ứng nhanh nhẹn, nài hạ giọng, vừa nói vừa đưa mười đồng tiền cho gia đình.

“Thì ra là người trong uyển của Kiêu di nương, mau đi đi, đi sớm về sớm.” Tên gia đình này vốn là một người gió chiều nào theo chiều ấy, hắn vừa nghe thấy nàng nói, đây là việc mà Kiêu di nương dặn dò thì đâu dám ngăn cản.

“Làm phiền tiểu ca rồi, chuyện hôm nay, nhất định phải giữ kín nha.” Lam Lăng Nguyệt đã nhìn ra, tên của Kiêu di nương rất có tác dụng, nhìn tình hình này thì người của bà ta cũng đã đi ra ngoài làm việc vặt nhiều lần rồi.

“Trong lòng mỗi người đều hiểu rõ mà, yên tâm đi đi.” Gia đình giữ cửa cần mười đồng tiền, hắn đang nghĩ, tối nay, sau khi thay ca, hắn có thể mua rượu uống rồi.

Hai người thuận lợi ra khỏi Lam phủ, quanh quẹo mấy vòng mới ra tới đường lớn.

Mặc dù lúc này đã gần chiều, nhưng trên đường vẫn bán đủ loại đồ chơi và người bán hàng rong đang rao bán thức ăn, nhìn con đường đầy sức sống, Lam Lăng Nguyệt hít một hơi thật sâu, trong không khí tràn ngập mùi thơm của thức ăn khiến cho nàng cảm thấy cực kỳ thoải mái.

“Tiểu thư, trên đường thật náo nhiệt.” Đã lâu rồi, Nguyệt Trúc chưa xuất phủ, dù sao thì nàng cũng chỉ lớn hơn Lam Lăng Nguyệt hai tuổi, nên vẫn còn một chút tính khí của trẻ con, nhìn cái gì cũng đều thấy lạ.

“Bây giờ, hai chúng ta đều đang mặc nam trang, người gọi ta là tiểu thư sẽ rất kỳ cục, người phải gọi ta là tiểu công tử.” Lam Lăng Nguyệt sửa lại cách xưng hô của Nguyệt Trúc.

“Vâng, tiểu công tử, bây giờ chúng ta đi đâu? Chẳng phải người nói là chúng ta phải đi làm đại sự sao?” Nguyệt Trúc đang rất hăng hái, mặc dù tiểu thư nhỏ hơn nàng hai tuổi, nhưng mấy ngày nay ở chung với tiểu thư, Nguyệt Trúc cảm giác tiểu thư càng ngày càng giống một tiểu đại nhân.

“Ừ, chúng ta đi ăn cơm trước đi.” Lam Lăng Nguyệt sờ bụng, dù sao thì nàng cũng phải ăn một bữa cho thật ngon, buổi thường cho dạ dày của nàng.

“Ăn cơm, ta nghe nói đồ ăn ở Phù Dung lâu rất tuyệt, tiểu thư, hay là chúng ta đến đó ăn thử đi.” Vừa nghe đến ăn cơm, Nguyệt Trúc rất hào hứng, hiện tại vốn là giữa trưa, bụng của nàng cũng bắt đầu cồn cào rồi.

Hai người đi bộ một lúc lâu mới đến trung tâm của con đường, nhìn ba chữ lớn màu vàng Phù Dung Lâu ở phía đông nam, hai người vừa nói vừa kéo lưng quần rộng thùng thình lên, rồi đi vào trong.

Phía trong Phù Dung lâu có nhiều tầng lầu, được bố trí thành hình xoắn ốc, vừa bước vào cửa đã thấy hai hình điêu khắc lớn, rất sống động, hình thiên nga màu vàng rực rỡ đang định giương cánh bay cao, trên các cây cột cũng điêu khắc hoa cỏ, bướm bướm rất sống động, giống như một khung cảnh thiên nhiên, xung quanh đặt rất nhiều chậu cây, có một chậu ở chính

giữa, tạo thành hình chữ Tài, thiết kế rất độc đáo, mỗi một vật thủ công được sắp xếp ở đây đều tràn đầy khí tức nho nhã, khiến cho Phù Dung lâu càng thêm cao quý.

Lúc này đang là giờ ăn cơm, nên Phù Dung lâu đã có rất nhiều khách, y phục của Lam Lăng Nguyệt và Nguyệt Trúc thô sơ hơn mấy người ở đây nhiều, nên lúc Lam Lăng Nguyệt nói muốn lên lầu hai, tiểu nhị gọi món ăn nhếch miệng thành bộ dáng mắt chó nhìn người thấp kém.

“Đây là hai mươi lượng bạc, coi như là tiền đặt cọc, lát nữa tính tiền, nếu cao hơn hai mươi lượng bạc thì ta sẽ đưa cho người nữa, bây giờ ta có thể đi được chưa.” Mặc dù vóc dáng của Lam Lăng Nguyệt gầy yếu, nhưng giọng nói của nàng lại trong trẻo lạnh lùng, lúc bước vào cửa, nàng đã nhìn ra, tên tiểu nhị này là một tên mắt chó khinh người.

Quả nhiên, vừa mới lấy bạc ra, tên tiểu nhị đã thay đổi sắc mặt ngay lập tức, hẩn cười làm lạnh, ân cần đi ở phía trước dẫn đường, Lam Lăng Nguyệt và Nguyệt Trúc chọn một nhã gian tương đối vắng vẻ.

“Một con ngõng Phù Dung, người tự chọn sáu món ở trong thực đơn đi, lấy cho ta một bình nữ nhi hồng.” Lam Lăng Nguyệt nhìn thực đơn, sau đó ném thực đơn ném cho tiểu nhị.

“Người muốn uống rượu sao, sức khỏe của người không tốt, người không thể uống rượu được đâu.” Đợi tiểu nhị đi rồi, Nguyệt Trúc mới mở miệng nhắc nhở Lam Lăng Nguyệt, nàng từng nghe Trang mẫu nói, sức khỏe của tiểu thư vô cùng nhạy cảm, yếu ớt, sợ nàng uống rượu sẽ hỏng việc, hơn nữa, tiểu thư chỉ mới tám tuổi.

“Uống một bình nhỏ không có chuyện gì đâu, yên tâm.” Ở hiện đại, Lam Lăng Nguyệt là người ngàn chén không say, nàng đang suy nghĩ, cho dù thân thể này có yếu ớt như thế nào đi nữa thì cũng không thể nào có chuyện mới uống một chút rượu đã say chứ.

“Ngõng Phù Dung tới rồi.” Tiểu nhị vừa nói vừa cười rực rỡ, mùi thơm của ngõng Phù Dung tỏa ra bốn phía. Sau đó, thịt cừu xào, mực hấp, cá

chiên, tôm hàu... các món ăn còn lại cũng được dọn lên bàn, Lam Lăng Nguyệt và Nguyệt Trúc vừa ăn vừa khen ngon.

Cuối cùng, rượu cũng được đem tới, sau khi ăn một chút thức ăn, Lam Lăng Nguyệt rót cho mình một chén, rượu nữ nhi hồng rất thơm, nhưng nàng vừa mới uống một chén nhỏ đã cảm thấy khuôn mặt bắt đầu nóng lên, hơn nữa, cổ họng cũng cảm thấy cay nóng. Nàng đành phải ăn thêm vài miếng thức ăn để hương vị cay nóng đó trôi xuống.

“Tiểu thư, người không sao chứ.” Lúc Nguyệt Trúc nhìn thấy tiểu thư nhà mình uống rượu, nàng đã đỡ mồ hôi, lúc này, mặt của tiểu thư đỏ ửng, đó là bằng chứng tốt nhất.

“Có một chút, ta không ngờ rằng mình uống rượu vào sẽ say ngay.” Lam Lăng Nguyệt cực kỳ oán hận, từ nay về sau, rượu ngon sẽ không có duyên với nàng, quá tàn nhẫn rồi.

Có lẽ là do tác dụng của rượu, Lam Lăng Nguyệt không ăn được nhiều, hơn nữa, nàng còn thấy rất nhiều đôi đũa, nàng lắc đầu cho tỉnh táo rồi dẫn Nguyệt Trúc xuống lầu.

Đi tới khúc quanh chỗ cầu thang. Nàng cảm thấy chóng mặt nên đã bước hụt một bậc thang, lúc té xuống, đầu của nàng đập vào trong lồng ngực của một người có vẻ mặt lạnh lẽo, cả hai đều té xuống thang lầu.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Âm Soa Dương Thác(*) — Hôn

(*) Âm soa dương thác: thường vì sai thời điểm, sai địa điểm mà hiểu lầm nọ nối tiếp hiểu lầm kia

Edit: Mon Miêu (ta đã quay lại rồi đây, đợt này sẽ đăng chương đầu đặn, mong mấy nàng vẫn ủng hộ ^^)

Rất mềm, rất nóng lại hơi ướt, đây là đầu, rõ ràng nàng đã té xuống cầu thang nhưng sao lại không cảm thấy gì cả! Lam Lăng Nguyệt mở mắt, chớp mắt liên tục, sau đó nàng trợn mắt, sao nàng lại nằm trên người một mỹ thiếu niên, hơn nữa, môi của nàng đang chạm vào môi của hắn.

Lam Lăng Nguyệt chỉ cảm thấy đầu óc rối bời, cũng tỉnh rượu, sau khi đỡ người một giây, nàng nhanh chóng bò dậy.

"Đáng chết." Sau khi vật nặng đã đè trên người Âu Dương Mặc Thần đứng dậy, hắn hung hăng chùi miệng rồi đứng lên, vừa nãy, hắn đã trở thành một cái đệm thịt nên lưng đã bị trầy da, con người của hắn bắn ra hàn quang (khí lạnh), dường như muốn băm nát "nam nhân" mảnh mai ở trước mặt.

"Này, người xem, mặt của ta rất đỏ, do ta đã uống quá nhiều, chứ không phải ta cố ý, vị tiểu ca ca này, đây cũng là nụ hôn đầu của ta, coi như là ta bồi thường cho người."

Tai của Lam Lăng Nguyệt đỏ bừng, thiếu niên đang ở trước mặt nàng, cùng lắm là lớn hơn nàng ba tuổi, nhưng khuôn mặt tuấn mỹ của hắn lại hiện ra vẻ ác độc, dường như hắn hận đến mức muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Không còn cách nào khác, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Lăng Nguyệt đỏ bừng, nàng liên tục chớp đôi mắt lấp lánh, nhưng dù nàng có làm gì đi nữa thì khuôn mặt lạnh như núi băng của hắn vẫn thờ ơ, nàng đành phải hạ quyết tâm, tay nhỏ bé của nàng đưa vào trong hũ bao (túi tiền), sau đó nàng làm động tác giống như đang cầm trong tay một vật quý, đặt vào trong ngực của Âu Dương Mặc Thần, không chờ hắn kịp phản ứng, nàng dùng hết sức kéo Nguyệt Trúc chạy ra khỏi Phù Dung lâu.

Lúc Lam Lăng Nguyệt chạy trốn, Âu Dương Mặc Thần đã ngửi được mùi thơm của cơ thể thiếu nữ tỏa ra từ trên người nàng, hắn nhíu mày, lấy vật ở trong ngực ra, sau khi nhìn kỹ, sắc mặt vốn đã không tốt của hắn lập tức tái xanh, u ám, gần như muốn nứt.

Nữ nhân chết tiệt, nụ hôn đầu của hắn, vậy mà chỉ đáng giá hai đồng, thật đáng hận.

"Hắc Ưng." Âu Dương Mặc Thần lạnh lùng quét mắt những vị khách đang ăn cơm rồi phân phó thuộc hạ vẫn còn đang hóa đá ở phía sau.

"Chủ tử, người muốn phân phó chuyện gì ạ." Chuyện vừa xảy ra khiến mắt của Hắc Ưng – thuộc hạ thân cận của Dương Mặc Thần muốn rớt ra ngoài, không ngờ nụ hôn đầu tiên của chủ nhân lại mất đi như vậy.

"Truyền lệnh của bản vương, nếu ai dám truyền sự việc xảy ra ở Phù Dung lâu ngày hôm nay ra bên ngoài, tru di cử tộc." Giọng nói của Âu Dương Mặc Thần rất lạnh lẽo, khiến tim của những vị khách đang ngẩn ngơ chấn động.

"Thuộc hạ tuân lệnh." Mặt của Hắc Ưng đầy hắc tuyến, đến bao giờ thì chủ nhân mới không lấy thị vệ làm sát thủ.

"Còn nữa, đi điều tra nữ nhân hũ này cho ta." Hôm nay, Âu Dương Mặc Thần bị nữ nhân kia trêu chọc ở trước mặt nhiều người như vậy, chưa từng có người nào dám thách thức giới hạn của hắn.

"Nhưng bọn họ đã bỏ trốn rồi, thuộc hạ không tìm ra manh mối." Hắc Ưng khó xử, không thấy rõ khuôn mặt, hơn nữa, người cũng đã trốn, sao

có thể xác định người đó là nữ nhân, bây giờ, dù có lật tung ba mét đất cũng khó mà tìm được.

"Nếu đi đầu tra không được, vậy thì hãy quay lại ảnh vệ đặc biệt, huấn luyện một năm đi." Âu Dương Mặc Thần lạnh lùng liếc Hắc Ứng, đi lên gian phòng ở lầu ba của Phù Dung lâu.

Mà bên kia

Lam Lăng Nguyệt kéo Nguyệt Trúc chạy thục mạng, chạy đến khi thực sự không thở nổi, thì trốn vào trong cái ngõ nhỏ, tên là Trường An Nhai, nàng lo đầu ra nhìn thử, xem có ai đuổi theo nàng hay không.

"Tiểu thư, danh dự của người đã bị người kia làm bẩn." Hiện tại, Nguyệt Trúc đang tức giận, tiểu thư và người kia, cái kia....

"Chuyện hôm nay, người hãy giữ kín trong lòng." Lam Lăng Nguyệt nghe thấy hai chữ làm bẩn thì tròn mắt, hôn và làm bẩn giống nhau sao? Nhưng mà, may mắn là nàng nhanh nhạy, nếu không, chắc nàng đã bị người có khuôn mặt như tảng băng kia chặt làm tám khúc rồi.

Sau khi tim đã đập bình thường, Lam Lăng Nguyệt nhìn xung quanh, nàng lại hóa đá một lần nữa, không ngờ trong ngõ này đầu là thanh lâu.

Đã giữa trưa, những thanh lâu lờ lợc kia rất yên tĩnh, nhưng thanh lâu ở giữa kia - Bách Hoa Lâu, đồ trang trí rất cao quý, những lâu khác không thể bì kịp.

Lúc Lam Lăng Nguyệt nhìn con đường này đến mất hồn, thì ở ngõ bên cạnh, một ông lão tóc bạc, đang bày hàng lên một quầy nhỏ, nhìn chăm chăm Lam Lăng Nguyệt.

Cảm thấy sau lưng mình có một luồng khí lạnh, Lam Lăng Nguyệt quay đầu lại thì nhìn thấy một ông lão tóc bạc đang nhìn mình chăm chăm.

"Ông lão, ông nhìn ta chăm chăm như vậy, ông không cảm thấy thất lễ sao?" Lam Lăng Nguyệt khẽ nhếch miệng, nhìn người trước mắt, đầu đầu

tóc bạc nhưng trên mặt lại không có nếp nhăn của tuổi già, mặc dù ông lão này đang mặc một bộ đồ bằng vải thô, nhưng toàn thân lại tỏa ra một luồng linh khí không thể diễn đạt được.

"Nha đầu, ban ngày lại đi dạo thanh lâu, thú vị thú vị." Ông lão không trả lời câu hỏi của nàng mà vuốt râu, cười híp mắt.

"Ông lão hỏi đầu, ban ngày lại bày hàng ở thanh lâu, vô ích vô ích." Lam Lăng Nguyệt hơi sững sờ, nàng không ngờ, tuy mắt của ông lão này nhỏ, nhưng lại là tinh quang, nhìn một cái đã nhận ra nàng là nữ nhân, nếu ông ta đã chế giễu nàng, vậy thì nàng cũng phải đáp trả một chút.

"Đầu của ta đầy tóc bạc, sao lại nói là hỏi đầu, thơ văn của tiểu nha đầu này thật không tốt, thôi rồi." Vừa nghe Lam Lăng Nguyệt nói mình hỏi đầu, vốn dĩ ông đang ngồi ở trên ghế, lập tức đứng lên, oán hận nhìn Lam Lăng Nguyệt.

"Ai biết tóc của ông có phải là tóc giả hay không, thời đại này, thuật dịch dung rất phổ biến, là xú lão đầu ông chế giễu ta trước." Lam Lăng Nguyệt cũng không chịu tỏ ra yếu thế, nàng giương nanh múa vuốt làm ra vẻ, ông dám tới đây, ta sẽ nhổ sạch râu của ông.

"Đứa trẻ tám tuổi, dung mạo hơn người, nhanh nhẹn nhanh miệng, lão hủ thích." Ông lão tóc bạc càng thêm tán thưởng biểu hiện của Lam Lăng Nguyệt, vẻ mặt thích thú.

"Ông lão, mắt của ông có vấn đề à, dung mạo này mà lại hơn người, mọi người đều nói, người yêu ở trong mắt của mình đều là Tây Thi. Ông lão, ông thực sự có bệnh luyện đờng (yêu trẻ em) à?" Lam Lăng Nguyệt kinh ngạc, tại sao ông lão này lại có thể dùng câu dung mạo hơn người để miêu tả nàng? Chẳng lẽ ông ta có thể nhìn thấy được dung mạo hiện tại của nàng, mà nàng lại không thể thấy được sao?

"Tiểu nha đầu, bộ dạng của lão hiền hòa như vậy, sao có thể giống kẻ biến thái được, tuy người có thiên phú, nhưng gốc còn quá kém, cần dạy dỗ nhiều." Lão già mở to hai mắt ra nhìn, đứa nhỏ này đang nghĩ cái gì vậy, sao lại nói ông giống kẻ biến thái chứ.

"Ha ha, về chuyện dạy dỗ, không cần ông lão phải lo lắng, đi đây, ông cứ từ từ coi bói đi." Bây giờ, Lam Lăng Nguyệt không có tâm trí để đấu võ mồm với ông lão này, hôm nay xảy ra nhiều chuyện khiến cho nàng khó mà tiếp thu hết, đặc biệt là vụ hôn kia, phải mau mua đồ ỉn ỉn phủ thôi, trước khi trời tối, nếu còn chưa quay về thì sẽ gặp phiền phức.

"Đi đi, chúng ta nhất định sẽ gặp lại." Ông lão không nói gì thêm nữa, sau khi Lam Lăng Nguyệt bỏ đi, ông nhặt cục đá ở trên đất, ném lên phía trên, bên trái.

"Á?" Chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm thương, một ông lão mặc đồ đạo sĩ đang che mắt, xoay người từ trên cây xuống.

"Sư đệ, người nghe trộm cũng lâu rồi, mau nói xem, người thấy tiểu nha đầu đó như thế nào." Ông lão này không thèm đếm xỉa đến ánh mắt oán hận của ông lão mặc đồ đạo sĩ, mà chỉ hỏi ý kiến của ông ấy.

"Đúng là thiên phú, nhưng quá kiêu ngạo, không coi ai ra gì." Ông lão mặc đồ đạo sĩ ôm con mắt bị thương, cực kỳ đau đớn.

"Quá kiêu ngạo sao?" Ông lão vuốt bộ râu bạc phơ, khẽ lặp lại.

"Đúng vậy, vừa nhìn đã biết, nó chính là một tiểu quỷ gây rắc rối, sư huynh, đừng nói là huynh muốn thu nhận nha đầu đó nha." Thực ra, ông lão mặc đồ đạo sĩ này đã ở trên cây, xem nàng rất lâu, ông cũng thích tiểu nha đầu đó, nên mới cố ý nói như vậy, để sư huynh của ông không thu nhận nó làm đệ đệ, ông sẽ nhân cơ hội này, cướp nha đầu đó về làm đệ đệ của mình.

"Ấy, thu nhận chứ, sao lại không thu nhận, này rất hợp ý ta, nếu bỏ lỡ, chẳng phải rất đáng tiếc sao, đi, chúng ta đi theo dõi, ta muốn biết tình hình của tiểu nha đầu kia." Chưa kịp nói xong, ông lão đã vội bay về phía mà Lam Lăng Nguyệt bỏ đi. (ý là dùng khinh công đó, hihi)

"Sư huynh, quây hàng xem bói của huynh, huynh không bày hàng nữa à?" Đầu của ông lão mặc đồ đạo sĩ đây hắc tuyến, chẳng phải như thế sẽ biến khéo thành vụng hay sao.

"Ai thích thì bày ra đi, quá nhàm chán, không bằng đi chơi." Ông lão nhìn xung quanh, tìm tung tích của tiểu nha đầu hời hợt này.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Cách Bảo Hộ Kỳ Quái Của Lão Già Tóc Bạc

“Tiểu thư, lão gia gia vừa nãy là ai vậy.” Từ ngõ chợ Trường An đi ra, Nguyệt Trúc hết sức nghi ngờ cái lão già kia vừa liếc mắt đã nhận ra thân phận tiểu thư nhà mình.

“Thần vô lại chứ ai.” Cái lão già đột nhiên xuất hiện kia theo lời nói như có như không hiện lên trong đầu nàng.

“Hi hi, nô tỳ cảm thấy ông ta thật thú vị.” Nhớ lại cách ông ta và tiểu thư đối đáp, Nguyệt Trúc không tự chủ được bật cười.

“Thật à? Không có cảm giác gì.” Lam Lăng Nguyệt bĩu môi, dừng lại trước cửa tiệm có tên là Bách Thảo đường, dẫn Nguyệt Trúc vào.

“Hai vị tới xem bệnh hay bốc thuốc?” Chỉ thấy một người làm thuê mặc trang phục được đờng chạy tới.

“Bốc thuốc, cho ta một cân kiền sơn tra, ba cân hạt ý dĩ, cây kim ngân, liên kiều, bạc hà, kinh giới, đàm đậu thị mỗi thứ ba lạng.” Lam Lăng Nguyệt suy nghĩ trong đầu các vị thuốc đông y cần thiết và phân lượng nói ra một lượt.

“Có cần nghiên vụn không?” Dược đờng đang chuẩn bị thuốc đông y cần thiết, đờng thời ngừng đầu hỏi ý kiến.

“Hạt ý dĩ và kiền sơn tra nghiên vụn, mấy vị thuốc còn lại không cần bọc riêng, phải rỗi cho ta một hộp ngân châm kia nữa.” Lam Lăng Nguyệt thấp giọng nói.

“Tiểu. Công tử, tại sao đột nhiên người mua nhiều thuốc như vậy.” Nguyệt Trúc chuẩn bị gọi tiểu thư, nhưng sau khi ngừng đầu nhìn y phục

tiểu thư nhà mình, cho nên chinh thành công tử, tại lúc nàng vô cùng ngạc nhiên bỗng có loại ảo giác, hình như tiểu thư rất quen thuộc đối với thuốc đông y.

“Đương nhiên là có tác dụng rồi, người đừng hỏi nhiều, chuyện người muốn biết tự nhiên sẽ biết.” Lam Lăng Nguyệt ý tứ sâu xa nở nụ cười.

Sau khi được dùng xử lý thuốc xong xuôi, Lam Lăng Nguyệt thanh toán ngân lượng, Nguyệt Trúc cần thuốc và ngân châm rồi theo Lam Lăng Nguyệt rời khỏi dược đường.

Trên đường trở về, Lam Lăng Nguyệt mua hạnh nhân và hạnh đào khô tại một cửa tiệm bán hoa quả khô, sau đó đi tới ngõ chợ cạnh Lam phủ giàu sang.

Sau khi tới cửa sau của Lam phủ, Lam Lăng Nguyệt lén lút nhìn xung quanh, thấy không có ai vội nhẹ nhàng gõ cửa.

“Ồ, hai vị đã trở về, mau vào.” Vẫn là gia đình kia mở cửa.

“Làm phiền.” Nguyệt Trúc nói lời khách sáo sau đó theo Lam Lăng Nguyệt đi đến tường ngăn của hoa viên phía sau.

“Hóa ra đồ đệ tương lai của ta là người của Lam phủ à, còn mua nhiều thuốc như vậy, gửi ra một phần dùng để chữa hàn độc, một phần khác thì không rõ tiểu nữ oa kia tính làm trò gì, đi, sư đệ, chúng ta đến xem xem nàng là tiểu thư thứ mấy của Lam gia, về sau còn biết đường tới cửa xin nhận làm đồ đệ.” Lão già tóc bạc lồi kéo lão già mặc áo đạo sĩ đang tỏ vẻ không tình nguyện phi thân tiến vào Lam phủ.

Lam Lăng Nguyệt dưới sự giúp đỡ bằng cái thang thịt của Nguyệt Trúc, leo lên đầu tường. Đáp nhẹ rồi chuyển thân thể sang trạng thái vững chắc.

Còn Nguyệt Trúc vẫn đang cần đồ hôm nay mua, tăng nhanh cước bộ vòng qua lương đình và hồ nước đi về phía Nguyệt Thanh uyển, dù sao sẽ không hay nếu nàng bị phát hiện ăn mặc như này.

Đối diện Trang mẫu đang đi tới, bỗng nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt sắp sửa bước hụt rơi xuống, sự tình nguy cấp cũng không để ý tới trách cứ, nhanh nhẹn tung người nhảy một cái, dùng nội lực kéo Lam Lăng Nguyệt đáp xuống mặt đất.

“Mẫu, người biết võ công?” Sau khi Lam Lăng Nguyệt đứng vững, thêm một tia khiếp sợ nhìn Trang mẫu, trong trí nhớ nguyên chủ sau mười tuổi không hề có chút ít ký ức nào về Trang mẫu. Vậy chỉ có hai loại khả năng, hoặc là trước khi nguyên chủ mười tuổi tại kiếp trước Trang mẫu đã không còn sống trên nhân thế, hoặc chính là bị bức rời bỏ Lam phủ.

“Tiểu thư, nơi đây khó giữ bí mật nếu nhiều người biết, chúng ta vào tâm phòng của người.” Vừa xong Trang mẫu cũng do tình thế cấp bách đột ngột, sơ suất bất cẩn.

“Được, đi nào.” Lam Lăng Nguyệt gật đầu, kéo bàn tay nổi đầy vết chai sần của Trang mẫu đến tâm phòng.

Toàn bộ hành động của hai chủ tớ kia đều lọt vào mắt lão già tóc bạc và lão già mặc áo đạo sĩ đang núp trong bóng tối.

“Không ngờ bên người tiểu nữ oa kia lại có ma ma võ công lợi hại như vậy, nội lực cũng rất hùng hậu.” Lão già tóc bạc càng lúc càng phát hiện Lam phủ này lộ ra sự khác thường.

“Ta cảm thấy nội lực ma ma kia bình thường thôi, nếu bà ta thực sự có nội lực tốt như người nói, sao có thể không phát giác hai người chúng ta đang nhìn trộm?” Mục đích vĩnh viễn duy nhất của lão già mặc áo đạo sĩ chính là đối nghịch với lão già tóc trắng.

“Người mới nhìn trộm, ta là bảo hộ, thật là việc gì vào trong miệng người cũng biến chất, được rồi, đã biết con bé ở Nguyệt Thanh uyển, đến thời điểm trở lại “bảo hộ” sẽ dễ dàng hơn.” Lão già tóc bạc thấy đợi tiếp cũng không có ý nghĩa gì nữa, dù sao chuyện cần biết đã biết, về phần nàng là tiểu thư thứ mấy của Lam gia chỉ cần nghe ngóng xem Nguyệt Thanh uyển là biệt uyển của tiểu thư nào chẳng phải sẽ biết sao.

“Tiểu thư, người muốn biết chuyện gì?” Trang mẫu theo Lam Lăng Nguyệt vào tắm phòng, khẽ hỏi.

“Chuyện con muốn biết nhiều hơn là sao người lại có võ công? Hơn nữa người còn có kỹ thuật dùng dục rất cao.” Lam Lăng Nguyệt quan sát Trang mẫu, cảm giác trên người bà có thật nhiều câu đố, cực kỳ thần bí.

“Chỉ có vậy thôi sao?” Trang mẫu thấy Lam Lăng Nguyệt muốn nói lại thôi, thở dài, chắc hẳn tiểu thư muốn biết rất nhiều.

“Quan trọng hơn là, gương mặt này của con không phải là dung mạo thật đúng không?” Sau khi Lam Lăng Nguyệt do dự một chút, nặng nề miễn cưỡng nói ra, nhưng vừa nói xong đã bị Trang mẫu bịt miệng.

“Tiểu thư, về sau lời này tuyệt đối không được nói với bất kỳ người nào.” Trang mẫu nhất thời sợ hãi, làm thế nào bà cũng không nghĩ tiểu thư nghi ngờ dung mạo của chính mình.

“Tại sao? Từ lúc con tỉnh lại sau khi rơi xuống đầm nước, khắp bên người đều là câu đố? Mẫu, có phải người che giấu con việc gì không?” Chưa từng thấy Trang mẫu thất lễ như vậy, Lam Lăng Nguyệt càng chắc chắn dung mạo hiện tại của mình xác thực có vấn đề.

“Tiểu thư, lúc này có một số việc chưa phải lúc nói cho người biết, dung nhan của người không có vấn đề, nếu có vấn đề đã nhanh chóng lộ ra sơ hở không phải sao?” Trang mẫu hạ quyết tâm, có đôi khi lời nói dối thiện ý cũng là một loại bảo hộ.

“Mẫu nói thật?” Lam Lăng Nguyệt thấy Trang mẫu trong nháy mắt bình tĩnh như vậy có chút đắn đo không xác định.

“Tiểu thư chuyện này là sự thật, có gì không dám nhận, ta có võ công là nhờ yếu đuối theo một sư phụ học một chút trò mèo giúp thân thể khỏe mạnh thôi.” Trang mẫu thấy tiểu thư nhà mình đã ổn định lại cảm xúc, vội

ậm ờ cho qua việc bản thân biết võ công. Có một số việc nàng không muốn tiểu thư biết quá sớm.

“Mẫu, thân thể Nguyệt nhi cũng rất suy yếu, người cũng dạy con đi, hiện tại cái thân thể nhỏ bé yếu ớt của con chỉ cần gió vừa thổi đã ngã.” Không phải Lam Lăng Nguyệt ghét bỏ mà thực sự thân thể này có thể so sánh với thân thể Lâm Đại Ngọc*, trèo tường cũng mệt đến sống dở chết dở.

(Lâm Đại Ngọc: một trong ba nhân vật chính trong Hồng lâu mộng, từ khi sinh ra đã ốm yếu, thân thể mỏng manh.)

“Được, ngày mai dậy sớm, ta dạy cho người một chút động tác đơn giản, người luyện tập nhiều có thể lưu thông khí huyết.” Trước đây lúc Trang mẫu nhìn thể chất tiểu thư quá yếu cũng nghĩ tới việc dạy nàng, chỉ là khi đó tiểu thư quá suy yếu, bà sợ nàng chịu không nổi, hôm nay, tiểu thư chủ động nói, nàng cũng hết sức đồng ý.

“Mẫu tốt nhất, Nguyệt nhi biết võ công sẽ không sợ người xấu bắt nạt Nguyệt nhi nữa.” Lam Lăng Nguyệt cười híp mắt, tại nơi khuê phòng đại viện ăn tươi nuốt sống này, nàng nhất định phải có chút ít thuật phòng thân.

“Đừng cao hứng quá sớm, trước tiên nói cho mẫu, hôm nay trộm chạy ra ngoài làm cái gì?” Trang mẫu nhay bén ngửi được mùi thuốc nhàn nhạt trên người nàng.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SẮT PHI

Phi Nghiê
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Bức Hởi Thanh Mai

“Hôm nay con đến được đường, thân thể quá suy yếu, nên để đại phu kê đơn chút thuốc bổ khí huyết, mẫu, người không cần phải quá đề phòng, tuy Nguyệt nhi còn nhỏ tuổi, nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, bất luận Nguyệt nhi làm chuyện gì cũng đều hết sức cẩn thận.” Lam Lăng Nguyệt cũng không tính nói cho Trang mẫu chuyện có hàn độc bên trong cơ thể mình, có một số việc nhiều người biết chưa hẳn đã là việc tốt, ngược lại sẽ khiến người ta càng thêm đề phòng thôi, quan trọng hơn là nàng muốn cố hết sức quên đi việc xảy ra tại Phù Dung lâu hôm nay.

“Tiểu thư, như vậy rất tốt.” Trang mẫu giống như muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra miệng, nhanh chóng lấy lý do phải tới trừ phòng chuẩn bị bữa tối mà rời khỏi tấm phòng.

Mà Nguyệt Trúc thì lại đi một vòng lớn mới về tới Nguyệt Thanh uyển, theo yêu cầu của tiểu thư cần một ít thuốc đông y cùng hạnh nhân và hạnh đào sang căn phòng của Lam Lăng Nguyệt.

“Tiểu thư, mấy thứ kia ta đã để lên bàn cho ngài.” Sau khi Nguyệt Trúc đặt xong các thứ vội lui ra khỏi gian phòng.

Ngắm thành quả ngày hôm nay, Lam Lăng Nguyệt nhìn phần thuốc được mài nhuyễn với hạnh nhân ở trong túi, tính cách của Lam Lăng Nguyệt chính là bụng dạ hẹp hòi, từ đầu nàng không có ý định chọc tức Kiều Phi Nhi, nhưng Kiều Phi Nhi thực sự lại coi nàng là quả hồng mề, còn tên tra nam làm nhục mẫu thân của bản thân nữa, sao nàng có thể để đứa nhỏ trong bụng Kiều Phi Nhi bình an sinh ra, sao có thể giúp nàng về sau cáo mượn oai hùm, cánh tay của nàng không thể bị quăng đi vô ích.

Nàng chưa từng nói mình là thánh nhân, thiếu nợ thì phải trả cho dù hai tay có dính đầy máu tươi, nàng vốn là kẻ lãnh tình, vô tội là như thế nào? Cái gọi là tam quan đạo đức, tại cái nơi ăn tươi nuốt sống không có chút an toàn này, nàng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Thời gian không khi nào chịu đứng yên, trong chớp mắt Thanh Mai xin nghỉ nhiều ngày đã trở về.

“Tiểu thư, nô tỳ trở về trả phép.” Gương mặt phong trần phờ phạc của Thanh Mai lộ vẻ mệt mỏi.

“Tới chỗ Trang mẫu trả phép, mặt mũi bụi bặm, rửa sạch hăng đến gặp ta.” Vốn Lam Lăng Nguyệt không thích Thanh Mai, thêm nữa thời điểm sau khi vừa mới xuyên tới địa phương này, nàng (Thanh Mai) còn có thể tác oai tác quái một chút, nhưng hiện tại lần thứ hai nhìn thấy cậu nô tài đi khắp nơi vẫy đuôi mà không buồn nhìn coi như nàng (Lam Lăng Nguyệt) cũng cho chút mặt mũi rồi.

“Dạ, nô tỳ đi ngay.” Lúc Thanh Mai quỳ trên mặt đất thỉnh an chẳng hiểu tại sao lại không dám nhìn thẳng vào mặt Lam Lăng Nguyệt, mới cách xa vài ngày, dường như trên người nàng tỏa ra khí thế bức người.

Thanh Mai tới phòng cho hạ nhân rửa mặt chải đầu nhìn thấy Nguyệt Trúc đang thu dọn đồ đạc, vội sấn lại gần, dù sao mình mới rời Lam phủ có bốn năm ngày, tính lại gần Nguyệt Trúc thăm dò chút tin tức, xong sẽ đến chỗ Kiêu di nương tranh công.

“Muội tử Nguyệt Trúc, mấy ngày nay không gặp, càng lúc càng xinh đẹp.” Về mặt Thanh Mai lúc này tựa như không giống với cái người đã từng lạnh lùng chế giễu châm chọc sau lưng Nguyệt Trúc.

“Hôm nay mặt trời mọc đằng Tây mất, con chồn cũng biết nín hót, Thanh Mai tử tử, có lời nhanh nói, chúng ta còn phải đi hầu hạ tiểu thư.” Nguyệt Trúc ngửa mặt nhất chính là đáng về trở mặt còn nhanh hơn lật sách của Thanh Mai.

“Muội muội nói gì vậy, ta không ở đây năm ngày, tại Nguyệt Thanh uyển muội muội có thể chính là người đáng tin bên cạnh tiểu thư, ta thấy gần đây khí sắc tiểu thư có chút không tốt, chẳng lẽ Kì ầu di nương lại tới tìm tiểu thư chúng ta gây chuyện?” Bản lĩnh nói dối không chớp mắt của Thanh Mai không phải là cái nấp*, công phu xúi giục người khác thật đúng là đã đạt tới mức hoàn mỹ.

(Ở đây ý là đờn trang trí, che đây.)

“Tiểu thư như thế làm sao có thể bị bắt nạt được? Người cũng quá đề cao Kì ầu di nương, ta nói này Thanh Mai tỷ tỷ, người cứ đông một câu Kì ầu di nương, tây một câu Kì ầu di nương, cứ nhắc tới bà ta, muốn làm chó săn cho bà ta như vậy thì tới Mặc uyển đi.” Nguyệt Trúc trừng mắt Thanh Mai, tiểu thư là chủ tử của nàng, nàng không cho phép bất cứ kẻ nào sắp đặt sau lưng nàng.

“Người, cũng không thể nói như vậy, ta là người của Nguyệt Thanh uyển, sao có thể muốn đến Mặc uyển.” Lúc nghe đến ba chữ chó săn*, rõ ràng sắc mặt của Thanh Mai tối sầm lại.

(Chó săn: câu thối tử.)

“Tốt nhất đừng nghĩ, mặc kệ người.” Nguyệt Trúc liếc Thanh Mai rồi rời khỏi căn phòng, căn phòng trống không chỉ còn mỗi Thanh Mai ở lại.

Bên trong Nguyệt Thanh uyển, Lam Lăng Nguyệt ngẩng phoir nắng ở ngoại viện, Nguyệt Trúc vừa mới pha xong bích loa xuân đi tới.

“Tiểu thư, mời dùng trà.” Trong lòng Nguyệt Trúc vừa mới bình tĩnh lại, có lẽ do lúc nãy đi quá nhanh, có chút thở gấp lúc nói chuyện.

“Làm sao vậy, có chuyện trong lòng sao?” Lam Lăng Nguyệt quan sát Nguyệt Trúc mấy ngày nay, phát hiện đứa bé này chính là một trang giấy trắng, sử dụng tốt sẽ giúp đỡ mình, trong trường hợp tệ nhất không đạt được yêu cầu đơn giản của nàng sẽ cho nàng (Nguyệt Trúc) một khoản tiền trợ cấp.

“Thật ra cũng không có chuyện gì, chính là Thanh Mai kia sau khi trở về như biến thành người khác, lời kéo nô tỳ làm quen, còn muốn nghe ngóng tình hình của người.” Nguyệt Trúc căn bản là người không giấu được chuyện, trút hết toàn bộ tâm tình giấu trong lòng ra.

“Vừa về đã bắt đầu kính nghiệp* sao?” Lam Lăng Nguyệt nghe Nguyệt Trúc kể, âm thầm suy nghĩ có vẻ thật sự Kỳ di nương không chịu buông tha bất kỳ cơ hội giám sát nàng.

(Kính nghiệp: yêu nghề, tôn trọng nghề nghiệp.)

“Kính nghiệp là cái gì, tiểu thư, nô tỳ không hiểu lắm.” Nguyệt Trúc nghe cái hiểu cái không.

“Không có gì, trong mắt bản tiểu thư không tha cho một hạt cát, nàng ta cũng vậy, đi gọi Thanh Mai đến.” Lam Lăng Nguyệt đã thả mặc Thanh Mai đủ lâu.

“Dạ.” Nguyệt Trúc xoay người đi tìm Thanh Mai.

Thanh Mai vừa đổi y phục mới xong, nghe Nguyệt Trúc nói Lam Lăng Nguyệt gọi mình, vội sửa sang lại đầu tóc đi theo Nguyệt Trúc.

“Tiểu thư, người gọi nô tỳ.” Thanh Mai đến bên cạnh Lam Lăng Nguyệt, nhẹ nói.

“Người còn nhớ chuyện sau khi ta rơi xuống nước từng kêu người mời Vương Khánh đã cứu ta.” Lam Lăng Nguyệt híp mắt ngẩng trên ghế mây lười biếng nói.

“Vẫn nhớ, bởi vì tiểu thư ngày hôm đó.” Vừa nghe tên Vương Khánh, Thanh Mai tròn tròn mắt, quả thật hôm đó nàng mời Vương Khánh tới, chỉ là lúc vào bên trong uyển hồi thì biết được tiểu thư té ngã khóc lóc chạy tới Vân Thanh uyển, liền đuổi Vương Khánh đi, nàng cho rằng tiểu thư tính cách trẻ con sẽ không nhớ rõ việc này, không ngờ nàng vừa trở về đã nhắc tới.

“Ngày đó bởi vì cái gì? Người vừa rời đi Kì ầu di nương đã tới, Thanh Mai người cảm thấy tất cả chuyện này có phải hơi trùng hợp quá mức rồi không, hay là người cảm thấy bản tiểu thư trẻ người non dạ là có thể coi như đứa ngốc mà hèn hạ, ngoài mặt một kiêu trong bụng một kiêu sao?” Bên trong giọng nói non nớt của Lam Lăng Nguyệt tản mát ra sự tức giận không kém cạnh so với Kì ầu di nương.

“Oan uổng cho nô tỳ quá, khi đó thực sự đi tìm Vương Khánh, nô tỳ không dám cãi lại tiểu thư, càng không có bằng mặt không bằng lòng, nô tỳ hèn hạ tiểu thư hơn ba năm, nô tỳ là người như thế nào, tiểu thư ngài rõ nhất.” Sắc mặt Thanh Mai trở nên tái nhợt, cứ như phải chịu oan ức to lớn lắm.

“Vậy ta hỏi người, người cần bao lâu để tới chỗ Vương Khánh, uyển chúng ta cách chuồng ngựa cả đi lẫn về cùng lắm hơn canh giờ một chút, người lại đi hơn khoảng chừng nửa khắc chuông, phải không?” Lam Lăng Nguyệt thấy con vịt chết mổ vẫn cứng, rõ ràng là Bạch Liên Hoa còn giả vờ oan Đâu Nga chẳng phải buồn cười sao, diễn trò, thật sự đáng đánh đòn.

(Oan Đâu Nga: câu chuyện oan xưa kể về Tả Đâu Nga bị kẻ xấu vu oan giá họa, lại bị quan phủ phán quyết lăm trăm hình.)

Lập tức Thanh Mai không biết phải làm sao, đầu lười di chuyển, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói gì, tất cả chuyện này đến quá nhanh, nàng có nằm mơ cũng không ngờ bản thân sẽ bị Lam Lăng Nguyệt từng bị nàng gọi là phế vật vạch trần.

“Tiểu thư, người để lão nô dạy dỗ nàng, lão nô bảo đảm thời gian một ly trà sẽ khiến nàng ta hoàn toàn nhận tội.” Chẳng biết từ lúc nào Trang mẫu đã tới bên cạnh Lam Lăng Nguyệt, Thanh Mai kia quả là một cái gai độc, cần nhổ ra.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiê
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Thanh Mai Nhận Tội

“Tiêu thư, thực sự nô tỳ không có làm gì, cầu xin tiêu thư khai ân, tiêu thư đừng giao nô tỳ cho Trang mẫu.” Thời điểm Trang mẫu tới gần sắc mặt Thanh Mai đã không thể dùng từ trắng bệch để hình dung, từ ngày đầu tiên nàng tới Nguyệt Thanh uyển đã nhận ra Trang mẫu không phải một nhân vật đơn giản, bình thường bà mắt nhắm mắt mở, nếu bà thật sự dùng biện pháp sợ rằng đến bản thân cũng không có cơ hội cứu mạng, nàng đặt hy vọng cuối cùng lên người Lam Lăng Nguyệt.

“Mẫu đã có hứng thay ta làm, sao lại không được.” Lam Lăng Nguyệt nhìn thấu nỗi sợ hãi trong mắt Thanh Mai, hiện tại biết sợ chẳng phải đã quá muộn.

Trang mẫu lôi Thanh Mai mặt trắng bệch tới phòng tạp hóa, dùng nội lực ném nàng ngã lên trên đồng tạp hóa.

“Trang mẫu bà cho ta một cơ hội đi, ta không dám nữa.” Thanh Mai bò đến ôm chân Trang mẫu không ngừng cầu xin.

“Cút ngay, sớm biết có ngày hôm nay tại sao lúc trước còn làm.” Trang mẫu dùng sức hất nàng ra.

Chỉ nghe bịch bịch một tiếng, Thanh Mai bị ném lên trên cái nễ vỡ, tóc rối tung.

“Trang mẫu, bà và ta đều là nô tài trong Lam phủ, bà không có quyền xuống tay xuống chân với ta, ta nghĩ bà cũng biết chủ tử của ta là ai.” Thấy đổi lại sự cầu xin của mình là trận đòn đánh ác liệt, Thanh Mai hạ quyết tâm quyết định lôi Kì Phi Nhi ra, để bà ta biết mình không phải dễ chọc.

“Chủ tử của người không phải là Kiêu Phi Nhi sao? Nói thật cho người biết, lần đầu tiên người báo tin cho Kiêu Phi Nhi ta đã biết, người biết vì sao ta không vạch trần người không? Bởi vì người là con dao hai lưỡi, là cách ta bảo vệ tiểu thư, chỉ có để người bầm báo nói tiểu thư càng tệ hại, tiểu thư sẽ càng an toàn, thế nhưng hiện tại sự sắc sảo của tiểu thư đã không thể che đậy, nếu người đã biết tiểu thư không giống trước đây, người cảm thấy ta có thể tha cho người sao?” Giọng nói Trang mẫu cực kỳ lạnh lùng, mỗi một âm thanh đều đâm vào trong lòng Thanh Mai.

“Vậy mà cái gì bà cũng biết, tâm cơ của bà thật sâu, chẳng trách nhiều năm như vậy tiểu thư vẫn bình an vô sự, vì sao bà đối tốt với tiểu thư như vậy, lại lạnh lùng với phu nhân, bà không phải do phu nhân giao cho tiểu thư sao?” Thanh Mai tỉ mỉ nhớ lại mấy năm quen biết Trang mẫu, chợt phát hiện người trước mắt này thật đáng sợ.

“Chuyện đó không phải chuyện người nên hỏi, người đã biết rất nhiều, nhiều tới nỗi mạng của người đã tận.” Lúc Trang mẫu nghe thấy Thanh Mai nhắc đến phu nhân sắc mặt trở nên u ám.

“Bà không thể giết ta, Kim Hoa quốc là nơi có vương pháp, với cả ta ở Nguyệt Thanh uyển nhiều năm như vậy, tỷ muội biết cũng rất nhiều, ta chết ở Lam phủ nhất định sẽ gây ra rối loạn.” Thấy sắc mặt Trang mẫu trở nên âm u, Thanh Mai cảm giác được sát ý khiến nàng vô cùng sợ hãi.

“Ai nói ta muốn giết người, ta không giết người khác sẽ có người lấy mạng người, nghe nói cha nương người cùng mất trong một ngày, nghe nói người còn có một muội muội phải không?” Trang mẫu nhìn chằm chằm vào bộ dạng chật vật của Thanh Mai, tràn đầy vẻ khinh thường.

“Làm sao bà biết, van xin bà buông tha cho muội muội của ta, trên đời này ta chỉ còn lại một người thân duy nhất, chỉ cần ta biết ta sẽ nói hết cho bà, van xin bà Trang mẫu.” Muội muội của Thanh Mai chính là điểm yếu của nàng ta, mỗi người đều có điểm yếu, mà điểm yếu của nàng chính là muội muội mới mười một tuổi kia.

“Vậy người nói thử xem mấy năm nay người và Kiêu Phi Nhi cấu kết với nhau làm những chuyện xấu gì.” Trang mẫu tìm một cái ghế tựa cũ nát

ngồi xuống phía trước Thanh Mai.

“Ta nói, toàn bộ ta đều nói, những năm gần đây hầu như chỉ đâu nào ta cũng báo tin cho Kiêu di nương, lúc không xảy ra việc gì lớn cũng để Mai Cúc tưới cây truyền lời, nếu liên quan tới đại sự ta sẽ tự mình đi nói với Kiêu di nương, ngay thời điểm ngài rời phủ về thăm người thân, Kiêu di nương bà ta sai nô tỳ hạ độc tiểu thư hai lần, bà ta nói là độc được mãn tính, mỗi ngày một chút, như vậy nửa năm sau tiểu thư sẽ chết không tiếng động hơn nữa sẽ không để lại chút manh mối nào.” Thanh Mai vừa nhìn Trang mẫu, vừa không ngừng lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Còn gì nữa?” Trang mẫu nghe đến đoạn tiểu thư trúng độc, trong lòng tựa như có một ngọn lửa đang hùng hực thiêu đốt.

“Nô tỳ có lần nghe lén Kiêu di nương cũng hạ độc phu nhân, có vẻ như sẽ làm cho người ta trở nên ngu dại một chút, thế nhưng cụ thể có phải thật hay không nô tỳ cũng không rõ lắm, còn có chính là lần tiểu thư rơi xuống nước kỳ thật không phải ngoài ý muốn, là nhị tiểu thư tìm người đẩy tiểu thư xuống, sau khi Kiêu di nương biết lo sợ sự tình làm lớn rồi cho đi điều tra một lượt, sẽ biết được liên quan đến nhị tiểu thư Lam Ngữ Yên nên để Vương Khánh giả vờ tuấn tra cứu tiểu thư.” Thanh Mai cố hết sức nghĩ ra một vài tin tức có thể sẽ cứu được bản thân.

“Khá lắm Kiêu di nương, đúng là tay duỗi không hề ngắn, mới quản lý Lam phủ được ba năm đã nghĩ đến đuôi cùng giết tận.” Tính Trang mẫu vốn không chịu nổi chính là loại chuyện dơ bẩn này, không ngờ vài ngày mình về thăm người thân vậy mà xảy ra nhiều chuyện đến thế, càng không thể tha thứ chính là thậm chí ngay cả đứa trẻ bảy tuổi Lam Ngữ Yên cũng có tâm cơ thâm độc muốn đẩy tiểu thư vào chỗ chết như vậy.

“Trang mẫu, những điều cần nói ta đã nói hết, xin bà cho ta thêm một cơ hội, nhất định ta sẽ thành thành thật thật, một lòng trung thành hầu hạ tiểu thư.” Thanh Mai không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ.

“Chờ tới trước mặt tiểu thư người lặp lại những lời vừa nói một lần nữa, tiểu thư sẽ định đoạt có tha cho người hay không.” Trang mẫu cúi đầu Thanh Mai người đầy bụi đất ra khỏi phòng tạ hóa.

Thanh Mai vừa rời khỏi căn phòng tối thui trong nháy mắt cảm giác mình giống như trùng sinh vậy, nàng cho rằng chỉ cần Trang mẫu không gây khó dễ quá nhiều, với tính cách tiểu thư hân cũng sẽ không làm khó nàng.

“Trang mẫu, đã tra hỏi xong nhanh như vậy sao, kết quả thế nào.” Lam Lăng Nguyệt nhìn Trang mẫu xuất hiện trước mắt mình y phục ngay ngắn vẻ mặt kiên định, còn Thanh Mai thì mặt mày xám xịt như chuột chạy qua đường.

“Tiểu thư, ta sai rồi, xin người cho ta thêm cơ hội.” Thanh Mai lặp lại mảnh cũ, đầu tiên kể khổ bán Kiêu di nương, sau đó kể lại một lượt theo đúng sự thật chuyện Lam Lăng Nguyệt rơi xuống nước, bị trúng độc, và chuyện phu nhân bị hạ dược.

Lam Lăng Nguyệt nghe thấy Kiêu di nương không chỉ hạ độc lên người còn hạ độc mẫu thân nàng, tay nắm chặt, lửa giận trong lòng từ từ bốc lên, quả nhiên Kiêu Phi Nhi ở ta sống quá thoải mái rồi.

“Tiểu thư, chuyện nô tỳ biết chỉ có như vậy, nô tỳ hoàn toàn khai nhận, ngài tha cho ta lần này đi.” Thanh Mai thấy Lam Lăng Nguyệt không nói tiếng nào ngẩn ở chỗ kia, bốn phía yên ắng làm người hoảng sợ, lòng vô cùng hoảng loạn.

“Người lui xuống.” Lam Lăng Nguyệt qua một lúc lâu bật ra những lời này với Thanh Mai.

Thanh Mai thấy tiểu thư cho mình lui xuống, cho rằng tiểu thư sẽ không tính toán với mình, sau khi vội vàng tạ ơn, nhanh chóng rời khỏi tầm mắt Lam Lăng Nguyệt, nàng sợ nếu rời khỏi muện vài giây tiểu thư sẽ nuốt lời.

“Tiểu thư, người thực sự không tính toán.” Thanh Mai rời khỏi, Trang mẫu thấp giọng hỏi dò.

“Người cho rằng có thể sao? Lúc này người có được gì dùng được.” Đối với Thanh Mai kia, bước đầu tiên của Lam Lăng Nguyệt chính là trừ khử nàng ngay lập tức, rung cây dọa khỉ.

“Ách dược*, độc dược, phong dược* đều có.” Vừa rồi Trang mẫu không xử lý Thanh Mai, là bởi vì nàng biết tiêu thư ra tay chưa chắc nhẹ hơn so với bà.

(Ách dược: thuốc câm; phong dược: thuốc điên.)

“Lát nữa tới phòng nàng ta đồ phong dược cho nàng.” Lam Lăng Nguyệt cảm thấy phương thức hành hạ người khác nhất không phải làm cho nàng ta chết ngay lập tức, mà là làm cho nàng sống nhưng tâm trí đã chết.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Đương Đầu Lần Thứ Hai

Trang mẫu trở về phòng mở chiếc hộp gỗ phủ đầy bụi lấy phong được ra, sử dụng độc được này sẽ không làm người ta phát điên ngay lập tức, tuy nhiên nếu kết hợp cùng rượu mạnh, dưới tác dụng phát huy của men rượu cho dù Đại La thần tiên cũng không thể làm cho thần trí khôi phục.

Lấy ra một chén gỗ nhỏ, đổ một ly rượu bách hoa nguyên chất tiếp đó rắc chút bột thuốc vào trong rượu, sau cùng Trang mẫu bưng ly rượu nhỏ tới căn phòng của Thanh Mai.

“Trang mẫu, bà có việc gì mà tới đây.” Hiện tại Thanh Mai vừa mới tránh thoát một kiếp, đang suy nghĩ lấy lý do gì để xuất phủ, cả đời này nàng không muốn làm nô tỳ cho gia đình giàu có nào nữa, lần này nàng may mắn sống sót, nhưng lần sau ai có thể đảm bảo, cho nên lúc đột nhiên nhìn thấy Trang mẫu, trong lòng hết sức sợ hãi.

“Đây là rượu do tiểu thư ban, nhận lấy uống đi.” Trang mẫu đặt rượu trên bàn đánh cộp một tiếng, cũng không có dấu hiệu muốn đi.

“Ta không uống, Trang mẫu, không phải tiểu thư nói tha cho ta sao?” Thanh Mai không ngừng lắc đầu, nàng không phải kẻ ngu, điệu bộ này của Trang mẫu quá rõ ràng rồi.

“Gieo nhân nào gặt quả đấy, không phải người sớm nên ngờ tới sao? Cái này sẽ không lấy mạng của người, uống thì ta sẽ phân phó bên dưới cấp cho muội muội người một ít ngân lượng bồi thường, không uống vậy cũng đừng trách ta ra tay độc ác.” Trang mẫu không có nhiều thời gian dây dưa với Thanh Mai ở đây, hôm nay bởi vì chuyện của nàng đã trì hoãn đủ lâu.

“Được, ta uống, bà nói nhất định phải giữ lời, phải đối xử tử tế với muội muội của ta.” Thanh Mai biết mình có chống cự cũng vô ích, nghẹn ngào run rẩy tiếp nhận ly rượu kia uống.

Uống xong liền đưa cái chén không sót một giọt cho Trang mẫu, vừa uống xong toàn thân giống như bị lửa đốt, đầu vô cùng choáng váng, tựa hồ có thứ gì đó đang đâm vào đầu chính mình, thời điểm đau đến không chịu nổi càng không ngừng đập đầu vào tường cố gắng giảm bớt đau đớn.

Nhìn Thanh Mai trong nháy mắt giống như phát điên tự tổn hại bản thân, Trang mẫu cũng không hề tiến lên ngăn cản, mục đích cho việc bà chưa rời đi chính là để xác nhận thuốc phát tác công hiệu, thuận tiện phải người giam nàng lại.

“Ha ha ha” sau khi Thanh Mai đập đầu đến chảy đầy máu, đầu óc trải qua một chút đau đớn, ý thức trở nên trống rỗng, vẫy vẫy tay chính mình, tay phải sờ soạng khiến cả khuôn mặt dính đầy máu, nhìn Trang mẫu cười ngây dại.

“Bà là ai, bà có muốn tới chấm không, cái này rất đỏ nhé, so với yên chi* còn đẹp mắt hơn.” Thanh Mai đưa bàn tay dính máu định chạm vào mặt Trang mẫu.

(Yên chi: son.)

Vừa lúc Trang mẫu bắt lấy tay phải Thanh Mai dùng nội lực bẻ gãy cánh tay phải của Thanh Mai, kéo nàng ra khỏi căn phòng định giam nàng vào trong tiểu hắc phòng* nằm bên trong Nguyệt Thanh uyển.

(Tiểu hắc phòng: căn phòng nhỏ tối tăm, chỉ có một hoặc không có cửa sổ. Bạn nào đọc vợ chồng A phủ rồi sẽ biết vì nó gần như cái phòng của Mị =))))))

“Hoa nhài nhẹ nhàng bay, hoa đuôi chó chơi thật vui hu hu.” Về mặt Thanh Mai trì độn, lời nói loạn xạ, thỉnh thoảng lại tự cười tự khóc.

Trang mẫu nhất nàng vào tiểu hắc phòng, dặn dò nha hoàn tam đẳng chuyên nhóm lửa một ngày ngoài việc đưa ba bữa cơm cho nàng không cho phép bất cứ kẻ nào tiếp xúc, phân công xong liền xoay người về tiển viện phục mệnh* cho tiểu thư.

(Phục mệnh: báo cáo sau khi chấp hành mệnh lệnh.)

"Giải quyết xong xuôi rồi chứ." Nhìn Trang mẫu tiến lại gần, Lam Lăng Nguyệt thuận miệng hỏi.

"Đã giải quyết xong xuôi, nô tỳ tự ý quyết định cấp cho muối muối nàng ta một ít ngân lượng bình thường, phần ngân lượng đó được trích ra từ tiền công của nô tỳ." Trang mẫu thuật qua một lần các bước giải quyết của mình cho Lam Lăng Nguyệt.

"Người làm rất tốt, còn chỗ ngân lượng bình thường cho muối muối nàng ta thì người qua phòng ghi chép lấy là được rồi, về phần bao nhiêu, người cứ xem rồi cấp đi." Nghe xong kết quả giải quyết của Trang mẫu, Lam Lăng Nguyệt nhắm mắt lại, Thanh Mai là người thứ nhất nàng xử lý tại đệ thế này, sau này, đôi tay trắng trẻo của nàng sớm muộn cũng dính đầy máu tươi, đời này chết rồi vào địa ngục cũng được, chỉ cần không hối hận.

"Không còn chuyện gì vậy nô tỳ lui xuống trước, trong uyển còn rất nhiều chuyện cần phải giải quyết." Trang mẫu nhận thấy tiểu thư vẫn bình tĩnh trước mọi chuyện, trong lòng có vui mừng nhưng nỗi khổ tâm nhiều hơn, tuổi còn nhỏ đã phải chịu đựng nhiều như vậy, thật oan nghiệt.

"Buổi chiều hãy đi, hôm nay vất vả người quá." Lam Lăng Nguyệt vẫy vẫy bàn tay nhỏ, ý bảo Trang mẫu mau đi.

Có câu chuyện tốt không ra khỏi cửa chuyện xấu truyền ngàn dặm, Thanh Mai được coi là nô tỳ hoạt bát ở Lam phủ, mấy ngày liền nàng không xuất hiện trong uyển, bọn hạ nhân Nguyệt Thanh uyển vụng trộm bàn tán không ít phiên bản, cũng vì Thanh Mai đã ba bốn ngày không truyền tin qua Mặc uyển làm Kiều di nương đang dưỡng thai bên trong

cũng phát hiện kỳ lạ, liền tìm có tính đi Nguyệt Thanh uyển xem thử rốt cuộc tình hình như nào.

Kiêu Phi Nhi một thân màu xanh biếc quần lụa mỏng vàng làm nổi lên cái bụng hơi nhô vô cùng quý khí*, được nha hoàn Đào Hồng dìu đỡ, dắt thân thể đã gần bốn tháng đi về phía Nguyệt Thanh uyển.

(Quý khí: khí chất cao sang.)

Nguyệt Thanh uyển

Bởi mấy ngày nay Lam Lăng Nguyệt rời giường từ rất sớm, theo Trang mẫu luyện một ít kiến thức căn bản bên rừng trúc nhỏ ở hậu viện, cho nên mỗi lần luyện đến mồ hôi mồ kê nhễ nhại, nàng lại trở về phòng ngủ bù, khi mà Kiêu Phi Nhi tới Nguyệt Thanh uyển, nàng vẫn đang trong mộng.

“Thỉnh an Kiêu di nương.” Lúc này Nguyệt Thanh uyển đang chuẩn bị đồ ăn sáng, nha hoàn Họa Mi phát hiện Kiêu di nương vô cùng lễ phép thỉnh an cố gắng nịnh nọt.

“Được rồi, tiểu thư các người đâu, mặt trời đã lên cao còn chưa làm xong bữa sáng?” Kiêu di nương rất hưởng thụ được người khác kính bái, nhìn trên tay Họa Mi đích xác là đồ ăn cho bữa sáng không khỏi ngẫm mãi.

“Bẩm Kiêu di nương, hiện tại tiểu thư nhà chúng ta còn chưa rời giường.” Họa Mi nơm nớp lo sợ vội nói chuyện tiểu thư còn đang ngủ.

“Đâu ra loại tiểu thư khuê các còn ngủ canh thì này, mau gọi nó dậy cho ta.” Kiêu di nương nghe đến Lam Lăng Nguyệt còn đang ngủ lập tức vui vẻ, nàng lại có chỗ sơ hở để có thể giáo huấn nàng.

“Kêu la cái gì, ta mới tám tuổi làm sao có thể xưng tụng là tiểu thư khuê các được.” Lam Lăng Nguyệt vốn đang say giấc bỗng chợt nghe thấy giọng nói đặc biệt chói tai lúc Kiêu di nương tiến vào, có không muốn tỉnh cũng không được, lồm cồm nhảy từ trên giường xuống.

“Từ lúc nào người dám nói chuyện với ta như vậy.” Nhìn Lam Lăng Nguyệt bỗng xuất hiện, Kìêu di nương hơi sững sờ, Lam Lăng Nguyệt lúc này có chút chút không giống.

“Bắt đầu từ khoảnh khắc người đổi trắng thay đen nói ta đẩy người ngã xuống đất mưu hại bảo bối trong bụng người.” Lam Lăng Nguyệt kéo dẫn người, lướt qua Kìêu di nương đi thẳng tới bên cạnh Họa Mi.

“Ta thấy người đang mộng du, miệng nói hươu nói vượn, bị cha đẻ người giáo huấn thế nào, oan ức sao? Chắc sợ nhi tử trong bụng ta ra đời được lên làm bình thê sẽ phải gọi ta là nương.” Kìêu Phi Nhi cảm thấy tính tình Lam Lăng Nguyệt giống như thay đổi hoàn toàn.

“Họa Mi, ta chỉ uống bát cháo này là được rồi, các món còn lại bưng xuống đi, nhìn thấy mấy người đến ta chẳng còn khẩu vị gì nữa.” Lam Lăng Nguyệt như không nghe thấy lời Kìêu Phi Nhi, chỉ lo bước tới bưng cháo, cái miệng nhỏ thối rồi húp ngay trước mặt Kìêu Phi Nhi.

“Lam Lăng Nguyệt, người không nghe thấy ta nói gì với người sao?” Thấy mình bị coi nhẹ, Kìêu Phi Nhi không thể chịu đựng được hơn nữa.

“Cháo hoa trứng hôm nay hơi nhạt, lần sau cho mặn thêm chút.” Lam Lăng Nguyệt vừa chậm chạp húp cháo, vừa cười híp mắt dặn Họa Mi chỗ cần phải chú ý lần sau.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Di Nương Tức Đến Ngất

“Lam Lăng Nguyệt, người trúng tà hả?” Kì ầu Phi Nhi thấy Lam Lăng Nguyệt gần như coi bà là người trong suốt, đôi mắt đẹp trừng thẳng mắt nàng, nhìn nàng và Họa Mi trao đổi với nhau, vậy mà trên người nàng lại có một loại quý khí tự nhiên mà thành, chẳng còn một chút dáng vẻ tiểu phế vật nhu nhược khốc lóc, xem đi xét lại một hồi, trong lòng Kì ầu Phi Nhi không ngừng phủ nhận, bà không thích xuất hiện bất kỳ kẻ nguy hiểm nào với mình.

“Kì ầu di nương, bà vu vạ đại tiểu thư Lam phủ trúng tà có tính là nói năng lỗ mãng không đây.” Lam Lăng Nguyệt đang húp cháo cũng không bỏ sót dáng vẻ tức giận của Kì ầu di nương, nàng chính là muốn trong lòng bà ta ngứa ngáy như mèo cào nhưng vẫn phải chịu đựng.

“Bớt chụp tội danh không có lên ta đi, tính tình người thay đổi lớn vậy ta đoán không phải phản ứng đầu tiên của mọi người sẽ giống ta sao? Lam Lăng Nguyệt chỉ bằng chút thủ đoạn nhỏ nhoi đó của người mà tính hãm hại ta? Người còn quá non nớt.” Trong đôi mắt Kì ầu Phi Nhi lóe lên tia giảo hoạt, Lam Lăng Nguyệt lúc này trong mắt bà ta giống như một con nhím đầy gai.

“Ta chưa bao giờ hy vọng xa vời dùng tội danh này để hãm hại bà, cũng không gây khó dễ, nói đi hôm nay đến Nguyệt Thanh uyển làm gì, chẳng lẽ muốn diễn lại tuồng cũ, lại tiết mục hãm hại ta?” Đôi mắt cười của Lam Lăng Nguyệt nhắm vào khuôn mặt hơi đỏ kia của Kì ầu Phi Nhi, lần đầu tiên đối diện Kì ầu Phi Nhi khoảng cách gần như vậy, bà ta và nương ruột hoàn toàn là hai hình mẫu nữ nhân khác nhau, mẫu thân như hoa sen thanh nhã xuất trần, mà bà ta thì lại như bông hồng cực kỳ kì ầu diễm, quyến rũ.

“Không ngốc mà học thói hăm dọa người? Người mạnh mẽ hơn Thu Nhược Thủy, thế nhưng không phải người chớ nên thông mình sao?” Kìêu Phi Nhi thấy Lam Lăng Nguyệt không tránh không né đối mặt với mình, cái loại biểu hiện lười nhác mang theo ngạo mạn bên trong thật sự khiến bà ta sinh lòng đề phòng.

“Kìêu di nương cái tên Thu Nhược Thủy không phải để cho bà gọi, cho dù phụ thân bà là tướng quân Kim Hoa quốc, nhưng mẫu thân bà là di nương, bà đúng là nữ thừa mẫu nghiệp*, chắc chắn quả nhiên là hiếu thuận.” Nụ cười trên mặt Lam Lăng Nguyệt càng lúc càng lớn, trong trí nhớ này mẫu thân Kìêu di nương vốn là danh kỹ thanh lâu được hộ quốc tướng quân Kìêu Thông thú về làm di nương.

(Nữ thừa mẫu nghiệp: con gái kế thừa nghề nghiệp của mẹ.)

Kìêu di nương sa sầm mặt mày, thân phận của mẫu thân và thân phận của bà là nỗi nhục nhã lớn nhất, đặc biệt lời này từ miệng Lam Lăng Nguyệt tuôn ra không nghi ngờ là một cái tát lên bà ta.

“Phải rồi, Kìêu di nương, nếu như bà muốn tìm Thanh Mai, thật không tiện, hiện tại nàng ta khó gặp được bà rồi.” Lam Lăng Nguyệt thấy sắc mặt Kìêu di nương vô cùng khó coi, tính toán xem có nên tăng liều lượng cho bà ta hay không.

“Có ý gì hả? Chẳng lẽ người còn có quyền giam giữ nô tỳ? Đừng quên hiện tại vẫn là ta quyết định chuyện trong nhà tại Lam phủ.” Suy nghĩ của Kìêu Phi Nhi sau khi Lam Lăng Nguyệt nhắc tới Thanh Mai liền thối trở về, nếu như ánh mắt có thể giết chết người dự là Lam Lăng Nguyệt đã sớm siêu sinh.

“Ý tứ trên mặt chữ, chỉ cần bà dám thấy, ta dám đưa bà đi, Kìêu di nương đừng tức giận, không cần thận sinh non đẻ đẻ trong bụng, giấc mộng làm bình thân của bà sẽ bị hủy mất.” Lam Lăng Nguyệt cố ý nhấn mạnh hai chữ sinh non, đột nhiên nàng cực kỳ thích nhìn biểu hiện kinh ngạc của di nương, quả là hả giận.

Kiêu di nương không ngừng hít sâu, nhắc nhở bản thân nó đang cố ý khiêu khích bà, bản thân không được dẫm lên bẫy của tiểu phế vật kia.

“Có gì không dám?” Kiêu Phi Nhi biết Lam Lăng nguyệt dùng chiêu khích tướng, tuy nhiên bà ta tò mò rốt cuộc Lam Lăng Nguyệt bán thuốc gì trong hòng lô.

“Vây đi thôi.” Lam Lăng Nguyệt luôn thích gây ông đập lưng ông, cố ý làm Thanh Mai trở nên điên loạn chính là để nàng ta phát huy công dụng cuối cùng.

Kiêu Phi Nhi được Đào Hồng diu đỡ theo Lam Lăng Nguyệt đi vòng sang hậu viện Nguyệt Thanh uyển.

Hậu viện này vốn tiêu diêu, hơn nữa căn bản cũng vì không có người ở, bốn phía bên trong uyển cỏ khô mọc rất nhiều, bên trong một căn phòng nhỏ không xa liêu kê nhà xí thì thoảng phát ra tiếng rên rỉ hu hi.

“Há há, bánh bao.” Khi mọi người tiến lại gần nghe được tiếng cười ngây ngô đứt quãng bên trong.

“Lam Lăng Nguyệt người dẫn ta tới nơi này làm gì, đến cái nơi quỷ kêu này.” Tiếng cười ngây ngô kia vừa quen thuộc vừa xa lạ, khiến Kiêu Phi Nhi cực kỳ không thoải mái, liếc nhìn xung quanh viện hoang vắng, gió lạnh thổi từng đợt.

“Không phải bà muốn gặp Thanh Mai à, ta đưa bà đi gặp nàng đây.” Lam Lăng Nguyệt ra hiệu Nguyệt Trúc mở tiểu hắc phòng ra, nàng rất muốn biết Kiêu Phi Nhi trông thấy Thanh Mai thế này sẽ có vẻ mặt như nào.

Nguyệt Trúc đứng cạnh tiểu hắc phòng tay run rẩy mở cánh cửa nhỏ ra, mà Kiêu di nương theo bản năng đứng cách xa chỗ đó.

Cánh cửa tiểu hắc mở ra, chỉ thấy một người đầy máu điên điên khùng khùng chạy ra, bởi vì đầu bị đập, cả tóc và máu bết lại thành một khối, máu

đầu bị xoa đầy trên mặt, tay phải bị Trang mẫu bẻ gãy không động đậy được, tay trái đang cầm một cái bánh bao nhuộm đỏ máu.

“Người có muốn chấm yên chi không, há há, tại sao bụng người lớn như thế, đến ta xoa xoa cho.” Thanh Mai ngờ ngác nhìn bốn người trước mặt, lúc nhìn thấy cái bụng nhô lên của Kìêu di nương hưng phấn xông tới.

“A -----, người đừng tới đây, tránh xa ta ra, Đào Hồng, mau đuổi con điên này đi.” Kìêu Phi Nhi thấy Thanh Mai không ra hình dạng con người xông về phía mình, từ xa cũng có thể ngửi thấy mùi trên người nàng, dạ dày không ngừng nhộn nhạo, vô thức ôm bụng định chạy trốn.

Đào Hồng nghe Kìêu di nương gọi mình, bước lên phía trước ngăn cản Thanh Mai điên loạn, đột nhiên ôm nàng định kéo nàng trở về, chỉ là khi cái mùi mốc meo trên người Thanh Mai liên tục xộc vào khứu giác, nàng có chút choáng váng, mà Thanh Mai lại không ngừng cọ xát trên người nàng, Đào Hồng cảm giác bản thân giống như rơi vào ao phân, chưa được một lúc đã không chịu nổi.

“Lam Lăng Nguyệt người còn không mau nhốt nàng ta lại.” Tại lúc Kìêu Phi Nhi nói Thanh Mai trong nháy mắt đã bỏ qua Đào Hồng tới bên cạnh Kìêu Phi Nhi, cầm bánh bao máu cười si ngốc với cái bụng của Kìêu Phi Nhi.

“Đến, người ăn bánh bao.” Vừa nói vừa dùng bánh bao chọc bụng Kìêu Phi Nhi, sắc mặt Kìêu Phi Nhi trắng bệch chăm chăm che lấy cái bụng, đây chính là vương bài để nàng đổi đời, không ngừng nói với mình phải kiên trì.

“Ô kìa, Nguyệt Trúc người còn không mau cùng Đào Hồng kéo con điên kia lại, không thấy Kìêu di nương kinh sợ sao.” Lam Lăng Nguyệt tựa như chậm trễ, kinh hô sai Nguyệt Trúc và Đào Hồng mới vừa tức đến thở không ra hơi tiến lên kéo đi, đã diễn phải diễn cho giống, Kìêu di nương không thể xảy thai ở Nguyệt Thanh uyển.

Đào Hồng chần chừ tiến lên, Nguyệt Trúc và nàng mỗi người một tay kéo Thanh Mai, ném nàng vào lại tiểu hắc phòng rồi khóa lại.

Trong lúc hỗn loạn bụng Kìêu đi nương bị Thanh Mai đá sượt qua, mà cái mùi mốc meo trên người nàng không ngừng làm dạ dày nàng nhộn nhạo, cúi người nôn không ngừng, Đào Hồng bước lên phía trước đỡ Kìêu đi nương, sau khi nôn xong Kìêu đi nương có cảm giác đầu óc nặng nề kinh khủng.

“Đi nương người không sao chứ, có muốn tìm đại thụ xem qua không, đã nói từ đầu ngài đừng gặp Thanh Mai, người lại cố nài đến.” Thấy Kìêu Phi Nhi lúc này tái nhợt như tờ giấy, Lam Lăng Nguyệt mở to hai mắt giả vờ vô tội thương hại.

“Người, Lam Lăng Nguyệt người cố ý.” Lúc này Kìêu Phi Nhi vốn đã vô cùng suy yếu, lại nghe Lam Lăng Nguyệt nói như vậy, cơn giận bốc lên liền hôn mê trên người Đào Hồng.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SẮT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Di Nương Sinh Non

“Di nương, ngài tỉnh lại đi.” Thấy chủ tử nhà mình hôn mê trên người nàng, Đào Hồng gặp tình huống như vậy loay hoay không biết phải làm sao, quan trọng ở chỗ Kiêu di nương đang có thai, nếu xảy ra sơ xuất gì, cái mạng nhỏ nô tỳ của nàng có lẽ cũng khó giữ nổi.

“Đừng lay bà ta nữa, ta không muốn bà ta sinh non ở Nguyệt Thanh uyển đâu, Nguyệt Trúc, người đi tìm vài gia nô đến, để Kiêu di nương nằm ngang khiêng về” Lam Lăng Nguyệt nhíu mày, Đào Hồng khóc sụt sùi khiến người bức bối, vội ra hiệu Nguyệt Trúc làm theo ý lời mình.

Nguyệt Trúc gấp rút tìm vài gia nô tới, thận trọng khiêng Kiêu di nương về Mặc uyển, cùng lúc đó Đào Hồng nhanh chóng tìm đại phu đến khám cho Kiêu Phi Nhi.

Bên kia Mặc uyển loạn thành đoàn, vừa cho mời đại phu, vừa bẩm báo cho Lam Lôi Ngạo, trông thấy chủ tử nhà mình xảy ra chuyện, ngay lập tức không thấy người tâm phúc nào.

“Sao lại xảy ra chuyện này, mẫu thân ta đang khỏe sao lại ngất xỉu.” Lam Ngữ Yên nghe được tin, dùng giọng nói non nớt chất vấn Đào Hồng đi theo Kiêu Phi Nhi tới Nguyệt Thanh uyển, mặc dù tuổi nàng còn nhỏ, nhưng theo những gì nàng hiểu về mẫu thân của mình, người coi trọng khối thịt trong bụng còn hơn mạng sống của chính mình có sao đang yên đang lành lại động thai khí.

“Nhị tiểu thư, chuyện này thực sự không thể trách nô tỳ, nô tỳ đã liêu mạng can ngăn, nhưng dù sao hiện tại Thanh Mai nàng ta cũng là người điên, nô tỳ không ngăn cản nổi nàng để nàng xông tới di nương.” Đào

Hồng run rẩy thuật lại cho Lam Ngữ Yên, tuy rằng nhị tiểu thư mới bảy tuổi thế nhưng thủ đoạn độc ác của nàng ngang bằng với Kiều di nương.

“Thanh Mai đang bình thường sao lại hóa điên, đồ phế vật Lam Lăng Nguyệt đâu? Ngay lúc này ta muốn đi tính sổ với nó.” Lam Ngữ Yên vừa nghe đến là nô tỳ Nguyệt Thanh uyển, liền đồ hết tội lên đầu Lam Lăng Nguyệt, nếu không phải lần trước mẫu thân ngăn nàng, nàng đã sớm để con tiện nhân Lam Lăng Nguyệt kia gặp Diêm Vương rồi.

“Nhị tiểu thư, không được, đại tiểu thư nàng ta đến di nương cũng dám xông tới, nô tỳ sợ ngài tới sẽ chịu thiệt, trước tiên ngài ghi nhớ món nợ này, chờ di nương khỏe lại rồi đi cũng chưa muộn.” Đào Hồng vội vàng khuyên can, tiểu tử tông này cảm thấy chưa đủ loạn à, hiện tại Lam Lăng Nguyệt chẳng phải người lương thiện, không chừng đi còn chịu thiệt.

Đào Hồng mất hồi lâu mới khuyên nhủ được Lam Ngữ Yên, lúc này Lam Lôi Ngạo cũng nghe tin nhanh nhanh chóng chóng chạy tới, đại phu mới vừa chẩn mạch xong, đang dùng ngân châm thuận khí cho Kiều Phi Nhi.

“Lưu đại phu, nội nhân* thế nào, có ảnh hưởng tới thai nhi không?” Lam Lôi Ngạo nhìn trên mặt Kiều Phi Nhi không có chút hồng hào nào, chân mày vẫn nhíu chặt nhìn Lưu đại phi châm cho nàng.

(Nội nhân: vợ.)

“Lão phu đã dùng ngân châm bảo vệ tâm mạch cho di nương, khi này động thai khí có dấu hiệu sảy thai, trước tiên ta kê đơn thuốc bảo thai* cho uống rồi xem xét tình hình, hiện tại xem ra không mấy lạc quan.” Sau khi Lưu đại phu châm cho Kiều Phi Nhi, lắc lắc đầu, đưa đơn thuốc bảo thai cho Lam Lôi Ngạo.

(Bảo thai: giữ thai.)

“Còn không mau phân phó người đi bốc thuốc.” Lam Lôi Ngạo đưa đơn thuốc cho Đào Hồng, con mắt hiện lên sự tàn bạo, đang êm đẹp sao có

thể đột nhiên động thai khí, cố nén tức giận, sau khi phái người đưa Lưu đại phu đi liền bộc phát.

“Chuyện gì đã xảy ra, người chăm sóc chủ tử kiêu gì vậy.” Uyển uyển đá cái ghế bên cạnh chân về phía Đào Hồng, tra hỏi nàng hành sự bất lực.

“Lão gia khai ân, chuyện không liên quan tới nô tỳ, là di nương tới Nguyệt Thanh uyển nói muốn gặp Thanh Mai, đại tiểu thư dẫn di nương đi gặp, nào ngờ Thanh Mai lại hóa điên, còn túm lấy di nương, di nương bị nàng quấy rầy mấy lần, nô tỳ và Nguyệt Trúc dùng hết sức mới chế ngự được nàng.” Tay Đào Hồng bị ghế đập vào đầu đón cũng không dám nhिều lời, liên tục dập đầu thuật lại chuyện đã xảy ra.

“Nếu đã điên rồi, Lam Lăng Nguyệt còn nuôi làm gì, phế vật sẽ làm chuyện ngu xuẩn.” Sắc mặt Lam Lôi Ngạo hơi dịu xuống, chuyện quan trọng trước mắt chính là trấn an Kiều Phi Nhi, giữ lấy cốt nhục chính mình trong bụng của nàng.

“Nô tỳ nhất định tự mình giám sát việc sắc thuốc, muôn vàn sẽ không để xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Đào Hồng là người hất nước theo mưa, thấy sắc mặt Lam Lôi Ngạo hòa hoãn, cũng biết bản thân coi như đã giữ được mạng, vội thuận tiện làm dịu bầu không khí.

“Đi đi, nếu đến chuyện này còn làm không xong, hậu quả tự mình nghĩ.” Lam Lôi Ngạo phất tay áo ý bảo Đào Hồng tự đi sắc thuốc, còn bản thân thì lấy ghế tựa tới trước giường Kiều Phi Nhi chăm sóc bà.

Mà lúc này bên trong Nguyệt Thanh uyển, Lam Lăng Nguyệt ép hạnh nhân mua được thành miếng trộn cùng bột hạt ý dĩ và sơn tra, dùng một tờ giấy nhỏ bọc kín, sau đó mang thuốc chữa hàn độc mua lần trước bỏ vào trong ấm đất sắc thuốc.

Lúc này trong phòng sắc thuốc chỉ có Đào Hồng và Xuân Tú, Đào Hồng thì tự mình sắc thuốc bảo thai cho Kiều di nương, Xuân Tú thì sắc ít thuốc bổ khí huyết cho lão phu nhân, hai người vừa trông thuốc vừa nói chuyện phiếm, thấy Lam Lăng Nguyệt và nha hoàn Nguyệt Trúc tiến vào, nhanh đứng dậy thỉnh an.

“Nguyệt Trúc sắc thuốc của ta, các người đang bận, chỉ là ta ở trong uyển ngân ngọc thời gian dài lắm khó chịu nên tiện đường đi lại một chút.” Lam Lăng Nguyệt gật gật đầu, ra hiệu Nguyệt Trúc sắc thuốc cho mình, vừa cố gắng tìm cơ hội đổ thuốc bột ép vào bọc bảo thai của Kiều di nương.

Xuân Tú sắc thuốc đã đủ, do tay phải bị thương đành nhờ Đào Hồng đảo thuốc hộ, Lam Lăng Nguyệt thừa cơ hai người đang đảo thuốc quay lưng lại về phía mình, đổ thuốc bột vào trong bọc bảo thai của Kiều Phi Nhi.

“Nguyệt Trúc, ta có chút mệt mỏi, về Nguyệt Thanh uyển trước.” Sau khi tất cả được sắp xếp ổn thỏa, Lam Lăng Nguyệt cố ý ho khan vài tiếng, trước khi Xuân Tú đi nên rời khỏi trước.

Hành động vừa rồi của tiểu thư, Nguyệt Trúc vẫn chưa hết bàng hoàng, trong lòng nàng lau mồ hôi thay tiểu thư, nếu bị Xuân Tú và Đào Hồng phát hiện sẽ phiền phức, may mắn thay tiểu thư không bị bại lộ.

Xuân Tú rời đi chưa lâu, Đào Hồng cũng sắc xong thuốc bọc về Mặc uyển.

Lam Lôi Ngạo tỏ rõ bản thân coi trọng Kiều Phi Nhi, ôm Kiều Phi Nhi nâng đỡ tự mình nuốt thuốc.

“Lão gia, người thật tốt với Phi Nhi, đều do Phi Nhi không tốt.” Sau khi Kiều Phi Nhi tỉnh lại nghe nói con của mình có thể không giữ nổi, sắc mặt trắng bệch, cho dù là một tia hy vọng cuối cùng bà cũng sẽ không buông tay.

“Nào, uống thuốc đi Phi Nhi, hơi đắng, uống xong ăn miếng hoa quả.” Lam Lôi Ngạo cố gắng hạ thấp giọng, dùng tiếng nói tương đối dịu dàng dỗ Kiều Phi Nhi.

“Phi Nhi không sợ, vì hài tử thuốc có đắng thế nào thiệp cũng sẽ uống hết.” Kiều Phi Nhi bà kỳ vọng quá lớn với hài tử này, chỉ cần hài tử bình an sinh ra nàng có thể lên làm bình thân, nàng không cam lòng để mất hài tử.

Vừa uống xong thuốc, Kiều Phi Nhi nằm trên giường, chưa đầy một lát bụng bắt đầu co rút đau đớn, rên rỉ thống khổ, Lam Lôi Ngạo vội vàng nắm lấy tay bà, Kiều Phi Nhi cảm nhận có sự giúp đỡ, liền hết sức bầu vịu vào tay Lam Lôi Ngạo, móng tay mạnh mẽ cắm vào để làm giảm cơn đau.

Lam Lôi Ngạo bị móng tay Kiều Phi Nhi bấm sâu, đau đớn bất ngờ xảy đến không nhìn được, đột nhiên rút tay lại, có lẽ dùng sức quá lớn, lập tức Kiều Phi Nhi ngã xuống từ trên giường, bên dưới áo lót trắng tinh chầm chậm xuất hiện vết đỏ.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Không Mời Mà Tới

Ki ầu Phi Nhi không ngờ Lam Lôi Ngạo sẽ hất tay, bà trở tay không kịp dẫn đến rơi khỏi giường, bụng đập mạnh xuống đất, một dòng nước nóng thấm ra ngoài áo lót, nhìn thấy áo lót bị nhuộm đỏ, sắc mặt Ki ầu Phi Nhi tái mét, hài tử của bà không thể giữ nổi, thai hư hoàn toàn.

Không chịu được đả kích bất ngờ xảy đến, thể lực Ki ầu Phi Nhi chống đỡ hết nổi ngất đi.

Còn Lam Lôi Ngạo lúc này mới sững sờ, nhìn Ki ầu Phi Nhi hôn mê trong vũng máu, không màng tới người bà đầy máu, ôm bà đặt tại giường.

“Đào Hồng, nhanh mời Lưu đại phu, nhanh lên.” Lam Lôi Ngạo hối hận nhìn vết máu trên tay bị Ki ầu Phi Nhi cào vì đau đớn, nếu lúc đó mình không dùng lực hất ra, thì cốt nhục của hắn đã không đến mức cứ như vậy mà mất đi, cuối cùng hắn vạn lần không ngờ tới, cốt nhục thân sinh của hắn lại bị hắn giết chết, nhìn vũng máu trên mặt đất kia, lần đầu tiên Lam Lôi Ngạo kêu căng không biết sai ở đâu, có lẽ trên thế giới này thật sự có cái gọi là báo ứng.

Đào Hồng không hề nghĩ ngợi buông khay đựng thuốc trong tay ra, lập tức xuất phủ, mời Lưu đại phu qua.

Lưu đại phu mới trở về được đường liền bị Đào Hồng dẫn về lại Lam phủ.

Lam Ngữ Yên vừa đi chơi ở bên ngoài trở về trong thấy một đám người vây quanh mẫu thân mình, bỗng nhiên trong lòng khó chịu, nhất định đã xảy ra chuyện, vội chen lên trước, nhìn y phục mẫu thân nhuộm máu đỏ, bụng hơi nhô trở nên bằng phẳng.

“Lam lão gia, lão phu đã cố hết sức, sảy thai là sự thật không thể chối cãi, mặc dù giữ được mạng, nhưng di nương bị mất máu quá nhiều, hơn nữa dạ non trong cơ thể bị hàn khí xâm nhập, e rằng sau này không thể có thai được nữa.” Giọng Lưu đại phu có chút thương tiếc, tự mình báo lại tình trạng Kiêu Phi Nhi cho Lam Lôi Ngạo sau khi bắt mạch.

“Ông nói cái gì? Sau này mẫu thân ta không thể sinh đẻ? Ông nói vậy, ông là đồ lang băm, phụ thân, chuyện này không phải là thật đúng không? Thân thể mẫu thân sẽ chữa trị khỏi phải không?” Lam Ngữ Yên tức giận trừng mắt Lưu đại phu, nước mắt ngập tràn rúc vào lòng Lam Lôi Ngạo, nếu như mẫu thân biết sau này mình không thể mang thai, sẽ bị đả kích nặng nề cỡ nào, thật vất vả chăm sóc hài tử vậy mà sảy thai, nghĩ tới những chuyện này, Lam Ngữ Yên khóc càng lớn hơn.

“Nhị tiểu thư, tâm tình ngài lão phu có thể hiểu được, chỉ là người bồi nhỏ lão phu là lang băm, vậy hãy cho mời cao mình khác tới chữa trị cho thân thể Kiêu di nương.” Lưu đại phu vốn là danh y Kim hoa quốc đức cao vọng trọng sao lại để một con nhóc nói như vậy.

“Lưu đại phu, ngài đừng nên tức giận, lời nói con trẻ không kiêng kỵ kính xin khoan dung, Lam Ngữ yên, con trở về phòng cho ta, đừng ở chỗ này làm loạn.” Lam Lôi Ngạo tươi cười với Lưu đại phu, nhưng lại quát mắng Lam Ngữ Yên không hiểu chuyện, đủ loại hỗn tạp trộn lẫn.

“Phụ thân, Ngữ Yên biết sai rồi.” Lam Ngữ Yên nhìn nét mặt Lam Lôi Ngạo, hiểu bản thân nếu như lại càn quấy sẽ làm hấn phiến chán* mình, đành phải nuốt xuống ủy khuất, ra sau Mặc uyển, trong lòng càng nghĩ càng bất bình, mẫu thân từ trong uyển Lam Lăng Nguyệt ra mới gặp chuyện không may, nàng muốn báo thù cho mẫu thân.

(Phiến chán: vì phiến phức mà chán ghét.)

Bên trong Nguyệt Thanh uyển lúc này, Lam Lăng Nguyệt mới uống xong thuốc do Nguyệt Trúc sắc, lấy ra ngân châm mua ở dược đường ngày nọ, châm cứu trên chính huyệt vị của bản thân, chỉ dựa vào uống thuốc công hiệu sẽ chậm, cộng thêm châm cứu bí truyền của nàng sẽ nhanh loại bỏ hàn khí trong cơ thể hơn, tính toán canh giờ, hiện tại di nương bên trong

Mặc uyển kia dù cho thai nhi không mất, cũng sẽ làm cho bà ta đau bụng không chịu nổi.

“Tiểu thư, ngài bỏ thuốc gì vào trong bình sắc thuốc của Đào Hồng vậy?” Sau khi Nguyệt Trúc về uyển, hần vía lúc nào cũng như trên mây tựa hồ xảy ra việc lớn.

“Chỉ là một chút bột cây cỏ tính hàn, không lấy mạng của bà ta.” Lam Lăng Nguyệt muốn giữ lại cái mạng của bà ta, dù sao ngày tháng còn dài, nàng muốn bà ta đau đớn không sống nổi.

“Lam Lăng Nguyệt người ra đây cho ta, nếu không ra ta phá cửa.” Lam Ngữ Yên một bụng tức giận xông tới bên ngoài tẩm phòng Lam Lăng Nguyệt, vừa thấy cửa khóa, vừa dùng chân đá cửa, vừa kêu la tên Lam Lăng Nguyệt.

Con mắt Lam Lăng Nguyệt híp thành khe, giọng này không thể quen thuộc hơn, chính là Lam Ngữ Yên cừu nhân lớn nhất tại kiếp này của nàng, nghe cách nàng ta la mắng mang theo tức giận, xem ra Kiều di nương sắp thai.

Mặc dù sớm hơn nhiều so với dự tính, nhưng mà nghe thấy tin tức này, trái lại tâm trạng Lam Lăng Nguyệt vui vẻ hẳn, Lam Ngữ Yên tự đưa mình đến trước cửa, nếu như không vui đùa cùng nàng một chút chẳng phải có lỗi người ta đã nhớ mình như thế.

Lam Lăng Nguyệt thu lại ngân châm, rót cho mình ly trà, thối thối, sai Nguyệt Trúc mở cửa cho Lam Lăng Nguyệt.

Nguyệt Trúc vừa mở cửa, Lam Ngữ Yên xông vào, không thèm nhìn Lam Lăng Nguyệt lấy một cái đã mắng mỏ liên tục.

“Lam Lăng Nguyệt, người có phải làm hại mẫu thân ta sắp thai, sợ ta tìm người tính sổ nên mới khóa cửa lại, trốn đi làm con rùa đen rụt đầu.” Lam Ngữ Yên chống eo, mặt hạnh trưng to.

“Ha ha, nói xong chưa?” Lam Lăng Nguyệt nhìn Lam Ngữ Yên đứng trước mình, một thân hình nhợt nhạt quắc nua mỏng cùng trâm thủy tinh màu lam trên đầu làm nổi bật ngũ quan Lam Ngữ Yên vô cùng nhu hòa, toàn thân tản ra khí chất danh môn khuê tú, chẳng qua một cái miệng kia đã lộ nguyên hình.

“Người bị dọa sợ rồi đúng không?” Lam Ngữ Yên dụi dụi mắt, nhìn Lam Lăng Nguyệt đối diện không sợ hãi như trong tưởng tượng, mà là hồ hững cười với nàng, chậm rãi thổi trà, dường như không mảy may chịu ảnh hưởng gì.

“Nói xong rồi mau cút đi.” Lam Lăng Nguyệt đặt trà xuống, vẻ mặt tỏa ra hàn khí lạnh lẽo, không né tránh ánh mắt phóng đến từ Lam Ngữ Yên, môi đỏ mọng khẽ mở từng chữ từng chữ đập vào tai Lam Ngữ Yên.

QUỶ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Tính Kế Lam Ngữ Yên

“Lam Lăng Nguyệt, người vừa nói cái gì, người có bản lĩnh lặp lại lần nữa.” Trước đến giờ toàn là bị mình bắt nạt, Lam Lăng Nguyệt luôn nhẫn nhục chịu đựng ấy vậy lại dám đáp trả mình, Lam Ngữ Yên không khỏi sửng sốt, trong đầu hiện ra lời Đào Hồng, lại nói mình không phải đối thủ của Lam Lăng Nguyệt, thật sự nực cười.

“Ta nói, người đến như nào thì nhẹ nhàng rút trở về như thế.” Lam Lăng Nguyệt không ngừng trợn mắt, Lam Ngữ Yên và Kiều Phi Nhi không hổ là hai mẹ con, tai có vấn đề hết, cái gì cũng cần nàng phải nhắc lại đến hai lần, thật mệt người.

“Người dám bảo ta rút, ta thấy người ăn chưa đủ đòn, Lam Khê Thiển tại Trúc Thanh uyển chưa từng nói chuyện với ta như vậy, có phải người đã quên người từng chui qua háng của ta hay không! Ta không ngại cho người ném lại một lần nữa đâu.” Lam Ngữ Yên càng nói càng khó nghe, kích động đến nỗi gương mặt nhỏ nhắn trở nên dữ tợn, đâu giống tiểu nữ oa chưa đầy tám tuổi.

“Lam Ngữ Yên, người đừng khiêu khích giới hạn của ta, ta vẫn chưa tính món nợ người đẩy ta xuống đầm Bích Thủy, người đừng được voi đòi tiên, người dựa vào đâu nói Lam Khê Thiển không dám? Ha ha làm sao ta không nhớ năm đó người bốn tuổi được nàng rửa mặt bằng nước tiểu?” Lam Lăng Nguyệt lục lợi nhanh trong trí nhớ thông tin Lam Khê Thiển, thì ra nàng là nữ nhi của Tô Mị Nhi tam di nương của tên cha cận bã, năm nay bảy tuổi rưỡi kém hai tháng so với Lam Ngữ Yên, cùng là hai nữ oa mà một đứa thì độc ác hơn hẳn, bởi vì ký ức sau năm tuổi trống rỗng, cho nên không ấn tượng lắm với Lam Khê Thiển kia, hơn nữa nàng xuyên qua lâu như vậy cũng chưa từng gặp qua nàng.

“Lam Lăng Nguyệt, người biết kết quả cho việc bắt nạt ta của Lam Khê Thiên không? Nàng và mẫu thân bị đuổi đánh về thôn trang, đoán rằng trong vòng năm năm đừng mơ tưởng quay về, có phải người cũng muốn thử một chút hậu quả khi đắc tội ta không.” Ngày thường Lam Ngữ Yên theo Kiều Phi Nhi tác oai tác quái thành quen, bản lĩnh bên ngoài thể hiện cực kỳ phù hợp, phần lớn bên ngoài lưu truyền đều là nhị tiểu thư Lam gia tài mao song toàn, huệ chất lan tâm*, đại tiểu thư Lam gia thì lại vô mao vô tài, vô dụng.

(Huệ chất lan tâm: người con gái có đức.)

“Ha ha, thời tiết hôm nay không tệ, nếu không chúng ta đi dạo đầm Bích Thủy, thuận tiện hoạt động tay chân một chút.” Lam Lăng Nguyệt vốn định đùa giỡn với nàng ta một chút, giải buồn khiến nàng phải cuốn xéo, ai ngờ nàng ta lại sán tới như nếp nhăn trên mặt chó bull nhe nanh múa vuốt. Đã muốn bị hành hạ, vậy cho dù tâm tình nàng không tốt cũng có thể giúp nàng ta một lần.

“Đi thì đi, chẳng lẽ lại sợ người, đúng lúc hôm nay tâm tình ta không tốt, coi như người xui xẻo.” Lam Ngữ Yên nhìn thân thể Lam Lăng Nguyệt gầy yếu, hừ lạnh trong lòng khinh bỉ nàng còn chịu không nổi một đòn, nàng ta còn dám bảo ta cut, đợi lát nữa xem nàng ta có khóc lóc kêu nàng là cô ***.

“Thân thể tiểu thư người còn rất yếu, lúc này ngài không được trúng gió.” Nguyệt Trúc lo lắng cho thân thể Lam Lăng Nguyệt không thể đến nơi ẩm lạnh, sợ thân thể nàng vừa chuyển biến tốt lại có khác thường.

“Không ngại, mặc áo choàng là được, muội muội có hứng như thế, không đi thì chơi sẽ không vui.” Lam Lăng Nguyệt vừa nhìn nét mặt Lam Ngữ Yên, liền biết trong lòng nàng đang tính toán đi đâu gì, oắt con, còn định diễn lại tuồng xưa cho ta, người cứ chờ biến thành con chuột lột đi.

Lam Lăng Nguyệt khoác áo choàng theo Lam Ngữ Yên tới đầm Bích Thủy mênh mông, nhìn nước trong đầm trong vắt, bên trong nuôi rất nhiều loại cá nhỏ, vô cùng sinh động, cảnh sắc đầm Bích Thủy được xem là nơi

phong cảnh đẹp nhất tại Lam phủ, từng đợt gió xuân, hít thở không khí trong lành thật sự dễ chịu.

“Lam Lăng Nguyệt người muốn hoạt động tay chân gì với ta, chắc chắn sẽ không phải cậ̀m kỳ thi họa, đúng r ậ́i công phu mệ̀nheo của người là tuyệt nhất, nếu không người biểu diễn trước, nếu như ta xem thoải mái thì hôm nay sẽ không gây khó dễ cho người.” Lam Ngữ Yên im lặng đánh giá Lam Lăng Nguyệt, nhan sắc thuộc dạng tậ̀m thường, nộtỳ Lam phủ còn xinh đẹp hơn, còn lại cái gì cũng không biết, chả trách cha kêu nàng ta là loại ăn không ng ậ́i r ậ́i.

“Thời tiết hôm nay không t ậ́i, không biết trong đậ̀m Bích Thủy này ngoài cạ́c còn có cái gì, thật tò mò.” Lam Lăng Nguyệt cố ý đệ̀cao âm điệu, như không nghe thấy Lam Ngữ Yên cười nhạo, bước từng bước nhỏ túm lấy áo choàng trên người lại gậ̀n đậ̀m Bích Thủy cúi người, làm ra tư thế muốn nhìn rõ hơn.

Lam Ngữ Yên thấy Lam Lăng Nguyệt còn cách đậ̀m nước rất gậ̀n quay lưng lại với mình, mừng thậ̀m cơ hội đến, từng bước một tiến lại gậ̀n Lam Lăng Nguyệt, mà Nguyệt Trúc trông thấy Lam Ngữ Yên muốn gây bất lợi cho tiểu thư, vừa định mở miệng ngay lập tức bị Lam Ngữ Yên hung hăng trừng mắt, không một tiếng động uy hiếp nàng, Lam Lăng Nguyệt thì tỏ ra nghiêm túc tìm kiếm, hoàn toàn không thấy sóng ngậ̀m phía sau.

Thời điểm Lam Ngữ Yên sắp nhích lại gậ̀n mình, đột nhiên thân thể nghiêng sang bên, chân phải dùng lực, Lam Ngữ Yên chuẩn bị đẩy nàng tức khắc hoa dung thất sắc, chỉ nghe ùm một tiếng rơi vào đậ̀m Bích Thủy.

“Ái chà, muối muối, mới chớp mắt một cái muối đã nhảy vào trong đậ̀m nước r ậ́i, chẳng lẽ muối muốn giúp tỷ nhìn xem đậ̀m Bích Thủy ngoài cạ́c còn nuôi cái gì khác sao, muối muối, không ngờ muối làm tỷ tỷ cảm động quá.” Lam Lăng Nguyệt làm ra dáng vẻ cảm động, nhìn Lam Ngữ Yên chặt vật giậ́y giữa thi thoạ̉ng uống một ngụm nước trong đậ̀m Bích Thủy, Lam Lăng Nguyệt nhìn đến vui tai vui mắt, oắt con còn dám đấu với ta không, hỏa khí* cao như thế, cho nên trước tiên phải hạ nhiệt độ, để bản thân nếm thử mùi vị đậ̀m Bích Thủy.

(Hỏa khí = tức giận, cũng có thể hiểu là nhiệt độ trong người dâng cao.)

“Lam Lăng Nguyệt, người cố ý, nhanh gọi người đến cứu ta, nếu ta xảy ra chuyện gì, nhất định phụ thân sẽ không bỏ qua cho người.” Lam Ngữ Yên liều mạng giãy giụa trong nước, trong lòng hận Lam Lăng Nguyệt thấu xương, không ngờ chính mình lại bị nàng ta cho vào tròng.

“Muội muội, muội đừng vội, tở lập tức đi tìm người tới cứu muội, tở vừa mới bị trúng gió độc, thân thể có chút yếu, sẽ đi chậm một chút, muội nhất định phải chống đỡ nhé.” Lam Lăng Nguyệt nói vậy, nhưng ở trước mắt Lam Ngữ Yên, đi một bước nhỏ lại nghỉ nửa bước, làm bộ vô cùng yếu ớt, dùng tốc độ như vậy đi tìm gia nô tới cứu Lam Ngữ Yên đang cần răng nghiến lợi.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Điềm Đạm Phản Kích

Lam Lăng Nguyệt cứ như vậy bước đi, tính toán canh giờ Lam Ngữ Yên rơi xuống nước, vừa đi khuất tầm mắt Lam Ngữ Yên, vội tìm chỗ kín ng ầ xuống.

“Tiểu thư, ngài sao thế, có phải vừa mới bị cảm lạnh, thân thể không thoải mái không, xin lỗi tiểu thư, vừa r ầ nô tỳ nhìn thấy nhị tiểu thư định đẩy ngài xuống nước, nô tỳ không thể báo cho ngài biết đúng lúc.” Nguyệt Trúc thấy tiểu thư nhà mình ng ầ xuống dưới tàng cây dựa lưng vào gốc cây đối diện đầm Bích Thủy, nhìn tiểu thư thở khó nhọc, trong lòng tự trách bản thân.

“Ta không sao, người đừng suy nghĩ nhiều, người là nô tỳ, nàng là chủ tử, không cần tự trách, giao cho người nhiệm vụ, người đi gọi Vương Khánh tới cứu nhị tiểu thư, ta hơi mệt, ng ầ ở đây nghỉ ngơi chờ các người.” Lam Lăng Nguyệt nhận thấy Nguyệt Trúc thật lòng thật dạ với nàng, chỉ là bản thân mình trong lòng nàng cũng không phải chủ tử duy nhất, mặc dù tất cả chuyện mới xảy ra có thể coi là nàng cố ý tính kế Lam Ngữ Yên, cũng nhân tiện thử thách xem Nguyệt Trúc có thật lòng không, sự thật chứng minh, mặc dù Nguyệt Trúc mãi mãi sẽ không phản bội mình, nhưng cũng sẽ không li ầu mình bảo vệ chủ.

“Vương Khánh? Tại sao là hắn? Lần trước tiểu thư ngài rớt xuống nước là chính hắn cứu được.” Nguyệt Trúc sững sốt không hiểu gia nô Lam phủ nhiều vô kể, vì sao tiểu thư lại muốn gọi Vương Khánh.

“Ta muốn hắn có thêm chút ấn tượng, nói không chừng hắn lại nhớ tới đi ầu gì đó thì sao?” Lam Lăng Nguyệt cũng không muốn nhiều lời, đúng là nàng có chút hứng thú với Vương Khánh này, nếu biết cách lợi dụng, có thể tố cáo Lam Ngữ Yên trước, khiến nàng ta hoàn toàn câm miệng.

“Nô tỳ đi ngay.” Nguyệt Trúc cũng không trì hoãn thêm, dù sao nhị tiểu thư bên đó còn đang trong đần nước đoán lúc này chỉ còn lại nửa cái mạng, may mà nơi này cách phòng tuần tra rất gần, liền tăng cước bộ.

Khi Nguyệt Trúc tới cửa phòng tuần tra, thấy Vương Khánh đang gạt bùn đất dính trên người mình, luống cuống chạy tới bên cạnh Vương Khánh.

“Vương Khánh, nhị tiểu thư rơi xuống đần nước, hiện tại tình hình hết sức nguy nan, người mau gạt công việc sang một bên, gấp rút đi với ta tới cứu người.” Nguyệt Trúc thở không ra hơi, nói chuyện cũng câu còn câu mất, rất sợ chậm nữa sẽ xảy ra án mạng.

"Hả — — ? Hiều r ồi, đi thôi." Đầu tiên Vương Khánh sửng sốt, tình hình như thế cũng không để hấn suy nghĩ nhiều, vội vội vàng vàng theo Nguyệt Trúc chạy tới.

Lam Lăng Nguyệt ng ồi dưới bóng cây nhìn thấy hai bóng người chạy tới từ xa, chậm rãi đứng dậy, thu h ồi về hài lòng mới nãy, lông mày nhăn lại, nét mặt hiện vẻ lo lắng.

“Đại. Đại tiểu thư.” Vương Khánh chạy tới nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt trong bóng cây, lắp bắp thỉnh an, hấn có chút chột dạ nhìn Lam Lăng Nguyệt, bởi vì bản thân biết rõ chân tướng việc nàng bị rớt xuống nước, mà hấn cũng không phải đi ngang qua, thậm chí đến tận lúc này hấn vẫn hoảng hốt khi nhớ lại cảnh tượng đó.

“Đừng chậm trễ thì giờ, nhanh đi cứu muội muội đáng thương của ta đi.” Lam Ngữ Yên mang sự hoảng loạn trong lời nói, giống như chậm một chút thì Lam Ngữ Yên sẽ trở thành quỷ chết chìm.

Vương Khánh vội vàng gật đầu, không cần cời ngoại sam, chạy nhanh đến đần Bích Thủy ồm một tiếng nhảy xuống, còn Lam Ngữ Yên lúc này giãy giụa trong nước sức lực trên người cơ hồ đã dùng cạn, uống không ít nước trong đần, cả người có cảm giác sắp chìm, Vương Khánh vòng lấy thân thể của nàng, kéo tới bên bờ.

“Nhị tiểu thư, tỉnh lại đi.” Vương Khánh không để ý lau khô đầu, ngã bên cạnh người chết đuối không ngừng sơ cứu tại chỗ, cố gắng ép nước trong lồng ngực của nàng ra.

“Khụ khụ...” Sau khi Vương Khánh không ngừng dùng tay ấn lồng ngực, cuối cùng Lam Ngữ Yên phun ra ít nước trong đăm thành tiếng, nhưng do chìm quá lâu, ý thức của nàng lâm vào trạng thái hôn mê, tình hình cụ thể phải mời đại phu.

“Đại tiểu thư, nhị tiểu thư phải làm sao bây giờ.” Hiện tại Vương Khánh bối rối, bản thân cũng không thể đưa đi.

“Hiện tại nhị tiểu thư chết chìm là việc cấp bách, nhanh đưa nàng về Mặc uyển, người hỏi ta, chẳng lẽ muốn ta ôm nàng trở về sao?” Lam Lăng Nguyệt làm ra dáng vẻ khó xử, nhìn bản thân lại nhìn Vương Khánh.

“Nô tài không có ý đó, nô tài là...” Lời này của Lam Lăng Nguyệt khiến Vương Khánh mất một lúc không biết trả lời như thế nào, hẳn có loại cảm giác tuồng cũ diễn mới kỳ quái càng lúc càng mãnh liệt.

“Người này, hôm nay không chỉ muốn người đưa nàng đi, hơn nữa người còn phải kể cho cha ta và di nương sảy thai là nhị tiểu thư chơi đùa bên cạnh đầm nước không cẩn thận ngã xuống, người vừa vặn đi ngang qua liền cứu nàng, hiểu không?” Khóe miệng Lam Lăng Nguyệt nhếch lên một nụ cười lạnh, cảnh sắc thay đổi luân phiên, tiết mục khanh đa* thay nhau diễn.

(Khanh đa: bẫy, lừa dối.)

“Chuyện này tiểu thư đừng làm khó nô tài, nô tài rõ ràng theo Nguyệt Trúc tới, nô tài không thể nói dối, trong nhà nô tài trên có già dưới có trẻ cần phải nuôi sống.” Vương Khánh nghe thấy lời Lam Lăng Nguyệt sau đầu liên tục kêu ừ ừ, đây là đại tiểu thư mà hẳn biết sao?

“Nguyệt Trúc, lúc người tới phòng tuấn tra tìm Vương Khánh có ai khác ở đó không?” Lam Lăng Nguyệt không đếm xỉa tới lời cầu xin của Vương Khánh, dò hỏi Nguyệt Trúc bên cạnh.

“Tiểu thư, lúc nô tỳ tới phòng tuần tra chỉ có mỗi mình Vương Khánh, khi đó đang gặt bùn đất trên người.” Nguyệt Trúc nhớ lại tình hình lúc bấy giờ nghiêm túc trả lời.

“Vương Khánh, hiện tại người chỉ có hai con đường có thể đi, thứ nhất ta dẫn người tới chỗ phụ thân để tự thú, ngày ta chết đuối là do Kiêu di nương phái người tới cứu ta, người đẩy ta xuống nước là Lam Ngữ Yên, ta đã nắm giữ đủ chứng cứ, đến lúc đó người chỉ có một con đường chết; con đường thứ hai, đưa Lam Ngữ Yên trở về hết sức nói rằng nàng tự mình rơi xuống nước, nếu như sau khi nàng tỉnh lại liên tục mách do ta đẩy, vậy người phải làm nhân chứng cho ta. Bản thân người nên nghĩ kỹ đi, Kiêu di nương ngấm sai người làm những chuyện dơ bẩn đó ta không phải là không biết, Thanh Mai hóa điên người có biết không? Tuy nhiên trước khi nàng điên đã thú nhận mọi tội lỗi rồi.” Lam Lăng Nguyệt cười quan sát Vương Khanh, nhìn tuổi tác phải hơn hai mươi, ngũ quan lộ ra nét hèn mọn và hung tợn, vừa nhìn biết ngay ngày thường làm không ít chuyện trái với lương tâm, bản thân mình cứ tiếp tục lừa gạt hắn, không tin hắn không chịu thỏa hiệp.

“Đại tiểu thư, người không phải khiến nô tài tự tuyệt đường lui sao?” Nghe lời Lam Lăng Nguyệt nhắc đến Thanh Mai hóa điên, hắn mới thực sự ý thức được sự ngoan độc của đại tiểu thư, cân nhắc lợi ích liên quan bên trong.

“Lúc người làm những chuyện dơ bẩn kia sao không nghĩ tới sẽ có báo ứng, ta chỉ là dùng người gạt bỏ đi người tâm độc và thứ muối của ta thôi, chẳng lẽ ta không nhân từ bằng Kiêu di nương? Thời gian của muối muối ta có hạn, ta cũng mệt.” Lam Lăng Nguyệt vốn không phải người kiên nhẫn, nàng cảm thấy hôm nay nói nhiều rồi.

Nhận thấy Lam Lăng Nguyệt không vui, Vương Khanh hạ quyết tâm, ôm lấy Lam Ngữ Yên, vô cùng kính sợ cười lại với Lam Lăng Nguyệt: “Đại tiểu thư đã cho tiểu nhân một con đường sáng, nhất định tiểu nhân sẽ dựa theo lời ngài báo cho Kiêu di nương biết, vậy tiểu nhân đi đưa người ngay đây.”

Vương Khánh ôm Lam Ngữ Yên cảm giác mỗi bước chân đều nặng nề, sau lưng lạnh dựng tóc gáy, đại tiểu thư này không chỉ đánh vào mặt hấn, còn tính kế mọi người, hấn cũng có thể lường trước khi đưa Lam Ngữ Yên tới Mặc uyển sẽ có cảnh tượng như thế nào.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Di Nương Suy Sụp

Khi Vương Khánh ôm Lam Ngữ Yên bị rơi xuống nước tới Mặc uyển, Đào Hồng đang ra lệnh bọn nha hoàn sắc thuốc bổ thân thể cho Kì ầu di nương, còn Lam Lôi Ngạo ngồi cạnh bên giường chăm sóc Kì ầu Phi Nhi còn đang hôn mê.

“Đào Hồng, người nhanh tới đây đi.” Vương Khánh ôm Lam Ngữ Yên, khi tới Mặc uyển nhìn thấy Đào Hồng, vội vàng gọi nàng qua đỡ mình.

“Chuyện này là làm sao?” Đào Hồng quay đầu nhìn Vương Khánh đang ôm Lam Ngữ Yên quấn áo ướt sũng nước, nhìn qua có lẽ là chết đuối, thật sự là sóng trước chưa yên sóng sau đã nổi, rốt cuộc Mặc uyển có vấn đề gì, chẳng lẽ thật sự dính tới thứ gì không sạch sẽ.

Đào Hồng chau mày vừa sai hai nha hoàn đang làm việc trước mặt đỡ lấy Lam Ngữ Yên, vừa sai Hỉ Nhi đang rửa rau mời đại phu.

Bên kia Lam Lôi Ngạo vốn đang lo lắng cho Kì ầu di nương, lại nghe đến việc Lam Ngữ Yên rơi xuống nước, tình hình hiện tại hết sức nguy ngập, phân phó nha hoàn nhất đẳng Tú Mai chăm sóc Kì ầu di nương ở Mặc uyển, bản thân thì vội vã xông tới sương phòng đang chẩn bệnh cho nhị nữ nhi.

Một ngày chạy qua lại Lam phủ mấy chuyến, Lam đại phu có thể nói sắp suy tim mất rồi, mấy lần đi đi lại lại đều là lúc hần vừa mới trở lại được đường thì có nô tỳ Lam phủ đến, lần nào đến cũng thấy sốt sắng cho tính mạng không thôi.

Tình hình Lam Ngữ Yên nghiêm trọng hơn Kì ầu di nương, bởi rơi xuống nước trong thời gian dài, phổi bộ động lại lượng lớn nước, hiện tại lại lên cơn sốt cao, Lưu đại phu chỉ có thể dùng ngân châm, kích thích

huyết vị, kê đơn thuốc khiếp thấp và đơn dược bảo mệnh, dặn Đào Hồng cắt ra rồi dùng nước nóng, ép Lam Ngữ Yên nuốt xuống.

“Lưu đại phu, nhị nữ nhi của ta thế nào?” Sắc mặt Lam Lôi Ngạo lo lắng, hần áy náy thân sinh cốt nhục lại do chính tay mình giết chết, lúc này nữ nhi của mình lại đang ngàn cân treo sợi tóc, trong khoảng thời gian ngắn ngủi hần không biết bản thân nên làm như thế nào sau khi Phi nhi tỉnh lại, hần đã làm tổn thương một nữ nhân rồi...

“Lam lão gia, người đừng sốt ruột, lão phu đã cho lệnh thiên kim uống thuốc bảo mệnh, chỉ là hiện tại sốt cao không giảm, có khả năng tỉnh lại hay không còn phải xem vận may của con bé.” Lưu đại phu đặt hòm thuốc xuống, thở dài, hần chỉ nắm chắc sáu phần đối với Lam Ngữ Yên.

“Lưu đại phu, trong mấy ngày tới, nội nhân và nữ nhi ta vẫn còn hôn mê, không muốn để ngài phải chạy tới chạy lui, cũng vì không muốn phát sinh thêm tình huống bất ngờ nào nữa, Lam mỗ lỗ mãng chỉ gấp mười lần tiền chẩn bệnh hy vọng ngài có thể ở lại Lam phủ vài ngày, tùy thời điểm mà chẩn bệnh, ta sẽ sai người thu dọn sạch sẽ phòng khách thuận tiện để ngài vào ở, ngài xem có được không?” Vẻ mặt buồn âu của Lam Lôi Ngạo càng lúc càng tăng, suy nghĩ một hồi, thấp giọng bàn bạc với Lưu đại phu.

“Cứu mạng vốn là chức trách của lão phu, quả thật có không ít tình hình bất ngờ chuyển hóa, vậy lão phu cung kính không bằng tuân mệnh.” Kỳ thực nếu bản thân Lam Lôi Ngạo không đề cập tới, Lưu đại phu cũng tự mình nói, dù sao ông cũng sáu mươi tuổi rồi, thật sự vừa đi vừa về chịu không nổi.

“Phiền Đào Hồng phân phó dọn dẹp phòng khách Mặc uyển, cho Lưu đại phu nghỉ ngơi.” Lam Lôi Ngạo trầm giọng dặn dò Đào Hồng tiếp đãi Lưu đại phu, hần liếc mắt qua nhị nữ nhi đang sốt cao bên trong, nhớ tới buổi chiều còn phải đi đối chiếu sổ sách với các mấy chương quây, liên quan tới ngu ồn tiêu thụ gồm sứ, chuyện này cũng không thể kéo dài được, liền phân phó chăm sóc Lam Ngữ Yên tốt, rồi rời khỏi sương phòng.

Lúc này tại Thần Vương phủ

“Chủ tử, thuộc hạ vô năng, đi đâu tra mấy ngày cũng không kiếm nổi chút tin tức nữ nhân ngài nhắc tới.” Hắc Ung quỳ gối thỉnh tội trước Âu Dương Mặc Thần đang ngồi thưởng thức hai miếng tiên đồng trong thư phòng.

“Nữ nhân kia không thể biến mất khỏi thế gian được, làm việc không có kết quả phải xử trí như thế nào, hả?” Âu Dương Mặc Thần lạnh lùng hỏi Hắc Ung đang quỳ.

“Thuộc hạ chịu phạt, tự nguyện tới ảnh vệ cường huấn* đặc biệt một năm.” Hắc Ung có nỗi khổ mà khó nói, cái việc tìm nữ nhân không thấy rõ dung nhan còn khó hơn việc mò kim đáy bể.

(Cường huấn: tăng cường tập luyện.)

“Hai năm.” Âu Dương Mặc Thần ném hai đồng tiên của nữ nhân đang thưởng thức kia lên bàn, nói với Hắc Ung.

“Thuộc hạ đi lĩnh phạt.” Hắc Ung ảo não rời khỏi thư phòng, chỉ là từ đó hần hận hai đồng tiên, càng hận nữ nhân đã đưa hai đồng tiên cho chủ tử, rõ ràng nói một năm chỉ bởi hai đồng tiên mà biến thành hai.

“Nữ nhân, tốt nhất ngày nào người cũng nên khẩn cầu đừng rơi vào tay bản vương.” Sau khi Hắc Ung lui ra ngoài, Âu Dương Mặc Thần nhìn hai miếng tiên đồng chứng kiến bản thân bị sỉ nhục, lạnh lẽo nói.

Trong lúc đó tại bên kia, Kìêu Phi Nhi hôn mê một buổi chiều, vất vả mới mở nổi đôi mắt mỗi một, quét mắt xung quanh không thấy một ai ngoại trừ Tú Mai ở ngoài, bất giác xoa xoa cái bụng của mình, nơi bằng phẳng đó có chút cảm giác đau khiến sắc mặt của nàng thảm đạm, nước mắt nhịn không nổi trào rơi.

“Di nương, ngài đã tỉnh, uống chút canh sâm đi.” Tú Mai trông thấy Kìêu Phi Nhi tỉnh lại, nhanh chóng đỡ lấy, đưa bát canh sâm bổ khí huyết.

“Ta không uống, hài nhi trong bụng ta đã không còn, uống có tác dụng gì nữa.” Ki ầu Phi Nhi lắc đầu liên tục, hài tử của mình đã chết, trong lòng bà có chút cay đắng, oán cùng hận cũng chỉ có thể nuốt vào trong lòng, bà có thể trách mắng Lam Lôi Ngạo sao?

“Phu nhân, ngài không nghĩ cho bản thân, cũng phải nghĩ cho nhị tiểu thư chứ, ngài không thể cam chịu.” Thấy Ki ầu di nương không muốn uống canh sâm, Tú Mai hơi nóng giận.

“Yên nhi? Yên nhi làm sao?” Chợt nghe đến tên Lam Ngữ Yên, Ki ầu Phi Nhi hoảng loạn, cầm cánh tay Tú Mai, lo lắng hỏi han, bản thân đã mất một hài tử, Yên nhi là hài tử duy nhất của bà.

“Nhị tiểu thư, nàng ấy, chết đuối, hiện tại sốt cao không giảm, Lưu đại phu nói không đảm bảo nàng có thể tỉnh lại.” Tú Mai bị móng tay Ki ầu Phi Nhi cào vô cùng đau đớn.

“Người nói cái gì? Mặc y phục cho ta, ta muốn gặp Yên nhi.” Nghe được Lam Ngữ Yên chết đuối, lúc này sống chết không rõ, đầu óc Ki ầu di nương kêu ù ù, vất vả mặc y phục, lúc này lòng nàng đã sớm rơi vào hố sâu vạn đau thương, nỗ lực chống người dậy, không để ý vị đắng của canh nhân sâm, một hơi uống sạch, nàng sợ một giây sau bản thân sẽ không chịu nổi mà ngã quỵ.

Tú Mai dìu Ki ầu Phi Nhi vô cùng suy yếu tới sương phòng, lúc này Đào Hồng đang thay khăn đắp trán cho Lam Ngữ Yên, Lam Ngữ Yên không nói một tiếng lẳng lặng nằm ở đó, khuôn mặt nhỏ nhắn bị thiêu tới đỏ bừng, Ki ầu di nương đau lòng rơi nước mắt.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Đang êm đẹp tại sao lại rơi xuống nước.” Con người Ki ầu di nương phát ra ánh sáng lạnh lẽo chât vắn Đào Hồng.

“Nô tỳ không biết, là Vương Khánh ôm tiểu thư trở về” Đào Hồng hoảng sợ nói.

Ki ầu Phi Nhi nghe nhắc đến tên Vương Khánh, móng tay mạnh mẽ bấm vào trong thịt, Vương Khánh, chết đuối, liên kết hai từ này với nhau,

tự nhiên Kì ầu Phi Nhi nghĩ đến Lam Lăng Nguyệt, nếu không phải hài nhi của mình do con nhóc xúi giục cũng sẽ không động thai khí, hiện tại lại liên lụy tới con gái của mình, bà và Lam Lăng Nguyệt không đội trời chung, không chém nó thành trăm mảnh thì khó có thể xoa dịu cơn hận trong bà, Lam Lôi Ngạo bà không thể hận, thế nhưng Lam Lăng Nguyệt, hừ, nếu muốn dạy dỗ nó đến chết thì có muôn ngàn cách thức để làm.

“Tú Mai, đỡ ta tới Nguyệt Thanh uyển.” Sau khi Kì ầu Phi Nhi suy nghĩ một lát, quyết định đánh cược một lần.

Trong Nguyệt Thanh uyển lúc này

Lam Lăng Nguyệt làm loạn lấy lý do bản thân muốn học y thuật, nhất định theo tới trong uyển bắt mạch mẫu thân Thu Nhược Thủy của nàng.

Bàn tay nhỏ bé của Lam Lăng Nguyệt giả vờ chạy khắp nơi, lặng lẽ ngừng đùa chơi, đặt lên mạch đập, mục đích chính cho việc nàng làm loạn chính là muốn tự mình chẩn đoán rốt cuộc Thu Nhược Thủy có trúng độc hay không.

“Nguyệt nhi, có chẩn ra bệnh gì không?” Thu Nhược Thủy cười cực kỳ phớt lờ hỏi han.

“Ha ha, thân thể mẫu thân rất khỏe mạnh, nhất định có thể sống lâu trăm tuổi.” Lam Lăng Nguyệt lè lưỡi cười hì hà, tuy nhiên trong lòng lại có chút nặng nề, quả thực thân thể mẫu thân có dấu hiệu trúng độc, xem ra đúng như Thanh Mai nói, Kì ầu di nương đã đưa tay tới bên người mẫu thân từ lâu.

“Con đó nha, chỉ biết huyền thuyên.” Thu Nhược Thủy nhẹ nhàng nhéo nhéo mũi nhỏ của Lam Lăng Nguyệt, tâm tình rất tốt.

Vốn là hình ảnh hai mẹ con nàng tựa vào nhau, trong mắt Kì ầu Phi Nhi vừa tới gần Nguyệt Thanh uyển lại cực kỳ chói mắt, hài nhi trong bụng bà sinh non, nữ nhi hôn mê, mà Thu Nhược Thủy thì có nhi tử một tuổi, lại có thêm một nữ nhi đang từ từ lột xác, mà Thu Nhược Thủy là phu nhân tôn quý, bản thân chỉ là di nương thấp kém một bậc, tất cả chuyện này liệu bà

có thể không hận sao? Đang nghiêng rặng nghiêng lợi, có lẽ do vết thương trong bụng nhói đau, đau đớn khiến gương mặt Kì ầu Phi Nhi lấm tấm mồ hôi.

“Kì ầu di nương, ngọn gió nào thổi người tới đây? Người không phải nên ở Mặc uyển dưỡng thân thể sao? Ta nghe nói sau này ngài không bao giờ có thể mang thai được nữa, mặc dù sáng sớm Nguyệt nhi có khó chịu, ngài cũng đừng giữ trong lòng nhé.” Lam Lăng Nguyệt thấy tình trạng Kì ầu Phi Nhi như vậy còn tới nơi này, theo dự tính của nàng chắc hẳn đã biết chuyện Lam Ngữ Yên là mình làm, ha ha, vậy bản thân phải nói chuyện nhẹ nhàng chút mới được, nhớ đâu lỡ nói nặng lời, trực tiếp ngắt xỉu thì bản thân tra cha không biết sẽ đau lòng đến mấy ngày!

“Người nói cái gì? Ta không thể có thai nữa?” Lời Lam Lăng Nguyệt giống như cây châm tẩm độc đâm xuyên tim Kì ầu Phi Nhi, trong nháy mắt suy sụp. Đối với một nữ nhân, lời nói không thể mang thai chẳng khác gì vạn tiễn xuyên tâm.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Trước Cơn Giông Bão

“Di nương, người vẫn có người chống đỡ cho mà, nếu như người gục tại Nguyệt Thanh uyển con, phụ thân đại nhân thân ái của con sẽ li ều mạng với con mất.” Lam Lăng Nguyệt nhìn bộ dáng đau muốn chết kia của Kì ầu Phi Nhi, thật hả giận làm sao.

Kì ầu Phi Nhi ôm bụng mình thật chặt, gắng gượng không để bản thân quy ngã, nhất định bà phải tự tay chinh chết Lam Lăng Nguyệt. Kì ầu Phi Nhi mạnh mẽ chống đỡ thân thể, kể ở trước mắt, bà không thể lại trúng bẫy của Lam Lăng Nguyệt, hiện tại thân thể suy yếu đến nỗi bà phải vịn vào tay Tú Mai mới có thể đứng vững nổi.

“Nhất định ta sẽ gắng gượng, Lam Lăng Nguyệt, chúng ta cứ nhìn coi.” Kì ầu Phi Nhi cực kỳ giận dữ, hận ý biến thành một câu nói, sau đó để Tú Mai dìu đỡ thân thể mình rời khỏi Nguyệt Thanh uyển, câu nói sau này không thể có hài tử là đả kích quá lớn với bà, tất cả hy vọng của bà bỗng hóa thành hư ảo, đương nhiên bao gồm cả ý muốn dựa dẫm vào hài tử để được leo lên làm bình thê của bà.

“Di nương có tinh lực* vẫn nên đặt nhi ầu lên người nhị muội muội, hoặc tốt nhất tay của ngài đừng nên chạm tới uyển của ta và của mẫu thân ta, bằng không, lần sau ta không dám cam đoan ngài có thể không đứng nổi mà đi ra ngoài.” Lam Lăng Nguyệt vẫn cười híp mắt đối mặt với Kì ầu Phi Nhi như trước, dáng vẻ biến đổi ám chỉ bà thu lại, đừng có giờ trò xấu lên người mẫu thân nàng.

(Tinh lực: tinh thần và thể lực.)

“Lần tới, Lam Lăng Nguyệt người sẽ biết hậu quả.” Kì ầu Phi Nhi lạnh lùng liếc mắt nhìn Thu Nhược Thủy chưa nói một lời, từ lúc ban đầu vào

phủ bà đã ghen ghét với bà ta rồi, nghe giọng điệu của Lam Lăng Nguyệt, hẳn là con nhóc đã biết chuyện Thu Nhược Thủy bị trúng độc, buồn cười bản thân nhiều năm tranh đấu như vậy thế nhưng lại thua trong tay một đứa bị nằng gọi là phế vật.

Kiêu Phi Nhi hừ lạnh một tiếng không nói thêm nữa, để Tú Mai đỡ mình hồi Mặc uyển dưỡng thân thể.

“Nguyệt nhi, con vừa nói gì với Kiêu di nương vậy, mẫu thân nghe mà như rơi vào sương mù, mau nói một chút cho mẫu thân biết rốt cuộc trong tiểu huyệt này của con bán thuốc gì.” Sau khi Kiêu Phi Nhi rời đi, Thu Nhược Thủy hơi nhíu chặt chân mày, dò hỏi Lam Lăng Nguyệt.

“Ha ha, không có việc gì đâu, mẫu thân, hôm qua con nghe Thủy Tinh tỷ tỷ nói người ngủ không yên, vài ngày trước con biết một người có y thuật cao minh, ông ấy cho con mấy đơn thuốc, mấy ngày con uống thuốc theo đơn, coi thử có phải khí sắc của con tốt hơn rất nhiều không, chờ con đi lấy rồi đưa cho người, người sai Thủy Tinh tỷ tỷ theo đó mà bốc thuốc cho người đi điều trị thân thể.” Lam Lăng Nguyệt ý bảo Thu Nhược Thủy nhìn khuôn mặt hồng hào nhỏ nhắn của mình có sức sống hay không.

“Quả thực so với trước đây hồng hào hơn rồi, hiếm thấy Nguyệt nhi lo lắng cho mẫu thân như vậy, mẫu thân rất vui mừng.” Lòng Thu Nhược Thủy ấm áp, cả đời bà sống vì hai người, nữ nhi và nhi tử là toàn bộ của bà.

“Chờ nhé, con đi lấy.” Lam Lăng Nguyệt đứng lên, bước chân nhỏ chạy nhanh về phía tấm phòng.

“Tiểu thư, chúng ta làm gì có đơn thuốc nào.” Nguyệt Trúc theo sát Lam Lăng Nguyệt vào gian phòng, rõ ràng nàng nhớ tự tiểu thư mình mua được về uống, tự xưng xuất hiện cao nhân cho đơn thuốc.

“Vài ngày trước ta nhìn thấy một phương thuốc xưa, người không cần phải xen vào, ra ngoài hầu hạ mẫu thân ta đi.” Lam Lăng Nguyệt tròn mắt, nha đầu này truy hỏi sự việc kỹ càng đến mức như vậy sao?

Nguyệt Trúc rời khỏi gian phòng, Lam Lăng Nguyệt lấy ra tờ giấy, suy tư phôi như nào mới có thể phá giải độc tố thần kinh lắng đọng, trong đầu lọc qua một lượt công hiệu các loại thuốc, rồi cầm bút phôi thuốc.

Qua thời gian chừng nửa khắc, cuối cùng Lam Lăng Nguyệt không thoả mái cầm bút lông viết ra đơn thuốc trị liệu trong lòng, mặc dù viết không đẹp, nhưng ít ra mỗi vị thuốc bao nhiêu lượng có thể nhìn rõ ràng. Trình độ này mà nói đã tới cực hạn đối với Lam Lăng Nguyệt rồi, ai bảo ở hiện đại nàng ghét nhất chính là môn học thư pháp.

Sau khi thổi khô mực bút, Lam Lăng Nguyệt kiểm tra thêm lần nữa, xác định không có vấn đề mới ra khỏi gian phòng, chạy tới bên cạnh Thu Nhược Thủy.

“Mẫu thân, tờ danh sách của vị cao nhân kia không cẩn thận bị con xé rách, Nguyệt nhi không biết vài chữ nên chỉ có thể chép lại mấy chữ đó, viết có chút khó coi, nhưng mà Nguyệt nhi đã so sánh lại rồi, không sai chỗ nào.” Lam Lăng Nguyệt bĩu mũi, cánh tay nhỏ bé mồm mĩm cầm tờ giấy đưa cho Thu Nhược Thủy.

“Mẫu thân luôn an tâm với Nguyệt nhi mà.” Thu Nhược Thủy nhìn chữ viết như tiểu nòng nọc bò, rồi nhìn bộ dáng nữ nhi nhà mình đang bĩu môi cảm giác thật đáng yêu. Xem qua rồi đưa Thủy Tinh ý bảo ngày mai nàng đi lấy thuốc kê.

Việc làm hôm nay bên trong uyển gôn như rơi vào trong mắt lão già tóc bạc, khoảng thời gian gần đây ông ta thường xuyên núp trong bóng tối “bảo hộ” Lam Lăng Nguyệt trong Nguyệt Thanh uyển, nhà đầu này tàn nhẫn, sức mỏng chứa dao ngầm, kiêu ngạo khí phách, dùng tâm hiểm thuận cũng làm cho lão già tóc bạc khen không dứt miệng, hận không thể nhào tới hôn mạnh tiểu nữ oa này một cái ngay lập tức, bắt cóc làm đồ đệ ngay lập tức, nhưng hắn quan sát lâu như vậy, cảm thấy tính cách của tiểu nha đầu kia chắc chắn sẽ không chịu khuất phục, cho nên ông nhin, ông chờ một cơ hội.

(Nghe như lolicon ấy...)

Lam Ngữ Yên hôn mê một ngày một đêm, Lam phủ vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh có chút quỷ dị, Lam lão phu nhân thường tới Mặc uyển thăm Lam Ngữ Yên đã hạ sốt chưa, Kiêu di nương ngoại trừ lúc ăn và uống thuốc sẽ ngồi bên giường chăm sóc Lam Ngữ Yên.

Còn Lam Lôi Ngạo buổi tối hôm đó sau khi Kiêu di nương tỉnh lại trấn an bà một đêm, liền toàn tâm toàn ý toan tính chuyện làm ăn, bởi vì gần đây ngu ồn tiêu thụ gốm sứ và tơ lụa xảy ra vấn đề, xử lý không tốt sẽ giảm khách hàng lớn, tổn thất nặng nề, hắn đã không quản được việc trong phủ, không thể không đặt chuyện ngu ồn tiêu thụ lên vị trí đầu tiên.

Lam Ngữ Yên hôn mê tới ngày hôm sau, buổi trưa hôm nay Lưu đại phu dùng ngân châm đâm huyết đạo, dứt thuốc bổ dưỡng khí huyết, rốt cuộc Lam Ngữ Yên hạ sốt tỉnh lại.

“Nương ____.” Mở mắt nhìn thất sắc mặt tái nhợt của Kiêu Phi Nhi trước giường, cô hống khàn khàn thấp giọng hô.

“Yên nhi, cuối cùng con cũng đã tỉnh lại.” Kiêu Phi Nhi thấy ý thức Lam Ngữ Yên tỉnh táo lại, trong lòng hết sức kích động, lão thiên gia đối đãi bà không tệ, Yên nhi cũng tỉnh rồi, bước tiếp theo chính là tự tay đưa mẹ và con gái Thu Thủy Nhược vào địa ngục.

“Mẫu thân, người vừa mới nói cái gì? Nói to lên một chút, con nghe không rõ.” Lam Ngữ Yên chỉ nghe được tiếng nói rất nhỏ, nghe không rõ đang nói cái gì.

“Yên nhi, con không nghe được ta nói gì sao? Tại sao có thể như vậy chứ, Lưu đại phu, người mau xem cho con bé với.” Về mặt Kiêu Phi Nhi vốn vui mừng, tuy nhiên khi Yên nhi nói không nghe rõ mình nói, tâm tình thoáng chùng xuống, nữ nhi của bà sẽ không...

Lưu đại phu bước lên kiểm tra hai tai Lam Ngữ Yên, lắc lắc đầu: “Bởi vì Nhị tiểu thư sốt cao dẫn tới huyết vị bên tai phải mất khả năng nghe, lão phu cũng không có cách nào.”

“Người nói cái gì? Người chính là đòlang trung gian h ồ, ta khỏe mạnh, hai tai ta vẫn còn rất tốt, ta không có điếc, ta không có thiếu mất bất kỳ chỗ nào.” Lam Ngữ Yên vênh tai nghe tới đoạn Lưu đại phu nói tai phải của mình bị điếc, gào lên.

“Yên nhi, con vừa mới tỉnh lại không nên kích động thế, không có chuyện gì đâu, hài tử, mẫu thân sẽ tìm đại phu giỏi nhất định có thể chữa khỏi.” Lam Ngữ Yên gào thét giống như phát điên, từng tiếng lại từng tiếng xé nát tim Ki ều Phi Nhi.

“Lão phu đã tận lực, Ki ều di nương đã có phương pháp cứu chữa nhị tiểu thư, vậy lão phu cáo từ.” Sắc mặt Lưu đại phu tái xanh, bốn mươi năm hành nghề, hai lần bị con nhóc bảy tuổi miệng còn hôi sữa* chửi mắng, hiện tại một khắc hấn cũng không muốn ở lại Lam phủ nữa. Dọn dẹp xong hòm thuốc li ền phất tay áo bỏ đi.

(Trong truyện raw là hoàng mao, nghĩa là lông tơ màu vàng, ý chưa trưởng thành.)

“Mẫu thân, con có thể nghe được đúng không, ông ta gạt người đúng không.” Lam Ngữ Yên lặp đi lặp lại một câu, thế nhưng nàng đã nhận được đáp án trên khuôn mặt mẫu thân mình, chỉ là nàng đang lừa mình dối người.

“Yên nhi, tin mẫu thân, mẫu thân sẽ báo thù cho con, tai của con sẽ không vô duyên vô cớ bị điếc đâu.” Ki ều Phi Nhi cố gắng tìm cách ổn định cảm xúc Lam Ngữ Yên, dù cho giờ khắc này bà chỉ hận đến nỗi muốn róc xương lột da đầu sở Lam Lăng Nguyệt.

“Không, cái gì con cũng không tin, con muốn đi tìm Lam Lăng Nguyệt báo thù, tại nó hại con thành ra vậy, con muốn cắt lỗ tai nó, chặt chân nó.” Lam Lăng Nguyệt ôm tai, đẩy Ki ều Phi Nhi, chỉ mặc độc chiếc áo lót, gi ầy cũng không đi, vội vàng c ần lấy con dao nhỏ trong khay đựng trái cây giấu vào trong tay áo, chạy ra khỏi sương phòng.

Ki ều Phi Nhi ôm lấy vết thương trên bụng mới khép lại lại bị đẩy, đuổi theo kêu gào tên Lam Ngữ Yên.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Chỉ Làm Nó Tàn Phế Đã Rất Nhân Từ Rồi

Đầu tóc Lam Ngữ Yên rối loạn, chỉ mặc chiếc áo lót, nhét dao nhỏ trên khay đựng trái cây vào cổ tay áo lót, chạy như điên khỏi Mặc uyển, mắt sưng đỏ, màu da vô cùng tái nhợt, toàn thân toát lên vẻ dữ tợn.

Trên đường đến Nguyệt Thanh uyển, bọn nha hoàn đi ngang qua đầu trốn rất xa, thậm chí quên luôn cả thỉnh an Lam Ngữ Yên, nhìn thần sắc kia của nàng giống như hổ xù lông, ai dám trêu chọc nàng.

Dù sao Kiêu Phi Nhi mới sảy thai, nội đi thôi cũng đã hết hơi hết sức rồi, lúc bà đuổi ra đến ngoài, Lam Ngữ Yên đã rời khỏi Mặc uyển, lập tức hoảng hốt cùng cực, chung quy nàng vừa tỉnh lại trong cơn hôn mê, lại bị kích thích lớn như vậy, rất sợ nàng kích động lại làm ra chuyện ngu ngốc, Lam Lăng Nguyệt phải bị trừng trị, tuy nhiên không thể trắng trợn đi giết người như thế được.

Nghĩ tới những đi đầu này, Kiêu Phi Nhi vội phân phó nha hoàn Tú Mai đi mời lão gia nhanh chóng trở về tới ngay Nguyệt Thanh uyển, mà nàng cũng bất chấp cơn đau truyền từ bụng, cắn răng cố nén đuổi về phía Nguyệt Thanh uyển, bà không thể trở mặt nhìn nữ nhi của mình cứ như vậy mà bị hủy hoại.

Lúc này bên trong Nguyệt Thanh uyển, Lam Lăng Nguyệt vừa dùng xong bữa sáng, đang nghiên cứu các loại hoa cỏ trong Nguyệt Thanh uyển, nhìn kỹ phát hiện rất nhiều thứ có thể dùng làm thuốc, thích thú tiến đến, tỉ mỉ quan sát.

Lam Lăng Nguyệt vốn là người nhạy cảm, lúc nàng đang ngửi xồm nghiên cứu hoa cỏ, sau lưng cứ luôn luôn cảm giác ớn lạnh khiến nàng khó chịu, đành đứng dậy nhìn ra ngoài cửa Nguyệt Thanh uyển trước mặt, thì

bắt gặp Lam Ngữ Yên quỳ ầu áo xộc xệch về mặt dữ tợn đi tới Nguyệt Thanh uyển, trên người nàng mang theo sát khí, đi ầu này làm cho thân thể Lam Lăng Nguyệt chột cứng ngắc, nhưng bên trong người không có bất kỳ vật phòng thân, li ần bất giác nắm lấy một ít bùn siết chặt trong tay.

“Lam Lăng Nguyệt, ta giết ngươi.” Lam Ngữ Yên vừa đi vào uyển, đoạn nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt, tâm tình càng trở nên kích động hơn, vội rút ra con dao nhỏ xông tới Lam Lăng Nguyệt.

Lam Lăng Nguyệt nhìn thấy Lam Ngữ Yên cầm dao nhỏ đột nhiên xông tới phía mình, ném nắm bùn vào mắt Lam Ngữ Yên, nhanh chóng tránh sang bên.

Lam Ngữ yên bị bùn che mắt, đâm hụt, hung hăng dùng tay xoa bùn trên mắt ném xuống đất, nhất quyết không tha lại đâm tới phía Lam Lăng Nguyệt, cứ như mục đích không thành sẽ không dễ dàng bỏ qua.

“Lam Ngữ Yên, ngươi điên rồi phải không, bản tiểu thư không có hứng thú đùa giỡn với con ma bệnh ngươi, mau về dưỡng bệnh đi, khỏi rồi thì để ta chơi đùa ngươi đến sống dở chết dở.” Lam Lăng Nguyệt cau mày, Lam Ngữ Yên vẫn không dừng tay, thật sự coi nàng là đồ ăn chay.

“Lam Lăng Nguyệt, ngươi làm hỏng cả đời của ta, tai trái ta điếc, ta muốn tất cả tai của ngươi đều bị cắt bỏ, chôn cùng tai ta.” Lam Ngữ Yên kêu la, một lần nữa nhào tới Lam Lăng Nguyệt.

Trong khoảng thời gian này Lam Lăng Nguyệt cũng học chút võ vẽ, mặc dù hiện tại trình độ vẫn rất kém, bất quá vẫn có thể chịu đựng để đối phó Lam Ngữ Yên, lúc Lam Ngữ Yên lại nhào tới muốn dùng dao nhỏ đâm nàng, một cước đá lên đùi phải Lam Ngữ Yên, dù gì Lam Ngữ Yên vừa mới hạ sốt, thể thể cũng suy yếu, thoáng cái đã quỳ trên mặt đất.

Nhất thời bên trong uyển hiện ra cảnh tượng, Lam Lăng Nguyệt hít mắt nhìn xuống Lam Ngữ Yên về mặt chặt vật đang quỳ trên mặt đất.

“Lam Ngữ Yên, ngươi có phục hay không?” Lam Lăng Nguyệt chấp tay sau lưng, tước lấy dao trên tay Lam Ngữ Yên, đá lên trên mặt đất, chân

giẫm lên cánh tay của nàng, đá lật nàng lại trên đất.

“Lam Lăng Nguyệt, kiếp này ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, ta liêu mạng đến chết với ngươi.” Lam Ngữ Yên giãy giữa thân thể, cố hết sức muốn đứng thẳng lên, đáng tiếc, sức lực không chịu nổi, giãy giữa vài lần vẫn không làm được gì.

“Ha ha, ta cũng muốn nói lời này với ngươi, Lam Ngữ Yên, kiếp này ngươi nợ ta trả không hết, ta sẽ hành hạ khiến ngươi muốn sống không được chết không xong, còn chạm tới ranh giới của ta thì không đơn giản chỉ là bị đẩy xuống đầu nước đâu, ta hỏi lại ngươi một lần nữa ngươi có phục hay không.” Lam Lăng Nguyệt gấu gao giẫm lên cánh tay Lam Ngữ Yên, lực mỗi lúc một tăng thêm, chỉ nghe tiếng rắc rắc, tựa như tiếng khớp xương khuỷu tay lệch khỏi vị trí.

“A-----, Lam Lăng Nguyệt ngươi chết không được yên, có bản lĩnh ngươi trực tiếp giết ta đi, ta tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp.” Cánh tay bị giẫm khiến Lam Ngữ Yên đau đớn, cắn răng hận không thể nuốt sống Lam Lăng Nguyệt.

“Ô kìa, muội muội, thực sự không có ý gì, gầu đây ăn có hơi nhiêu, hình như béo lên, không cần thận giẫm gãy xương người mất rấu, nếu không tỷ sẽ bẻ gãy một chân của muội, nhìn vậy mới hài hòa.” Khóe miệng Lam Lăng Nguyệt nhếch lên mỉm cười, chân buôung cánh tay Lam Ngữ Yên ra, hăng hái tới chỗ đầu gối phải của nàng, một chân giẫm xuống, cảm giác hơi mều mều, đạp xuống mấy cái.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi Lam Ngữ Yên đã bị bẻ gãy một cánh tay và một chân, lúc này cũng không nhớ tới việc mắung chửi Lam Lăng Nguyệt nữa, một tay ôm cánh tay lắun trên mặt đất đau đớn.

Bụi bắum trên mặt đất bị Lam Ngữ Yên cuốn bay mù mịt, Lam Lăng Nguyệt che mũi lùui về sau, giẩum bớt tro bụi bay sắut qua nàng, trong lòng thưởng thức Lam Ngữ Yên đang lắun lộn. Lam Ngữ Yên đau đớn cùng cực rồung lên, tâm tình Lam Lăng Nguyệt càng dâng cao, nàng vốn là muốn để cho nàng trải qua mấy ngày thật tốt, không ngờ nàng không chịu nổi tịch

mịch cầu được ngược, hiện tại xem ra hành động đẩy nàng vào trong đầu nước đã quá thiện lương.

Có lẽ Trang mẫu nghe thấy tiếng nên chạy qua đây thì đụng phải Kìêu Phi Nhi vừa mới vào, khi hai người tới Nguyệt Thanh uyển không khỏi há hốc mồm, bọn nha hoàn đã trốn đi rất xa, Lam Ngữ Yên đau đớn rống giữa uyển nhưng không ai dám tiến lên đỡ nàng dậy, lăn lộn khiến áo lót màu trắng biến thành màu xám trắng, Kìêu Phi Nhi nhìn tình cảnh này, gấp rút chạy tới cố gắng ôm lấy Lam Ngữ Yên.

Trang mẫu nhìn thấy người chịu thiệt không phải tiểu thư nhà mình thì chân mày nhíu chặt hơi thả lỏng, đứng bên người tiểu thư, nàng sợ Kìêu di nương sẽ âm mưu làm tổn thương tiểu thư.

“Lam Lăng Nguyệt, người đã làm gì Yên nhi của ta?” Do một chân Lam Ngữ Yên bị dùng lực mạnh giẫm gãy, bất luận Kìêu Phi Nhi đỡ thế nào nàng ta cũng không thể đứng thẳng.

“Muội ấy muốn lấy dao giết con, con chỉ tự vệ, con cũng không làm chuyện gì quá đáng với muội muội.” Lam Lăng Nguyệt không nhìn Kìêu Phi Nhi đang tức giận, đảo mắt, giả đồ vô tội.

“Cái này mà gọi là không làm gì, Yên nhi của ta chỉ còn một tai có thể sử dụng, người hủy cánh tay của con bé, hủy một chân của con bé, thế còn gọi là không quá quá đáng? Người thật quá kiêu ngạo.” Hai mắt hồng lên vì giận dữ của Kìêu Phi Nhi trừng Lam Lăng Nguyệt.

“Ta chính là kiêu ngạo để xem bà gây khó dễ cho ta như nào, ta đã nhân từ với nó, tốt xấu gì cũng để lại cho nó một chân một tay.” Lam Lăng Nguyệt không thích nhất là bị người khác chửi vấm, đặc biệt bị Kìêu di nương cặn bã này chửi vấm, cũng không nhìn bản thân là loại đức hạnh gì, đã sống dở chết dở còn làm bộ cao cao tại thượng, thật biết làm bộ làm tịch.

“Hôm nay ta liều mạng với người.” Lam Lăng Nguyệt kiêu ngạo chắc chắn làm hận ý của Kìêu di nương trầm trọng hơn, cầm lên con dao cách

tay không xa, trong con người bắn ra hận ý, đâm tới Lam Lăng Nguyệt, bà muốn cùng nàng đồng quy vu tận.

(Đồng quy vu tận: Cùng đến chỗ chết.)

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Trở Mặt, Tác Thành Cho Tìm Đến Cái Chết

Kiêu Phi Nhi hành động bất thành lĩnh, khiến Lam Lăng Nguyệt trở tay không kịp, lúc con dao sắp đâm tới nàng, Trang mẫu dùng nội công kéo Lam Lăng Nguyệt ra giúp nàng tránh thoát đợt tấn công bất ngờ, sau đó sử dụng ba phần công lực xuất ra cú đá trên không về phía bụng Kiêu Phi Nhi, đá bay Kiêu di nương muốn tấn công tiểu thư nhà mình ra ngoài.

Kiêu Phi Nhi tấn công không thành, ngược lại bản thân lại bị đá nằm lăn trên đất, đôi mắt cực kỳ sợ hãi nhìn Trang mẫu bên cạnh Lam Lăng Nguyệt, bà không ngờ Trang mẫu biết võ công, không cam tâm trừng mắt hai người chủ tớ phía trước, bởi thân thể vừa chịu một lực tác động mạnh, lại liêu mạng vùng vẫy, nên sau khi chật vật bò dậy, nơi cổ họng bức bách liên phun ra một ngụm máu tươi, bụng cũng do bị tổn thương nặng, đau đớn khôn nguôi.

“Kiêu di nương, nếu như bà muốn tìm cái chết cũng phải tìm đúng phương phát được không, có sao lại cùng đức hạnh với nữ nhi của bà, cứ thích động một chút lại dùng dao đâm chĩa, bà cho rằng bất ngờ tấn công sẽ dọa sợ được à.” Nhìn dáng vẻ không cam lòng của Kiêu Phi Nhi dính đầy bụi đất, Lam Lăng Nguyệt vỗ về trái tim nhỏ không ngừng đập loạn chầm chọc bà, vừa rồi nếu không có Trang mẫu phản ứng nhanh, sợ rằng lúc này dao trắng đâm vào, dao đỏ đi ra.

“Lam Lăng Nguyệt, người đừng đắc ý quá sớm, đợi một lát nữa phụ thân người tới, nhìn thấy ta và Yên nhi bị người hành hạ thành bộ dạng như vậy, người cảm thấy người còn lối thoát để mà nói sao?” Kiêu Phi Nhi lạnh lùng nhìn Lam Lăng Nguyệt, bà muốn cho Lam Lôi Ngạo tự tay giết chết tiểu phế vật này, bà cực kỳ cam tâm tình nguyện chứng kiến cảnh cha con chém giết lẫn nhau, sẽ phải âm ỉ đến mức nào đây.

Lam Lăng Nguyệt nghe Kiêu Phi Nhi nói như vậy, chẳng những không bị dọa sợ, ngược lại khóe miệng còn nổi lên một nụ cười lạnh, nếu như dấn ép nàng quá mức, cùng lắm cùng xuống âm phủ, nàng sẽ không tỏ ra yếu kém với bất luận kẻ nào, cho dù kẻ đó trên danh nghĩa là phụ thân.

“Người cười cái gì.” Kiêu Phi Nhi thấy Lam Lăng Nguyệt không xê dịch chút nào, ngược lại khóe miệng nổi lên một nụ cười lạnh, tâm không khỏi trầm xuống, nụ cười này của nàng càng khiến cho bà sồn tóc gáy.

“Ta cười tâm cơ của bà chỉ đến thế, nếu như thực sự ông ta vì chuyện của các người mà muốn dấn ta vào đường chết, làm sao ta có thể để mặc ông ta nhào nặn?” Trên mặt Lam Lăng Nguyệt bày ra vẻ hờ hững, bình đến thủy chặn, tên cha cặn bã cuống cuống đi tới, bàn tay nắm chặt.

“Hay cho câu không để mặc ta nhào nặn, hay lắm nghịch nữ.” Lam Lôi Ngạo vừa tới Nguyệt Thanh uyển đã nghe câu nói cuối cùng kia của Lam Lăng Nguyệt, đôi con người lạnh lẽo giận giữ trừng Lam Lăng Nguyệt.

Trang mẫu nhìn thấy Lam Lôi Ngạo cũng tới, lo sợ cục diện trước mắt khó có thể khống chế nổi, vội âm thầm căn dặn Nguyệt Trúc đừng bên mình, thừa cơ đương đầu với nhau, tới Vân Thanh uyển mời Thu Nhược Thủy đến.

Lam Lôi Ngạo đến gần, nhìn cả người Lam Ngữ Yên đầy vết thương và Kiêu Phi Nhi bám đầy bụi đất thì lửa giận trong lòng âm ỉ lớn dần, không ngờ Lam Lăng Nguyệt mới có tám tuổi lại tàn nhẫn như vậy, hành hạ ái nữ và ái thiếp của hắn thành ra thế kia, đây không phải rõ ràng tát vào mặt hắn sao?

“Phụ thân, người phải báo thù cho Yên nhi, hu hu, là Lam Lăng Nguyệt đẩy con vào đầm nước, hại tai trái con điếc, lúc này còn bẻ gãy cánh tay và chân con, phụ thân, nữ nhi không muốn sống nữa.” Lam Ngữ Yên được hai nha hoàn đỡ đứng lên, thấy Lam Lôi Ngạo, liền kìm chế không nổi khóc lóc kể lể.

“Lam Lăng Nguyệt, người còn đối xử với muội muội thân sinh của chính mình như thế?” Lam Lôi Ngạo thấy Lam Ngữ Yên ôm lấy cánh tay

phải, đùi phải cũng không thể đứng thẳng, ông yêu thương nhất nữ nhi này, còn là mặt ngoài của Lam gia, lúc này bị Lam Lăng Nguyệt hoàn toàn đánh gãy, lửa giận của hắn bùng phát, trán ông nổi đầy gân xanh.

“Nó không phải muội muội ta, ta chỉ có một đệ đệ ruột, ha ha, nơi này là Nguyệt Thanh uyển, không phải Mặc uyển, trong mắt người chỉ thấy được ta bắt nạt nó, thế sao không hỏi nàng đến Nguyệt Thanh uyển làm gì, sao không hỏi lý do gì ta đánh gãy nàng, người trừ việc ép hỏi ta còn có thể làm gì.” Lam Lăng Nguyệt không hề gọi Lam Lôi Ngạo là phụ thân mà dùng người để thay thế, nàng không ngần ngại trở mặt với hắn, sự tình đã đến bước này, nàng cũng không sợ nữa.

Hai người tranh đấu gay gắt, Nguyệt Trúc len lén chạy ra ngoài, dựa theo lời Trang mẫu phân phó tới Vân Thanh uyển tìm Thu Nhược Thủy.

“Lão gia, số kiếp khổ quá, thai nhi trong bụng thì sinh non, nữ nhi duy nhất cũng bị đại nữ nhi của ngài hủy hoại, sau này kiếp thân không còn chỗ đứng trong Lam phủ nữa, mong lão gia đuổi kiếp thân đi, kiếp thân chỉ là tiện kiếp, sau này cũng không thể sinh con nối dõi tông đường cho ngài, không còn mặt mũi nào ở lại đây nữa.” Kì Phi Nhi khóc nức nở nhìn Lam Lôi Ngạo, lợi dụng Lam Lôi Ngạo áy náy với bà mà đổ lửa vào dầu.

“Ngịch nữ, người còn có mặt mũi ngụy biện, nhìn chuyện người làm xem, hôm nay ta phải đánh gãy hai chân của người để người biết gia quy Lam phủ không tha cho bất cứ ai làm loạn.” Lam Lôi Ngạo bị Kì Phi Nhi đi nường kích thích, phân phó tùy tùng mang cửu đẳng tiên tới, sẽ đánh Lam Lăng Nguyệt vô cùng tàn bạo.

(Cửu đẳng tiên: roi mây.)

“Ta chỉ hỏi người, thật sự người không muốn nghe chân tướng, không muốn nghe ái nữ người cần dao muốn giết ta như nào, muốn dùng roi đánh ta, muốn đánh gãy chân ta sao?” Lam Lăng Nguyệt lạnh lùng nhìn Lam Lôi Ngạo, nhấn mạnh từng chữ từng chữ một.

“Chẳng lẽ người không nên chịu gia pháp sao? Người mới tám tuổi đã kiêu ngạo không coi ai ra gì như vậy, sao ta có thể tha cho người.” Lam Lôi Ngạo nói xong liền không thèm nhìn Lam Lăng Nguyệt, quay mặt nhìn Kì ầu Phi Nhi, cùng lúc tùy tùng Lưu tam cần cưỡi đằng tiên thở hổn hển không chút chậm trễ chạy vào.

“Được, tốt lắm, Lam Lôi Ngạo, người bất nhân đừng trách ta bất nghĩa.” Lam Lăng Nguyệt nắm chặt bàn tay, đã chuẩn bị hoàn hảo để cắt đứt hoàn toàn với Lam Lôi Ngạo.

Trong lúc Lam Lôi Ngạo cần roi ra lệnh mấy gia nô đề Lam Lăng Nguyệt để thực thi gia pháp, Trang mẫu cũng sẵn sàng cá chết lưới rách, Thu Nhược Thủy theo Nguyệt Trúc chạy vào uyển tử.

“Lam Lôi Ngạo, ông dừng tay cho ta, ông đúng là tâm địa sắt đá.” Thu Nhược Thủy vừa vào tới cửa, nhìn thấy Lam Lôi Ngạo chuẩn bị dùng roi đánh Lam Lăng Nguyệt, vội xông tới.

Lam Lôi Ngạo phớt lờ Thu Nhược chọt xông tới, chuẩn bị đánh Lam Lăng Nguyệt, lão già tóc bạc núp trong bóng tối vẫn quan sát từ nãy hoàn toàn bị chọc giận, ngay khi roi vừa lên không trung, âm thầm thi triển chưởng phong đánh văng Lam Lôi Ngạo.

“Gan người to bằng trời rồi, đồ đệ tương lai của tông chủ Thiên Sơn ta người cũng dám đánh, không muốn sống nữa phải không.” Sau khi đánh văng Lam Lôi Ngạo, lão già tóc bạc trở người bay lên không rồi trừng mắt thổi râu chặn trước Lam Lăng Nguyệt, bóp bóp đánh lên mặt Lam Lôi Ngạo.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SẮT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Sức Mạnh Uy Quyền Của Lão Già Tóc Bạc

Thủ pháp của lão già tóc bạc cực nhanh, chỉ chốc lát mặt của Lam Lôi Ngạo đã bị đánh tới sưng phồng, hơn nữa hai bên trái phải tương đối cân bằng nhau, không có chút ý nghĩ muốn ngừng, thời điểm khuôn mặt bị đánh sưng đến không nhận ra nổi, lão già tóc bạc mới hài lòng với kiệt tác của mình mà ngừng đánh, kéo y phục Lam Lôi Ngạo lau lau vết bẩn trên bàn tay.

Lam Lăng Nguyệt tận mắt nhìn thấy, tất cả chuyện này, khóe miệng co rút mãnh liệt, hóa ra lão đầu kia chính là lão già vô lại đã gặp ở đoạn đường thanh lâu lần trước.

“Tiểu nha đầu, biểu hiện vừa nãy của sư phụ tương lai có hài lòng không?” Lão già tóc bạc thu hồi sát khí toàn thân lại, xoay người nhìn nọt nháy con mắt tin hìn với Lam Lăng Nguyệt.

“Này, lão đầu, tại sao ta phải nhận ông làm sư phụ, ta cũng không thềm nhận một thần vô lại làm sư phụ đâu.” Lam Lăng Nguyệt trợn tròn mắt, cố ý chê bai lão già tóc bạc, chẳng qua ông ta vừa ra tay đánh bôm bốp đến biến dạng cả khuôn mặt như kia thật tình cũng có chút hả hê.

“Ta là tông chủ Bách Diệp của Thiên Sơn đó, lão phu giậm chân một cái giang hồ cũng phải rung chuyển một phen đó, đây là lần đầu tiên ta thu nạp nữ oa, tiểu nha đầu đừng có không nể mặt.” Vừa rồi còn là Bách Diệp uy phong lẫm liệt thoát cái đã mềm nhẹ, hần yêu thích Lam Lăng Nguyệt không nói thành lời, quyết tâm dù có phải bám chặt lấy cũng nhất định thu nàg làm đồ đệ.

“Ông là Bách Diệp tông chủ Thiên Sơn?” Về mặt Lam Lôi Ngạo vốn phừng phừng lửa giận, vô duyên vô cớ đang giáo huấn nữ như của mình lại

bị kẻ khác điên cuồng đánh một trận, trong cơn hoảng loạn, chuẩn bị đánh lại, nghe thấy lão già tóc bạc tự nói tên mình, bỗng sợ hãi tột cùng, từ lúc nào Lam Lăng Nguyệt kia lại dính dáng tới nhân vật này, chẳng trách gần đây nó lại ngông cuồng không coi ai ra gì như vậy.

“Thế nào, tên gian thương nhà ngươi không phục sao, có muốn ta tiếp tục đánh cho mặt ngươi bầm dập không.” Bách Diệp thoát khỏi bộ dáng lão ngoan đồng, giận giữ trừng mắt Lam Lôi Ngạo dám quấy rầy mình đang cố lấy lòng đồ đệ tương lai, tên gian thương kia thực sự ăn gan hùm mật báo, dám chọc vào đồ đệ hấn nhìn trúng, khiến hấn nổi điên, nhất định phải phá loạn nhà tên gian thương này đến mức gà bay chó sủa mới được.

“Lão đầu đáng chết nhà ngươi, ngươi đừng quá ngông cuồng, nơi đây chính là Lam phủ, không phải nơi để ngươi điều võ giương oai, lại dám đánh lén cha ta, hừ, một lát nữa phụ thân nhất định sẽ đánh cho ngươi bò không dậy nổi.” Lam Ngữ Yên nhìn cha mình đột nhiên bị lão đầu đánh tới sưng đỏ mặt mày, vội lên tiếng bảo vệ, lão đầu này thật đáng ghét, sớm không xuất hiện, muộn không xuất hiện, mà xuất hiện đúng lúc cha của nàng phớt bỏ Lam Lăng Nguyệt để trả thù cho nàng, nàng sao có thể không tức giận.

“Yên nhi, không được vô lễ, sao con có thể nói chuyện như thế với tông chủ.” Lam Lôi Ngạo không để Bách Diệp lên tiếng đã vội theo thế giáo huấn Lam Ngữ Yên, quay khuôn mặt sưng phồng gượng cười với Bách Diệp, không còn là con chó nhanh nhẹn hung hãn như lúc mới vào Nguyệt Thanh uyển.

“Vẫn là gian thương biết cách nói, không giống nhị nữ nhi đáng đánh đòn này của ngươi, rõ ràng chỉ còn lại nửa cái mạng mà vẫn cố giả bộ thánh nữ, đúng thật là giọt máu của ngươi.” Bách Diệp cũng không muốn tính toán khi mà Lam Lôi Ngạo chủ động lấy lòng, mục đích hôm nay hấn tới đây là để thu nhận đồ đệ.

“Lão đầu, ngươi tám nhằm với bọn họ xong chưa, tám nhằm xong rồi thì đứng sang một bên, hôm nay ta và hấn cùng nhau chặt đứt.” Lam Lăng Nguyệt chẳng thèm nhìn Lam Lôi Ngạo lấy một cái, ông ta làm cho nàng

cảm thấy buồn nôn, chỉ là nhìn tình huống vừa rồi hẳn thần vô lại có lai lịch rất lớn.

“Tiểu nha đầu, con đừng kêu lão đầu này lão đầu nọ nữa, thật khó nghe mà, con bảo phải làm sao mới nguyện ý nhận ta làm sư phụ, chỉ cần con đồng ý nhận ta làm sư phụ, sau đó con sai ta đi hướng đông ta tuyệt đối không đi hướng tây, con sai ta ăn đùi gà ta tuyệt đối không ôm rượu uống, con nhận lão phu đi mà.” Bách Diệp sử dụng thủ đoạn toàn thân, cả đời Bách Diệp tiêu dao lần đầu tiên dùng điệu bộ như vậy, nếu để cho những sư đệ sư đệ trong phái Thiên Sơn biết không cười đến rớt hết răng mới là lạ! Đặc biệt là sư đệ mặc áo đạo sĩ Hắc Phong của hắn. Không chừng sẽ cười nhạo hắn gần nửa năm, nhưng cũng thật may mắn là hôm nay hắn không tới cùng.

Cái cách Bách Diệp nói thật sự chọc cười Lam Lăng Nguyệt, không khỏi nhớ sự kết hợp hoàn hảo giữa bia cùng gà rán, cười thầm một lúc, rồi tới bên cạnh Trang ma ma nói thầm.

“Trang mẫu, người từng nghe qua Thiên Sơn tông bao giờ chưa? Lai lịch như thế nào, bên trong tốt hay không.” Lam Lăng Nguyệt nhìn Bách Diệp chỉ là một lão già thích đùa giỡn, híp mắt quả thật có chút thú vị.

“Thiên Sơn tông là võ lâm chí tôn, môn đồ phân bố tại năm nước, là môn phái mà năm nước phải kiêng dè nhất, cũng là môn phái không có người nào dám gây sự.” Trang mẫu dùng giọng nói chỉ để bà và tiểu thư hai người nghe được, nói đại khái một vài thông tin về phái Thiên Tông, lúc này bà hết sức mâu thuẫn, bà không muốn tiểu thư tiếp xúc quá nhiều với người phái Thiên Tông, nhưng lại không muốn làm trái ý nguyện tiểu thư của mình.

“Tông chủ, tiểu nữ tư chất ngu dốt, thể chất suy yếu, bệnh tật quanh năm, sợ rằng vô phúc thành đồ đệ của ngài, mong ngài thứ lỗi.” Lam Lôi Ngạo tuyệt đối không cho phép Lam Lăng Nguyệt trở thành đồ đệ của Bách Diệp, đến lúc đó bản thân không những không thể trừng trị nữ nhi này mà còn bị nó dắt mũi, cũng may hắn hạ thấp Lam Lăng Nguyệt xuống mức tồi tệ, khiến Bách Diệp buông tha ý định thu nhận đồ đệ.

“Tư chất con bé đâu có ngu dốt, so với nhị nữ nhi sống dở chết dở kia của người mạnh hơn không biết gấp mấy trăm lần, thể chất suy yếu kia cũng không phải quan hệ, tới Thiên Sơn tông, kiểm tra máu, mỗi ngày ta sẽ hãm linh chi ngàn năm cho tiểu nha đầu uống, linh đan thuốc bổ ta sẽ làm thành kẹo viên đậu cho nàng ăn, người muốn phá tan việc lớn của lão phu sao.” Người ta còn chưa đáp ứng làm độ đệ mình, Bách Diệp đã hình thành tư thế bảo vệ ghé con, toàn bộ lời vừa nói ném về Lam Lôi Ngạo.

“Lão đầu, ông thực sự muốn nhận con làm đệ độ sao?” Lam Lôi Ngạo không dám phản đối sự tình, nàng liề n mạn phép đi tới, với cả nhận ông ta làm sư phụ cũng không mất mát gì, có người chống lưng mạnh vậy sau này sống lưng của nàng cũng thẳng.

“Tiểu nha đầu, con đồng ý làm đệ độ của ta ư?” Bách Diệp vốn giỏi về phán đoán lòng người, khi Lam Lăng Nguyệt hỏi dò như vậy, ông biết có hy vọng.

“Vì sao không đồng ý chứ, nhưng con có vài điều kiện hy vọng Lam Lôi Ngạo có thể đáp ứng, bằng không con đi rồi cũng sẽ không an tâm.” Lam Lăng Nguyệt nhìn qua Trang mẫu và mẫu thân Thu Nhược Thủy, hạ quyết tâm, mặc dù hôm nay mình ra quyết định vội vàng, nhưng để có thể trở nên mạnh mẽ hơn, có thể bảo vệ người quan trọng với mình, hôm nay coi như là một cách.

“Điều kiện gì con cứ việc nói, hấn dám không đồng ý, ta sẽ đánh đến khi hấn chịu mới thôi.” Tức khắc Bách Diệp cười mừng, sáp lại gần, vô cùng nghiêm túc chờ Lam Lăng nói ra điều kiện của nàng.

“Thứ nhất, trước khi con trở về, Lam Lôi Ngạo không được đặt chân vào Vân Thanh uyển nửa bước, không sai khiến bất cứ kẻ nào tìm nương và đệ đệ con gây phiền phức; thứ hai, chuyển Trang mẫu và Nguyệt Trúc vào Vân Thanh uyển hầu hạ bên người mẫu thân con, nếu như có bất kỳ kẻ nào trong Lam phủ bày mưu tính kế mẫu thân con, Trang mẫu có quyền tự mình xử trí kẻ đó, bao gồm cả tì nhân đứt lót cho quan; thứ ba, cả đời Kiêu di nương không được lên làm bình thiê, không được phép bằng vai phải lứa với mẫu thân con.” Mặc dù giọng nói Lam Lăng Nguyệt còn non nớt,

nhưng khí thế nói chuyện lại không thua kém Lam Lôi Ngạo, từng câu từng chữ truyền vào trong tai mọi người, hôm nay nàng không cần mượn tay Bách Diệp để hủy hoại Lam Lôi Ngạo và Kiều Phi Nhi, như vậy quá dễ dàng cho mấy người đó, nàng phải trở nên thật mạnh mẽ sau đó tự tay tiêu diệt Lam gia.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Nghi Thức Thu Nạp Đồ Đệ Có Một Không Hai

“Bản lĩnh gió chi ầu nào che chi ầu ấy của Lam Lăng Nguyệt người thật không sai, không chỉ trực tiếp gọi ra tục danh của phụ thân người, còn muốn ép phụ thân người đồng ý mấy cái đi ầu ngang ngược này, người nghĩ không ai bì được nổi người sao?” Kì ầu Phi Nhi nghe từng câu từng chữ của Lam Lăng Nguyệt d ần bà tới đường cùng, cả đời không thể lên làm bình thê, cảm hận đồ kỵ trong lòng càng thêm sâu nặng, bà từng chỉ cần dùng một tay cũng có thể bóp chết tiểu phế vật, bà hận sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước nên để cho nàng chết đuối cho r ấ.

“Nguyệt nhi, người chớ nên quá phận, ba đi ầu kiện này ta chỉ đáp ứng đi ầu thứ hai thôi.” Lam Lôi Ngạo trầm giọng, đối với Thu Nhược Thủy, hấn tự cho rằng bản thân vẫn còn yêu, chỉ là toàn bộ đã đi chệch đường, bà hận hấn, nhưng hấn lại muốn vĩnh viễn giam c ầm bà bên cạnh mình, cả đời, bắt mình không được bước vào Vân Thanh uyển có khác gì hòa ly*. Hơn nữa thân thể Kì ầu Phi Nhi là do hấn khiến cho sinh non còn dẫn đến cả đời vô sinh, hấn nghĩ để sự tình dịu xuống khoảng một năm r ấ sẽ đưa nàng lên làm bình thê, hiện tại Lam Lăng Nguyệt lại nói như vậy, làm sao hấn có thể thỏa hiệp.

(Hòa ly: ly hôn từ phía nữ.)

“Lão đ ầu, ông xem ông ta không chịu đồng ý kìa, vậy chờ kiếp sau con đ ầu thai vào nhà nào tốt r ấ sẽ làm đồ đệ của ông.” Lam Lăng Nguyệt bĩu môi, vô cùng ủy khuất làm nũng Bách Diệp.

“Lão gian thương, thật sự người không đồng ý đi ầu kiện của đồ đệ ta, đúng là muốn phá tan hứng thú của lão phu mà.” Bách Diệp không nói hai lời, trong chớp mắt đã đến bên cạnh Lam Lôi Ngạo, tóm lấy đuôi tóc nâng ông ta lên.

Chân Lam Lôi Ngạo tách khỏi mặt đất, bím tóc bị tóm xé rách da dầu khiến cho Lam Lôi Ngạo đau đớn đến nổi lông mày xoắn lại một chỗ.

“Bách tông chủ, Lam mỗ kính trọng người là võ lâm chí tôn, nhưng ngài lại khinh người quá đáng, đây chính là việc nhà của Lam mỗ, chẳng lẽ ngài phải đánh cho Lam mỗ chịu tội mới được sao.” Lam Lôi Ngạo cắn răng, hẳn có thể bị thương nhưng thể diện Lam gia không thể vứt bỏ, nếu truyền đi chẳng phải sẽ bị người chê cười.

“Người còn dám to mồm với lão phu, ngựa người à, ta sẽ gãi cho người, sau đó người suy nghĩ cho thật kỹ.” Bách Diệp nói xong giống như đang đá bóng, không tốn chút sức nào đá Lam Lôi Ngạo lên không, thời điểm Lam Lôi Ngạo hoảng sợ sắp ngã xuống đất lại bị đá lên không một lần nữa.

“A ---, Bách tông chủ tha mạng.” Lam Lôi Ngạo bị đá tới nổi dạ dày muốn trào hết ra, lúc lên lúc xuống khiến hẳn chịu không nổi, loại tư vị này so với giết chết hẳn còn khổ đau hơn.

“Miệng hết cứng rồi, đi đâu kiện của đồ đệ ta người có đồng ý hay không.” Lúc này Bách Diệp mới chỉ cảm thấy nóng người, bên tai đã truyền đến âm thanh xin tha như mỗ lợn của Lam Lôi Ngạo.

“Bao nhiêu đi đâu kiện Lam mỗ cũng đáp ứng, xin ngài đừng đá nữa.” Lam Lôi Ngạo chật vật bị Bách Diệp đá, nhưng tùy tùng gia nô lại không ai dám tiến lên, người mà đến lão gia nhà mình cũng không dám đắc tội, sao bọn họ dám.

Nghe được đáp án làm mình hài lòng, Bách Diệp liền mặc kệ Lam Lôi Ngạo đang rơi nhanh từ trên không xuống, chạy vụt đến bên cạnh Lam Lăng Nguyệt.

Chỉ nghe ạch một tiếng, Lam Lôi Ngạo nặng nề ngã rơi xuống mặt đất.

“Bách tông chủ, không phải người nói nếu đồng ý, người sẽ tạm tha cho ta sao?” Lam Lôi Ngạo cảm giác xương cốt toàn thân sắp gãy hết rồi,

oán hận chất vấn Bách Diệp.

“Đúng vậy, lão phu nói không đá người, chứ không nói sẽ để người tiếp đất an toàn.” Đôi mắt nhỏ của Bách Diệp hết sức thành thật trả lời Lam Lôi Ngạo bị hấn ngược g ãn chết.

“Ha ha, lão đầu, tu ờng vui này ông diễn con vô cùng hài lòng, đợi lát nữa ông ta ký thỏa thuận thì chúng ta trở thành sư đồ.” Lam Lăng Nguyệt nhìn Bách Diệp ngược Lam Lôi Ngạo, hả lòng hả dạ, lần thứ hai gặp mặt lão nhân này đã cho mình lễ vật khác biệt, nàng vô cùng hài lòng.

Lam Lôi Ngạo bị buộc viết thành bốn bản ghi rõ ba đi ều kiện lên giấy rồi ký tên và ấn dấu vân tay, Lam Lăng Nguyệt đưa một bản cho Trang mẫu bảo quản thay mẫu thân, một bản cho Lam Lôi Ngạo để nhắc nhở hấn, một bản cho Ki ều di nương đáng ghét của nàng, một bản thì chính mình cất giữ.

“Được rồi, từ nay người là sư phụ của con.” Sau khi ổn định xong mọi thứ, Lam Lăng Nguyệt đùa giỡn kéo râu Bách Diệp.

“Không được không được, Bách Diệp ta thu đồ đệ phải thật náo nhiệt, ít nhất không thể để xấu mặt được, chờ chút, hiện tại ta sẽ dùng b ồ câu đưa tin vềphái Thiên Sơn, để già trẻ lớn bé chuẩn bị sẵn quà ra mắt cho người, ngày mai ta đi cửa chính chính thức thu nạp đồ đệ.” Đương lúc Bách Diệp cảm thấy mừng vui vì tiểu nha đầu nguyện ý làm đồ đệ của mình, lại cảm giác đột nhiên mình trào tường như vậy sẽ ảnh hưởng tới hình tượng võ lâm chí tôn, đầu nói nữ oa muốn được sống sung túc, vậy hấn cũng phải làm nghi thức thu nhận đồ đệ thật long trọng mới được.

Nghe thấy Bách lão đầu bảo ngày mai đi cửa chính nhận đồ đệ, khoe miệng Lam Lăng Nguyệt co quắp, hóa ra Bách lão đầu là giác ngộ điểm máu chốt này.

“Vậy lão gia ngài đi đi, con sẽ chờ lão đầu người nhé, nhớ moi thật nhiều bảo vật của bọn họ nhé, đây chính là cơ hội tốt để lợi dụng.” Lam Lăng Nguyệt thi thoảng lại góp ý vài câu cho Bách Diệp.

“Không hổ là đờ đệ nhỏ của ta, có chính kiến, thế vì sư trở về viết thư cho bồ câu đưa tin ngay đây.” Bỗng chốc Bách Diệp vui vẻ, nhanh như gió, xoay mình bay lên không rồi biến mất dạng.

Sau khi Bách Diệp rời đi, Lam Lôi Ngạo hừ lạnh một tiếng, không nói thêm câu nào, sai tùy tùng theo phía sau đỡ Kiều Phi Nhi và Lam Ngữ Yên rời đi.

“Nguyệt nhi, con thực sự muốn tới Thiên Sơn?” Thu Nhược Thủy nghĩ tới việc sẽ phải rời xa nữ nhi, vì thế mắt có chút ẩm ướt.

“Vâng ạ, mẫu thân, con ở Lam phủ chẳng những không giúp gì được cho ngài, còn luôn luôn để ngài bị chà đạp, Nguyệt nhi chỉ có thể trở nên mạnh mẽ mới có thể có đủ tư cách bảo vệ người, chờ con học nghệ thành công sẽ trở về” Tâm tình Lam Lăng Nguyệt vô cùng phức tạp, nàng đau lòng cho Thu Nhược Thủy.

“Tiểu thư, đây là ý nguyện của ngài sao?” Trang mẫu đứng im bên cạnh này giờ nhẹ giọng hỏi ý.

“Đúng thế, Trang mẫu, sau này con đi rồi hy vọng người có thể bảo vệ tốt mẫu thân và đệ đệ con, nếu có người có ý định không tốt, ngài biết nên làm thế nào rồi chứ.” Rốt cuộc là ai bị Kiều di nương thu mua, trong lòng nàng vẫn có chút lo ngại, chỉ là không có thời gian đi tra rõ, nàng tin Trang mẫu, cho nên giao phó tất cả.

“Tiểu thư, yên tâm, việc ngài giao nô tỳ nhất định sẽ không phụ lòng.” Trang mẫu không nói gì thêm nữa, nếu quả thật chính là số mệnh, trốn tránh nhiều năm như vậy vẫn phải đối mặt, tiểu thư cũng đến lúc phải tôi luyện rồi.

“Mẫu thân, duy chỉ có người là Nguyệt nhi không yên lòng, Nguyệt nhi đi rồi sau này người phải chăm sóc bản thân kỹ lưỡng, không muốn có bất kỳ dính dáng tới kẻ kia, cũng không cần nhường nhịn, sống thật tốt cho mình, chờ Nguyệt nhi.” Lam Lăng Nguyệt không đành lòng nhất là biệt ly, nhưng nàng gầy yếu vô lực, không trưởng thành, làm sao đôi tay trắng nõn này có thể đảm đương yêu hận tình thù kiếp trước ở đời này.

Cả đêm Lam Lăng Nguyệt nằm trong lòng Thu Nhược Thủy, trải qua một đêm ấm lòng nhưng đầy thương đau vì ly biệt.

Sáng sớm ngày hôm sau, Bách Diệp lôi lão già mặc áo đạo sĩ Hắc Phong, người đang cầm đuôi gà trong tay, phía sau theo đại kiệu tám người khiêng chuyên dùng cho cưới gả, đi tới phía Lam phủ, một đường khua chiêng gõ trống phi thường náo nhiệt!

Hàng dài người sắp xếp theo sau đại kiệu tám người khiêng là môn đồ phân bổ tại Hoa Đô ở Kim Hoa quốc, mọi người đều ngó nghiêng hiếu kỳ muốn biết tốt cùng là yêu nghiệt phương nào mà đáng giá để phô trương như vậy, quả thật từ trước đến nay đây là lần đầu tiên tông chủ thu nhận nữ đồ đệ, còn là đại kiệu tám người khiêng về, có đúng là thu nhận đồ đệ mà không phải cưới vợ chứ?

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiênn

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Sóng Gió Bất Ngờ

Một trận ầm ĩ làm người dân trên đường đỗ xô lại xem, không có áo cưới đỏ thắm như đón dâu, thế nhưng đại kiệu tám người khiêng r ầi một đám hơn nghìn người xếp hàng nối đuôi theo sau, phô trương cũng quá lớn đi, người dân đầu nhao nhao hiếu kỳ đến vây xem rốt cuộc là chuyện gì.

Bách Diệp và Hắc Phong đi đầu, nghênh ngang, không mấy may quan tâm đến ánh mắt mọi người bắn tới đây.

“Sư huynh, huynh chỉ là thu nhận nữ oa thôi có cần phải làm lộ liễu thế này không, để ai ai cũng biết?” Hắc Phong bĩu môi, hôm qua Bách Diệp sau khi trở về không nghỉ ngơi chút nào, suy nghĩ đủ loại nghi thức thu nhận đồ đệ, hiện tại cũng có thể xem như là một ý tưởng bình thường.

“Ghen tỵ lắm đúng không? Hôm nay môn đồ phân bố ở Hoa đô đầu bị ta gọi đến, đồ đệ tính tình cổ quái kia của người lại không đến, hừ như thế là không nể mặt ta gì cả.” Nghĩ tới đồ đệ nhỏ nhất kia của Hắc Phong mặt li ền đen lại, là một tinh hoa thiên phú hiếm thấy, đáng tiếc lại trúng độc quá sâu, tuổi còn nhỏ mà mặt lúc nào cũng lạnh lùng, cứ như đang thiếu nợ hần ấy.

“Đồ đệ ta một yếu có chuẩn bị một viên dạ minh châu Nam hải gửi tặng tiểu sư muội chưa một lần gặp mặt, người ta bận bịu gửi tâm ý đến không được sao, huynh thực sự là càng già bụng dạ càng hẹp.” Biệt tài của Hắc Phong chính là độc được, tâm lý bảo vệ đồ đệ chẳng kém cạnh Bách Diệp.

“Các môn đồ, chờ ở bên ngoài, lão phu đi đón đồ đệ của ta.” Tới bên ngoài Lam phủ, Bách Diệp hắng giọng nói, hiếm thấy được vẻ nghiêm trang đứng đắn dò như vị lãnh đạo đang phát biểu, sau đó đi vào cửa chính của Lam phủ.

Còn Hắc Phong đi theo sát phía sau ông, tối qua hắn trở lại thì đặc biệt hiếu kỳ vì sao tiểu nữ oa kiều ngạo kia lại đồng ý làm đệ đệ cho sư huynh của ông ấy.

Lúc này trong Nguyệt Thanh uyển

Cả một đêm Thu Nhược Thủy ngủ không vào giấc, sáng sớm tỉnh dậy thần sắc mệt mỏi, đêm qua bà đã suy nghĩ rất nhiều, quả thật khuê phòng đại viện này không thích hợp để Nguyệt nhi trưởng thành, mấy lần trước nếu như không phải Nguyệt nhi nhanh nhạy có lẽ bà và nữ nhi đã sớm âm dương cách biệt, với lại hơn nửa tháng nữa là tới sinh nhật chín tuổi của Nguyệt nhi.

Bà biết để Nguyệt nhi rời khỏi Lam phủ học nghệ là lối thoát duy nhất, có lẽ mấy năm nữa mới có thể trở về. Bà rất muốn nói có thể để qua sinh nhật hằng đi, để bà có thể ở bên cạnh nữ nhi thêm nửa tháng. Nhưng lời đến bên miệng bà lại không cách nào nói ra, dù sao nữ nhi đã đáp ứng học nghệ với Thiên Sơn tông chủ, đó là một cơ hội, bà tuy không nỡ nhưng không thể cứ nuông chiều mãi được.

Lúc Thu Nhược Thủy đang suy ngẫm, Lam Lăng Nguyệt mới tỉnh ngủ nhìn thấy sắc mặt nàng không được tốt, trong lòng có chút lo lắng, vội thuận tay cầm tay phải của bà để bắt mạch.

Mạch đập như này, đôi con người của Lam Lăng Nguyệt trở nên âm trầm, độc dược trong cơ thể mẫu thân là loại mãn tính, cho nên phương thuốc của nàng cần phải dùng liên tục năm ngày mới có thể triệt để giải độc, hôm nay mới là ngày thứ ba, đáng lẽ ra phải thuyên giảm rất nhiều, thế nhưng hiện tại không những giảm mà lại còn tăng lên? Có thể nói mấy ngày nay kẻ đã hạ dược mẫu thân cũng hạ độc vào trong thuốc.

“Nguyệt nhi lại muốn chơi trò bắt mạch à.” Thu Nhược Thủy cho rằng hành động của nữ nhi chỉ là giả vờ làm đại phu để làm cho bản thân mình vui vẻ, liền cười trêu chọc nàng.

“Mẫu thân thật thông minh, chúng ta rời giường trước đã, đoán chắc Bách lão đầu nhanh tới thôi.” Khóe miệng Lam Lăng Nguyệt cố nắn ra nụ

cười, nàng cũng không thể nói hẳn ra mẫu thân người trúng độc rồi, như vậy không giống lời một tiểu oa nhi có thể nói ra!

Lam Lăng Nguyệt vốn cảm thấy nên khuyên bảo cái người bên Vân Thanh uyển Kiều Phi Nhi kia dừng tay lại, bản thân đi rồi, theo năng lực của Trang mẫu muốn bắt được nội gian không phải việc khó, nhưng hiện tại xem ra nàng nên nhờ bỏ cái gai độc bên người mẫu thân mới có thể đi.

Lam Lăng Nguyệt và Thu Nhược Thủy rửa mặt chải đầu trang điểm xong mới mở cửa tắm phòng đi ra, chỉ thấy Lam Lôi Ngạo và Kiều Phi Nhi đã ở trong uyển tiếp đã Bách Diệp và Hắc Phong, không thể không bội phục, bản lĩnh làm bộ làm tịch của Kiều Phi Nhi thật sự quá giỏi, hôm qua còn làm vẻ mặt miễn cưỡng muốn ăn tươi nuốt sống Bách Diệp, hôm nay đã trưng vẻ mặt nhỉnh nọt, như một ca cơ đủ để lấy lòng.

“Tiểu đồ đệ, cuối cùng con cũng đến, chúng ta mau lên kiệu đi, các môn đồ cũng đang chờ bên ngoài.” Bách Diệp nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt đi ra, vội đứng lên, hôm nay là một ngày trọng đại của hắn đó.

“Tiểu nữ oa, ta là sư thúc của ngươi, sau ngày ngươi phải gọi ta là sư thúc.” Hắc Phong nhìn thấy tuy rằng Lam Lăng Nguyệt trang điểm kiều nữ nhi gia vẫn toát lên vẻ kiêu ngạo, cả người mặc một màu hồng, làm nổi bật mấy phần tà khí trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Đi ra, đi ra, đây là đồ đệ của ta, ngươi chỉ đi theo xem náo nhiệt thôi.” Thấy Hắc Phong cũng đứng lên tính cướp đoạt phong độ của ông ta, Bách Diệp không vui.

“Sư phụ, sư thúc, ở trên, Nguyệt nhi có lễ.” Lam Lăng Nguyệt phớt lờ Lam Lôi Ngạo và Kiều Phi Nhi di nương, thỉnh an Bách Diệp và Hắc Phong ở trước mặt.

“Đồ nhi ngoan lắm!”

“Tiểu sư đệ đệ cư xử không tệ!”

Bách Diệp và Hắc Phong trăm miệng một lời khen Lam Lăng Nguyệt, có thể nhận thấy hai người vô cùng thích nàng.

“Sư phụ, con có chút chuyện cần nói nhỏ với người.” Lam Lăng Nguyệt ý bảo Bách Diệp lại gần, hai người đi tới một bên.

“Sao thế tiểu đồ đệ?” Bách Diệp thấy vẻ mặt Lam Lăng Nguyệt nghiêm túc, liền thu lại khí tức nhân từ trên người, nghiêm trang hỏi.

“Sư phụ, đại phu kiểm tra được mẫu thân bị trúng độc, trước khi con tra rõ ai hạ độc mẫu thân thì con không thể theo người đến phái Thiên Tông được, con không thể không lo cho bà được.” Lam Lăng Nguyệt không định để lộ thiên phú của bản thân ra, nói đại một cái tên đại phu nào đấy, chỉ có diệt cỏ tận gốc, độc mẫu thân giải trừ triệt để thì nàng mới có thể đi.

“Dám hạ độc nương đồ đệ ta, việc này của đồ đệ, sư phụ ta quyết định giải quyết cho, ta giúp con báo thù.” Bách Diệp vốn là người bộc trực, vừa nghe Lam Lăng Nguyệt nói xong liền la hét muốn báo thù cho nàng.

“Sư phụ, chuyện này đương nhiên muốn tự mình xử lý, người giúp con quá nhiều rồi.” Lam Lăng Nguyệt lắc lắc đầu từ chối lời đề nghị của Bách Diệp, mặc dù hiện tại quả thực nàng rất yếu, thế nhưng bản lĩnh bắt được nội gian vẫn phải có.

“Vậy con phải mất bao lâu.” Mặc dù Bách Diệp rất muốn lập tức đưa nàng tới phái Thiên Sơn, tuy nhiên ông cũng không hy vọng nàng đi rồi vẫn mang theo lo lắng.

“Một tháng.” Lam Lăng Nguyệt nhớ còn hơn 20 ngày nữa là tới sinh thần của người chủ trước của thân thể này, sáng nay nhìn nét mặt mẫu thân tràn ngập tiếc nuối, vừa hay bản thân ở lại thêm một tháng, vừa giải độc lại còn có thể bên cạnh bà nhiều hơn.

“Được rồi, ta chỉ cho con 30 ngày, canh năm ngày thứ 31 ta sẽ tới đón con?” Vừa nghe phải chờ một tháng nữa, mặc dù Bách Diệp không vui, nhưng nếu tiểu đồ đệ đã định, vậy hẳn cũng không cần nói thêm nữa, dù sao ngày tháng còn dài.

“Thành giao, đi, tới uống trà con bá sứ.” Khóe miệng Lam Lăng Nguyệt co rút một trận, sứ phụ này còn quy định canh giờ tới nữa chứ.

Sau khi Bách Diệp và Lam Lăng Nguyệt thẫn thẫn bí bí trở lại, đối diện nở nụ cười, Lam Lăng Nguyệt phân phó Nguyệt Trúc rót trà, rồi dâng trà cho Bách Diệp.

Bách Diệp vui mừng uống hết trà của đồ đệ, lại nhắc nhở đúng đầu canh năm ngày thứ 31 sẽ tới đón nàng, sau đó kéo Hắc Phong rời khỏi.

Hai người Bách, Hắc đi xa, mơ hồ nghe thấy tiếng hai người nói chuyện.

“A ---- sứ huynh chúng ta cứ như vậy đi sao, tiểu sứ diệt không theo chúng ta, ai sẽ ng ẫ đại kiêu tám người kia.” Hắc Phong tựa hồ vẫn chưa hoàn hồn nổi, hỏi Bách Diệp.

“Cho đệ ng ẫ.” Bách Diệp khoái trí hung tợn đáp lại Hắc Phong.

“Sứ huynh, đệ là nam nhân, kia là kiêu hoa cho cô nương ng ẫ mà.” Về mặt Hắc Phong hiện vạch đen, kháng nghị đuổi theo Bách Diệp ở phía trước.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Bắt Được Kẻ Gian

Hai người Bách, Hắc rời khỏi Lam phủ, Bách Diệp viện lý do vì danh tiếng không thể khởi kiện trông được nên dùng điểm yếu quái gở của Hắc Phong làm uy hiếp, Hắc Phong tức đến đen mặt đành phải ng ẩ lên kiện hoa tám người.

“Diễn luyện lần này kết thúc, chúng môn đồ nhà ai người nấy về nào.” Bách Diệp nói qua loa một câu, sau đó giải tán môn đồ, kiện phu nâng kiện hoa có Hắc Phong ng ẩ trên, cũng dẹp đường về phủ, đặt chân đi về phía Hoa đô của bọn họ, Bách Diệp đã lần chạy ra tận xa khác hẳn lúc đến, hẳn cũng không muốn mọi người vây xem hiểu nhầm hẳn già mà không đứng đắn có cái gì đó với lão nhân Hắc Phong kia.

Khi kiện hoa rời xa kết thúc một trận náo loạn nghi lễ thu nạp đồ đệ, người dân vẫn dành một khoảng thời gian bàn tán về chuyện này, suy đoán đến tột cùng là vị thiên kim nào của Lam gia mà đáng giá đến mức phô trương như vậy, mỗi người một kiểu sôi nổi nói.

Lúc này tại Lam phủ

“Nguyệt nhi, ngươi và Bách tông chủ vừa thì thảo gì với nhau?” Chờ Bách Diệp và Hắc Phong rời đi, con người Lam Lôi Ngạo âm trầm, tựa như giáo huấn để dò hỏi Lam Lăng Nguyệt.

“Hai sư đồ nói chuyện riêng, Lam lão gia lại có hứng thú để nghe sao?” Lam Lăng Nguyệt hừ lạnh một tiếng, ngày hôm qua lão cha căn bã này giống y như con chó bị kẹp đuôi, hôm nay Bách Diệp vừa rời khỏi lại bắt đầu cáo mượn oai hùm.

“Láo toét, Thu Nhược Thủy nàng dạy nữ nhi như vậy sao, nói như nào ta cũng là phụ thân nó.” Lam Lôi Ngạo định nổi giận với Lam Lăng

Nguyệt, chợt nhớ tới trên đầu nàng còn có danh hiệu đồ đệ của Bách tông chủ, đành phải nhẫn nhịn đồ cơn giận lên người Thu Nhược Thủy.

“Người có bản lĩnh thì tấn công ta này, mẫu thân ta không nợ người, đừng nói với ta hai chữ phụ thân, người đã hoàn thành trách nhiệm làm một phụ thân chưa? Lúc ta sống chết chưa rõ người ở đâu? Lúc ta bị ái thiếp, nhị nữ nhi người chà đạp người ở đâu? Lúc nhị nữ nhi của người cầm chủ thủ muốn giết ta người ở đâu? Lúc ái thiếp của người hạ hàn độc lên người ta người ở đâu? Ha ha người cũng chỉ xứng làm con rỗi của bà ta mà thôi, làm sao người như người xứng với danh hiệu hoàng thượng kia.” Khi nghe thấy Lam Lôi Ngạo trút giận lên mẫu thân, trong đôi mắt của Lam Lăng Nguyệt bắn ra tia lãnh ý, từng bước một ép sát Lam Lôi Ngạo.

Lam Lôi Ngạo nhìn Lam Lăng Nguyệt từng bước từng bước một tới gần mình không tự chủ lui về phía sau, từng câu đâm vào tim, Lam Lôi Ngạo không khỏi chột dạ, đứa nhỏ này cũng từng được hắt bễ ỉm, thế rồi chuyện kia xảy ra, toàn bộ cuộc sống bị đảo lộn, nàng trở thành đứa con rỗi của mình.

“Lam Lăng Nguyệt, người đừng có nói hươu nói vượn, ta hạ độc người khi nào hả.” Vừa nghe Lam Lăng Nguyệt nhắc tới việc hạ độc, sắc mặt Kìêu Phi Nhi biến đổi, vội vàng đứng lên cãi lại, chuyện này chỉ có Thanh Mai biết, hiện tại Thanh Mai cũng điên rồi, Lam Lăng Nguyệt không tìm được chứng cứ chính là ngậm máu phun người.

“Ha ha, chính xác ta không có bằng chứng chứng minh đấy, bất quá Kìêu di nương người không cảm thấy tự nhiên Thanh Mai hóa điên vô cùng kỳ lạ sao? Hơn nữa vì sao điên rồi Thanh Mai chỉ tấn công đúng mình người? Lão thiên gia có mắt đó, người biết không.” Khóe miệng Lam Lăng Nguyệt hơi giương lên, đâm vào vết thương của Kìêu Phi Nhi thêm một lần nữa.

“Đủ rồi, tắt cả câm miệng cho ta.” Lam Lôi Ngạo có chút nghi ngờ nhìn về phía Kìêu Phi Nhi, hẳn vốn là người đa nghi, mặc dù Lam Lăng Nguyệt không nói rõ, tuy nhiên quả thật một loạt bất trắc xảy đến quá mức trùng

hợp, lông mày hơi nhú, lẽ nào tâm địa ái thiếp bên gối này thật sự độc ác đến vậy.

“Chưa đủ, làm sao mà đủ được, không chỉ có ta bị người hạ độc, hôm nay sư phụ ta nhìn thấy sắc mặt mẫu thân ta cũng đã báo cho biết mẫu thân ta cũng bị hạ độc, ngài cảm thấy nếu như loại bỏ được hai mẹ con chúng ta, ai sẽ là người được lợi nhất đây?” Trong lòng Lam Lăng Nguyệt cười lạnh, chuyện này đã chịu đủ rồi, nếu đã nói, vậy đơn giản kể rõ toàn bộ sự tình ra.

“Phu nhân nàng cũng trúng độc?” Lam Lôi Ngạo nghe được thông tin Thu Nhược Thủy trúng độc, sắc mặt càng u ám.

“Nguyệt nhi, ta trúng độc sao?” Thu Nhược Thủy không để ý tới Lam Lôi Ngạo, kinh ngạc nhìn Lam Lăng Nguyệt, muốn xác định có thật hay không.

“Đúng thế, mẫu thân, sư phụ nói trán ngài có khí đen không rõ ràng, có dấu hiệu trúng độc.” Lam Lăng Nguyệt đành phải lấy Bách Diệp ra, dù sao nếu tự mình nói mẫu thân trúng độc, thứ nhất khiến người hoài nghi, thứ hai không có sức thuyết phục, mà Bách Diệp thì lại đức cao vọng trọng.

Thấy Thu Nhược Thủy không nhìn thẳng vào chính mình, gương mặt Lam Lôi Ngạo vốn đã sưng càng thêm sưng đỏ, ném cho Kì Phi Nhi ánh mắt dò xét.

“Lão gia, không phải thiếp, thiếp bị oan, thật sự cái gì thiếp cũng không làm, ngài phải tin tưởng thiếp.” Vành mắt Kì Phi Nhi ngân ngấn lệ, rung rung nhìn Lam Lôi Ngạo, tim khẽ nhói đau, nhiều năm trôi qua, lòng nam nhân này vẫn hướng về Thu Nhược Thủy.

“Người đâu, đi mời đại phu Vương Thủ Nghĩa ở thành đông tới bắt脉 cho phu nhân.” Lam Lôi Ngạo không nói thêm gì nữa, mà phân phó tùy tùng đi mời đại phu, bởi vì chuyện lần trước Lam Ngữ Yên đắc tội Lưu đại phu, chỉ có thể mời một vị đại phu khác.

Kiêu Phi Nhi thấy Lam Lôi Ngạo không gây nhiều khó dễ cho bà, vội thở phào một cái, bà không sợ bị tra, lúc trước hạ độc, bà đã chuẩn bị tất cả đường lui rồi, bà không sợ.

Qua khoảng chừng một khắc, Vương Thủ Nghĩa xách hòm thuốc theo tùy tùng vào Nguyệt Thanh uyển, đặt hòm thuốc xuống liền bắt mạch cho Thu Nhược Thủy.

“Thế nào?” Lam Lôi Ngạo hỏi han Vương đại phu từ lúc bắt mạch chân mày chưa từng giãn ra.

“Phu nhân có dấu hiệu trúng độc, loại độc này là si điên tán mẫn tính*, may mắn vẫn chưa vào trong lục phủ ngũ tạng, bằng không hậu quả thật không dám tưởng tượng.” Vương đại phu cũng hay bắt mạch cho các đại gia đình, đã nhìn quen với loại dấu đá nhau này.

(Si điên tán mẫn tính: thuốc bột gây ngu ngốc điên điên có tác dụng chậm.)

Lam Lôi Ngạo vừa nghe, rần một tiếng hung hăng vỗ xuống bàn phân phó tùy tùng: “Dẫn hết nha hoàn bà tử Vân Thanh uyển đến cho ta.”

Chỉ chốc lát sau nha hoàn bà tử bên trong Vân Thanh uyển đầu tụ tập tại Nguyệt Thanh uyển, mà Thu Nhược Thủy vẫn mù mịt không hiểu, đời này bà không tranh không cướp, chỉ muốn sống an ổn qua ngày, vậy mà vẫn bị tính kế, ha ha ngu ngốc, Kiêu Phi Nhi thực sự xuống tay mạnh bạo. Ngẩng đầu nhìn nha hoàn bà tử bên trong uyển mình về mặt ai nấy đều kinh hoàng, bà bất giác lảng tránh không tin người mình gây nên.

“Các người ai hạ độc, tự mình đứng ra, bằng không sẽ đánh từng người một đến tàn phế rồi mang đi bán.” Lam Lôi Ngạo lạnh giọng tra hỏi.

“Lam lão gia, ta không muốn trong uyển ta thấy máu, kỳ thực chuyện này nếu muốn biết ai làm rất đơn giản.” Lam Lăng Nguyệt đảo mắt một vòng, trên mặt mọi người cơ hồ đều là nét kinh hoàng, duy nhất Yên Chi bên trong sự kinh hoàng mang theo một chút tuyệt vọng, trong lòng bỗng nhiên trầm xuống, có thể là nàng sao? Yên Chi và Thủy Tinh giống như tay

trái tay phải của mẫu thân, nếu thật sự là nàng, chuyện này có quá tàn nhẫn với mẫu thân không.

“Chén thuốc mà mẫu thân ta uống mấy ngày nay đã qua tay những ai?” Lam Lăng Nguyệt dừng một chút, dò hỏi hạ nhân của Vân Thanh uyển đang quỳ phía dưới.

“Hồi đại tiểu thư, thuốc là nô tỳ tự mình đi bốc, Yên Chi giám sát sắc thuốc, không hề qua tay bất cứ kẻ nào.” Thủy Tinh hơi bất ngờ, chẳng lẽ thuốc xảy ra vấn đề, không khỏi liếc nhìn Yên Chi.

Tay Yên Chi nắm thật chặt, mặt mày xám ngoét, không đợi Lam Lăng Nguyệt hỏi đến đã tự mình quỳ gối trước mặt Thu Nhược Thủy.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Yên Chi Chọn Cái Chết

“Đại tiểu thư không cần hỏi, thuốc là do ta hạ.” Yên Chi quỳ gối trước mặt Thu Nhược Thủy, từ đầu tới cuối chỉ chăm chăm cúi thấp, không dám ngẩng đầu, đến lúc này trong lòng nàng vẫn không ngừng giãy giụa, thế nhưng nàng không còn đường để chọn.

“Quả nhiên là người.” Lam Lăng Nguyệt không đến nỗi quá kinh ngạc, từ lúc nàng nhìn vào ánh mắt của Yên Chi đã hiểu rõ mấy phần.

Thu Nhược Thủy ngồi trên ghế nghe được lời của Yên Chi đột nhiên rùng mình, như mùa đông rét buốt bị người hắt một chậu nước lạnh, lòng có chút lạnh lẽo.

“Yên Chi, tại sao người có thể làm loại chuyện này, ngày thường phu nhân đối đãi với chúng ta thế nào, người không biết báo đáp ân nghĩa, còn có dã tâm ngầm như vậy.” Thủy Tinh nghe tới đoạn độc do Yên Chi hạ, tiến lên kéo tóc Yên Chi, bởi vì lực kéo quá mạnh, rất nhiều sợi tóc rơi rải rác trên mặt đất, dù cho da đầu đau đớn, Yên Chi chỉ im lặng không nói.

“Thủy Tinh, buông tay, ta muốn nghe xem vì sao nàng làm như vậy.” Thu Nhược Thủy ý bảo Thủy Tinh buông tay, nhìn thẳng vào Yên Chi, bà chưa từng nghĩ người hạ độc thủ mình sẽ là Yên Chi, nha hoàn của Lí tri kỷ ngày trước sẽ làm ra loại chuyện này.

“Phu nhân, Yên Chi xin lỗi người, Yên Chi không còn lời nào để nói.” Yên Chi nhìn vẻ mặt trắng bệch của Thu Nhược Thủy, mấy năm ở Vân Thanh uyển, phu nhân đã che chở cho mình rất nhiều, bà thiện lương như vậy, nhưng bản thân lại làm ra chuyện gây tổn thương cho bà. Vào thời khắc này nàng hết sức cảm hận Kiêu Phi Nhi đã bức nàng đến đường cùng này, thế nhưng nàng không có quyền lựa chọn, nếu như mình nói hết chân

tướng sự việc ra, mẫu thân và đệ đệ của nàng sẽ không có được thuốc giải, độc sẽ phát tác mà chết.

“Yên Chi, ta chỉ hỏi ngươi một câu, nếu như chuyện này không bị phát hiện, ngươi vẫn tiếp tục hạ độc ta đến lúc ta trở nên ngu độn phải không.” Hiện tại gương mặt Thu Nhược Thủy đã trắng như tờ giấy, tới tận lúc này bà vẫn không có cách nào tiếp nhận được sự thật Yên Chi phản bội mình.

“Đúng.” Yên Chi cắn chặt đôi môi cánh hoa, trong mắt ngập lệ, gật đầu lia lịa.

Kiêu Phi Nhi nhìn hai chủ tớ đối đáp nhau trước mắt, khóe miệng nhấc lên một nụ cười lạnh, sắc mặt trắng bệch kia của Thu Nhược Thủy, khiến bên trong vẻ lo lắng của Kiêu Phi Nhi thoáng qua một tia khoái cảm báo thù.

“Yên Chi, là ai sai ngươi hạ độc? Người sai khiến ngươi có ở đây hay không?” Lam Lăng Nguyệt không đành lòng để mẫu thân hỏi tiếp, hôm nay bà đã bị đả kích quá lớn, quyết định đánh nhanh thắng nhanh.

“Không ai sai khiến ta cả.” Yên Chi cúi đầu, trầm đáp.

“Có phải ngươi bị người khác uy hiếp không, chỉ cần ngươi nói ai đứng sau lưng sai khiến ngươi, bản tiểu thư sẽ thay mẫu thân ta mở một con đường sống cho cái mạng nhỏ của ngươi.” Lam Lăng Nguyệt chau mày, không ngờ Yên Chi lại ôm hết tội lên người mình, xem ra quả nhiên Kiêu Phi Nhi làm việc vô cùng cẩn thận, chẳng trách hiện tại lại có biểu hiện thần nhiên xem trò vui như vậy.

“Do một mình nô tỳ gây nên, nô tỳ không có đồng mưu cũng không bị ai sai khiến.” Yên Chi liếc mắt lắc đầu, ngoại trừ gánh lấy cái chết, nàng không còn con đường khác để đi.

“Miệng vẫn còn cứng, ngươi tới đánh cho ta, đánh tới khi nàng chịu nói mới thôi.” Lam Lăng Nguyệt không hiểu vì sao Yên Chi phải bảo vệ cho Kiêu Phi Nhi như thế, đã mềm không được, vậy phải cứng.

“Đại tiểu thư, nàng cũng đã nói không có đờng bọn, người còn dùng gậy đánh, nếu như sơ sẩy mạnh tay đánh chết người, đến lúc đó sẽ là chết không đối chứng đó.” Kiều Phi Nhi cố ý nhấn mạnh chữ chết, bà cảm thấy tính ra Yên Chi vẫn là một con nha hoàn thông minh, biết nên làm như thế nào.

“Di nương sợ ta dùng gậy đánh Yên Chi đến thế sao? Có phải sợ lần này ta nặng tay, nàng sẽ nhớ lại người giết dây là ai?” Lam Lăng Nguyệt cười lạnh nhìn chằm chằm Kiều Phi Nhi, nàng càng nói như kia, vậy chính mình càng phải đánh.

“Hai người các người bốt miệng lại, Yên Chi tự mình cũng đã nhận tội, trực tiếp giao cho quan phủ đi.” Lam Lôi Ngạo quát lớn bắt Lam Lăng Nguyệt và Kiều Phi Nhi câm miệng, chuyện mới xảy ra đại khái trong lòng hắn đã có suy nghĩ, không cần phải tra hỏi lại.

“Lão gia, người cũng tin chuyện này từ đầu chí cuối đều do một tay Yên Chi gây nên?” Thu Nhược Thủy nghe giọng điệu Lam Lôi Ngạo cũng biết hắn muốn chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ coi như không có, làm mưa làm gió trên thương trường bao năm, không tin hắn không nhìn ra chút thủ đoạn nhỏ đó, rõ ràng chính là bao che.

“Sự thật là thế, đừng nhiều lời chi thêm.” Lam Lôi Ngạo vốn bực bội, thấy Thu Nhược Thủy chắt vẩn mình, trong lòng lửa giận càng thêm bùng phát.

“Phu nhân, nếu có kiếp sau ta sẽ làm trâu làm ngựa chuộc tội.” Yên Chi nghe được mật hiệu trong lời Kiều Phi Nhi, không thể bị giao cho quan phủ, chỉ có thể chết, mà bản thân cũng chỉ có thể lấy cái chết chuộc tội mới có thể trả hết nợ cho một thân tội nghiệt này, sau khi đập đầu ba tiếng kín đáo bày tỏ sự ân hận sâu sắc với Thu Nhược Thủy, bất chợt Yên Chi đứng lên, đập mạnh đầu vào đại thụ cách đó không xa.

Lúc mọi người kịp thời phản ứng, gương mặt Yên Chi đã thấm đẫm máu ngả trên mặt đất, mắt nhìn chằm chằm vào nơi Kiều Phi Nhi đứng, chết không nhắm mắt.

Kiêu Phi Nhi bất giác quay mặt đi chỗ khác, không dám nhìn vài cặp mắt Yên Chi, con người quỷ dị kia khiến bà hoảng loạn bất an.

“Người đâu, đưa Yên Chi ra ngoài tìm quan tài đem đi chôn.” Tuy rằng đây không phải lần đầu tiên Lam Lôi Ngạo nhìn thấy người chết, nhưng nha hoàn trước mặt mình sợ tội tự sát, tâm tình làm sao có thể tốt nổi, phẩy tay áo chuẩn bị rời khỏi nơi xui xẻo này.

Thấy Lam Lôi Ngạo định đi, Kiêu Phi Nhi vội đuổi theo, lúc đi ngang qua Lam Lăng Nguyệt, bên tai truyền đến giọng nói Lam Lăng Nguyệt.

“Kiêu Phi Nhi bà sẽ không gặp may mắn mãi được đâu, ta nghĩ Yên Chi chết oan không thể siêu thoát nên sẽ không buông tha kẻ đứng sau lưng đâu.” Giọng nói Lam Lăng Nguyệt lạnh như băng truyền vào tai Kiêu Phi Nhi.

“Vậy ta chống mắt chờ mong.” Sắc mặt Kiêu Phi Nhi rõ ràng tối sầm lại, nhưng ngoài miệng lại vĩnh viễn không chịu thua thiệt đáp trả Lam Lăng Nguyệt một câu sau đó theo sát Lam Lôi Ngạo nghênh ngang rời đi.

Khi Lam Lôi Ngạo và Kiêu Phi Nhi ra khỏi Nguyệt Thanh uyển, Kiêu Phi Nhi cố gắng lôi kéo Lam Lôi Ngạo, lại bị Lam Lôi Ngạo hất ra.

“Lão gia, ngài làm sao vậy?” Kiêu Phi Nhi có chút oan ức nhẹ giọng hỏi dò.

“Mấy việc kinh tởm hậu viện này đừng để ta trông thấy lần thứ hai, sau này hành động kín kẽ một chút, nếu như người còn dám có tư tâm không nên có với Thu Nhược Thủy, cuộc sống của người ở Lam phủ liền chấm dứt.” Lam Lôi Ngạo nói xong hừ lạnh một tiếng, đẩy Kiêu Phi Nhi ra, bình tĩnh đi về phía thư phòng của mình.

Nhìn bóng dáng đã đi rất xa của Lam Lôi Ngạo, bao mừng vui và sợ hãi của Kiêu Phi Nhi trong nháy mắt sụp đổ, cười khổ lắm bầm nói: “Nguyên lai chàng vẫn luôn biết, chung quy tuồng vui này thiếp mới là kẻ đóng vai hề chính.”

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Đồ Đệ Trong Thiên Hạ Thích Gài Bẫy Sư Phụ

Đêm đó đối với Thu Nhược Thủy là một đêm gian nan, từ chuyện trúng độc, đến bản thân trở mất nhìn Yên Chi tự sát ngay trước mặt mình, Lam Lôi Ngạo thì qua loa, lòng Thu Nhược Thủy như ngàn vết đâm, thật may có nữ nhi sưởi ấm cho mình, làm cho tâm lạnh lẽo có chút mừng vui.

“Mẫu thân, đừng nghĩ tới những chuyện không vui đó nữa, chỉ là quá đơn giản cho Yên Chi, thật không ngờ lại là nàng.” Lam Lăng Nguyệt rúc vào lòng Thu Nhược Thủy, còn tiểu Hạo nhi một tuổi nằm ở phía trong cùng, một nhà ba người nằm trên một cái giường, làm cho cái lạnh ban đêm thêm vài phần ấm áp.

“Người chết như đèn đã tắt, ta nghĩ hẳn là nàng bị Kiêu Phi Nhi uy hiếp, thân thể Nguyệt nhi con không sao chứ, có giải được độc hay không.” Thu Nhược Thủy thở dài, bà nói không lên được chữ hận với Yên Chi, từ nét mặt của nàng, bà nhìn thấy sự bất lực, chính nàng làm sao thường không phải là không có tuyển trạch quyên lợi chỉ có thể đi tiếp thu.

“Thân thể của con đã tốt hơn rồi, mặc dù lần này không nhờ được khối u ác tính Kiêu Phi Nhi, nhưng bởi vì trong lòng Lam lão gia có nghi ngờ, sau này cuộc sống của Kiêu Phi Nhi ở Lam phủ sẽ không tốt đẹp đâu.” Lam Lăng Nguyệt nhận thấy Lam Lôi Ngạo không muốn đi sâu tra quá sâu chuyện này có lẽ đã biết người đứng sau lưng là ai.

“Ôi, tạo nghiệt nên gặt quả đắng đây, về sau Nguyệt nhi không được xưng hô ông ấy là Lam lão gia, nói thế nào ông ấy cũng là phụ thân con, đây là sự thật vĩnh viễn không thay đổi được, mẫu thân sợ con lại gọi ông ấy như vậy, bị kẻ khác có ý nghe thấy sợ sẽ rước lấy họa.” Thu Nhược Thủy chỉ cười khổ với Lam Lôi Ngạo, nếu Kiêu Phi Nhi được tính là lòng dạ độc ác, vậy Lam Lôi Ngạo chính là ý chí sắt đá vì lợi ích có thể phá vỡ

mọi rào cản đạo đức, nếu như bản thân không có giá trị lợi dụng nào với hắn, có lẽ đã lột da bóc thịt bà từ lâu rồi.

“Nguyệt nhi không sợ có người có, chỉ sợ không ai dám tiếp chiêu, bắt đầu từ khoảng khắc ông ta đánh con vì Lam Ngữ Yên, trong lòng con đã không còn hai chữ phụ thân, ngài không còn lo cho con, mau ngủ đi, đêm đã khuya, thân thể ngài vốn suy yếu, ta đã nói chuyện với su phụ rồi, hoãn lại một tháng tới phái Thiên Sơn, con còn muốn nằm trong lòng mẫu thân thêm một khoảng thời gian, nhân tiện qua sinh nhật chín tuổi luôn, được không?” Lam Lăng Nguyệt không muốn phải bận khoản nhiều thêm nữa về cách xưng hô với Lam Lôi Ngạo như thế nào, nói nhiều quá, nàng sẽ càng chẳng giống một tiểu nữ oa tử tám tuổi, dứt khoát chuyển đề tài.

“Mẫu thân ước gì con sẽ dựa nhiều vào ta thêm vài năm nữa, ha ha mau ngủ đi, ít khi nào Hạo nhi ngủ ngoan được như đêm nay.” Thu Nhược Thủy cười trêu ghẹo Lam Lăng Nguyệt, rồi quay mặt nhìn tiểu Hạo nhi đang ngủ say khòe miệng rỉ ra dòng nước dãi, đáng yêu vô cùng, trong lòng bỗng không còn bực tức như ban nãy.

Lam Lăng Nguyệt nằm xuống, Thu Nhược Thủy đắp chăn cẩn thận cho nàng, sau đó nằm xuống, đêm đó ngủ thật khó khăn, dù sao hôm nay bị khiếp sợ, cùng với chuyện tự sát, khiến bà nhớ lại chuyện ba năm trước vẫn luôn không bao giờ phai nhạt kia.

Bên trong phủ Thần Vương

Lúc này Âu Dương Mặc Thần đang ngồi trên giường băng luyện công, trải qua nhiều năm cứ vào giờ tý, hắn lại luyện tập quy tức tâm pháp để bảo vệ tâm mạch phòng ngừa độc trong cơ thể khuếch tán trên giường băng.

Năm đó hai tuổi hắn bị hạ ‘thất sắc tuyệt mệnh tán’, hắn nằm vào sinh nhật hắn mười lăm tháng giêng đầu độc phát hành hạ toàn thân hắn sưng đỏ, như trùng độc hút máu, nổi đau dày xéo tới tận xương tủy khiến hắn sống không được chết không xong, ba năm một lần sẽ thay đổi một loại màu sắc, khi biến ảo trải qua các màu cam vàng lục đen lam tím kết thúc mà vẫn không tìm ra cách giải, thì sinh thần năm 23 tuổi đó sẽ chính là ngày hắn phải trở về hoàng tuyền.

Chính là năm này qua năm khác bị hành hạ giày vò như vậy, nên Âu Dương Mặc Thần vừa mới mười một tuổi đã trở nên âm lãnh hung ác dị thường, mặc kệ đi tới đâu toàn thân đều tản ra khí thờ băng lãnh cấm tới gần.

Qua khoảng chừng một canh giờ, Âu Dương Mặc Thần cảnh giác nghe thấy bên trong thư phòng ngoài mật thất có tiếng rót trà, nhú mào, nhanh chóng kết thúc luyện tập, từ trong mật thất đi ra.

Mới vừa ra, đập vào mắt hắn là lão già mặc áo đạo sĩ Hắc Phong, một tay cầm đuôi gà, một tay bưng ly trà ngửi xồm trên ghế để hắn giải quyết công văn gặm đuôi gà.

“Xuống.” Xưa nay Âu Dương Mặc Thần có thích sạch sẽ, đồ vật hắn dùng nhất định không được dính một hạt bụi, ngay cả giấy đi cầu tiêu cũng được gấp chỉnh tề, mà hành động của lão sư phụ này không thể nghi ngờ chính là đang thử thách tính nhẫn nại của hắn.

(Có cần mô tả kỹ thế không T_Tlll)

“Đồ đệ, đừng hung dữ như vậy, cười chút nào, hôm nay thật sự sư phụ con đã phải chịu uất ức ở chỗ sư bá con nè.” Hắc Phong xám xịt từ trên ghế nhảy xuống, ngửi xuống ghế nhỏ bên cạnh.

Âu Dương Mặc Thần như không nghe thấy Hắc Phong kể khổ, lấy ra một khăn tay chuyên dùng để lau, lau qua lau lại ghế tựa mới vừa bị Hắc Phong giẫm lên.

(Có ai thuê osin không? =))))))))))

“Đồ đệ, con có nghe thấy ta nói gì không, hôm nay sư bá con bắt nạt ta, cư nhiên hắn cưỡng bức ta, bắt ta dùng kiệu hoa dành cho cô nương cưới gả.” Hắc Phong thấy tiểu đồ đệ của mình không có chút nào phản ứng, chăm chú lau ghế, mắt giật giật.

“Ông ta bắt nạt người là chuyện bình thường, sau đó thì sao?” Âu Dương Mặc Thần lau sạch ghế tựa, ngửi xuống, một bên lật một vài trang

giấy, một mặt thờ ơ đáp lời.

“Sau đó ta an vị.” Hắc Phong đã chuẩn bị rất nhiều phiên bản đề kế khổ, cuối cùng lại bị câu nói bất chợt của Âu Dương Mặc Thần làm rét lạnh.

“Vậy hả, cảm giác thế nào.” Âu Dương Mặc Thần vốn là người ít lời, thế nhưng đối với Hắc Phong là ngoại lệ, ông là người duy nhất có thể là cho lòng mình cảm thấy ấm áp.

(Một ông lolicon, một ông shoutacon, đúng là hai huynh đệ.)

“Rất êm.” Hắc Phong chỉ mới nói nửa câu, cảm giác thật thoải mái, chẳng qua đây vẫn là kiêu hoa chỉ để nữ nhân ngửi lúc cưới gả thôi.

“Chờ sinh thần sang năm của người, ta tìm người làm cái giống như đúc tặc người.” Trong con người Âu Dương Mặc Thần hiện lên hàn ý, lời vừa ra khỏi miệng liền dọa hèn phách lão đầu Hắc Phong trở về từ cõi bóng lại.

“Đồ đệ, đừng trêu chọc sư phụ nữa, tiểu nữ oa mà sư huynh thu nhận cũng là cái đồ lừa gạt, chẳng lẽ hiện tại vật đổi sao dời, thiên hạ lưu hành đồ đệ thích gài bẫy sư phụ?” Trong chớp mắt mặt Hắc Phong đen thành than, muốn hắt ngửi kiêu hoa vào sinh thần của hắn, lòng dạ đồ đệ này cũng ác quá đi.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiê
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Tiểu Hồ Ly Kiều Ngạo

Âu Dương Mặc Thầ nghe thấy Hắc Phong nói như vậy, vẫn chưa đưa ra bất kỳ câu trả lời nào, mà tiếp tục lật trang giấy, đánh dấu, theo như lời Hắc Phong, ngược lại hẳn nghe ra được vài phần ý vị, dù sao nữ đồ đệ có thể được Bách Diệp nhìn trúng khẳng định không phải kẻ dễ bắt nạt.

“Con không thấy hiếu kỳ vì sao tiểu nữ oa kia lại là cái đồ lừa gạt sao?” Hắc Phong ng ẩ trên ghế thật sự buồn chán, trò chuyện mấy câu với tiểu đồ đệ này thật chẳng khác việc rơi xuống hầm băng là bao, thậm chí có đôi khi hẳn hoài nghi nếu ngày nào đó tiểu đồ đệ có hứng thú với nữ nhân, chắc chắn sẽ trở thành một chuyện vô cùng hiếm thấy tại Kim Hoa quốc.

“Không có hứng thú, nếu người đã khóc lóc kể lể xong xuôi thì trở về tiếp sự bá Bách Diệp đi.” Âu Dương Mặc Thầ không thích nhất chính là thảo luận về nữ nhân, chuyện duy nhất liên quan đến nữ nhân khiến hẳn đề bụng chính là tìm kiếm nữ nhân mấy ngày trước đã dùng hai đồng tiền trêu chọc hẳn, đáng tiếc một chút tung tích cũng tìm không ra, chứ đừng nói tới việc xử trí nàng ta.

“Nhắc tới nữ nhân trở mặt ngay lập tức, thật sự không đáng yêu, g ần đây lúc người vận công khí tức có thông thuận không?” Hắc Phong bĩu môi, tiểu đồ đệ này và tiểu nữ oa kia thật giống nhau, nhìn thế nào cũng đều không giống một tiểu nữ oa nhi tử mà giống tiểu hồ ly lừa đảo giết người không đền mạng hơn.

“Như cũ, quen r ồi.” Thân thể này đối với mình chỉ là cái túi da, sinh thầ hai tuổi năm đó thân mẫu mất tích một cách bí ẩn, bản thân hôn mê tỉnh dậy phát hiện người nhiễm kỳ độc, hơn nữa còn hoàn toàn không nhớ nổi chuyện xảy ra trước khi hôn mê, từ đó về sau, cuộc sống vốn yên bình

biến mất không dấu vết, tuổi thơ của hắn chỉ còn lại sự thống khổ cùng nỗi giày vò khắc sâu tận tim gan lúc độc phát vào sinh thân hằng năm.

“Lại nhớ tới chuyện trước kia.” Hắc Phong thấy trên gương mặt tiêu điều mình pha lẫn ưu thương nhàn nhạt, liền suy đoán có lẽ hắn lại nhớ tới sự tình lúc nhỏ, Hắc Phong nhớ về lần đầu tiên gặp Âu Dương Mặc Thần là vào năm hắn năm tuổi, mười lăm tháng giêng năm đó, mặt trăng rất tròn, hắn đi mua rượu, trong một ngõ hẻm nơi góc đường chợt nghe thấy tiếng đau đớn của một tiểu hài tử, lúc hắn chạy tới nơi, thấy da dẻ một tiểu hài hiện lên sắc cam, hết sức hung tợn ôm đầu lăn trên mặt đất, nhưng hắn lại quật cường chưa từng chảy ra một giọt nước mắt, trong ánh mắt ngập tràn hờ hững và âm lãnh, khác hẳn với biểu hiện của người bình thường, phản ứng đầu tiên của Hắc Phong chính là ngỡ ngàng. Cũng chính năm ấy, hắn nhận Âu Dương Mặc Thần làm đồ đệ, dạy hắn luyện võ, vì hắn giải độc, sáu năm qua, bằng võ học thiên phú hiếm thấy của bản thân, tiêu đồ đệ kia đã luyện thành công tuyệt học do hắn truyền thụ, cũng bắt đầu từ đấy hắn càng lúc càng ít nói.

“Không có, người trở về đi, đã khuya rồi, ta muốn nghỉ ngơi.” Âu Dương Mặc Thần quay mặt đi, trước giờ hắn không thích bị người khác nhìn thấy mặt yếu mềm của mình, đột nhiên bị Hắc Phong vạch lộ, sắc mặt có chút không tự nhiên.

“Còn cố ra vẻ kiêu ngạo, vậy con ngủ đi, nhớ uống một viên dược này trước khi ngủ hằng ngày nhé.” Hắc Phong lấy từ trong tay áo ra viên dược mới được nghiên chế* đưa cho Âu Dương Mặc Thần, dặn dò một phen rồi ra khỏi thư phòng.

(Nghiên chế: nghiên cứu chế tạo.)

Sau khi Hắc Phong rời đi, Âu Dương Mặc Thần lặng lẽ ngồi tại chỗ ngược nhìn bầu trời đêm, trong tay vẫn nắm lấy bình sứ còn lưu lại chút hơi ấm. Hắn thích đêm tối, bởi vì chỉ có đêm tối mới có thể che giấu hết những thứ bản thủ, giống như trái tim hắn.

Thu Nhược Thủy cả đêm ngủ không yên giấc, chưa tới canh năm trời đã hửng sáng, một đêm ác mộng, áo lót ướt đầm mồ hôi, dải đen giữa hàng lông mày không những không tan mà càng thêm đậm sắc.

Dựa vào bên cửa sổ, một chút gió mát thổi qua, tâm tình từ từ tĩnh lại, mặc y sam, sau khi chỉnh lại chăn cho Lam Lăng Nguyệt và tiểu Hạo nhi vẫn còn say ngủ, thì đi về hướng phòng bếp nhỏ, bà muốn tự tay chuẩn bị đồ ăn sáng cho Nguyệt nhi, thời gian còn lại không nhiều, bà muốn cho nàng chút ít tình thương của mẹ.

Bởi trong khoảng thời gian này lần canh năm Lam Lăng Nguyệt sẽ rời giường đi tập những phần cơ bản với Trang mẫu, cho nên lúc mẫu thân đắp chăn thì nàng cũng đã tỉnh lại, thấy mẫu thân rời khỏi căn phòng, nàng vội đứng dậy mặc y phục tới rừng trúc nhỏ bên cạnh hậu viện.

Quả nhiên lúc nàng tới, Trang mẫu đã đứng đó chờ nàng.

“Tiểu thư, người đã đến, ngủ có ngon không.” Dường như mỗi ngày chưa tới canh năm Trang mẫu đã rời giường, trước tiên quét dọn sạch sẽ đất đá rác rưởi trên đất trống trong rừng trúc nhỏ, để phòng tiểu thư ngã mà bị thương.

“Rất tốt, lần nào Trang mẫu cũng tới sớm hơn con.” Lam Lăng Nguyệt nhìn vẻ mặt phấn chấn tinh thần của Trang mẫu, nhìn bãi đất trống không dính tí bụi, cười ngọt ngào với bà, việc Trang mẫu lặng lẽ làm nàng nhìn ở trong mắt, ghi ở trong lòng.

“Thật sự quyết định một tháng sau sẽ tới phái Thiên Sơn sao?” Trang mẫu thở dài, sắc mặt có chút phức tạp nhìn Lam Lăng Nguyệt.

“Không phải hôm trước đã quyết định rồi sao? Mẫu, có phải chỗ đó có gì không ổn không?” Lam Lăng Nguyệt nhận thấy dường như Trang mẫu có chút vướng mắc.

Trang mẫu nghe Lam Lăng Nguyệt hỏi mình như vậy hơi ngần ngại, hiện tại chưa phải lúc thích hợp để nói, thời dài, sau đó cười nói: “Không

có chỗ nào không ổn cả, chỉ là lần đầu tiên tiêu thư xa nhà, mẫu có chút luyện tiếc mà thôi.”

Mặc dù Lam Lăng Nguyệt phát hiện Trang mẫu có đi đâu gì đó giấu giếm mình, nhưng nàng biết bà thật lòng thật dạ với mình, hiện tại không nói có lẽ chưa phải lúc, cũng không muốn truy cứu đến cùng.

“Nguyệt nhi cũng luyện tiếc mẫu, sau này con đi rồi, để lại mẫu thân nhờ ngài chăm sóc, đừng tạo khe hở cho kẻ có ý đồ chui, nửa đời của mẫu thân đã quá cay đắng rồi.” Cứ nhắc tới Thu Nhược Thủy, Lam Lăng Nguyệt luôn đau lòng không thôi.

“Quả thật bà ấy là người mệnh khổ, tiểu thư không cần lo lắng, ta sẽ thay người bảo hộ thật tốt cho bà ấy.” Trang mẫu gật gật đầu, bà vốn là người có ân báo ân, huống hồ là chuyện tiểu thư phân phó.

Đây là lần thứ hai Lam Lăng Nguyệt dặn dò bảo hộ Thu Nhược Thủy thật tốt, ở trong mắt nàng, sự thiện lương quá mức của mẫu thân nàng chính là nhược điểm chết người.

“Có những lời này của mẫu là ta có thể yên tâm đi học nghệ rồi, canh giờ không còn sớm, chúng ta bắt đầu luyện tập những phần cơ bản thôi.” Nhìn bầu trời, thấy canh giờ không còn sớm, Lam Lăng Nguyệt ý bảo Trang mẫu có thể bắt đầu được rồi.

“Được, chẳng qua trước khi bắt đầu, mẫu vẫn có phải lẩm mồm thêm một câu, trước lúc tới phái Thiên Sơn người hãy tháo ngọc bội bên người và tìm nơi người cho là kín đáo cất đi, phái Thiên Sơn tai vách mạch rừng, ta sợ thời điểm người không để ý sẽ đánh mất.” Trang mẫu liếc mắt nhìn Lam Lăng Nguyệt đầy thâm ý, lấy lý do sợ đánh mất để nàng cất ngọc bội đi.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Thời Khắc Ly Biệt

Lam Lăng Nguyệt lấy ngọc bội ra, cẩn thận quan sát một lần nữa, đây cũng không phải lần đầu tiên Trang mẫu nhắc tới miếng ngọc bội này, lần nào cũng dặn bản thân phải cẩn thận, chẳng lẽ trong miếng ngọc bội này chứa bí mật gì, tay hơi nắm chặt lấy miếng ngọc bội.

“Mẫu, có phải trong miếng ngọc bội ẩn giấu bí mật gì không? Có phải người quen biết người ở Thiên Sơn tông không?” Lam Lăng Nguyệt vốn không thích suy đoán linh tinh, liền nhanh nhẩu muốn hỏi cho rõ ràng.

“Ta chỉ là một mẫu tại Lam phủ, sao có thể quen biết người Thiên Sơn tông, có một số việc tiểu thư người còn nhỏ, mẫu hứa chờ người lớn lên, sẽ nói hết mọi chuyện cho người biết.” Lòng Trang mẫu run rẩy, ngập ngừng, vẫn không nói ra, bà nhất định phải chờ thời cơ.

“Được, con sẽ ghi lòng tạc dạ.” Lam Lăng Nguyệt gật đầu, nàng cũng không thích truy cứu đến cùng, nàng sẽ chờ cái ngày nước chảy thành sông đó.

Trang mẫu vô cùng hài lòng với cách xử sự biết tiến biết lùi của tiểu thư, tiểu thư chỉ có học được biết tiến biết lùi, co được giãn được, mới có thể vượt qua nổi số mệnh bí ẩn đang chờ đợi nàng.

Lam Lăng Nguyệt đứng vào thế trung bình tấn thật vững, bắt đầu luyện tập phần cơ bản theo chỉ đạo của Trang mẫu, giống với thường ngày, tập luyện tới lúc mồ hôi chảy đầm đìa, thân thể cũng cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

“Lại đây tiểu thư, lau một chút, gần đây người thành thạo hơn nhiều rồi, kiến thức luyện tập cơ bản đã vững chắc, tới Thiên Sơn tông học võ công tâm pháp mới cũng sẽ không đến nỗi vất vả.” Trang mẫu vừa đưa

khăn lụa cho Lam Lăng Nguyệt lau mồ hôi trên mặt, vừa khen năng lực tiếp thu của nàng.

“Đã khiến mẩu hao tâm tổn sức, chúng ta tới tiễn uyển thôi, chắc mẩu thân đã làm xong bữa sáng đang chờ chúng ta.” Lam Lăng Nguyệt khẽ cười lau hết mồ hôi trên trán, rồi cùng Trang mẩu tới tiễn viện.

Mới bước vào thính phòng đã nhìn thấy Thu Nhược Thủy đang cùng Thủy Tinh Nguyệt Trúc bày đĩa, Thu Nhược Thủy vừa đặt chè hạt sen táo đỏ hân lên trên bàn cơm, thì nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt tóc có chút bù xù và Trang mẩu đi tới.

“Oa, mẩu thân, đồ ăn sáng hôm nay thật thịnh soạn, còn có cao hoa quế và trứng rán con thích ăn nhất, toàn là món con yêu thích nữa.” Nhìn cao hoa quế và trứng rán cùng với một ít món ăn sáng khai vị, Lam Lăng Nguyệt đến bên Thu Nhược Thủy, trong con người phiếm ra tia sáng cực kỳ giống với một con mèo nhỏ muốn ăn vụng.

“Nhìn mặt con đầu bần hết rồi, tóc cũng bù xù nữa, nhanh đi Nguyệt Trúc dẫn con đi rửa mặt qua đi, phải rửa sạch sẽ con mèo mướp nhỏ này rồi mới được ăn cơm.” Thu Nhược Thủy cưng chiều cười với Lam Lăng Nguyệt, ý bảo nàng rửa xong rồi tới dùng bữa.

“Mẩu thân hay để ý, con lấy tạm một cái cao hoa quế ăn có được không.” Tới nơi này chưa được bao lâu, Lam Lăng Nguyệt vô cùng yêu thích món cao hoa quế của Thu Nhược Thủy, thơm ngon ngọt miệng, vào miệng liền tan, vừa thấy nó đã phơi bày ngay bản tính tham ăn của Lam Lăng Nguyệt.

“Không được, nhanh đi rửa, nếu như sau này con gả cho bên chông là người vô cùng sạch sẽ thì sao, con còn không bị ghét bỏ vì tính xấu này đi, thói quen tốt phải bồi dưỡng từ khi còn nhỏ.” Thu Nhược Thủy bưng đĩa đựng cao hoa quế đang dụ dỗ nữ nhi kia lên cao.

“Được được, đi thì đi, sao lại ra nhiều chuyện như vậy, sau này nhất quyết con sẽ không kiếm một phu quân mắc bệnh ưa sạch sẽ, thật phiền toái.” Lam Lăng Nguyệt lẩm bẩm trong miệng theo Nguyệt Trúc đi tới

phòng rửa mặt, chỉ là nếu như nàng biết nhiều năm sau phu quân của nàng tuyệt đối không kém hơn loại cuồng sạch sẽ là bao nhiêu, hẳn là sẽ nổi khùng lên mất.

Sau khi rửa xong trở lại, Lam Lăng Nguyệt liền đánh chiếm cả đĩa cao hoa quế, thỉnh thoảng chăm chú nhìn Trang mẫu và Thủy Tinh Nguyệt Trúc hầu hạ nàng và mẫu thân, có chút xót xa không đành lòng đưa cho mỗi người một cái, lại chọn ra cái lớn nhất cho mẫu thân, còn lại năm cái đi thẳng vào bụng nàng.

(Đồ tham lam, phải cho editor này nữa chứ *khóc-ing*)

Thời khắc tốt đẹp luôn ngắn ngủi như vậy, trong nháy mắt đã tới ngày cuối cùng của kỳ hạn một tháng, trong một tháng này, hầu như mỗi ngày Lam Lăng Nguyệt đều dành phần lớn thời gian ở bên Thu Nhược Thủy và đệ đệ đáng yêu tiểu Hạo nhi, mấy ngày hôm trước nàng trải qua sinh thần chín tuổi, bởi vì cổ đại không có bánh ngọt, nên nàng đề nghị mẫu thân làm cho mình một cao hoa quế cực lớn để ăn cho thỏa mãn cơn thèm.

Trong một tháng này, bởi vì bị Lam Lôi Ngạo lạnh nhạt, Kiều Phi Nhi cũng bớt phóng túng hơn rất nhiều, cả ngày tìm kiếm danh y khắp nơi nổi gân bó xương cho Lam Ngữ Yên, bất đắc dĩ mỗi ngày đều có đại phu ra vào Lam phủ, nhưng chỉ lắc đầu không thể cứu vãn, dù rằng Kiều Phi Nhi hận thấu xương Lam Lăng Nguyệt và Thu Nhược Thủy cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, bà hiểu rõ Lam Lôi Ngạo, nếu bản thân lại lỗ mãng như trước, hậu quả không chỉ đơn giản là chiến tranh lạnh với mình như vậy, vì thế kế hoạch hiện tại là cứu chữa nữ nhi, mình đã không thể mang thai, không thể để cho nữ nhi chuyên tâm bồi dưỡng nhiều năm trở thành phế nhân, thứ hai là lay chuyển tâm Lam Lôi Ngạo một lần nữa.

Còn Lam Lôi Ngạo hằng đêm ngủ lại thư phòng, gần đây làm ăn có chút thất bát, hậu viện lại xảy ra nhiều chuyện liên tiếp, nhìn ba đi đầu quy ước bị bắt ký trên bàn, Lam Lôi Ngạo tức thì đau đầu, dường như Thu Nhược Thủy đã hoàn toàn thoát khỏi bàn tay ông, giữa bà và ông chỉ còn cách một tờ thư hòa ly mỏng manh, ông không cam lòng, Thu Nhược Thủy chỉ có thể là của ông, chỉ có thể sống là người của ông, chết là ma của ông, mãi

mãi không thể rời khỏi ông. Nghĩ tới những đi ầu này, trong lòng ông âm ỉ tức giận, nhì ầu l ần muốn bước vào Nguyệt Thanh uyển nhìn bà, lại gặp phải Trang mẩu thái độ cương quyết đánh đuổ ra như chó rơi xuống nước, ông không hiểu tại sao Trang mẩu lại có võ công cao cường đến vậy, bà ta ở bên người Lam Lăng Nguyệt tám năm, vậy mà bản thân chưa từng phát hiện ra, mấy ngày nay âm thầm sai tùy tùng lén lút kiểm tra thân thể Trang mẩu nhưng đ ầu không thu hoạch được gì cả, trong sổ sách chỉ ghi chép bà là một nông phụ.

Người sống trên đời, có đến thì có đi, vào buổi tối trước khi chia l ìa, tâm tình lúc này của Thu Nhược Thủy cũng không đến mức quá tiếc nuối, bởi vì một tháng này bà rất hạnh phúc, có Nguyệt nhi làm tri kỷ, mỗi cái nhíu mày mỗi nụ cười của Nguyệt nhi đ ầu khắc ghi trong lòng bà, thời gian không có Nguyệt nhi bên cạnh, những h ồi ức tốt đẹp đó cũng sẽ theo bà, một tháng qua bà đã cảm nhận được rất nhì ầu, không có người lừa ta gạt, chỉ có một nhà ba người đơn giản hạnh phúc qua ngày, bà đã thấy đủ r ồi.

“Mẫu thân, con sẽ nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, sớm ngày trở về” Một tháng qua Lam Lăng Nguyệt vô cùng tham luyện tình mẹ của Thu Nhược Thủy, hiện tại độc trên người bà cũng đã giải, Kì ầu di nương và tra nam cũng không có hành động gì, cuối cùng nàng cũng có thể an tâm.

“Chiếu cố bản thân cho tốt là được r ồi, đừng hành động theo cảm tính, phải cố gắng nghe lời Bách tông chủ, không được ương bướng.” Thu Nhược Thủy không hề phi ền muộn vừa thu dọn đồ vào bọc cho Lam Lăng Nguyệt, vừa nói không ngừng.

“Đã rõ, mẫu thân, hôm nay người đã nói không dưới mười lăm l ần, con đ ầu đếm hết cho người, con sẽ vâng lời mẫu thân, nghe thầy nói ít, chúng ta nhanh thu xếp xong bọc hành lý r ồi nghỉ ngơi đi, canh năm ngày mai con sẽ phải đi r ồi.” Lam Lăng Nguyệt có chút buồn ngủ, một tháng này quá an nhàn, khiến nàng trở nên lười biếng.

Thu xếp xong xuôi, Thu Nhược Thủy tự mình làm cao hoa quế bỏ vào một cái bọc nhỏ khác bên trong thuận tiện cho nữ nhi ngày mai dậy sớm

nếu đói bụng có thể ăn lấp bụng. Tất cả đều chuẩn bị tươm tất, liền đi tới bên giường.

Vừa tới canh năm ngày hôm sau, kèm theo Bách Diệp tới rất đúng giờ xuất hiện trên đầu tường Nguyệt Thanh uyển, gào loạn kêu: “Đồ đệ, đúng giờ vì sư tới đón con đây.”

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SẮT PHI

Phi Nghiê
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Rời Khỏi Lam Phủ

Bách Diệp mặc cẩm bào trắng tinh từ trên xuống dưới, trèo tường theo thói quen ng ầi ch ồm hồm trên đầu tường tới thu nhận đồ đệ, còn Hắc Phong ở ngay sát sau người ông, dụi dụi bụi mới bay vào mắt, tung người nhảy lên, đáp xuống Nguyệt Thanh uyển trước Bách Diệp một bước.

“Sư đệ, chưa được đồ đệ huynh cho phép đã đáp thẳng xuống biệt uyển của bé con, hành động của đệ bất nhã, tục tằng quá.” Bách Diệp thấy sư đệ để tâm tiêu nữ oa của ông còn hơn chính mình, cho nên cố tình kiểm chuyện với ông ta.

“Thôi thôi thôi, huynh thì lịch sự tao nhã chắc, đệ ở trên mặt đất, huynh ở trên bờ tường, người sáng suốt liếc mắt một cái là biết ai nhã ai tục.” Khoảng thời gian gần đây Hắc Phong thường xuyên bị Bách Diệp cho ăn trái đắng, từ lâu đã muốn tìm cách phục thù.

Bách Diệp quay mặt đi, không nhìn Hắc Phong, ngắm bầu trời hừng sáng, cơn bu ồm ngủ dâng lên, ông ngày đêm đếm ngược thời gian trông ngóng tới khoảnh khắc này, trước kỳ hạn ước định một ngày liền dùng b ô câu đưa tin về Thiên Sơn tông, bảo rằng trong ngày gần nhất tự mình sẽ dẫn theo tiêu đồ đệ về Thiên Sơn tông, quà ra mắt gì đó phải càng quý giá càng tốt, quả thật ông mong chờ một ngày kia những sư đệ sư diệt ở đó đều phải nở ra một nụ cười lớn*.

(Ý ông là phải tặng món quà quý giá ấy.)

“Sư huynh, huynh nói tại sao tiêu nhi này còn chưa đi ra, có phải không nghe thấy tiếng huynh gào loạn không.” Hắc Phong thỉnh linh bị Bách Diệp làm ngờ, khuôn mặt vốn không phải trắng càng thêm đen, đành lấy thân mình hy sinh cố gắng tìm đề tài để Bách Diệp đáp lại mình.

“Huynh làm sư phụ còn chưa sốt ruột, đệ đứng sang một bên đi.” Bách Diệp chậm rãi xoay người, về mặt ghét bỏ nhìn Hắc Phong.

Ngay tại thời điểm này Lam Lăng Nguyệt một thân cẩm bào xanh nhạt, tóc cũng được chải thành tóc mai thiếu niên, cần hai bọc lớn một bọc nhỏ từ tấm phòng đi ra.

“Sư phụ sư thúc, trời còn chưa sáng đã làm ồn ỉ hết lên rồi, mấy người có biết hành động vậy sẽ quấy nhiễu tới người dân không hả?” Hôm nay mới là ngày đầu tiên Lam Lăng Nguyệt chính thức bá sư, hai ông lão này chẳng khác một đôi hề, suy nghĩ về sau phải sống chung một chỗ cùng bọn họ không khỏi có chút đau đầu.

“Tiểu sư đệ, tại sao con lại mặc nam trang, nữ trang thướt tha xinh đẹp bao nhiêu, nam trang trông quái gở mặc cười bấy nhiêu.” Hắc Phong chẳng chiếm được chút ích lợi gì từ Hắc Phong, nên chuyển mục tiêu lên người Lam Lăng Nguyệt.

“Nói vậy, tiểu đệ đệ mặc cái gì cũng đều dễ nhìn.” Thấy tiểu đệ đệ đi ra, Bách Diệp phi thân từ đầu tường đáp xuống bên cạnh Lam Lăng Nguyệt.

“Vẫn là ánh mắt sư phụ con tốt.” Lam Lăng Nguyệt cũng không muốn làm nhân bánh quy kẹp giữa hai lão đầu, vội lui qua một bên.

“Sau này, tiểu nữ sẽ phải dựa vào hai vị cao nhân chiếu cố, đây là một ít cao điểm ta tự tay làm, tấm lòng nhỏ có chút khó coi, mong hai vị cao nhân đừng trách.” Thu Nhược Thủy đứng ở một bên đang xách hai bọc lớn, lấy ra một bọc khác đựng cao hoa quế đưa cho Bách Diệp.

Bách Diệp cũng vô cùng ưa thích mỹ thực, hương vị vừa xông vào mũi thì biết ngay tay nghề Thu Nhược Thủy cao siêu dường nào, nhanh tay tiếp nhận bọc cao điểm kia.

“Phu nhân khách khí, ta sẽ không để Nguyệt nhi chịu bất cứ ủy khuất nào, có ta nâng đỡ cho con bé, kẻ nào dám động vào con bé cũng phải suy nghĩ vài bận mấy phen.”

“Đúng thế, phu nhân quá khách khí rồi, hưởng hờ với tính tình này của tiểu sư đệ cũng không phải là người hiền lành.” Hắc Phong nói phụ họa theo.

“Sư thúc, dung mạo ta đối với người giống kẻ xấu lắm sao?” Lam Lăng Nguyệt ra sức nháy mắt với Hắc Phong, ý tứ rất rõ ràng, đáng vẻ ta yếu đuối mỏng manh, có chỗ nào hung thần ác sát.

“Không, ý ta là...” Hắc Phong bị Lam Lăng Nguyệt đi đầu khiến suy nghĩ, sau khi bật thốt lên lời ấy, mặt bỗng biến sắc.

Nhìn canh giờ, đã nán lại một lúc lâu, Bách Diệp liền đàn áp Hắc Phong cưỡi bọc lớn bọc nhỏ của Lam Lăng Nguyệt đặt lên xe ngựa đang đỗ bên ngoài, còn Lam Lăng Nguyệt tạm biệt Thu Nhược Thủy, Trang mẫu và Nguyệt Trúc đi theo tiền đưa.

“Nguyệt nhi, nhớ kỹ lời dặn dò của mẫu thân, con tới đó nhất định phải nghe lời!” Đêm qua Thu Nhược Thủy không ngừng vỗ yên tâm tình của mình, tự nói bản thân sẽ cười tiễn đưa tiểu Nguyệt nhi của nàng đi, nhưng đến thời khắc cuối cùng, làm thế nào nước mắt của bà cũng không nén nổi nữa.

“Mẫu thân, lời người nói sao Nguyệt nhi dám không nghe theo, mẫu thân khóc lên trông xấu lắm, không được khóc nữa, phải thật xinh đẹp chờ Nguyệt nhi trở về” Lam Lăng Nguyệt lấy ra khăn lụa nhẹ nhàng lau lệ nơi khóe mắt cho Thu Nhược Thủy, trong lòng chua xót.

“Không khóc nữa, con nhanh lên xe đi, đừng để sư phụ và sư thúc con đợi lâu.” Thu Nhược Thủy bình phục lại tâm tình, ý bảo Lam Lăng Nguyệt nhanh chóng lên xe ngựa.

“Dạ, mẫu, chiều cố tốt mẫu thân giúp con, con đi đây.” Lam Lăng Nguyệt gật đầu, xoay người lên xe ngựa.

Bách Diệp ra hiệu phu xe đánh xe, Lam Lăng Nguyệt ngồi trong xe chưa từng xóc lên màn che nhìn mẫu thân một cái, cúi đầu, từng giọt lệ nóng từ trong đôi mắt chảy ra, rơi lên cằm bào màu trắng.

“Nếu lúc này con không nhìn các nàng có lẽ phải chờ mấy năm sau mới có thể gặp lại đó.” Bách Diệp ở bên cạnh Lam Lăng Nguyệt, nhẹ giọng an ủi nàng, cho dù tiểu đồ đệ này cư xử quá kiêu ngạo chung quy vẫn chỉ là một tiểu hài tử, không ngăn nổi thất tình lục dục.

“Không cần, con không muốn mấy người ấy nhìn thấy bộ dạng lúc này của con, chỉ cần mấy người họ nhớ được nụ cười của Nguyệt nhi là tốt rồi.” Lam Lăng Nguyệt lắc đầu liên tục như trống bỏi, ngoái nhìn lại cũng không thay đổi được điều gì, chỉ càng làm bầu không khí ly biệt thêm đau thương mà thôi.

“Nếu muốn khóc thì khóc thành tiếng, như vậy sẽ dễ chịu hơn.” Bản thân Hắc Phong chính là một lão già tính con nít nên ở phương diện dỗ dành vô cùng kém cỏi, lúc nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt thấp giọng khóc thì tay chân luống cuống, không biết phải an ủi như thế nào.

“Ai nói con khóc, Hắc lão đầu, mắt của người thật sự có vấn đề” Lam Lăng Nguyệt dùng tay áo lén lau khóe mắt, sau đó chợt ngẩng đầu trừng Hắc Phong một cái, nàng rất không thích bị người khác chỉ ra mặt yếu mền của mình, dù cho chuyện này có là sự thật đi chăng nữa.

“Lại thêm một đũa kiêu ngạo.” Hắc Phong nhỏ giọng thì thào, đột nhiên phát hiện tiểu Nguyệt nhi thực sự có chút hợp với đồ đệ mặt băng lãnh kia của ông, đến chết vẫn sĩ diện.

“Đồ đệ của huynh chính là sóng to gió lớn nào chưa từng thấy, còn cần đệ chỉ tay năm ngón sao, đệ có tinh lực như thế vẫn nên đặt phần lớn lên thuốc giải độc cho đồ đệ của đệ đi.” Bản lĩnh gió chiều nào che chiều ấy của Bách Diệp có thể nào là có một không hai, sau khi thuận tiện quở trách Hắc Phong một trận, lấy ra một cao hoa quế đưa cho Lam Lăng Nguyệt.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Đến Thiên Sơn Tông

Editor: Junenar

Bởi vì tông phong* Thiên Sơn nằm chính giữa Thủy Mạn quốc và Hòa Linh quốc thuộc năm nước, tông phong Thiên Sơn nằm trên đỉnh núi cao nhất của năm nước, cũng tượng trưng cho đứng đầu võ tôn. Theo từ Kim Hoa quốc đến tông phong Thiên Sơn ngựa không dừng vó phải mất nửa tháng cưỡi trình, đây cũng là nguyên nhân vì sao Bách Diệp chọn chờ Lam Lăng Nguyệt một tháng ở đây mà không chịu về tông phong.

(Tông phong: dạng như trụ sở ấy = v =')

Dọc theo con đường này có hai lão đầu Bách Diệp và Hắc Phong làm bạn, tâm trạng phiên muộn của Lam Lăng Nguyệt cũng vui đi rất nhiều, thời gian vốn là liều thuốc chữa bệnh rất tốt, vừa dạo chơi vừa lên đường, trái lại không cảm thấy tốn nhiều sức.

Trong nháy mắt đã mười ba ngày trôi qua, khi xe ngựa dừng lại bên bãi đất trống, Lam Lăng Nguyệt vén màn xe lên nhìn thấy mấy thiếu niên mặc đạo bào màu trắng đang tuần tra ở sơn khẩu, ngẩng đầu nhìn lên có một tấm bia đá trên khắc ba chữ lớn Thiên Sơn Tông, vội đánh thức hai người còn đang say sưa ngủ.

Bách Diệp và Hắc Phong bị đánh thức, hai người sửa sang lại quần áo một chút, rồi nhìn về phía Lam Lăng Nguyệt.

“Hai người nhìn con làm gì, chúng ta mau xuống thôi.” Lam Lăng Nguyệt không có thói quen bị người khác nhìn chằm chằm, không khỏi tròn tròn mắt, giục hai người xuống xe.

“Đồ đệ, con đổi sang nữ trang đi, như vậy mục đích mới rõ ràng, ta và sư đệ đi xuống trước chờ con.” Bách Diệp vừa dứt lời Hắc Phong gật đầu phụ họa.

“Được rồi.” Lam Lăng Nguyệt biết Bách Diệp đang có suy tính gì, nhưng dù sao đã tới địa bàn của ông ấy, không nhất thiết phải từ chối cho ông mặt mũi nên không phản đối mà đáp ứng luôn.

Sau khi hai người Bách Diệp và Hắc Phong xuống xe ngựa, Lam Lăng Nguyệt lấy từ trong bọc ra một chiếc váy bông màu xanh nhạt có tua rua, thay xong lại tết thành từng bím tóc thả trước ngực, sau đó cầm chiếc gương đồng nhỏ tinh xảo để soi, dùng cây lược gỗ chỉnh ngay ngắn lại phần tóc mái lộn xộn.

Chuẩn bị ổn thỏa tất cả xong xuôi rồi mới xỏ đôi giày thêu nhẩy ra khỏi xe.

“Không tệ không tệ, vẫn là nữ trang nhìn hợp mắt hơn.” Mắt Bách Diệp sáng ngời, vượt vượt chòm râu, mặc kệ tiểu đồ đệ ông mặc y phục màu gì đầu lộ ra một luồng linh khí, làm cho người ta nhìn hết sức thoải mái.

Lam Lăng Nguyệt gật đầu, đứng giữa Bách Diệp và Hắc Phong, ba người dàn hàng đi về phía tông phong Thiên Sơn.

Ở phía đối diện, một đệ tử Thiên Sơn tông đang đi tuần phát hiện tông chủ và sư bá Hắc Phong dắt theo một nữ hài mặc váy xanh nhạt đi tới từ rất xa, đại đệ tử Trầm Tử Hạo đang tuần tra vội vàng gom các sư đệ đi về phía trước nghênh đón.

“Chúng đệ tử bái kiến tông chủ, sư bá Hắc Phong.” Chúng đệ tử lần lượt tới trước mặt quỳ lạy làm lễ.

“Ừm, đây là đệ tử cuối cùng ta mới thu nhận Lam Lăng Nguyệt, từ nay về sau chính là tiểu sư muội của các người.” Hai tay Bách Diệp chấp ra sau, khí thế tông chủ lập tức hiện lên, vô cùng tự hào giới thiệu Lam Lăng Nguyệt.

“Gần đây luôn nghe mấy vị sư bá sư thúc nhắc tới tông chủ thu nhận một nữ đồ đệ, hôm nay may mắn được gặp tiểu sư muội đầu tiên, là vinh hạnh của các sư huynh, ta tên là Trần Tử Hạo, là đại đệ tử của sư phụ Thanh Hà đỉnh Quan Vân Thiên Sơn tông, sau này tiểu sư muội có thể gọi ta là sư huynh Tử Hạo.” Trần Tử Hạo quay về phía Lam Lăng Nguyệt, thay mặt chúng sư đệ tự giới thiệu.

“Các sư huynh đừng khách khí, sau này cứ gọi muội tiểu Nguyệt nhi là được rồi, rất hân hạnh được làm quen các huynh, vừa mới đến, sau này còn nhờ các vị sư huynh chiếu cố nhiều hơn!” Lam Lăng Nguyệt đối với ánh mắt đưa tới của mọi người, không né không tránh ung dung đối diện, đồng thời nàng cũng liếc qua Trần Tử Hạo một cái, nhìn hắn tuổi tác không quá 16, trên mặt luôn lộ ra nụ cười thản nhiên, nhìn ra tính cách của đại đệ tử đỉnh Quan Vân khá là ôn hòa.

Thiên Sơn tông này thiếu nhất chính là nữ đệ tử, tính ra toàn phái không quá nổi một trăm người, huống chi là đệ tử thân truyền của tông chủ, thời điểm mọi người đang đánh giá Lam Lăng Nguyệt, thái độ của nàng hồ hững không kiêu ngạo không siểm nịnh để lại cho bọn hắn ấn tượng tốt đẹp, nhìn tuổi tác của nàng đoán không hơn mười tuổi, có thể có khí chất không chế toàn bộ này quả không hổ là đồ đệ lọt vào mắt tông chủ.

“Được rồi, các người việc gì người nấy làm tiếp đi, không cho nhìn chằm chằm vào đồ đệ của ta, Tử Hạo, người gọi mấy đệ tử mang hành lý của ba người chúng ta trên xe ngựa đến tổng đàn của ta trên tông phong Thiên Sơn đi. Chúng ta đi lên trước, đoán chắc đám lão tiểu tử kia cũng chờ tới sốt ruột rồi.” Hôm qua Bách Diệp dùng bô câu đưa tin nói hôm nay có thể về tới tông phong, còn uy hiếp đám lão tiểu tử kia rằng ai không chuẩn bị lễ vật thì mỗi người bọn họ sẽ phải dắt tiểu đồ đệ lên trên đỉnh núi ở lại nửa năm, đương nhiên ở lại nửa năm nghĩa là toàn bộ đồ ăn ngon sẽ bị vơ vét hết, toàn bộ trân tàng sẽ bị lôi ra sử dụng, các loại bổ dược linh đan tích góp được có giá trị đầu sẽ bị cướp đoạt.

Nghĩ đến những đi đầu này, Bách Diệp không tự chủ cười thành tiếng, làm cho Lam Lăng Nguyệt đứng bên coi khinh.

“Sư phụ, người làm sao vậy, tự nhiên cười gian trá như thế.” Lam Lăng Nguyệt vừa thở phì phò đi trên sơn đạo vừa dò hỏi Bách Diệp đang chìm đắm trong thế giới riêng.

“Tiểu Nguyệt nhi qua đây, vì sư có lời muốn nói với con.” Bách Diệp kéo Lam Lăng Nguyệt tới bên cạnh, khẽ sát tai nàng nhẹ giọng nói, Lam Lăng Nguyệt vô cùng ghét bỏ liếc mắt khinh thường ông, cuối cùng vẫn gật đầu đáp ứng.

“Tiểu Nguyệt nhi, sư huynh của ta lại muốn gieo họa cho người nào vậy? Con tiết lộ chút ít tin tức cho sư thúc đi.” Hắc Phong gần như bám sát vào Lam Lăng Nguyệt.

“Bí mật.” Lam Lăng Nguyệt hắt một chén nước lạnh đập tấp lòng hiếu kỳ của Hắc Phong, theo sát Bách Diệp đi về phía trước.

Theo từ dưới chân núi đến đỉnh núi Thiên Sơn tông tiêu hao thể lực thật sự là không tốt chút nào, vất vả lắm mới tới được tổng đàn, Lam Lăng Nguyệt dùng khăn lụa lau mồ hôi đồng thời vươn cao người nhìn về phía trước, lập tức hoảng sợ.

Tình thế như này, ở ngoài tổng đàn có thể dùng câu người chen người để hình dung, phóng tầm mắt chỉ thấy người và người, ngoại trừ mười hai người đứng phía trước màu sắc khác biệt, đứng phía sau y phục đều chung một kiểu ăn mặc, Lam Lăng Nguyệt mắc chứng sợ hãi đám đông có chút xầm mặt mày.

“Sư phụ, ngày nào tổng đàn cũng có nhiều người vậy sao?” Lam Lăng Nguyệt bước từng bước nhỏ tới trốn bên cạnh Bách Diệp nhỏ giọng hỏi.

“Đây là mười hai phong chủ chia ra từng đỉnh núi cùng với chúng đệ tử bên trong của Thiên Sơn tông, nghi thức chào đón này đủ khí phách đấy, chúng ta cứ đi qua đã, đừng quên lời ta vừa dặn con.” Bách Diệp tương đối hài lòng với nghi thức chào đón của chúng phong chủ cho tiểu đồ đệ hắn.

“Hiểu rồi, người lòng tham vô đáy, coi chừng đầy bụng.” Lam Lăng Nguyệt tức giận trả lại Bách Diệp một câu, nhớ tới lời ông nói bên tai mình

mắt không khỏi giật.

“Lão bất tử Bách Diệp huynh thì vẫn múa may quay cu ồng, lão tiểu tử Hắc Phong ngươi thì vẫn đen thui như cũ.” Bách Diệp và Hắc Phong vừa đi vào ngay lập tức lão già mặc áo xám Mặc Ngâm và lão già mặc áo bào màu xanh Thanh Hà chỉ vào mũi hai người bọn họ cất tiếng “chào hỏi”.

“Bách sư huynh, coi như huynh đã trở về, ném chức quy ền thay mặt tông chủ cho đệ, làm đệ bận bịu đến sắp chết, vốn còn có vài sợi tóc đen, thế mà bận đến biến thành trắng hết cả r ồi.” Lão già mặc đ ồ tím Ngạo Thiên ôm một đồng sở sách trong tay, u oán nhìn Bách Diệp ném đủ loại sở sách vào người Bách Diệp.

“Bách lão đầu, đây chính là tiểu nữ oa ngươi mới thu nhận hả, vẫn chưa hết nét trẻ con, được cái xương cốt không tệ lắm.” Trong nháy mắt Lô Vũ một thân h ồng bào yêu diễm xuất hiện phía sau Lam Lăng Nguyệt, cánh tay đặt lên bả vai, thủ pháp cực kỳ giống với mặc cốt* trong sách cổ.

(Mặc cốt: một cách sờ nắn xương.)

“Bỏ móng vuốt của ngươi ra, mấy người các ngươi nhanh lấy quà ra mắt tặng đ ồ đệ ta đi.” Chưởng phong của Bách Diệp thiếu chút nữa đánh vào cánh tay của h ồng bào Lô Vũ, sau đó thối râu tròng mắt đoạt lấy Lam Lăng Nguyệt về cạnh mình.

“Sư phụ, nhân cơ hội hiện tại sao?” Lam Lăng Nguyệt nhẹ giọng dò hỏi Bách Diệp, xác nhận có bắt đầu hành động không.

Con ngươi Bách Diệp tỏa sáng, gật đầu nói: “Đ ồ đệ, nhờ vào con đây.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Kế Hoạch Làm Thịt “Đê Béo” Của Bách Lão Đầu

Editor: Junenar

Lam Lăng Nguyệt hít một hơi thật sâu, ra sức đi ầu chỉnh hô hấp làm ra dáng vẻ dễ thương, lúc Bách Diệp đứng trước mặt mười lão già này đòi hỏi lễ vật, chớp chớp cặp mắt nai tơ cùng với sự giúp sức của bộ y phục thanh nhã càng thêm vạn phần đáng yêu.

“Thế nào, Lô Vũ lão đầu, đồ đệ của ta không đáng yêu hả? Không đáng yêu sao? Người không tặng quà ra mắt không thấy xấu hổ sao?” Bách Diệp phần nộ quay về phía hòng bào Lô Vũ cười gian nói.

“Tặng, nhất định phải tặng, tiểu sư đệ muốn lễ vật gì?” Lô Vũ nhìn vẻ mặt tươi cười vô hại kia của Lam Lăng Nguyệt, mơ hồ ngửi được mùi vị âm mưu.

“Quả nhiên Lô sư phúc rộng lượng như lời sư phụ nói, Nguyệt nhi nghe nói Lô sư thúc có tử đàn kim hờ* có thể hải nạp bách xuyên* không biết có thể lấy đó làm lễ vật tặng Nguyệt nhi không.” Lam Lăng Nguyệt cúi đầu thưởng thức ngón tay út, làm ra vẻ then thùng.

(Tử đàn kim hờ hờ bằng vàng làm từ gỗ tử đàn.

Hải nạp bách xuyên: biển chứa trăm hồ, ý nói chứa được rất nhiều.)

“Cái này...” Lô Vũ ấp a ấp úng, thời khắc này hận không thể tự tát mình một cái thật mạnh, con người liếc sang Bách Diệp, dùng ngón chân nghĩ cũng biết là lão ta thêm nhỏ dãi bảo hồ của mình nên nhân cơ hội bắt chẹt.

“Đây không phải nơi để thương lượng nhé, được rồi, người quay về căn đến tổng đàn, đừng kéo dài thời gian, từng người bọn họ đang xếp hàng chờ dâng lễ vật kia kìa.” Bách Diệp quyết định dứt khoát cắt gãy lời Lô Vũ, ông cũng không để cho ông ta có một tí cơ hội nuốt lời nào. Trên mặt Lam Lăng Nguyệt gió yên sóng lặng, thế nhưng trong lòng đã phỉ nhổ Bách Diệp qua một lần, không chỉ bản đứng chính mình còn phải cố gắng tỏ ra dễ thương cho ông già đó nhận lễ vật, lão già hèn nhát thối tha khốn khiếp tham lam.

Bách Diệp ở đằng trước đang nhận quà ra mắt "hộ" Lam Lăng Nguyệt, bận bịu tới nỗi không phân biệt nổi đất trời, chỉ loáng thoáng cảm giác sau lưng có chút ớn lạnh, nhưng dù vậy cũng không ngăn nổi sức hấp dẫn của kỳ trân dị bảo với ông.

Lễ vật cũng đã thu xong, chúng phong chủ đầu nhô ra một ngum máu lớn, Mặc Ngân và Thanh Hà vốn đang yên ổn lại bị Bách Diệp không ngừng nhay nhót gây tổn thương, đau lòng nhìn đồng lễ vật của mình cứ thế bị mang đi, bọn họ vốn là đã chuẩn bị sẵn biện pháp, một cái bình thường một cái vô cùng tốt, muốn xem thử lễ vật đầu tiên có chất lượng như thế nào rồi mới ra quyết định, ai ngờ, lễ vật dâng đầu tiên lại bị Bách Diệp và tiểu đồ đệ kia lừa mất bảo vật trấn phong* của Lô yêu nghiệt, cũng không muốn bị so sánh, dù sao chúng phong đệ tử hôm nay có thể nhìn thấy, kết quả là, kế hoạch làm thịt dê béo của Bách Diệp thành công.

(Trấn phong: bình định.)

“Tiểu Nguyệt nhi tại đây tạ ơn các vị sư thúc ưu ái.” Cướp đoạt nhiều lễ vật của người ta như vậy, Lam Lăng Nguyệt tự nhiên còn tặng thêm một đao.

“Tiểu sư diệt thật hiệu nghiệm!” Trong lòng chúng lão già biết rõ sao có thể là bé con được, nói tiểu hèn nhát còn tạm được.

“Canh giờ không còn sớm, lộ trình nửa tháng ta và tiểu đồ đệ đầu đã mệt mỏi, các người trở về phong hết đi, buổi tối ngày mai lại chuẩn bị tiếp phong yến*.” Bách Diệp hừ lạnh một tiếng rồi rất không phúc hậu hạ lệnh đuổi khách.

(Phong yến: mời khách từ phương xa dùng cơm.)

Lô Vũ và mấy vị phong chủ còn lại cũng chẳng nói thêm gì, liền dẫn đệ tử các phong cáo từ, một khắc qua đi, còn sót lại hơn một trăm người, rốt cuộc Lam Lăng Nguyệt cũng có thể thở, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy phô trương lớn như vậy, nói không khăn trương là lừa quỷ.

“Nguyệt nhi lại đây ta giới thiệu cho con đệ tử cuối cùng của vị sư, năm người đứng trước hàng này là năm vị sư huynh của con, cũng là đệ tử thân truyền của ta.” Bách Diệp chỉ vào năm đệ tử đứng hàng đầu tiên giới thiệu cho Lam Lăng Nguyệt.

“Xin chào tiểu sư muội, ta là đại sư huynh Túc Diệp, đây là nhị sư huynh muội Dạ Hàn, tam sư huynh Quân Thanh Ngạo, tứ sư huynh Hách Liên Vũ, ngũ sư huynh Nam Cung Dục, sau này chúng ta chính là người một nhà.” Từ lúc Bách Diệp đứng một bên đằng sau đã nhìn sắp hết nổi rồi, thực sự sư muội và tiểu sư muội này phối hợp không chê vào đâu được, quay mấy vị sư thúc kia như dế.

“Hoan nghênh tiểu sư muội.” Bốn vị khác cũng nhao nhao a dua nói theo.

“Dạ, xin chào các vị sư huynh người một nhà.” Lúc Túc Diệp giới thiệu cho mình, Lam Lăng Nguyệt quét một vòng năm người bọn họ, đại khái nhìn tuổi tác một chút, đoán Túc Diệp lớn nhất cũng chỉ tầm 16 tuổi, năm tính cách thật đúng là khác nhau một trời một vực, tính thêm nàng nữa là sáu loại tính cách, không khỏi liếc nhìn Bách Diệp một cái, nhìn không ra bên ngoài ông già này điên điên khùng khùng vậy mà khi dính đến chính sự lại vô cùng nghiêm túc, đột nhiên xuất hiện thêm năm sư huynh, từ đây Lam Lăng Nguyệt cũng không còn phải chiến đấu anh dũng một mình nữa.

Làm quen sơ sơ qua một chút về tình hình tổng đàn, Lam Lăng Nguyệt được an bài ở tại Mặc Vân các, năm vị sư huynh chuyển hành lý của Lam Lăng Nguyệt tới lầu các, sau đó đi ra ngoài, bọn họ nhìn thể chất tiểu sư muội này khá là suy yếu, đoán chừng là do lặn lội đường xa mệt mỏi cần nghỉ ngơi.

Nhìn bố cục lầi các trang nhấ, mặt bàn không dính tí bụi, ng ẫ bên cạnh bàn, trong lúc lơ đãng đựng phải ấm trà đặt chính giữa bàn gỗ làm từ đàn hương, ấm nóng, chắc trước khi nàng tiến vào đã chuẩn bị sẵn nước trà sợ nàng khát nước, một hành động nhỏ vô tình này lại khiến lòng Lam Lăng Nguyệt ấm áp, ở đây nàng mới có cảm giác gia đình.

Bữa tối được ngũ sư huynh Nam Cung Dục đưa tới gian phòng, Nam Cung Dục nhìn tuổi tác không quá mười một mười hai, chí khí trên mặt vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

“Tiểu sư muội, nhìn xem ngũ sư huynh mang đồ ăn ngon tới rồi này, nhân lúc còn nóng mau ăn, thân thể muội rất yếu cần được bồi bổ.” Nam Cung Dục nhìn qua có chút ngây ngô, bất quá có loại cảm giác hân nhiên ngốc nghếch đáng yêu.

“Cảm ơn, ngũ sư huynh, huynh ăn chưa?” Lam Lăng Nguyệt ng ẫ xuống nhìn một cái đùi gà lớn, một đĩa thịt sốt mộc nhĩ, còn có tôm chiên dầi, buổi tối ăn quá nhiều dầi mỡ có vẻ không tốt lắm.

“Huynh, đã ăn một ít.” Nam Cung Dục ấp úng quay mặt đi, vừa rồi một lòng một dạ đưa cơm cho tiểu sư muội, hắn chỉ húp qua chút cháo, khiến cho cái bụng của hắn không được ăn no phát ra tiếng kêu phản đối, không khỏi đỏ bừng cả mặt, không chờ Lam Lăng Nguyệt mở miệng nói rằng có chuyện quan trọng cần làm, về mặt ị chạy ra ngoài.

Một trận gió thổi vào lầi các, Lam Lăng Nguyệt nhìn bóng lưng Nam Cung Dục lao nhanh không khỏi cười ra tiếng: “Tiểu sư huynh này đáng yêu quá, ngay cả nói dối cũng không biết.”

Năm thứ nhất đó Lam Lăng Nguyệt ở phái Thiên Sơn chính là do năm vị sư huynh chỉ dẫn bắt đầu luyện tập nội công tâm pháp của phái Thiên Sơn, bởi Bách Diệp nói rằng nội công tâm pháp là mệnh môn của việc tu luyện võ công, thể chất Lam Lăng Nguyệt khá là suy yếu, không thể mù quáng tập luyện được, vì lẽ đó năm thứ nhất này Lam Lăng Nguyệt luôn là canh tư rời giường rèn luyện thân thể, ng ẫ ở đỉnh cao nhất của Thiên Sơn tông hấp thụ tinh hoa đất trời luyện nội công tâm pháp, không thể không nói quả thật Lam Lăng Nguyệt là kỳ tài luyện công, mới quá nửa năm, nội

lực bên trong cơ thể Lam Lăng Nguyệt không những không tản mất, mà có dấu hiệu ngưng tụ, chỉ sau nửa năm Bách Diệp đã bắt đầu đề Lam Lăng Nguyệt tu luyện kinh công và kiếm thuật căn bản.

Đông đi xuân tới, trong chớp mắt một năm cứ như vậy qua đi, trên đỉnh Thiên Sơn tông, Bách Diệp một thân cầm bào xanh đen vừa nằm trên thân cây mọc ở vách núi vừa uống rượu, nhìn sáu đệ tử thân truyền bên mình luyện võ, hí mắt nhìn về phía Lam Lăng Nguyệt một lúc, vô cùng tự hào, một năm qua tiêu độ của hắn có thể nói là tiến bộ thần tốc.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Rền Luyện Y, Độc Thuật

Một năm trôi qua, Lam Lăng Nguyệt chậm rãi trưởng thành, vòng một đã có một chút nảy nở. Một năm nay, ngũ quan của Lam Lăng Nguyệt cũng không có biến hóa gì lớn chỉ là khuôn mặt tái nhợt nay đã trở nên hồng nhuận hơn rất nhiều, cao hơn năm ngoái 5 cm, đôi mắt lấp lánh sao đêm nhìn chăm chăm trên cây xem sáu người bọn họ luyện tập với Bách Diệp.

“Lão đầu, người ngồi trên cây còn dám uống rượu, người không sợ một khi không cẩn thận sẽ té xuống sao? Phía dưới kia là núi cao vạn dặm đó. Có khi ngay cả người cũng không chịu nổi đâu.” Mấy tháng này, Lam Lăng Nguyệt luyện được đầu là căn cơ kiếm pháp (kiếm pháp cơ bản, gốc), nàng cực kỳ không vừa ý, đã mấy lần, nàng hỏi Bách Diệp kiếm quyết, hắn nói nàng căn cơ không ổn, không chịu đi vào khuôn khổ.

“Tiểu Nguyệt Nhi, vì bí mật của ngươi, ta không thêm so đo với ngươi.” Bách Diệp nhìn năm đồ đệ đang cười trộm ở một bên, oán hận nhìn Lam Lăng Nguyệt liếc mắt một cái, nha đầu này thực sự là tiểu đồ đệ của Hắc Phong, thế nhưng học võ lại không cần đến cấp độ, căn cơ rất quan trọng, chỉ là nha đầu này tính tình hơi khiếm khuyết trầm ổn.

“Sư phụ, mấy người chúng con không nghe thấy gì hết, nếu không chúng ta sẽ rời khỏi nơi này, như quy củ cũ, nếu như tiểu sư muội thắng vậy người hãy truy vấn thụ kiếm quyết cho muội ấy, nếu như người thắng, thì để tiểu sư muội rửa chân cho người mười ngày.” Khóe miệng của Hách Liên Vũ ra vẻ nghiến ngấm, năm sư huynh đệ bọn họ, lòng dạ đen tối hiểm độc, mưu ma quỷ quái.

Lam Lăng Nguyệt nghe thấy đênhị này, khuôn mặt nàng tái đi, nhớ lần trước, nàng sánh mạnh sai, khiến nàng không còn đường về phải rửa

sạch chân thối cho Bách Diệp lão đầu mười ngày, nghĩ lại vẫn còn thấy chua xót.

“Được, cứ quyết định như vậy, Tiểu Nguyệt Nhi, lại đây, thi đấu theo nguyên tắc cũ, phân định thắng thua.” Bách Diệp bỗng chốc hưng trí, lần trước Tiểu Nguyệt Nhi rửa chân, ấn chân cho ông rất là thoải mái.

“Chuyện này, sư phụ, một lát nữa, con và Ngũ sư huynh định đi tìm Hắc Phong sư thúc để lấy thêm dược hoàn, hôm nay, con từ bỏ kiếm quyết.” Lam Lăng Nguyệt vừa nói vừa nháy mắt ra hiệu cho Nam Cung Dục, trong lòng lại hung hăng châm chọc lòng dạ hiểm độc của Hách Liên Vũ, một năm sống chung này, nàng đánh giá đại sư huynh chính là trăn trở nghiêm nghị, nhị sư huynh thì lại lãnh ngạo khí phách, tam sư huynh thì yêu nghiệt rối loạn, tứ sư huynh lòng dạ hiểm độc, ngũ sư huynh thì lại là thuần lương ngọc mạnh.

“Đúng vậy, sư phụ, con và tiểu sư muội đi trước.” Nam Cung Dục hơi sững sờ, chờ dần gật gật đầu, rồi chạy đến bên cạnh Lam Lăng Nguyệt, hai người hốt hoảng trốn đi.

“Hai thằng nhóc các người không có việc lại đến chỗ Hắc Phong lão đầu, chạy đi như vậy thật là khó chịu.” Giọng nói của Bách Diệp ngày càng lớn, ở phía trước, hai người trốn đi càng nhanh.

“Xem ra hôm nay không có trò hay để xem, ta không được chơi chút nào, đi thôi, chúng ta đi Tây Lương đình uống trà đi.” Hách Liên Vũ nhún vai, tiểu hồ ly cũng đã chạy, sẽ không được chơi nữa rồi.

Mà tóm lại theo sát Phiêu Miêu phong lần trước, lúc Hắc Phong lão đầu đang thu thập tàn cục ở phòng luyện đan, tóc cực kỳ giống ổ chim, y sam rách nát, trên mặt chỗ đen chỗ hồng, thật là tức cười, miệng lẩm bẩm, Hách Liên Vũ, người dám đem ta thanh tâm đan của ta biến thành ma dược hoàn. (Cú nổ)

Trong lúc Lam Lăng Nguyệt và Nam Cung Dục đi tới Phiêu Miêu phong, đúng lúc ấy thì nhìn thấy cảnh này, cố nén ý cười, đi vào.

“Hắc lão đầu, người đang luyện được gì vậy, phản ứng này cũng quá kinh thiên địa khóc quỷ thần.” Lam Lăng Nguyệt nhìn tạo hình mới của Hắc Phong không nhận được, cười ra tiếng.

“Đi hỏi tứ sư huynh của người đi, biến ta thành bộ dạng này.” Hắc Phong lên án chỉ vào đầu tóc của mình.

“Sư muội, hay là chúng ta còn đi thôi, nếu để Hắc Phong sư thúc biết được sẽ nhổ sạch lông của ta một cái cũng không còn đó, vậy hôm nay, muội muốn đi cũng không được rồi.” Nam Cung Dục hạ giọng nói nhỏ ở bên tai của Lam Lăng Nguyệt.

Lam Lăng Nguyệt cho hắn một ánh mắt an tâm, rồi ngẩng đầu nhìn xuống thu thập tàn cục với Hắc Phong, nàng biết trình độ y độc được của Hắc Phong sư thúc đã lên đến tầng cao nhất, mà nàng kiếp trước là thiên tài Đông y của gia tộc, đối với y thuật, cũng được coi như uyên bác, một năm nay cũng đã sớm tìm cơ hội lên đến đỉnh giáo sư thúc.

“Có phải con tìm sư thúc có việc hay không, đột nhiên biết đi đâu giúp ta thu dọn như vậy, ta có chút không quen, có chuyện gì thì nói thẳng đi.” Hắc Phong là không quen với việc tiểu holly kiêu ngạo này giúp mình thu dọn tàn cục, nhìn sắc mặt của nàng, nhất định là phi gian tức đạo tặc. (Nhìn như trộm)

“Ha ha, sư thúc nói sai rồi, người ra ngoài uống trà trước đi, con và Ngũ sư huynh giúp người thu dọn xong rồi chúng ta hãy nói, không vội không vội.” Lam Lăng Nguyệt cười híp mắt nhìn Hắc Phong, ý bảo ông đi ra ngoài uống trà trước.

Nam Cung Dục cũng không rõ tiểu sư muội này lại đang đánh chủ ý quái quỷ gì lên đầu hắn, nhưng người hắn thương yêu nhất chính là Lam Lăng Nguyệt, Lam Lăng Nguyệt bảo hắn làm cái gì thì dù thế nào hắn cũng không cự tuyệt.

“Quên đi, tiểu holly, có lời thì nói thẳng đi, sợ nhất nhìn thấy người có bộ dáng cười híp mắt.” Hắc Phong cảm giác xung quanh âm âm u u, lông tơ sắp dựng thẳng lên rồi.

“Là thế này, Nguyệt nhi rất thích y độc thuật, mặc dù trình độ dịch kinh bói toán thuật của Bách lão đầu rất thâm sâu, võ thuật cũng là cấp bậc hạng nhất, thế nhưng Nguyệt nhi không có hứng thú với dịch kinh bói toán, con cảm thấy y độc thuật mới chính là vô song, có thể truyền thụ cho con được không?.” Lam Lăng Nguyệt tặng bốc Hắc Phong, đồng thời cũng sử dụng kĩ năng làm nũng.

“Nhưng độc, y thuật của ta chỉ truyền thụ cho đệ tử thân truyền, nếu để cho sư phụ của người biết, chắc sẽ cho nổ Phiêu Miểu phong của ta.” Hắc Phong híp mắt suy tư, kỳ thực mấy đồ đệ kia, không ai có thể kế thừa trình độ y độc thuật của ông, tiêu đồ đệ lại là độc thế, tiêu Nguyệt nhi thật có thiên phú có thể kế thừa y độc song tuyệt, có lẽ còn có thể giúp đỡ ông nhanh chóng tìm được cách giải độc cho Âu Dương Mặc Thần.

“Có được hay không vậy, người không nói con không nói, tiêu sư huynh cũng sẽ không nói, cứ quyết định như vậy, mỗi ngày con sẽ dành thời gian tới đây để thỉnh giáo người.” Lam Lăng Nguyệt thấy sắc mặt của Hắc Phong hơi buông lỏng thì đã biết thành công, nàng không cần trình độ võ công của mình mạnh bao nhiêu, chỉ cần có thể nắm giữ y độc song tuyệt, sau này nàng xuất môn thì có thể chân chính liếc nhìn thiên hạ.

Hắc Phong nhìn Lam Lăng Nguyệt, rồi nhìn về mặt ngọc của Nam Cung Dục, cuối cùng đồng ý, sau này mỗi ngày sẽ dùng ba canh giờ để tự mình chỉ cho Lam Lăng Nguyệt.

Lam Lăng Nguyệt được rèn luyện lại y, độc dược cũng có bảo đảm, tâm tình cũng tự nhiên thông thuận rất nhiều, mỗi buổi sáng, nàng luyện tập kiếm pháp và khinh công cơ bản, buổi chiều lại bỏ ra thời gian học y thuật với Hắc Phong. Trong quá trình chỉ dạy Lam Lăng Nguyệt học, Hắc Phong thu hoạch nhiều hơn, rất hài lòng Lam Lăng Nguyệt, vốn cho rằng nàng chỉ là một trang giấy trắng, nhưng không ngờ nói y thuật tâm trung cũng không phải là lý luận suông, ông nghe được nhiều điểu giống như xối nước lên đầu, nói rất nhiều điểu mới mẻ độc đáo về phương pháp cứu người, mổ bụng phá bụng, đầu thủ vật đẳng, chưa bao giờ nghe thấy, trong khoảng thời gian ngắn, ông cảm thấy như mình nhặt được bảo vật, cảm thấy có người kế tục, đồng thời càng hiểu kỳ đầu nhỏ của Lam Lăng

Nguyệt sao lại có nhiều y học thuật như vậy, mà mỗi lần dò hỏi chuyện này, tiểu hồ ly luôn luôn lừa gạt quá khứ.

Bởi vì Lam Lăng Nguyệt là nữ nhân, Bách Diệp không hi vọng sau này nàng sẽ sống tại Tinh Phong Huyết Vũ, nên đã âm thầm, chỉ truy tìm thụ cho nàng chí thượng khinh công và hư ảnh kiếm thuật. Hư ảnh kiếm thuật này thì lại là kiếm pháp hạng trung, không thích hợp luyện thành, nhưng Lam Lăng Nguyệt lại mừng rỡ, luyện kiếm pháp, dựa vào sách thuốc song tuyệt mà Hắc Phong lão đầu cho nàng để chế thuốc độc gây tai họa cho Bách Diệp lão đầu, chinh năm sư huynh một chút, trái lại, thu được không ít lợi ích.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SẮT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Bốn Năm Sau

Editor: Junenar

“Nguyệt nhi, con đứng lại, con mau sửa lại da vì sư v ề như cũ ngay, bản mặt già nua của ta như vậy, nửa trắng nửa đen sao dám ra ngoài gặp người h ả.” Bách Diệp vừa bất mãn r ồng giận, vừa phi như bay trong rừng cay nhỏ tính tóm lấy Lam Lăng Nguyệt.

“Lão đầu, người không cảm thấy như vậy rất khí phách sao? Nói thật cho người biết trong ba ngày được phần này sẽ bám chắc không cách nào lau chùi được.” Lam Lăng Nguyệt vừa trêu chọc trả lời Bách Diệp, vừa tăng nhanh bước chân, hư ảnh kiếm pháp hiện tại của nàng luyện được bình thường, cũng coi là trình độ trung thượng đẳng, nhưng khinh công lại vượt qua cả năm sư huynh, muốn hỏi vì sao kiếm pháp và khinh công của nàng lại có sự cách biệt lớn như vậy, đáp án chính là luyện khinh công tốt mới có thể không tổn tới một khắc đ ồng hồ là có thể đến chỗ Hắc Phong sư thúc lên học y thuật và độc thuật.

Nhìn Bách Diệp phía sau sắp đuổi kịp mình, Lam Lăng Nguyệt rẽ nhanh thành đường cong, từ trong tay áo phóng ra mấy thanh ngân châm nhắm thẳng dương huyệt* dưới nách Bách Diệp, Bách Diệp quá sợ hãi, tránh trái tránh phải, thôi râu tr ồng mắt.

(Dương huyệt: Huyệt ngựa.)

“Nguyệt nhi, rốt cuộc con theo lão đầu Hắc Phong học được bao nhiêu tà thuật r ồi h ả, con thành thật trả lời cho ta.” Bách Diệp vận đủ chân khí, bật người lên không vượt qua ngăn cản đường đi của Lam Lăng Nguyệt, kỳ thật ba năm trước bản thân cũng phát hiện, tiểu Nguyệt nhi luôn mân mê một ít được hoàn cổ quái hiếm lạ, ông li ền biết tiểu nha đầu này đối với y

độc thiên phú hơn người, cho nên mấy năm nay ông mắt nhắm mắt mở chưa từng vạch trần, nào biết tiểu nha đầu này gần đây ngày càng trắng trợn, nhất định là Hắc Phong lão đầu sai khiến nàng, vì chỉ có ông ta mới biết dương huyết là mệnh môn của mình.

Lam Lăng Nguyệt hoảng sợ, vội vàng lui về phía sau hai bước duy trì khoảng cách với Bách Diệp, chỉ là nhìn mặt ông nửa đen nửa trắng thật sự là tức cười, nhìn sắc mặt sư phụ hẳn đã biết chuyện mình theo học y độc bên Hắc Phong sư thúc từ lâu, đã như vậy thì mình sẽ tung ra toàn bộ chiêu trò.

“Sư phụ, kỳ thực cũng không học bao nhiêu, học y thuật và độc thuật còn có một chút thuật dịch dung đơn giản, lão nhân gia ngài cũng biết con chẳng thích thú gì mấy cái kinh dịch bát quái mà.” Khóe miệng Lam Lăng Nguyệt trưng ra nụ cười, tiến lên kéo cánh tay Bách Diệp, hùng hồn nói.

Bách Diệp liếc xéo, ý đồ muốn dùng sự lạnh lùng để che giấu suy nghĩ thật của bản thân, hừ lạnh quay mặt đi, hai tay chấp sau lưng, rất giống hình ảnh một ông lão bị ức hiếp.

“Những đi đầu cần nói con đã nói hết, còn làm ra vẻ không để ý tới con, xú lão đầu. Con đi bắt chim trĩ hoang nướng ăn.” Lam Lăng Nguyệt liếc Bách Diệp, thấy mũi chân của ông di chuyển liền biết ngay lão đầu này lại bắt đầu làm ra vẻ, không hứng thú bỏ lại một câu sau đó tung người bay lên đi bắt chim trĩ hoang đang kiếm ăn cách đó không xa.

Bách Diệp thấy mình bị mưu kế nhỏ của mình bị vạch trần, giậm chân huỳnh huych, quảng đi bộ mặt già nua chủ động giảng hòa với Lam Lăng Nguyệt, thành ra cứ day dưa không dứt.

Dáng người Lam Lăng Nguyệt linh hoạt bắt hai con chim trĩ hoang chạy tán loạn trong rừng cây, sau đó dùng đánh lửa bắt đầu nướng hai con gà rừng trên cái khung giữ giữa rừng, neoh mắt nhìn ánh lửa, không thèm nhìn Bách Diệp cách đó không xa.

Nhìn một mảnh lá rụng vàng khô, Lam Lăng Nguyệt rơi vào trầm tư, đã vào thu đông, mình đến Thiên Sơn tông đã được năm năm, qua năm năm

bản thân từ bé nhỏ dần trưởng thành, nàng đặt ba phần tinh lực vào võ học, bảy phần còn lại lên trình độ y độc thuật. Bởi vì khoảng cách Thiên Sơn tông phong cách Hỏa Linh quốc khá gần, hai năm gần đây Lam Lăng Nguyệt lợi dụng danh nghĩa ra ngoài tu hành thường xuyên chạy tới Hỏa Linh quốc, y thuật vốn dựa vào kinh nghiệm thực tiễn càng phong phú mới có thể đạt tới mức độ cao, sau khi ngẫm nghĩ đã lâu, nàng dùng tí tiền tích góp của bản thân mở ra y trạch Quỷ Trung Đường tại Hỏa Linh quốc, vốn chỉ là tùy tiện vui chơi một lúc, nhưng cùng với danh tiếng càng lúc lớn, nàng cũng thuận thế phát triển thế lực của chính mình, lập ra năm phân đường, môn đồ đệ tử cũng có gần nghìn, người trong giang hồ gọi nàng là Quỷ La Sát, chưa từng có ai nhìn thấy mặt thật của nàng, theo lời đồn nàng luôn diện một bộ yêu hồng cầm bào cùng với chiếc mặt nạ hồ ly quỷ, lúc tâm tình tốt sẽ cướp người đoạt mệnh trong tay Diêm Vương, lúc tâm tình không tốt, cho dù ném một số tiền lớn để nàng cứu mạng cũng trả lại nguyên xi.

“Nghĩ gì thế? Thịt bị con nướng cháy hết rồi.” Bách Diệp là do người thấy mùi khét bốc ra từ chim trĩ hoang, cắt ngang Lam Lăng Nguyệt đang rơi vào trầm tư, cuống cuống bước đến lật chim trĩ hoang sang mặt bên.

“A, không có gì, chỉ là cảm thán thời gian trôi qua thật nhanh, sự phụ người tìm hiểu về thuật dịch dung được bao nhiêu.” Lam Lăng Nguyệt ngẩn ngơ, trong giây lát nghĩ tới đi đâu gì đó, liền hỏi dò Bách Diệp đang chuyên chú nướng chim.

Trong trí nhớ lúc nàng vừa mới tiếp xúc đến thuật dịch dung trong được điển, hết sức si mê, bởi vì nàng từng hoài nghi về dung mạo hiện tại của mình không phải thật không chỉ một lần, nên căn cứ theo ghi chép phương thuốc phá giải thuật dịch dung tự chính mình dùng thử thuốc, nhưng khuôn mặt trừ bỏ sưng đỏ do mẫn cảm còn lại tướng mạo không có gì thay đổi, trong khoảng thời gian ngắn chính nàng cũng không nắm chắc, nhớ lại ký ức kiếp trước năm mười tuổi kết bạn với Công Tôn Hạ tạo nên một đoạn nghiệt duyên, mà kiếp này năm chín tuổi đã tới Thiên Sơn tông ngẩn ngẩn ngơ qua năm năm, nhưng cho dù số mệnh đi lệch quỹ đạo, dung mạo phải trời sinh mới đúng, lần theo thời điểm nàng đang tra tìm có

phát hiện một tờ giấy không hoàn chỉnh bên trong được diễn có miêu tả phá nhan đan không khỏi trợn to cặp mắt.

(Phá nhan đan: thuốc phá hủy nhan sắc.)

Dược diễn ghi lại dùng phá nhan đan sẽ không để lại bất cứ dấu vết thay đổi dung nhan nào, hoàn toàn tự nhiên, chỉ là trên tờ giấy không hoàn chỉnh này không đề cập đến phương pháp đi đầu chế phá nhan đan và phương pháp phá giải, đi đầu này làm cho Lam Lăng Nguyệt hết sức buồn phiền, về sau nàng có đi hỏi Hắc Phong sư thúc, Hắc Phong nói rằng lúc ông ấy lấy được bảo diễn này đã như thế, ông cũng không hứng thú với dịch dung nên không nghiên cứu sâu.

Vừa mới giặt mình, nàng chợt nhớ lần đầu tiên gặp Bách lão đầu, trong lúc vô tình Bách lão đầu đã nói mình có dung nhan vượt trội, chẳng lẽ ông ấy có nghiên cứu thuật dịch dung.

“Ta hả, không hiểu.” Bách Diệp thông thả lật qua lật lại chim trĩ trên giá nướng, chậm chạp trả lời.

“Vậy lúc trước người gặp con vì sao nói con có dung nhan vượt trội.” Lam Lăng Nguyệt tức giận trừng Bách Diệp.

“Đó là vì muốn nhận con làm đồ đệ, nhất định phải khen con chứ.” Bách Diệp có ý định nhạo báng Lam Lăng Nguyệt, ai bảo vẽ mặt ông thành cái dạng như thế này.

“Như vậy à, cái này là con bắt được, người muốn ăn thì tự mình đi bắt đi.” Lam Lăng Nguyệt đoạt lấy gà nướng đã được Bách Diệp nướng chín đang chuẩn bị ăn, không thèm để ý tới ánh mắt u oán của Bách Diệp, vừa ăn vừa đi về phía Thiên Sơn tông.

Xem ra nếu muốn cởi bỏ bí ẩn vây quanh nàng, phải trở lại nơi ban đầu, năm năm, nàng cũng rất tò mò người Lam gia khi nhìn thấy nàng lần nữa sẽ có vẻ mặt ra sao.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SẮT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Rời Khỏi Thiên Sơn Tông

Editor: Junenar.

Vào sáng sớm hai ngày sau, Lam Lăng Nguyệt nói cho năm vị sư huynh và Bách Diệp về quyết định muốn rời khỏi Thiên Sơn tông để trở về Kim Hoa quốc của bản thân, chẳng qua vừa dứt lời, liền nghe thấy tiếng kiếm của ngũ sư huynh Nam Cung Dục đánh rơi trên mặt đất.

“Tiểu sư muội, muội thực sự muốn xuống núi?” Thời điểm Nam Cung Dục nghe được tin Lam Lăng Nguyệt muốn xuống núi về mặt trở nên mất mát, dù sao cũng là sớm chiều chung sống với sư muội, đột nhiên nàng muốn rời khỏi trong lòng cảm giác rất khó chịu.

Lam Lăng Nguyệt gật gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Nam Cung Dục an ủi, người không phải cỏ cây, ai có thể vô tình, năm năm ở phái Thiên Sơn, nàng đã coi năm vị sư huynh và mấy vị sư thúc như người nhà mà đối đãi, mặc dù quả thực biết quyết định này của mình là đường đột, nhưng lòng nàng đã quyết, trong năm năm này nàng cũng rất nhớ mong mẫu thân Thu Nhược Thủy và đệ đệ tiểu Hạo nhi vừa tròn sáu tuổi, phương thức liên lạc duy nhất giữa nàng và mấy người đó là bô câu đưa tin, tuy rằng mỗi lần mẫu thân nàng hỏi âm đầu là dùng từ bình an để hình dung, nhưng dù sao khối ung nhọt tại Lam phủ chưa nhổ tận gốc, hiện tại nàng cũng coi như đủ lông đủ cánh rồi, món nợ Lam phủ nợ mẹ con bọn họ cũng đến lúc phải trả rồi.

“Khi nào chuẩn bị đi?” Bách Diệp nghiêm trang ngoài ý muốn khác hẳn vẻ điên điên khùng khùng thường ngày như hai người khác nhau, trong khoảng thời gian ngắn ngủi có chút không quen, món đồ chơi này quen rồi thật sự đáng sợ.

“Trưa hôm nay, tối hôm qua con cũng đã thu dọn xong hành lý rồi.”

“Thời gian trước ta có cho người đúc một thanh hàn băng kiếm, vốn là đời sinh nhật mười lăm tuổi của con sẽ tặng cho con, nếu đã muốn rời khỏi, lấy làm lễ vật chia tay tặng cho người vậy, ở đây chờ ta tới hàn động lấy kiếm.” Bách Diệp không đợi Lam Lăng Nguyệt trả lời đã xoay người bay lên không, ông còn lâu mới chịu để tiểu Nguyệt nhi thấy vẻ mặt của ông lúc này.

“Bách lão đầu hôm nay có chút kì kì.” Quân Thanh Ngạo xoắn lọn tóc rũ trước ngực trên tay, cảm khái nhìn bóng lưng Bách Diệp xa khuất.

“Bách lão đầu ngày nào chẳng quái gở, đúng rồi tiểu Nguyệt nhi chốc nữa huynh sẽ đưa cho người món đồ chơi mới nghiên cứu được cho muội mang đi đường, nói không chừng trên đường gặp phải một tên mất có tật nào đó muốn cướp nhan sắc cỡ này vừa vặn có thể phát huy được công dụng.” Hách Liên Vũ rất không sợ chết tiến đến bên cạnh Lam Lăng Nguyệt.

Lam Lăng Nguyệt rất phối hợp gửi qua một cái đấm, vừa nhanh vừa chuẩn cho Hách Liên Vũ cặp mắt gấu trúc.

“Nhị sư huynh, tiểu sư muội bắt nạt đệ.” Hách Liên Vũ bị đánh vào mắt cầu xin sự giúp đỡ của Dạ Hàn ở bên cạnh.

“Huynh không phải thuốc mỡ tiêu sừng, đệ vẫn nên để tiểu sư muội đánh tiếp đi, chờ muội ấy đánh thoải mái sẽ cho đệ thuốc tiêu sừng.” Dạ Hàn nhún vai thờ ơ nhìn hai người đang đấu đá, nhảy sang một bên.

Hách Liên Vũ xin giúp đỡ không có kết quả, hạ quyết tâm, liền ngã dưới đất trực tiếp bắt đầu trình diễn màn khóc lóc om sòm cho mọi người mở rộng tầm mắt, ai có thể nghĩ một tuấn mỹ thiếu niên mười sáu tuổi có thể làm ra những chuyện như vậy.

Lập tức Lam Lăng Nguyệt mất hứng thú, khinh bỉ ném thuốc tiêu sừng cho Hách Liên Vũ, mọi người không thèm để tâm đến Hách Liên Vũ cùng nhau rời khỏi nơi luyện võ.

Lam Lăng Nguyệt vừa mới trở lại Mặc Vân các, còn chưa kịp ng ồi vào ghế, năm sư huynh đã gõ cửa đi tới, mỗi người đều đưa tặng lễ vật của mình, Túc Diệp là nhân sâm ngàn năm chế thành đại bổ hoàn, Dạ Hàn thì lại tặng cho huy ền băng* ngân châm tinh xảo nhẹ nhàng, yêu nghiệt biến thái Quân Thanh Ngạo thì là một ít dưỡng da tuyệt phẩm, Hách Liên Vũ khá là linh kinh rất hào phóng khi tặng cho cả một bọc to đựng gần hết chỉnh cổ dược hoàn được tính là thành công do chính bản thân thí nghiệm, còn Nam Cung Dục lại đưa toàn dược liệu tuyệt phẩm mà bản thân nhặt nhanh được trên Thiên Sơn phong tông đựng trong một chiếc hòm thuận tiện cho Lam Lăng Nguyệt bảo quản, dùng khi khẩn cấp.

(Huy ền băng: băng màu đen.)

Nhìn đủ loại lễ vật bày trong phòng, trong lòng Lam Lăng Nguyệt trào dâng niềm ấm áp, chua xót.

“Lúc rảnh rồi nhất định phải tới Kim Hoa quốc thăm muội nhé.” Lam Lăng Nguyệt kìm nén tâm tình của mình, cố kéo lên một nụ cười tươi.

“Còn phải nói, không muốn cười thì đừng cười, cười xấu như vậy, nếu không có ai thèm lấy thì làm sao.” Quân Thanh Ngạo cực kỳ khinh miệt nụ cười gượng của Lam Lăng Nguyệt.

“Ai cần huynh lo, xú yêu nghiệt.” Lam Lăng Nguyệt tức giận trừng mắt Quân Thanh Ngạo.

Bách Diệp mất tích từ buổi trưa, thẳng đến trước khi Lam Lăng Nguyệt rời khỏi một khắc đồng hồ mới trở về, vô cùng mệt mỏi cầm hàn băng kiếm trong tay đưa cho Lam Lăng Nguyệt.

Lam Lăng Nguyệt kéo mở vỏ kiếm sắc đỏ, thử kiếm, thân kiếm sắc bén vô cùng, sáng loáng trong suốt là một thượng phẩm hiếm thấy, đặc biệt vỏ kiếm màu đỏ yêu mị càng làm tôn lên khí chất bản thân.

“Sư phụ, cảm ơn nhi ều, lễ vật này con rất hài lòng.” Lam Lăng Nguyệt hi ềm khi dùng hai chữ sư phụ để gọi Bách Diệp.

“Kiếm này rất hợp với con, xú nha đầu, đi nhanh đi, cứ kéo dài thời gian sẽ trễ đó, Hắc Phong sư thúc của con ở Huyền Vương phủ tại Kim Hoa quốc, nếu như con gặp khó khăn gì có thể trực tiếp tìm ông ta.” Bách Diệp không chịu nổi cảnh ly biệt, tiểu nha đầu thường ngày gây họa của ông đã trưởng thành đại nha đầu đủ lông đủ cánh muốn bay đi rồi, trong lòng ông trải qua ngũ vị.

“Dạ.” Lam Lăng Nguyệt cũng không phải người lập dị, gật gật đầu, sau đó được mấy vị sư huynh hộ tống xuống núi.

“Các sư huynh trở về đi, tự mu ội đi được rồi.” Sau khi Lam Lăng Nguyệt tới dưới chân núi ý bảo năm vị sư huynh đi đưa tiễn rồi đi, còn bản thân phân phó người đánh xe đi vòng qua Hỏa Linh quốc, tiện cho bản thân lén lút tới Quỷ Trung đường làm ít chuyện.

Tại Huyền vương phủ Kim hoa quốc bên kia

Âu Dương Mặc Th ần mặc một bộ hắc bào luyện kiếm ở hậu viện Huyền vương phủ, con người lạnh lẽo đưa mắt liếc ra phía sau, kiếm sắc bén phóng thẳng tắp cắm chặt vào sư tử đá của hậu viện.

“Đi ra.” Âu Dương Mặc Th ần vốn tính khí lạnh lùng càng thêm trở nên quỷ dị, từng trận gió lạnh, trong con người đen sẫm nhìn không thấy đáy, vết sẹo trên cổ tay kia giống như một con nhện ma quái càng khiến hắn tăng thêm mấy phần quỷ khí.

Trong năm năm qua hắn làm mưa làm gió trên chiến trường, chiến công đầy rẫy, tay cầm quyền lực binh mã Kim Hoa quốc, nhưng lời đồn hắn thủ đoạn tàn độc, trong người là kỳ độc khát máu như mạng, mười lăm tháng giêng hằng năm đều phải uống máu âm nữ*, vì lẽ đó dân gian Kim Hoa quốc gọi hắn là quỷ vương, hơn nữa có người vào dịp tết Trung Nguyên còn dùng bức họa hắn để trừ tà, đối với những lời đồn đại này Âu Dương Mặc Th ần không thèm để ý, ngược lại còn không bài xích cách gọi này, cuộc sống hiện tại của hắn chính là như vậy, mỗi năm đều phải chịu sự

hành hạ giày vò đến tận chết đi sống lại khi độc phát tác cũng chẳng khác quỷ là bao.

(Âm nữ: nữ sinh vào năm âm. Năm âm là những năm có số cuối là số lẻ.)

“Đồ đệ, là ta.” Hắc Phong vỗ vỗ trái tim nhỏ còn đang hoảng loạn, từ bên cạnh con sư tử đá lộ cái đầu ra.

“Có việc nhanh nói.” Vẻ mặt Âu Dương Mặc Thần lạnh lùng không có dịu đi chút nào.

“Là vậy, hiện tại đã vào đông, thêm một tháng nữa chính là ngày độc phát, vì sư nghe nói buổi đấu giá ở Hỏa Linh quốc sẽ bán đấu giá một con báo mắt đỏ, con báo này là vật phi phạm, máu nó chính là linh dược thánh phẩm, tuy rằng không thể hoàn toàn giải hết kỳ độc bên trong người con, nhưng dùng máu nó làm thuốc dẫn có thể làm ít mà hiệu quả lớn, bảy ngày sau buổi đấu giá sẽ được tiến hành, nếu như hiện tại chúng ta lên đường đi nhanh nhất có thể có lẽ sẽ tới kịp.” Hắc Phong càng nói càng kích động, nếu có thể lấy được con mắt đỏ của báo kia thì việc giải trừ thất sắc độc trên người tiểu đồ đệ sẽ không phải ưu sầu nữa.

“Có thể.” Âu Dương Mặc Thần lại không kích động được như Hắc Phong, đối với hắn mà nói chỉ là thử thêm một vị thuốc mà thôi.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Quỗ Trung Đường Đàng Sợ

Bởi vì y phục Âu Dương Mặc Thầ đầu có người phụ trách đặt làm riêng, lần này đi xa nhà, chỉ mang theo một rương y phục để tắm rửa thay đồ mỗi ngày, vật phẩm riêng tư của bản thân càng không cho phép bất cứ ai động vào, năm năm qua điếm duy nhất mà hắn không thay đổi chính là căn bệnh sạch sẽ.

Khi chuyển xong rương hành lý lên trên xe ngựa đã quá trưa, Âu Dương Mặc Thầ tiến vào xe ngựa rồi nằm lên tấm đệm được xếp ngay ngắn, nhắm mắt ngưng thần, còn Hắc Phong sau khi tiến vào xe ngựa vẫn đang say sưa quan sát bên trong xe, không thể không nói tiêu đề này của hắn cũng thật là một tên biết hưởng thụ.

Bên ngoài xe ngựa chỉ sơn màu đen găm hoa bình thường, đi trong đám người cũng không có gì nổi trội, nhưng kiến trúc bên trong dùng ung dung hoa quý để hình dung cũng không quá, thuận tay có thể chạm vào ám cách*, hai bên xe ngựa là hai cái giường thu nhỏ, rất êm, bên trong thiết kế hai thanh chặn phòng ngừa lúc ngủ vô ý rơi xuống, phần đáy xe ngựa cũng rải thảm nhung màu đen, vì đã vào đông, xe ngựa còn có một ấm lò lớn có thể sưởi ấm bất cứ lúc nào, thậm chí nấu cháo cũng không thành vấn đề, dưới ấm lò có một ám cách nhỏ có thể hút bỏ khói.

(Ám cách: phần rộng được giấu kín, dạng như ngăn tủ ấy.)

“Bố trí xe ngựa này không có vấn đề gì chứ?” Âu Dương Mặc Thầ quét mắt nhìn thẳng vào Hắc Phong đang chăm chú nhìn vào xe ngựa của hắn, lạnh giọng hỏi.

“Không có vấn đề, bố trí của xe ngựa này quá hoàn mỹ, đề, quý phủ của con thật sự là người tài ba xuất hiện trùng trùng điệp điệp, lúc nào giới

thiệu cho vì sư làm quen một chút, làm ra một chiếc xe giống như vậy để ta có chạy đi chạy lại Thiên Sơn tông và quý phủ con cũng không mệt đến đau lưng nhức eo vì ngồi xe ngựa.” Hắc Phong hào hứng tới quên hết mọi thứ, vẻ mặt cười gian đáp lại Âu Dương Mặc Thần.

“Đồ đạc của ta, nhất định phải tự làm, người khác đụng vào sẽ làm dơ bẩn, xe ngựa này là độc nhất vô nhị miễn bất chước.” Âu Dương Mặc Thần nhắm mắt lại, không nhìn vẻ mặt của Hắc Phong trở nên âm trầm, hẳn xác thực không có hứng thú chia sẻ với bất luận kẻ nào.

“Đồ đệ keo kiệt, ngủ.” Hắc Phong xoay người đưa lưng về phía Âu Dương Mặc Thần, mặc dù bị đồ đệ mình cự tuyệt đã như cơm ăn hằng ngày, nhưng ngoài mặt ông vẫn làm cho thật phù hợp.

**** ta là đường phân cách nam chính ưa sạch sẽ ****

Lam Lăng Nguyệt vừa rời khỏi Thiên Sơn tông liền vòng qua Hỏa Linh quốc, trên đường nàng lập kế hoạch muốn dịch chuyển cổ thế lực hùng mạnh ở Hỏa Linh quốc sang cho Kim Hoa quốc, hai năm nay danh hiệu của nàng trên giang hồ càng lúc càng lớn, cho nên muốn một ngày sẽ trở lại Kim Hoa quốc, dùng thanh kiếm sắc bén chính là Quỷ Trung đường trong tay mình để đâm xuyên Lam phủ.

Phu xe đánh ngựa gấp rút đi mười mấy canh giờ rốt cuộc hùng đông ngày thứ hai đã tới Hỏa Linh quốc, Lam Lăng Nguyệt liền thanh toán tiền xe, cầm bọc hành lý tới cửa sau y trạch Quỷ Trung đường, mắt thấy người đánh xe rời đi, gõ cửa Quỷ Trung đường, phân phó môn đồ hậu viện chuyển toàn bộ hành lý vào.

“Chủ nhân, lần này ngài trở về có rời đi ngay không.” Lam Lăng Nguyệt vừa mới vào phòng tiếp khách của Quỷ Trung đường, đường chủ thay thế Hoa Ngạo Tuyết vội tiến lên nghênh đón.

“Trước chuẩn bị cho ta tắm rửa, đợi lát nữa triệu tập đường chủ năm phân đường đến phòng tiếp khách trao đổi chuyện quan trọng.” Lam Lăng Nguyệt cũng không trực tiếp trả lời Hoa Ngạo Tuyết, mà phân phó công việc cho nàng, Hoa Ngạo Tuyết được xem như nhân vật có địa vị và chức

vụ cao nhất trong Quỷ Trung đường, cũng tuyệt đối trung thành với nàng, trên người trên giang hồ gọi là Quỷ Tiên.

“Thuộc hạ lập tức đi làm.” Tác phong làm việc của Hoa Ngạo Tuyết được xưng tụng là sấm rền gió cuốn, lúc Lam Lăng Nguyệt vừa mới tắm rửa xong đã sớm kêu gọi đường chủ các phân đường trong vòng tám trăm dặm Hỏa Linh quốc trở về.

Sau khi Lam Lăng Nguyệt tắm xong, để tẩy nết cho mình yêu hồng cầm bào chỉ có duy nhất, chải lần tóc đen thắm ngay ngắn ra sau tai, bôi qua một chút kem dưỡng da rồi mới cẩn thận đeo lên chiếc mặt nạ hồng quý mới được đặt làm riêng, đi nhanh về hướng phòng tiếp khách.

(Chú thích ở đây một chút: mặc dù ghi là hồng trong yêu hồng cầm bào, nhưng thực chất là màu đỏ, trung quốc gọi màu đỏ là hồng sắc. Nên câu edit ra là cầm bào màu đỏ yêu mị, cơ mà dài quá nên ta để như cũ =)))))).)

Đường chủ các phân đường đang uống trà ở phòng tiếp khách nghe tiếng bước chân càng lúc càng gần, vội ngẩng thẳng người, mặc dù khuôn mặt và tuổi tác chủ tử không lớn, thế nhưng dường như nàng ấy luôn mang theo một khí chất cường hãn, độc thuật nham hiểm cũng khiến cho họ vì thế mà sợ hãi.

“Thuộc hạ khấu kiến chủ nhân.” Nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt đến, mọi người vội vàng quỳ xuống thỉnh an.

“Đứng lên.” Lam Lăng Nguyệt ngẩng ổn định trên ghế, nhìn chúng đường chủ vẫn quỳ trên đất, ra hiệu cho bọn họ đứng lên.

“Hôm nay tìm tới các vị là có chuyện quan trọng muốn tuyên bố, ta đã quyết định di dời tổng đường Quỷ Trung đường đến Hoa đô của Kim Hoa quốc, Hỏa Linh quốc chỉ để lại một phần năm thế lực, năm phân đường các người ai đi ai lưu.” Ngay sau đó Lam Lăng Nguyệt nói ra quyết định của chính mình, vừa dứt lời phía dưới một trận thảo luận.

“Chủ nhân, ngài có muốn suy nghĩ thêm một chút hay không, dù sao thế lực ở Hỏa Linh quốc chúng ta mới vừa ổn định, ngài quyết định như vậy có

phải quá mức qua loa không?” Đường chủ nhị phân đường Quỷ Trung đường Trầ n Mai Tuyết hai tay nắm chặt chân quỳ xuống, lấy can đảm cất lời.

“Đúng vậy, chủ nhân, hiện tại chúng ta ở Hỏa Linh quốc cũng đã là đại nhân vật có tiếng nói, đường đột dòi đi như vậy tổn thất sẽ rất nghiêm trọng.” Đường chủ ngũ phân đường Quỷ Trung đường Vũ Văn Cừu trong giọng nói xen lẫn oán giận, bản thân lúc này vừa mới trèo lên được cái chức đường chủ ngũ phân đường còn chưa vét được tí mỡ nào, nếu cứ như vậy mà đi sao có thể cam tâm.

“Vũ Văn Cừu, vậy ngươi cảm thấy quyết định thế nào mới không đường đột.” Lam Lăng Nguyệt khoe miệng câu lên một tia cười tà, con ngươi lạnh như băng lóe ra một tia nghi ền ngẫm.

“Thuộc hạ cho rằng nên lấy Hỏa Linh quốc làm trung tâm, thành lập xây dựng phân đường ở Kim Hoa quốc, như vậy ích lợi được sử dụng lớn nhất.” Vũ Văn Cừu thấy Lam Lăng Nguyệt trực tiếp bỏ qua nhị đường chủ Trầ n Mai Tuyết, hỏi thẳng mình lập tức có loại cảm giác được coi trọng.

“To đầu mà không có não, ánh mắt thiên cận, bằng ngươi mà cũng lên làm đường chủ ngũ phân đường à, từ hôm nay cách chức đường chủ, cút khỏi Quỷ Trung đường.” Lam Lăng Nguyệt xem thường nhất loại người dùng lông gà làm cờ*, Vũ Văn Cừu không biết tiến lùi giữ lại cũng vô dụng.

(Dùng lông gà làm cờ:Ngày xưa trong quân thường dùng một loại cờ nhỏ, trên đầu cán cờ có thêm một mũi tên, gọi là ‘lệnh tiễn’, có thể coi như chỉ thị của thượng cấp. Hơn nữa thời đó thường dùng giấy viết lệnh, trên giấy có thêm lông một loài vật nào đó để làm dấu, số lượng càng nhiều thì lệnh đó càng khẩn cấp. Đương nhiên lông con gì đó thì vô dụng, cái quan trọng là lệnh trên giấy.

Sau này, câu này được dùng với nghĩa: một người nào đó dựa hơi kẻ trên để ra lệnh = dùng quyền mưu, lấy giả làm thật; hoặc mag nghĩa chuyện bé xé ra to, dùng chuyện khác để nói chuyện mình.)

“Không ngờ đường đường là đường chủ Quỷ Trung đường vậy mà bụng dạ hẹp hòi không chịu nghe hiểu lời khuyên can thì cũng đành, lại còn ngang nhiên sỉ nhục ta, sĩ có thể chết không thể chịu nhục, Vũ Văn Cừu ta theo người thực sự là đen đủi tám đời.” Vũ Văn Cừu vốn là người tâm cao khí ngạo, thấy Lam Lăng Nguyệt nói mình như vậy liền chỉ vào Lam Lăng Nguyệt tức giận mắng mỏ.

Lam Lăng Nguyệt hừ lạnh một tiếng, lấy một viên ngũ độc hoàn, sử dụng lăng ba khoái bộ trong chớp mắt đã tới cạnh Vũ Văn Cừu, điểm huyết vị của hắn, nhét mạnh được hoàn vào trong miệng hắn, nhìn Vũ Văn Cừu trúng độc lăn trên mặt đất ra sức gãi mặt, trên mặt bị gãi thành từng đường máu, Lam Lăng Nguyệt thưởng thức một hồi rồi phân phó ném ra ngoài.

“Nếu bốn đường đã ra quyết định, vậy cũng đã dẫn đo suy nghĩ rồi, lúc trước mở ra Quỷ Trung đường chính là muốn làm việc cho ta, sao lại lo sợ đặt chân lên Kim Hoa quốc, nếu tâm mắt của các người hạn hẹp đến thế, vậy thì nhà ai người nấy về luôn đi.” Lam Lăng Nguyệt lặp lại rõ ràng một lần nữa, lời giải thích này coi như là cho bọn họ thể diện.

Vừa mới có Vũ Văn Cừu nhận kết cục vì khiến chủ nhân khó chịu, người bên dưới đến thở mạnh cũng không dám, không khí một lần nữa tiến vào tình trạng im ắng.

“Chủ nhân nói rất đúng, chỉ là nếu như chủ nhân không vội vã phải lập tức dời đi, có thể tham gia tổ chức đấu giá sáu ngày sau ở Hỏa Linh quốc rồi mới dời đi được không, tại hội đấu giá sẽ có thánh phẩm con báo mắt đỏ, kỳ huyết dành cho việc chế thuốc của ngài sẽ mang lại thành công lớn mà không tốn nhiều công sức, không biết ngài có hứng thú hay không.” Hoa Ngạo Tuyết cất tiếng phá vỡ sự trầm tĩnh. Lấy tin tức có ích mình nhận được báo cho chủ nhân biết.

“Nếu không đoạt được vào tay thánh phẩm con báo mắt đỏ chẳng phải lãng phí của trời sao, vậy ngày xuất phát chuyển đến sau sáu ngày nữa.” Vừa nghe đến con báo mắt đỏ, Lam Lăng Nguyệt nổi lên hứng thú, bên trong sách quý từng nhắc tới loại thần vật này, nhưng mà công hiệu công dụng của nó chỉ giải thích có đôi câu vài lời.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Chạm Mắt

Editor: Junenar

Bởi vì buổi đấu giá lần này tại Hỏa Linh quốc tập trung dồn vào con báo mắt đỏ, con báo hấp dẫn các nhân sĩ của các quốc gia, toàn thân thân vật này là báu vật, nghe nói sinh hoạt ở nơi lạnh lẽo khắc nghiệt, hầu như rất ít người nhìn thấy vẻ ngoài của nó, nói gì đến săn bắt, có cái này, buổi đấu giá năm nay nhất định sẽ hết sức náo nhiệt.

Phía bên kia Âu Dương Mặc Thần và Hắc Phong ra roi thúc ngựa, đi bất kể ngày đêm, cuối cùng tới nơi vào sáng sớm ngày diễn ra buổi đấu giá ở Hỏa Linh quốc, bởi vì cả ngày nằm bẹp ở trong xe ngựa, đối với Âu Dương Mặc Thần ưa sạch sẽ thật sự khó chịu, chuyện đầu tiên khi vừa xuống xe ngựa là tìm đến quán trọ tên Hữu Bồng Lai tắm rửa thay y phục, gột rửa thật sạch những dơ bẩn trên người.

Hắc Phong thì ngồi ở nhà gian lâu hai uống trà ăn cao điểm, vừa chờ Âu Dương Mặc Thần, vừa nhìn qua cửa sổ đoàn người tới lui bên ngoài.

Y phục Âu Dương Mặc Thần đều mang sắc tối, chủ yếu thiên về màu đen, sau khi hất đổi sang cẩm bào màu tím, cầm trong tay Âm Huyết kiếm vào nhà gian, đặt kiếm lên ghế bên cạnh Hắc Phong rồi ngồi xuống, tự rót cho bản thân một ly trà nóng.

“Đồ đệ, trên vỏ Âm Huyết kiếm của con có hai đòng tiên từ lúc nào vậy.” Hắc Phong cầm Âm Huyết Kiếm phát hiện ở giữa vỏ kiếm hơi lộ ra đỉnh của hai miếng tiên đòng giống như là dùng nội lực khảm vào, thanh kiếm này chính là ông nhờ Bách Diệp sư huynh chế tạo cho ông, cho nên ông vô cùng quen thuộc thanh kiếm này.

“Có từ năm năm trước, là do người không phát hiện sớm.” Âu Dương Mặc Thần cũng không tính giải thích, dù sao hai đồng tiền này đối với hắn mà nói chỉ là nổi sỉ nhục.

(Thế anh còn giữ làm gì =))))))

“Có phải hai đồng tiền này có ý nghĩa đặc biệt gì hay không? Đừng nói với ta là sáng ý của con, bởi vì hai đồng tiền cùng vỏ kiếm chẳng ăn nhập với nhau chút nào.” Hắc Phong vô cùng hứng thú nhìn chăm chú tiêu đề của ông, trực giác nói cho ông biết rằng hắn là hai đồng tiền này phải có nguyên nhân nào đó, chẳng lẽ tiêu đề ông mới biết yêu, đây chính là tín vật đính ước, nhưng mà bản tính hòa thượng của ông có thể gần nữ sắc sao?

(Ông này đoán giỏi thế xD)

“Không thể trả lời.” Âu Dương Mặc Thần có chút không thoải mái quay mặt đi không nhìn tới Hắc Phong, kỳ thực chính hắn cũng không hiểu dụng ý lúc trước khảm hai đồng tiền vào vỏ kiếm là gì, nữ nhân kia biến mất đã năm năm, không một chút manh mối, giống như đã bốc hơi khỏi nhân gian.

“Vi sư mới không thèm quan tâm, ăn no rồi, chúng ta đi thôi, đi sớm xác định vật phẩm con báo mất đồ của chúng ta.” Hắc Phong đứng lên nhìn bên ngoài là phục sức của các quốc gia liên biết hôm nay nhất định sẽ chiến đấu sống chết đến cùng.

“Được.” Âu Dương Mặc Thần cũng đứng lên theo Hắc Phong rời khỏi khách sạn, hắn không muốn lãng phí nhiều thời gian ở đây, buổi đấu giá nhanh chóng kết thúc một chút, hắn cũng nhanh chóng lên đường về, hắn chẳng hứng thú mấy với con báo mất đồ, chỉ là có hứng thú với máu của nó thôi.

Buổi đấu giá Hỏa Linh quốc diễn ra bên trong một hội quán tên là Kim Diễm Đường ở Linh đô, hội quán tổng cộng có bốn tầng, tầng thứ ba thứ tư dành cho giới nhân sĩ cao cấp thượng lưu đi lại, giá khởi điểm đồ vật bán đấu giá đầu là mười vạn lượng vàng, lão bản sau màn Trúc Dung của hội

quán Kim Điền Đường gây bão trên thương trường ba mươi năm, lão đại dẫn đầu thương mạch tại Hỏa Linh quốc với số lượng thanh lâu cần đồ nổi tiếng nhiều không kể hết, tuy rằng năm mươi tuổi mới lộ diện, nhưng cũng vì quanh năm tảo sắc bào mòn gần hết thân thể, so với những người đồng tuổi có vẻ già nua hơn rất nhiều. Ngày hôm nay là ngày trọng đại, từ sớm Chúc Dung đã dẫn theo thập ngũ di nương tới bên ngoài hội quán Kim Điền Đường chỉ huy bọn tiểu nhị chuẩn bị kiểm kê vật phẩm bán đấu giá ngày hôm nay.

(Thật ra trong bản raw phía trên là Chúc Vinh, phía dưới là Chúc Dung, mình nghĩ do tác giả viết nhầm mà, nên sẽ chỉnh lại thành Chúc Dung hết.)

**** ta là đường phân cách đại Nguyệt nhi ****

Bên trong Quý Trung đường, Lam Lăng Nguyệt sớm bị Hoa Ngạo Tuyết gọi dậy, thay đổi y phục, cẩn thận đeo lên chiếc mặt nạ hồ ly quỷ, nhìn chiếc mặt nạ quái đản tà mị kia trong gương đồng, khóe miệng hơi nhếch lên, gương lên một nụ cười như có như không.

“Chủ nhân, ngài cảm thấy buổi đấu giá ngày hôm nay chúng ta sẽ giành được bao nhiêu phần thắng.” Hoa Ngạo Tuyết đang tính toán ngân lượng, phân tích sơ sơ sẽ phải bỏ ra bao nhiêu vàng.

“9,99 phần trăm, không cần mang theo quá nhiều.” Lam Lăng Nguyệt thu thập những vật phẩm cần thiết mang theo, hoàn hồn đan và Huyền Băng ngân châm mà nhị sư huynh tặng cho mình, hết sức tùy ý đáp trả câu hỏi Hoa Ngạo Tuyết.

“Có phải chủ nhân có diệu kế cầm nang không?” Hoa Ngạo Tuyết biết chủ tử không phải dạng người thích nói quá, chỉ là tò mò không biết chủ tử đang bán cái nút gì.

“Không có diệu kế cầm nang nào cả, ta chỉ là tìm hiểu qua một chút về lão bản của Kim Điền Đường Chúc Dung mà thôi.” Lam Lăng Nguyệt ngẩng ngửa bình được hoàn trong tay, quả thực nàng từ trước tới nay không bao giờ làm việc gì mình không nắm chắc.

Mặc dù Hoa Ngạo Tuyết nghe xong chính là sương mù giăng lối (=))))), thế nhưng nàng cũng không hỏi nhiều thêm, dù sao cũng làm thuộc hạ, biết chừng mực là đi đâu nàng hiểu rất rõ.

“Chủ tử, canh giờ không còn sớm, chúng ta khởi hành thôi, dự là đường chủ nhị phân đường Thẩm Mai Tuyết cũng đã ở trong một nhả gian tại Kim Điện Đường chờ ngài rồi.”

“Đi thôi.” Lam Lăng Nguyệt sửa sang lại ống tay áo cầm bào một chút rồi lên xe ngựa, xe ngựa chạy khoảng chừng hơn nửa canh giờ rồi cuộc cũng tới phía ngoài hội quán Kim Điện Đường.

Lam Lăng Nguyệt vừa xuống xe liền gây nên một trận xôn xao không nhỏ, dù sao danh hiệu Quỷ La Sát của nàng không phải hư danh, rất nhiều nhân sĩ trong giang hồ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Quỷ La Sát, giống như lời đồn đại, yêu hồng cầm bào, mặt nạ hồ ly quỷ, mặc dù hãn trông mảnh mai nhỏ nhắn hơn so với lời đồn đại, nhưng vừa xuất hiện toàn thân tỏa ra khí chất cường hãn, sát khí tà mị cũng làm cho người vây xem không tự chủ đẹp sang hai bên mở ra một con đường, Hoa Ngạo Tuyết nhìn phía trước mở đường cho Lam Lăng Nguyệt, bên trái và bên phải thì có Hạ Ca và Đông Thanh hộ pháp bảo hộ bên mình.

Chúc Dung ở bên trong đang tới tới lui lui tiếp đãi khách quý thì nghe từng từng thông báo đường chủ Quỷ Trung đường Quỷ La Sát đã tới, chân giống như được thoa mỡ chạy vội ra ngoài đón, tình trạng thân thể gã không mấy lạc quan, y thuật Quỷ La Sát lại có thể so với cải tử hồi sinh không khác là bao, cho nên nếu gã có thể bắt chuyện được với vị tổ tông này, như vậy tuổi thọ của gã có thể được bảo đảm rồi.

Cũng trong lúc đó Hắc Phong và Âu Dương Mặc Thần cũng ở trong đội ngũ chờ đợi tiếp kiến, dù sao quan to quý tộc rất nhiều, hơn nữa đây là dị quốc, để phòng ngừa ám sát, Âu Dương Mặc Thần cải trang thành một phú thương, nhìn bóng lưng yêu hồng cầm bào trong đám người đang không ngừng tung hô, hãn không khỏi nhìn vài lần, cảm giác hình như đã thấy qua ở đâu đó, trực giác xác định, hãn kéo Hắc Phong di chuyển, tính nhìn rõ khuôn mặt của bóng lưng kia.

“Được Quý đường chủ chiêu cố tới bản hội quán, thật làm cho Chúc mỗ vô cùng mừng rỡ, mời vào bên trong.” Chúc Dung một thân áo bào màu vàng, bộ dạng tai to mặt lớn khi nói chuyện, còn có chút thờ dốt.

“Chúc lão bản khách khí, vậy chúng ta xin phép vào bên trong.” Bề ngoài Lam Lăng Nguyệt nói chuyện khách sáo, âm thầm phóng băng châm sắp tan một nửa trong tay vào huyết nội quan của Chúc Dung, lén lút thì không biết quý không hay vậy mà lại rơi vào trong mắt Âu Dương Mặc Thần.

Lam Lăng Nguyệt cảm nhận được có hàn quang bắn về phía mình, cảnh giác quay đầu lạnh lùng nhìn thẳng vào con người âm lãnh của Âu Dương Mặc Thần.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Có Phải Chúng Ta Từng Gặp Nhau

Editor: Junenar

Lam Lăng Nguyệt cảm nhận như có hàn quang bắn về phía mình, cảnh giác quay đầu lạnh lùng nhìn thẳng vào con người đen tuyền âm lãnh của Âu Dương Mặc Thần.

Trong lúc bốn mắt giao nhau phóng ra từng trận khí bức người, đám người xung quanh đều mơ hồ cảm giác được nhiệt độ giảm xuống nhanh chóng, khi Lam Lăng Nguyệt nhìn thấy rõ khuôn mặt của Âu Dương Mặc Thần, mặt nạ che đi đôi môi đỏ mọng đang nhếch lên ý cười như có như không, nam nhân này cho nàng một loại quen thuộc, tựa hồ đã gặp qua ở đâu đó, thế nhưng nàng nghĩ mãi cũng không nhớ được.

Còn Âu Dương Mặc Thần ở khoảng khắc Lam Lăng Nguyệt quay mặt nhìn hắn kia liền nhận định yêu cầu cảm bào là một nữ nhân, chỉ là mặt nạ hồ ly quỷ che giấu không nhìn rõ ngũ quan, hơn nữa khoảng cách cũng không gần, phía sau hắn có mấy đại hán người đầy mồ hôi không ngừng chen lấn đi lên, khiến Âu Dương Mặc Thần vốn ưa thích sạch sẽ phải chau mày, quay mặt đi liền hung hăng lôi Hắc Phong vào hội quán.

“Chủ tử, ngài cười gì vậy.” Hạ Ca phía bên phải Lam Lăng Nguyệt thấy chủ tử nhà mình bật cười khó hiểu, vô cùng kỳ quái.

“Không có gì, chỉ là bất ngờ gặp được một người thú vị.” Lam Lăng Nguyệt không nhiều lời, nàng biết việc mờ ám bản thân vừa làm với Chúc Dung không thoát khỏi ánh mắt của nam nhân kia, chỉ là biết cũng không làm được gì, bằng châm tan, không có chứng cứ để tra xét, con báo mắt đỏ ngày hôm nay sẽ không thuộc về ai hết trừ nàng ra.

Tình trạng bị vây quanh qua đi, Lam Lăng Nguyệt được Chúc Dung an bài chỗ ngồi dành cho khách quý trong một căn phòng cho buổi đấu giá, buổi đấu giá bắt đầu bằng lời mở đầu của Chúc Dung, đòtốt nhất sẽ được giữ đến cuối buổi, buổi đấu giá lần này diễn ra trong hai canh giờ, đòt vật đấu giá phong phú vô cùng, thứ đòLam Lăng Nguyệt cảm thấy hứng thú nhất thì lại là vật đấu giá then chốt lần này, tính toán canh giờ, Lam Lăng Nguyệt nhắm mắt nghỉ ngơi, nàng dùng băng châm đâm huyết nội quan của Chúc Dung là để làm giảm quá trình phản ứng trao đổi giữa tim và thận của gã, băng châm vào da, hàn khí xâm nhập cơ thể, Chúc Dung chịu đựng không quá nửa canh sẽ đầu choáng mắt hoa, tay chân tê dại. Việc nàng cần làm hiện tại là ngồi đợi cá mắc câu.

Tâm tình nhị chương quỹ của Kim Điện Đường dâng trào mãnh liệt chủ trì buổi đấu giá, bầu không khí mỗi lúc một nóng khi một bảo kiếm chất lượng trung, thượng đẳng được thét với giá trên trời, Chúc Dung dưới đài hoan hỷ đến không kiềm chế nổi, bàn tính nhỏ bằng vàng trong tay lạch cách tính toán lợi nhuận ngày hôm nay, nhập số tiền vào sổ sách.

Bởi lần đấu giá này được hưởng ứng mạnh mẽ, chỉ trong một giờ ngắn ngủi, Chúc Dung đã thu về được năm nghìn tám trăm vạn bạc trắng, có lẽ nhìn thấy con số to lớn mà hưng phấn quá độ, máu xông lên não, trong khoảng thời gian ngắn bàn tay cần bàn tính nhỏ bằng vàng của Chúc Dung bắt đầu trở nên mất cảm giác không nghe theo sai khiến, bên tai như có vô vàn con ong bay loạn, có loại cảm giác nghẹt thở, sắc mặt cũng chuyển đỏ, ý thức được thân thể bệnh biến nghiêm trọng, gã liêu mạng dùng tay trái đập đập thập ngũ di nương bên cạnh đang xem buổi đấu giá.

“Lão gia ngài làm sao thế này?” Thập ngũ di nương thấy sắc mặt đột biến của Chúc Dung, lập tức tay chân luống cuống.

“Suyt, đừng lộ ra, không thể để cho tân khách tham gia buổi đấu giá nghe thấy, nàng đỡ ta đến mật thất lần bốn, sau đó phân phó người lặng lẽ mời người đeo mặt nạ holly quý hàng phía trước tới.” Chúc Dung khó nhọc dặn dò thập ngũ di nương, không thể không bội phục chính là bộ dạng đã xui lơ đến mức này, đầu óc vẫn rất tỉnh táo, sắp xếp từng bước ổn thỏa. Không hổ là thương nhân.

Thật ngũ di nương cần tuân lời dặn dò đỡ Chúc Dung đến mật thất lần bốn, sau đó sai người đi mời Quỷ đường chủ.

“Quỷ đường chủ, lão gia nhà ta có chuyện quan trọng muốn thương lượng cùng ngài, xin hỏi ngài có thể nể mặt ông ấy không.” Tùy tùng đến truyền lời Chúc Dung lấy lý do cơ mật đến bên tai Lam Lăng Nguyệt khẽ nói.

“Hôm nay đã tới tham gia buổi đấu giá của Chúc lão gia, nhất định phải cho thể diện chứ, đi, người dẫn ta đi.” Lam Lăng Nguyệt không có chút vênh váo, vô cùng sáng khoái đáp ứng, nòng đợi một canh giờ, cuối cùng cũng không vô ích.

Trái lại tùy tùng Chúc Dung lại thoáng sửng sốt, hẳn không ngờ Quỷ đường chủ từ xưa tính tình cổ quái vậy mà hôm nay lại sáng khoái như vậy, có chút không quen, sau khi bình tĩnh lại liền gấp gấp đi trước dẫn đường.

Sau khi rẽ ngoặt qua nhiều hành lang uốn lượn, cuối cùng Lam Lăng Nguyệt đi theo tùy tùng kia tới được mật thất, vừa đi vào mật thất liền nghe thấy tiếng Chúc Dung khẽ rên rỉ thống khổ.

“Quỷ đường chủ, rốt cuộc ngài đã tới, van cầu ngài cứu ta với.” Chúc Dung vừa nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt tựa như nhìn thấy cứu tinh, bất chấp hình tượng của bản thân, lộn bộp quỳ trên mặt đất, gãi sợ chết, sợ phản ứng thân thể lúc này chính là cảnh báo tới số chết.

“Chúc lão gia, người biết Quỷ La Sát ta không phải bất kỳ ai cũng sẽ cứu, cho ta một lý do cứu người đi.” Lam Lăng Nguyệt né tránh Chúc Dung quỳ gối trước mình, trong lời nói lộ ra không vui.

Chúc Dung biết tính tình tổ tông này, cũng biết chính mình đường đột cầu cứu nàng, mạo phạm cấm kỵ của nàng, chỉ là liên quan đến tính mạng dòng dõi gã đành bất chấp những điều khác, quyết tâm liều mạng, đau lòng nói: “Nếu như hôm nay Quỷ đường chủ cứu Chúc mỗ, vậy lợi nhuận buổi đấu giá ngày hôm nay, Chúc mỗ sẽ cắt bỏ một phần mười đưa cho ngài.”

“Thật không tiện, lợi nhuận buổi đấu giá còn chưa lọt nỏ vào mắt ta, nếu như không còn đi đâu gì cần nói, vậy ta xin cáo từ trước.” Lam Lăng Nguyệt bĩu môi, chút ít tiền kia, thật đúng là nhìn không vừa mắt nàng.

“Vậy ngài nói, ngài muốn cái gì? Chỉ cần ngài nói ra, Chúc mỗ nhất định sẽ làm.” Chúc Dung thấy Lam Lăng Nguyệt định đi, lập tức cuống lên.

“Thằng thẩn, ta muốn vật phẩm đấu giá con báo mắt đỏ kia.” Lam Lăng Nguyệt đi thẳng vào vấn đề chính, nói bản thân có hứng thú đối với con báo mắt đỏ.

Sắc mặt Chúc Dung bỗng chốc trở nên trắng bệch hơn, thứ kia chính là thứ quan trọng cuối cùng, tuyệt đối không thể uổng phí tặng người, Kim Điện Đường của gã cũng phải giữ danh dự đến cùng, chỉ là mệnh của mình còn đang nằm trong tay Quỷ La Sát, kế trước mắt, biện pháp có thể bảo toàn Kim Điện Đường cùng với mệnh giá của bản thân chính là tổn thất, số tiền lớn đổ vào con báo mắt đỏ lại tặng cho Quỷ La Sát, chỉ là nghĩ tới hết thảy tâm huyết của mình trong khoảng thời gian này thoát cái đồ sông đổ bể, mất hết vốn liếng, Chúc Dung tức đến đau gan nói: “Được, ta đáp ứng người.”

“Thành giao, đây là hoàn hồn đan dùng nước ấm hòa tan uống vào có công dụng giảm đau, người uống trước cái này để hóa giải cơn đau nhức, chờ đến khi tròn mắt đỏ của báo vào tay ta thì khi đó ta sẽ chữa bệnh cho người.” Lam Lăng Nguyệt cần được hoàn trong tay đưa cho thập ngũ di nương của Chúc Dung, rồi ra khỏi mật thất, tựa hồ toàn bộ kế hoạch tiến hành như bình thường, cho tới bây giờ nàng muốn gì đâu không cần tốn quá nhiều sức.

Chẳng qua khi Lam Lăng Nguyệt ra khỏi mật thất, dọc theo hành lang lầu bốn tìm kiếm chỗ đi xuống, thời điểm đi lướt qua Âu Dương Mặc Thần ra ngoài hít thở không khí liền bị Âu Dương Mặc Thần tóm lấy cổ tay.

Âu Dương Mặc Thần ngửi thấy mùi thơm trên cơ thể Lam Lăng Nguyệt giống như đã từng ngửi qua, lạnh giọng dò xét: “Nữ nhân, có phải chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu đó không.”

“Lại là người, buông tay, bằng không đừng trách ta không khách khí.” Lam Lăng Nguyệt tức giận quay mặt nhận ra là nam tử đã nhìn thẳng vào mắt mình ở cửa hội quán lúc trước, con người lạnh lùng bắn ra tức giận, nàng ghét nhất bị người tóm cổ tay.

“Mùi hương trên người người rất quen, người trả lời câu hỏi của ta, ta sẽ buông tay.” Bàn tay Âu Dương Mặc Thần không có dấu hiệu buông lỏng, cũng không bởi vì Lam Lăng Nguyệt tức giận mà e ngại.

“Lưu manh, Quỷ La Sát ta mà người cũng dám mạo phạm, muốn chết hả.” Lam Lăng Nguyệt nghe đến đoạn mùi hương cơ thể, hai má lập tức ửng đỏ, tay phải bị lôi kéo chột chuyển, tay trái thuận thế bắn độc châm về phía Âu Dương Mặc Thần.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiê
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Quỷ Vương Vs Quỷ La Sát

Âu Dương Mặc Thầ bắt ngờ bị độc châm phóng tới trở tay không kịp, buông lỏng tay đang siết lồi Lam Lăng Nguyệt, chân trước chột nghiêng về phía sau, độc châm lướt qua cánh tay của hắn bắn tới cây cột bằng bạc ở bên cạnh, phần bị độc châm ăn mòn trong nháy mắt biến thành đen, có thể thấy loại độc châm này thật kinh khủng.

“Nữ nhân người ra tay ác độc như vậy, đang khiêu chiến giới hạn của ta sao?” Trong con người âm lãnh của Âu Dương Mặc Thầ hiện lên tức giận, hắn không thích bị người đánh lén, lại càng không đáng để động thủ với nữ nhân.

“Người mới đang khiêu chiến giới hạn của ta, lần này là cảnh cáo, lần tiếp theo ta sẽ nhắm thẳng vào mệnh môn của người, có câu minh thương dễ tránh, mặc dù võ công của người xác thực cao hơn ta, nhưng người vẫn không có phần thắng đâu.” Lam lăng Nguyệt vừa nói vừa chăm chú nhìn hạ bàn* Âu Dương Mặc Thầ, độc châm trong tay áo nhắm chuẩn vào huyệt vị hạ bàn của hắn, phòng ngừa hắn đánh úp bất ngờ, mặc dù nam nhân đối diện công lực cực cao, nhưng ấn đường biến thành màu đen, trên người mang theo âm khí rất nặng, nhìn tướng mạo của hắn chắc hẳn do trúng độc gây nên.

(Hạ bàn: từ phần eo trở xuống, các nàng đừng nghĩ bậy nhaaaa xD)

“Nữ nhân, ta không ngại thử thêm lần nữa, xem độc châm của người nhanh hơn, hay Âm Huyệt kiếm của ta nhanh hơn.” Tay phải Âu Dương Mặc Thầ nắm lấy Âm Huyệt kiếm càng thêm chặt, kiếp này sỉ nhục lớn nhất của hắn chính là thân thể nhiễm độc, lời Lam Lăng Nguyệt thốt ra chẳng khác gì sát muối vào vết thương của hắn không hề sai lệch.

Đương lúc hai người giằng co ác liệt nhất, Hắc Phong ra ngoài tìm Âu Dương Mặc Thần nhìn thấy tiểu đồ đệ đang chạm trán với một người đeo mặt nạ mặc y phục màu đỏ, vội vàng vàng chạy tới, mục đích bọn họ tới đây ngày hôm nay là để đoạt con báo mắt đỏ, thế mà tiểu đồ đệ lại gây náo loạn, toàn thân tỏa ra hơi thở chết chóc, thật là đáng sợ.

“Tiểu đồ đệ, con đang làm gì vậy, lâu ba vẫn đang tiến hành buổi đấu giá, đừng nên kích động, đừng quên mục đích chuyển này của chúng ta.” Hắc Phong không quên liếc qua người đeo mặt nạ một cái, chỉ là cảm giác đôi mắt có chút quen quen, nhưng không có thời gian suy nghĩ nhiều, toàn tâm toàn ý của ông đều dồn vào tiểu đồ đệ.

Lam Lăng Nguyệt nhìn thấy Hắc Phong đến, tâm tình vốn có chút hồ hởi nhưng khi nghe thấy ông gọi người đối diện kia là tiểu đồ đệ, lập tức hóa đá, thì ra tên lưu manh kia là đồ đệ sư thúc nàng, vội âm thầm thu độc châm lại, dù sao người nọ cũng là đồ đệ sư thúc nàng, độc thuật của mình thì lại do chính sư thúc truyền thụ, nàng không thể trước mặt sư thúc múa rìu qua mắt thợ được, để tránh bại lộ thân phận hiện tại.

“Người chính là Quỷ La Sát mà giang hồ đồn đại phải không, chuyện hôm nay hiểu lầm thôi, lão phu cũng có danh tiếng y độc lão tổ trên giang hồ, chuyện hôm nay hy vọng có thể nể mặt lão phu, không tính toán nữa, ngày khác lão phu sẽ sắp xếp tự mình đến nhà thăm hỏi.” Hắc Phong thấy sát khí trên người đồ đệ mình đã thu lại, liền nhìn thẳng vào đôi mắt có chút quen thuộc của người mặc y phục đỏ nói.

“Tiền bối nghiêm trang rồi, Quỷ La Sát ta cũng là con người, lão tiền bối đã lên tiếng, chuyện hôm nay ta sẽ không so đo, chỉ là đồ đệ ngài đang đồ lăng tử* như vậy chắc hẳn do quản giáo không nghiêm.” Lam Lăng Nguyệt cố ý dè xuống dây thanh quản, dùng âm điệu có chút trầm thấp đáp lại Hắc Phong, sao nàng dám không nể mặt sư thúc nàng chứ.

(Đồ đồ lăng tử: gọi những kẻ háo sắc xấu xa.)

“Nhất định nhất định, vậy chúng ta cáo từ trước.” Lúc Hắc Phong nghe đến bốn chữ đồ đồ lăng tử con mắt giật mạnh, nhưng nghe giọng điệu nói chuyện của người ta, lại nhìn khuôn mặt hơi âm trầm của tiểu đồ đệ

hắn, đoán hắn tiêu đề hắn đã làm chuyện gì đó, chỉ là cái việc “nghiêm hình khảo vấn” này trước hết cần phải quay về chỗ ngồi rồi hắn bắt quái, chứ không thể ở trước mặt người khác, mặt mặt lăm.

“Không tiến.” Lam Lăng Nguyệt nhìn thấy Hắc Phong rời đi, thở phào, vừa xong thật sự sợ sự thúc của nàng nhận ra, như vậy thì nguy to. Hơn nữa kế hoạch của mình sẽ bị phá hỏng.

**** ta là đường phân cách nam chính nín nhịn ****

Tại lâu bốn Hắc Phong chần chừ theo sát phía sau Âu Dương Mặc Thần, dò hỏi hắn chuyện gì vừa mới xảy ra, sao có thể bị người ta nói thành đang đề phòng.

“Không muốn trả lời.” Âu Dương Mặc Thần bước nhanh hơn, chỉ với bốn chữ âm lãnh mà bá đạo đã bóp chết toàn bộ lòng hiếu kỳ của Hắc Phong.

“Đề phòng keo kiệt, ta chỉ là cảm giác Quỷ La Sát kia hình như đã gặp qua đâu đấy.” Câu nói Hắc Phong nhỏ giọng thì thầm thì vô tình lọt vào tai Âu Dương Mặc Thần.

“Người cũng từng gặp qua nàng?” Âu Dương Mặc Thần nhíu mày, xem ra nữ nhân kia thật sự quý dị. Chẳng lẽ nàng có cổ thuật nào đó, khiến người ta sinh ra cảm giác quen thuộc?

“Không rõ ràng lắm, mấy năm nay mỗi ngày qua lại hai bên, gặp qua hơn nghìn vạn người, làm sao ta biết được có phải ảo giác hay không.” Hắc Phong nhún vai, tiêu đề không làm thỏa mãn ham muốn bắt quái của ông, ông cũng không thêm thỏa mãn hắn.

Âu Dương Mặc Thần nhìn thấu tâm tư Hắc Phong, ông cũng đang khiêu khích mình, hắn càng không có hứng thú, không khỏi bước nhanh hơn, tính toán canh giờ con báo mất đồ cũng sắp được mang ra đấu giá rồi.

Còn Lam Lăng Nguyệt cũng tìm được lối về chỗ ngồi tại lâu ba, Hạ Ca hộ pháp bên người vội vàng đưa chiếc khăn thấm ướt để chủ tử lau tay.

“Chủ tử, thời gian ngài đi đủ lâu, cuộc đấu giá con báo mắt đỏ sắp bắt đầu rồi.” Đông Thanh bùng lên một ít bánh ngọt đồng thời nhỏ giọng báo lại tiến độ buổi đấu giá.

“Chúng ta cứ xem cuộc vui là được, báo cho Hoa Ngạo Tuyết ra giá thích hợp là được, chúng ta không cần xuất hết toàn lực, tự nhiên có người sẽ dâng con báo lên thôi.” Lam Lăng Nguyệt phân phó Đông Thanh báo ám lệnh cho Hoa Ngạo Tuyết biết, sau đó nhắm mắt nghỉ ngơi.

Có lẽ oan gia ngõ hẹp, mặc dù vị trí chỗ ngồi của Âu Dương Mặc Thần khá thấp, nhưng lại vừa vặn chếch vị trí chỗ ngồi của Lam Lăng Nguyệt, hắn ngồi thẳng người lên là có thể nhìn thấy gò má của Lam Lăng Nguyệt, lúc này nữ nhân kia lại có thể ngủ được, nàng là nắm chắc phần thắng, hay chỉ đến vui chơi, Âu Dương Mặc Thần không thể nào suy đoán được tâm tư của nàng.

“Các vị tân khách, vật phẩm tiếp theo lên sàn chính là con báo mắt đỏ mà các vị đại gia mỗi mắt chờ mong, đây là thần vật trong truyền thuyết, tin rằng câu chuyện toàn thân đều là bảo vật rất nhiều nhân sĩ giang hồ đều đã nghe đến mòn tai, cho nên ta cũng không muốn dông dài nữa, bây giờ chúng ta bắt đầu bán đấu giá với mức giá bắt đầu là 20 vạn lượng.” Nhị chương quỹ bởi vì nhận được mật lệnh của Chúc Dung, vốn là chủ trì khuấy động cuộc vui cũng trở nên ảm đạm, vốn định giá lên 50 vạn lượng lại biến thành 20 vạn lượng.

Trong khi nói đã sai người chuyển một lồng sắt ra, bên trong con báo mắt đỏ lười nhác nằm trong lồng sắt ngủ.

“Ta ra 25 vạn lượng.” Một nam nhân mặc cẩm bào đỏ sậm giành báo giá trước.

“Ta ra 30 vạn lượng.” Nam tử cầm chiếc quạt giấy xanh nhạt trực tiếp đưa mức giá lên tới 30 vạn lượng cũng khiến người ta thấy được con báo mắt đỏ này được coi trọng hiếm thấy dường nào.

Con báo mắt đỏ mới lên sân đã thành một mảnh huyên náo, giá tiền đấu theo đó rất nhanh đã đột phá lên 200 vạn lượng, nhưng có người vẫn tiếp tục ra

giá, Lam Lăng Nguyệt vô cùng hứng thú nhìn con báo mắt đỏ trên đài đấu giá, con báo mắt đỏ có chút sai biệt so với trong truyền thuyết, kích cỡ cơ thể của nó nhỏ hơn, thân dài khoảng 45cm, đuôi dài 10cm, lông toàn thân màu đỏ tươi hơn nữa màu sắc tỏa ra thật đẹp đẽ. Cặp mắt màu đỏ chốc chốc híp lại, chốc chốc lười biếng nhìn đám người đang bán đấu giá phía dưới, sau đó ở trong lồng sắt không ngừng lăn qua lăn lại, tựa hồ đang cười nhạo mấy kẻ đang không ngừng hét giá kia.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SẮT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Âu Dương Mặc Thần Ăn Quả Đẳng

Editor: Junenar

“Ha ha.” Hành động của con báo mắt đỏ ở trên đài khiến Lam Lăng Nguyệt thích thú, nhất thời nhin không được mà bật cười.

Vào thời điểm tâm trạng Lam Lăng Nguyệt đang vô cùng tốt chăm chú quan sát con báo mắt đỏ, một giọng nói âm lãnh mang theo độc đoán truy ền đến.

“Ta ra 500 vạn lượng.” Âu Dương Mặc Thần không chút xê dịch vừa mở miệng li ền hô từ hai trăm vạn lượng lên thẳng năm trăm vạn lượng, một lúc trực tiếp kéo lên thêm ba trăm vạn lượng, nhất thời tất cả mọi người trong buổi đấu giá đều hít một hơi thật sâu không hẹn mà cùng xoa người nhìn v ề người vừa trả giá.

Lam Lăng Nguyệt do vấn đề góc độ, quay đầu li ền nhìn thấy Âu Dương Mặc Thần nhìn mình khiêu khích, nhớ lại hôm nay hấn trâu ghẹo mình, khóe miệng nhếch lên một đường vòng cung, vừa hay nàng đang rảnh rồi bu ần chán, vậy cùng hấn chơi một chút.

“Ta ra 600 vạn lượng.” Lam Lăng Nguyệt giờ h ồng bài bên người lên, không tỏ ra yếu thế bỏ thêm một trăm vạn lượng.

“Chủ nhân, không phải ngài nói chúng ta không cần tham gia đấu giá sao?” Hạ Ca bên cạnh bị hành động này của chủ tử nhà mình làm cho sửng sốt, dù sao hôm nay chủ tử nói không cần mang quá nhiều ngân phiếu, nên lúc ra cửa chỉ cần theo năm trăm vạn lượng để phòng ngừa, thế mà chủ tử vừa mở miệng đã thành sáu trăm vạn lượng rồi.

“Buồn chán chơi đùa chút cho vui thôi, thuận tiện nhắc nhở người ra giá một chút, đừng kéo dài thời gian mà bỏ lỡ cơ hội.” Lam Lăng Nguyệt ngắm nghía bình sứ nhỏ bằng gốm trong tay, về mặt thờ ơ.

Đúng như Lam Lăng Nguyệt dự đoán, nàng vừa dứt lời, gián điệp do Chúc Dung sắp xếp liền bắt đầu tiến hành nâng giá.

“Sáu trăm hai mươi vạn lượng.” Một nam tử trung niên mặc áo khoác tơ tằm màu xanh thẫm sau khi nhận được tờ giấy từ người Chúc Dung sai tới, thấp thỏm giơ tấm bài lên, gã vốn là đầu bếp ở Chúc phủ, lúc này lại nhận nhiệm vụ lúc nguy khốn, nói rằng cố hết sức không được tạo điểu kiện cho giới vị*, Chúc lão gia nói qua rằng nhất định phải mua bằng được con báo kia không tiếc bất cứ giá nào, sau đó sẽ cho gã một khoản tiền để hản biến khỏi Hỏa Linh quốc, không được quay về.

(Giới vị: chỗ ngồi dành cho người đến đấu giá.)

Lam Lăng Nguyệt lia mắt qua người vừa trả giá một cái liền khẳng định gã ta là người do Chúc Dung an bài, không có quan tương* cũng không có phúc tướng, sức lực không đủ, miệng cộp gan thỏ, bất quá bên ngoài béo tốt đúng chuẩn khuôn mẫu của kẻ lăm tiền.

(Quan tương: tướng làm quan.)

Bỗng chốc buổi đấu giá trở nên xôn xao, giới vị bên dưới càng lúc càng nóng, nhị chương quỹ chủ trì buổi đấu giá bên trên càng lúc càng vui mừng quệt mồ hôi, thời điểm phía giới vị hô lên ba nghìn vạn lượng, Âu Dương Mặc Thần không tiếp tục ra giá, trong mắt hắn, con báo mắt đỏ này không đáng giá nhiều tiền như vậy, chỉ là khiến hắn không ngờ tới chính là nữ nhân kia cũng chỉ lên tiếng báo giá một lần, sau đó thì im lặng, còn gã nam nhân mặc áo choàng màu xanh thẫm kia lại giống như nhận được lệnh của người nào đó, mặc kệ là ai ra giá, kẻ trả giá đầu tiên luôn là gã, sau cùng gã bỏ ra ba nghìn năm trăm vạn lượng bạc thành giao, nhưng về mặt của gã chỉ có giải thoát chứ không có vui mừng, Âu Dương Mặc Thần có trực giác hành động nam nhân trung niên này có quan hệ dây mơ rễ má với nữ nhân Quỷ La Sát.

“Đồ đệ, sao con không ra giá tiếp, còn kém năm trăm vạn lượng là con báo mất đỏ sẽ thuộc về chúng ta, nếu có máu của nó, ngày độc phát năm nay của con sẽ giảm bớt rất nhiều.” Hắc Phong thấy thánh vật bị người khác mang đi, lập tức niền oán giận Âu Dương Mặc Thần bùng lên.

“Tiêu phí ba nghìn năm trăm vạn lượng để mua một con báo, giá trị của nó không có cao như vậy, buôn bán lỗ vốn ta làm không nổi.” Suy nghĩ của Âu Dương Mặc Thần cho dù ở dưới tình huống nào luôn rõ ràng rành mạch, huống hồ con báo mất đỏ kia cũng chưa không hết độc bên trong mình.

Buổi đấu giá kết thúc bên trong tiếng thở dài ai oán, sau khi chờ mọi người rời khỏi buổi hội, Lam Lăng Nguyệt liền được nhị chương quỹ buổi đấu giá mời tới mật thất lần bốn.

“Quý đường chủ, con báo mất đỏ này hiện tại đã thuộc về ngài, hiện tại có thể chữa bệnh cho ta rồi chứ.” Chúc Dung tổn thất ba ngàn vạn lượng bạc trong lòng đau như dao cắt, nhưng trên mặt vẫn tỏ ra cung kính, gã nhất định phải đứng vững, mạng quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Vừa nói, Chúc Dung vừa sai nhị chương quỹ giao lòng sắt giam giữ con báo mất đỏ cho hộ pháp bên người Đông Thanh của Lam Lăng Nguyệt.

“Quả nhiên Chúc lão gia là người thắng thần, người nằm xuống, hiện tại ta sẽ châm cứu huyết cho người.” Lam Lăng Nguyệt lấy từng cây ngân châm khác nhau từ trong tay áo lần lượt châm vào các huyết vị tâm du, thận du, tam âm giao, nội quan của Chúc Dung, sau một khắc đồng hồ lại nhanh chóng lấy ra ngân châm tiêu độc, tiếp đó lấy ra một lọ sứ nhỏ chứa tiêu úc hoàn đưa cho Chúc Dung rồi hướng dẫn y cách sử dụng thuốc.

Sau khi Chúc Dung được ngân châm đâm huyết, tâm tình cảm giác của mình cũng chầm chậm mà bình phục, cảm giác nặng chịch trong đầu cũng tiêu tan hơn nhiều, tâm trạng cũng theo đó tốt lên.

“Đa tạ Quý đường chủ ơn cứu mạng.”

“Quan hệ qua lại, không ai tạ ai. Được hoàn theo đó mà dùng, cáo từ.” Mục đích chuyến đi này của Lam Lăng Nguyệt đã đạt được, cũng không muốn ở lại lâu, buổi chiều nàng muốn khởi hành về Kim Hoa quốc.

Mấy người Chúc Dung cho người dẫn Lam Lăng Nguyệt ra ngoài mật thất, đám đông ở ngoài hội quán Kim Diễm Đường lúc này đã chậm rãi tản đi, xe ngựa Lam Lăng Nguyệt cũng sớm được an bài ở cửa sau hội quán Kim Diễm Đường.

Đúng lúc Lam Lăng Nguyệt đi ra cửa sau Kim Diễm Đường, phát hiện đứng bên cạnh xe ngựa của mình chính là tên đồ đệ bám dai như đĩa của sư thúc nàng.

“Xem ra suy đoán của ta không sai, quả nhiên người đứng sau lưng.” Đôi con ngươi lạnh băng của Âu Dương Mặc Thần liếc qua chiếc lồng sắt trong tay hộ pháp bên người của Lam Lăng Nguyệt.

“Trước giờ ta chưa hề nhận không phải ta nhé, tránh ra, chớ không chớ cản đường.” Lam Lăng Nguyệt không chút hứng thú lãng phí thời gian cùng Âu Dương Mặc Thần, chuyện ở Hỏa Linh quốc đã chần chừ quá lâu, nàng không thể chậm trễ trở về Kim Hoa quốc.

“Nữ nhân, người giỏi lắm, chúng ta đường ai nấy đi.” Lần đầu tiên trong mười bảy năm qua Âu Dương Mặc Thần ăn quả đắng trước mặt nữ nhân, hẳn vốn không nói nhiều, sa sầm mặt mày, cả người toát ra âm khí phát tay áo dẫn theo thị vệ đi cùng tránh né xe ngựa rời đi.

“Chủ nhân, nam nhân kia công lực vô cùng thâm sâu, hôm nay ngài đắc tội hắn, sau này phải cẩn thận đề phòng.” Hoa Ngạo Tuyết vừa rồi quan sát nam tử đối đầu với chủ nhân, nhận ra công lực của hắn cao tới không dò nổi, buộc phải nhắc nhở Lam Lăng Nguyệt.

“Có lẽ hắn không đến mức thâm sau lưng đâu.” Lam Lăng Nguyệt cũng không đánh giá nhiều về tiêu đề của sư thúc nàng, chỉ là dựa vào giao chiến với nhau vài cái, nam nhân kia chắc hẳn xem thường loại người hại người đâm lén sau lưng.

“Cẩn thận một chút vẫn hơn, xế chiều ngày hôm nay ngài sẽ đi luôn?” Hoa Ngạo Tuyết vẫn có chút không yên lòng, dù sao an toàn của chủ tử vẫn là quan trọng nhất.

“Đúng vậy, công đoạn cuối sau khi chuyển dời sẽ giao cho người, chờ lát nữa thu thập xong hành lý ta và Hạ Ca Đông Thanh sẽ về Kim Hoa quốc trước, đợi người sắp xếp bên này xong xuôi, hẵng dẫn chúng môn đồ về Kim Hoa quốc, ta sẽ sớm giải quyết xong trước việc tân phủ đệ ở bên đấy, đến khi đó nhiệm vụ phụ trách công đoạn cuối của người sẽ gần như kết thúc.” Lam Lăng Nguyệt không nói với mẫu thân của nàng rằng nàng sắp về, nàng muốn tạo bất ngờ, thuận tiện cũng muốn tập kích xem mẫu thân có thật sự tốt như trong thư nói không, năm năm, năm năm qua, không giây phút nào nàng không tưởng tượng đến khung cảnh lúc gặp mặt.

“Chủ tử yên tâm, thuộc hạ sẽ hoàn thành tốt công việc được giao.” Hoa Ngạo Tuyết nhớ kỹ dặn dò của Lam Lăng Nguyệt.

Lam Lăng Nguyệt trở về Quỷ trung đường thu dọn hành lý qua loa, rồi dẫn theo Đông Thanh và Hạ Ca ngồi lên xe ngựa lên đường trở về Kim Hoa quốc.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SẮT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Dạy Đỗ Điều Nô Ở Ngoài Lam Phủ

Editor: Junenar

Lúc Đông Thanh vừa đặt lồng sắt nhốt con báo mắt đỏ vào bên cạnh Lam Lăng Nguyệt, cách lồng sắt, con báo mắt đỏ liên tục dùng bộ móng vuốt nhỏ cào cào yêu hòng cắn vào của Lam Lăng Nguyệt, có vẻ như nó cực kỳ ưa thích màu đỏ. Có lẽ do lồng sắt chật hẹp, chốc chốc lại phát ra những tiếng meo ô trầm thấp, biểu lộ ủy khuất bản thân.

“Làm sao vậy, không muốn ngậy ngốc ở trong lồng sao.” Lam Lăng Nguyệt vui đùa với báo nhỏ, vô cùng yêu thích bộ lông đỏ rực của nó.

Giống như con báo mắt đỏ có thể nghe hiểu lời của Lam Lăng Nguyệt, mắt đỏ mở thật to, chân trước không ngừng cào lên trên thanh lồng sắt, như đang tỏ vẻ dễ thương cầu xin được thả khỏi lồng sắt.

“Sau này ta sẽ là chủ nhân của em, gọi là con báo mắt đỏ thì dài quá, hay là từ nay về sau sẽ gọi em là Hỏa Nhi đi, vừa khéo hợp với em, thế nào tiểu gia hỏa, nếu như đồng ý thì đứng thẳng bằng hai chân trước xem.” Sau khi Lam Lăng Nguyệt đặt tên nó là Hỏa Nhi, muốn kiểm tra thử xem có thật nó thông minh giống như trong truyền thuyết không.

“Meo.” Con báo mắt đỏ hình như rất thích tên Hỏa Nhi này, theo yêu cầu của Lam Lăng Nguyệt muốn bản thân đứng thẳng bằng hai chân trước, chỉ là do lực thăng bằng của nó không tốt, vừa mới đứng, đã ngã xuống trong lồng sắt, sau đó lăn qua lăn lại kêu loạn trong lồng, giống như đang ăn vạ Lam Lăng Nguyệt.

“Chủ tử, tên tiểu tử này biết cách giở trò thật.” Đông Thanh nhìn con báo được chủ tử đặt tên là Hỏa Nhi theo truyền thuyết là một thần vật hung mãnh, lại đang lăn lộn loạn kêu tỏ vẻ dễ thương, thật thú vị.

“Xem ra không thể hoàn toàn tin vào truyền thuyết, bất quá đích thực nó có trí thông minh, mở lồng sắt thả nó ra đi, tiện lấy ra cái chậu bên trong ám cách tắm rửa cho nó thật sạch.” Lam Lăng Nguyệt híп mắt nhìn Hỏa Nhi, thật sự đầu hàng với con vật đáng yêu này.

Hỏa Nhi nghe thấy chủ nhân đồng ý thả mình ra, ngay lập tức ngừng lăn, tinh thần phấn chấn đứng lên, được Đông Thanh hiện nét cười ôm đi tắm.

Cứ như vậy trong lộ trình mười ngày, tiểu Hỏa Nhi dùng rất nhiều chiêu thức bày ra đáng vẻ dễ thương, thành công được nằm trong lòng Lam Lăng Nguyệt, mà Lam Lăng Nguyệt cũng phân phó Hạ Ca dùng mấy khối vải trắng xinh xắn, làm ra mấy bộ đồ đáng yêu cho Hỏa Nhi, che đi bộ lông đỏ rực trên người nó, dù sao tiểu Hỏa Nhi cũng được tính là thần vật, nếu mình mang theo nó thì không thể để cho nó bị nhận ra, biện pháp duy nhất đó là ngụy trang, làm cho nó trở thành một con mèo nhỏ bình thường.

Vào thời điểm xe ngựa chạy qua cửa thành Hoa đô Kim Hoa quốc, Lam Lăng Nguyệt vén màn xe lên, nhìn Hoa đô lúc này, không gian mật mờ có cảm giác lạc vào trong mộng, năm năm trước nàng đơn thương độc mã, không nơi nương tựa, không tự bảo vệ được người thân nhất của mình, nhưng hôm nay, Lam Lăng Nguyệt nàng đã trở về, không còn là tiểu cô nương tám tuổi liêu lĩnh bốc đồng kia nữa, món nợ của Lam gia hẳn là đã đến lúc trả ba mẹ con nàng rồi đi.

“Chủ tử, ngài có muốn đổi y phục không.” Hạ Ca nhỏ giọng nhắc nhở Lam Lăng Nguyệt thay cẩm bào thường mặc.

“Chốc nữa tới Lam phủ hai người các người phải đổi sang gọi ta là tiểu thư, y phục chắc chắn phải đổi, cuộc vui mới bắt đầu, ngụy trang phải thật phù hợp.” Lam Lăng Nguyệt dặn Hạ Ca và Đông Thanh thay đổi cách xưng hô với mình, sau đó mặc ra ngoài lớp áo lót bên trong một chiếc váy bằng bông màu xanh nhạt, rồi để Hạ Ca chải tóc mình thành tóc mai khuê trung nữ tử*.

(Khuê trung nữ tử: con gái phòng the.)

Nhìn bộ dáng trong gương của mình mặc dù đã được sửa soạn cho thanh tú, thế nhưng dung mạo quý khí lại không thể che giấu nổi.

(Tự sướng quá chị ơi....)

Xe ngựa chuyển qua vài con phố cuối cùng cũng dừng lại trước Lam phủ.

Lam Lăng Nguyệt ôm Hỏa Nhi ở trong lòng được Đông Thanh dìu đỡ xuống xe ngựa, tới cửa Lam phủ.

“Các người là ai, biết đây là đâu không? Dám cả gan dừng xe trước cửa Lam phủ.” Lam Lăng Nguyệt mới vừa đặt chân xuống, một tiểu h ồ tử* môn vệ canh giữ bên ngoài Lam phủ chặn lại quát mắng.

(Tiểu h ồ tử: dáng vẻ thổ phỉ.)

“Lam Lôi Ngạo bình thường đâu dạy dỗ nô tài Lam phủ như thế này sao? Một môn vệ nho nhỏ cũng dám sai bảo ta sao, cút ngay, ta muốn đi vào.” Lam Lăng Nguyệt vượt ve đầu Hỏa Nhi, con người lạnh lùng coi thường tên tiểu h ồ tử môn vệ.

“Người dám gọi thẳng tọc danh lão gia chúng ta, ta thấy người chán sống rồi, người cũng không hỏi thử xem tại Hoa đô này quan lớn cũng phải kính lão gia chúng ta ba phần, nhìn dung mạo người được mấy phần tư sắc, tặng không lão gia chúng ta còn chưa chắc muốn, lại vọng tưởng xông vào Lam phủ.” Ngày thường tiểu h ồ tử Lưu Tam ý vào có chút quan hệ thân thích với Kiêu di nương, coi ai cũng vênh váo kênh kiệu, thấy lam y nữ tử này ngang ngược như thế, tất nhiên không cam lòng bị lên mặt.

“Người ngựa người hủ, vậy bản tiểu thư dùng người luyện tay luyện chân một chút.” Lam Lăng Nguyệt vừa nói vừa phi thân tới phía sau Lưu Tam, vô cùng dịu dàng thưởng gã một đập, không gần không xa vừa vịn rơi vào trong vại nước đặt sát cửa Lam phủ.

Chu Lục làm cùng Lưu Tam thấy lam y nữ tử mạnh bạo như vậy, không dám thở mạnh, hai chân run lẩy bẩy, rất sợ một khắc sau liền sẽ liên lụy tới

mình.

“Ta hỏi người, hiện tại ai nắm quyền tại Lam phủ? Có phải phu nhân vẫn ở tại Vân Thanh uyển không?” Lam Lăng Nguyệt lạnh giọng dò hỏi Chu Lục đang sợ đến phát run.

Tại thời điểm Lam Lăng Nguyệt tra hỏi Chu Lục, Lưu Tam chặt vật bò ra khỏi vại nước chạy chân đất vào bên trong Lam phủ. Lam Lăng Nguyệt nhìn thấy hết tất cả, lại không ngăn cản chút nào, nàng cực kỳ thích thú khi có nhiều người Lam phủ bị gọi ra để chào mừng mình, dù sao Lam gia đại tiểu thư hễ phủ không có chút nào nhiệt nào chẳng phải quá vô vị sao.

“Kiều di nương nắm quyền, phu nhân mấy năm nay đều ít giao du với bên ngoài, tiểu nhân không rõ lắm.” Chu Lục lắp bắp trả lời câu hỏi Lam Lăng Nguyệt.

Kết quả này Lam Lăng Nguyệt cũng không bất ngờ, nàng cũng chưa bao giờ coi khinh Kiều Phi Nhi, chắc hẳn năm năm qua không giờ phút nào Kiều Phi Nhi không oán hận mình, ngược lại Lam Lăng Nguyệt có chút chờ mong Kiều Phi Nhi sẽ có vẻ mặt gì khi gặp lại mình.

“Tiểu thư, chúng ta trực tiếp tới Vân Thanh uyển, ở chỗ này chờ làm gì.” Đông Thanh nhỏ giọng hỏi Lam Lăng Nguyệt lâm vào trầm tư.

“Chờ chứ, chúng ta không chờ ở chỗ này thì thật không nể mặt người mới chạy đi cáo trạng gì cả, nếu như gã đấy trở về không thấy chúng ta ở đây, chẳng phải phí công chạy sao.” Lam Lăng Nguyệt làm ra bộ dạng làm chuyện tốt, mà tiểu Hỏa Nhi trong lòng nàng khi nghe thấy chủ nhân nói vậy, phát ra âm thanh meo meo, tựa hồ khinh bỉ chủ nhân tự kỷ.

Đông Thanh và Hạ Ca đứng bên cạnh Lam Lăng Nguyệt, khoảng chừng qua một nửa thời gian uống cạn ly trà, Lưu Tam dẫn Kiều di nương mặc váy nhung sắc vàng nhạt và hai nha hoàn đi tới.

“Kiều di nương, đây chính là nữ nhân muốn xông vào Lam phủ, tiểu nhân không muốn tranh đấu cùng với nàng ta, lại bị nàng ta ném vào trong vại nước.” Lưu Tam chỉ vào Lam Lăng Nguyệt, tố cáo với Kiều Phi Nhi.

Kiêu Phi Nhi đến gần, lam y nữ tử xem chừng cao hơn mình vài phân, dung mạo của nàng ta khá giống với Lam Lăng Nguyệt năm năm trước, trong đôi mắt Kiêu Phi Nhi phiếm oán hận, móng tay dài đâm sâu vào da thịt, nàng ta có hóa thành tro mình cũng nhận ra, nếu không phải tại Lam Lăng Nguyệt, mình và nữ nhi cũng không đến mức trở thành như vậy, nữ nhi của bà cũng sẽ không....

“Kiêu di nương, quả thật ngươi để ta chờ muốn mệt, cầu nô tài không nhận ra ta, đến ngươi cũng nhận không ra sao?” Khóe miệng Lam Lăng Nguyệt nhếch lên, liếc qua động tác tay của Kiêu Phi Nhi, chặc chặc chặc, xem ra nàng vẫn thâm căn cố đế* trong lòng Kiêu di nương đến như vậy.

(Thâm căn cố đế: ảnh hưởng nặng sâu đến khó có thể thay đổi.)

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Khẩu Chiến Với Kìêu Di Nương

Editor: Junenar

“Người, rốt cuộc người là ai.” Lưu Tam ý thức được sắc mặt Kìêu di nương đột biến, mà lam y nữ tử nào đó chẳng những không có chút sợ hãi, trái lại không kiêng nể gì chằm chọc Kìêu di nương, vươn tay chỉ vào Lam Lăng Nguyệt, âm thanh phát ra có chút lấp bắp.

“Một người có thể hủy hoại thân thể của người trong nháy mắt.” Trong lúc Lam Lăng Nguyệt nói, toàn thân tản ra hơi thở chết chóc, độc châm xuất hiện trong tay áo một đường thẳng tắp đánh vào hạ thân Lưu Tam, đột nhiên xảy ra nóng rất đau đớn, khiến Lưu Tam cảm giác hạ thân mình giống như đang bị kéo xé, không còn thái độ vênh váo đắc ý khi này.

“Lam Lăng Nguyệt, người dám hạ độc thủ trước mặt ta trước mặt mọi người sao, người quá khinh thường gia quy của Lam phủ quá rồi đấy.” Kìêu Phi Nhi mới nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt xuống tay độc ác đường nào, biết cừu nhân* năm năm mà bà oán hận đã khác xưa rất nhiều, tuy nhiên dù sao đây cũng là Lam phủ, là địa bàn của bà, đánh đòn phủ đầu cũng phải là bà ban cho Lam Lăng Nguyệt, nghĩ tới đây sống lưng ưỡn thẳng, bộ dạng khởi binh vấn tội nhìn Lam Lăng Nguyệt.

(Cừu nhân: kẻ thù.

Khởi binh vấn tội: kéo đám đông người tới chất vấn lỗi.)

“Năm năm không gặp, tầm mắt Kìêu di nương vẫn chẳng khá lên được chút nào, người không thấy đến một tên trông cửa thấp hèn cũng dám động tay động chân với đích nữ của Lam gia ta hay sao?” Lam Lăng Nguyệt cố ý nhấn mạnh hai chữ đích nữ, xem thường liếc nhìn Kìêu Phi Nhi một cái,

sau đó chuyên chú đùa giỡn với tiểu Hỏa Nhi trong lòng, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

“Hóa ra là đại tiểu thư, thỉnh ngài khai ân, tiểu nhân không phải có ý mạo phạm, cầu ngài ban thuốc giải độc, tha ta lần này đi.” Lưu Tam không thể chống lại được trận sóng ngầm giữa hai người, thời điểm gã biết người mình vừa mạo phạm chính là đại tiểu thư tới Thiên Sơn tông trong truyền thuyết, lập tức mờ mịt, quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ, mặc dù gã mới đến Lam phủ chưa lâu, nhưng đã nghe đến đại tiểu thư không được sủng ái ở Lam gia lại được võ lâm chí tôn Bách Diệp thu nhận làm đồ đệ, lần này bản thân gây ra chuyện lớn rồi.

“Lưu Tam đồ phước vật này.” Kiều Phi Nhi thấy Lưu Tam quỳ trước tiểu tiện nhân Lam Lăng Nguyệt, giận dữ không có chỗ phát tiết, hận không thể tiến lên hung hăng đá cho Lưu Tam vài cước, thật sự là cái loại nhu nhược ngã theo gió.

“Lưu Tam, di nương vừa rồi có nói bản tiểu thư hạ độc thủ người, chẳng hiểu sao đột nhiên ta nhớ không rõ lắm, hay là người nhắc nhở ta một chút?” Bản lĩnh nói dối không chớp mắt của Lam Lăng Nguyệt mấy năm nay cũng sớm đã luyện thành thuần thục, thứ Kiều Phi Nhi am hiểu nhất không phải diễn xuất sao, nàng có lòng tốt làm mẫu một lần cho bà ta nhớ lại bản mặt của chính mình năm đó.

“Sao đại tiểu thư có thể hạ độc được, là tự tiểu nhân không cẩn thận trúng độc, còn thỉnh đại tiểu thư bố thí thuốc giải độc.” Công phu hắt nước theo mưa của Lưu Tam cũng không phải để làm cảnh, bởi hạ thân nóng rát đau đớn, nói thôi cũng khó khăn lắm rồi.

Kiều Phi Nhi nghe thấy Lưu Tam trả lời, sắc mặt không thể dùng từ u ám để hình dung được nữa, cơn giận trong ngực bùng cháy, coi như bà đã hiểu, Lam Lăng Nguyệt này chính là coi mình như con khỉ để đùa giỡn.

“Chắc chắn, Kiều di nương, ta thấy hôm nay người thật sự là bắt chó đi cày* xen vào việc của người khác, người ta hình như không cảm kích chút nào.” Lam Lăng Nguyệt thật sự hài lòng với biểu hiện của Lưu Tam, ra hiệu Đông Thanh cho Lưu Tam một viên dược màu đỏ, mặc dù tuồng vui

hôm nay thiếu vai phụ Lam Lôi Ngạo, bất quá nàng nhìn mặt Kiêu Phi Nhi như trái cà, ngược lại trong lòng có vài phần vui sướng, dù sao ngày còn dài, nếu trò chơi với cái mạng nhỏ của Kiêu Phi Nhi kết thúc quá nhanh, chẳng phải quá dễ dàng cho bà ta à.

(Bắt chó đi cày: chỉ việc làm không đúng với năng lực.)

Lưu Tam cũng không hỏi viên thuốc màu đỏ này là cái gì đã uống vào, hẳn cảm giác mình vừa cho đại tiểu thư thể diện, chắc hẳn nàng sẽ không lấy oán trả ơn, nên nghĩ rằng viên dược màu đỏ này dành cho cái nơi không tốt kia.

“Lam Lăng Nguyệt người đừng quá kiêu ngạo, hiện tại cái nhà này do ta nắm quyền, nếu người còn muốn sống thoải mái tại Lam phủ thì tốt nhất nên bớt ngạo mạn lại cho ta.” Kiêu Phi Nhi nghe thấy Lam Lăng Nguyệt ví mình là chó, trong con người bắn ra lửa giận, nghiến răng nghiến lợi uy hiếp Lam Lăng Nguyệt.

“Ta vốn là ngạo mạn đấy, người có không? Ta có thân thể khỏe mạnh đầy đủ, nữ nhi người có sao? Vừa đúng lúc nhắc đến, Ngữ Yên muội muội của ta, chắc vẫn còn sống chứ, hôm nay ta mệt mỏi, về Vân Thanh uyển trước, chờ tâm tình ta tốt hơn sẽ tới thăm hỏi muội muội ngoan của ta, dù sao ta cảm thấy nó oán hận ta còn hơn cả người nữa.” Lam Lăng Nguyệt bày ra vẻ mặt vô hại liếc nhìn Kiêu Phi Nhi đang cố hết sức áp chế cơn giận, mục đích ngày hôm nay đã đạt được, Lam Lăng Nguyệt cũng lười nhìn cái khuôn mặt bần thủ của Kiêu Phi Nhi, liền phân phó Đông Thanh và Hạ Ca mang theo bọc trên xe ngựa đi về phía Vân Thanh uyển.

Lưu Tam thấy Lam Lăng Nguyệt muốn đi, cuống quýt ôm hạ thân vẫn đau đớn như trước chạy theo. Còn Kiêu Phi Nhi lại mặt mày u ám mang theo nha hoàn ra ngoài Lam phủ tìm Lam Lôi Ngạo, tiểu tiện nhân Lam Lăng Nguyệt đã trở về, trước tiên bà phải thổi gió bên tai cho Lam Lôi Ngạo biết.

(Ý nói lại cho LLN nhưng theo hướng xấu.)

“Đại tiểu thư, dược này hình như không thể giảm đau.” Lưu Tam sợ hãi hỏi.

“Viên dược đó có tác dụng khiến độc lan tỏa nhanh hơn, không giảm đau, đúng rồi, quên nói cho người biết, độc châm của ta là độc không có ai có thể giải được, trừ phi người nhân lúc độc tính chưa lan ra, tự cung sẽ bảo vệ được cái mạng nhỏ của người, bằng không bảy ngày sau toàn thân phát mủ mà chết.” Từ trước tới nay Lam Lăng Nguyệt chính là người phạm ta một phần, ta trả người vạn phần, làm thái giám là có lợi cho hắn lắm rồi.

Sau khi Lưu Tam biết được công dụng viên dược vừa uống, thiếu chút nữa lăn ra bất tỉnh, môi run rẩy trắng bệch tựa hồ muốn mắng Lam Lăng Nguyệt, nhưng cuối cùng cái gì cũng không dám nói, chỉ có thể nhìn bóng lưng Lam Lăng Nguyệt rời đi.

Lúc này bên trong Vân Thanh uyển

Thu Nhược Thủy đang ở cùng Lam Lăng Hạo sáu tuổi trong phòng học Tam tự kinh, đúng lúc Lam Lăng Nguyệt đi vào Vân Thanh uyển chợt nghe thấy loáng thoáng tiếng đọc sách.

“Nhân chi sơ, tính bản thiện.” Giọng trẻ con non nớt lạnh lạnh mà rõ ràng, đoán giọng nói này chắc là của đệ đệ tiểu Hạo nhi khi mình rời đi mới được một tuổi.

“Người là đại tiểu thư?” Quản sự Vân Thanh uyển Vương Nguyệt Nga nhìn thấy lam y nữ tử và hai người ăn mặc giống nha hoàn xách theo bọc đồ đi vào trong uyển, vội tiến lên phía trước, vốn định hỏi xem có phải nha hoàn mới tới đi nhàn uyển không, đến khi nhìn rõ khuôn mặt lam y nữ tử, ngập ngừng hỏi, dù sao cũng đã năm năm, gương mặt Lam Lăng Nguyệt cũng biến đổi không ít.

“Đúng thế.” Lam Lăng Nguyệt gật gật đầu.

“Đại tiểu thư, rốt cuộc ngài đã trở về, phu nhân mấy ngày trước còn nhắc mãi nửa tháng nay không có tin tức của ngài, lão nô sẽ đi bẩm báo phu

nhân ngay.” Về mặt Vương Nguyệt Nga mừng rỡ, tính nhanh chóng đi bẩm báo cho Thu Nhược Thủy.

“Không cần làm phiền, tự ta đi là được rồi.” Lam Lăng Nguyệt cắt ngang lời Vương Nguyệt Nga, nàng muốn chính mình tới bên người mẫu thân, tự nói rằng nàng đã trở về, không cần ai làm thay.

Nặng nề nhấc từng bước chân, Lam Lăng Nguyệt đi tới bên ngoài tiểu thư phòng đã rời khỏi năm năm, trông thấy trong thư phòng, mẫu thân vẫn thanh nhã như xưa ngồi bên cạnh chiếc bàn gỗ làm từ đàn hương, tay cầm tay tiểu Hạo nhi dạy viết chữ, một màn ôn nhu như kia lấp đầy trái tim Lam Lăng Nguyệt, người mình luôn muốn bảo vệ chính là họ.

“Mẫu thân, mẹ nhìn đại tỷ tỷ đứng trước cửa kia.” Tiểu Hạo nhi không tập trung hết nhìn đông lại nhìn tây nhìn tới cửa có một lam y tử tử vẫn đang nhìn bà, liền bảo mẫu thân nhìn ra miệng cửa.

Thu Nhược Thủy ngẩng đầu nhìn ra miệng cửa theo lời Hạo nhi, nhận ra chính là Nguyệt nhi năm năm trước rời đi, trong mắt liền nổi lên một tầng sương mù ẩm ướt.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Mẹ Con Đoàn Tụ

Editor: Junenar

“Nguyệt nhi, con thật sự là Nguyệt nhi sao?” Thu Nhược Thủy xúc động kịch liệt, rất nhiều lần nằm mơ thấy nữ nhi, chỉ là khi bà tỉnh giấc tất cả hóa hư không, hơn nửa tháng nay không nhận được tin tức nào từ Nguyệt nhi, bà vô cùng lo lắng.

“Mẫu thân, con đã trở về, Nguyệt nhi thật sự đã trở về, sau này không bao giờ rời đi nữa.” Lam Lăng Nguyệt gật đầu lia lịa, giao tiểu Hỏa Nhi trong lòng cho Hạ Ca bên cạnh, bước về phía Thu Nhược Thủy.

“Tỷ là Nguyệt nhi tỷ tỷ sao?” Lam Lăng Hạo chớp cặp mắt to, từ khi bắt đầu hiểu chuyện đầu nghe mẫu thân nhắc đến đại tỷ của hắn nhiều nhất, cho nên hắn cực kỳ tò mò về vị đại tỷ trong lời đồn này, bình thường cũng sẽ tưởng tượng nếu đại tỷ tỷ gặp hắn có thích hắn không.

“Đúng rồi, không ngờ tiểu Hạo nhi cao lớn tới dường này, lúc tỷ tỷ đi đệ vẫn chỉ là một tiểu oa nhi mặc tã đấy.” Lam Lăng Nguyệt nheo nhẹ gương mặt nhỏ nhắn của tiểu Hạo nhi, cảm giác non mềm trơn nhẵn thật thích.

“Nguyệt nhi cũng cao hơn, cũng càng lúc càng xinh xắn hơn, hai người các nàng là?” Thu Nhược Thủy kéo tay nhỏ bé của Lam Lăng Nguyệt, ấm áp không lạnh lẽo như hồi bé, xem ra mấy năm nay thân thể nữ nhi đã khá lên nhiều, bà cũng vui mừng, nhìn hai thiếu nữ sau nữ nhi, có chút nghi hoặc.

“Đâu nào, mẫu thân đừng trêu chọc con, các nàng là hai tỷ nữ con thu nhận, mau tới hành lễ mẫu thân ta đi.” Lam Lăng Nguyệt hiểm khi đỏ mặt xấu hổ, qua mấy năm gương mặt này thay đổi không phải nhiều, ngũ quan

duy nhất nhìn tạm được của nàng chính là cặp mắt hẹp dài giống với mẫu thân, vừa nói vừa ra hiệu Hạ Ca và Đông Thanh thỉnh an mẫu thân.

“Nô tỳ Hạ Ca.”

“Nô tỳ Đông Thanh.”

“Thỉnh an phu nhân.” Hạ Ca và Đông Thanh đặt bịch đồ xuống, bước về phía trước một bước thỉnh an Thu Nhược Thủy.

“Ừ, hai nha đầu xinh đẹp.” Thu Nhược Thủy gật gật đầu, nhẹ giọng khen hai người một câu.

“Tỷ tỷ, mẫu thân nói tỷ theo học võ công từ một cao nhân vô cùng lợi hại, Hạo nhi muốn xem tỷ tỷ luyện võ công.” Hiện tại tiểu Hạo nhi đã bắt đầu học tiểu học, phụ tử lớp bọn nhóc thường xuyên kể một ít cố sự anh hùng, thằng bé rất sùng bái đại anh hùng biết võ công.

“Hạo nhi ngoan, đại tỷ con đi đường mệt hơn mười ngày, trước tiên để đại tỷ nghỉ ngơi thật tốt đã.” Thu Nhược Thủy nhận thấy nữ nhi và hai nha hoàn phía sau có chút mệt nhọc, dù sao con đường tới đây cách Thiên Sơn tông khá xa.

Mặc dù trên mặt tiểu Hạo nhi có chút ỉu xiu, nhưng thằng bé vẫn gật đầu, mẫu thân nói tỷ tỷ mệt, hẳn không muốn làm cho tỷ tỷ mệt hơn.

“Không sao cả, con không mệt, Hạo nhi đi nào, tỷ tỷ biểu diễn cho đệ xem một đường võ cho đệ mở mang kiến thức.” Lam Lăng Nguyệt không đành lòng nhìn tiểu Hạo nhi ỉu xiu như vậy, liền dắt tay nhỏ của tiểu Hạo nhi ra khỏi tiểu thư phòng, tới giữa Vân Thanh uyển.

Mắt tiểu Hạo nhi lập tức sáng ngời, vẻ mặt rạng rỡ theo Lam Lăng Nguyệt ra khỏi tiểu thư phòng.

Lam Lăng Nguyệt vừa ra khỏi tiểu thư phòng liền ôm tiểu Hạo nhi mũm mĩm tung mình bay lên một thân cây Vân Thanh uyển, cánh tay phải ôm chặt tiểu Hạo nhi trong lòng cố gắng bảo đảm an toàn cho thằng bé.

“Oa oa, ta bay lên này, cao quá đi thôi, mẫu thân, mẹ có thấy Hạo nhi bay lên không.” Lam Lăng Hạo không ngừng vẫy vẫy cánh tay nhỏ với Thu Nhược Thủy dưới tàng cây, chia sẻ niềm vui sướng của hắn.

“Nhìn thấy, mau xuống đây đi, trên cây nguy hiểm lắm.” Thu Nhược Thủy có chút lo lắng nhìn Nguyệt nhi và Hạo nhi trên cây, dù sao cây cao như vậy.

“Vâng, Hạo nhi ôm chặt tỷ, chúng ta xuống nào.” Lam Lăng Nguyệt ý bảo Hạo nhi ôm chặt mình, liền thuận thế phi từ thân cây xuống.

Lam Lăng Nguyệt và tiểu hạo nhi bình an đáp xuống, tâm của Thu Nhược Thủy theo đó cũng thả lỏng, mặc dù không biết hiện tại võ công của Nguyệt nhi cao cường như nào, nhưng nhìn theo hành động vừa xong, Nguyệt nhi của bà đã không còn là vật trong ao.

“Tỷ tỷ, đệ muốn theo tỷ học võ công, đệ cũng muốn bay cao thật là cao.” Tiểu Hạo nhi khoa chân múa tay vui sướng sùng bái Lam Lăng Nguyệt, từ giờ khắc này tỷ tỷ chính là anh hùng trong lòng hắn.

“Trước tiên phải chăm chỉ học hành, chờ thêm hai năm nữa tỷ tỷ sẽ dạy cho đệ.” Lam Lăng Nguyệt xoa xoa cái đầu nhỏ của tiểu Hạo nhi, tên tiểu tử này nghe tiếng gió đoán trời mưa*, đặc biệt hiếu học.

(Nghe tiếng gió đoán trời mưa: mới nghe được chút tiếng gió đã nói rằng trời sắp mưa rồi. Dùng để chỉ vừa nghe chuyện nào đó đã đi kể lể thêm mắm thêm muối, người không có chủ kiến, bảo sao làm vậy.)

Tiểu Hạo nhi thấy tỷ tỷ đáp ứng chờ hắn lớn lên chút nữa sẽ dạy hắn, vô cùng mong chờ gật đầu, một buổi trưa ngắn ngủi, phía sau Lam Lăng Nguyệt có thêm một tiểu tùy tùng tiểu Hạo nhi, có lẽ bản tính tiểu hài ham chơi, tiểu Hạo nhi coi Hỏa Nhi thành đồ chơi mới. Cùng nó nô đùa quên hết trời đất, mà Hỏa Nhi thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng meo meo kháng nghị.

Tới giờ cơm chiều, Lam Lăng Nguyệt vẫn chưa nhìn thấy Trang mẫu, đành phải hỏi mẫu thân Trang mẫu đâu.

“Hôm nay Trang mẩu ra ngoài mua đồ, sẽ về trễ một chút.” Thu Nhược Thủy vừa gấp thức ăn cho Lam Lăng Nguyệt, vừa cung cấp tình hình Trang mẩu.

“Ra vậy, bảo sao, buổi trưa chẳng thấy bà ấy đâu, mẩu thân, con tự làm cũng được mà, nhìn xem cái bát nhỏ của con cũng đã chật đầy rồi.” Lam Lăng Nguyệt nhìn cái bát nhỏ bị gấp đầy, trêu chọc mẩu thân.

“Được, vậy con ăn nhiều một chút, sáng mai mẩu thân sẽ làm cho con cao hoa quế con thích ăn nhất.” Thu Nhược Thủy cưng chiều cười với Lam Lăng Nguyệt, bà cảm giác cuộc sống hiện tại rất hạnh phúc, có nhi có nữ bên người trong lòng cảm thấy đủ rồi, trong năm năm này, bởi vì có ba đi đâu quy ước và Trang mẩu bảo vệ, bà và Lam Lôi Ngạo gặp nhau rất ít, cũng thanh tĩnh rất nhiều.

Chỉ là giữa lúc một nhà ba người hòa thuận vui vẻ dùng bữa tối, một giọng nói không thích hợp truyền đến từ trong uyển.

“Vương Nguyệt Nga người dám ngăn cản ta?” Lam Lôi Ngạo vô cùng tức giận trừng mắt Vương Nguyệt Nga đang cản đường ông, ông nghe Kiêu di nương báo Lam Lăng Nguyệt đã trở về, liền trở về Lam phủ, đợi cả buổi trưa cũng không thấy Lam Lăng Nguyệt đi thỉnh an hắn, năm năm trước nói đi là đi, năm năm sau nói về là về, coi Lam phủ là cái gì chứ, không để ông vào mắt một chút nào.

“Lão gia, ngài không thể đi vào, ngài đã quên ba đi đâu quy ước sao.” Vương Nguyệt Nga ngăn cản, nhắc tới ba đi đâu quy ước để hạn chế Lam Lôi Ngạo, trong lòng suy nghĩ giá như có Trang mẩu ở đây thì tốt rồi.

“Đừng dùng tờ giấy kia để làm ta sợ, cắt ngay cho ta.” Cứ nhắc tới ba đi đâu quy ước kia, sắc mặt Lam Lôi Ngạo càng tối, đó là đi đâu sỉ nhục của ông.

“Người nên cắt phải là người chứ?” Trước khi Lam Lăng Nguyệt từ tiền sảnh đi ra, nghe thấy lời Lam Lôi Ngạo quát mắng Vương Nguyệt Nga, hai tay khoanh lại trước ngực, khiêu khích nhìn vẻ mặt tức giận của Lam Lôi Ngạo.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Bí Mật Phủ Bụi Mờ

Editor: Junenar

Lam Lôi Ngạo liếc mắt về phía Lam Lăng Nguyệt đang đi ra, năm năm không gặp, dường như nàng thanh tú hơn so với trước đây, nhưng nhĩ ầu nhất cũng chỉ vào diện bình thường, căn bản không cùng đẳng cấp với nhĩ nữ nhĩ Lam Ngữ Yên và tam nữ nhĩ Lam Khế Thiên, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

“Năm năm không thấy, trở về cũng không biết đi thỉnh an ta, trong mắt người còn có phụ thân ta sao?” Lam Lôi Ngạo vừa mở miệng là khởi binh vấn tội, năm năm trước do bị vũ tôn Bách Diệp xác xược đánh vào sĩ diện của hần, cứ mỗi lần nhìn vào ba đi ầu quy ước là gián tiếp tổn thương lòng tự tôn của hần lần đó.

“Hai chữ phụ thân người xác định có thể đảm đương nổi sao? Người và Kì ầu Phi Nhi đúng là cá mè một lứa, chẳng trách ta luôn cảm thấy hai người thật xứng làm sao, một đôi cận bã.” Lam Lăng Nguyệt hừ lạnh một tiếng, bản thân mình còn chưa tìm đến ông ta, ông ta lại tự đưa tới cửa.

Lam Lôi Ngạo bị lời nói châm chọc của Lam Lăng Nguyệt khiến cho sắc mặt chuyển tái mét, nghịch nữ này, không thể theo sai khiến của ông, chỉ làm cho ông ngọt ngọt, ông càng coi thường cái loại chắn đường này hơn.

“Lam Lăng Nguyệt, là người không xứng làm nữ nhĩ của ta, ta sẽ tới từ đường xin gia phả, ngay trước mặt mọi người Lam gia tự tay trục xuất người khỏi Lam gia gia phả.” Lam Lôi Ngạo dùng giọng điệu uy hiếp tính để Lam Lăng Nguyệt biết khó mà lui chịu thua mình, trong mắt ông, Lam Lăng Nguyệt hiện tại chính là con ngựa hoang thoát khỏi dây cương, không

bị khống chế, nếu ông muốn khống chế được Lam Lăng Nguyệt nhất định phải để nàng ý thức được tầm quan trọng của phụ thân là ông, để cho nàng biết nếu như không có ông, nàng chẳng là cái thá gì cả.

Lúc này con người lạnh lẽo như tảng băng của Lam Lăng Nguyệt sâu đến không lường, nhìn Lam Lôi Ngạo vênh váo đắc ý đối diện, nhìn cái bộ dạng không thể sống nổi khi mình rời đi sẽ giống như lúc hắn bị quăng ném, trực xuất khỏi gia phả sẽ tốt hơn, nghĩ đến mỗi ngày phải nhìn coi bộ mặt buồn nôn của Lam Lôi Ngạo, nàng chẳng còn hứng để ăn uống nữa.

“Đề nghị này không tệ, ta đồng ý, người đi xin cái người gọi là gia phả đi, ta tới Lan uyển tổ mẫu chờ người, đến lúc đó Lam lão gia cũng đừng quên triệu tập trên dưới tất cả mọi người Lam gia nhé, hôm nay cũng sắp tối rồi, Lam lão gia người nên tăng nhanh tốc độ, quyết định xong sớm để ta còn đi ngủ.” Lam Lăng Nguyệt chậm rãi xoay người, thái độ từ đầu tới cuối đều tỏ ra thờ ơ, hoàn toàn không có nét mặt cầu xin tha thứ như trong tưởng tượng của Lam Lôi Ngạo.

“Người đã suy nghĩ kỹ chưa? Người có biết hậu quả của việc tách khỏi gia phả không?” Lam Lôi Ngạo vô cùng không cam lòng nhấn mạnh thêm một lần nữa.

“Lam lão gia, ta không giống loại gian thương như người, ta không có nhu cầu tâm địa gian xảo như vậy, nếu mục đích chuyến này đêm nay của người là muốn trục xuất ta khỏi gia phả, thế thì khoai đao trăm loạn tốc chiến tốc thắng đi, còn định ra oai phủ đầu ta, vậy quay người ra cửa rẽ trái cú.” Lam Lăng Nguyệt khinh miệt Lam Lôi Ngạo, không ngừng đi đầu chỉnh hô hấp của mình, tra cha này thật bày ra lắm trò.

“Được, Lam Lăng Nguyệt người có cốt khí, hôm nay ta nhất định trục xuất kẻ vô ơn bạc nghĩa như người khỏi gia phả.” Lam Lôi Ngạo trong nháy mắt nổi trận lôi đình, nghịch nữ như kia không cần cũng được, phất tay áo dẫn theo tùy tùng phía sau đi về phía từ đường Lam phủ.

“Tỷ tỷ, vừa xảy ra chuyện gì thế, phụ thân hình như tức giận bỏ đi mất rồi.” Nghe thấy bên ngoài ồn ào một trận, Thu Nhược Thủy cuống quýt dắt

tiểu Hạo nhi đi ra, chỉ là ra đến nơi thì thấy bóng lưng Lam Lôi Ngạo rời khỏi Vân Thanh uyển, tiểu Hạo nhi lo lắng hỏi thăm Lam Lăng Nguyệt.

“Không có việc gì, tiểu Hạo nhi ngoan theo Thủy Tinh tỷ tỷ vào phòng chơi với Hỏa Nhi đi, tỷ tỷ có chuyện muốn nói với mẫu thân.” Lam Lăng Nguyệt cũng không tính nói trước mặt Lam Lăng Hạo, dù sao thằng bé còn nhỏ, nàng không muốn tuổi thơ của tiểu Hạo nhi có bất kỳ bóng đen nào.

Tiểu Hạo nhi vừa nghe đi chơi với Hỏa Nhi, trong đôi mắt toát lên niềm phấn khích theo Thủy Tinh vào phòng, lúc này giữa uyển chỉ còn lại có hai người Lam Lăng Nguyệt và Thu Nhược Thủy.

“Mẫu thân, con quyết định tách khỏi Lam gia, Lam Lôi Ngạo muốn trục xuất con khỏi gia phả.” Giọng điệu Lam Lăng Nguyệt bằng phẳng, không có chút gợn, giống như đi đâu đang nói không có chút quan hệ nào với mình.

“Đồ súc sinh, tại sao ông ta có thể làm ra loại chuyện thiên lý bất dung này chứ, Nguyệt nhi yên tâm, có mẫu thân ở đây, cho dù mẹ có nhu nhược thế nào cũng là người còn sống, mẹ sẽ không để ông ta làm càn như vậy.” Thu Nhược Thủy nghe thấy Lam Lôi Ngạo muốn trục xuất nữ nhi khỏi gia phả lập tức nổi giận, ông ta không chịu tha cho nữ nhi của bà, cố ý đuổi tận giết tuyệt, mặc dù từ lâu bà đã hết hy vọng với Lam Lôi Ngạo, nhưng không có nghĩa bà có thể tùy ý mặc hấn khi dễ nữ nhi.

“Mẫu thân, mẹ đừng kích động, kiểu xưng hô Lam gia đại tiểu thư này con vốn cũng không quan tâm, con cũng không thiết làm nữ nhi của ông ta, huống hồ thật sự con không cảm thấy con và ông ta có chung suy nghĩ, phụ thân như ông ta hà cớ gì phải luyến tiếc.” Lam Lăng Nguyệt không ngờ mẫu thân kích động như thế, an ủi bà cũng tiện nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Nguyệt nhi, một nữ nhi gia con lại có thể có loại ý nghĩ đường đột này, qua một năm nữa con đã đến tuổi lập gia đình, nếu làm việc li lâu lĩnh như vậy, đến lúc đó làm lỡ hạnh phúc chung thân của con.” Thu Nhược Thủy thở dài, thanh danh nữ hài gia rất quan trọng, những năm gần đây bà nén giận cũng chính vì không hy vọng bản thân nhất thời xúc động mà hủy hoại hạnh phúc cả đời của hai hài tử.

“Mẫu thân, Nguyệt nhi không phải quyết định bosc đ ồng, hiện tại Nguyệt nhi không còn là tiểu hài tử tám tuổi tay không tấc sắt nữa, sao có thể mặc kệ ông ta nắm mũi dắt đi, mẫu thân mẹ đã hiểu rõ ông ta, vậy thì hòa ly với ông ta đi, chúng ta sống cuộc sống của mình, không cần quan tâm đến nhiều nhân nghĩa đạo đức như vậy, nếu hạnh phúc của con phải dùng một đời của mẹ để đổi lấy vậy con tình nguyện không cần.” Lam Lăng Nguyệt biết thời đại này tư tưởng phụ nữ đầu phong kiến giống như mẫu thân, chỉ biết vẽ một vòng tròn r ấi giam cầm chính mình bên trong, giống như chỉ cần đi về phía trước một bước thì sẽ vạn kiếp bất phục.

Lời Lam Lăng Nguyệt, từng câu từng chữ đều khắc vào tâm Thu Nhược Thủy, bà còn có thể theo đuổi hạnh phúc của mình sao? Cả đời này bà có rửa cũng không sạch, cũng sớm đã bị mất trong bàn tay ma quỷ của Lam Lô Ngạo, những nỗi đau khổ bà từng trải qua sao có thể phai mờ, nhớ tới chuyện xưa cũ phủ đầy bụi, lòng của bà bắt đầu run rẩy, tựa như có một luồng khí lạnh thấm vào thân thể, toàn thân trở nên lạnh lẽo, tay lại không nghe theo sai khiến phát run, chỉ cảm thấy nhất thời ngực khó chịu kinh khủng.

“Mẫu thân, mẹ làm sao thế?” Lam Lăng Nguyệt thấy vẻ mặt Thu Nhược Thủy vô cùng thống khổ, tay phải ôm ngực thật chặt, lập tức bắt lấy tay trái còn đang run rẩy bắt mạch cho Thu Nhược Thủy.

Mạch tượng Thu Nhược Thủy hỗn loạn khiến Lam Lăng Nguyệt chau mày, mẫu thân hẳn là can úc* quanh năm kết thành hơn nửa mới vừa bị hỏa công tâm* tạo thành bệnh trạng, hiện tại trước tiên phải loại bỏ máu tụ trong ngực, vội đỡ Thu Nhược Thủy ng ẩi lên ghế trong uyển, lấy từ trong hà bao bên hông một dây nhỏ ngân châm, nhắm thẳng vào huyết vị, chuyên chú hạ châm, sau đó điểm hai huyết vị trung quản và thiên trung, cố gắng dùng nội lực bức máu tụ ra ngoài cơ thể.

(Can úc: tên một loại bệnh do uất ức tích tụ trong gan tạo nên bệnh.

Hỏa công tâm: nhiệt đánh vào người -> theo như mình hiểu dạng như cao huyết áp đó.)

Nhờ Lam Lăng Nguyệt cứu chữa kịp lúc, rốt cuộc Thu Nhược Thủy cũng nhổ ra một ngụm máu tụ màu đen ở ngực, sau khi sắc mặt Thu Nhược Thủy từ từ hồi phục bình thường, Lam Lăng Nguyệt đưa một viên bổ huyết đan cho bà uống.

“Mẫu thân cảm thấy như thế nào rồi.” Lúc Thu Nhược Thủy uống xong được hoàn, Lam Lăng Nguyệt vỗ vỗ lưng giúp bà thuận khí.

“Trong lòng thoải mái hơn rất nhiều, Nguyệt nhi còn biết y thuật sao?” Tình trạng của Thu Nhược Thủy rõ ràng đã khá lên nhiều, cũng không còn khó chịu giống ban nãy.

“Có theo sư thúc học sơ sơ, có phải trong lòng mẫu thân có khúc mắc rất lớn không?” Lam Lăng Nguyệt nghiêm túc nhìn thẳng vào Thu Nhược Thủy, bà bị can úc nghiêm trọng chính là biểu hiện của chứng trầm cảm, nếu như nàng đoán không sai, mẫu thân của nàng hẳn đã từng trải qua đau khổ quá lớn.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Mây Văn Gió Nổi

Editor: Junenar

Sắc mặt Thu Nhược Thủy khẽ tái nhợt, hoảng sợ như ng ỡ trên bàn chông.

“Mẫu thân, khúc mắc của mẹ có liên quan tới Lam Lôi Ngạo phải không?” Lam Lăng Nguyệt nhận ra mẫu thân vẫn đang lẩn tránh, nhớ tới phản ứng vừa xong của bà, rốt cuộc năm mình năm tuổi đã xảy ra chuyện gì, trải qua chuyện gì, vì sao ký ức của nàng trống rỗng, vì sao mẫu thân lại trở nên như vậy, ký ức trước năm tuổi của kiếp trước cũng bị phân tán rải rác, tất cả những bí ẩn đó luôn vây hãm trong lòng nàng năm năm, nếu như tình hình mẫu thân còn tiếp tục phát triển nặng sẽ gây ra chứng trầm cảm, muốn cởi bỏ khúc mắc phải lấy độc trị độc. Chỉ có bộc lộ hết ra, bà mới có thể hoàn toàn vượt qua.

“Nguyệt nhi, đừng hỏi nữa được không? Mẫu thân sẽ đi điều chỉnh tốt tâm thái của bản thân.” Thu Nhược Thủy lắc lắc đầu, muốn nói lại thôi, bà không đành lòng liên lụy đến nữ nhi, sợ rằng nếu hôm nay bản thân nói ra sẽ mang đến họa sát thân cho nữ nhi, không phải nhi ều năm qua bà đều vượt qua được đó thôi? Bà thà rằng chôn chuyện kia ở trong bụng cả đời.

Lam Lăng Nguyệt thấy tâm tình mẫu thân Thu Nhược Thủy có dấu hiệu lên xuống dữ dội lại hơi mất khống chế, liền không tiếp tục hỏi sâu vào, đành vô cùng bất đắc dĩ nói: “Mẫu thân, con không hỏi mẹ nữa, đợi đến khi nào mẹ muốn nói thì hãy nói.”

“Được, thật sự Nguyệt nhi con muốn tới Lan uyển?” Thu Nhược Thủy thở dài, bà không ngờ Nguyệt nhi vừa trở về, Lam Lôi Ngạo đã đối chọi gay gắt với con gái của bà.

“Đi ạ, con cũng đã năm năm không lộ diện, Lam lão gia cho con cơ hội này sao con có thể không nắm chặt! Bất quá hiện tại con đang thay đổi chủ ý, muốn ở lại Lam phủ, chờ con chơi chán rồi sẽ đi.” Lam Lăng Nguyệt nằng thay đổi chủ ý, cương quyết dẫn mẫu thân đi, khúc mắc của bà không giải được cũng không buông bỏ được so với bị giam nhốt trong Lam phủ có khác gì nhau, nằng chỉ có tìm cách phá bỏ trên người Lam Lôi Ngạo.

Thu Nhược Thủy thấy thái độ Lam Lăng Nguyệt hòa hoãn, liền đề nghị mình cùng đi với nằng, có bà ở đó Lam Lôi Ngạo không dám làm càn quá mức.

Lam Lăng Nguyệt cũng không từ chối đề nghị của Thu Nhược Thủy, âm thầm phân phó Hạ Ca ở lại bảo hộ tiểu Hạo nhi, sau đó dẫn Đông Thanh theo mẫu hậu cùng đi đến Lan uyển.

Bên trong Lan uyển

“Lão phu nhân, ngài uống chút chè hạt sen đi, đồ ăn nóng vừa xong người ăn chẳng được bao nhiêu.” Xuân Tú đưa chén chè hạt sen nhỏ cho Lam lão phu nhân.

Lam lão phu nhân lắc lắc đầu, gần đây đầu luôn nặng nề vô cùng, chẳng muốn ăn thứ gì, da cũng trở nên tối xỉn.

“Đế sang chỗ khác đi, hiện tại ăn không vào, Xuân Tú người nói xem có phải mấy năm nay ta già đi rất nhiều hay không.” Lam lão phu nhân thở dài, người không thể không già, đã hơn sáu mươi, tóc bạc cũng dần dần nhiều hơn.

“Lão phu nhân ngài đâu đã già, trong mắt Xuân Tú lão phu nhân vẫn phong nhã hào hoa.” Xuân Tú đặt chén chè hạt sen lên trên bàn nhỏ bên cạnh, ngẩng xồm xuống bóp chân giãn thân kinh cho Lam lão phu nhân.

“Người thật là, cái miệng nhỏ vẫn ngọt như vậy, lão đầu tử Lam Phong lại đi loanh quanh chỗ nào rồi, sao còn chưa trở lại.” Lam lão phu nhân mạnh mẽ một đời, về già bên người chỉ còn lại nha hoàn tri kỷ Xuân Tú.

“Ngài nói lão thái gia hả, ông ấy chắc sắp trở về rồi, lúc buổi chiều đi nghe hí, hay là ta phái người ra ngoài ngoài gọi về” Xuân Tú nhẹ giọng trả lời hỏi han của Lam lão phu nhân.

“Thôi, cứ để ông ấy đi, đầu là người già cả rồi, còn chạy bên ngoài cả ngày, chưa bao giờ để tâm đến chuyện trong phủ, mấy năm qua Lam Lôi Ngạo có nạp một di nương có xuất thân là hí tử*, cả hai người đều không phải kẻ dễ bắt nạt.” Lúc Lam lão phu nhân nhắc tới việc Lam Lôi Ngạo mới nạp thêm hí tử Hoa Vũ vào ba năm trước trong giọng nói mang theo chút oán giận, Lam Lôi Ngạo ngang nhiên ngỗ ngược mình, cho nên bà hờn dỗi một tháng.

(Hí tử: con hát theo ý coi thường.)

“Lão thái bà, bà lại đang thờ dài chuyện gì?” Lam Phong khom lưng đi lên, trên tay cầm theo một cái túi phách to.

“Chịu về rồi hả, còn có thể thờ dài cái gì, bị ông với Ngạo nhi chọc tức chứ sao.” Lam lão phu nhân nhìn thấy Lam Phong sắc mặt cũng chẳng khá lên, kéo mặt phát tiết hờn giận trong mình.

Lam Phong cũng đã quen với tính khí hờn dỗi của Lam lão phu nhân, ngẩng xuống nhuỷn tháp bên cạnh Lam lão phu nhân, ra hiệu Xuân Tú đi pha trà cho mình, còn ông thì lại ung dung ngâm nga theo điệu nhạc hí mới nghe hôm nay.

Còn lúc này Lam Lôi Ngạo lại cầm gia phả phân phó tùy tùng bên người đi gọi Tô di nương và tam nữ nhi Lam Khê Thiển mới được nhận trở về một năm trước ở Tây uyển, Kì di nương và nhị nữ nhi Lam Ngữ Yên ở Mặc uyển cùng với Hoa di nương ở Trúc uyển tới Lan uyển, còn bản thân đi thẳng tới Lan uyển, tất cả đều là do Lam Lăng Nguyệt gieo gió gặt bão.

Còn lúc này Lam Lăng Nguyệt đi cùng Thu Nhược Thủy và Đông Thanh đã tới Lan uyển, đứng ở cửa Lan uyển, để cho nô tỳ trông giữ đi thông báo.

“Hóa ra là phu nhân và đại tiểu thư, lão phu nhân cho các người tiến vào.” Lý mẫu được bẩm báo liền tới trước đón tiếp Thu Nhược Thủy và Lam Lăng Nguyệt năm năm chưa trở về, thời điểm mới nhìn tới Lam Lăng Nguyệt, Lý mẫu hơi sững sốt, năm năm, dường như đại tiểu thư thay da đổi thịt, khí thế nhu nhược không còn sót lại chút nào.

“Làm phiền Lý mẫu.” Lam Lăng Nguyệt chào hỏi khách khí với Lý mẫu một câu rồi đi theo Lý mẫu vào trong tiểu phật đường của Lan uyển, hằng đêm trước khi Lam lão phu nhân nghỉ ngơi sẽ tới đây niệm Phật.

“Tôn nữ gặp qua tổ mẫu.” Vừa đi vào tiểu phật đường, Lam Lăng Nguyệt liền thu hồi khí tức toàn thân, cung kính hành lễ Lam lão phu nhân, trong trí nhớ gặp gỡ tổ mẫu rất ít, năm ấy tám tuổi, bên trong việc bà giải vây cho mình, cũng dùng mình làm công cụ đả kích để Kiều di nương khiếp sợ.

Lam lão phu nhân đứng dậy ngẩng lên ghé bên cạnh, không trực tiếp đáp lại Lam Lăng Nguyệt mà đánh giá nàng trước, năm năm trước hành động nàng gây ra, bà có nghe thấy, lá gan rất lớn, ý có người đứng sau liền tùy ý làm xằng làm bậy quét sạch thể diện của con trai bà trước mặt mọi người, lần tiếp theo gặp lại Lam Lăng Nguyệt, nàng cho bà cảm giác vô cùng xa lạ.

“Hiện tại thân thể Nguyệt nhi quý giá, lại là đệ tử thân truyền của vũ tôn, lão thái bà ta sao có thể chịu đựng được lễ lớn của người như thế?” Lam lão phu nhân nói ra những lời bình phẩm quái lại âm thầm gây khó dễ cho Lam Lăng Nguyệt.

“Tổ mẫu nói đùa, ngài là trưởng bối tôn kính nhất của Nguyệt nhi, cho dù thân thể Nguyệt nhi có trân quý, Nguyệt nhi cũng sẽ ghi nhớ chữ hiếu, sẽ không vượt qua, Nguyệt nhi thấy sắc mặt tổ mẫu không tốt, gần đây có phải ăn không ngon, tay chân uể oải?” Lam Lăng Nguyệt ngoài cười nhưng trong không cười dùng lời ngấm đầu với Lam lão phu nhân, hơn nữa lấy bệnh trạng thân thể Lam lão phu nhân làm lý do chuyển đề tài.

“Vậy sao, người nhìn ra?” Lam lão phu nhân nghe thấy Lam Lăng Nguyệt nói ra bệnh tình của mình, sắc mặt vốn căng thẳng có phần hoà

hoãn.

“Đúng thế, mẫu thân, y thuật của Nguyệt nhi cao minh hơn hẳn so với đại phu ở Hoa đô chúng ta, hôm nay thân thể con khó chịu, được Nguyệt nhi đi điều trị đã tốt hơn nhiều.” Thu Nhược Thủy thấy thần tình Lam lão phu nhân có vẻ dịu xuống, nhanh chóng bước lên phía trước nói tốt cho nữ nhi mình.

“Tổ mẫu, Nguyệt nhi hiểu biết sơ sơ, nếu như tổ mẫu không chê, Nguyệt nhi có thể đi điều trị trước cho ngài một ít.” Lam Lăng Nguyệt không kiêu ngạo không xiêm nịnh nhìn thẳng vào ánh mắt Lao lão phu nhân ném tới, trong lời nói tràn đầy tự tin.

“Lão phu nhân, lão gia ở ngoài cửa cầu kiến.” Đúng lúc Lam lão phu nhân chuẩn bị mở miệng đáp lời Lam Lăng Nguyệt, Lý mẫu tiến vào bẩm báo nói Lam Lôi Ngạo ở bên ngoài cầu kiến.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Tra Cha Bị Đánh

Editor: Junenar

Theo tiếng bước chân d ãn dập, Lam Lôi Ngạo và Lý mẫu đi vào tiêu phật đường, Lam Lôi Ngạo vừa vào đến nơi li ền nhìn thấy Thu Nhược Thủy, đã mấy tháng chưa gặp bà, bà hình như g ãy hơn, lúc bốn mắt giao nhau, Thu Nhược Thủy cảm hận trùng mắt liếc ông một cái, hành động này khiến bàn tay phải đang nắm chặt gia phả càng thêm lực.

“Ngạo nhi đã trẽ thế này, tới chỗ ta có chuyện gì không?” Lão phu nhân ng ồi thẳng người, đột nhiên hỏi tới Lam Lôi Ngạo.

“Thưa mẫu thân, hôm nay Ngạo nhi tới đây với mục đích muốn trực xuất nghịch nữ Lam Lăng Nguyệt này khỏi gia phả Lam phủ, ba vị di nương sẽ lần lượt đến sau, tới lúc đó mong mẫu thân tự mình chủ trì.” Trong lời nói của Lam Lôi Ngạo chen lẫn tức giận, càng tăng thêm khẩu khí khi nói.

“H ồ đồ, Ngạo nhi, tại sao con có thể làm cái loại sự tình hoang đường này, còn dám ngang nhiên lấy gia phả đến, con hành xử không phân biệt trước sau phải không.” Lam lão phu nhân nghe xong lời đưa con bất hiểu, gõ mạnh quả trượng*, ngang nhiên ngược đãi nữ nhi Lam gia, nếu truy ền đi, người khác sẽ đánh giá Lam gia như thế nào.

(Quả trượng: gậy chống, gậy ba-toong.)

Thu Nhược Thủy vừa định mở miệng nói gì đó lại bị Lam Lăng Nguyệt âm thầm kéo lại, dùng ánh mắt ra hiệu bà yên lặng theo dõi chuyển biến, nàng có thể tự mình xử lý được, không muốn mẫu thân dính vào vũng nước đục này.

“Mẫu thân, nhi tử không hề ngờ, là chính miệng nghịch nữ đã đồng ý, nuôi dưỡng đồ bạch nhãn lang* này cũng chỉ là phế phẩm thôi.” Lam Lôi Ngạo thấy Lam lão phu nhân trách cứ mình trước mặt mọi người liền đỏ hết cơn giận lên người Lam Lăng Nguyệt, công khai nhục nhã nàng.

(Bạch nhãn lang: hình dung người vô tình vô nghĩa, tâm địa hung ác, vong ân phụ nghĩa.)

Thời điểm Lam Lăng Nguyệt bị Lam Lôi Ngạo chỉ vào mình không giải thích cũng không cãi lại, thờ ơ đứng tại chỗ, trong đôi mắt không có chút sợ hãi, vô cùng thản nhiên nhìn thẳng Lam Lôi Ngạo, tạo nên sự chênh lệch rõ ràng với hành động thô lỗ của ông ta.

Trong lúc hai người đang đấu tranh gay gắt, Xuân Tú tới báo nói rằng ba vị di nương tới chơi, đi đâu này làm cho Lam lão phu nhân vốn giận đỏ mặt càng thêm bức bối, dù sao lúc Lam Lôi Ngạo tới cũng có nhắc qua, bà cũng không nên làm nhi tử mất mặt trước bao người, nên ý bảo cho các nàng chờ tại tiển thính.

“Đủ rồi Ngạo nhi, nơi này là Phật đường trọng địa, ngang nhiên ồn ỹ ở đây không sợ khinh nhờn thần linh sao, tất cả đi tới tiển thính với ta, Xuân Tú người cũng gọi luôn lão đầu tử Lam Phong tới đi.” Lam lão phu nhân phân phó Xuân Tú xong, liền ra hiệu mọi người tới tiển thính.

Lúc này trong tiển thính ba di nương đã đến đầy đủ, ba người đứng ở mỗi hướng khác nhau.

“Hai vị tỷ tỷ, các tỷ nói trẻ như này rồi lão gia còn gọi chúng ta tới đây vì chuyện gì?” Hoa di nương cất giọng nói lạnh lạnh suy đoán tâm tư Lam Lôi Ngạo.

“Gọi người tới thì chờ ở đây đi, nói nhiều như vậy không sợ cắn vào lưỡi hả.” Kiều di nương đối với sự ồn tại của Hoa di nương vô cùng bức tức, vừa mở miệng đã cay độc đáp trả nàng ta.

“Kiều di nương tỷ tuổi già sắc suy, hỏa khí vượng, bản di nương rộng lượng không so đo với tỷ.” Hoa di nương tất nhiên không cam lòng yếu

thế, đôi ba câu đã chọc cho lửa giận trong Kìêu di nương cháy to hơn.

“Đây không phải trong tiển thánh uyển các người, tất cả im lặng đi.” Tô di nương không có lòng dạ tham gia vào cuộc tranh đấu giữa hai người các nàng, chỉ là không muốn bị hai đố phụ này liên lụy, dù sao nơi này chính là địa bàn của lão phu nhân.

Được Tô di nương nhắc tỉnh, Kìêu di nương và Hoa di nương hừ lạnh một tiếng không nhiều lời thêm nữa, chờ Lam lão phu nhân đến.

Khoảng chừng qua nửa thời gian uống cạn chung trà, Lam lão phu nhân và Lam lão thái gia cùng với Lam Lăng Nguyệt đi vào tiển thánh, Lam Lôi Ngạo thì lại đi ở phía sau, sắc mặt âm trầm gay gắt.

“Thỉnh an lão phu nhân, lão thái gia.” Ba vị di nương cùng lúc tiến lên thỉnh an.

“Tổ mẫu, tổ phụ thỉnh an.” Lam Ngữ Yên và Lam Khê Thiển cũng không chậm trễ, theo sau tới trước thỉnh an.

“Tất cả đứng lên đi.” Lam Phong ra hiệu cho mọi người đứng dậy, ông vốn chuẩn bị đi vào giấc ngủ, bị Xuân Tú gọi dậy, trên mặt tỏ vẻ khó chịu.

“Ngạo nhi, hôm nay trước mặt nhiều người, mẫu thân hỏi con, con có biết hôm nay lỗi của con ở đâu không.” Lam lão phu nhân điểm mặt chỉ tên trực tiếp đặt trọng tâm lên người Lam Lôi Ngạo.

Còn lúc này Lam Ngữ Yên đang nhìn Lam Lăng Nguyệt xuất hiện phía sau, tâm tình không bình tĩnh nổi, năm năm này nàng phải chịu quá nhiều thống khổ không phải con người, tai trái điếc hẳn, tay phải và đùi phải trải qua năm năm đi điều trị không ngưng nghỉ, chịu đựng nỗi đau đốn nắn xương qua ngàn ngày, hiện tại cánh tay phải cử động coi như bình thường, tuy nhiên đùi phải chỉ có thể miễn cưỡng bước đi, tất cả đi đâu này đều là do con tiện nhân Lam Lăng Nguyệt kia ban tặng, cho dù phải trả bất cứ giá nào nàng cũng phải nghỉ ngơi xương nó thành tro.

“Mẫu thân, lòng con đã quyết, nghịch nữ Lam Lăng Nguyệt không xứng nằm trong dòng họ Lam gia chúng ta.” Lam Lôi Ngạo không có bất cứ dấu hiệu nào buông tha.

“Nghịch chướng, sao người có thể quên tổ huấn trung của Lam gia chúng ta cốt nhục máu mủ tình thâm, tình thân hiếu đạo hử?” Lam lão phu nhân nhìn nhi tử hờ dờ ngu xuẩn, tức giận giậm chân.

“Tổ mẫu, ngài không nên tức giận, tổ huấn trung của Lam gia nói đặt hiếu đạo lên làm đầu, phụ thân khẳng khẳng trực xuất Nguyệt nhi khỏi gia phủ, Nguyệt nhi không phản đối, thỉnh tổ mẫu chủ trì nghi thức này, con tin sự phụ con vũ tôn Bách Diệp sẽ vô cùng cao hứng thu nhận giúp đỡ con bầu bạn với lão nhân gia ông.” Lam Lăng Nguyệt yếu ớt mở miệng, nàng có người chống lưng nàng còn sợ ai nữa.

Lam lão phu nhân chợt ngẩn ra, chuyện này nếu như truyền đến chỗ Bách Diệp hậu quả có thể tưởng tượng, Lam lão phu nhân không khỏi trừng mắt nhìn Lam Lăng Nguyệt, quả thật con nhóc không phải kẻ dễ bắt nạt.

“Đồ nghịch nữ, người dám uy hiếp ta, hử tối người nói không thềm làm nữ nhi Lam gia chúng ta, hiện tại lại lôi vũ tôn ra chèn ép ta, người cho là ta không dám giết chết người?” Tức thì Lam Lôi Ngạo bị lửa giận công tâm, nàng ta ngang nhiên coi mình như con khỉ mà đùa giỡn.

“Phụ thân quá lo lắng, sao Nguyệt nhi dám uy hiếp ngài, cho dù ngài gây khó dễ Nguyệt nhi như nào, ngài cũng là phụ thân của Nguyệt nhi, bất kể ngài có bề cong sự thật thế nào, ngài bảo Nguyệt nhi thuận theo, Nguyệt nhi sẽ không mạo phạm.” Lam Lăng Nguyệt giống như chịu vô vàn oan ức, mượn hơi người, thì ta giả vờ, ta sẽ nói xấu người, ta để cho người tự cấn đá đập chân mình.

“Hôm nay ta nhất định phải thanh lý môn hộ*.” Lam Lôi Ngạo không ngờ Lam Lăng Nguyệt lúc này như biến thành người khác, mở mắt nói láo, không ngừng hắt nước bắn lên người mình, lập tức bộc lộ thú tính muốn xuống tay đánh Lam Lăng Nguyệt trước mặt mọi người.

(Thanh lý môn hộ: giải quyết việc nhà chứ không phải bán nhà nhé
=))))))

Vào lúc Lam Lôi Ngạo nhào tới, Lam Lăng Nguyệt tỏ vẻ hoảng sợ, lúc né tránh không cẩn thận đụng phải ngực Lam Lôi Ngạo, dùng tay áo che lấy nắm đấm, thừa dịp mọi người không chú ý nhanh chóng xuất thủ vào vị trí nội tạng của Lam Lôi Ngạo, sử dụng nội lực mạnh mẽ đánh vào một quyền, rồi vội vã trốn sau Thu Nhược Thủy, cực kỳ giống con thú nhỏ bị dọa sợ.

“Nghịch nữ, người dám đánh lên ta, người tới trối con nhóc lại cho ta, lần này ta nhất quyết phải phế bỏ nó.” Lam Lôi Ngạo mới bị Lam Lăng Nguyệt đánh một quyền mạnh vào ngực, lúc này đau đớn kịch liệt ôm lấy.

“Tổ mẫu Nguyệt nhi không có, vừa rồi mọi người đều nhìn thấy, thật sự Nguyệt nhi không có đánh lên phụ thân.” Lam Lăng Nguyệt vừa nghe Lam Lôi Ngạo lại muốn dùng tiên hình* với mình, cuống quýt cầu cứu Lam lão phu nhân.

(Tiên hình: hình phạt bằng roi.)

“Ngạo nhi, hiện tại bộ dạng của con có chút nào giống với người làm cha không, nhiều cặp mắt nhìn thấy con vu tội cho Nguyệt nhi như vậy, hôm nay ta phải đánh cho con tỉnh mới được.” Hiện giờ Lam Lôi Ngạo trong mắt Lam lão phu nhân thật đúng là ngu xuẩn, bồi nhọ mặt mũi Lam gia là chuyện nhỏ, nếu như đánh Lam Lăng Nguyệt, đắc tội Bách Diệp vũ tôn, vậy thì cuộc sống ở Lam gia sẽ chấm hết, hôm nay bà cần phải đánh cho đứa con bất hiếu này tỉnh ra.

Vừa nói, Lam lão phu nhân liền đứng lên, quả trọng nặng nề giờ lên cao rơi xuống người Lam Lôi Ngạo.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Hoa Di Nương Chịu Phạt

Editor: Junenar

Dù sao Lam lão phu nhân tuổi già sức yếu chịu không nổi, đánh được năm sáu cái đã hết sức, hơn nữa còn thở h ồ ng hộc.

“Lão phu nhân, ngài đừng đánh nữa, nếu đánh lão gia đến thành bệnh tật gì thì phải làm sao, dù sao lão gia cũng là chủ nhân một gia đình, chàng không có công lao cũng có khổ lao, ngài không thể càng già càng không hiểu lí lẽ.” Hoa di nương thấy Lam Lôi Ngạo lúc bị Lam lão phu nhân dùng quả trượng đánh ông, tay phải ôm chặt lấy ngực, sắc mặt trắng bệch, không khỏi thét lên quỳ gối trước mặt Lam lão phu nhân, xin tha cho ông.

“Người cút ngay cho ta, chẳng qua chỉ là một hí tử, lại dám trước mặt ta múa rìu qua mắt thợ, ý của người là ta không phân rõ thị phi, mắt đã già mờ đúng không.” Tâm tình hơi hòa hoãn của Lam lão phu nhân bị lời nói của Hoa di nương chọc đến, lạnh lùng chất vấn Hoa di nương.

“Tiện thiếp không có ý đó, tiện thiếp chỉ là nhìn lão gia có vẻ không được khỏe, trong lúc nhất thời tình thế cấp bách mới có lời nói mạo phạm lão phu nhân.” Lúc này bầu không khí bốn phía hết sức lạnh lẽo, Hoa di nương bị cặp mắt chất vấn của Lam lão phu nhân xoáy vào khiến toàn thân phát run, ngay cả nói cũng ngập ngừng.

“Lão phu nhân, ngài xem hiện tại cũng đã khuya khoắt rồi, con nghĩ lão gia được ngài giáo huấn cũng tỉnh ngộ rồi, sau này nhất định sẽ không làm ra loại chuyện hoang đường này, gần đây thân thể ngài không được tốt lắm, không thể lại bị nhiễm lạnh được.” Kiều di nương vẫn luôn đứng một bên chưa mở miệng đang nhìn Hoa di nương cười nhạt, li ền tiện thể an ủi Lam lão phu nhân.

“Hừ, mỗi người các người đều mong lão thái bà ta vào quan tài nhanh một chút, còn có thể lo lắng cho thân thể của ta ư? Ngạo nhi, mẫu thân hi vọng con có thể rút ra bài học học được cách tự kiềm chế, tính cách của con cần lắng, bằng không thực sự sẽ hại con một đời, đánh vào người con đau tại lòng mẹ, đứng lên đi, trở về suy nghĩ thật kỹ, về phần Hoa di nương phạm thượng, hôm nay cũng không cần trở về, ở lại ngay tại tiểu Phật đường quỳ một đêm tự xem xét bản thân cho thật tốt.” Lam lão phu nhân chau mày, sau khi nói hết dụng tâm lương khổ của bản thân cho Lam Lôi Ngạo, liền nhân cơ hội trừng trị nhẹ Hoa di nương, để cho nàng ta biết ai mới là người có uy quyền trong Lam phủ.

(Dụng tâm lương khổ: ngấm vì đối phương suy nghĩ nhưng sẽ không biểu lộ.)

Lam Lôi Ngạo từ thiếu niên đến trung niên là hai mươi năm mẫu thân chưa một lần đánh mình, lần trách đánh ngày hôm nay cũng hoàn toàn để tâm trạng kích động của ông dần bình tĩnh lại, ông cũng ý thức được nếu như quả thật bản thân động thủ với Lam Lăng Nguyệt, hậu quả chắc chắn không thể tưởng tượng nổi, ông không nên vì giành một hơi mà chôn vùi cơ nghiệp trăm năm của Lam gia. Ôm ngực, chậm rãi đứng lên.

“Mẫu thân hài nhi đã hiểu, sau này hài nhi sẽ không lỗ mãng nữa.” Giọng điệu Lam Lôi Ngạo trầm ổn vâng lời giáo huấn của Lam lão phu nhân.

“Lão gia, tiện thiếp biết sai rồi, tiện thiếp thân thể yếu ớt không thể quỳ lâu được, cần ngài van cầu giúp thiếp thân.” Hai mắt Hoa di nương ngấn lệ nhìn Lam Lôi Ngạo, bày ra nét mặt yếu đuối hy vọng ông có thể cầu tình vì mình.

“Mẫu thân.” Về mặt Hoa di nương chạm tới nơi mềm trong lòng Lam Lôi Ngạo, chỉ là Lam Lôi Ngạo vừa mở miệng nói hai chữ đã bị Lam lão phu nhân cắt ngang.

“Ngạo nhi con không cần phải nói, chuyện này không có đường tha, đây là ta đang dạy thiếp của con cái gì gọi là quy củ, canh giờ không còn sớm, các người trở về hết đi, ta mệt mỏi rồi.” Hiên nhiên Lam lão phu nhân

không muốn để chuyện này làm chậm trễ thời gian, liền hạ lệnh đuổi khách, một hí tử chỉ giỏi thuật dụ dỗ, Ngạo nhi của bà chính là bị một đám holly quyến rũ mê hoặc thành dạng này, sao bà có thể trừng trị nhẹ nhàng được.

Lam lão phu nhân đã lên tiếng, không ai dám nhiều lời thêm, từng người một rời khỏi tiển thính, mà Kiều di nương lại đỡ Lam Lôi Ngạo đi ở một bên, Lam Ngữ Yên thì lại đi về phía Lam Lăng Nguyệt.

“Tuồng ngày hôm nay mà Lam Lăng Nguyệt người hát thật không tệ, tính kể lên tất cả mọi người, nhưng người đừng quá đắc ý, rồi sẽ có một ngày ta nghĩ đến xương người thành tro.” Con người âm lãnh của Lam Ngữ Yên nhìn Lam Lăng Nguyệt không chớp mắt.

“Ha ha, Lam Ngữ Yên, ta chỉ sợ người sống không đến ngày nghĩ đến xương ta thành tro ấy, ta khuyên người vẫn nên quý trọng tốt số thời gian ít ỏi còn lại, muốn làm thiêu thân lao đầu vào lửa, như thế ta sẽ không chỉ đơn giản bẻ gãy tay chân của người như vậy đâu.” Lam Lăng Nguyệt lạnh lùng chế giễu uy hiếp của Lam Ngữ Yên, một kẻ chân què chân cụt đi cà nhắc suốt mà đòi thành đối thủ của nàng sao?

“Được, chúng ta cứ nhìn coi.” Lam Ngữ Yên cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, chuyện bé không nhìn được sẽ hỏng mưu kế lớn, mẫu thân nói muốn làm đại sự phải biết nhẫn nhịn, nàng chờ thời khắc Lam Lăng Nguyệt quỳ gối dưới chân nàng giống như chó kia, nói xong liền hừ lạnh một tiếng khập khiễng đuổi theo Kiều di nương ở phía trước.

“Nguyệt nhi tỷ tỷ chó đẻ trong lòng, hiện tại tính tình Yên nhi tỷ tỷ thay đổi nhiều, gặp ai cũng như thế.” Đúng lúc Lam Lăng Nguyệt chuẩn bị đuổi theo mẫu thân và Đông Thanh đi đằng trước, phía sau truyền đến một giọng nói thanh thúy, Lam Khê Thiển chậm rãi bước tới.

“Ta chưa bao giờ coi nó là người, lời nó nói tự nhiên không lọt tai.” Mặc dù Lam Lăng Nguyệt không có ấn tượng sâu với Lam Khê Thiển, nhưng nàng cũng không thích lôi kéo làm quen với nàng ta.

“Ha ha, Nguyệt nhi tỷ tỷ thật hài hước.” Lam Khe Thiến sửng sốt vài giây, c ần khấn cấm cười gượng hai tiếng giống như đánh thái cực* cố gắng giảm bớt b ầu không khí xấu hổ.

(Đánh thái cực: Như người luyện Thái Cực quyền, động tác cổ tay, bàn tay đưa qua đưa lại khi luyện quyền, thì từ đánh Thái Cực được cư dân mạng dùng để chỉ cách nói mập mờ, đánh trống lảng, như có như không, khó nắm bắt.)

“Cám ơn người quá khen, nếu như không có chuyện gì thì ta đi trước, mẫu thân ta đang chờ ta phía trước.” Lam Lăng Nguyệt không muốn ở đây lãng phí nhiều thời gian với Lam Khê Thiến, hiện tại đã khuya, nàng cũng mệt mỏi rồi.

“Được.” Lam Khê Thiến nhận ra Lam Lăng Nguyệt không muốn nhiều lời với mình, rất thức thời gạt đầu, cười nhìn theo Lam Lăng Nguyệt rời khỏi thì ý cười cũng biến mất.

Bên trong Vân Thanh uyển.

“Tiểu thiếu gia, đã khuya rồi, ngài nên đi ngủ thôi.” Thủy Tinh kêu gào mấy lần tiểu Hạo nhi đi ngủ, nhưng thẳng nhóc căn bản không chịu ngủ.

“Ta không muốn, mẫu thân và tỷ tỷ cũng chưa trở về, Hạo nhi không ngủ, Hạo nhi chờ họ về” Tiểu Hạo nhi chống cằm buồn ngủ, nhiều lần mở to hai mắt, hấn lo lắng cho tỷ tỷ và mẫu thân, hấn muốn chờ các nàng.

“Meo.” Tiểu Hỏa Nhi kêu la tựa hồ ủng hộ quyết định của tiểu Hạo nhi, thỉnh thoảng dùng cái đuôi xù nhẹ nhàng phe phẩy tiểu Hạo nhi cố gắng động viên tình thân cho hấn.

Thủy Tinh dở khóc dở cười nhìn tổ hợp một người một mèo, nên đành ng ồi trên ghế cùng chờ phu nhân về, mà lúc này Trang mẫu cũng phong trần mệt mỏi trở về, sau khi mang những thứ mua được vào kho phòng, hay tin tiểu thư đã trở về ở chỗ Vương Nguyệt Nga, khuôn mặt mệt nhọc một ngày tràn đầy vui sướng, nhưng biết được tiểu thư vừa trở về đã nổi xung với Lam Lô Ngạo tới Lam uyển đã hai canh giờ mà vẫn chưa trở lại,

không khỏi có chút lo lắng, đứng ng ắ không yên đi tới đi lui chờ trong uyển.

Chợt nghe thấy tiếng bước chân d ần dập đi v ề phía này, vội ra phía ngoài uyển đón tiếp, nương theo ánh trăng quan sát người đang đi tới cùng với tiểu thư lúc ly biệt năm năm trước, Trang mẫu không kìm được lệ nóng doanh tròng, tiểu thư đã trưởng thành thành thiếu nữ r ắ, mặc dù ngũ quan không thay đổi nhi ều, nhưng khí chất kiên cường trên người lại không cách nào che đậy được, tất cả những đi ều này không biết sẽ là phúc hay là họa đối với tiểu thư.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Dung Nhan Ẩn Giấu

Editor: Junenar

Từ xa Lam Lăng Nguyệt cũng đã nhìn thấy Trang mẫu chờ đón mình ở ngoài uyển, chân vô thức bước nhanh hơn, năm năm không gặp, nàng nhớ Trang mẫu rất nhiều.

“Tiểu thư, cuối cùng người đã trở về” Trang mẫu thấy tiểu thư nhà mình đến gần, vội vã lau khô lệ nơi khóe mắt, lại gần quan sát tiểu thư nhà mình.

“Đúng vậy, trở về rồi, tay mẫu lạnh quá, chúng ta vào trong trước đi.” Lam Lăng Nguyệt nắm lấy đôi tay lạnh đến đông cứng lại của Trang mẫu, thiên ngôn vạn ngữ trong lòng hóa thành một câu hỏi han ân cần thăm hỏi.

Sau khi mọi người lại gần thì thính, tiểu Hạo nhi hưng trí bừng bừng chạy tới nhào vào lòng Thu Nhược Thủy.

“Mẫu thân, rốt cuộc Hạo nhi cũng đợi được mẹ và tỷ tỷ trở về, phụ thân xấu có bắt nạt hai người không?” Tiểu Hạo nhi cố gượng cặp mắt đang đỏ lại vì buồn ngủ, liên tục dựa vào lòng Thu Nhược Thủy.

“Có Hạo nhi bảo vệ ai dám bắt nạt mẫu thân và tỷ tỷ, đi, mẫu thân bế con đi ngủ nào, tỷ tỷ con cũng mệt mỏi rồi, cũng về nghỉ ngơi đi.” Thu Nhược Thủy nhìn tiểu Hạo nhi thông minh trong lòng ấm áp, dễ dàng thả con đi ngủ.

Còn Lam Lăng Nguyệt lại theo Trang mẫu và Hạ Ca Đông Thanh ôm tiểu Hòa nhi về Nguyệt Thanh uyển.

Vừa về tới Nguyệt Thanh uyển, Nguyệt Trúc liền ra đón, nàng phân phó nô tỳ trong uyển dùng một chút thời gian buổi chiều dọn dẹp sạch sẽ từng xó xỉnh tại Nguyệt Thanh uyển, thuận tiện nghênh tiếp tiểu thư trở về.

“Tiểu thư, gian phòng đã được quét dọn sạch sẽ, đệm chăn cũng đã thay mới.” Nguyệt Trúc chào đón, giống như nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt xúc động quá khiến đầu óc rối loạn không biết nên nói cái gì.

“Làm không tệ, Nguyệt Trúc, hai người này là Hạ Ca và Đông Thanh, là hai nha hoàn ta mới thu nhận, sau này ba người các người cùng nhau hầu hạ ta.” Lam Lăng Nguyệt liếc nhìn Nguyệt Trúc, năm năm qua nàng ấy không thay đổi gì cả, vẫn cái bộ mặt con nít kia, rồi giới thiệu hai nha hoàn phía sau cho nàng.

Thấy chủ tử nhắc tới hai nàng, Hạ Ca và Đông Thanh vội tiến lên một bước, khách sáo nói một câu với Nguyệt Trúc, sau đó theo chủ tử tiến vào phòng.

Nhìn tấm phòng bố trí trang nhã tuy rằng không xa hoa được như Quý Trung đường của các nàng bất quá đúng là có chút mới lạ, Đông Thanh và Hạ Ca nhìn bốn phía xung quanh rồi thu xếp y phục đồ đạc giúp chủ tử, chỉ có Trang mẫu vẫn đứng im bên cạnh Lam Lăng Nguyệt, tựa như muốn nói đi đâu gì đó, muốn nói lại thôi.

“Mẫu, không cần lo lắng, các nàng là người một nhà, người có lời gì cần nói thì cứ nói.” Lam Lăng Nguyệt biết trong lòng Trang mẫu cất giấu nhiều bí mật, năm năm qua tuy rằng bờ vai của nàng vẫn còn nhỏ bé, nhưng nàng tin tưởng có thể tự mình gánh được tất cả chịu đựng của bà.

“Năm năm qua người có sống tốt không? Ở Thiên Sơn tông có học được tâm pháp cao thâm nào không?” Trang mẫu nhận ra hai nữ tử mà tiểu thư gọi là nha hoàn võ công không hề thấp, xem ra năm năm này tiểu thư cũng không nhàn rỗi, hẳn đã bồi dưỡng thế lực cho mình.

“Trừ khinh công có học một bộ kiếm pháp nhưng chỉ luyện qua quýt, ta dùng hết tất cả trình độ vào y thuật và độc thuật.” Lam Lăng Nguyệt tận

lực nhấn mạnh vào hai chữ y và độc, nàng hy vọng Trang mẫu có thể chủ động nói thẳng nói thật.

Trang mẫu nghe ra ẩn ý trong lời tiểu thư, im lặng không lên tiếng dùng vẻ mặt ám chỉ sai hai nha hoàn kia lui ra, mặc dù tiểu thư nói là người một nhà, thế nhưng chỉ cần việc liên quan tới tiểu thư bà cũng phải đề phòng, bản đảm không xảy ra bất cứ sơ hở nào.

“Hạ Ca, Đông Thanh, các người đi ra ngoài trước đi, ta mệt rồi, ngày mai thu xếp tiếp.” Lam Lăng Nguyệt phân phó hai người lui ra ngoài trước.

Sau khi Trang mẫu cảm thấy hai người các nàng đã đi xa, suy nghĩ một hồi khẽ nói: “Tiểu thư, mặc dù bây giờ vẫn chưa phải thời cơ, nhưng ta sẽ trả lời cho người về vấn đề dung mạo.”

“Trang mẫu hẳn đã từng nghe qua phá nhan đan.” Quả thật nỗi băn khoăn lớn nhất trong lòng Lam Lăng Nguyệt là vấn đề dung mạo, thấy Trang mẫu tự mình nhắc tới, liền lên tiếng dò hỏi.

“Có nghe qua, hơn nữa phá nhan đan là lúc người năm tuổi tự tay ta đút cho người uống.” Trong giọng nói của Trang mẫu chen lẫn bất đắc dĩ, bà cũng không ngờ tiểu thư lại nhắc tới phá nhan đan, nàng đã nhắc tới y độc xem ra tiểu thư cũng hiểu biết rất nhiều, cứ che giấu không bằng hóa giải nghi ngờ của nàng.

“Tại sao lại muốn ta uống loại đan dược đó? Rốt cuộc người là ai? Vì sao trong trí nhớ của ta lại có quá nhiều khoảng trống, hơn nữa những ký ức ít ỏi trước năm tuổi cũng có vẻ rất không thực?” Lam Lăng Nguyệt chỉ cảm thấy đầu vang lên tiếng ong ong, một đồng câu hỏi đè ép nàng tới nỗi không thở nổi.

“Tiểu thư, lúc trước là do ta không còn đường nào mới phải chọn hạ sách này, nhưng mà thuốc này nguy hại ít tới làn da, thuốc giải phá nhan đan trên đời chỉ còn lại một viên, ta vẫn luôn bảo quản giúp người, mẫu cũng rất mâu thuẫn, có đôi khi nghĩ cả đời sẽ không nói cho người biết để người bình an qua hết kiếp này, nhưng có đôi lúc lại không bằng lòng để

người sống trong lời nói dối một đời.” Trang mẩu đấu tranh kịch liệt, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

“Mẫu à, người cũng không cần áy náy, ta biết người làm như vậy nhất định là do bất đắc dĩ, hiện tại có thể nói cho ta biết lúc trước xảy ra chuyện gì không?” Lam Lăng Nguyệt nhìn được Trang mẩu phải gánh vác rất nhiều, nàng sống còn thống khổ hơn so với mình.

“Tiểu thư, hiện tại chưa đến thời cơ, ta vẫn chưa đủ tự tin, rất nhiều chuyện ta vẫn chưa thể nói cho người biết, bất quá hoàn Nhan Đan ta có thể đưa cho người, nhưng người phải đáp ứng ta cho dù hình dáng khôi phục, người cũng phải đeo mặt nạ da này theo đến khi thời cơ chín muồi.” Trang mẩu lắc lắc đầu, bà thà tự mình gánh vác, cũng không muốn sớm cuốn tiểu thư vào.

“Mẫu, quên đi, ta vâng theo ý nguyện của người.” Lam Lăng Nguyệt muốn nói lại thôi, nàng không muốn cưỡng cầu Trang mẩu, nàng muốn biết thì có rất nhiều biện pháp, đợi nàng dời tôn đàn Quỷ Trung đường đến Kim Hoa quốc, đến lúc đó nàng không tin không tìm ra được.

“Thời gian đã khuya lắm rồi, tiểu thư người nghỉ ngơi đi, ta cáo lui trước.” Trang mẩu thấy tiểu thư rất đúng mực cũng không gây khó khăn cho mình nên rất vui mừng, lúc này đã là đêm khuya liền lui ra ngoài để tiểu thư nghỉ ngơi.

Một đêm này Lam Lăng Nguyệt ngủ không yên giấc, luôn mơ hồ nghe thấy tiếng một tiểu nữ hài khóc, tiểu cô nương kia rất xa lạ nhưng cũng rất quen thuộc, làm cho ngày hôm sau Lam Lăng Nguyệt tỉnh lại, trên trán thấm rất nhiều mồ hôi.

Buổi sáng dùng xong bữa liền dẫn Đông Thanh và Hạ Ca xuất phủ dự tính đi chọn nơi đặt Quỷ Trung đường, còn tiểu Hỏa nhi do bên ngoài có tuyết rơi, sợ lạnh trốn trong đệm Lam Lăng Nguyệt ngủ nướng.

“Chủ tử, ngài dự định chọn nơi nào, có vừa ý không?” Đông Thanh và Hạ Ca cùng Lam Lăng Nguyệt loay quanh cả buổi sáng, Lam Lăng

Nguyệt xem không ít nơi, nhưng không có nơi nào làm chân mày nàng giãn ra.

“Những nơi đó quá nhỏ, ta tính mở ở nơi nào có nhiều người đi lại, như vậy không những vô cùng thu hút mà còn thuận tiện ra vào nữa.” Lam Lăng Nguyệt nhìn mấy chỗ hoặc quá nhỏ, hoặc có lớn nhưng lại quá lệch, không có nơi nào đạt tiêu chuẩn.

Đương lúc ba người chậm chạp đi dạo trên đường, một chiếc xe ngựa giống như bị mất khống chế lờn xông về phía phố xá đông đúc sắp đâm vào một dụng cụ* đang dắt tay hài đồng, tim Lam Lăng Nguyệt chột phát lại nhanh chóng thì triển khinh công định cứu lấy hai người, cùng lúc đó một bạch y nam tử phi ra từ Phù Dung lâu nằm đối diện, kiếm sắc bén vung lên, chém đi bốn cái chân của con ngựa mất khống chế, hai người hài như cùng lúc xuất thủ, chỉ nghe tiếng xe ngựa đổ xuống đất rầm rầm một trận, còn dụng cụ và hài đồng được cứu sống từ trong hiểm nguy.

(Dụng cụ: phụ nữ có thai.)

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SẮT PHI

Phi Nghiê
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Oan Gia Ngõ Hẹp

"Đa tạ cô nương và công tử đã cứu mạng, nếu như không có các người, ta và nhi tử của ta li ền bỏ mạng ở nơi này, xin nhận hai vị của ta một lạy." Nói xong đứng phụ li ền ý bảo hai đ ồng cùng mình quỳ xuống, dập đầu một cái để tỏ lòng biết ơn.

"Đại thẩm, ngài đừng làm quá, mau đứng dậy, cả tiểu hài tử nữa, trên mặt đất hàn khí rất nặng, dễ nhiễm phong hàn, các người nên nhanh chóng rời đi, nơi này rất lộn xộn, nguy hiểm." Nâng người đứng phụ cùng nhi tử của nàng đứng dậy, Lam Lăng Nguyệt li ền ngay lập tức bảo các nàng rời đi trước.

Nhìn hai mẫu tử rời đi trước mắt, bạch y nam tử li ền quay sang tặng cho h ồng y nữ tử một ánh mắt tán thưởng, ngũ quan ôn nhuận mang theo nhàn nhạ ý cười, nói: "Thân thủ của cô nương quả nhiên lợi hại, tại hạ Ôn Vân Mặc, không biết nên xưng hô với cô nương như thế nào."

Lam Lăng Nguyệt nghe đến cái tên Ôn Vân Mặc thì hơi sững sờ, trong trí nhớ kiếp trước của Lam Ngữ Yên chỉ chứng chính người mình thông dâm là bạch y nhân trước mắt này, hấn nhìn qua lớn hơn mình hai ba tuổi, ngũ quan ôn nhuận xinh xắn lại kết hợp với một thân y phục trắng tinh khiết, tựa như một vị thần tiên, không nhiễm chút bụi trần.

"Ta kêu Lam Lăng Nguyệt, Ôn công tử không hồ là thiên hạ đệ nhất công tử, thân thủ quả nhiên cũng rất cao, nhanh mà chuẩn." Lam Lăng Nguyệt có hoảng hốt đôi chút, li ền chỉ đáp lời Ôn Vân Mặc bằng một câu.

"Cô nương quá khen rồi, hôm nay có duyên hữu ngộ trong tình huống này, nếu như cô nương không chê, có thể cùng tại hạ đến Phù Dung lâu thưởng trà hay không? Ôn mỗ đặc biệt muốn tìm hiểu những người như cô

nương, không biết có duyên được kết dao bằng hữu hay không." Mới gặp gỡ, Lam Lăng Nguyệt đã cho hắn ấn tượng rất tốt đó là đại khí hào sảng, không câu nệ tiểu tiết, làm cho hắn nổi lên ham muốn được kết giao bằng hữu với nàng.

Không chờ Lam Lăng Nguyệt mở miệng trả lời, chủ nhân của xe ngựa có móng ngựa chém đứt theo sập từ trong xe ngựa chui ra, nàng ta hình như là hòn ngọc quý trên tay Dạ Vương Dạ Tình Vũ đi. Nàng ta chật vật đứng lên, cố chỉnh lại mái tóc bù xù của mình, đôi mắt tràn ngập tức giận nhìn về phía hai người Lam Lăng Nguyệt và Ôn Vân Mặc đang đứng tán gẫu.

"Hai người các người thật to gan, ngang nhiên chém ngựa của bản quận chúa, còn có can đảm giám chặn xe ngựa của bản quận chúa, các người có biết nếu là trễ nại đại sự của bản quận chúa, bản quận chúa có thể tru di cửu tộc nhà các người." Giọng nói Dạ Tình Vũ ngang ngược mang theo khinh thường cùng ánh mắt khinh miệt, dường như việc bóp chết hai người bọn họ dễ như bóp chết hai con kiến bình thường.

"Người có biết thiên tử phạm pháp tội cũng thứ dân, huống chi người chỉ là quận chúa, vừa nãy nếu không phải chúng ta hai người ra tay tương trợ, cũng có thể ba sinh mệnh đó đã bị người chen lấn xô đẩy cùng với xe ngựa của người đè chết rồi, đến lúc đó mang người đi Tông Nhân phủ còn là nhẹ, chưa cám ơn ta còn chưa tính, còn dám cu ồng ngôn bạo ngữ đòi diệt cửu tộc chúng ta, người nghĩ người là cái gì?" Lam Lăng Nguyệt không ngừng đảo mắt, thật là một thiếu nữ ngu xuẩn không biết trời cao đất dày, không biết hối cải thì thôi, còn ở đó mà diễu võ dương oai.

"Cái đồng người quái dị như người có tư cách gì mà giáo huấn bản quận chúa, nhìn người chính là làm bẩn mắt của bản quận chúa, nếu như ta lớn lên có bộ dạng giống người, mỗi khi xuất môn nhất định sẽ mang cái mạng che mặt." Dạ Tình Vũ nghe thấy h ồng y nữ tử trách cứ mình, quansát nàng một cái từ trên xuống dưới, li ền tỏ ra vẻ mặt ghét, dùng lời nói ý muốn làm nhục Lam Lăng Nguyệt.

"Ngựa của người là do tại hạ chém, tại hạ Ôn Vân Mặc, nếu như quận chúa muốn truy cứu trách nhiệm, tại hạ sẽ gánh chịu, chỉ là người đường

đường một cô nương, lại ngang nhiên nhọc nhã bằng hữu của ta ngay giữa đường, quả thật đúng là có cử chỉ không được phù hợp cho lắm." Thanh âm Ôn Vân Mặc không nóng không lạnh truyền đến, trong giọng nói có chút không vui.

Mà lúc này Lam Lăng Nguyệt đưa mắt nhìn Dạ Tình Vũ, thấy trong nháy mắt nàng ta có chút kinh ngạc, vừa mới theo khe hở xe ngựa bò ra, không nghe được hai người đối thoại rất rõ ràng, chỉ nghe là trong đó có Ôn gì gì đó, nhưng thật không ngờ trước mắt nam tử này lại là Ôn Vân Mặc, lập tức vẻ mặt thay đổi có chút vặn vẹo.

"Cái kia, nguyên lai người chính là đệ nhất công tử Ôn Vân Mặc, ta nghe Thầnvươngca ca nhắc tới người rất nhiều lần, vậy thì chúng ta xem như không xảy ra chuyện gì đi." Dạ Tình Vũ sắc mặt tức giận liền bị sự e thẹn thay thế, quả thực chính là trong một giây đã từ người đàn bà chanh chua biến thành tiểu thư khuê các.

"Tại hạ chỉ là nhất giới mãng phu*, nếu như quận chúa nếu không có chuyện gì khác, vậy ta và bằng hữu liền cáo từ trước." Ôn Vân Mặc khách sáo cùng Dạ Tình Vũ duy trì một khoảng cách nhất định.

(* Cái này thật sự ta cũng chẳng biết là gì. Có gì tra giúp ta ha!!)

"Nga, được rồi, sau này còn gặp lại." Dạ Tình Vũ mặt mang ý cười nhìn theo. Sau khi hai người rời đi, liền phân phó Hành thị vệ bên cạnh đi thăm dò thân phận của nữ tử bên cạnh Ôn Vân Mặc, dám trước mặt hấn giáo huấn nàng, cuộc sống của ả xem như là hết.

Mà Lam Lăng Nguyệt thì lại mang theo Hạ Ca và Đông Thanh theo Ôn Vân Mặc cùng đi Phù Dung lâu, dù sao vừa rồi Ôn Vân Mặc cũng vì mình giải vây, phần nhân tình này nàng cũng nhớ kỹ.

Chỉ là vừa tới lâu hai, Ôn Vân Mặc đã sớm chọn một chỗ nhã gian, Lam Lăng Nguyệt liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, thực sự là oan gia ngõ hẹp. Vừa mới trở về Kim Hoa quốc lại đụng phải tiểu đệ đồ đệ của sư thúc, cái tên nam nhân lưu manh đó.

"Lam cô nương không cần khách khí như thế, hấn cũng là người một nhà, đến đây ta giới thiệu cho người, đây là của ta bạn thân của ta, tamvươnggia Kim Hoa quốc Âu Dương Mặc Thầ." Ôn Vân Mặc thấy Lam Lăng Nguyệt đứng ở cửa cũng không có tiến vào, bưng tỉnh, liề nhiên hiểu chuyện gì xảy ra, vội vã đứng lên giới thiệu người bên cạnh.

"Tamvươnggia hảo, ta kêu Lam Lăng Nguyệt, thỉnh chỉ giáo nhiều hơn." Lam Lăng Nguyệt ngoài cười nhưng trong không cười, hướng Âu Dương Mặc Thầ chào hỏi một cách cứng nhắc.

"Ôn Vân Mặc nói người tiến vào, liề nhiên vào đi, người cười rất xấu, rất có lệ." Âu Dương Mặc Thầ liếc mắt quét Lam Lăng Nguyệt một cái, từ sau hành trình ở Hỏa Linh quốc, hấn liề nhiên đối với hờng y nữ tử kia giống như sinh ra một loại kháng thể, vừa rờ nhìn nàng, trong mắt hấn lại sinh ra cảm giác Quỷ lasát cùng nàng chính là một người.

"Cảm ơn đã khen, mặt người cũng lạnh lùng không kém, đúng là không có nửa điểm chân thật." Lam Lăng Nguyệt không tỏ ra yếu kém chút nào, đáp lại Âu Dương Mặc Thầ một câu, trong khoảng thời gian ngắn, bầu không khí trên bàn cơm trở nên rất là cổ quái.

"Hai người các người đã gặp qua nhau?" Ôn Vân Mặc có một loại ảo giác, nghe hai người giảng chuyện tựa hồ bọn họ bình thường rất quen thuộc.

"Không có."

Hai người không cần phải nghĩ ngợi nhiều, trăm miệng một lời, chỉ khác biệt ở chỗ trong lời nói của Lam Lăng Nguyệt có chứa vài ý ghét bỏ, mà Âu Dương Mặc Thầ thì lại không biểu tình, chỉ là trực giác của hấn cho hấn biết nữ nhân tên Lam Lăng Nguyệt này không hề đơn giản, sau khi trở về sẽ cho Hắc Ưng đi điều tra rõ thân phận của nữ nhân này.

"Chúng ta nói chuyện khác đi, ta xem Lam cô nương khinh công không tầm thường, không biết sư phụ là người nơi nào?" Ôn Vân Mặc vội vàng dời đề tài để giảm bớt bầu không khí căng thẳng trên bàn cơm.

"Ân sư là Thiên Sơn tông phong Bách Diệp vũ tôn, ta là đệ tử thân truyền thứ sáu." Lam Lăng Nguyệt cũng không muốn che che giấu giấu, Âu Dương Mặc Thần sớm muộn sẽ biết sư phụ hắn chính là của sư thúc nàng, và đơn giản chính nàng cũng không muốn giấu chuyện này.

"Sư phụ ngươi là Bách Diệp sư bá?" Trong ngày thường số lần nghe được Âu Dương Mặc Thần nói chuyện chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, lần này chính là lần đầu tiên hắn liên tục đặt câu hỏi như vậy.

"Quả nhiên, người xưa có câu hữu duyên thiên lý hữu ngộ, Thần sư phụ Hắc Phong đại sư chính là sư thúc của ngươi, bàn về bối phận, ngươi còn phải gọi Thần một tiếng sư huynh đấy." Ôn Vân Mặc bỗng nhiên nổi hứng khoác lác, đem tục danh sư phụ Âu Dương Mặc Thần nói cho Lam Lăng Nguyệt nghe.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Có Tật Giật Mình

"Đúng vậy, là ta." Trong mắt của Âu Dương Mặc Thầ vẫn không hề có một gợn sóng. Hắ chăm chú cài chủy thủ vào thắt lưng bằng những ngón tay thon dài, vừa nói chuyện vừa uống thêm một ly rượu mạnh. Hắ thích nhất đó là rượu mạnh, nóng rực, ít nhất như vậy có thể làm cho cơ thể lẫn trái tim băng giá của hắ có một tia nhiệt độ.

"Lầ đầu gặp mặt, lại không chuẩn bị quà gặp mặt. Hai tiếng sư huynh này sau này không phải là nói không đâu thừa sư huynh." Lam Lăng Nguyệt vốn là người thù dai, vụ bút sách lầ trước ở Hỏa Linh quốc kia nàng còn chưa tính sổ với hắ, lầ này vừa lúc, nợ cũ nợ mới nàng sẽ tính cùng một lúc.

"Người nghĩ người muốn cái gì?" Âu Dương Mặc Thầ ngẩng đầu lên chống lại trông mắt giáo hoạt của Lam Lăng Nguyệt, đây có thể coi là lầ đầu tiên hắ nhìn hình dáng của một nữ nhân ở khoảng cách gần như vậy, ngũ quan của nàng thực sự không nổi bật, nếu ném ở trong đám đông sẽ không tìm được.

Lam Lăng Nguyệt cũng là lầ đầu tiên nhìn Âu Dương Mặc Thầ ở khoảng cách gần như vậy, trí nhớ của nàng vốn không t ối, quansát tinh tế như vậy nàng không khỏi mở to hai mắt ra nhìn, nàng nhớ tới lầ đầu tiên thấy Âu Dương Mặc Thầ, vì sao lại cảm thấy quen thuộc, năm năm trước, giống như ở Phù Dung lâu, nàng say rượu, không cẩn thận cưỡng hôn người thiếu niên kia, là hắ. Nghĩ tới đây, hai má của Lam Lăng Nguyệt từ từ chuyển thành màu hồng, thực sự là ngiệt duyên.

"Người lại muốn tiếp tục đùa giỡn cái gì? Nếu không nói thì sau này đừng hòng đòi bồivươngvấn đề này một lầ nữa." Âu Dương Mặc Thầ

đối với nữ nhân vốn không có gì kiên nhẫn, thấy Lam Lăng Nguyệt chậm chạp không hé răng, hẳn hơi mất kiên nhẫn.

"Thần, người nói chuyện cần phải nhẹ nhàng, đừng dọa Lam cô nương, dù sao người cũng phải cho Lam cô nương một chút thời gian để suy nghĩ thật kỹ." Ôn Vân Mặc giúp Lam Lăng Nguyệt dàn xếp, đồng thời cũng nhắc nhở Âu Dương Mặc Thần, có đôi khi hẳn cũng rất bất đắc dĩ, tính tình của Thần cổ quái, nếu như không thay đổi, e rằng sẽ rất khó chiếm được trái tim của nữ tử trong lòng hẳn.

"Thần sư huynh, tốt hơn huynh nên học theo Ôn công tử, nhìn công tử nhà người ta vẫn nhã, còn huynh thì lại mưa nắng thất thường, tính tình cổ quái, hai người quả thực chính là hai cực nam châm, tạm thời ta không biết mình muốn gì huynh, nếu không huynh nói thử, huynh có thể cho ta cái gì đi, chỉ cần ta có thể đồng ý là được đúng không?" Lam Lăng Nguyệt ho khan hai tiếng, sợ bị Âu Dương Mặc Thần nhìn ra, năm năm trước chính mình dùng hai tiển đồng trêu đùa hẳn, nếu mình không cẩn thận lộ ra chân tướng, hẳn chắc chắn sẽ nổi đóa tính nết với mình, sau này tốt nhất nên ít tiếp xúc với hẳn một chút.

"Phù Dung lâu này là sản nghiệp của ta, ta sẽ trao đổi với trưởng quỳ, chỉ cần người tới này ăn cơm, bất kể ăn bao nhiêu đều được miễn phí, đây là quà gặp mặt của ta mong người hài lòng." Âu Dương Mặc Thần không cần phải nghĩ ngợi, ngay lập tức nói cho Lam Lăng Nguyệt biết những gì hẳn có thể làm.

"Được ta đồng ý." Lam Lăng Nguyệt trả lời đồng thời liếc mắt khắp nơi, lúc nhìn thấy vỏ bội kiếm của Âu Dương Mặc Thần, khóe miệng nàng co rút, trên vỏ kiếm có hai đồng tiển rất là chói mắt.

"Đúng rồi sư huynh, kiếm của người rất độc đáo nha, còn gần hai đồng tiển, có phải để dành đến ngày nào đó, huynh không còn đồng nào thì dùng đồng tiển đó để đổi bánh bao ăn hay không." Lam Lăng Nguyệt hỏi Âu Dương Mặc Thần, muốn xác định hai đồng tiển đó có phải là năm năm trước nàng trêu đùa hẳn hay không, nếu như đúng, nàng dám khẳng định người này hẳn là "nhớ" nàng năm năm.

"Sự tích của hai đờng tiền này ta biết, ha ha, đây là tiền bồi thường năm năm trước Thầ bị đoạt nũ hôn đầ tiên, ha ha...." Nghĩ tới lời nói của Âu Dương Mặc Thầ trong một lần say rượu, Ôn Vân Mặc không đếm xỉa hình tượng cười to lên, không ngờ Thầ cũng có khắc tinh, thấy Lam Lăng Nguyệt hỏi, Ôn Vân Mặc tự nhiên sẽ nhân cơ hội này trêu ghẹo hắ.

"Ôn Vân Mặc, người có tin ngày mai ta sẽ hủy đi Hoa đô Bách Thảo đường của người, cho người ngủ ngoài đường hay không." Sắc mặt của Âu Dương Mặc Thầ cực kì âm trầm, trong lời nói chứa đựng sự uy hiếp, hắ không thích bị người khác nói nói nọ về chuyện của hắ, đặc biệt là chuyện về hai đờng tiền đáng sỉ nhục kia.

"Thầ sư huynh không cần phải xấu hổ, mỗi người dù sớm hay muộn cũng có một ngày sẽ đánh mất nũ hôn đầ tiên, có lẽ thiếu nữ đoạt nũ hôn đầ tiên của huynh cũng là nũ hôn đầ tiên, đối với huynh cũng không nhất định là có hại, cũng năm năm trôi qua, tốt xấu người ta cũng cho huynh hai đờng tiền, chắc huynh sẽ không còn ý định bắt người thiếu nữ đã đoạt nũ hôn đầ tiên của huynh lại chứ." Lam Lăng Nguyệt thăm dò Âu Dương Mặc Thầ, người này thật đúng là không phải bình thường, may mà lúc đó không thấy rõ tướng mạo của mình, đờng tiền khảm lên vỏ kiếm đúng thật là một cách trang trí kì lạ.

"Từng nghĩ tới, đầ mối đã bị chặt đứt, nghe giọng điệu trong lời nói của người, chẳng lẽ người biết nữ nhân kia?" Âu Dương Mặc Thầ vốn là người mẫn cảm, ba lần bảy lượt, Lam Lăng Nguyệt lại mở miệng nói lời khách sáo quá mức rõ ràng, khiến hắ phải hỏi ngược lại.

"Huynh có bị mắc chứng ảo tưởng hay không? Sao ta có thể biết được nàng ấy." Lam Lăng Nguyệt trợn trắng mắt, cố ý đề cao âm điệu để che giấu nội tâm hơi dao động, nam nhân này đúng là có thiên nhãn, cái gì cũng có thể nhìn thấu, nơi này không thích hợp ở lâu, nàng phải được tìm cái cớ chạy ra mới được.

"Khó có khi được gặp được tri kỷ, chúng ta trò chuyện nhẹ nhàng một chút." Ôn Vân Mặc rót nước trà cho Lam Lăng Nguyệt, làm người hoà giải, đổi đề tài.

"Thời gian không còn sớm, ta và hai tỳ nữ còn có việc phải làm, Ôn công tử, Thần sư huynh, thất lễ, sau này chúng ta sẽ gặp lại." Lam Lăng Nguyệt nâng trà lên uống, kính hai người, sau đó nhân cơ hội chuẩn bị chạy ra.

"Lam cô nương trước bạn, nếu như không chê, có cơ hội có thể đi Bách Thảo đường làm khách." Ôn Vân Mặc đứng dậy tiễn Lam Lăng Nguyệt rời đi. Âu Dương Mặc Thần thì gật gật đầu, cũng không lên tiếng nữa, uống hết ly rượu mạnh này đến ly rượu mạnh khác.

Lam Lăng Nguyệt ra thẳng đến con hẻm phía sau Phù Dung lâu, tâm tình mới chậm rãi bình phục, mặc dù nàng không sợ Âu Dương Mặc Thần khiêu khích, thế nhưng dù sao lúc trước cũng là mình cưỡng hôn người ta, nói ra cũng là chuyện tình vô cùng ám muội.

Lúc Lam Lăng Nguyệt hít thở sâu đi đầu chỉnh lại trạng thái, thì nhìn thấy mấy người đánh xe đang xách đại kiện, trang sức từ phủ trạch nhỏ gần Phù Dung lâu ra ngoài, mà trong cái ngõ phủ đó có một người đàn ông ăn mặc hoa lệ đang liên tục chỉ huy xa phu khuân vác nhanh hơn, Lam Lăng Nguyệt liền đi tới.

"Xin hỏi vị lão gia này, muốn tu sửa Phủ trạch này hay sao? Tiếng động lớn như vậy." Lam Lăng Nguyệt cố ý hạ thấp âm điệu, để cho giọng nói của mình nghe nhu hòa một chút.

"Liên quan gì đến ngươi, đừng quấy rầy ta dọn nhà." Có vẻ như tâm trạng của nam tử trung niên không được tốt, trong lời nói chứa đựng sự không kiên nhẫn.

"Sao lại không liên quan đến ta, nếu như ngươi muốn bán ngôi nhà này, chủ nhân nhà ta rất có hứng thú." Lam Lăng Nguyệt cầm một ngàn lượng ngân phiếu ném cho nam tử trung niên, đi thẳng vào vấn đề, nàng cẩn thận quan sát phủ trạch này, khá lớn, cách phân hoa nhai đạo cũng gần, phù hợp với tiêu chuẩn của nàng.

"Ta buôn bán tơ lụa, cả nhà chuyển đi, định ba ngày sau bán đấu giá." Nam tử trung niên nhìn thấy nữ tử mặc hồng y đứng trước mặt ra tay

hào phóng, vừa vặn muốn mua phủ trạch, thực sự là trời đang giúp hắn, như vậy có thể giảm đi tiền thuế tức lúc hắn mang nhà đi bán đầu giá.

"Người chuẩn bị bán giá bao nhiêu?" Lam Lăng Nguyệt không quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi giá của phủ trạch.

"Mười vạn hai, phủ trạch của ta rộng lớn lại vô cùng xa hoa, đẳng cấp đủ cao." Nam tử trung niên dâng bốc phủ trạch của mình lên, muốn nhân cơ hội này khoe khoang một chút, xem có thể tăng giá hay không.

"Cho người tối đa là bảy vạn hai, ngày mai sẽ có người tới trả tiền, không được thì xin cáo từ." Đang khi nói chuyện, Lam Lăng Nguyệt liền đưa tay ra chuẩn bị rút ngân phiếu vừa mới đưa cho nam tử trung niên về, nàng cũng không phải là người không biết mua bán, nàng lại càng không phải là người nhieu tiền, xem tiền như rác để người ta biến nàng thành dê béo để tể đâu.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Thu Thập Người Khác Cũng Rất Tốn Sức

Nam tử trung niên thấy Lam Lăng Nguyệt chuẩn bị lấy lại một ngàn lượng mà hắn đang cầm trên tay, lập tức nóng nảy, vội vàng hạ giá, nói: "Tám vạn hai, không thể thấp hơn."

"Ta đã nói, tối đa bảy vạn hai, hơn nữa chẳng phải người cũng có lời rỗi sao?" Lam Lăng Nguyệt vẫn kiên trì không tăng giá, nàng đã sớm nhìn ra nam tử trung niên này có vẻ đã muốn thỏa hiệp từ trước.

Nam tử trung niên thấy cũng không mò thêm được bao nhiêu, nhưng vẫn còn hơn số tiền còn lại sau khi hắn làm thủ tục đem bán đấu giá, hắn lập tức đồng ý, ước định sáng ngày mai một tay giao tiền một tay giao kẻ ước mua bán nhà.

Giảng co mãi cho đến trưa việc mua bán nhà cuối cùng cũng được giải quyết ổn thỏa, Lam Lăng Nguyệt dẫn Đông Thanh và Hạ Ca hồi Lam phủ, chỉ là vừa mới đi tới cửa đã va phải Kiêu di nương và Lam Ngũ Yên vừa mới hồi phủ.

"Ta với di nương và Nhị muội muội quả thật là oan gia ngõ hẹp nha, hồi phủ cũng gặp được, nhìn nhân của nhị muội giống như tối qua không hề bị thương, thật lợi hại." Lam Lăng Nguyệt hào phóng "khen" Lam Ngũ Yên.

"Lam Lăng Nguyệt người chính là đồ chó điên, gặp ai cũng cắn, phụ thân bây giờ còn đang mang bệnh, đại phu nói rằng ông bị xuất huyết nội tạng, người cũng đừng nói là người vô tội, người dùng thủ đoạn lừa mọi người không có nghĩa là tất cả đều bị người lừa." Lam Ngũ Yên vốn đang lau son, giờ lại tức giận khiến khuôn mặt ngày càng đỏ, ngay tại cửa Lam phủ cũng bị Lam Lăng Nguyệt động đến vết sẹo trong tâm, ả nóng máu, gắt gao cắn môi mỏng, trợn tròn mắt, hung hăng trừng Lam Lăng Nguyệt.

Khóe miệng Lam Lăng Nguyệt hiện ra một nụ cười tà, phụ thân này đúng là tài giỏi, một cái nắm tay đã làm nội tạng xuất huyết, vậy xem ra nội tạng làm từ giấy à. Quét mắt qua Kiêu di nương thì thấy một thang thuốc đông y, ngửi mùi hắc là dưỡng máu, dưỡng gan, bổ khí... nhiều loại. Có vẻ là thuốc của Lam Lôi Ngạo.

"Tránh ra, để ta vào phủ. Nếu không kịp sắc thuốc uống, lão gia có mệnh hệ gì người gánh không nổi đâu." Ánh mắt của Kiêu di nương nhìn Lam Lăng Nguyệt giống như đang nhìn kẻ bị bệnh truyền nhiễm. Đợi đến lúc thân thể Lão gia khỏe lại, Lam Lăng Nguyệt đừng hòng yên ổn trong Lam phủ.

"Lam Ngữ Yên nếu người còn dám ngậm máu phun người, đừng trách ta cắt mất đầu lưỡi của người, miệng của người, coi chừng ta cũng khâu kín lại đấy. Kiêu di nương, tốt nhất bà nên trở về chăm sóc cha ta cho thật tốt, khi nào bản tiểu thư có thời gian sẽ đi thăm ông ấy." Lam Lăng Nguyệt nói xong, thì dẫn Đông Thanh và Hạ Ca bước vào phủ trước mặt bọn họ, thậm chí còn không quay đầu nhìn.

Lam Lăng Nguyệt trở lại Nguyệt Thanh uyển, Trang ma ma cũng đã chuẩn bị xong bữa trưa, chỉ là một bát cơm canh đơn giản. Sau khi ăn xong, nghỉ ngơi được khoảng nửa khắc, một con bồ câu trắng bay đến bên cửa sổ. Lam Lăng Nguyệt thành thạo tháo bức thư được buộc dưới chân bồ câu. Trong thư, Hoa Ngạo Tuyết nói đã được dàn xếp làm một quan nhỏ ở Hỏa Linh quốc, dẫn đầu các môn đồ ưu tú đi trước chúng ta một bước, tiến vào Kim Hoa quốc, dự tính khoảng ngày 5 tháng giêng sẽ tới (cũng chính là ngày kia). Lam Lăng Nguyệt trả lời bằng một chữ "tốt" rồi gắn thư vào chân bồ câu, thả đi.

"Chủ tử, đã có tin tức của Hoa đường chủ rồi sao?" Đông Thanh vừa cầm một đĩa hoa quả mới gọt đi vào, đúng lúc thấy bồ câu bay đi, thì hạ giọng hỏi.

"Ừ, ngày kia Hoa đường chủ sẽ đến Kim Hoa quốc, Đông Thanh, ngày mai người ngày mai đích dung đi giao ngân lượng, thuận tiện đi đặt môn biển* ngày kia Hoa đường chủ tới liền ngay thì lập tức khai trương, sau đó

người lại đi ngoại ô Hoa Đô tìm mấy tòa nhà lớn, an bài ám vệ ở đó đi." Lam Lăng Nguyệt ôm Hỏa Nhi đang dính chặt trên người mình, phân phó Đông Thanh, đến Quỷ Trung đường y xây ở phía sau, cũng phải đem Hỏa Nhi gửi nuôi ở nơi đó. Nếu Hỏa Nhi ở Lam phủ sẽ dễ dàng khiến nàng bại lộ thân phận, cũng cản trở nàng rất nhiều.

(* Cái biển treo ngoài cửa ý)

"Đông Thanh lĩnh mệnh."

Sau khi phân phó công việc cho Đông Thanh, Lam Lăng Nguyệt đưa Hỏa Nhi cho nàng (ĐT), còn nàng (LLN) lại muốn đi xem thân thể bệnh tật của Lam Lôi Ngạo thực hư thế nào, nhìn hắn đã biến thành bộ dạng gì.

Lam Lăng Nguyệt đi một mình tới Mặc uyển Gian, chưa bước vào cửa thì đại nha hoàn của Mặc Uyển đã ngăn nàng lại.

"Đại tiểu thư, lão gia đang tĩnh dưỡng, người đã căn dặn, nếu đại tiểu thư tới thì không cho vào." Đào Hồng nhất quyết ngăn cản Lam Lăng Nguyệt, tỏ ý rằng hiện tại nàng không hề sợ đại tiểu thư.

"Ôi, như vậy sao, đã vậy ngày hôm nay ta nhất định phải gặp." Lam Lăng Nguyệt bỏ qua cánh tay phải đơn mỏng của Đào Hồng, đi nhanh về phía phòng chính của Mặc Uyển.

"Đại tiểu thư, người thực sự không thể đi vào, đại tiểu thư." Đào Hồng bị Lam Lăng Nguyệt bỏ lại ở phía sau, vội vàng đuổi theo, muốn ngăn cản Lam Lăng Nguyệt thêm một lần nữa.

"Lam Lăng Nguyệt, người đang làm cái gì, mau rút ngay cho ta. Mặc Uyển không chào đón người." Lam Ngữ Yên nghe thấy Đào Hồng liên tục kêu đại tiểu thư thì biết Lam Lăng Nguyệt đã tới, ả hùng hổ khập khiễng đi ra.

"Người vừa mới nói cái gì? Ta không có nghe rõ." Lam Lăng Nguyệt nghe thấy tiếng Lam Ngữ Yên chửi rủa cũng không hề có ý tỏ vẻ tức giận, thậm chí nàng còn nhìn Lam Ngữ Yên như một vật thú vị.

"Ta nói người mau cút đi, xéo trở về..." Lam Ngữ Yên không khỏi lên cao âm điệu, chỉ là câu nói sau cùng còn chưa nói hết, đã nhận một bạt tai vào mặt khiến nàng ta trở tay không kịp, hơn nữa lần sau nghe còn vang hơn lần trước.

Lam Lăng Nguyệt tặng cho Lam Ngữ Yên một trận bạt tai, mấy chục hạ hậu, làm cho khuôn mặt xinh đẹp của nàng ta trở nên sưng đỏ, bàn tay Lam Lăng Nguyệt cũng đỏ lừng bỏng rát, nàng không khỏi đau lòng thay cho bàn tay chính mình.

Lam Lăng Nguyệt vừa mới thu tay lại, Lam Ngữ Yên đã lập tức vừa la vừa khóc như lợn bị giết, tiếng la có thể nói là kinh thiên động địa, quỷ run thần khiếp, không chỉ khiến Kiêu Phi Nhi di nương chạy tới, còn lời Lam Lôi Ngạo đang nằm trên giường bệnh ra.

Lam Lôi Ngạo được Kiêu Phi Nhi đỡ, ho khan mấy tiếng đi ra, liếc mắt một cái đã nhìn thấy nhị nữ nhi ôm mặt khóc bi thảm, Lam Lôi Ngạo lập tức đau đầu, rốt cuộc ông đã tạo ra cái nghiệt gì thế này, ông ho khan mấy tiếng nói: "Lam Lăng Nguyệt, vì sao người lại đánh Yên Nhi, không phải ta đã nói, không cho người bước vào Mặc Uyển hay sao."

"Người không chịu đi ra gặp ta, nhưng vừa nghe thấy con gái người khóc thì đã không nằm được, muốn khởi binh vãn tội ta sao? Xem ra thân thể của người đúng thật đã bị thương nặng, thất lưng thậm chí còn không thể thẳng." Lam Lăng Nguyệt lui về phía sau mấy bước phòng ngừa Lam Lôi Ngạo bị kích động mà mưa xuân bay đầy trời*, nhìn Lam Lôi Ngạo mặt trở nên đen kịt, xem ra một quyên của nàng đã đánh trúng đích.

* Ý chỉ là nói mà nước phun vào mặt người ta

"Ta rốt cuộc đã tạo nghiệt gì mà lại sinh ra độc nữ như người, người có bản lĩnh thì trực tiếp giết chết ta đi, âm thầm đánh ta trọng thương, rốt cuộc người có mục đích gì? Nói đi, phải làm thế nào người mới chịu thu mình." Lam Lôi Ngạo bị chọc tức, cánh tay run run chỉ Lam Lăng Nguyệt, lần đầu tiên ông bị ép đến mức đường cùng như thế này, ông là thương nhân tất nhiên sẽ để ý đến lợi nhuận, nếu như lui một bước có thể trời cao biển rộng, ông đồng ý thỏa hiệp dù cho mất hết mặt mũi.

"Đừng có thương lượng với ta, đi đâu đó là dư thừa, bây giờ người hối hận rồi sao? Đừng hòng, ngày nào Lam Lăng Nguyệt ta còn sống, ta nhất định đấu với người tới cùng, ta sẽ không dễ dàng giết chết người, giết người thì quá tiện nghi cho người rồi, với lại, người đừng có chụp cái tội giết cha lên người ta, rất bẩn." Lam Lăng Nguyệt sửa lại ống tay áo bị nhăn, tà khí lộ ra ngoài, nàng là đến đòi nợ, không phải đến để ban phát ân huệ.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Chinh Đón Kiều Di Nương

Khi Lam Lôi Ngạo nghe Lam Lăng Nguyệt nói không chết không thôi, cánh tay run rẩy siết chặt lại, ông đã khom lưng cúi đầu, vậy mà đũa nghịch nữ này vẫn không hề thu lại lời nói ngông cuồng, cơn giận dữ chặn ngang lồng ngực, vô cùng khó chịu.

“Lão gia không nên tức giận vì con tiện nhân Lam Lăng Nguyệt này, đại phu nói ngài nên nằm tĩnh dưỡng trên giường đừng nổi nóng, chuyện ở đây cứ giao cho thiếp thân, ngài cứ yên tâm trước đi.” Kiều Phi Nhi vội vàng thuận khí giúp Lam Lôi Ngạo, cảm xúc bị kìm nén đã đến cực hạn, định bụng Lam Lôi Ngạo rồi đi mới bùng phát, dù sao ả ta cũng không muốn Lam Lôi Ngạo nhìn thấy bộ mặt khác của ả.

“Có đũa nghịch nữ như kia, sao ta còn tâm tình mà tĩnh với dưỡng chứ, sớm muộn gì cũng bị tức chết, Lam Lăng Nguyệt, ta muốn hành hạ người đến chết có cả trăm phương ngàn kế, đừng có dằn ép ta, đừng tưởng rằng người có Bách Diệp làm chỗ dựa thì có thể coi trời bằng vung, nếu không phải nể mặt Thu Nhược Thủy, năm đó người không sống quá năm tuổi đâu.” Lam Lôi Ngạo lửa giận công tâm, phổi sắp vỡ đến nơi, nhất thời không giữ miệng giữ miêng, nhưng vừa nói xong thì lập tức lạnh sống lưng, ông đúng là bị tức đến váng đầu rồi, dù sao thì...

“Thế à, vậy thì có phải ta nên cảm tạ người đã để ta sống thêm chín năm không, hiện giờ lòng hiếu kỳ trong bản tiểu thư đang nhộn nhạo hết cả lên, năm ta năm tuổi đã xảy ra chuyện gì hả.” Lam Lăng Nguyệt không khỏi ngẩn ra, ông ta nói nếu không phải nhờ mẫu thân thì năm đó nàng đã không thể sống qua năm tuổi, ký ức của nàng trống rỗng, chẳng lẽ thật sự năm đó bị ai đó cố gắng hạ được xóa bỏ?

“Người bảo ta nói thì ta phải nói à? Người dùng thân phận gì để chất vấn ta? Nữ nhi hay là độc nữ?” Lam Lôi Ngạo giống như lảng tránh khỏi đôi mắt của Lam Lăng Nguyệt, toan nói sang chuyện khác, dù sao đó cũng là một cấm kỵ.

Khóe miệng Lam Lăng Nguyệt nhếch lên một ý cười lạnh, ông ta thế này là đang khiêu chiến giới hạn của mình mà, muốn chơi ư, ta chơi cùng người, xem da của người dày hay là thủ đoạn của ta hay.

“Vậy chúng ta cũng chống mắt chờ coi.” Vừa nói chuyện, Lam Lăng Nguyệt ra tay rất nhanh, lộn ngược ra sau Lam Lôi Ngạo, châm độc trong tay áo cắm vào huyết Đại Chùy của Lam Lôi Ngạo.

Bị châm độc đâm trúng huyết Đại Chùy, Lam Lôi Ngạo chỉ cảm thấy từ đầu mình trở xuống trở nên xụi lơ, cánh tay không còn tí sức lực nào, hai đùi thì run rẩy, trong chớp mắt có chút đứng không vững, cảm giác thân kinh toàn thân mình như bị gậy tê, Lam Lôi Ngạo không phục, đùi phải cố gắng nhích về trước một bước, nhưng vừa mới nhấc lên thì cả người lão đảo ngã ập xuống đất.

“Lam lão gia, nếu như người còn ngang bướng nữa, ta sẽ dùng một cái châm khác đâm vào huyết Bách Hội của người, người đoán thử xem nào người tê liệt trước hay là thất khiếu chảy máu trước.” Lam Lăng Nguyệt huơ huơ ngân châm đã được ngâm nước thuốc Mạn Đà La trước mắt Lam Lôi Ngạo, ý tứ rất rõ ràng rằng sức kiên nhẫn của ta có hạn, kỳ thật độc châm này chỉ là sẽ khiến người ta sinh ảo giác, gây tê liệt chức năng của cơ thể trong thời gian ngắn mà thôi, tạm thời nàng chưa muốn đùa chơi với Lam Lôi Ngạo đến chết đâu, nàng muốn ông ta phải trở thành tên phế nhân sống tới cuối cùng trong Lam gia.

Lúc Lam Lăng Nguyệt lấy ra ngân châm, Kiều Phi Nhi ở bên cạnh Lam Lôi Ngạo chột xôn xao đến tính đoạt ngân châm, Lam Lăng Nguyệt nhanh chóng né nhanh về đằng sau, Kiều Phi Nhi không cam lòng vồ hụt vừa tiếp tục nhào về phía Lam Lăng Nguyệt vừa kêu la sai nô tỳ và gia nô Mặc uyển cùng tiến lên, hét lên phải giao Lam Lăng Nguyệt cho quan phủ, ý đồ hạ độc sát hại thân sinh phụ thân, trời khó dung tha.

Bọn gia nô và nô tỳ thấy Kiêu Phi Nhi quát lớn thì ùa lên, tính dùng nhieu người để làm ưu thế bắt Lam Lăng Nguyệt, nhìn đám đông đánh về phía mình cùng một lúc, Lam Lăng Nguyệt bình thản vận động chân tay, nhún người nhảy lên, dùng liên hoàn cước đá toàn bộ gia nô và nô tỳ vây quanh mình nằm bò lăn bò kênh, còn Kiêu Phi Nương lại đứng ở sau lưng Lam Lăng Nguyệt lấy cây trâm từ trên đầu xuống đâm về phía Lam Lăng Nguyệt, nàng sẽ báo thù cho con gái mình.

Lam Lăng Nguyệt khinh miệt một tiếng xoay tay chế trụ lại tay phải đang cầm cây trâm của Kiêu Phi Nhi, đoạt lấy cây trâm rồi đá vào bụng ả một cái.

“Kiêu di nương vẫn thích bắn tên trộm sau lưng vậy sao, năm năm qua bà chẳng tiến bộ tí nào cả, năm năm trước dùng dao nhỏ, bây giờ dùng cây trâm, xem ra ta phải khiến bà nhớ lâu một chút rồi.” Đôi mắt lạnh lẽo của Lam Lăng Nguyệt xẹt qua một tia ác độc, lật lòng bàn tay của Kiêu Phi Nhi trong tay lên, nhanh chóng và tàn nhẫn đâm xuống gan bàn tay ở giữa ngón cái và ngón trỏ bằng cây trâm đã đoạt được trước đó, tiếng máu nhỏ giọt từ lỗ thủng bị cây trâm đâm trên gan bàn tay, mặt mày Kiêu Phi Nhi rúm rỏ, ré lên âm thanh đau đớn, cố gắng dùng hết sức mình cậy ma chưởng của Lam Lăng Nguyệt ra, tình cảnh máu tanh như vậy khiến tất cả mọi người sợ hãi liên tục lùi về sau, trong mắt mấy người đó Đại tiểu thư hiện giờ chính là ma quỷ đến từ Địa ngục, toàn thân phả ra hơi thở chết chóc, tựa như bọn họ chỉ cần tiến lên một bước sẽ bị vụn gãy cổ.

Lam Lăng Nguyệt ghét bỏ quãng bàn tay phải bị cây trâm chọc thủng của Kiêu Phi Nhi, mặc dù nàng thích sắc màu của máu tươi, nhưng là tùy người, máu của Kiêu Phi Nhi chỉ khiến nàng cảm thấy bẩn thỉu.

“Cái này gọi là tự làm bậy thì không thể sống đây, Kiêu Phi Nhi, ta nhớ lúc ta mới quay trở về có nói người đừng mơ tưởng sẽ đa thương ta được lần nữa, đây chính là kết quả của việc người không chịu nhớ kỹ.” Lam Lăng Nguyệt thưởng thức tiếng gào khóc của Kiêu Phi Nhi, mặt kiên nhẫn ngoáy lỗ tai, đúng là ần ỉ muốn chết.

Lam Lôi Ngạo nằm bò trên mặt đất nhìn nữ nhi của mình mặt sừng tấy, thiếp thất của mình thì lại đau đến không muốn sống, còn Lam Lăng Nguyệt thì lại kiêu ngạo ngang bướng gây hấn với mình, chín năm trước nếu như mình độc ác hơn một chút, không ủy mị thì sẽ không lưu cho đứa nữ nhi này một con đường sống, hôm nay cũng sẽ không bị con nhóc hành hạ không còn chút sức để đánh trả, tự ăn quả đắng.

“Mới vậy đã đau đớn à? Thế người có biết mẫu thân ta mấy năm nay sống như nào không? Ta khuyên người thức thời thì mau nói ra sự tình của chín năm trước ra đi.” Lam Lăng Nguyệt lạnh lùng liếc nhìn qua Lam Lôi Ngạo, thật đúng là giỏi làm ra vẻ đáng thương tội nghiệp.

“Ha ha thức thời? Cái gì ta cũng không nói, người trực tiếp giết ta đi, cho ta một cái thống khoái.” Lam Lôi Ngạo quay mặt đi nhắm chặt mắt lại, nếu như ông ta nói ra Lam gia sẽ giữ không nổi, dùng một mạng của ông để đổi lấy mạng của toàn Lam gia là đủ rồi.

“Người tình nguyệt dù chết cũng không chịu nói?” Đột nhiên Lam Lăng Nguyệt biến sắc, trên người tản ra hơi thở tàn khốc.

“Đúng thế.” Lam Lôi Ngạo lấy thái độ thấy chết không sờn để phản pháo lại Lam Lăng Nguyệt.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Lần Đầu Xuất Hiện Ý Muốn Giết Người

Editor: Junenar

Cho dù Lam Lăng Nguyệt ép buộc thế nào, Lam Lôi Ngạo đều là quyết tâm không nói, đi đâu này khiến cho Lam Lăng Nguyệt cau mày, ngay cả một tên sợ chết như Lam Lôi Ngạo lại có thể kín miệng như bưng, xem ra đằng sau chuyện này có rất nhiều bí ẩn, nàng nên suy nghĩ xem nên làm thế nào, dù sao nếu như nàng bức Lam Lôi Ngạo đến đường cùng, nhìn tình hình rất có khả năng sẽ tự sát, đáng tiếc nàng lại không có loại cổ thuật thôi miên khống chế tâm trí người.

“Có một số việc người không biết thì tốt hơn, tự người suy nghĩ đi, mạng của ta đặt ngay đây.” Lam Lôi Ngạo mặt như bùn đất*, thân thể của ông ta lúc này không thể động đậy nhưng vẫn luôn duy trì cảnh giác, sợ độc nữ này lại dùng thủ đoạn gì để ép ông đi vào khuôn khổ, tinh thần bị đẩy lên cao độ.

(Mặt như bùn đất: đáng vẻ sợ hãi.)

Lam Lăng Nguyệt từng bước một lại gần Lam Lôi Ngạo, còn Lam Lôi Ngạo thì nhắm chặt mắt lại, mặt mũi nhăn thành một khối, tựa như đang đợi hành động tiếp theo của Lam Lăng Nguyệt, nhưng ngoài dự kiến của ông, Lam Lăng Nguyệt lại rút châm độc trên huyệt Đại Chùy của ông ra.

“Lam Lôi Ngạo, ta sẽ không để người dễ dàng vậy đâu, muốn gặp được diêm vương dễ dàng còn phải hỏi xem ta có đồng ý hay không nữa, ta sẽ khiến người tận mắt chứng kiến ta tiễn nữ nhi của người và di nương từ chút một vào địa ngục như nào, ta muốn người bơ vơ không nơi nương tựa, trò chơi chính thức bắt đầu, chống mắt chờ mong đi.” Lúc Lam Lăng Nguyệt rút châm độc khẽ nói bên tai Lam Lôi Ngạo.

Không đếm xỉa tới biểu hiện kinh ngạc của Lam Lôi Ngạo, Lam Lăng Nguyệt dùng khăn tay lau sạch châm độc vừa mới rút ra, vút chiếc khăn tay bị bắn vào mặt Lam Lôi Ngạo, nghênh ngang rời khỏi Mặc uyển trong sự khiếp sợ của mọi người, nàng muốn cho Lam Lôi Ngạo chứng kiến buổi mở màn vở kịch, chỉ là không biết ông có thích lễ mở màn của mình tặng cho ông ta không thôi, từ biểu tình sợ hãi của mẫu thân và việc Lam Lôi Ngạo giữ kín như bưng thấy chết không sờn, lòng hiếu kỳ của nàng không ngừng tăng tiến, trái lại nàng muốn nhìn chân tướng phía sau bức màn rốt cuộc của bao nhiêu dơ bẩn.

Sau khi Lam Lăng Nguyệt đi xa, Kiêu di nương vừa quát tháo gọi đại phu, vừa nâng chiếc tay phải bị thương phân phó người dìu Lam Lôi Ngạo vào phòng, bà phải đợi bằng được lời dặn từ đại phu chứng minh Lam Lôi Ngạo trúng độc sau đó sẽ tới Kinh Triệu Dẫn tố cáo Lam Lăng Nguyệt mưu sát thân phụ, đánh đập thứ muội, đả thương di nương, với ba tội này, bà không tin không trị được con tiện nhân Lam Lăng Nguyệt.

Qua khoảng chừng nửa canh giờ, Đào Hồng dẫn theo Lưu đại phu vội vã chạy đến, bởi vì thương thế của Kiêu di nương tương đối đáng sợ, gan bàn tay vẫn cầm cây trâm, e sợ bị nhiễm trùng phải phế bỏ tay phải, Lưu đại phu trước hết cho Kiêu Phi Nhi uống Ma Túy tán, trước tiên rút cây trâm ra để đắp thuốc tiêu viêm, nhìn vết thương ghê gớm, lắc lắc đầu, nếu như đâm thêm một tấc vào trong, cái tay này nhất định sẽ phế, giúp Kiêu Phi Nhi băng bó xong, mới vội vã bắt mạch cho Lam Lôi Ngạo, nhưng lại không hề có dấu hiệu trúng độc như lời Đào Hồng nói, ông dùng ngón châm đâm vào cánh tay của Lam Lôi Ngạo xem thử có cảm giác đau đớn gì không, thấy Lam Lôi Ngạo kêu lên đau đớn, xem ra tứ chi không bị mất cảm giác mà chỉ rơi vào trạng thái tê liệt mà thôi, không phải trúng độc.

“Đại phu, lão gia nhà ta thế nào rồi? Trúng phải độc gì?” Kiêu Phi Nhi cắn răng chịu đựng cơn đau từ lòng bàn tay truyền đến, ân cần hỏi han bệnh tình của Lam Lôi Ngạo.

“Lam lão gia không có dấu hiệu trúng độc, trừ bỏ nội tạng xuất huyết đã được chẩn đoán ngày hôm qua, cũng không có bất kỳ bệnh trạng dị thường nào nữa, chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày là khỏi hẳn.” Lưu đại phu báo

lại bệnh tình của Lam Lôi Ngạo cho Kiêu Phi Nhi biết, ông vừa đến đã bị dọa sợ, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng ra nhất định chính thất và tiểu thiếp lại xảy ra xung đột, mặt nhị tiểu thư thì sưng to dọa người còn gan bàn tay của Kiêu Phi Nhi lại bị người đâm thủng.

“Ông chắc chắn chứ? Lão gia người không bị.” Kiêu Phi Nhi hiển nhiên là không tin vào kết quả chẩn đoán này, nhưng nói được một nửa đã bị tiếng ho khan của Lam Lôi Ngạo cắt ngang.

“Lưu đại phu, ông kê đơn tiêu sưng cho nhị nữ nhi của ta đi, mấy ngày nữa con bé phải tham dự yến hội của nhân vật có tiếng, chuyện hôm nay mong ngài đừng để lộ, sau đó ta sẽ sai trưởng phòng trả phí chẩn đoán gấp đôi cho ông.” Lam Lôi Ngạo cắt ngang lời Kiêu Phi Nhi, ông không muốn việc xấu trong nhà truyền ra ngoài, Lưu đại phu này cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, lợi dụng tình tài hồi lộ ông ta ngậm miệng lại.

“Lam lão gia khách khí rồi, ta có được cao tiêu sưng tổ truyền, bảo đảm ba ngày mặt nhị tiểu thư sẽ khôi phục lại như bình thường.” Lưu đại phu thức thời đồng ý sau đó lấy ra một chiếc bình sứ màu trắng từ trong hòm thuốc đưa cho Lam Ngữ Yên đang che mặt dặn nàng ta cách dùng, rồi đeo hòm thuốc tới trưởng phòng tính tiền.

Sau khi Lưu đại phu rời khỏi Mặc uyển, Kiêu Phi Nhi u oán nhìn Lam Lôi Ngạo uất ức nói: “Tại sao lão gia không cho thiếp nói? Người xem con tiện nhân kia khi dễ từng người chúng ta thành cái dạng gì, cơn tức này ngài nuốt trôi được sao?”

“Đừng nói nữa, lúc này càng lộ ra càng bất lợi cho chúng ta, năm ngày sau sẽ có yến hội nổi tiếng của nhân vật có tiếng tăm, ta đã nhận được thiệp mời, đến lúc đó ta tự có chủ trương.” Sao Lam Lôi Ngạo có thể nuốt trôi cơn tức này chứ, ông không thể để cho Lam Lăng Nguyệt biết quá nhiều được, hôm nay suýt nữa mình đã buột miệng nói ra hết, không thể giữ con nhóc lại nữa, phải loại trừ.

Kiêu Phi Nhi thấy Lam Lôi Ngạo nói như vậy, bà biết đi đâu không nhiều lời thêm nữa, chỉ là nhìn vào băng vải quấn trên tay kia, trong con người hiện lên một tia sáng lạnh, danh lưu yến hội ngày hôm đó, cho dù bà không

đánh chết Lam Lăng Nguyệt thì cũng phải khiến con nhóc thân bại danh liệt.

Còn Lam Lăng Nguyệt sau khi trở lại Nguyệt Thanh uyển thì tắm rửa đổi y phục, dầu sao trở về từ Mặc uyển bị xúi quẩy bám dính cả người, tắm rửa sạch sẽ xong ngồi cạnh gương đồng, từ ngăn kéo dưới gương đồng lấy ra chiếc hộp nhỏ màu đỏ sậm mà Trang ma ma đưa cho mình ngày hôm qua, bên trong là viên thuốc giả Phá Nhan đan, ngón tay mảnh khảnh sờ hoa văn cổ kính trên chiếc hộp nhỏ, băn khoăn có nên dùng hay không, đã quen thuộc với dung nhan xa lạ này năm năm rồi, không biết dùng Hoàn Nhan đan liệu có thể khôi phục lại dung mạo kiếp trước không, do dự thiếu quyết đoán cũng không phải là tính cách của nàng, nếu đã tới bước này rồi thì cứ thuận theo số mệnh đi, sớm muộn gì cũng phải khôi phục lại thôi, cảnh giác nhìn ra ngoài cửa sổ, Lam Lăng Nguyệt căn dặn Đông Thanh và Hạ Ca canh giữ ở ngoài cửa không cho bất cứ ai tiến vào, sau đó mới yên tâm mở chiếc hộp nhỏ phủ đầy bụi kia ra, tách viên thuốc màu trắng bên trong chiếc hộp kia ra liền nhìn thấy một viên thuốc đỏ nhỏ xinh, không chút đắn đo liền cầm lấy nuốt xuống.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Khôi Phục Dung Nhan

Vừa nuốt Hoàn Nhan đan vào, Lam Lăng Nguyệt vội uống một chén nước ấm, giúp trôi viên thuốc bị mắc kẹt giữa cổ, qua khoảng thời gian chùng cạn chung trà, có lẽ vì được hiệu phát tác dụng, mặt Lam Lăng Nguyệt dần dần nóng lên, mặt nhói đau như bị kim châm, tựa như da mặt bị kéo xé đi.

Nhiệt độ hai má càng lúc càng cao, con người tựa như bị sương trắng che khuất, vừa khô vừa đau, không mở ra nổi, chỉ có thể ti hí, Lam Lăng Nguyệt không ngờ Hoàn Nhan đan lại kinh khủng đến vậy, nàng dùng ngón châm gây tê bên mang tai nhưng không ăn thua gì, trời đông giá rét tuyết bay, nhưng mồ hôi nhỏ xuống từng giọt từng giọt một, được tính bốc lên đầu, mang đến một cảm giác như có vật nặng ngàn cân đang ra sức lôi kéo da đầu, sức chịu đựng đến cực hạn, Lam Lăng Nguyệt phát ra tiếng hét đau đớn, bên tai vang lên ong ong, bên trong cái đầu đang phình to tựa như có âm thanh be bé không ngừng lặp đi lặp lại: “vẽ tướng, vẽ mặt, khó vẽ h ần.”

Nghe thấy tiếng chủ tử gào thét, Đông Thanh và Hạ Ca dùng tốc độ nhanh nhất xông vào tầm phòng, chỉ thấy trên mặt chủ tử giống như có dấu hiệu lột da, cả khuôn mặt trở nên dường như còn đỏ hơn cả son, chủ tử ôm chặt lấy đầu, ng ửi xồm tại chỗ chiến đấu với cơn đau.

“Chủ tử, người sao vậy, sao có thể như thế?” Đông Thanh và Hạ Ca tiến lên đỡ Lam Lăng Nguyệt dậy, các nàng tưởng chủ tử trúng độc, cuống cu ồng hỏi han.

“Mau, đánh ta ngất xỉu đi, sau đó mời Trang ma ma tới.” Lam Lăng Nguyệt cố gắng đứng dậy, cánh môi tái nhợt kh ẽ mở ra, yếu ớt phân phó, chỉ có đánh ngất thì nàng mới không phát ra âm thanh nữa, sẽ không bị người lợi dụng thời cơ giờ trò đương lúc nước sôi lửa bỏng với Mặc uyển.

Đông Thanh nhìn dáng vẻ đau đớn của chủ tử, hạ quyết tâm, chặt vào huyết Hậu Kinh của Lam Lăng Nguyệt, Lam Lăng Nguyệt bị đánh mạnh bất thành linh ngất đi.

“Hạ Ca, ta ở đây chăm sóc chủ tử, người nhanh đi mời Trang ma ma đến.” Đông Thanh và Hạ Ca đỡ Lam Lăng Nguyệt lên giường rồi mới sai Hạ Ca đi tìm Trang ma ma.

Hạ Ca gật mạnh đầu, gấp gáp ra khỏi tấm phòng đi tìm Trang ma ma, hỏi mấy nha hoàn mới biết Trang ma ma đi trù phòng, không dám chậm trễ một giây chạy tới tiểu trù phòng, bấy giờ Trang ma ma đang hằm được thiện ở tiểu trù phòng.

“Trang ma ma, cuối cùng cũng tìm được bà, mau, theo tôi một chuyến.” Đông Thanh vừa tiến vào chẳng nói chẳng rằng kéo Trang ma ma ra ngoài.

Trang ma ma vốn muốn hỏi xem chuyện gì, dù sao mình vẫn còn đang hằm được thiện, nhưng thấy chân mày của Hạ Ca phủ kín mây đen, đoán rằng việc này có thể liên quan đến tiểu thư, không để ý tới việc cời tạp dề ra, theo Hạ Ca đi về phía tấm phòng của tiểu thư.

Lúc đẩy cửa tấm phòng ra, Trang ma ma thấy Đông Thanh đang chuẩn bị dùng khăn ướt lau gương mặt đang sưng đỏ của Lam Lăng Nguyệt vội vã quát lớn: “Không được lau, không được đụng đến nước.”

Bị Trang ma ma đột ngột quát lớn, Đông Thanh vội vàng thu khăn ướt về lo lắng hỏi dò: “Trang ma ma, người mau đến xem có phải tiểu thư bị trúng độc không, trên mặt bắt đầu lột da rồi.”

Trang ma ma thở dài, lắc lắc đầu, bệnh trạng hiện giờ của tiểu thư là do thay đổi dung nhan, đều tại bà không nói rõ với tiểu thư, Phá Nhan đan tiến hành dưới tình trạng thôi miên, cho nên tiểu thư không có cảm giác đau đớn gì, mà quá trình Hoán Nhan đan phát huy tác dụng, da giống như bị xé bỏ, đau đớn như vậy sao tiểu thư chịu được.

“Hai người các người đi ra ngoài trước đi, chỗ này có ta rồi, tiểu thư không có việc gì hết, canh cửa không để cho bất kì kẻ nào tiến vào, Đông

Thanh, người thuận tiện đến phòng của ta mang cái hòm màu đỏ đến.” Trang ma ma ra hiệu hai người giữ cửa, giai đoạn đặc biệt không được có bất kì sơ sẩy nào.

Hạ Ca đi giữ cửa, Đông Thanh thì theo lời Trang ma ma đi lấy chiếc hòm màu đỏ hơi nặng đến rồi lui ra khỏi căn phòng, cùng với Hạ Ca nâng cao tinh thần làm tốt công việc của một hộ pháp.

Trang ma ma lấy ra chiếc sáo ngọc màu xanh lục từ trong chiếc rương màu đỏ, thổi ở bên cạnh Lam Lăng Nguyệt, thanh âm từ nhẹ đến nặng, từ chậm rãi dần chuyển sang gấp gáp rồi lại chậm dần, đây chính là Nhiếp Hồn khúc được sách cổ ghi chép trong truyền thuyết, biểu hiện của Lam Lăng Nguyệt cũng theo thanh điệu khúc bắt đầu chuyển biến, lông mày vốn nhíu chặt, không ngừng nói sảng cũng từ từ ổn định lại, sau đó Trang ma ma tăng cao âm điệu khúc nhạc lên, lúc nhanh lúc chậm biến hóa kì ảo tựa như đang tháo mở nút thắt cổ chai, mặc dù biểu tình của Lam Lăng Nguyệt đã trở về về bình thản, Trang ma ma liền đặt sáo ngọc ở trước giường của Lam Lăng Nguyệt, lấy ra một cái bình nhỏ màu xám từ trong chiếc hòm đỏ, sau khi mở ra, hương dưới mũi của Lam Lăng Nguyệt, rồi trét thứ như bùn dưới đáy hồ có chút hơi thổi ở bên trong bình lên toàn bộ mặt của Lam Lăng Nguyệt không sót một chỗ.

“Vẽ tướng, vẽ mặt, khó vẽ hồn, còn tướng, còn mặt, khó còn hồn, dung nhan này biến hóa khôn lường, gương mặt người vốn khuynh thành, bây giờ đã chín năm cảm rã, thay da đổi thịt cũng lắm gian truân, tinh tâm tinh hồn nghe lời ta, quên đau quên buồn cần phóng không*.” Trang ma ma không ngừng lặp đi lặp lại lời nói Nhiếp Hồn bên tai Lam Lăng Nguyệt, dẫn dắt linh thể tinh thần của Lam Lăng Nguyệt, miệt mài thôi miên, bùn đáy hồ trét trên mặt đầy nhanh tốc độ hoá nhân đồng thời phòng ngừa việc lột da nhanh chóng mà dẫn đến mô da bị tổn thương, đề phòng tiểu thư sau khi thay đổi dung nhan xảy ra bất kỳ phản ứng xấu.

(Phóng không: có nghĩa là tạm thời quên hết mọi thứ xung quanh, thả lỏng chính mình.)

Mạch suy nghĩ của Lam Lăng Nguyệt không ngừng được Trang ma ma dẫn dắt, cảm giác đau đớn khôn cùng chần chập giảm sút, ý thức ở đại não trở nên hơi trống rỗng, cả người rơi vào trạng thái phóng không.

Trải qua mấy canh giờ lặp lại không ngơi nghỉ bên tai Lam Lăng Nguyệt, đến tận khi bùn đáy hồ đông đặc lại, cuối cùng Trang ma ma mới thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi rỉ ra trên trán, chỉnh lại từng góc chần của Lam Lăng Nguyệt thật cẩn thận rồi xách theo cái hòm đi ra, do tiêu hao tinh lực quá độ, vừa mở cửa bị khí lạnh phả vào mặt khiến bà có chút xây xẩm đầu óc.

“Trang ma ma, cẩn thận.” Hạ Ca cuống cuống đỡ lấy Trang ma ma, rất sợ bà ấy ngã khụy xuống.

“Cảm ơn, ta không sao, hiện giờ sắc trời đã tối, tiểu thư đã qua cơn nguy kịch không có việc gì nữa, hai người các người thay phiên trực đêm ở đây, sáng mai trước khi ta đến không được cho ai tiến vào.

“Dạ, Trang ma ma yên tâm, có hai chúng ta canh gác, một con bọ nhỏ cũng không lọt vào được.” Hạ Ca và Đông Thanh cùng lên tiếng bảo đảm.

Trang ma ma hài lòng gật đầu, sau đó kéo lê thân thể mệt mỏi trở về phòng, bùn đen đã cô đặc lại, sau một buổi tối hấp thu, ngày mai sẽ có thể khôi phục, chuyện hôm nay đột nhiên xảy ra, con đường sau này của tiểu thư hẳng còn dài lắm, chỉ sợ không biết cái bộ xương già nua này của bà còn có thể theo nàng được bao lâu.

Một đêm này Trang ma ma ngủ vô cùng bất an, cứ nhắm mắt là lại hiện ra tình cảnh máu chảy thành sông, vẫn chưa tới canh tư trời đã hửng sáng, đi tới rừng trúc nhỏ tập võ, gió thổi mưa đông trước cơn bão, bà sợ ác mộng đó là điềm báo.

Nhìn canh giờ có vẻ là vào canh sáu, Trang ma ma liền mang theo hòm màu đồng cổ đi tới tấm phòng của Lam Lăng Nguyệt.

Thoa một lớp thuốc làm tan trên bùn đáy hồ, bùn cô đặc bắt đầu từ từ nứt ra, một ít giống như hạt tròn rớt xuống, dung nhan trắng mịn của Lam

Lăng Nguyệt chậm rãi hé lộ.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Quỷ Vương Độc Sủng Sát Phi

Khi mấy viên bần đen trôi hết, nổi lên gương mặt trắng mịn của Lam Lăng Nguyệt, làn da nõn nà, trong trắng lộ h ồng, dịu dàng như ngọc, óng ánh trong suốt, môi đỏ mọng như anh đào càng tôn lên vẻ tinh xảo trên ngũ quan đã tuyệt mỹ, lông mày lá liễu làm tăng thêm chút yêu mị, Trang ma ma ngây ngốc nhìn gương mặt tựa như gặp lại người quen cũ, chín năm, bà đã đợi chín năm cho ngày này.

Trang ma ma lại lấy ra sáo ngọc thổi Tĩnh H ồn khúc, đánh thức Lam Lăng Nguyệt từ trong giấc ngủ.

Một khúc vừa dứt, lông mi thật dài của Lam Lăng Nguyệt run run chậm rãi mở ra đôi mắt mông lung, con ngươi vốn tà mị càng trở nên mị hoặc hơn, cặp mắt xa xăm cũng vì thế mà tăng thêm vài phần thần bí.

“Tiểu thư, người đã tỉnh lại rồi, hiện giờ cảm giác thế nào.” Thấy Lam Lăng Nguyệt mở mắt, Trang ma ma bước lên phía trước đỡ nàng dậy, dù sao nàng đã ngủ mười mấy canh giờ, hiện tại thân thể vô cùng suy yếu.

“Trừ đầu đau nhức khủng khiếp, còn lại thì rất tốt, cái Hoàn Nhan đan này thật là ghê gớm, hôm qua ta thiếu chút nữa đã không chịu được rồi.” Lam Lăng Nguyệt xoa trán, có chút choáng váng, xung quanh chần ðệm có rất nhiều mảnh vụn vỡ màu đen, bất giác sờ sờ mặt của mình, vô cùng lúng lúng.

“Quá nhìn thay ðổi dung nhan quả thật rất đau ðớn, tiểu thư, có cần ma ma mang gương ð ồng đến cho người nhìn không.” Giọng điệu của Trang ma ma ôn hòa hỏi Lam Lăng Nguyệt.

“Không cần đâu, ðể tự ta ði nhìn, nằm trên giường ðã lâu rồi, hơi ðói bụng, ma ma chuẩn bị giúp ta một ít thức ăn ði.” Lam Lăng Nguyệt từ chối

đề nghị của Trang ma ma, nàng đã nằm đủ lâu rồi, nên hoạt động thân thể một chút.

Trang ma ma dìu Lam Lăng Nguyệt đến bên cạnh gương đồng rồi lui ra khỏi căn phòng, bảo Đông Thanh và Hạ Ca tiến vào hầu hạ, dù sao hai người các nàng cũng là người do tiểu thư huấn luyện, sớm muộn sẽ biết, còn bản thân mình thì thuận nước giong thuyền xem tiểu thư an bài như nào.

Lam Lăng Nguyệt đến bên cạnh gương đồng, trong gương đồng phản chiếu lại dung nhan yêu mị, cũng chính là khuôn mặt đích thực của mình, gương mặt giống với kiếp trước và của mình ở hiện đại, chỉ là con người tựa như trở nên càng thêm thâm thúy đầy mê hoặc và thần bí, đoạn đầu của khúc nhạc Hoán Nhan tê tâm liệt phế, thế nhưng quá nhìn thay đổi dung nhan nàng lại không cảm thấy có chút đau đớn nào cả, hơn nữa từ khi bị đánh ngất thì nàng chẳng hay biết gì nữa.

“Chủ tử, ngài đã tỉnh.” Lúc Đông Thanh và Hạ Ca bừng tỉnh rửa mặt và y phục thay mới đi tới, Lam Lăng Nguyệt còn đang trầm tư, tùy ý quay mặt lại lên tiếng.

“Chủ tử, mặt của người?” Khi Lam Lăng Nguyệt quay đầu lại, Đông Thanh phút chốc giật nảy người há hốc miệng, không dám tin nhìn nhìn, đây quả thật là biến thành một người khác hoàn toàn, đẹp tựa tiên nữ luôn.

“Ta vốn không có ý giấu giếm các người, đây là dung nhan thật của ta, hai người các người là do ta huấn luyện nên, hiểu quy củ của ta, bởi vì tình huống đặc biệt mà ta đã đồng ý với Trang ma ma sẽ chờ đến thời điểm thích hợp mới tháo bỏ lớp ngụy trang, sau này mỗi ngày ta đều mang mặt nạ da người, hai người các người phải đề cao tinh thần tuyệt đối kể cả là Nguyệt Trúc cũng không được tùy tiện vào tẩm phòng của ta.” Lam Lăng Nguyệt hạ mí mắt, lạnh giọng phân phó Hạ Ca và Đông Thanh, chuyện này nàng không được phép coi nhẹ.

“Thuộc hạ thề chết tận hiến, xin chủ tử yên tâm.” Hạ Ca và Đông Thanh tức thì quỳ xuống chứng minh thái độ của mình, sau đó đứng dậy thận trọng hầu hạ Lam Lăng Nguyệt, các nàng đều đã từng chứng kiến sự tàn

nhấn của chủ tử, hơn nữa mạng của các nàng là do chủ tử cứu, chỉ có dung mạo như vậy mới phù hợp với chủ tử của các nàng, giờ phút này trong lòng hai nàng chỉ có vui mừng thay cho chủ tử.

Ngày hôm đó Lam Lăng Nguyệt không ra khỏi phòng một bước mà theo Trang ma ma củng cố thuật dịch dung, Trang ma ma làm cho mình hai bộ da người có dung mạo như hồi trước, thuận tiện cho nàng thay đổi, Lam Lăng Nguyệt sau nhiều lần đeo thử rồi sửa lại, trên khuôn mặt đã không còn nhìn ra dấu vết gì nữa, nhưng nếu nhìn kỹ có thể nhận ra con người của Lam Lăng Nguyệt có biến đổi khác hơn so với trước đây.

Bận rộn công việc sẽ làm thời gian trôi qua rất nhanh, thời gian tựa như chớp mắt cái đã qua một ngày.

Sáng ngày hôm sau (mùng năm tháng giêng) Lam Lăng Nguyệt đeo mạng che mặt cùng với Hạ Ca và Đông Thanh đã dịch dung ra khỏi Lam phủ đi thẳng tới căn nhà mới mua, bởi vì sát cạnh ngõ nhỏ của Phù Dung lâu nên hiện tại lượng người qua lại rất đông, trước khi tiến vào, Lam Lăng Nguyệt đổi sang yêu hồng cầm bào, tháo bỏ dịch dung, trở về dung nhan tuyệt mỹ nguyên bản, đeo lên chiếc mặt nạ hồ ly quỷ đã lâu không dùng, ôm tiểu Hỏa Nhi không cần ngại trang trong lòng thanh thản thời ngẩng uống trà ở tiều thính, sáng nay nàng đã phái người truyền tin tức Quỷ La Sát dừng chân tại Kim Hoa quốc vào giang hồ, nàng rất tự tin vào danh tiếng của mình trên giang hồ, không quá nửa ngày là có thể truy tìm khắp mọi nơi trong Kim Hoa quốc, đến khi đó Quỷ trạch của nàng còn sợ không cách nào đặt chân ở đây, thật là chuyện cười lớn.

Sắp đến giữa trưa, Hoa Ngạo Tuyết mỗi một xông vào dẫn theo hơn một trăm tên môn đồ đến đúng giờ, Lam Lăng Nguyệt phân phó họ xuống thay y phục dùng cơm rồi nhanh chóng tập hợp, nhất định phải khai trương trước chính Ngọ, tuy rằng nàng không tin vào phòng thủy nhưng nàng để ý cát tự.

Tất cả sắp xếp chuẩn ổn thỏa, Lam Lăng Nguyệt dẫn theo chúng đường chủ đeo mặt nạ quỷ cùng với chúng môn đồ ở đầu hẻm đã dựng xong biểu ngữ*, một hàng môn đồ đứng chỉnh tề ngay ngắn, tiếng pháo cùng với

tiếng khua chiên gõ trống nổi lên không dứt truyền vào tai người qua đường, ầm ĩ cả khu, một vài người giang hồ háo hức chạy tới vây xem, nhìn thấy người mặc yêu hồng cầm bào, đeo mặt nạ hồ ly quỷ thì bắt đầu bàn tán ồn ào đây chính là Quỷ La Sát tính tình gàn dở trong truyền thuyết, hóa ra lời đồn đại sáng nay không phải là giả, Quỷ La Sát thật sự đến Kim Hoa quốc rồi.

(Biểu ngữ: Tấm băng có viết khẩu hiệu căng ở nơi công cộng hoặc đem đi biểu tình.)

“Hôm nay là ngày khai trương Quỷ Trung đường của ta, y thuật của môn đồ trong bốn đường ai ai cũng đều đã biết, sau này sẽ bám rễ ở Kim Hoa quốc, ngày hôm nay Quỷ La Sát ta phá luật chữa bệnh cho hai người, không nhận quá giới hạn.” Lam Lăng Nguyệt đề thấp giọng điệu xuống, tuy rằng là đọc diễn văn khai trương nhưng sự kiêu ngạo trong lời nói không giảm bớt chút nào.

“Có phải bệnh gì cũng có thể chữa không, dạo gần đây thân của tiểu gia có chút hư nhược, có lẽ do hoạt động ban đêm quá nhiều, Quỷ Trung đường sẽ chữa thế nào đây? Tốt nhất là tìm hộ một cô nương xinh tươi.” Hái hoa tặc xưng danh trên giang hồ là Liễu Nhất Lưu trong lời nói mang theo khiêu khích, thường xuyên dùng ánh mắt sắc bén liếc về phía Lam Lăng Nguyệt.

“Hiện tại ta sẽ thay người chữa bệnh, tặng ba châm miễn phí cho người.” Lam Lăng Nguyệt dứt lời liền phóng châm độc về phía tên Liễu Nhất Lưu kia, châm đâm thẳng vào chỗ yếu.

Theo tiếng rú thảm thiết như chọc lộn của tên Liễu Nhất Lưu, hạ thân chảy ra chất lỏng màu đen thẫm ướt cầm bào hoa hoét, vài châm vừa xuất xem ra hái hoa tặc trên giang hồ coi như bị phế bỏ hoàn toàn rồi.

“Ba châm này ta vì dân trừ hại, Quỷ Trung đường của ta mở cửa làm ăn, không gây sự nhưng càng không sợ sự, lần này chỉ là giáo huấn, ai còn muốn khiêu chiến, Quỷ La Sát ta luôn sẵn sàng tiếp đón, danh sách chữa bệnh cho hôm nay còn lại một, ai có nhu cầu đến tận cửa Quỷ Trung đường đăng ký, môn đồ trong đường của ta sẽ tự mình sàng lọc, bốn

đường chủ sẽ ở tại Quỷ Trung đường chờ người hữu duyên.” Từng câu từng chữ của Lam Lăng Nguyệt truyền vào tai đám người vây xem, đám người vốn đang cười nhạo cũng dần dần cảm thấy kính nể, hết thấy đầu cảm nhận được hơi thở khốc liệt o ép, không khỏi có chút chột dạ sau lưng, quỷ nhiên Quỷ La Sát tính tình cổ quái y như trong truyền thuyết, xuống tay đủ tàn nhẫn.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Thời Kỳ Ủ MƯU

Lễ mừng khai trương của Quỗ Trung đường ngày hôm nay sau ba chiêm kinh hải có thể nói là khởi đầu tốt đẹp, bởi vì trong hơn một trăm môn đồ được dẫn thì hơn phân nửa được coi như là y thuật xuất sắc, có thể một mình đảm đương một phương, cho nên có đón tiếp nhiều bệnh nhân hơn nữa cũng có thể xử lý thành thạo, còn người cuối cùng được Lam Lăng Nguyệt đích thân chữa bệnh lại là công tử Ôn Vân Mặc của đệ nhất thiên hạ trang đến thám thính, dù sao Bách Thảo đường của y chưa từng khai trương trước Quỗ Trung đường, mà tiếng tăm tự thịnh, Quỗ Trung đường này khua chiêng gióng trống ở trên cùng một con đường với mình, sao y có thể bỏ qua cơ hội lĩnh giáo này.

“Đường chủ, khách quý ngày hôm nay đã ở sảnh trước.” Hoa Ngạo Tuyết tự mình dẫn Ôn Vân Mặc tới tiền sảnh rồi mới đi báo cho Lam Lăng Nguyệt.

“Được.” Lam Lăng Nguyệt lên tiếng trả lời, sửa lại ống tay áo, đi từ nơi nghỉ ngơi đến tiền sảnh, lúc nàng nhìn thấy người tới là Ôn Vân Mặc, liền câu lên một tia cười nghiến ngấm, thú vị, đệ nhất công tử đây là muốn làm công việc không vào hàng cộp sao bắt được cộp con ư.

“Đệ nhất thiên hạ công tử của Bách Thảo đường độc quyền y đường ở Hoa đô, sao lại đến tệ xá này của ta để chữa bệnh, chẳng lẽ có bệnh gì không tiện nói ra.” Lam Lăng Nguyệt đi thẳng vào vấn đề trong lời nói mang theo gai nhọn, đối với nàng mà nói chiến trường làm ăn chỉ là cá lớn nuốt cá bé, hiện tại nàng đang sắm vai là Quỗ La Sát, không phải là Lam Lăng Nguyệt.

“Thú vị, trước đây Ôn mỗ chưa từng gặp mặt Quỗ đường chủ, sao Quỗ đường chủ có thể nhận ra tại hạ.” Ôn Vân Mặc vẫn dịu dàng mang theo nụ

cười vô hại, dường như không bị ảnh hưởng bởi lời mỉa mai ngằn của Lam Lăng Nguyệt.

“Thiên hạ này không có tường nào chắn được gió, người có thể lọt được vào mắt của đường chủ chỉ có như vậy thôi, nếu như thân thể Ôn công tử không có bệnh không tiện nói ra cần chữa trị, xin mời tự mình rời khỏi.” Lam Lăng Nguyệt đỡ trán, hôm nay là ngày đầu tiên Quý Trung đường khai trương, có rất nhiều chuyện đích thân mình phải làm, không có nhiều thời gian để lãng phí, tuy rằng khai trương quá vội vàng, bất quá nàng chắc chắn có thể nhanh chóng đi đầu chỉnh được, để Quý Trung đường có thể vận hành bình thường.

Ôn Vân Mặc nhất thời không biết nói gì, nếu như mình còn tiếp tục nói chứng tỏ y có bệnh khó nói, nếu như mình không nói cái gì vậy thì hôm nay y đập một số tiền lớn để đăng kí hóa thành đồ sông đồ bể hết à, Quý La Sát này thật đúng là một bông hoa hồng có gai thú vị, được rồi, ngày tháng còn dài, nếu cùng dốc sức trên con đường y học vậy sẽ còn có nhiều cơ hội tiếp xúc, y vốn không quen nói văn vẻ, chủ nhà đã âm thầm hạ lệnh trực khách, y cũng không tiện nán lại thêm.

“Nếu Quý Trung đường đã nói hết những điều cần nói và không cần nói, vậy thì tại hạ cáo từ, sau này còn gặp lại.” Ôn Vân Mặc nhấn mạnh vào bốn chữ sau cuối.

Lam Lăng Nguyệt nhìn bóng lưng thẳng tắp của Ôn Vân Mặc rời khỏi đến tận khi y đi thật xa mới thu hồi tầm mắt, quả nhiên nam tử ôn nhuận như ngọc biết kiêu kiêu chế không giống như tên Vương gia cậy mạnh kia, trong lòng Lam Lăng Nguyệt thầm nói đồng thời vô thức so sánh y với Âu Dương Mặc Thần.

Từ sau khi Quý Trung đường khai trương, hầu như cả ngày Lam Lăng Nguyệt xuất quỷ nhập thần ở Lam phủ, không thấy bóng dáng, mà phía bên Mặc uyển đạo gần đây cũng sóng yên biển lặng, Lam Lôi Ngạo càng không có động tĩnh gì mà dưỡng thương, thẳng đến chạng vạng ngày mùng chín tháng giêng, Lam Lôi Ngạo phái người đưa tới một thiệp mời có nội dung là ngày mùng mười tháng giêng sẽ có yến hội danh lưu dành cho

quan chức bậc ba trở lên, công tử ngàn vàng cũng có thể tham dự, mà Lam Lôì Ngạo bởi vì có danh hiệu Hoàng thương cộng thêm mạch thương nghiệp của Hoa đô nằm trong tay ông ta, địa vị không thể lay động đương nhiên cũng nằm trong danh sách khách mời, hơn nữa còn phá lệ cho ông ta dẫn theo phu nhân và ba vị nữ nhi đến.

Lam Lăng Nguyệt sau khi đọc xong thiệp mời, khóe miệng khinh miệt nói trắng ra muốn tuyển phi và tiểu thiếp cho mấy tên hoàng tử đến tuổi, mà đối với danh viện quan chức mà nói đúng là ngày lành tháng tốt để kết thân.

“Tiểu thư, ngày mai người đi dự tiệc phải cẩn thận mọi thứ, ngày mai không phải là một ngày bình yên đâu.” Trang ma ma đang chọn giúp Lam Lăng Nguyệt phục sức mặc cho yến hội, nhẹ giọng dặn dò, mặc dù bà không biết gần đây tiểu thư bận bịu cái gì, nhưng bà sẽ không tra xét, thời điểm đến dự tiểu thư sẽ nói cho mình.

“Ma ma yên tâm, đêm đã khuya rồi, người mau đi nghỉ ngơi đi, không cần chọn giúp ta đâu, ngày mai ta mặc đại bộ nào đó là được, yến hội này với ta mà nói chỉ là một cuộc dạo chơi thôi.” Lam Lăng Nguyệt nhìn bà chọn lựa từng bộ một cho mình, nàng vốn chẳng thích thú gì yến hội, không cần long trọng đến thế.

Trang ma ma gật đầu, thu dọn lại y phục cho ngăn nắp rồi lui ra khỏi phòng, Lam Lăng Nguyệt thì lại chọn đại một bộ váy bông màu xanh nhạt đặt sang bên cạnh, mặc dù nàng thích màu đỏ hơn, nhưng nàng không muốn quá phô trương trong yến hội ngày mai, nên mới chọn ra bộ đồ không nổi bật trong đám người, ngả đầu xuống liền thiếp đi, gần đây bận rộn chuyện ở Quỷ Trung đường khiến nàng mỏi mệt.

Vào canh năm ngày thứ hai, Lam Lăng Nguyệt theo thói quen rời giường tới rừng trúc nhỏ luyện tập Hư Ảnh kiếm pháp, mặc dù kiếm pháp của nàng bình thường, nhưng cũng thuộc dạng khá, có thời gian sẽ luyện một chút, ít nhất không để thui chột, mỗi lần luyện kiếm, nàng sẽ nhớ tới năm vị sư huynh của mình, không biết bọn họ gần đây thế nào, mình đã rời khỏi Thiên Sơn tông đã gần một tháng rồi.

Luyện xong kiếm pháp thì Nguyệt Trúc cũng đã chuẩn bị xong đồ ăn sáng, Lam Lăng Nguyệt ăn một chút cao điểm sau đó để Đông Thanh giúp mình chải đầu, mặc phục sức, dù sao cách sát thời gian phải lên đường rồi, mà Nguyệt Trúc lại có chút cô đơn nhìn bóng lưng dần xa của tiểu thư, từ sau khi tiểu thư trở về lần xa lánh mình rất nhiều, mà hai nha hoàn nàng ấy dần về thì lại luôn luôn như hình với bóng.

Sau khi Lam Lăng Nguyệt đổi xong y phục, trên gương mặt dịch dung trang điểm nhẹ, cho ngân châm và đan dược phòng thân vào trong hà bao bên người để phòng ngừa bất cứ trường hợp nào xảy ra, sau đó dẫn theo Đông Thanh chuẩn bị đi yến hội, để lại Hạ Ca tới Quỷ Trung đường trợ giúp, vừa tới cửa Lam phủ đã trông thấy hai người Lam Ngữ Yên và Lam Khê Thiên cùng với Tô di nương đứng ở cửa giống như đang đợi nàng và Lam Lôi Ngạo.

Mặt Lam Ngữ Yên đã hết sưng, lại trang điểm một cách tự nhiên không nhận ra đã bị đánh bao nhiêu lần, một chiếc váy hồ điệp hồng phấn tua rua nổi bật lên nét tinh xảo trên gương mặt vốn đã xinh xắn, tiếc rằng chân phải của nàng ta vẫn khép khiêng, đi chậm sẽ không thấy được, nhưng chỉ cần bước nhanh một cái sẽ phát hiện ra cái chân thọt ngay, Lam Khê Thiên mặc chiếc váy bông giống mình màu vàng nhạt, nhưng lại không giống ở chỗ chiếc váy bông của nàng ta là đồ khác biệt, chỉ vàng thêu mẫu đơn tôn lên vài phần quý khí, giống như một tiểu thư khuê các, không ngoài dự định của nàng người cùng khởi hành đổi thành Tô di nương, mẫu thân khẳng định sẽ không đi, Kiều di nương lại bị nàng đâm thương, Hoa di nương thì quá trẻ, Tô di nương là ứng cử viên có một không hai.

“Đại tiểu thư Lam gia này lớn quá cơ, để cho một đám chúng ta phải đứng chờ ở đây.” Lam Ngữ Yên thấy Lam Lăng Nguyệt xuất hiện liền mỉa mai, chỉ là Lam Lăng Nguyệt ngày hôm nay có vẻ khác, đôi con ngươi so với trước đây sáng hơn rất nhiều, nhưng gương mặt vẫn bình thường như cũ, nàng ta sẽ không bỏ lỡ cơ hội khiến Lam Lăng Nguyệt thân bại danh liệt trở thành trò cười trong danh viện đâu.

“Tỷ tỷ, tỷ ra rồi, để chúng ta đợi lâu quá.” Lam Khê Thiên thì không hùng hổ dọa người như Lam Ngữ Yên mà chỉ nhẹ giọng hỏi han một chút.

“Ta lên xe ngựa trước, người các người đợi là Lam lão gia chứ không phải ta, đừng có mà đổ oan cho ta.” Lam Lăng Nguyệt không có hứng thú đấu võ mồm với hai người này, trực tiếp dẫn theo Đông Thanh chui vào xe ngựa, nhắm mắt dưỡng thần.

Lam Lăng Nguyệt trực tiếp lơ đi hành động của hai người, khiến trong lòng các nàng cực kỳ khó chịu, nhưng khi Lam Lôi Ngạo đến, hai người lập tức đổi thành nữ nhi ngoan hiền tiến vào xe ngựa cùng với Lam Lôi Ngạo, chạy về phía Hoàng cung.

Lam Lôi Ngạo từ đầu đến cuối không nói một lời trên xe ngựa, dọc theo con đường chạy thẳng tới Hoàng cung bầu không khí vô cùng gượng gạo, đây là lần đầu tiên mọi người đến Hoàng cung ngoại trừ Lam Lôi Ngạo, liên tục vô cùng tò mò quan sát bốn phía, trước đây các nàng chỉ nhìn ở bên ngoài, khó được đi vào bên trong như ngày hôm nay.

Xe ngựa đến cửa cung, Lam Lăng Nguyệt xuống xe liên tục nhìn thấy đông đảo tiểu thư khuê các ăn mặc yếu điệu đứng ở trước cửa cung, so bì y phục của từng người, tất nhiên Lam Ngữ Yên không cam lòng bị rút lại phía sau vội tiến lên hợp nhóm với các nàng ta, Lam Khê Thiển thì theo chân Lam Ngữ Yên đến nơi tập trung một tập danh viện, thì thoảng chen vào nói vài câu chứng minh sự tồn tại của mình.

Bởi vì lúc này cửa cũng vẫn chưa mở ra, Lam Lăng Nguyệt buồn chán đánh giá hai bên, nàng không thêm bàn tán nào yên chí phấn nước, nào phục sức ăn mặc, tâm thường chết đi được.

Giữa lúc Lam Lăng Nguyệt đang chán nản đi dạo xung quanh giết thời gian thì chạm mặt Dạ Tình Vũ và Âu Dương Mặc Thần cũng với mấy vị vương gia mặc vương phục đi tới.

Lam Lăng Nguyệt nhìn thấy Dạ Tình Vũ từ đằng xa liên tục quay đầu chuẩn bị trở về cái ả quận chúa ngu đần này, nàng không muốn gặp mặt nàng ta đâu.

Nhưng thật không may Dạ Tình Vũ đã nhìn thấy nàng, kêu lớn khiến nàng phải dừng chân.

“Người đứng lại đó cho ta, ta biết người, người là Lam Lăng Nguyệt, đúng là oan gia ngõ hẹp, xem ra ông trời cảm thấy bản quận chúa không thể dễ dàng buông tha cho người như vậy.” Trong con người của Dạ Tình Vũ hiện lên tia âm độc, lần đó xe ngựa ngã đổ gây khiếp sợ, lần sai người đi đi đầu tra nội tình của Lam Lăng Nguyệt, muốn tìm cơ hội để hành hạ nàng ta thừa sống thiếu chết, vậy mà không ngờ yên hội lại để nàng gặp được, có trách thì trách vận khí của ả ta quá kém đi.

Lam Lăng Nguyệt cực kỳ bức mình quay đầu lại, quay về phía cặp mắt đang trừng lớn của Dạ Tình Vũ sau đó không hiểu sao lại nhìn vào mắt Âu Dương Mặc Thần.

“Thần ca ca, lần trước chính ả ta hại ta ngã bị thương, hiện giờ cánh tay của Vũ nhi vẫn còn đau ê ẩm đây này.” Dạ Tình Vũ nũng nịu giật giật cánh tay của Âu Dương Mặc Thần, kể khổ với hắn đồng thời trong vành mắt chứa đựng nước mắt, giống y như thật.

“Buông tay, người sống hay chết là chuyện của người, đừng có làm bận y phục của ta, bây giờ lập tức biến khỏi mắt ta mau, muốn cút đi đâu thì cút, trong ngày hôm nay đừng để ta nhìn thấy người.” Âu Dương Mặc Thần cau mày, giọng điệu rét lạnh, xưa nay hắn bị bệnh sạch sẽ rất nặng, không thích có người đụng vào, hắn rất ghét hành động Dạ Tình Vũ dùng tay kéo y phục của hắn, hắn không biết thương hương tiếc ngọc, hôm nay tên phụ hoàng trên danh nghĩa kia ép hắn không thể không đến, yên hội này nhất định sẽ không gió yên sóng lặng như bên ngoài đâu.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 60+1: Yên Hội Bấy Trong Bấy, Tình Cảnh Gặp Gỡ Sai Lầm (1)

Editor: Junenar

Tình Vũ tỏ vẻ ủy khuất nhìn Thần ca ca trở nên âm lãnh dị thường, lời nói lạnh lùng của hắn như một thanh kiếm sắc bén đâm xuyên qua trái tim của nàng ta, nàng cho rằng Thần ca ca bình thường không gờn nữ sắc lại nguyện ý đi cùng mình tới hoàng cung chính là đã chấp nhận nàng, nhưng chỉ một thoáng sau tất cả ảo tưởng của bản thân liền bị đập vỡ, không ngờ hắn lại máu lạnh đến nỗi khinh thường thể diện của mình trước mặt mọi người như vậy.

“Thần ca ca, không phải Vũ nhi cố ý, huynh không phải muốn xua đuổi Vũ nhi đấy chứ?” Dạ Tình Vũ đã quên mất Lam Lăng Nguyệt đang đứng đối diện ở bên xem cuộc vui, nàng tuyệt đối không thể bị người khác hạ thấp, kiên trì cầu xin Âu Dương Mặc Thần có thể nể tình lớn lên cùng nhau mà cho một bậc thang bước xuống.

“Ta không thích lặp lại những lời từng nói qua, đừng có bày mấy trò vớ vẩn trước mặt ta, từ trước tới nay ta không phải là chỗ người có thể dựa dẫm.” Giọng điệu Âu Dương Mặc Thần không có chút hòa hoãn, lời nói dị thường băng lãnh lần nữa đập vỡ trái tim thủy tinh của Dạ Tình Vũ.

Âu Dương Mặc Thần quát lớn khiến rất nhiều danh viện quay qua nhìn, Dạ Tình Vũ cảm thấy càng lúc càng có nhiều cặp mắt tò mò đổ dồn về nơi đây, đành phải nhịn xuống, nàng khắc ghi mọi nỗi oán hận lên người Lam Lăng Nguyệt, sau khi cho nàng ta một ánh mắt với ý người cứ chờ đấy, vừa khóc vừa chạy về nơi vắng vẻ trong hoàng cung, tuy nàng thích được người khác nhìn bằng ánh mắt ngưỡng mộ, nhưng không thích bị người khác nhìn như thằng hề.

Bên tai trở nên yên tĩnh hơn, Âu Dương Mặc Thần tiếp tục cất bước về trước coi như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì, lúc đi ngang qua bên người Lam Lăng Nguyệt, truyền đến tiếng chế giễu của Lam Lăng Nguyệt.

“Quả nhiên Thần vương gia không hiểu được thương hương tiếc ngọc, làm tổn thương trái tim mỹ nhân mong manh dễ vỡ.” Lam Lăng Nguyệt xem đủ trò vui, tự nhiên muốn bình luận một chút cảm nghĩ của bản thân.

“Bản vương không thích bị người khác dùng như vũ khí, chẳng qua chỉ là một bình hoa bằng túi da, hôm nay coi như bản vương gián tiếp giải vây giúp tiểu sư muội người, người nợ ta một nhân tình, nhất định phải trả.” Âu Dương Mặc Thần dùng âm thanh chỉ đủ để hai người nghe thấy đáp lại lời chế nhạo của Lam Lăng Nguyệt, sau đó ung dung bỏ đi, lúc này cửa cung đã rộng mở, hẳn cần phải đi thỉnh an trước.

Lam Lăng Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi nhìn theo bóng lưng xa dần của Âu Dương Mặc Thần, nam nhân này thật đúng là chẳng chịu chút thiệt thòi gì cả, nhanh như vậy đã tính kể lên mình rồi, trong lòng châm chọc Âu Dương Mặc Thần bụng dạ hẹp hòi, chân cũng không nhàn rồi bước đi, theo đại quân danh viện tiến vào hoàng cung.

Âu Dương Mặc Thần thì lại cùng với thái tử Âu Dương Dục Hi, nhị vương gia Âu Dương Diệc Thần, tứ vương gia Âu Dương Duệ Hiên cùng nhau đi thỉnh an hoàng thượng Âu Dương Diệp trước, dọc theo con đường này trừ Âu Dương Mặc Thần vẫn đang trăn mặc như người ngoài cuộc, thái tử và hai vị vương gia còn lại không ngừng bàn tán trong danh viện ngày hôm nay ai sẽ được tính là mỹ nhân tuyệt sắc.

Đến bên ngoài Ngự Thư phòng, thái giám tổng quản bên người hoàng thượng Đào công công thông bẩm sau đó mọi người liền tiến vào Ngự Thư phòng, mà lúc này ngũ vương gia nhỏ tuổi nhất Âu Dương Hạo Trạch mới mười tuổi đã đến sớm hơn bọn hắn một bước, đang ngồi ở bên cạnh hoàng thượng Âu Dương Diệp cười đùa.

“Nhị thần xin thỉnh an phụ hoàng.” Âu Dương Mặc Thần và mọi người đồng thời quỳ xuống cất tiếng thỉnh an Âu Dương Diệp.

“Bình thân.” Trong giọng nói Âu Dương Diệp mang theo sự uy nghiêm tự nhiên mà có, quan sát mấy nhi tử đang quỳ phía dưới, mỗi người bọn họ đều có vị trí thích hợp, chỉ là những chuyện mờ ám sau lưng vẫn tiếp diễn không dứt.

Sau khi chờ đám người Âu Dương Mặc Thần đứng dậy, tiểu vương gia Âu Dương Hạo Trạch ngẩng lên bên cạnh hoàng thượng liền chạy tới bên cạnh Âu Dương Mặc Thần, trong các vị ca ca nó sùng bái nhất chính là Thần ca ca, nó thích được ở cùng với Thần ca ca, mặc dù các ca ca khác đối xử với mình không tệ, nhưng nó đều không muốn thân thiết đặc biệt là thái tử ca ca, có đôi lúc nhìn vào đôi mắt của y khiến nó cảm thấy hơi sợ hãi.

Âu Dương Mặc Thần cũng không hề ghét bỏ sự thân mật của Âu Dương Hạo Trạch, mặc dù bọn họ cùng cha khác mẹ, nhưng sự hồn nhiên trong Hạo Trạch khiến hắn xúc động, hắn cũng từng hồn nhiên như Hạo Trạch, thế giới của hắn rất đơn thuần không lo không buồn, thế nhưng hắn được định trước phải sống trong thế giới âm u này, đối mặt với những kẻ người lừa ta gạt đấu đá lẫn nhau, từ lâu hắn đã rèn luyện giống như ăn cơm hằng ngày.

“Yến hội ngày hôm nay từng người các con có nhìn trúng cô nương nào không, Diệc Thần con mỗi ngày không chú tâm vào công việc, lập tức ngưng ngay hoạt động buôn bán mấy món đồ chơi tầm thường kia lại, làm việc không đàng hoàng có chút nào giống với Vương gia Kim Hoa quốc không, chiếc ghế chính phi của con đến nay vẫn bỏ trống đấy, hôm nay nếu để ý đến danh viện quan viên nào, trăm sẽ hạ chỉ tứ hôn.” Âu Dương Diệp vừa mở miệng chính là quở trách Âu Dương Diệc Thần một trận, người nhi tử này một chút cũng không giống mình, không đủ tàn nhẫn, chỉ nhiệt tình mở cửa hàng buôn bán mấy món đồ chơi nhỏ Tây Vực, đây không phải lần đầu ông thúc giục hắn, nhưng hắn không chịu biết đi đâu, vẫn cứ dậm chân tại chỗ.

“Phụ hoàng, nhi thần không quan tâm đến triều chính, chỉ muốn được là nhàn vân dã hạc*, xin ngài đừng nên bức bách nhi thần, việc chính phi nhi tử sẽ để ở trong lòng.” Cả người Âu Dương Diệc Thần tản ra hơi thở nho nhã, lời nói khi nói chuyện cũng khoan thai từ tốn, hắn không thích

hoàng quyên, đối với hắn được đi khắp năm nước, nhặt nhạnh các loại kỳ trân dị bảo mới là thứ hắn theo đuổi suốt đời, đáng tiếc lại sinh ra ở hoàng gia.

(Nhàn vân đã hạc: mây thành thời nhàn rồi, hạc hoang đã tự do. Đúng rồi, mấy ông không cần làm vẫn có tiền đi du lịch năm này tháng nọ mà, như thế ai chả thích -.-)

“Hoang đường, tại sao trăm lại sinh ra loại nhi tử không tiền đồ như con hủ.” Âu Dương Diệp nổi trận lôi đình, càng coi những lời Âu Dương Diệc Thần nói là ngược đời, vậy mà từ đầu tới cuối Âu Dương Diệc Thần không nói thêm lời nào, chỉ im lặng cúi đầu phản kháng.

Âu Dương Diệp nói xong Âu Dương Diệc Thần liền chuyển sang Âu Dương Mặc Thần, đối với người nhi tử này ông cũng không nói được cảm xúc, cũng là người khiến ông đau đầu nhất, từ sau khi hiểu chuyện, từng giờ từng phút hắn luôn duy trì khoảng cách với mình, chiến công đầy rẫy, có thể nói là một bước lên mây, nhưng từ bấy lâu nay bên người chưa từng xuất hiện bất cứ một nữ sắc gì, vương phủ chỉ có duy nhất thị vệ gia nô, mấy nữ nhân duy nhất cũng là lão mục tử trừu phòng, hôm nay ông cần phải ép tên nhi tử này đi vào khuôn khổ.

“Mặc Thần, yến hội hôm nay, con cũng nên để ý nhiều vào, nhất định phải chọn ra người làm chính phi.” Trong giọng Âu Dương Diệp chen lẫn thánh uy không cho phản kháng.

“Chuyện ta tự mình ta xử lý, ông nên tự mình nghĩ cách giảm thiểu hậu cung thêm phong phú đi.” Âu Dương Mặc Thần mang theo chút trào phúng trong giọng nói, năm đó bản thân suýt chút nữa trở thành quân cờ bị ông ta vứt bỏ, lúc này lại quan tâm đến mình, mèo khóc chuột giả từ bi.

“Làm càn, đây là thái độ người nên nói chuyện với trăm?” Âu Dương Diệp bị Âu Dương Mặc Thần thẳng thắn đáp trả không khỏi giận dữ nổi gân xanh.

“Đây chính là thái độ của ta, việc ta không thích làm, bất luận kẻ nào cũng đừng mơ tưởng bức ép được ta, muốn trừng phạt ta như thế nào? Nói

đi, muốn cách chức hay là giao binh quyền, ta đâu nghe theo, bất quá ta nhắc nhở người, sau khi giao lại mà xảy ra chuyện gì có cầu xin ta cũng sẽ không chịu nhận lại đâu.” Con người Âu Dương Mặc Thần trở nên sâu không thấy đáy, không thèm nhìn sắc mặt Âu Dương Diệp biến hóa, hẳn chẳng còn tình cảm thân thích với ông ta nữa, hoàng gia vốn là bạc tình, thứ hắn có chỉ là tâm địa băng lãnh thủ đoạn mà thôi.

Âu Dương Mặc Thần nói xong không đợi sự cho phép của Âu Dương Diệp nhanh chóng rời khỏi ngự thư phòng, từ đầu hắn không nên đến, là tên phụ hoàng trên danh nghĩa kia bắt hắn phải đến, đến rồi kết quả sẽ như thế.

“Bản lĩnh lớn lắm, người tới, đề tam vương gia xuống cho ta.” Nhiều năm qua Âu Dương Diệp ngẩng trên cao, hưởng thụ đã quen được vạn người kính ngưỡng, lần này bị Âu Dương Mặc Thần dọa dẫm trước mặt mọi người lại còn tự ý rời khỏi ngự thư phòng khinh thường ông, sao ông có thể không nổi giận được.

“Phụ hoàng bớt giận, tam ca ca không phải cố ý, để nhi thần khuyên tam ca ca, một lát nữa sẽ dẫn theo tam ca ca tới yến hội xin lỗi ngài, xin ngài đừng nên trách phạt tam ca ca, hôm nay vốn là tiệc mừng không thích hợp nổi giận.” Âu Dương Hạo Trạch thấy sắc mặt phụ hoàng trở nên vô cùng dọa người, vội vã bước lên thay Tam ca ca cầu xin, dù sao đối với thằng bé phụ hoàng và tam ca ca đều là người thân nhất của mình, nó không muốn nhìn thấy bọn họ đối chọi nhau gay gắt.

Lời nói của Âu Dương Hạo Trạch làm cho sắc mặt Âu Dương Diệp dịu xuống rất nhiều, hôm nay ông gọi Âu Dương Mặc Thần tới là để hắn tham gia yến hội tuyển phi, bất kể là chính phi hay tiểu thiếp cứ định ra trước, dù sao hắn cũng đã mười bảy tuổi, chỉ cần tiểu nữ có thể khuyên hắn, ông sẽ tự có biện pháp khiến nhi tử không biết trời cao đất dày này đi vào khuôn khổ.

“Vậy trăm sẽ chờ tin tức từ tiểu nữ.” Âu Dương Diệp suy tư một hồi trầm thấp nói.

“Dạ, nhi thần đi ngay.” Âu Dương Hạo Trạch thấy giọng nói phụ hoàng hòa hoãn, vẻ mặt hưng phấn sau khi đáp lại một câu liền chạy ra khỏi ngự thư phòng đuổi theo tam ca ca.

Âu Dương Hạo Trạch dùng cặp giò ngắn tũn chạy đuổi theo Âu Dương Mặc Thần, vừa thở dốc vừa kéo hắt lại nói: “Tam ca ca, huynh định bỏ tiểu ngũ lại về trước sao?”

“Tiểu ngũ, đệ chạy ra bằng cách nào vậy?” Âu Dương Mặc Thần nhìn Âu Dương Hạo Trạch thở hổn hển, trong lòng có chút mừng vui, bản thân với kẻ là phụ hoàng kia hẳn là một trận đoán chừng người khản trương cũng chỉ có tiểu ngũ.

“Tam ca ca đừng đi, huynh đưa tiểu ngũ đến yến hội đi, tiểu ngũ nghe mẫu thân nói yến hội lần này rất náo nhiệt, tiểu ngũ thích náo nhiệt.” Âu Dương Hạo Trạch dùng giọng điệu cầu xin, tha thiết chờ mong nhìn Âu Dương Mặc Thần.

Âu Dương Mặc Thần không cần nghĩ cũng biết, tiểu ngũ là sợ kẻ kia thật sự xử phạt mình nên đến làm người thuyết phục, tiểu hài tử mới mười tuổi thì biết được gì, yến hội kia sao có thể chỉ dùng hai chữ náo nhiệt để hình dung, quá nhiều chuyện dơ bẩn trộn lẫn, chỉ là hắt không muốn để tiểu ngũ đơn thuần biết quá nhiều.

“Được không tam ca ca, được không vậy.” Công phu làm nũng của Âu Dương Hạo Trạch không thua kém tiểu cô nương chút nào, giọng nói trẻ con lanh lảnh mang đến một cảm giác thuần khiết.

“Được, tiểu ngũ đừng nháo nữa, huynh đồng ý với đệ.” Điều khiến Âu Dương Mặc Thần chịu không nổi nhất chính là làm nũng, người khác làm nũng sẽ khiến hắt buồn nôn, nhưng tiểu ngũ làm nũng lại làm hắt có cảm giác ấm áp trong lòng.

Âu Dương Hạo Trạch thấy Âu Dương Mặc Thần mở lời, khuôn mặt nhỏ nhắn cười tươi như hoa, trong đôi mắt to sinh động lấp lánh lóe sáng, chỉ cần tam ca ca tham gia yến hội, vậy thì sẽ không bị phụ hoàng trừng phạt nữa, nghĩ đến đây cười càng thêm rạng rỡ.

Khóe miệng Âu Dương Mặc Thần nhếch lên một đường vòng cung hiểm thấy, có tiểu ngũ làm bạn cùng đi về phía ngự hoa viên nơi yến hội đang diễn ra.

**** ta là đường phân cách nam chính phúc hắc ****

Trong ngự hoa viên mặc dù hiện tại đang là mùa đông, ngoại trừ hoa mai nở rộ, những loại hoa khác còn đang mơ màng trong giấc ngủ đông, thế nhưng trang phục của mỗi danh viện công tử phải dùng đến trăm hoa đua thắm khoe hồng để tưởng tượng, Lam Lăng Nguyệt cùng Đông Thanh đi dạo khắp nơi, hy vọng tìm được chút chuyện gì đó để tiêu khiển giết thời gian, chẳng biết cái yến hội này còn phải đợi thêm bao lâu nữa.

Còn Lam Ngữ Yên thì lại thừa kế khả năng giao thiệp từ Kiêu di nương, lúc này đã cùng với đám quan gia tiểu thư kết thành một nhóm, lúc đưa mắt nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt vẫn cô đơn lẻ loi liền muốn tới chế nhạo nàng một phen, biện lý do muốn đi ngắm hoa mai để giục mấy tiểu thư quan gia cùng mình tiến về phía bên Lam Lăng Nguyệt.

“Ôi, tỷ tỷ, sao tỷ lại ở đây, cũng đúng, tỷ ăn mặc nghèo nàn thế này thì làm sao có ai dám tới kết giao bằng hữu.” Lam Ngữ Yên soi mói cái váy màu xanh nhạt bằng vải bông của Lam Ngữ Yên, chẳng tương xứng chút nào với yến hội xa hoa này, đáng vẻ vô cùng quê mùa.

“Yên nhi, đây là tỷ tỷ của ngươi à, ăn mặc còn không bằng cung tỳ*, mặc như vậy mà còn dám tới tham gia yến hội, thật sự là can đảm.” Nữ nhi thừa tướng Sở Lưu Ly tỏ vẻ ghét bỏ nhìn Lam Lăng Nguyệt, cảm giác giống như nói chuyện với nàng sẽ hạ thấp thân phận.

(Cung tỳ: tỳ nữ trong cung.)

“Đúng đấy, trời đất ơi, đáng vẻ này mà cũng là nữ nhi phú thương á, Yên nhi, ngươi cũng không dạy bảo tỷ tỷ này của ngươi nhiều nhiều vào, thật xấu hổ mất mặt.” Nữ nhi hộ bộ thượng thư Vân Ca phụ họa Sở Lưu Ly.

Lam Lăng Nguyệt nhún vai, đúng là bên trong một đám nữ nhân lắm chuyện rắc rối, nghe nhiều lời vô ích như vậy, thật sự nàng lười muốn nghe tiếp.

“Nói xong chưa các vị thánh nữ?” Lam Lăng Nguyệt uể oải cất tiếng, vẻ mặt không kiên nhẫn hỏi.

“Ô, một nữ thương gia nhỏ nhoi, khẩu khí lại chẳng nhỏ chút nào, dám chất vấn nữ nhi thừa tướng ta đây.” Sở Lưu Ly bị người a dua nịnh nọt đã quen, thấy Lam Lăng Nguyệt bất kính với mình như thế, không khỏi cất cao giọng nói, công khai biểu thị địa vị của mình, tính khiến Lam Lăng Nguyệt phải cầu xin tha thứ.

“Khẩu khí ta lớn vẫn không bằng miệng thối của ngươi, Lam Ngữ Yên quản đám hồ bằng cầu hữu này thật tốt cho ta, đừng để chúng đến làm phiền ta, bất quá nếu như ngươi cảm thấy mấy ngày trước bị ta đánh vẫn còn quá nhẹ, ngươi có thể tiếp tục giả vờ giả vịt.” Lam Lăng Nguyệt không nhìn vào Sở Lưu Ly, trực tiếp chĩa mũi dùi thẳng vào Lam Ngữ Yên, ý tứ rất rõ ràng chọc ta lần nữa thì tự gánh lấy hậu quả.

Quả nhiên Lam Lăng Nguyệt vừa dứt lời, sắc mặt Lam Ngữ Yên nhanh chóng biến đổi, không còn vẻ vênh váo xác xược khi nãy, nếu bước tiếp theo của Lam Lăng Nguyệt nói trước mặt mọi người mình là một đứa què chân vậy công sức nàng vất vả để lọt vào danh viện sẽ tuyên cáo phế bỏ.

“Ngươi nói ai là hồ bằng cầu hữu, ngươi có bản lĩnh nói lại một lần nữa cho ta.” Sở Lưu Ly há là kẻ dễ bị bắt nạt, Lam Lăng Nguyệt này không những không hiểu vấn đề lại còn đẩy mình xuống ngang hàng chó mèo, nàng ta không nổi giận mới là lạ, vừa nói vừa dùng nét mặt sai các danh viện khác bao xung quanh tính vây nhốt Lam Lăng Nguyệt đánh một trận toí bời.

Nhưng ám hiệu của các nàng không thoát được cặp mắt của Lam Lăng Nguyệt, khóe miệng cong lên nụ cười giấu cợt, muốn lén lút chinh mình cũng không suy nghĩ xem bản thân được bao nhiêu cân lượng, thật sự là một đám ô hợp, chân phải di chuyển về phía sau một bước chuẩn bị thật tốt để đánh các nàng toí bời.

Chẳng qua đúng lúc bầu không khí đang gay cấn, một giọng nói hài hòa truyền qua.

“Sở muội muội, các người đang làm gì thế, yến hội sắp bắt đầu rồi.” Chủ nhân giọng nói này chính là tiểu hầu gia Công Tôn phủ Công Tôn Hạ, hắn mặc cẩm bào màu tím, một đôi mắt ôn nhuận trên gương mặt góc cạnh rõ ràng đang nhìn về phía bên này, vừa rồi không khéo đi ngang qua, mắt chứng kiến tất cả mọi chuyện.

Lúc Sở Lưu Ly quay đầu lại nhìn người gọi mình chính là tiểu hầu gia Công Tôn Hạ, luống cuống thu hồi lại vẻ dữ tợn, nét mặt dần tỉnh nhìn Công Tôn Hạ.

“Chào Hạ ca ca, huynh tới đây một mình sao? Vì sao không thấy Dao muội muội.” Giọng nói ngọt ngào của Sở Lưu Ly lúc này cùng với giọng điệu hung hăng lúc trước tạo nên một sự tương phản mạnh mẽ, mà Lam Lăng Nguyệt hiện tại lại không có lòng dạ đi châm chọc nàng.

Từ sau khi Công Tôn Hạ xuất hiện, tầm mắt của Lam Lăng Nguyệt không rời đi đâu khác, hai tay siết chặt, trong đôi mắt bắn ra oán hận cực sâu, cuối cùng nam nhân giết nàng kiếp trước đã xuất hiện, chỉ là chậm hơn bốn năm so với trong ký ức kiếp trước, thời điểm trong ký ức kiếp trước xuất hiện là tại bách hoa yến năm mười tuổi, kiếp này thì lại là danh lưu yến hội năm 14 tuổi, kiếp trước là bị ánh mắt ôn nhuận này đánh lừa, kiếp này gặp lại cặp mắt hoa đào ôn nhuận ngày xưa đó, nàng chỉ có một ý niệm là sẽ có một ngày tự tay móc ra khi làm tiêu bản.

(Tiêu bản: vật/mẫu xét nghiệm, hoặc có thể là vật trưng bày. huhu, kinh dị quá ☐)

“Vị cô nương này, hình như chúng ta chưa từng gặp qua, tại sao ta lại cảm thấy nàng giống như rất oán hận ta.” Công Tôn Hạ sau khi cười gật đầu với Sở Lưu Ly, bị ánh mắt nóng rực của Lam Lăng Nguyệt nhìn thẳng vào, cách nàng nhìn mình tựa như trộn lẫn hận thù.

“Có lẽ do kiếp trước người đào phần mộ tổ tiên của nhà ta, kiếp này mới chột dạ, cảm thấy ta oán hận người.” Lam Lăng Nguyệt ngoài cười

trong không cười giọng nói chứa đựng sự chán ghét, gắp lại Công Tôn Hạ lần nữa, tên tra nam này nàng sẽ tuân theo nguyện vọng kiếp trước rút gân lột xương dùng máu bái tế.

“Còn nhỏ tuổi miệng đã độc như vậy, có phải ta gây hiểu lầm cho cô nương ở nơi nào không?” Công Tôn Hạ càng khẳng định trực giác của mình.

Mà Lam Ngữ Yên từ lúc Công Tôn Hạ xuất hiện, ánh mắt chưa một lần rời khỏi người hắn, hắn là nhất kiến chung tình, xuân tâm nhộn nhạo, nhất cử nhất động của nàng ta hoàn toàn rơi vào trong mắt Lam Lăng Nguyệt, quả nhiên chó không đổi được thói quen ăn phân, tra nữ không đổi được bản tính mê trai, hành động của Lam Ngữ Yên hoàn toàn đã tự tố cáo bản thân, nàng và ti tiện kiếp lại cùng yêu một người Công Tôn Hạ, hôm nay nàng có nên ban phát thiện tâm thành toàn cho hai người bọn họ, tra nam tra nữ cũng được coi là vô cùng xứng đôi vừa lứa.

“Hạ ca ca, đầu óc nữ nhân này có chút bệnh, thấy ai cũng bày ra bộ dạng khỗ đại cừu thâm*, chúng ta đi thôi, đừng phí miệng lưỡi với nàng ta.” Sở Lưu Ly vốn ái mộ Công Tôn Hạ, tất nhiên không chịu được hắn nhìn Lam Lăng Nguyệt như thế, liền lấy đại một lý do cố gắng kéo Công Tôn Hạ rời đi cùng mình.

(Khỗ đại cừu thâm: ý chỉ mối thù sâu nặng.)

Sau khi Công Tôn Hạ rời đi cùng Sở Lưu Ly, nhìn bóng lưng Công Tôn Hạ, bàn tay nắm chặt hà bao đựng đan dược, Công Tôn Hạ, bắt đầu từ hôm nay cái tên Lam Lăng Nguyệt ta sẽ khiến người cả đời không quên.

“Thế nào, lưu luyến nhìn nam nhân đến không chớp mắt sao?” Lúc này Âu Dương Mặc Thần dắt theo Âu Dương Hạo Trạch bước ra từ bãi đá phía sau Lam Lăng Nguyệt, trong lời nói mang theo chế nhạo.

“Người nghĩ nhiều rồi, đạo lý không tìm đường chết sẽ không phải chết ta vẫn hiểu được.” Lam Lăng Nguyệt lạnh lùng đáp trả Âu Dương Mặc Thần một câu, nam nhân này là quý a, xuất quỷ nhập thần, mỗi lần xuất

hiện đầu nhằm vào nàng, khiến cho lại nhớ tới cái người từng hôn kia, nghiệt duyên ời là nghiệt duyên.

“Tỷ tỷ, xin chào, ta tên là Âu Dương Hạo Trạch, tỷ tỷ có thể gọi ta là tiểu Trạch Trạch, hoặc là tiểu ngũ.” Âu Dương Hạo Trạch thấy tam ca ca và tiểu tỷ tỷ trước mắt chào hỏi, liền vô cùng lễ phép tự giới thiệu.

“Ừ, nữ danh nhiều quá, tiểu Trạch Trạch dễ nghe hơn.” Lam Lăng Nguyệt nhìn thấy có một người nhỏ bé đáng yêu ở bên cạnh Âu Dương Mặc Thần, làn da trắng nõn vô cùng trơn nhẵn, tiểu chính thái bụi bặm cùng với Âu Dương Mặc Thần âm lãnh tạo ra sự đối lập rõ ràng.

“Hôm nay người tới cũng muốn tham gia tuyển phi yến, ta khuyên người tốt hơn nên về sớm một chút, đỡ phải chịu không nổi đả kích.” Âu Dương Mặc Thần không mở miệng thì thôi, vừa mở chính là cái miệng cực phẩm gây tổn thương người khác.

Lam Lăng Nguyệt khinh thường liếc qua Âu Dương Mặc Thần, quả nhiên nam nhân này không thể nói nhiều, vẫn nên tiết kiệm lời tốt lại, khuyên người ta như thế mà nghe được sao, nếu theo lời người nói chẳng bằng ta đi tìm một cái lỗ chui vào là hết chuyện.

“Đa tạ tam vương gia có ý tốt nhắc nhở, ta chỉ là đến hết ăn lại uống không hề có hứng thú với tuyển phi yến của vương gia các người, tại đây ta chúc mừng vương gia trước, từng người trong danh viện hôm nay đều cực kỳ giống hoa khổng tước xòe đuôi cầu giao phối, ai cũng đều trang điểm xinh đẹp, vương gia thật có điểm phúc, đêm nay ô mĩ nhân về, phải chú ý mức độ đó.” Lam Lăng Nguyệt cười gian quan sát Âu Dương Mặc Thần tựa như đang tính toán xem với thể lực của hắn có thể đại chiến được bao nhiêu hiệp.

(Mai sau đừng chỉ sẽ biết =))))))

“Ngu ngốc.” Sắc mặt Âu Dương Mặc Thần trở nên âm trầm, phun ra hai chữ rồi dẫn Âu Dương Hạo Trạch rời khỏi.

“Gặp lại tỷ tỷ sau nhé.” Âu Dương Hạo Trạch trước khi bị Âu Dương Mặc Thần kéo đi không quên tạm biệt Lam Lăng Nguyệt, vô cùng lễ phép.

“Chủ tử, hôm nay thật sự ta mới được mở rộng tầm mắt hiểu ra cái gì gọi là danh viện, không bằng nhìn mấy đại mộ trên đường còn thuận mắt hơn.” Đông Thanh chờ Âu Dương Mặc Thần rời đi nhỏ giọng châm chọc, nếu không phải trước khi đi chủ tử dặn dò ăn nói cẩn thận, nàng thật muốn cho mấy nữ nhân vừa vây kín chủ tử vài cái tát thật mạnh, đánh đến khi cái miệng mấy ả ta thành méo hết.

“Bình tĩnh, đợi lát nữa sẽ có cơ hội cho người trở tài, yến hội bắt đầu rồi, chúng ta đi vào góp vui thôi.” Lam Lăng Nguyệt nhìn thấy bộ liễn của hoàng thượng, liền đi về phía đoàn người, dựa theo thứ tự sắp xếp các đại thần, tới bên cạnh Lam Lôi Ngạo, bởi vì Lam Lôi Ngạo không có chức quan gì, chỉ được tính là đặc biệt, cũng chỉ có thể xếp hàng cuối cùng.

(Bộ liễn: xe chở vua bằng người.)

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 60+2: Yên Hội Bấy Trong Bấy, Tình Cảnh Gặp Gỡ Sai Lầm (2)

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, hoàng hậu, thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế.” Mọi người cung kính chấp tay thỉnh an biểu đạt tình cảm kính nể của bản thân.

“Các khanh gia bình thân, cho ng ời, yên hội hôm nay chỉ là quốc yến cuối năm một lần, không cần quá mức câu nệ.” Giọng nói Âu Dương Diệp trầm mạnh vang lên, mọi người sôi nổi ng ời vào chỗ.

Lam Lăng Nguyệt nhìn Âu Dương Diệp cao cao tại thượng, chính khí quanh v ềng trán ông ta vẫn đục, xem ra là một bạo quân, đoán hẳn làm không ít chuyện xấu, trán tối đen, kết quả của việc ngày đêm ca múa*.

(Ý nói ngày đêm chỉ biết chơi bời hưởng lạc.)

Còn Âu Dương Diệp lại vô ý lướt qua một vòng phía dưới, lúc lướt đến Lam Lôi Ngạo, nhìn đến thị thiếp đang ng ời bên cạnh Lam Lôi Ngạo sau đó nhanh chóng thu h ời t ầm mắt, các vũ cơ ca múa mừng cảnh thái bình uyển chuyển nhảy múa, từng người một ra sức lắc lư vòng eo con kiến, giống như đang tranh đoạt ánh mắt của hoàng thượng, mà Lam Lôi Ngạo luôn yêu thích cái đẹp lại chăm chú uống rượu không hề ngừng đầu lên, giữa hai hàng lông mày cũng chẳng hiện lên chút vui sướng nào.

Chỗ ng ời của chúng vương gia được an bài theo trình tự tuổi tác ở phía dưới Âu Dương Diệp, nhưng đây chính là vị trí tốt nhất để quan sát được chúng quan chức bên dưới cùng dáng hình các danh viện, như vậy người tinh tường đầu có thể hiểu dụng ý của việc an bài, trong lòng các danh viện phía dưới cũng hiểu rõ đây chính là cơ hội tốt để bản thân vươn lên.

“Ngày nào cũng nhìn các ca cơ vũ cơ trong cung biểu diễn đến chán lắm rồi, hôm nay chúng ta sẽ làm chút gì đó mới mẻ hơn, ta nghe nói trong các thiên kim quan viên người tài ba xuất hiện vô số, cần kỳ thư họa càng nhất tuyệt, hay là hôm nay chúng ta sẽ tổ chức so đấu tài nghệ?” Âu Dương Diệp vừa mới cất tiếng bên dưới liền lên tiếng phụ họa.

Chúng nữ ai cũng sôi nổi xì xào xem ai lên sân khấu trước, dù sao người đầu tiên ra trận khả năng được tuyển chọn sẽ cao hơn.

“Hoàng thượng, Vũ nhi nguyện ý hiến nghệ đầu tiên.” Lúc này Dạ Tình Vũ đã sửa soạn lại đầu tóc trang điểm, lúc tiến lên thỉnh ý chỉ, vẫn không quên lo âu liếc nhìn Âu Dương Mặc Thần, hôm nay hắn nói không muốn mình xuất hiện trước mặt hắn, nàng sợ hắn thật sự chán ghét mình, nên bản thân muốn dùng điệu múa uyển chuyển để lấy lòng, từ nhỏ nàng đã si luyện Âu Dương Mặc Thần, những lời đồn đại Quý Vương liên quan đến hắn kia hầu hết do nàng truyền đi, nàng muốn ngăn trở mọi kỳ vọng của những nữ nhân khác với hắn, nàng hy vọng dùng phương thức này để hắn cảm nhận được tâm ý của mình, nhưng đã nhiều năm trôi qua, hắn vẫn chẳng chịu để ý nhiều hơn đến nàng.

“Được, Kinh Hông vũ của Vũ nhi chính là tuyệt nhất tại Hoa đô, hôm nay trẫm lại có phúc được ngắm nhìn.” Âu Dương Diệp khen Dạ Tình Vũ đồng thời khẽ liếc về phía Âu Dương Mặc Thần, ông biết Dạ Tình Vũ có tình cảm với Mặc Thần, nên có chút suy nghĩ, phải dùng thủ đoạn đặc biệt ép buộc Âu Dương Mặc Thần đi vào khuôn khổ.

Chúng nữ thấy người biểu diễn đầu tiên chính là Dạ Tình Vũ, là hòn ngọc quý trên tay vương gia Dạ Vương trái tính trái nết tự nhiên không dám bàn tán nhiều, mặc dù trong lòng cho rằng nàng cũng chỉ như thế, thế nhưng trên mặt từng người một đều mang theo ánh mắt thưởng thức học hỏi.

Một khúc Kinh Hông vũ, Dạ Tình Vũ ra sức biểu diễn như hông nhận bay lượn trên không trung vô cùng tao nhã, vũ đạo mang theo ý vị vô cùng thanh thoát, tư thế múa nhẹ nhàng, phiêu dật, ôn nhu, thoải mái. Vũ tư* uyển chuyển như vậy khiến cho cùng là nữ nhân Lam Lăng Nguyệt cũng

phải nhìn đến ngậy ngốc, không nhìn ra cô nàng mê trai khi nhảy lên thật sự tú sắc khả xan*, diễm phúc Âu Dương Mặc Thần không cạn à nha, tư thế múa uyển chuyển như vậy khiến rất nhiều công tử Vương gia phải mở to mắt ngắm nhìn, nhưng duy chỉ có ánh mắt của đóa kì hoa Âu Dương Mặc Thần này vẫn lạnh nhạt không đổi, hơn nữa mang theo một tia không kiên nhẫn, hẳn vốn không hứng thú với loại yến hội này.

(Tú sắc khả xan: cái đẹp khiến người ta nhìn không biết no đói.

Vũ tư: kỹ thuật nhảy/múa.)

Ngay khi Kinh Hông vũ kết thúc, tiếng vỗ tay vang dội, thêm nữa có một vài công tử tướng môn ồn ào trềnh trề khen ngợi, Dạ Tình Vũ then thùng cảm ơn trong tiếng ca tụng của mọi người, không quên nghiêng đầu liếc về phía Âu Dương Mặc Thần, thấy hắn vẫn như cũ không thay đổi chút sắc mặt nào, trong lòng đang được lấp đầy bởi hư vinh từ tiếng vỗ tay hiện ra mất mát. Nàng không cam lòng cắn chặt môi, đem nguyên do của việc hắn lạnh nhạt với mình quy về Lam Lăng Nguyệt, đầu tại nữ nhân kia, nếu không tại nàng ta, nàng cũng sẽ không bị hắn đối xử như vậy, oán hận trong lòng đối với Lam Lăng Nguyệt càng sâu.

“Hoàng thượng, thần nữ nghe nói vũ tư của đích nữ hoàng thượng Lam gia Lam Lăng Nguyệt cũng bất phàm, thần nữ bất tài muốn cùng đích nữ Lam gia luận bàn một chút, không biết ngài có thể đồng ý không.” Dạ Tình Vũ lòng sinh kế độc, nàng muốn Lam Lăng Nguyệt nhảy nhót như hề mất mặt trước mọi người.

Lam Ngữ Yên lúc nghe Dạ Tình Vũ nói đến vũ tư của Lam Lăng Nguyệt bất phàm suýt chút nữa cười thành tiếng, Lam Lăng Nguyệt à, người cũng có ngày hôm nay, mặc dù không biết vì sao nàng đắc tội với quận chúa, bất quá có thể chứng kiến Lam Lăng Nguyệt mất mặt, nàng tất nhiên sẽ không bỏ qua.

Thời điểm Hoàng thượng nghe thấy Dạ Tình Vũ nhắc tới đích nữ Lam gia liếc qua Lam Lăng Nguyệt, tường mạo bình thường, không có chút tư sắc nào, điệu dáng khi múa sẽ đẹp được như thế nào đây, nhưng cũng

không làm mất thể diện của Dạ Tình Vũ trước mặt mọi người, dù sao nàng đã là người được khâm định làm nhi tức*.

(Nhi tức: con dâu.)

“Chuẩn tấu.” Sau khi Âu Dương Diệp đồng ý, Lam Lăng Nguyệt đang xem cuộc vui ở một bên theo ý chỉ rời ghế đi ra, Dạ Tình Vũ thật sự là ăn no rửng mỡ, ý định tìm cớ đây, cái kẻ gọi là hoàng thượng này cũng không phải món hàng tốt, người sáng suốt vừa nhìn liền biết vũ tư gì gì đó đâu là mây trôi, còn hòa theo ca tán.

Lam Lăng Nguyệt đi tới đứng sòng vai với Dạ Tình Vũ, ngẩng mặt lên, không mảy may quan tâm ánh mắt cười vui sướng khi người gặp họa của Sở Lưu Ly ném tới, trề miệng nói: “Bẩm hoàng thượng, dân nữ đối với vũ đạo một chữ cũng không biết, đừng nói tới vũ tư, là quận chúa quá mức khiêm nhường, cần kỳ thi họa dân nữ càng không am hiểu.”

“Vậy sao, thế người biết cái gì?” Âu Dương Diệp không ngờ Lam Lăng Nguyệt có thể bình tĩnh nói ra cái gì bản thân cũng không biết như vậy, trong mắt loáng qua một tia kinh ngạc.

“Thêu thùa, mặc dù dân nữ không hiểu biết về vũ đạo, nhưng lại có hiểu biết về khởi nguyên văn hóa của vũ đạo, vũ tư của quận chúa mặc dù giống như đúc thế nhưng lại thiếu một tia ý nhị, trang phục Kinh Hồng vũ này quá mức dày nặng, dáng người uyển chuyển như ẩn như hiện mới có thể càng tạo ra sức hút, hơn nữa đoạn vai nhỏ lay động thiếu đồ vật làm nổi bật, tuy rằng dân nữ không thể khiêu vũ, nhưng dân nữ có lòng tin chỉ trong thời gian một nén hương sẽ làm cho vũ tư của quận chúa tăng lên một cảnh giới mới, chỉ là không biết hoàng thượng có thể cho dân nữ cơ hội này không.” Giọng nói đúng mực của Lam Lăng Nguyệt từng chữ từng chữ rơi vào trong tai mọi người, mọi người rồi rả đều cảm thấy khẩu khí Lam Lăng Nguyệt quá lớn, dù sao Kinh Hồng vũ có thể đạt đến trình độ này đã là cực hạn.

“Vậy nếu người làm không được?” Âu Dương Diệp khẽ nhướn mày, nhìn không ra nữ nhi của Lam Lôi Ngạo lại có khí thế như vậy.

“Muốn chém muốn giết cứ tự nhiên, chẳng qua đi đâu kiện trên hết là trong thời gian một nén hương này quận chúa phải nghe theo sự sắp xếp của ta.” Lam Lăng Nguyệt liếc Dạ Tình Vũ một cái, để người sỉ nhục ta, chúng ta xem, tay nghề thêu thùa kiếp trước được coi là xuất thần nhập hóa, bản thân nàng có am hiểu về ngân châm, sao lại không thử kết hợp hai cái lại làm một.

“Chuẩn.” Âu Dương Diệp gật đầu tán thành, còn Âu Dương Mặc Thần lại hứng thú nhìn Lam Lăng Nguyệt, nữ nhân này lại muốn bày trò gì đây, hẳn có ảo giác, đoán rằng Dạ Tình Vũ sắp gặp phải tai ương.

Còn Dạ Tình Vũ tỏ vẻ xem thường, thật sự là muốn chết, ta cố ý làm sai, người còn không phải chết, xem ta chính chết người.

Sau khi Lam Lăng Nguyệt và Dạ Tình Vũ được cung tỳ đưa đến căn phòng bình phong bên cạnh ngự hoa viên, Lam Lăng Nguyệt lấy ngân châm từ trong hà bao của mình ra, ra hiệu bảo cung tỳ đi chuẩn bị một chút phẩm màu vàng và phẩm màu đỏ.

“Cởi ra, để hở cả hai bên vai.” Lam Lăng Nguyệt lạnh giọng ra lệnh Dạ Tình Vũ nghe theo.

“Người muốn làm gì, người đừng có làm loạn.” Vừa nhìn thấy ngân châm, trong giọng Dạ Tình Vũ có chút run run cởi áo ngoài, lộ ra hai vai.

“Câm miệng, hiện tại người do ta xử lý, đúng là đờng ngu ngốc, là người chọc ta trước tiên, ta còn chưa kêu, người gào thét cái gì.” Lam Lăng Nguyệt nhanh chóng điểm huyết đạo của Dạ Tình Vũ phòng ngừa nàng động đậy, thật là một nữ nhân vô lo quá mức ần ỉ.

Sau khi ngâm ngân châm vào trong dược dịch mê điệp hương, liễn châm vào một bên vai của Dạ Tình Vũ, thuần thực dùng ngân châm bắt chức thủ pháp thêu thùa châm thành đóa hoa cúc bên vai Dạ Tình Vũ, bên vai trái cũng được tặng cho đóa hoa cúc tạo nên ý cảnh đối xứng. Nàng trải qua dẫn đo suy nghĩ cảm thấy hoa cúc rất hợp với nàng ta, như thế về sau nàng ta bất hạnh mất sớm, cũng không cần thả hoa cúc vào trong quan tài nữa.

Thủ pháp xuống châm của Lam Lăng Nguyệt vô cùng giỏi, được dịch mê điệp hương thấm qua lỗ kim sẽ làm nơi có lỗ kim có cảm giác đau đớn, trong toàn bộ quá trình vẽ, Lam Lăng Nguyệt có thể nói là dương dương tự đắc, Dạ Tình Vũ không thể động, không thể nói, đau đớn đến chảy nước mắt, trong lòng gửi lời hỏi thăm tổ tông mười tám đời của Lam Lăng Nguyệt qua hết một lượt.

Vẽ xong, cho thêm màu sắc, lập tức màu vàng của hoa cúc trên vai trái trở nên giống y như thật, sắc đỏ hoa cúc vai phải trở nên vô cùng sống động tràn đầy sức sống, tự tán thưởng bản thân vì tác phẩm xuất sắc này, giải huyết đạo cho Dạ Tình Vũ.

“Lam Lăng Nguyệt ta phải giết người, rốt cuộc người đã làm cái gì với ta hả.” Dạ Tình Vũ bị đau ng ồi thẳng lên, hết sức tức giận chất vấn Lam Lăng Nguyệt.

“Thêu thôi, không biết dùng mắt để nhìn sao.” Lam Lăng Nguyệt bận bịu rót chén trà cho mình chậm chạp đáp.

Dạ Tình Vũ luôn thích chưng diện cuống quýt tới bên cạnh gương để kiểm tra, khi thấy vai trái của mình bị vẽ một đoá hoa cúc màu vàng, vai phải lại là loại hoa rất giống hoa cúc nhưng màu đỏ, hoa cúc này dùng để viếng m ờm người chết mà, tại sao Lam Lăng Nguyệt có thể châm vào người mình.

“Lam Lăng Nguyệt vì sao người châm cho ta hai đoá hoa cúc.” Dạ Tình Vũ kích động muốn náo loạn lôi kéo tóc Lam Lăng Nguyệt.

“Vì đối xứng chứ sao, đồ hoa si*, trễ r ồi nhanh thay quần áo đi.” Lam Lăng Nguyệt hất cánh tay của Dạ Tình Vũ đang tính đánh mình, nhét một viên dược hoàn màu đen vào trong miệng nàng, sau đó dùng nước trà cho nàng nuốt xuống.

(Hoa si nghĩa là yêu mến hoa, cũng được gọi là yêu cái đẹp, nói kiểu châm biếm là mê trai/gái.)

“Khụ khụ, khụ khụ, người cho ta uống cái gì vậy.” Dạ Tình Vũ ho khan liên tục cố gắng nôn ra được hoàn mà Lam Lăng Nguyệt vừa cho nàng uống, thế nhưng không ăn thua.

“Độc dược gây lở loét thôi, người nghĩ rằng ta không biết người đang mưu tính kế nhỏ gì sao, muốn nhân cơ hội tính kế ta, hoa si non nớt, thức thời nên nghe lời của ta, biểu diễn cho tốt vào, bằng không ta không đảm bảo hết một nén nhang người có biến thành xấu nữ hay không.” Lam Lăng Nguyệt không thêm đoái hoài đến Dạ Tình Vũ bị nàng chọc tức đến thổ huyết, tí tẹo này đã chịu không nổi, ta còn có liều mạnh hơn nữa cơ.

Trong nháy mắt Dạ Tình Vũ dần dần ổn định, cái nàng quan tâm nhất chính là dung mạo của mình, nên đành nuốt vào bụng tất cả ủy khuất, vì mỹ mạo như hoa của nàng, nàng nhịn, chẳng qua nàng và Lam Lăng Nguyệt không đội trời chung.

“Cởi hết y phục chỉ để lại yếm và lý khố, sau đó mặc sa y* yêu hồng này vào, khi biểu diễn, người phải phát huy dáng vẻ quyến rũ đến tận cùng.” Lam Lăng Nguyệt cần sa y đã sai cung tỳ lấy tới đưa cho Dạ Tình Vũ.

(Sa y: lụa mỏng.)

“Người để ta mặc thứ này trong thời tiết lạnh như kia, người muốn làm ta chết cóng đúng không.” Dạ Tình Vũ giận dữ không muốn mặc.

“Đúng vậy, ta không chỉ bắt người mặc thứ này, hơn nữa toàn bộ quá trình biểu diễn không thể thấp hơn phần biểu diễn vừa rồi của người, nếu có một phần sai lệch, sẽ không có thuốc giải, quên nói cho người thuốc độc là tự ta pha trộn, người tốt nhất đừng có hy vọng vào may mắn, ta ra ngoài chờ quận chúa người.” Lam Lăng Nguyệt chậm chạp nói xong, liềm rời khỏi gian phòng, trời đông rét mướt mặc sa mỏng, vai thêu hoa cúc, múa Kinh Hồng vũ, thực sự là mỹ lệ khiến người ta rét lạnh.

Quả nhiên uy hiếp của Lam Lăng Nguyệt có tác dụng, Dạ Tình Vũ vừa ra sân khấu chính là muôn vàn kinh diễm, dáng người yếu điệu được một lớp hồng sa ôm lấy như ẩn như hiện, lộ ra vừa phải, vừa vặn có thể thu hút

ánh nhìn nam nhân, theo tiếng đàn vang lên, Dạ Tình Vũ gượng cười hiền lộ tất cả vẻ mị hoặc, hai vai trong quá trình múa, hình dáng bông hoa một vàng một đỏ cùng múa theo, tiết trời mùa đông giá rét như vậy, vũ tư của Dạ Tình Vũ vô tình trở thành một quang cảnh vô cùng nóng bỏng sưởi ấm xung quanh, chẳng qua chỉ cách một lớp vải mỏng lại không thể thấy rõ được rốt cuộc loại hoa trên vai là gì, quyến rũ ánh mắt của chúng nhân, sau khi nhạc đã dừng lại, mọi người ngẩn ngơ một lúc sau đó tiếng vỗ tay vang lên còn lớn hơn gấp đôi so với khi nãy.

“Không tệ, xem ra người thật sự có bản lĩnh, đóa hoa trên vai quận chúa là do người vẽ?” Âu Dương Diệp cũng ngạc nhiên mở to mắt, Lam Lăng Nguyệt này không đơn giản như vậy, vậy mà có thể làm cho quận chúa mặc như vậy trước mặt mọi người, hơn nữa hoa trên vai cũng gọi lên lòng hiếu kỳ trong hân.

“Tạ hoàng thượng khen, hai đóa hoa này là do ta thêu lên, vì muốn dành cho mọi người sự kinh diễm, quận chúa nhịn đau tinh thần đại nghĩa làm cho dân nữ vô cùng kính phục, nhắc tới hai đóa hoa này dân nữ có chút xấu hổ, vốn tính khắc mẫu đơn, dân nữ tài nghệ quá cạn, lại khắc thành hoa cúc, quận chúa thâm minh đại nghĩa không so đo khuyết điểm của dân nữ, dân nữ hết sức kính phục.” Bản lĩnh vừa đấm vừa xoa của Lam Lăng Nguyệt thật đúng là không chê vào đâu được.

Thời điểm mọi người nghe đến hoa cúc, ghen đỏ mặt không để cho mình cười ra tiếng, mẫu đơn khắc thành hoa cúc, hoa cúc vốn dùng để viếng m òmả người chết, vậy mà lại khắc lên người quận chúa.

Trên mặt băng sơn vạn năm Âu Dương Mặc Thần cũng xuất hiện nụ cười mỉm, nữ nhân này thật biết cách chơi đùa, hoa cúc mà cũng dám khắc, nhưng hân không tin nàng là do bất cẩn khắc sai, hoa cúc và hoa mẫu đơn khác biệt quá lớn.

“Hoa cúc thật có chút hoang đường, nếu Vũ nhi đã không so đo, vậy lần này trăm sẽ không phạt người.” Lúc này trong lòng Âu Dương Diệp có nhiều hơn tán thưởng Dạ Tình Vũ, thâm minh đại nghĩa là đạo lý cơ bản cần phải biết.

Sắc mặt Dạ Tình Vũ rét lạnh run lẩy bẩy đã ám trậ̀n hết mức có thể đứng bên cạnh Lam Lăng Nguyệt, Lam Lăng Nguyệt dùng dăm ba câu li ệ̀n phũ sạch bản thân, chỉnh cổ nàng như vậy, nàng lại chẳng thể nói ra đi ậ̀u gì, chỉ có thể im lặng chịu thiệt thòi.

“Hoàng thượng, ngài cao hứng là được, vậy Vũ nhi đi trước đổi y sam.” Dạ Tình Vũ run lập cập nhẹ giọng mở miệng, được Âu Dương Diệp cho phép mới kéo Lam Lăng Nguyệt đi thay quần áo thuận tiện cho mình thuốc giải.

Sau khi thay xong y phục, Dạ Tình Vũ tới bên Lam Lăng Nguyệt yêu cầu thuốc giải.

“Không có giải được, được hoàn kia chỉ là hàng giả, biểu hiện của quân chúa hôm nay không tệ, hợp tác vui vẻ.” Về mặt Lam Lăng Nguyệt suy nghĩ báo cho Dạ Tình Vũ không trúng độc, bản thân chỉ đùa vui nàng thôi.

“Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Dạ Tình Vũ nổi trận lôi đình đẩy cửa chạy ra ngoài, hôm nay nàng trở thành trò hề tiêu khiển, lại bị người cười nhạo, nàng và Lam Lăng Nguyệt không đội trời chung, nàng muốn trả thù, nàng muốn tìm phụ vương phái người đi giết Lam Lăng Nguyệt.

Biểu diễn trong yến hội nối tiếp không dứt nhưng làm người ta nhớ mãi đó là bản Kinh H ậ̀ng vũ của quân chúa hoa cúc. Kết thúc yến hội, Âu Dương Diệp nâng chén ý bảo ậ̀ng kính cộng ẩm* ậ̀ng thời phân phó Đào công công châm rượu cho mấy vị vương gia, đem một cái bình ậ̀u r ậ̀ng bên trong chứa rượu âm dương rót ậ̀y cho thái tử và mấy vị vương gia, lúc đi tới bên cạnh Âu Dương Mặc Th ậ̀n, thoát cái ậ̀u sang rượu chứa tiêu điều tán rót vào trong chén.

(Đ ậ̀ng kính cộng ẩm: cùng nâng ly cùng uống rượu.)

Bởi vì là mời rượu nên Âu Dương Mặc Th ậ̀n uống một hơi cạn sạch, hẳn không nghĩ tới Âu Dương Diệp sẽ hạ được hắn, chỉ là rượu vừa xuống bụng, Âu Dương Diệp rất hài lòng liếc qua Đào công công.

Sau khi uống rượu tàn yển xong xuôi, chúng quan liêu lần lượt rời khỏi ngự hoa viên, lúc này đã là xế chiều, hoàng thượng phân phó tới bên tai Dạ Tình Vũ nói gì đó, Dạ Tình Vũ e thẹn gật gật đầu, vội rời khỏi cùng với cung tỳ.

Còn Âu Dương Mặc Thần chờ mọi người rời khỏi, đứng lên chuẩn bị đi, bỗng nhiên cảm giác trong cơ thể có một ngọn lửa không tên không ngừng lan tiến, Đào công công muốn nhân cơ hội đỡ lấy Âu Dương Mặc Thần, lại bị Âu Dương Mặc Thần dùng nội lực đánh văng ra.

Nhận ra mình bị hạ được, vẻ mặt không thể tin được nhìn Âu Dương Diệp: “Vậy mà ông dám dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy để ép ta vào khuôn khổ?”

“Người cho tới bây giờ vẫn không nằm trong lòng bàn tay ta, ta không dùng thủ đoạn này, làm sao người có thể cam tâm tình nguyện cưới vợ sinh con.” Âu Dương Diệp thấy xung quanh không còn người khác, không chút e dè nhận bản thân hạ được Âu Dương Mặc Thần.

“Sự bỉ ổi của ông khiến ta buồn nôn, ta trong mắt ông chính là công cụ, cũng chẳng phải nhi tử máu mủ của ông, ngày đó ta đã sớm biết chỉ là không ngờ ông như vậy, nếu như hôm nay ông thật sự dám đưa nữ nhân cho ta, vậy ta trực tiếp bóp chết ả.” Thân thể Âu Dương trở nên nóng rực lạ thường, được tính trong rượu xung kích vào, tâm trí của hắn có chút mơ hồ, vận chưởng phong phá cái bàn trong yến hội, sau đó tung mình bay ra khỏi ngự hoa viên, vận mệnh của hắn không để bất luận kẻ nào nắm giữ kể cả ông ta cũng không được.

Mà phía bên kia Lam Lăng Nguyệt và Đông Thanh từ ngự hoa viên đi ra, đã thấy xe ngựa Lam gia ngênh ngang rời đi, tựa hồ có mưu tính không đợi nàng từ trước, nàng chỉ có thể đành cùng Đông Thanh đi bộ xem như tản bộ ra cửa cung một đoạn, ra đến ngõ hẻm khuất lấp ngoài cửa cung, từ trên không xuất hiện một nhóm người bịt mặt, giống như kiên nhẫn chờ nàng, cuối cùng nàng đã hiểu vì sao không đợi nàng, Lam Lôi Ngạo đã chuẩn bị sát thủ giết nàng.

“Các người muốn chết thì cùng xông lên đi.” Trong con người Lam Lăng Nguyệt hiện ra ánh sáng lạnh, cuối cùng Lam Lô Nguyệt người vẫn là đi nước cờ này, vậy nàng sẽ diệt nước cờ này, lấy đầu bọn chúng để ông ta chứng kiến chiến lợi phẩm của nàng.

Chỉ là bên này còn chưa tấn công, vẻ mặt đỏ bừng của Âu Dương Mặc Thần đang cố gắng chịu đựng được tính thi triển kinh công bay ra ngoài hoàng cung từ trên không rơi xuống bên cạnh Lam Lăng Nguyệt, do được tính lan tràn toàn bộ đầu óc, hân khô nóng thô bạo ôm lấy Lam Lăng Nguyệt, cùng nàng bốn mắt đối nhau, khoảng cách gần như vậy cũng có thể cảm nhận được hơi thở nóng rực lẫn nhau.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Cánh Môi Nàng Thật Đẹp

Editor: Junenar

Luồng khí khô nóng trong cơ thể Âu Dương Mặc Thần không ngừng lan tiến lên trên, hơi thở nặng nề phải lên gương mặt Lam Lăng Nguyệt, hai tay siết chặt lấy thân thể nhỏ bé của Lam Lăng Nguyệt, không có dấu hiệu dừng tay.

“Người mau buông tay ra cho ta.” Lam Lăng Nguyệt nhanh nhạy ngửi được trong hơi thở hỗn loạn của Âu Dương Mặc Thần có mùi thuốc nhàn nhạt, nhìn về mặt đỏ bừng của hắn, ánh mắt mờ màng, tình trạng này hẳn là trúng tiêu dao tán, chỉ là đáng chết, trúng được rồi còn làm loạn, không thấy hiện giờ đang là thời điểm nguy hiểm à, bởi chiều cao chênh lệch nên khi Lam Lăng Nguyệt ngẩng đầu đã gần sát tới bờ môi Âu Dương Mặc Thần, Lam Lăng Nguyệt không tự chủ bỗng nhớ lại tai nạn năm năm trước kia, bầu không khí lập tức trở nên lúng túng.

“Tiểu sư muội, cánh môi của muội thật đẹp.” Ánh mắt mờ màng của Âu Dương Mặc Thần nhìn đôi môi đỏ mọng của người trước mắt, thân thể không nóng không ngừng gia tăng, tựa hồ suy nghĩ cũng bị khống chế, giống như biến thành một người khác, cứ theo đà này, bản thân hắn cũng không biết tiếp theo hắn sẽ làm ra chuyện gì.

Đương lúc hai người bốn mắt nhìn nhau, hắc y nhận được mật lệnh phải giải quyết Lam Lăng Nguyệt tận dụng triệt để, vung kiếm thẳng tới, mỗi chiêu nhắm ngay cổ Lam Lăng Nguyệt, dường như rất bức thiết muốn lấy đầu Lam Lăng Nguyệt mang đi tranh công.

“Âu Dương Mặc Thần đáng chết, lúc này lại chạy đến gây phiền thêm, trúng độc gì không trúng, lại trúng mị độc, Đông Thanh đánh ngất hắn cho

ta, kéo đi trước.” Sắc mặt Lam Lăng Nguyệt hết sức u ám, tên Âu Dương Mặc Thần này kiếp trước là nợ hắc sao, nhờ nước bọt rồi rút Âm Huyết kiếm của Âu Dương Mặc Thần ra đối phó với hắc y đồng thời để Đông Thanh bảo vệ Âu Dương Mặc Thần cẩn thận rút đi trước.

“Chủ tử, thuộc hạ không thể bỏ người lại đây một mình, thuộc hạ muốn cùng người đồng sinh cộng tử.” Đông Thanh tuân theo phân phó của Lam Lăng Nguyệt đánh ngất Âu Dương Mặc Thần xong, cứng đầu không muốn rời đi.

Lam Lăng Nguyệt bay vọt lên không kéo hết đám hắc y về phía mình, dù sao người bọn họ muốn đối phó chỉ có mình, vừa tránh né hắc y cần đầu đuôi theo mình, vừa ứng phó hắc y nhân tấn công mình trái phải, dựa vào cái gì, tám người đánh một mình nàng, cảm thấy mình giống miếng thịt miếng cá trên bàn ăn mặc người xâu xé lắm à, xuất ra hư ảnh kiếm pháp, mặc dù kiếm thuật của nàng chỉ thuộc mức trung thượng đẳng, nhưng vẫn thừa sức ứng phó với đám người này.

“Đi mau, đừng nhiều lời, nghe theo mệnh lệnh, rời đi ngay.” Lam Lăng Nguyệt rống giận sau đó đâm thẳng vào ngực hắc y nhân phía trước, một kiếm trí mạng, kiếm chuyển thân nhắm ngay vào đầu một tên hắc y nhân khác, một kiếm chém bay đầu, một hơi giải quyết hai tên, máu tươi văng khắp nơi vấy lên chiếc váy bằng bông màu xanh nhạt nhuộm thành huyết sắc.

Đông Thanh không tình không nguyện đỡ Âu Dương Mặc Thần chuẩn bị phá vỡ vòng vây xông ra khỏi con hẻm, võ công Đông Thanh không tính là cao, nhưng lực lại lớn vô cùng, vừa chạy như bay trên đường vừa đánh một quyền lên người tên hắc y ngăn cản nàng thất khiếu* chảy máu, nàng muốn tăng nhanh cước bộ, nàng muốn nhanh chạy tới Quỷ Trung đường tìm viện binh, mặc dù biết võ công chủ tử bất phàm, nhưng không thể nhìn chủ tử bị địch vây tứ phía lại không thể giúp được chút nào. Ý chí quyết tâm sôi sục càng làm tăng nhanh cước bộ, nhưng dù sao đỡ một người còn sống sờ sờ hơn 100 cân, khó tránh khỏi có chút chật vật, chạy chưa được bao lâu đã thở dốc, chẳng qua vừa chạy ra khỏi ngõ nhỏ chưa được bao lâu liền gặp được một chiếc xe ngựa, tiết kiệm không ít thời gian.

(Thất khiếu: 2 tai, 2 mắt, 2 lỗ mũi, miệng.)

Trong lúc đó, sau khi Lam Lăng Nguyệt chém chết hai hắc y nhân, nhân lúc thở lấy hơi rút ra độc châm trong hà bao phóng về phía tay chân những hắc y nhân đang bao vây mình.

Bốn người bị độc châm phóng trúng hai đầu gối khụy xuống đất, thống khổ gào rú, lúc này trong ngõ là năm khối thi thể nằm ngổn ngang và bốn tên hắc y nhân trúng kịch độc giãy giụa sắp chết, cùng với duy nhất tên hắc y nhân còn đầu còn sống.

“Quả nhiên Lam Lăng Nguyệt người không đơn giản, chẳng trách hắc sai ta mang theo nhiều tay chân như vậy.” Hắc y còn đầu không vì Lam Lăng Nguyệt giết nhiều thủ hạ của hắc mà phẫn nộ, rất bình thản đối mặt với Lam Lăng Nguyệt, những tên đó vốn là tử sĩ, một khi đã nhận nhiệm vụ hoặc là hoàn thành, hoặc là thành người chết.

“Vậy hắc có nói cho người biết hôm nay là ngày chết của người không.” Khóe miệng Lam Lăng Nguyệt câu lên một nụ cười lạnh khát máu, sự tồn tại của nàng thật đúng là khiến Lam lão gia lo lắng rồi.

“Vậy phải xem hôm nay người có bản lĩnh này hay không.” Hắc y còn đầu cười điên cuồng sau đó còn kiếm đâm thẳng về phía Lam Lăng Nguyệt, hắc làm sát thủ mười mấy năm chưa bao giờ thất bại, hắc cảm thấy Lam Lăng Nguyệt sẽ chẳng thực hiện nổi.

“Không phải khẩu khí ta lớn, là người mắc bệnh phù chân.” Lam Lăng Nguyệt cũng không tỏ vẻ yếu kém, nắm lấy Âm Huyết kiếm chặn lại một kiếm tấn công của hắc y còn đầu, cười nhạt, xuất ra tám phần nội lực đánh văng kiếm của hắc y còn đầu ra sau, bay tới đâm thẳng vào vai trái của hắc.

Bởi tốc độ xuất kiếm của hư ảnh kiếm pháp của Lam Lăng Nguyệt cực nhanh, hắc y còn đầu còn chưa kịp phản ứng, cánh tay trái đã bị đâm thủng.

“Đây là kiếm pháp gì, nhanh quá.” Hắc y cầu đầu từ chủ động tấn công biến thành thụ động bị đánh, ngổ ngàng nhìn Lam Lăng Nguyệt, tuổi còn nhỏ mà kiếm pháp lại nhanh và độc.

“Người xuống hỏi diêm vương đi.” Lam Lăng Nguyệt xuất kiếm thứ hai đâm trúng vị trí tim của hắc y cầu đầu, tăng thêm lực kiếm đâm xuyên qua trái tim của hắn.

Hắc y cầu đầu trúng lớn mắt ngã thẳng xuống đất, trên mặt mang theo vẻ không cam lòng, hắn luôn cho rằng bản thân là một kim bài sát thủ vậy mà lại chết dưới kiếm một con nhóc con thật không thể chấp nhận nổi.

Giải quyết xong nguy hiểm cuối cùng, nhìn cả ngổ thi thể chất đầy đất cùng bãi máu, Lam Lăng Nguyệt rút Âm Huyết kiếm trên người hắc y cầu đầu ra, lúc này đôi bàn tay trắng nõn sớm bị máu tươi nhiễm bẩn, nàng vốn không muốn chém giết, tất cả chuyện này là do Lam Lôi Ngạo bức ép nàng, đã muốn chơi vậy tối nay chơi thật lớn.

Thời điểm Lam Lăng Nguyệt đang trầu ngầu suy nghĩ, Đông Thanh dẫn theo mười mấy môn đồ Quỷ Trung đường và sáu cỗ xe ngựa tức tốc chạy tới, cả quầu đường Đông Thanh vô cùng lo sợ, không ngừng cầu nguyện hy vọng chủ tử không xảy ra việc gì.

Cấp tốc chạy tới ngổ, chỉ thấy chủ tử tay cầu kiếm đứng ở giữa, nằm dưới đất là thi thể của tên bịt mặt, nỗi lo sợ trong lòng Đông Thanh hơi chút buông lỏng.

“Chủ tử, thuộc hạ tới chậm, để ngài sợ hãi.” Đông Thanh và chúng môn đồ quầu rạp xuống thỉnh tội.

“Đứng dậy đi, đây không phải lỗi của các người, dù sao Quỷ Trung đường cách nơi này không gầu, được rầu, nhanh chóng xử lý hết tất cả sồ thi thể này, sau đó cắt lấy đầu của mỗi người bọn hắn đặt vào hai cái rương lớn cho bản đường chủ, bản đường chủ muốn tặng cho Lam Lôi Ngạo một phần đại lễ.” Trong giọng Lam Lăng Nguyệt có pha chút mệt mỏi, dù sao cũng đã tiêu hao nhiều nội lực như vậy mà.

“Thuộc hạ sẽ chỉ huy bọn họ dọn dẹp hiện trường, chủ tử ngài vào xe ngựa nghỉ ngơi một chút đi.” Đông Thanh phát hiện chủ tử có chút mệt mỏi, liền đỡ Lam Lăng Nguyệt lên xe ngựa nghỉ ngơi trước, sau đó bản thân liền chỉ huy công việc liên tục, không thể lưu lại một giọt máu, dù sao đây cũng là căn hẻm ngoài hoàng cung Kim Hoa quốc.

Qua khoảng chừng nửa canh giờ, tất cả thi thể trừ đầu đã dùng hóa thi phấn hòa tan, vết máu trên mặt đất cũng được xử lý sạch sẽ, mọi người dùng vải rách bọc từng cái đầu lại thật cẩn thận, thuận tiện một lát trở về Quỷ Trung đường sẽ đặt vào rương.

Sau khi hoàn tất việc xử lý, sáu cỗ xe ngựa bắt đầu chạy về phía Quỷ Trung đường, tới ngõ nhỏ Quỷ Trung đường, Lam Lăng Nguyệt mặc áo khoác của Đông Thanh che đi chiếc váy bằng bông bị máu nhuộm đỏ, dù sao hiện tại là ban ngày, để người ta nhìn thấy người nàng dính đầy máu tươi sẽ rước lấy nhiều lời bình phẩm.

“Âu Dương Mặc Thần đã được chăm sóc ổn thỏa chưa.” Lam Lăng Nguyệt vừa vào Quỷ Trung đường liền hỏi Đông Thanh về tình trạng Âu Dương Mặc Thần.

“Tình hình Thần vương gia hiện tại đã ổn, Hoa đường chủ đã đút cho hắn uống thuốc giải độc, hiện tại đang trong hôn mê thôi.” Đông Thanh mang toàn bộ tình hình của Âu Dương Mặc Thần báo lại cho Lam Lăng Nguyệt biết.

“Chuẩn bị được dục* cho ta, ta muốn tắm rửa.” Nghe thấy Âu Dương Mặc Thần đã không còn vấn đề gì, Lam Lăng Nguyệt không thắc mắc thêm gì nữa, trên người nàng nồng nặc mùi máu tanh, phải nên tắm rửa một chút, đổi sang y phục sạch sẽ.

(Được dục: thuốc tắm.)

Đông Thanh gật đầu liền đi chuẩn bị được dục tắm rửa cho Lam Lăng Nguyệt, mỗi lần chủ tử chỉ cần dính một giọt máu đầu sẽ dùng được dục gội rửa mùi máu tanh.

Tắm xong, Lam Lăng Nguyệt bỏ mặt nạ da người ra, cảm giác mệt mỏi rã rời cũng tiêu tan rất nhiều, tỳ nữ hầu hạ đổi sang yêu hồng cầm bào, đeo lên mặt nạ hồ ly quỷ, dù sao lúc này có rất nhiều bệnh nhân ở tại Quỷ Trung đường trị liệu, nàng không thể dùng thân phận Lam Lăng Nguyệt để xuất hiện.

“Chủ tử, Hạ Ca đã đặt mười cái đầu vào trong rương, hiện đang ở tiển thánh chờ ngài an bài.” Đông Thanh thấy chủ tử đổi xong y phục, tiến lên hầu báo cho chủ tử chờ phân phó tiếp theo, hiện tại nàng và Hạ Ca đều là một khoang lửa giận, thay chủ tử đòi công lý, Lam Lôi Ngạo thật sự là không bằng súc sinh, đến nữ nhi ruột thịt cũng phải đuổi cùng giết tận, giờ khắc này nàng hận không thể tự tay băm vằm ông ta.

“Bảo Hạ Ca tự mình đưa hai rương này cho Lam Lôi Ngạo, nói cho ông ta biết đây là đáp lễ.” Thời điểm Lam Lăng Nguyệt nhắc tới Lam Lôi Ngạo, đôi mắt trở nên thâm trầm, nàng vẫn còn quá nhân từ với ông ta mới khiến người ta tưởng rằng nàng sẽ để mặc cho xâu xé.

“Dạ, thuộc hạ xin đi cùng Hạ Ca.” Đông Thanh thỉnh cầu đi cùng Hạ Ca, nàng muốn thay chủ tử giáo huấn thật tốt cái tra nam không biết trời cao đất dày kia một trận.

“Đi đi, tùy ý hành hạ, không cần chú ý chừng mực, trời sập bản đường chủ sẽ đỡ cho người, đừng đùa chết là được, giữ ông ta lại sẽ có ích.” Dù sao Âu Dương Mặc Thần còn đang ở Quỷ Trung đường, nhớ đầu hấn tỉnh lại mình không thể tự bào chữa đến lúc đó lại phiến toái, bất đắc dĩ nàng chỉ có thể phân phó công việc tặng đại lễ này cho Hạ Ca và Đông Thanh.

Được chủ tử cho phép, Đông Thanh trong lòng có toan tính, theo Hạ Ca đi tặng lễ thay chủ tử.

Lam Lăng Nguyệt lại ở trong phòng lau chùi ngân châm mà nhị sư huynh tặng mình, huyền băng ngân châm này được nàng coi như bảo bối, hầu như mỗi ngày đều phải chà lau hai lần.

“Chủ tử, Âu Dương Mặc Thần đã tỉnh.” Đúng lúc Lam Lăng Nguyệt buồn chán lau tới lau lui ngân châm, Hoa Ngạo Tuyết bước đến bẩm báo.

“Được, ta biết rồi, người làm hấn ổn định trước, ta sẽ lập tức tới.” Lam Lăng Nguyệt nhìn bản thân đang đeo chiếc mặt nạ hồ ly quỷ trong gương đồng, xác nhận sẽ không lộ ra bất kỳ khe hở nào rồi mới đứng dậy tiến về phía sương phòng có Âu Dương Mặc Thần.

“Đây là nơi nào, tại sao bản vương lại ở chỗ này.” Lúc này Âu Dương Mặc Thần đã hoàn toàn tỉnh táo, nhìn gian phòng bày biện xa lạ, chau mày, trên ống tay áo của mình còn dính vết máu, bản tính ưa sạch sẽ của hấn khiến hấn vô cùng bức bối.

“Quý khách, nơi đây là Quỷ Trung đường.” Hoa Ngạo Tuyết không vì hơi thở âm lãnh của Âu Dương Mặc Thần mà sợ hãi, không nóng không lạnh trả lời.

“Quỷ Trung đường?” Âu Dương Mặc Thần thì thầm tự nói, hôm qua hấn nghe qua tên này từ trong miệng của Ôn Vân Mặc, nơi này là y trách mới mở.

“Chính là Quỷ Trung đường, vương gia có ý kiến gì sao.” Lam Lăng Nguyệt đeo mặt nạ quỷ bước ra, lời nói lạnh lùng truyền vào trong tai Âu Dương Mặc Thần.

“Quỷ Trung đường, Quỷ La Sát.” Âu Dương Mặc Thần nhìn thấy người bước ra là Quỷ La Sát gặp tại Hỏa Linh quốc, ánh mắt càng trở nên sâu xa, tại sao hấn lại trở về địa bàn của nàng, hấn nhớ hấn bị cái gọi là phụ hoàng hạ tiêu dao tán rồi kích động lật mạnh cái bàn ở yến hội, xoay người dùng khinh công bay ra khỏi hoàng cung hình như đụng phải tiểu sư muội Lam Lăng Nguyệt, lúc đó nàng đang bị một đám hắc y nhân vây ngăn, sau đó hấn chẳng nhớ gì nữa, tỉnh lại đã ở trong Quỷ Trung đường, chẳng lẽ Quỷ La Sát chính là? Nghĩ tới đây hấn chợt nhìn thẳng vào mắt Lam Lăng Nguyệt.

“Người không cảm thấy người cứ nhìn chăm chăm vào ân nhân cứu mạng rất bất lịch sự sao?” Lam Lăng Nguyệt bỗng nhiên bị Âu Dương Mặc Thần chăm chú nhìn trong lòng không khỏi cả kinh, chẳng lẽ thói hồ ly này đã phát hiện ra cái gì.

“Nữ nhân sinh ra không phải để nam nhân nhìn sao, ta muốn biết ta đến chỗ này như thế nào.” Âu Dương Mặc Thần lạnh lùng đặt câu hỏi mang theo một chút trêu chọc, từ lúc ở Hỏa Linh quốc nữ nhân này luôn làm ngược lại mình, hơn nữa thân thể của nàng xác thực rất giống Lam Lăng Nguyệt.

“Người bị ném vào cửa Quỷ Trung đường, khi đó người dục hỏa đốt người, không phân biệt nam nữ, gặp người chỉ muốn nhào tới, ta chỉ không muốn thấy người ở trước cửa Quỷ Trung đường giở thói trăng hoa, làm bản hình tượng Quỷ Trung đường nên mới cứu lấy cái danh tàn của người.” Lam Lăng Nguyệt lập luận sắc bén, từng câu ác độc đánh thẳng vào Âu Dương Mặc Thần.

“Phải không? Vậy bản vương có nên cảm tạ thiện ý của người không, Lam Lăng Nguyệt?” Âu Dương Mặc Thần chợt đứng dậy tới bên cạnh Lam Lăng Nguyệt, không thể không nói nữ nhân này thật sự rất có tư chất chọc giận hắn.

Lam Lăng Nguyệt không ngờ Âu Dương Mặc Thần sẽ xuất kỳ bất ý* gọi lên của mình, càng không biết chạy tới bên mình từ lúc nào, không khỏi lờm hờm phủ nhận: “Âu Dương Mặc Thần người cần tình con thỏ hả, linh nhanh như vậy, Lam Lăng Nguyệt cái gì, bản đường chủ không hiểu.”

(Xuất kỳ bất ý: hành động khi người ta không đề phòng.)

“Phải không, vậy người dám để cho bản vương nhìn khuôn mặt thật của người dưới cái mặt nạ này chứ? Nếu như đúng bản vương sẽ tùy ý xử trí người, nếu là sai bản vương sẽ do người xử trí, thế nào.” Trong lời nói âm lãnh của Âu Dương Mặc Thần có chút suy tư, quả thật nữ nhân này gọi cho hắn chút hứng thú, vừa nói vừa vươn tay tính lột mặt nạ của nàng, nữ nhân chết tiệt, dám nói không phân biệt nam nữ gặp ai liền nhào tới, ví hắn thành cái gì, hắn phải cho nàng nếm thử vị đắng.

“Người bỏ móng heo ra, Âu Dương Mặc Thần, bản đường chủ cảnh cáo người, nếu lại động tay động chân, vậy rút đi cho ta.” Lam Lăng Nguyệt né tránh cánh tay bất ngờ vươn ra của Âu Dương Mặc Thần, thật sự tức

muốn phát điên, lúc đó nàng thật sự là ngu ngốc mới cứu thối h ồly hấn, chọc cho cả người tức giận.

“Hôm nay bản vương nhất định phải nhìn được.” Mười bảy năm qua đây là lần đầu tiên Âu Dương Mặc Thần xuất hiện vẻ mặt vô lại, sử dụng c ần nã thủ tính trói buộc hai tay Lam Lăng Nguyệt, mà Lam Lăng Nguyệt thì lại không cam lòng tỏ ra yếu kém vừa tránh né vừa đánh trả lại Âu Dương Mặc Thần, trong lúc hai người xoay bắn vô tình sợi tơ chạm vào mặt nạ h ồly quý, mặt nạ h ồly quý nhẹ nhàng trượt xuống.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SẮT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Độc Phát

Editor: Junenar.

Tất cả chuyện này đều nằm ngoài dự đoán của Lam Lăng Nguyệt, nàng không nghĩ Âu Dương Mặc Thầ lại có thể lưu manh đến vậy, chẳng qua mặt nạ hờly quỷ trợt xuống quá nhanh khiến nàng không kịp che lại, khuôn mặt thật hiển hiện rõ ràng trước mắt Âu Dương Mặc Thầ.

Âu Dương Mặc Thầ vốn tưởng Quỷ La Sát chính là Lam Lăng Nguyệt, vừa rồi còn chắc chắn như vậy, cho nên lúc nhìn thấy một dung nhan yêu mị xa lạ, hắn không khỏi sửng sốt, dùng gương mặt mỹ nhân mê hoặc chúng sinh để hình dung cũng không quá, mười bảy năm qua, lần đầu tiên hắn phán đoán sai, khuôn mặt này ngoại trừ cặp mắt có phần giống Lam Lăng Nguyệt ra thì không còn điểm nào tương đồng nữa.

“Nhìn đủ chưa, ta đã nói ta không phải Lam Lăng Nguyệt trong miệng người mà người không tin, lần này tâm phục khẩu phục rồi chứ?” Lam Lăng Nguyệt bị Âu Dương Mặc Thầ chọc thẹn quá hóa giận, nhưng may mắn bản thân không bị bại lộ thân phận Lam Lăng Nguyệt.

“Là bản vương đường đột, cá cược là do bản vương định ra, thua, bản vương tùy người xử trí.” Âu Dương Mặc Thầ vốn không phải thành phần dị nhân, bản thân đoán sai mạo phạm ân nhân cứu mạng, tình nghĩa này vẫn phải hoàn trả.

(Uầy, đoạn này thích nam chính thế >.< hảo nam tử!!!!)

Lam Lăng Nguyệt chờ chính là câu nói tùy ý xử trí hắn từ Âu Dương Mặc Thầ, bản thân cố gắng suy nghĩ nên xử trí Âu Dương Mặc Thầ như thế nào mới có thể giải được cơn giận trong lòng này, cơn uất ức bị hắn nói kháy không ít lần ở yến hội hôm nay, lần này phải đòi lại cả vốn lẫn lãi.

“Thần vương đã nói như vậy, bản đường chủ đành cung kính không bằng tuân mệnh, Quỷ La Sát ta không thiếu tí tiền duy nhất thiếu niềm vui, bản đường chủ thấy bộ dạng Thần vương cũng thật tuấn tú, chỉ là không biết phần nữ sẽ trông như thế nào, bản đường chủ cực kỳ hứng thú.” Lam Lăng Nguyệt híp mắt cong cong khóe miệng hiện lên một tia nghi ngờ ngấm, thật khó tưởng tượng Quỷ vương gia vẻ mặt âm lãnh phần nữ sẽ thành ra sao.

“Quỷ La Sát, người đừng khinh người quá đáng, mặc người xử trí cũng phải có điểm dừng.” Sắc mặt Âu Dương Mặc Thần lập tức trở nên âm trầm mãnh liệt, đúng là chọc ai chọc nữ nhân, không những phiền phức lại còn ngang ngược vô lí, dám để đường đường là vương gia hấn phần nữ, sĩ khả sát bất khả nhục*.

(Sĩ khả sát bất khả nhục: người quân tử có thể chết không thể chịu nhục.)

Từ đầu Lam Lăng Nguyệt đã biết Âu Dương Mặc Thần không dễ dàng đi vào khuôn khổ, nhưng nàng vẫn cứ muốn nhờ cái vảy ngược của hắn, cho hắn biết thế nào là gieo gió gặt bão.

“Đường đường là Thần vương gia của Kim Hoa quốc cũng chẳng có gì hay ho, lời thề sắt son vừa rồi nói mặc cho ta xử trí, lúc này đã thay đổi, nực cười, xấu hổ làm sao.” Lam Lăng Nguyệt đeo lại mặt nạ hờly quỷ xong, cười nhạo Âu Dương Mặc Thần, quả nhiên nam nhân thiên hạ hiểm độc như nhau, toàn nhìn mặt mà bắt hình dong.

“Nữ nhân, đừng nghĩ dùng phép khích tướng, trừ việc này, cái gì bản vương cũng đáp ứng người.” Đây không phải lần đầu Âu Dương Mặc Thần ăn quả đắng trước mặt nữ nhân được xưng là Quỷ La Sát này, thậm chí hắn còn cảm tưởng nữ nhân này sinh ra là để khắc chế hắn.

“Bản đường chủ không có thói quen cho người ta cơ hội lựa chọn khác, bất quá nếu như người có thể đánh thắng ta, như thế ta sẽ không gây khó dễ cho người hôm nay, để người thực hiện vào hôm khác thì thế nào.” Lam Lăng Nguyệt nhận thấy tên Âu Dương Mặc Thần kia quyết tâm không theo, tương lai còn dài, nên hôm nay mình cứ cho bậc thang bước xuống

trước đã, huống h ờnàng cũng muốn bản thân và Âu Dương Mặc Th ần đấu với nhau một ván, nàng muốn biết rốt cuộc tên này được Hắc Phong sư thúc dạy bảo mạnh bao nhiêu.

“Được.” Âu Dương Mặc Th ần c ầu còn không được, hắn cũng thích cảm giác so chiêu với cao thủ, chẳng qua lúc hắn theo thói quen l ần tìm ả huyệt kiếm bên cạnh giường nhưng không thấy đâu.

“Kiếm của ngươi ở đây, bản đường chủ lúc nhặt ngươi v ề trên thân kiếm đầu là máu, nên phân phó người lau chùi.” Lam Lăng Nguyệt ra hiệu tỳ nữ đưa ả huyệt kiếm đã được lau sạch cho Âu Dương Mặc Th ần, vẽ một vòng tròn lặp lại câu chuyện mình dựng nên.

“Đa tạ.” Âu Dương Mặc Th ần tiếp nhận ả huyệt kiếm được lau sạch sẽ r ồi c ần kiếm ra khỏi gian phòng, theo Lam Lăng Nguyệt tới hậu viện Quỷ Trung đường so đấu.

Lam Lăng Nguyệt c ần trong tay yêu h ồng Hàn Băng kiếm, trong tay Âu Dương Mặc Th ần lại c ần ả huyệt kiếm, hai người bắt đầu so đấu tại hậu viện, kinh công tuyệt cao Lam Lăng Nguyệt hơn hẳn so với tốc độ của Âu Dương Mặc Th ần, nhưng kiếm khí của Âu Dương Mặc Th ần nhanh hơn không chỉ gấp đôi Lam Lăng Nguyệt, trải qua mấy hiệp, Lam Lăng Nguyệt nhanh chóng có chút bị động, mỗi một chiêu thức của Âu Dương Mặc Th ần đều lộ ra bá đạo, vừa mới bắt đầu nội lực sôi đ ầy, chỉ sau một khoảng nội lực có dấu hiệu tiêu tán, phản ứng như vậy khiến Âu Dương Mặc Th ần biến sắc, h ầu như hằng năm hắn đều sẽ có một ngày tán công*, chẳng qua năm nay có chút sớm, hôm nay mới là mừng mười, còn năm ngày nữa mới tới rằm, sao có thể? Chẳng lẽ bởi vì trúng tiêu dao tán nên đẩy nhanh thời gian độc phát?

(Tán công: công lực tiêu tán.)

“Âu Dương Mặc Th ần tỷ võ còn không yên lòng, chẳng lẽ người xem thường bản đường chủ như vậy sao?” Lam Lăng Nguyệt thấy Âu Dương Mặc Th ần có chút không tập trung, hiểu nh ần hắn xem thường bản thân, nhất thời lòng tự trọng bị tổn thương, vận đủ nội lực li ều mạng xông qua,

dám khinh thường bản đường chủ, xem vạn pháp quy nhất của hư ảnh kiếm pháp ta đây.

Âu Dương Mặc Thần không ngờ Lam Lăng Nguyệt nhân lúc này tung ra nhất kiếm hư ảo, chập vật chặn lại kiếm khí, kiếm trên tay cũng trở nên run rẩy, hắn có thể cảm nhận được nội lực của mình từng chút rút đi, chỉ không ngờ lại nhanh như vậy, ngón tay cũng từ từ chuyển thành màu xanh, đây là năm thứ mười lăm, năm cuối cùng khi sắc xanh xuất hiện, tính mạng của hắn dần bước vào con đường chết.

Lúc này Lam Lăng Nguyệt mới phát hiện Âu Dương Mặc Thần khác thường, cả người hắn chậm rãi chuyển thành màu xanh, khuôn mặt tái nhợt cũng từ từ trở nên ám xanh, vội vã thu hồi kiếm pháp, nàng có thể cảm nhận được Âu Dương Mặc Thần suy yếu dần, thành bộ dạng này rồi còn bày đặt, nếu như hắn liều mạng chống lại, như vậy sẽ thương tổn đến nội tạng.

“Âu Dương Mặc Thần, ngươi làm sao thế, ngươi trúng phải kỳ độc gì thế này?” Lam Lăng Nguyệt rất nhanh thu hồi kiếm, ánh mắt lo âu nhìn Âu Dương Mặc Thần đang dùng kiếm chống đỡ quỷ dưới đất, mặc dù nàng không thích Âu Dương Mặc Thần, nhưng dù sao nàng cũng là tiểu đệ đệ của sư thúc, sư thúc có ân với nàng, nàng ngàn vạn không thể để Âu Dương Mặc Thần gặp chuyện không may ở Quỷ Trung đường của nàng.

“Thất sắc cổ độc, bệnh cũ, chẳng qua không ngờ năm nay độc phát sớm.” Giọng điệu Âu Dương Mặc Thần vẫn âm lãnh như cũ không thấy lo sợ chút nào, từ lâu hắn đã quen với sự đày đoạ gặm mòn xương cốt khi độc phát rồi.

Lam Lăng Nguyệt từng theo Hắc Phong học y thuật, cũng luôn nghe thấy ông nhắc tới tiểu đệ đệ bị trúng độc của ông, chỉ là nàng không có tìm hiểu quá sâu, chỉ biết bệnh trạng phát độc của hắn, nhưng mà nàng am hiểu thuật gây mê, hiện tại chỉ có thể lấy ngựa chết làm ngựa sống.

“Bình thường ngày người độc phát sư phụ người cho người uống loại thuốc nào, người nên nhớ, Quỷ Trung đường ta cái gì cũng có, ta có thể trực tiếp làm cho người.” Đối với loại độc chất này, Lam Lăng Nguyệt biết

được rất ít, cho dù lấy mẫu máu của hắn nghiên cứu độc chất cũng không thể có ngay kết quả, Lam Lăng Nguyệt đang suy nghĩ bất chợt nghĩ tới điếu gì đó, đúng rồi máu, máu tiểu Hỏa Nhi không phải thánh phẩm giải độc sao, ngày đó xác thực ở buổi đấu giá nàng thấy sư thúc và Âu Dương Mặc Thần cũng để ý đến tiểu Hỏa Nhi, sư thúc sẽ không vô duyên vô cớ cùng Âu Dương Mặc Thần chạy đến tận Hỏa Linh quốc xa xôi để tham gia buổi đấu giá, có lẽ máu Hỏa Nhi có thể dùng làm thuốc dẫn.

“Những dược hoàn kia cũng chỉ có thể giảm bớt phần nào đau đớn, tác dụng không lớn, mỗi khi độc phát ta đều miễn cưỡng chống đỡ, không sao, không chết được, nếu chết đã quy thiên từ hồi năm hai tuổi rồi.” Khóe miệng Âu Dương Mặc Thần câu lên một nụ cười khó hiểu, nhiều năm uống thuốc như vậy, chẳng dẫn tới đâu cả.

“Đã như vậy, ta sẽ dựa vào phương pháp của chính mình chữa trị cho ngươi, Ngạo Tuyết, dù Thần vương về phòng, ta đi phối dược.” Lam Lăng Nguyệt ý bảo Hoa Ngạo Tuyết đi tới đỡ Âu Dương Mặc Thần, còn nàng đi tìm Hỏa Nhi, trao đổi lấy một chút máu của nó làm thuốc dẫn.

Lúc trở lại gian phòng, tiểu Hỏa Nhi đang nhảy lên nhảy xuống cái ghế giết thời gian khi chủ nhân vắng mặt, nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt đi vào, đôi mắt đáng yêu hiện ra tia sáng nhào vào ngực Lam Lăng Nguyệt.

(Con mèo mắc dịch!!)

“Tiểu Hỏa Nhi nhiệt tình như vậy sao, có chuyện này muốn trao đổi với em, hôm nay chủ nhân so đấu với một người, hiện tại người nọ phát độc đang đấu tranh trong đau đớn bên kia, chủ nhân muốn mượn của em một chút máu để cứu người có được không?” Lam Lăng Nguyệt xoa xoa cái đầu nhỏ lông lá của tiểu Hỏa Nhi, nếu không phải là bất đắc dĩ nàng cũng không muốn là đầu tiểu manh mèo của mình.

“Méo méo.” Tiểu Hỏa Nhi giãy giụa tựa như đang kháng cự lại đề nghị của Lam Lăng Nguyệt, lấy máu rất đau, vất vả lắm nó mới dưỡng béo bản thân được một chút.

(Thay vì lấy máu, lấy mỡ cũng được, hahaha)

“Ngoan ngoan, chỉ lấy một chút, gần đây không phải em rất thích ăn đại bổ hoàn do ta nghiên chế sao, cho máu xong, ta thưởng cho em mười viên b ấi bổ, giao dịch này rất hợp lý đi.” Lam Lăng Nguyệt liên tục dụ dỗ để được tiểu Hỏa Nhi đồng ý, mười viên đại bổ hoàn đó, luyện chế hoàn toàn từ dược liệu trân quý.

“Meo ~” Vừa nghe đến có thể được ăn mười viên đại bổ hoàn, tiểu Hỏa Nhi liền không còn kháng cự, dù sao cuộc giao dịch này cũng rất có lợi, được hoàn kia ngọt không đắng, hơn nữa ăn xong cả người khoan khoái, rất thoải mái, tiểu Hỏa Nhi quờ quờ móng phải lên không trung, ý là ta đồng ý.

Lam Lăng Nguyệt liền dùng đầu nhọn của con dao nhỏ tinh xảo chích một lỗ hồng rất nhỏ trên người tiểu Hỏa nhi, sau khi nhỏ lấy mười giọt máu, liền đắp dược phấn giảm đau cho tiểu Hỏa nhi.

“Được rồi, Hỏa Nhi ngoan quá.” Lam Lăng Nguyệt xử lý xong vết thương của tiểu Hỏa Nhi, nhìn đôi mắt mèo đỏ thắm nước mắt lưng tròng an ủi, từ bên trong áo cách bên cạnh gương đồng lấy ra một viên đại bổ hoàn xem như b ấi thưởng cho nó.

“Meo meoo.” Tiểu Hỏa Nhi thấy chỉ có một viên liền kháng nghị chủ nhân nói không giữ lời.

“Một tuần chỉ được ăn một viên, nếu ăn nhiều quá cái thân mèo nhỏ của em sẽ không chịu nổi, kháng nghị vô hiệu, ăn uống có khoa học, miệng vết thương của em vừa mới xử lý xong, nằm ngoan trên giường đừng nhảy loạn lên, một lát nữa ta sẽ trở lại.” Lam Lăng Nguyệt đặt tiểu Hỏa Nhi lên trên giường đắp kín chăn, rồi cần chút máu của tiểu Hỏa Nhi tới trung dược phòng tại Quý Trung đường, pha trộn với một chút dược hoàn giải độc giảm đau pha vào nước ấm trộn lẫn với máu của tiểu Hỏa Nhi, bưng đến sương phòng, lúc này Âu Dương Mặc Thần đã lăn từ trên giường xuống, mạch máu toàn thân hần sừng to, nổi gân xanh, tựa như chỉ một giây sau cả người sẽ nổ tung.

Lam Lăng Nguyệt và Hoa Ngạo Tuyết nâng Âu Dương Mặc Thần còn đang giãy giụa trên mặt đất dậy, phân phó Hoa Ngạo Tuyết và hai tỷ nữ còn

lại giữ chặt hai tay Âu Dương Mặc Th ần, riêng nàng nhân cơ hội dứt canh được cho Âu Dương Mặc Th ần.

Âu Dương Mặc Th ần uống xong canh cũng không giảm bớt bao nhiêu, chỉ cảm giác có luồng nước thuốc ấm nóng chảy dọc theo thân thể hắn, không có cơn đau róc xương khi uống thuốc như những lần phát độc trước đây, tuy rằng cảm giác đau đớn vẫn rất kịch liệt, thế nhưng so với vừa nãy vẫn tốt hơn nhiều.

Lam Lăng Nguyệt thấy Âu Dương Mặc Th ần uống xong cũng không còn lăn qua lăn lại dữ dội nữa, không uống công bản thân lui húi lâu như vậy.

“Cảm giác thế nào, có đỡ hơn không.” Lam Lăng Nguyệt vừa nói vừa giữ cổ tay Âu Dương Mặc Th ần bắt mạch, xem kinh mạch của hắn lúc này như thế nào.

“Đỡ hơn một chút, cảm ơn.” Âu Dương Mặc Th ần mạnh mẽ chống lại đau đớn, bờ môi xanh đen khẽ mở, có chút dịu bớt đối với hắn đã coi như là may mắn lắm rồi.

Lam Lăng Nguyệt ngạc nhiên xem mạch tượng Âu Dương Mặc Th ần, chốc chốc tăng nhanh, chốc chốc chậm chạp tựa như nghẹt thở, triệu chứng trúng độc như vậy thật sự là loại kỳ độc hành hạ nhất trong lịch sử.

“Người chịu khó một chút, hiện tại ta dùng ngân châm ngâm tẩm dịch hoa Mạn Đà La châm vào mười hai đại huyệt chạy khắp cơ thể, trước tiên là huyệt vị ma tý, giảm bớt cảm giác đau đớn của người, tuy nhiên ta không thể nào phong bế hết tất cả thần kinh của người, người vẫn sẽ cảm nhận được đau đớn, ta chỉ có thể cố hết sức.” Lúc Lam Lăng Nguyệt nói chuyện, vẻ mặt vô cùng căng thẳng, nàng chưa từng gặp qua loại thất sắc cổ độc nan giải mà độc đoán như này, chỉ ít loại độc này dưới con mắt nàng là khó giải, nhìn Âu Dương Mặc Th ần mạnh mẽ chống đỡ cho dù thống khổ cũng không hé răng, Lam Lăng Nguyệt có vài phần xúc động cùng thương cảm, hắn thật đúng là kiên cường sắt thép.

Âu Dương Mặc Thần gật đầu, cởi áo, lộ ra phần lưng mang vài vết sẹo, Lam Lăng Nguyệt đâm vài ngàn châm vào mấy đại huyệt trên lưng Âu Dương Mặc Thần sau đó sai người đắp chăn cho Âu Dương Mặc Thần, một phút sau lấy châm ra, dù sao dịch hoa Mạn Đà La cũng cần thời gian để dung hợp vào bên trong huyệt vị kích thích thần kinh.

Trong lúc đó Đông Thanh và Hạ Ca cùng nhau đi đầu khiển xe ngựa dẫn theo bốn môn đồ cải trang thành người hầu chạy về phía Lam phủ.

Sau khi tới Lam phủ, hai người phân phó bốn môn đồ, hai người nâng một cái rương đường hoàng đi vào Lam phủ, chạy thẳng tới Mặc uyển, dù sao gần đây Lam Lôi Ngạo xong việc hầu như đầu ở lại Mặc uyển, từ khi Hoa di nương bị xử phạt, Lam Lôi Ngạo liên không qua lại chỗ Hoa di nương nữa.

“Đứng lại, lão gia và Kiêu di nương đang thương thảo chuyện quan trọng, lão gia phân phó bất luận kẻ nào cũng không được vào.” Tới cửa Mặc uyển, Đông Thanh và Hạ Ca liền bị hai tùy tùng Lam Lôi Ngạo ngăn trở.

“Cút ngay, tiểu thư nhà chúng ta phân phó hai người chúng ta biếu tặng Lam lão gia đại lễ.” Hai người Đông Thanh và Hạ Ca mỗi người tung một cước đá văng hai tên tùy tùng, sát khí lộ ra ngoài.

Tùy tùng bị Đông Thanh và Hạ Ca đá lăn trên mặt đất thấy hai người lai giả bất thiện* còn khiêng thêm hai cái rương lớn, cuống quít bỏ chạy hồi bẩm lão gia.

(Lai giả bất thiện: đến không có ý tốt.)

Hạ Ca và Đông Thanh vào trong Mặc uyển bảo bốn môn đồ đặt rương ở đó, không tiến thêm nữa, chờ lão tặc Lam Lôi Ngạo tự lăn ra đây.

Nghe tùy tùng bẩm báo, Lam Lôi Ngạo liền theo tùy tùng đi ra, chẳng lẽ Lam Lăng Nguyệt chết, hai nha hoàn của nàng tìm ông báo thù, thật không biết tự lượng sức mình.

“Lam lão tặc người cuối cùng cũng đi ra, mau tới đây nghênh đón ban thưởng, đây là hai rương đại lễ mà tiểu thư nhà chúng ta tặng cho người, tiểu thư nhà chúng ta nói, hai rương đại lễ này là tạ lễ nàng tặng người, phải để người tự mở.” Tay trái Đông Thanh nắm chặt bội kiếm trong tay, nàng thật muốn một đao chém phăng cái đầu chó của Lam Lôi Ngạo.

Thời điểm Lam Lôi Ngạo nghe được lời Đông Thanh nói Lam Lăng Nguyệt chưa chết, trên mặt thoáng qua một tia lo sợ, mắt nhìn lướt qua cái nàng ta gọi là tạ lễ, một cỗ bất an xâm chiếm trong lòng.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Đại Náo Lam Phủ

Editor: Junenar

“Sao vậy, Lam lão tặc, người dám phái người tới ám giết tiểu thư nhà chúng ta, lại không dám mở đáp lễ của tiểu thư nhà chúng ta tặng sao.” Hạ Ca thấy Lam Lôi Ngạo đứng chôn chân, lạnh giọng mở miệng, tính cách của nàng khá nóng, sự nhẫn nại cũng có hạn.

“Vô liêm sỉ, chỉ là hai con nha hoàn của Lam Lăng Nguyệt lại dám nói chuyện với ta như vậy, đừng ngậm máu phun người, ta ám sát Lam Lăng Nguyệt khi nào chứ, ăn nói lung tung ta sẽ sai người đưa các người đến quan phủ xử lý nghiêm ngặt.” Lam Lôi Ngạo nắm chặt tay bên trong tay áo, dường như ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người ông, ông hạ quyết tâm, ông mới không ngốc đi thừa nhận chính mình đã phái sát thủ ám sát Lam Lăng Nguyệt, bất quá mệnh số Lam Lăng Nguyệt cũng thật lớn, mười người cũng không giết nổi con nhóc, đúng là một đám phế vật.

“Lam lão tặc, người đừng có nhùng nhằng như nữ nhân nữa, người dám làm lại không dám nhận, thật sự người khiến cho người khác buồn nôn, chẳng trách tiểu thư nhà chúng ta không muốn tự mình đưa tặng người hũ lễ, phát ngát lên.” Hạ Ca bộc lộ đã dùng hết nhẫn nại, tiến đến, kéo vai Lam Lôi Ngạo lôi ông ta tới bên cạnh hai cái rương.

“Mở hai cái rương này cho ta.” Hạ Ca phân phó môn đồ mở hai cái rương ra, Lam Lôi Ngạo bị kéo đẩy không muốn nhìn, nàng cần phải để ông ta nhìn thật kỹ kẻ cấu kết với ông ta làm việc xấu sẽ có kết quả như nào.

Hai cái rương đồng thời mở ra, mùi máu tanh nồng truyền đến, Lam Lôi Ngạo mở trừng mắt nhìn, chỉ thấy trong hai rương này đều là đầu,

chính giữa rương chính là y nhân sát thủ cầ đầu mà mình đã giao tầ đặt cọc vào hôm qua, nhìn một hàng đầ người, Lam Lôi Ngạo bỗng cảm thấy dạ dày không ngừng cuộn lên, hết sức khó chịu, tựa như nếu tiếp tục nhìn thêm sẽ nôn ra hết sạch, quay mặt đi không nhìn nữa.

“Mới vậy đã không chịu nổi rồi sao, tiểu thư nhà ta nói, hầ lễ này vô cùng quý trọng nên sai hai người chúng ta phải chú ý Lam lão gia nhìn không dời mắt hai canh giờ, đầ của mười tên sát thủ bán mạng vì người phải nhớ kỹ, tránh cho sau này trên đường xuống suối vàng có vô tình gặp nhau lại không nhận ra người.” Đông Thanh nhận thấy dường như Lam Lôi Ngạo nhìn không nổi nữa, vẫn cứ ấn đầ ông ta xuống đầ mắt của ông ta không thể rời bỏ cái rương, điểm huyết sau lưng ông, để ông không thể động đậy, cũng không thể ngẩng đầ, duy trì tư thế cúi đầ khom lưng hối lỗi.

“Mau giải cho ta, hai yêu nữ không rõ lai lịch các người, bảo nghịch nữ Lam Lăng Nguyệt tới gặp ta ngay.” Thân thể Lam Lôi Ngạo không thể động đậy, cho dù mắt di chuyển nơi khác, phạm vi tầ mắt đầ không thể rời khỏi hai cái rương, trong lòng run rẩy mãnh liệt, ông chỉ là một thương nhân, tuy rằng trên tay nhiễm đầ máu tươi, nhưng chưa từng nhìn thấy cảnh tượng đầ máu như vậy, nước chua trong dạ dày không ngừng cuộn hướng lên trên.

“Bằng người mà đòi gặp tiểu thư nhà chúng ta sao, nghiêm túc thưởng thức tác phẩm nghệ thuật trong cái rương này đi, trong hai canh giờ, huyết đạo của người không ai có thể giải, lần này chỉ là trừng phạt nhỏ, còn đổi chiêu chọc tiểu thư nhà chúng ta nữa, hậu quả không chỉ đơn giản như vậy đâu.” Đông Thanh không khỏi cười nhạo, Lam Lôi Ngạo này thật đúng là cực phẩm trong cực phẩm, lại vẫn vọng tưởng sai chủ tử tới gặp ông ta, cái đầ lớn này chắc chỉ dùng để trang trí rồi.

“Mấy tên tùy tùng hộ vệ các người còn đứng ngẩn ra làm gì, không mau trói hai yêu nữ này lại, vớt hai cái rương đựng thứ bẩn thỉu ngay đi.” Kầ di nương đứng bên cạnh nhất thời cuống lên, vừa mới nhìn thấy thứ đầ bên trong hai cái rương, toàn thân bà rút lại, Lam Lăng Nguyệt hiện tại đã có thể hiểm độc đến trình độ này, chẳng những không giết được nàng,

trái lại còn khiến nàng thêm kiêu ngạo, lúc này bà cũng không thể suy nghĩ nhiều, vội nhanh chóng nghĩ biện pháp cứu lão gia, giờ tay sai khiến đám tùy tùng hộ viện đang đứng ngậy ngốc ở một bên tiến lên bắt lấy hai người.

Hộ vệ và tùy tùng bao vây đám người Hạ Ca, từng người một cầm bội đao đâm về phía hai người.

“Bốn người các người còn chờ cái gì, lên cho ta.” Đông Thanh không chút hoang mang chỉ huy bốn môn đồ đồng loạt thành người làm thuê tiến lên nghênh chiến, một đám gà mờ Lam phủ thật sự không xứng để hai người các nàng động thủ, vậy mà mười người còn muốn vây đánh các nàng, thật sự nực cười.

Bốn môn đồ đi theo lĩnh mệnh, liền rút ra bội đao được che giấu từ hông tiến lên chém giết tất cả.

Kiều di nương thấy hai người đến có chuẩn bị, sợ đến lúc đó sẽ không có phần thắng, liền ra hiệu Đào Hồng bên cạnh thừa dịp bọn chúng chưa đề ý đến đi mời gọi Kinh Triệu Dẫn mang binh tới bắt hai nữ nhân.

Bên này từng tên hộ viện và gia nô bị quật ngã, còn bên kia Đào Hồng lại đi tìm tuấn nhai quan binh lấy lý do Lam phủ gặp tắc để quan binh và mình cùng nhau đi truy bắt.

Một đám hộ vệ bủa vây bị bốn môn đồ đánh nội thương ngã xuống đất từng người một, khóe miệng Đông Thanh nhếch lên một nụ cười chế nhạo: “Đúng là chủ nào tớ nấy, không chịu nổi một đòn.”

“Hai người các người chớ đắc ý, đợi chút nữa binh mã Kinh Triệu Dẫn tới, người có khóc cũng phải tới đại lao mà khóc.” Kiều di nương tính toán canh giờ, Đào Hồng hẳn là sắp trở lại, nên không còn sợ hãi, cực kỳ kiêu ngạo nhìn thẳng vào Đông Thanh nói.

“Quả thật Kiều di nương thích bắn tên trộm sau lưng, muốn chơi, ta chơi cùng người, người đoán xem lúc quan binh tới đầu người vẫn còn hay đã rơi.” Trên mặt Đông Thanh không thấy chút hoảng sợ, thanh danh của

Quỷ Trung đường các nàng trên giang hồ hai năm qua vang dội đến các quốc gia, thật sự chưa từng sợ ai, thân là một thành viên của Quỷ Trung đường, trong mắt nàng không có chữ sợ hãi lẫn run sợ, luôn dựa vào kiếm sắc trong tay để giải thích đúng sai.

Nói xong kiếm sắc trong tay Đông Thanh đâm thẳng về phía Kiêu di nương, Kiêu di nương né vội, kiếm sắc chỉ lướt qua cổ bà một đường, cũng không phải muốn lấy mạng bà, nhưng né tránh trong nháy mắt như vậy, khiến Kiêu di nương kinh hoảng vạn phần, cố gắng không để cổ bị chém rời, dùng hai nha hoàn bên cạnh cản trở, một bên lăm bắm tại sao Đào Hồng vẫn chưa tới.

“Người vừa mới kêu ngạo như vậy cơ mà, nhanh như thế đã kinh sợ rồi.” Kiếm sắc của Đông Thanh đâm vào khe hở giữa hai người nhằm ngay tóc Kiêu di nương chém tới, theo một kiếm đi xuống là mái tóc bị chém đứt một đoạn ngắn của Kiêu di nương.

Trong lúc đó thính giác Hạ Ca nhạy bén nghe thấy có một lượng lớn người đang tiến vào từ cửa lớn Lam phủ, theo tiếng bước chân khẳng định không ít, sáu người các nàng, nếu như đối đầu cùng với quan binh cũng không có ích lợi gì, liền khiển trách Đông Thanh còn đang muốn giết Kiêu di nương: “Đông Thanh thu lại, nếu không sẽ không kịp đâu.”

Đông Thanh nghe thấy Hạ Ca khiển trách liền thu lại kiếm, trợn mắt hung dữ liếc nhìn Kiêu di nương, sau đó cùng Hạ Ca và bốn môn đồ leo tường Mặc uyển ra ngoài, cũng không nhắc theo hai cái rương tặng cho Lam Lôi Ngạo, đầu trong hai cái rương kia đối với Lam Lôi Ngạo cũng cực kỳ vướng chân vướng tay, dù sao những kẻ này có thể đầu là hấn dùng để ám sát chủ tử, chờ quan binh phát hiện ra những thứ này rồi cho đi đầu tra, vậy thì Lam Lôi Ngạo chính là tự bê đá đập chân mình.

Quả nhiên nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, Lam Lôi Ngạo theo đó cũng hoảng loạn lên, không để ý đến sự đau nhức do khom người nửa canh giờ, giận dữ hét: “Nhanh đóng hai rương này lại, khiêng vào trong, bằng không sẽ tiêu đời.”

Kiêu di nương nghe Lam Lôi Ngạo rống giận cũng không chỉnh sửa lại tóc tai lộn xộn của mình, vội vàng sai người chuyển hai cái rương vào trong, chỉ là nhớ đến hai rương này đựng gì, bất giác lui về phía sau mấy bước, không đến sương phòng Mặc uyển của nàng thật sự là xui xẻo.

Đào Hồng thì mồ hôi chảy đầm đìa vội vàng dẫn theo quan binh tiến vào Mặc uyển, tình cảnh đập vào mắt là một đám gia nô và hộ vệ bị thương, Kiêu di nương đầu tóc lộn xộn và Lam Lôi Ngạo cúi khom người do bị điểm huyết, không phát hiện nhân vật khả nghi, xem ra đã tẩu thoát, dù sao hiện trường đánh nhau quá rõ ràng.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, là ai to gan giữa ban ngày ban mặt ngang nhiên tiến hành cướp đoạt.” Tôn bộ đầu phòng tuấn bộ lạnh giọng thăm dò.

“Tôn bộ đầu người làm chủ cho chúng ta, các nàng thật vô pháp vô thiên, nếu không phải các người tới kịp lúc, tiện thiếp chắc đã thành vong hồn dưới đao rì.” Kiêu di nương bày ra vẻ tiểu phụ nhân chịu oan ức, nước mắt chan đầy tâm trạng hoảng sợ không ngừng, diễn xuất vô cùng nhuần nhuyễn.

“Các người có thể nhìn rõ tướng mạo của đám tặc nhân cướp đoạt các người, chúng ta sẽ phát lệnh truy nã toàn thành.” Tôn bộ đầu xem xét qua hiện trường, thấy không để lại bất cứ dấu vết gì, liền hỏi Kiêu di nương đang tức giận.

“Không có, tất cả bọn họ che mặt nên không nhìn thấy rõ tướng mạo.” Không đợi Kiêu di nương mở miệng, Lam Lôi Ngạo vội cắt ngang, chuyện này mà tra ra manh mối nhất định sẽ dính dáng tới chuyện thuê giết người, đến lúc đó tự làm tanh bản thân mình*, ông thà rằng nhẫn nhịn, cũng không thể để lộ một tia sơ hở.

(Ý nói làm tổn hại thanh danh của bản thân.)

“Phải không?” Tôn bộ đầu quan sát Lam Lôi Ngạo khi nói chuyện, vẻ mặt Kiêu di nương vô cùng kinh ngạc, tựa như khiếp sợ, liền dùng ánh mắt thâm trầm dò xét Kiêu di nương có đúng hay không.

“Đúng thế, bọn họ che mặt nên không nhìn thất.” Kiêu di nương chuẩn bị mở miệng liền dùng hết sức nuốt xuống ngụm nước đắng vào bụng, bà không thể làm trái ý tứ lão gia.

“Có tài vụ gì mất không?” Tôn bộ đầu tiến thêm một bước thăm dò, hẳn cảm giác chuyện này lộ ra điểm kỳ quái, nhưng hẳn lại không nói ra được kỳ quái ở đâu.

“Không có, nếu không phải ngài tới kịp lúc, Lam gia chúng ta sẽ tổn thất rất nghiêm trọng, Tôn bộ đầu cực khổ rồi, Lam mẫu bị người điểm huyết đạo không thể đứng dậy tạ lễ, chút nữa sẽ sai trưởng phòng dâng năm trăm lượng bạc xem như Lam mẫu biểu tình uống rượu cho các huynh đệ.” Lam Lôi Ngạo khéo léo dùng năm trăm lượng bạc đuổi đám người Tôn bộ đầu đi.

“Lam lão gia khách khí như vậy ta liền thay các huynh đệ cảm ơn trước.” Lúc Tôn bộ đầu nghe đến năm trăm lượng bạc, mắt híp thành một khe, lần này đến không vô ích, cần bạc trưởng phòng đưa tới rồi oai nghiêm rời khỏi Lam phủ, hôm nay được năm trăm lượng là có thể đi Bách Hoa lâu sung sướng một phen rồi.

Chờ tất cả mọi người rời đi, Kiêu di nương mới phân phó người nâng Lam Lôi Ngạo bị điểm huyết lên trên giường, mặc dù không thể nằm thoải mái, nhưng so với việc đứng ở đó hai canh giờ vẫn tốt hơn, nhìn gương đồng bên cạnh thấy cổ mình có vết máu và đoạn tóc bị chém đứt, lửa giận trong lòng bập bùng bốc cao, chưa khi nào bà uất ức đến như vậy.

Sao nha hoàn bên người Lam Lăng Nguyệt lợi hại như vậy, hơn nữa bốn người làm thuê mà hai nha hoàn đó dẫn đến giống như làm sát thủ đã trải qua huấn luyện, những người này sao có thể nghe theo sự sai bảo của Lam Lăng Nguyệt, dường như bà càng lúc càng không hiểu nổi Lam Lăng Nguyệt, liên tục nhớ tới những chuyện xảy ra mấy năm nay, trong nháy mắt toàn thân bà có cảm giác lạnh lẽo. Từ sau khi nàng ta rơi xuống nước tỉnh lại năm tám tuổi, tính cách biểu hiện so với trước đây như hai người khác nhau, nếu không phải tướng mạo không có gì thay đổi nhiều, bà thậm chí có cảm giác Lam Lăng Nguyệt này là đồ giả mạo.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 64+1: Bị Ôm

Editor: Junenar

Đám người Hạ Ca Đông Thanh leo qua tường Mặc uyển trốn thoát trước khi bị quan binh phát hiện, Hạ Ca nhìn ngó nghiêng xác định không có ai khả nghi mới thả bàn tay đang lôi kéo Đông Thanh.

“Mạng chó của Ki ầu di nương thật lớn, đầu tại người cản ta, nếu không ta đã chặt đứt cái đầu chó của Ki ầu di nương rồi, nhìn bộ dạng mặt ta hôm nay bị dọa đến sắp tè ra quần thật sự buồn cười.” Trong lời nói của Đông Thanh mang theo tiếng cười, chỉ một chút nữa thôi là nàng có thể lấy mạng chó của Ki ầu di nương rồi.

“Người còn nói, chủ tử đã phân phó chúng ta như nào trước khi ra ngoài, lần này người đùa có hơi quá, mặc dù quả thực thế lực của chúng ta ở Hỏa Linh quốc rất mạnh, nhưng dù gì cũng vừa mới bắt đầu ở Kim Hoa quốc, có sao hôm nay người còn lỗ mắng hơn cả ta hả, nếu hôm nay người giết Ki ầu di nương một cách trắng trợn, chỉ đem hại chứ không có lợi đến cho chủ tử, nếu như mặt ta khiến người ngứa mắt, tốt nhất nên dịch dung rồi ám sát.” Hạ Ca trừng mắt Đông Thanh, từ lúc nào nàng ta trở nên lỗ mắng hơn cả mình rồi.

“Hôm nay thật sự tức đến nổi phôi, là ta lỗ mắng, Hạ Ca tỷ tỷ giáo huấn rất đúng, đi thôi, chúng ta trở về phục mệnh, người yên tâm, quan binh ở Lam phủ chẳng làm được tích sự gì, lại càng không đi điều tra đến chúng ta, ngược lại Lam Lôi Ngạo kia vẫn phải duy trì tư thế khom lưng trong hai canh giờ, đoán chắc bộ xương già của ông ta phải đau tới bảy ngày bảy đêm, xem như giúp chủ nhân báo chút thù nhỏ.” Đông Thanh le lưỡi, Hạ Ca nói đúng, đích thực lần này bản thân có hơi lỗ mắng.

Hạ Ca bất đắc dĩ lắc đầu, dù sao chuyện cần làm lần không nên làm đầu đã làm, coi như hoàn thành nhiệm vụ chủ tử đã giao, các nàng phải nhanh chóng đi phục mệnh mới được.

Bên trong Quỷ Trung đường

Mấy ngày nay cuối cùng Lam Lăng Nguyệt cũng hoàn tất kỹ càng việc xử lý tẩu lượng* và hóa đơn dược liệu của Quỷ Trung đường, nhìn sắc trời đã nhá nhem tối mà Hạ Ca và Đông Thanh vẫn chưa trở về, trong lòng không khỏi có chút lo lắng, đã đi mấy canh giờ, chẳng lẽ bị đám người Lam phủ gây khó dễ, nhưng bằng võ nghệ của Đông Thanh và Hạ Ca, mấy tên lâu la ở Lam phủ căn bản không có gì đáng sợ, dù sao hai người kia theo mình một thời gian dài, khó tránh khỏi có chút không yên tâm, đang nghĩ xem có nên phái Trầm đường chủ đi tiếp ứng không, một tỷ nữ phụ trách chăm sóc Âu Dương Mặc Thần tới thăm báo tình trạng Âu Dương Mặc Thần vô cùng bất ổn.

(Tẩu lượng: chỉ việc bỏ ra một số tiền nhỏ để mua được nhiều hàng hóa, giống như mua buôn vậy.)

Chân mày Lam Lăng Nguyệt xoắn chặt, rõ ràng nàng đã dùng ngân châm khóa lại mấy đại huyết của hắc, phòng ngừa chân khí chạy loạn nên đã làm tê liệt thần kinh, còn dùng cả dược hoàn giải độc, nếu căn cứ vào cấu tạo cơ thể người bình thường, hắc sẽ không xảy ra tình trạng bất ổn, tuy nhiên nàng lại quên mất Âu Dương Mặc Thần biến trở thành độc thể từ năm hai tuổi. Bất đắc dĩ nàng không thể làm gì khác hơn bèn lấy ra hai cây Huyền Thiết ngân châm được nhị sư huynh Dạ Hàn tặng, theo tỷ nữ tới sương phòng.

Bấy giờ bên trong sương phong, Âu Dương Mặc Thần nằm trên giường, mắt nhắm chặt không có dấu hiệu mở, nhưng kinh mạch toàn thân hắc đều sừng trướng không ngừng, toàn thân cơ hồ bị vây bọc trong màu xanh đỏ, Lam Lăng Nguyệt nhanh chóng đi về phía trước bắt mạch cho Âu Dương Mặc Thần, phát hiện nhiệt độ toàn thân hắc đã tăng cao tới 39 độ, cực kỳ nóng, nhiệt độ bên trong quá cao không phải triệu chứng tốt.

“Đừng, ngạch nương đừng đi, người đừng bỏ Thần nhi, đừng mà ngạch nương.” Âu Dương Mặc Thần trong cơn mê sảng không ngừng nói mớ, mày cau chặt, không còn vẻ âm lãnh khi xưa, giống như đang mơ thấy chuyện gì đó, tuyệt vọng đến sụp đổ bên bờ vực, trán của hắn càng lúc càng nhúu chặt, nhiệt độ cũng càng lúc càng tăng cao, nhận biết được điểm này, Lam Lăng Nguyệt cố gắng đánh thức hắn trước, để hắn thoát khỏi cơn ác mộng.

“Âu Dương Mặc Thần, tỉnh dậy đi, Âu Dương Mặc Thần mau tỉnh lại.” Lam Lăng Nguyệt không ngừng lay thân thể Âu Dương Mặc Thần để đánh thức hắn, nhưng vô ích, nàng đành chỉ có thể dùng ngón châm tác động vào huyết thái dương của hắn, cố gắng kích thích vào dây thần kinh đại não, đánh thức hắn dậy.

Chẳng qua Lam Lăng Nguyệt ở một bên người, thời điểm muốn dùng ngón châm kích thích huyết thái dương bên trái của Âu Dương Mặc Thần, trong cơn ác mộng Âu Dương Mặc Thần cảm giác có người đang tiến lại gần, tưởng rằng là nương của hắn liền ôm chầm lấy Lam Lăng Nguyệt.

“Ngạch nương, Thần nhi ôm người, ngạch nương sẽ không muốn rời xa Thần nhi, mấy năm nay Thần nhi thật sự rất cô đơn, ông ta chưa bao giờ đối xử với Thần nhi như thân sinh cốt nhục, Thần nhi không muốn tiếp tục làm quân cờ của ông ta.” Âu Dương Mặc Thần ôm Lam Lăng Nguyệt trong lòng, cảm nhận được hương vị ấm áp từ cơ thể truyền đến, cái trán đang nhúu chặt cũng chậm rãi giãn ra, tuấn nhan không còn chịu sự đày đoạ thống khổ khôn xiết của độc thất sắc đến tái nhợt mặt mày.

Còn Lam Lăng Nguyệt đột ngột bị ôm khiến trở tay không kịp, nàng càng giãy dụa, Âu Dương Mặc Thần càng siết chặt, đang lúc Lam Lăng Nguyệt tính sử dụng nội lực phá bỏ ràng buộc của Âu Dương Mặc Thần chợt nghe thấy lời hắn nói trong cơn mê, từng tiếng cầu xin người thương yêu chạm vào tim Lam Lăng Nguyệt, thì ra thế giới của hắn khổ sở giống như mình vậy, chẳng qua mình vẫn khá hơn hắn một chút chính là nàng còn có mẫu thân bảo vệ, mà hắn, nghe giọng điệu của hắn dường như ngạch nương đã mất, hoàng thượng cũng là kẻ vô tình, hoàng gia vốn lạnh bạc, tình thân yêu mến là thứ chỉ có thể nhìn mà thèm thuồng, mặc dù bình

thường hẳn luôn âm lãnh giống như người khác nợ hẳn, nhưng trong lòng lại yếu đuối biết bao, vậy bản tiêu thư ban phát thiện tâm an ủi trái tim của người, chẳng phải chỉ là ôm một lúc thôi sao, khẽ cắn răng áp sát lại.

Lam Lăng Nguyệt cũng chỉ có thể an ủi bản thân như vậy, chỉ là tư thế hiện tại của hai người có chút khiến người ta hiểu lầm, nàng ở bên trên, Âu Dương Mặc Thần lại ở bên dưới, nghĩ tới đây Lam Lăng Nguyệt không khỏi ho mạnh hai tiếng, ngưng ngay, hiện tại trời đông rét mướt, vẫn chưa tới mùa xuân, không thể nghĩ linh tinh.

Lúc này Đông Thanh và Hạ Ca dẫn theo bốn môn đồ vội tới Quỷ Trung đường, liền chạy thẳng vào thư phòng chủ tử chuẩn bị phục mệnh cho chủ tử, được thông báo chủ tử đã tới sương phòng Âu Dương Mặc Thần, nhân tiện mang theo mặt nạ hồ ly quỷ che mặt, dù sao Âu Dương Mặc Thần đã nhìn thấy dung mạo thật của các nàng, như vậy bảo đảm hơn. Đeo xong cẩn thận, hai người liền tới trước cửa sương phòng của Âu Dương Mặc Thần.

Hạ Ca ghé tai nghe ngóng thấy bên trong không phát ra âm thanh nào, cho rằng bên trong không có ai nên cùng Đông Thanh đập cửa xông vào, phi vụ liêu lĩnh này lại đụng phải một sự kiện lớn, chủ tử các nàng bị Âu Dương Mặc Thần đang nằm trên giường ôm thật chặt, đây được xem như là sự kiện lớn có một không hai, chẳng trách không nghe thấy âm thanh nào bên trong, nguyên lai là ha ha, nghĩ đến đây hai người nhìn nhau cười, ánh mắt đầy thâm ý nhìn chủ tử các nàng.

“Ai cho hai người các ngươi vào không gõ cửa, các ngươi tự lập ra quy củ sao.” Bị Hạ Ca và Đông Thanh bắt gặp đúng lúc, hai má Lam Lăng Nguyệt lập tức nóng lên, nàng rõ ràng không làm cái gì, nhưng chẳng hiểu sao lại chột dạ, lại không thoát khỏi sự sự ôm ấp giam cầm của Âu Dương Mặc Thần, vô cùng xấu hổ mắng mỏ hai người các nàng.

“Chủ tử, thuộc hạ biết sai rồi, thuộc hạ sẽ ra ngoài chờ, đợi chủ tử làm xong chuyện tốt, thuộc hạ sẽ đến bẩm báo sau.” Hạ Ca liếc Đông Thanh, hai người trao đổi ánh mắt sau đó trầm miệng một lời, kỳ thực nghĩ lại thì

Tam vương gia Kim Hoa quốc cũng coi là văn võ song toàn, tướng mạo cũng có thể xứng với chủ tử các nàng.

“Lúc nào rồi còn ăn nói linh tinh, không mau qua đây kéo tay hắn ra cho bản đường chủ, không thấy hiện tại hắn đang mất ý thức sao.” Lam Lăng Nguyệt bất đắc dĩ trợn trừng mắt, thật sự phí công dạy dỗ hai nha đầu nàng, xem ra bình thường đối xử với các nàng quá tốt, cố gắng tìm một cơ hội uốn nắn lại tính nết hai cái người này, cũng tại rèn luyện quá ít.

Hai người nhận thấy trong giọng chủ tử có chút tức giận, lần lượt từng người chạy vội đến trước mặt Lam Lăng Nguyệt, Đông Thanh vốn mạnh hơn người thường, không tốn nhiều sức đã gỡ tay Âu Dương Mặc Thần ra, ban nãy quả thật náo loạn đại ô long, hai người các nàng vẫn cho rằng chủ tử và Âu Dương Mặc Thần nhanh như vậy đã bén lửa, suy nghĩ thật sự không chấp nhận được.

“Chuyện hôm nay, hai người các người giữ trong bụng cho ta, đừng để ta nghe thấy các người bàn tán xôn xao bất cứ chuyện gì sau lưng bản đường chủ, bằng không hậu quả hai người tự biết.” Giọng điệu Lam Lăng Nguyệt mạnh mẽ kiên định thị uy dọa sợ Hạ Ca và Đông Thanh, mặc dù biết hai người trung thành tuyệt đối với mình, sẽ không nói năng lung tung, nhưng lúc cần đánh nhất định phải đánh.

“Chủ tử, hai người chúng ta biết sai rồi, cái gì chúng ta cũng không nhìn thấy.” Công phu mở to mắt nói dối thuần thục của Hạ Ca và Đông Thanh học thành từ chính Lam Lăng Nguyệt, một cái chớp mắt cũng không có.

“Đừng có lẻo mép, trước tiên đỡ Âu Dương Mặc Thần dậy cho bản đường chủ để ta làm hắn tỉnh lại trước rồi sẽ vận công hạ nhiệt trên giường băng trong mật thất, chút nữa sẽ xử lý hai người các người.” Lam Lăng Nguyệt ra hiệu Đông Thanh và Hạ Ca đỡ Âu Dương Mặc Thần, nàng đâm ngón châm vào vị trí huyệt thái dương của Âu Dương Mặc Thần nhẹ nhàng ngo ngoe, kích thích thần kinh Tỉnh Giác của Âu Dương Mặc Thần, hai bên huyệt Thái dương đều dùng ngón châm, Âu Dương Mặc Thần vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, Lam Lăng Nguyệt không thể làm gì khác, đành

phải đâm nửa tấc ngân châm vào Bách Hội huyết của Âu Dương Mặc Thần cố gắng tiến thêm một bước kích thích, Bách Hội huyết là một vị trí được coi trọng, không hoàn toàn chắc chắn tuyệt đối sẽ dễ dẫn đến cái chết..

Cảm giác đau buốt đánh thẳng vào đại não khiến mí mắt nặng trĩu của Âu Dương Mặc Thần khẽ run, ý thức cũng từ từ rút khỏi không gian mờ hồ, chậm rãi nhấc lên bờ mi nặng như nghìn vàng.

“Cuối cùng người đã tỉnh, hiện tại người độc phát kèm sốt cao, nếu như không tỉnh lại đến đại la thần tiên cũng không cứu nổi mạng người.” Nhìn Âu Dương Mặc Thần chậm chạp kéo mở cặp mắt, rốt cuộc Lam Lăng Nguyệt cũng thở ra một hơi, chỉ cần ý thức của hắn không tiêu tán ở cảnh giới là tốt rồi.

“Cảm ơn.” Mặc dù Âu Dương Mặc Thần mới tỉnh lại đang rất suy yếu, thế nhưng giọng nói âm lãnh và hắc lúc trong cơn mộng mị như phân thành hai người, tuy nhiên Lam Lăng Nguyệt lại không cho là đúng, hắn giống bản thân mình thích lánh xa người khác ngàn dặm, giống như con nhím mang trên thân đầy gai góc.

“Người có từng luyện qua Quy Tức tâm pháp?” Trong trí nhớ, tâm pháp này là tuyệt học của Hắc Phong sư thúc, nếu ông ấy thương yêu Âu Dương Mặc Thần, chắc hẳn sẽ truyền thụ cho hắn, nếu như hắn học tâm pháp này, hợp với đan dược độc môn của mình, luyện trên giường băng, chỉ cần một đêm thôi việc độc phát gây nên sốt cao của hắn sẽ có thể suy giảm, cũng không cần bản thân phải hao tổn nội lực giúp hắn.

“Có luyện qua, thân thể của ta tự ta biết, hôm nay đã quá rồi Quỷ đường chủ rất nhiều, bản vương cáo từ.” Âu Dương Mặc Thần vốn không thích nợ người nhân tình, càng không muốn liên lụy bất kỳ kẻ nào, vực lên thân thể suy yếu, muốn mạnh mẽ thẳng lưng cất bước.

“Âu Dương Mặc Thần, người chịu thua một lần thì mất gì? Mọi việc cần gì phải liều lĩnh cả mạng sống như vậy? Mạng của người là do ta cứu về, hiện tại người là bệnh nhân của ta, ta không cho phép người mà ta mới chữa trị một nửa bước ra khỏi đại môn Quỷ Trung đường ảnh hưởng đến danh tiếng Quỷ La Sát của ta.” Một lần nữa Lam Lăng Nguyệt lại bị Âu

Dương Mặc Thần coi thường, tim tên chết tiệt này phát triển kiểu gì vậy, thân thể sắt thép còn không chịu nổi sự dày dạn như kia, huống hồ cả người hắc lúc xanh lúc đỏ, người không ra người quỷ không ra quỷ, bước từ Quỷ Trung đường ra ngoài chẳng phải phá hỏng thanh danh Quỷ La Sát của nàng sao.

“Cần gì phải vậy? Bản thân ta hiểu rõ cơ thể của mình, năm nào ta cũng đều chống chọi vượt qua, dùng được thật quá lãng phí, Quỷ La Sát người quản hơi nhiều rồi đấy.” Khóe miệng Âu Dương Mặc Thần kéo lên một nét châm biếm gượng ép, trên đời này hắc không có người thân, mặc dù hắc không biết tại sao Quỷ La Sát lại hao hết tâm tư cứu mình, nhưng hắc có quyền lựa chọn từ chối, trừ sư phụ và tiểu ngũ, hắc không tin tưởng ai hết.

“Âu Dương Mặc Thần, mặc kệ người nghĩ như nào, Quỷ La Sát ta làm tất cả chỉ vì không muốn loại bán thành phẩm người hủy hoại thanh danh, người ở trong băng thất ngoan ngoãn luyện tâm pháp của người, ta sẽ sai người đưa cho người tản nhiệt đan, chờ tới sáng mai người hạ sốt, mau chóng rút đi cho ta.” Lam Lăng Nguyệt có loại cảm giác chó cắn Lã Động Tân*, dặn dò Đông Thanh, Hạ Ca trối Âu Dương Mặc Thần vẫn còn suy yếu rồi ném lên băng sàng trong mật thất rồi phân phó người đưa cho hắc tản nhiệt đan.

(Chó cắn Lã Động Tân: không phân biệt tốt xấu, không hiểu lòng người tốt.)

Do lúc này Âu Dương Mặc Thần đang trong tình trạng độc phát, hơn nữa mấy đại huyết lại bị Lam Lăng Nguyệt đóng lại thành ra không thể thi triển võ công, hiện tại có thể nói là mặc người xâu xé, không đợi hắc lên tiếng liền bị Quỷ La Sát sai hai hộ pháp đeo mặt nạ quỷ hồ ly trối lại đưa vào băng thất, không còn đường để chọn, hắc cũng chỉ có thể nghe theo lời Quỷ La Sát uống tản nhiệt đan sau đó tập trung tinh lực luyện Quy Tức tâm pháp để đi đầu chỉnh khí lực toàn thể.

Giải quyết xong vấn đề Âu Dương Mặc Thần, Lam Lăng Nguyệt trở về tâm phòng, hiện tại nàng vẫn khó chịu không nguôi, nghĩ xem, tốt xấu gì

nàng cũng là thánh thủ Quỷ y trên giang hồ, bao nhiêu người phải nịnh nọt lấy lòng nàng xem bệnh cho bọn chúng, không ngờ đầu óc Âu Dương Mặc Thần có vấn đề nặng như vậy, lại còn tưởng rằng nàng ắp ử suy tính gây hại cho hắn, nếu không phải vì nể mặt sư thúc, chắc chắn sẽ để hắn độc phát rồi chết, đỡ cho Lam Lăng Nguyệt nàng phải nhìn nhiều.

“Chủ tử, ngài uống chén trà nguôi giận, ta thấy Tam vương gia không muốn liên lụy ngài nên mới nói vậy, thuộc hạ nhìn nét mặt hắn, chất độc này không thể coi thường.” Đông Thanh và Hạ Ca theo chân Lam Lăng Nguyệt tiến vào tầm phòng, Hạ Ca vừa đưa chén trà cho Lam Lăng Nguyệt, vừa nói lên ý kiến của bản thân.

“Đi luôn theo hắn đi, thương làm cái khỉ gì, sau này ta bắt gặp ôn thần này ta sẽ vòng sang đường khác, nói tới nói lui, việc giao cho các người làm thế nào rồi.” Lam Lăng Nguyệt không muốn nhắc tới bất cứ đề tài liên quan đến Âu Dương Mặc Thần, cứ nhắc tới hắn, nàng lại thấy khó chịu.

“Hồi lễ của chủ tử hai người thuộc hạ đã đưa đến, hơn nữa còn trưng tri Kiêu di nương và Lam Lôi Ngạo, xem như xả giận thay cho chủ tử.” Đông Thanh bước về phía trước một bước hồi báo qua cho Lam Lăng Nguyệt tình hình nhiệm vụ hoàn thành.

“Trưng tri như nào nói cho bản đường chủ nghe thử.” Lam Lăng Nguyệt híp cặp mắt, trái lại nàng có hứng thú nghĩ đến lúc Lam Lôi Ngạo nhìn thấy hai cái rương hồi lễ sẽ có biểu hiện như nào.

“Lão tặc Lam Lôi Ngạo kia lúc nhìn thấy trong hai cái rương chất đầy đầu sỏ muốn nôn ọe hết ra, thuộc hạ điểm huyết đạo bắt ông ta phải khom lưng cúi đầu trong hai canh giờ, ông ta càng không muốn nhìn, thuộc hạ càng làm cho tầm mắt ông ta không rời khỏi hai cái rương kia nổi.” Đông Thanh miêu tả sinh động biểu cảm của Lam Lôi Ngạo lúc đó, làm cho Lam Lăng Nguyệt đang phiên muộn cũng vui đi phần nào, nàng có thể tưởng tượng được tình cảnh của Lam Lôi Ngạo lúc đó, chiêu này của Đông Thanh không tệ, ông ta càng cảm thấy buồn nôn, càng để ông ta nôn tới chết.

“Chắc hẳn người phải làm nhiều hơn chừng đó ha, thời gian đi lâu như vậy kia mà.” Lam Lăng Nguyệt để ý Đông Thanh nói với mình xong luôn

đưa mắt nhìn qua Hạ Ca, cảm giác chắc hẳn phải bội thu được nhiều thành quả hơn thế, bóng gió mở miệng lần nữa.

“Chủ tử, ngài thật sự có cặp mắt tinh tường, mọi chuyện đều bị người nhìn ra, biết là không thể gạt được người, kỳ thực đúng là ta không chỉ dừng ở đó, ta đại náo Lam phủ, làm cho Mặc uyển gà chó không yên, còn kéo theo quan binh tới, thuộc hạ lỗ mãng, lần này hành động có chút theo cảm tính.” Đông Thanh nghe đến đoạn Lam Lăng Nguyệt hỏi dò như vậy, vội vã quỳ xuống thỉnh tội, trên đường nàng và Hạ Ca tìm cách giấu giếm, không ngờ vừa bắt đã lộ tẩy.

“Kéo theo quan binh tới, xem ra tình hình thật sự không nhỏ, náo loạn lớn đến mức nào, là Lam Lôi Ngạo không cẩn thận bị người hành hạ đến chết, hay kiếm đi chệch đường chém chết Kiêu di nương.” Lam Lăng Nguyệt không đến nỗi mất bình tĩnh, cũng không phải vì Đông Thanh nói rằng bản thân lỗ mãng mà trách tội nàng, mà là có hứng thú muốn biết nàng náo loạn lớn ở Lam phủ như thế nào.

“Chủ tử, thuộc hạ cũng muốn chệch đường kiếm làm thịt độc bà tử Kiêu di nương rồi trở về lĩnh tội cũng không cảm thấy oan uổng, chẳng qua Kiêu di nương kia thật quá hèn hạ, vậy mà dám âm thầm sai người gọi quan binh, thuộc hạ không thể thực hiện, nên suýt qua cổ bà ta một đường, chém đứt một lọn tóc.” Đông Thanh kể hết mọi chuyện phát sinh trong ngày hôm nay, trong lòng có chút khinh bỉ chính mình, nàng đường đường là hộ pháp Quỷ Trung đường, ấy vậy mà không thể làm thịt độc phụ vô lực chống trả, thật sự nhục nhã.

“Hành động như vậy mà dám nói là đại náo Lam phủ, một đôi tra Kiêu di nương và Lam Lôi Ngạo còn sống thì không thể xưng là chuyện lớn, bất quá tình hình kích động quá mức và hành động dựa theo cảm tính chính là nhược điểm trí mạng của các người, đóng cửa tĩnh tu nửa tháng xem như khiển trách dành cho các người, nhớ kỹ cần phải bớt nóng vội, các người vừa đại náo Lam phủ, không thích hợp xuất hiện ở Lam phủ một thời gian, nhân dịp nửa tháng này biết đi đâu mà tĩnh tu đi.” Trong mắt Lam Lăng Nguyệt, hành động lần này của Đông Thanh cũng chỉ là chút nhạc đệm nho

nhỏ, không tính là đại náo Lam phủ, xem ra mệnh của Kiều di nương đúng thật quá lớn, đợi trở về Lam phủ sẽ lại tiếp đãi bà ta, từ từ chơi đùa.

“Vâng, thuộc hạ nhất định sẽ tĩnh tu để bình tĩnh lại tâm tình.” Sau khi Đông Thanh và Hạ Ca rời khỏi gian phòng sau khi bẩm báo và chịu phạt.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 64+2: Bị Ôm (2)

Lúc này đã nhá nhem tối, Lam Lăng Nguyệt sức nhớ ra sáng sớm mai phải giải huyết đạo cho Âu Dương Mặc Thần, hôm nay phải qua đêm tại đây, nhưng mà nếu hôm nay bản thân không trở về nói với Trang mẫu một lời, Trang mẫu sẽ rất lo lắng, dù sao hôm nay mình tới tham dự cung yến, cuối cùng lại xảy ra nhiều sự tình như vậy.

Nghĩ tới đây liền cần lấy bút lông viết một phong thư báo tin bình an cho Trang mẫu cột vào bồng câu đưa thư thả bay về phía Nguyệt Thanh uyển trong Lam phủ.

Trong khi đó Trang mẫu đang bày ra vẻ mặt lo lắng chờ đợi trong Nguyệt Thanh uyển, đã chạng vạng rồi, bữa tối cũng sắp nguội lạnh mà tiểu thư vẫn chưa trở về, cả ngày bà bận rộn, lúc xế chiều lại nghe tin hai nha hoàn của tiểu thư mang theo hai cái rương tới đại náo Mặc uyển, còn chém thương Kiều di nương, trong hai cái rương kia đều là đầu, chẳng lẽ tiểu thư gặp chuyện không hay, bị ai đó phát hiện dụng mạo thật, hoặc là chính Lam Lôi Ngạo sau khi tham dự cung yến trở về có ý đồ thuê người ám sát tiểu thư nhưng không thành, chẳng qua tất cả đều là phỏng đoán, Trang mẫu tâm loạn như ma, nếu đợi thêm nửa giờ nữa vẫn không có tin tức về tiểu thư, bà chỉ có thể khởi động cái đó đi để điều tra hành tung của tiểu thư.

Giữa lúc Trang mẫu lo lắng lưỡng lự qua lại bên trong Nguyệt Thanh uyển, một con bồng câu trắng đậu lại trên nóc nhà Nguyệt Thanh uyển.

Trang mẫu có chút nghi ngờ, chập tối còn xuất hiện bồng câu trắng, chẳng lẽ là của tiểu thư, nghĩ tới đây, Trang mẫu phi thân lên nóc nhà bắt lấy bồng câu đưa thư xuống, quả nhiên như bà dự đoán, trên chân bồng câu trắng đưa thư có cột một mảnh giấy.

Trang mẩu khéo léo tháo bỏ mảnh giấy, bút tích của tiểu thư ánh vào trong mắt, khiến cho lòng Trang mẩu đang lo nghĩ bất an dần dần bình phục.

Trong thư chỉ viết: “Trang mẩu, đêm nay ta có chuyện quan trọng phải xử lý không quay về được, đừng lo lắng, ta rất tốt, ngày mai sẽ hồi phủ, nếu như sáng mai ta vẫn chưa trở về, mẫu thân tới tìm thì người nói ta đã xuất phủ từ sớm. Lam Lăng Nguyệt tự tay viết.”

Mặc dù tiểu thư không nói rõ tình hình bản thân, nhưng từ trong thư Trang mẩu có thể thấy được tiểu thư có vẻ như không bị thương tích gì, phong thư này càng có thể xác định đích thực tiểu thư có thể lực của riêng mình, bô câu đưa thư này giống như đã trải qua huấn luyện đặc thù mà thành, so với bô câu đưa thư bình thường nhạy bén hơn.

Trang mẩu trở về phòng trả lời cho tiểu thư một bức, sau đó cột lên người bô câu đưa thư, thả nó về theo đường cũ, biết hiện tại tiểu thư bình an thì bà yên tâm, đợi ngày mai tiểu thư trở về, bà phải hỏi đến tận cùng ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì, mặc dù hiện tại tiểu thư có thể một mình gánh vác, nhưng suy cho cùng nàng vẫn còn nhỏ tuổi, bà tuyệt đối không để cho tiểu thư chịu thiệt.

Buổi tối Lam Lăng Nguyệt chẳng có hứng thú ăn uống, đã tiêu hao quá nhiều tinh lực cho chuyện xảy ra ngày hôm nay cùng với nội lực lên người Âu Dương Mặc Thần, chỉ húp qua bát cháo, nàng liền ăn không vào nữa, hôm nay thật sự quá mệt mỏi, mặc dù lúc này mới xẩm tối, vậy mà nàng đã có cảm giác chỉ muốn ngả đầu đi ngủ.

Đúng lúc nàng đang ngủ ở bên cạnh gương đồng tháo mặt nạ hồ lý quý, thả tung búi tóc, bên cạnh cửa sổ tấm phòng truyền đến mấy tiếng kêu của bô câu đưa thư, Lam Lăng Nguyệt buông cây lược gỗ đi tới bên cạnh cửa sổ.

Tháo cởi hồ lý âm của Trang mẩu được cột trên thân bô câu đưa thư, nét chữ sạch sẽ sáng khoải của Trang mẩu, một chút cũng không giống cách viết của một mẫu bình thường, Lam Lăng Nguyệt thấp giọng đọc theo nội dung trong thư: “Bình an là được, bên ngoài cẩn thận, nhớ kỹ.”

Ngôn từ đơn giản thẳng thắn thật phù hợp với phong cách xử lý của Trang mẫu, Lam Lăng Nguyệt theo thói quen đọc xong thư liền dưới ánh đèn tiêu hủy nội dung bức thư, Trang mẫu đã nhận được tin thì nàng yên tâm, có Trang mẫu yểm hộ, cho dù ngày mai nàng về Lam phủ muộn, cũng sẽ không sợ mẫu thân lo lắng, nàng tăng nhanh cước bộ, phải nhanh chóng tra ra hồi năm tuổi ở Lam phủ đã xảy ra chuyện gì, nàng phải mau chút để mẫu thân và đệ đệ rời khỏi cái nơi thâm trạch Lam phủ bám đầy dơ bẩn này.

Sau khi rửa mặt xong xuôi lại ngồi bên cạnh gương đồng, nhìn dung nhan phản chiếu lại trong gương đồng còn dính giọt nước, dung nhan này bị Trang mẫu hao tổn tâm sức che giấu mấy năm, rốt cuộc đằng sau gương mặt này ẩn giấu cái gì, vì sao mỗi lần Trang mẫu muốn nói lại thôi, trong trí nhớ của kiếp trước, từ năm mười tuổi đến mười lăm tuổi cũng không đề cập tới dung nhan này cũng như bất kỳ điều gì nào có thể tra, xinh đẹp như vậy, đặc biệt trông mất so với bản thân lúc ở hiện đại còn thâm thúy mê hoặc hơn, nàng chỉ cảm giác phía trước mình bị màn sương mù dày đặc che kín, nàng không thể để bản thân lạc lối, nàng là Lam Lăng Nguyệt độc nhất vô nhị.

Sau khi tự trấn an bản thân, Lam Lăng Nguyệt lên trên giường tu thân dưỡng tính, ngày mai phải an bài Trần đường chủ phụ trách huấn luyện một nhóm ám vệ chuyên biệt phụ trách đi đầu tra toàn bộ chuyện đã xảy ra vào chín năm trước tại Lam phủ, nàng muốn giải quyết tận gốc.

Cả đêm Lam Lăng Nguyệt không tài nào ngủ yên giấc, từ sau khi khôi phục trở về dung nhan thật, hầu như mỗi tối nàng đều nằm mơ nghe thấy tiếng nữ hài khóc, hơn nữa nữ hài kia luôn quay lưng lại với mình, không nhìn rõ, hơn nữa loáng qua rồi biến mất, đêm dài nhieuu mộng khiến Lam Lăng Nguyệt tỉnh giấc sớm.

Mặc dù tối hôm qua rất vất vả để ngủ, nhưng sau khi rời giường rửa mặt, tinh thần Lam Lăng Nguyệt vẫn khoan khoái như thường, mặc xong đồ, rồi đi luyện kiếm ở hậu viện, luyện xong xuôi, toàn bộ khí tức thông thuận, nhớ tới Âu Dương vẫn đang ở trên giường băng trong mật thất, liền

đeo mặt nạ hồ ly quỷ sai tỳ nữ đi theo mang chút cháo rỗi tiến về phía mặt thất.

Vặn mở cơ quan mặt thất, lúc này Âu Dương Mặc Thần vẫn đang ngồi luyện tâm pháp, nghe thấy tiếng cơ quan mặt thất chuyển động, hắn vẫn ngồi nghiêm chỉnh, đến đâu cũng không nâng, tuy vậy lúc này trên mặt hắn đã khôi phục lại màu sắc bình thường, màu xanh đỏ đã tan đi, có lẽ hàn khí từ giường băng khiến cho Lam Lăng Nguyệt có loại ảo giác dòng khí âm lãnh trên người Âu Dương Mặc Thần thêm trầm trọng.

“Còn sống không.” Lam Lăng Nguyệt lạnh giọng dò hỏi Âu Dương Mặc Thần, nàng nguyện không muốn lặp lại cái loại việc ngu ngốc mặt nóng dán lên cái mặt lạnh như băng của tên kia nữa đâu.

“Sống.” Âu Dương Mặc Thần đứng dậy bước xuống khỏi giường băng, năm nay độc phát sớm, cuối cùng hắn cũng coi như chịu đựng vượt qua, lúc trả lời giọng điệu cố thoải mái hết sức, dù sao mệnh của mình là do nàng cứu, tuy nhiên năm tháng hình thành kiểu cách nói chuyện, khiến hắn không khỏi có chút cứng nhắc.

“Người dùng qua bát cháo nóng này, ta giải phong huyết cho người là người có thể đi rồi, lần sau cách xa của lớn Quỷ Trung đường của ta một chút, đừng để ta nhìn thấy người.” Dù sao Lam Lăng Nguyệt cũng là nữ nhân, hơn nữa nàng còn là một nữ nhân ghét kẻ ác như thù địch, hôm qua Âu Dương Mặc Thần đắc tội nàng, ghê tởm hơn chính là nàng cẩn thận chăm sóc, còn bị hắn ôm lấy, kết quả người này lại dùng giọng điệu như vậy để đáp trả, thúc có thể nhin, thậm chí có thể nhin, Quỷ La Sát nàng tuyệt đối không thể bỏ qua.

Âu Dương Mặc Thần không nói hai lời liền mặc kệ cháo nóng một hơi húp cạn, đối với các loại tình cảm hắn đều lạnh lùng, càng không thích biểu lộ tình cảm cá nhân, hiện tại hắn đang khôi phục lại bình thường, nhớ lại mọi chuyện ngày hôm qua cũng cảm thấy bản thân có chút quá đáng, nhưng hắn lại không biết làm cách nào nói lên ba chữ xin lỗi, chỉ có thể trầm mặc.

Lam Lăng Nguyệt thấy Âu Dương Mặc Thần im lặng húp một hơi hết sạch, rồi để hắn xoay người, cởi áo, phóng châm giải mấy huyết mà hôm qua đã khóa lại sau đó hạ lệnh đuổi khách.

“Quý Trung đường phục vụ đến đây là kết thúc, tìên chẩn bệnh là một nghìn lượng, Hoa Ngữ sẽ theo người về vương phủ nhận tìên, bốn đường không nhận nợ, kết thúc trong ngày hôm nay.” Lam Lăng Nguyệt thu lại tất cả ngân châm, phân phó tỳ nữ Hoa Ngữ đi cùng đợi một lát rồi đi lấy tìên, sau đó rời khỏi mật thất, không dư lời với Âu Dương Mặc Thần.

Âu Dương Mặc Thần mặc y phục chỉnh tề, rời khỏi mật thất, một ngày một đêm hắn không tắm rửa, trên người vô cùng không thoải mái, hơn nữa trên y phục còn dính vết máu, hắn vốn mắc bệnh ưa sạch sẽ rất nặng, hiện tại hết sức khó chịu, trơ mắt nhìn Quý La Sát rời khỏi, từ đầu tới cuối hắn cất không nổi tiếng xin lỗi kia, trong lòng có tia mất mát không dễ phát hiện, cái này không nên nằm trong tính cách của hắn mới phải.

Thuê xe ngựa, cùng tỳ nữ kia trở về Thần vương phủ, vừa mới hồi phủ, quản gia Vương Phúc vội tiến lên đón, cả ngày hôm qua chủ tử không trở về, lúc xế chiều hoàng thượng từng phái người đến dò hỏi xem vương gia đã hồi phủ chưa, sáng nay lại có thái giám đến dò hỏi vương gia vẫn chưa hồi phủ sao, nếu vương gia hồi phủ thì báo lại Vương gia lập tức tới gặp vua, ông từ nhỏ chứng kiến vương gia lớn lên, lo lắng vương gia có xảy ra chuyện gì không, nhìn thấy trên mặt vương gia không có chút hờn hào, vô cùng tái nhợt, không khỏi có chút lo lắng.

“Vương gia, ngài đã trở về, để ta an bài người chuẩn bị được dục cho người tắm rửa.” Vương Phúc biết Vương gia vô cùng ưa sạch sẽ, không nhắc tới sự việc thánh chỉ trước mà là an bài cho hắn tắm rửa trước.

“Được, an bài xong tới trưởng phòng lấy hai ngàn lượng bạc giao cho nàng, ta về phòng trước.” Hiện tại Âu Dương Mặc Thần không muốn nhieu lời, hắn chỉ có thể chi trả gấp đôi tìên khám chữa để chứng tỏ sự áy náy trong hắn.

“Vâng, nô tài đi ngay, cô nương người đi theo ta.” Vương Phúc nhìn thấy nữ tử trang điểm như tỳ nữ nhà nào đó phía sau chủ tử, dù sao chuyện

của vương gia ông cũng không suy đoán, làm nô tài, chuyện ông cần làm là nghe lời.

Vương Phúc lấy ra hai nghìn lượng bạc từ trưởng phòng giao cho Hoa Ngữ, Hoa Ngữ liền trở về phục mệnh, còn Âu Dương Mặc Thần thì lại chìm đắm trong được dục, lại thêm một năm trôi qua, năm tiếp theo chắc sẽ là màu lam, có phải hẳn nên chúc mừng bản thân lại giã giụa trong tay diêm vương thêm một năm không.

Nghĩ tới những đi đầu này, bàn tay đang nắm thùng tẩm tăng thêm lực, đến tận khi trên thùng tẩm lưu lại vết lõm rất sâu, hẳn mới thả lỏng bàn tay, đứng dậy, mặc lên người bộ cẩm bào màu đen sạch sẽ, cần kiểm chuẩn bị đi tìm Ôn Vân Mặc uống rượu, hẳn cần tìm thứ để xả cơn bức tức này, mà rượu mạnh chính là cách thức tốt nhất.

Vương Phúc vẫn ở ngoài cửa hầu hạ thấy vương gia đi ra, liền thận trọng tiến về phía trước thỉnh an.

“Có phải Vương quân gia có việc cần hỏi bẩm không.” Âu Dương Mặc Thần ra hiệu cho ông đứng dậy rồi đặt nghi vấn.

“Vương gia, rạng sáng nay, Đào công công đến đây truyền lời, hoàng thượng nói sau khi ngài hỏi vương phủ thì tiến cung một chuyến.” Vương Phúc truyền lại lời của Đào công công rõ ràng rành mạch cho Âu Dương Mặc Thần.

“Phái người hỏi bẩm trừ phi lão ta bằng hà, bằng không bản vương cả đời không tiến cung.” Âu Dương Mặc Thần nghe được hai chữ hoàng thượng, toàn thân tản ra hơi thở âm độc, hồ dũ không ăn thịt con, lão ta xưng là phụ hoàng lại dùng thủ đoạn đê hèn tính kế chính mình, khiến hẳn ghê tởm, cho dù làm bất cứ chuyện gì đều đặt lợi ích lên hàng đầu.

“Vương gia, như vậy sợ không kéo dài lâu được.” Vương Phúc chấn động mạnh mẽ, lời này của vương gia là đại bất kính, truyền tới tai hoàng thượng sẽ thành chuyện lớn mất.

“Có gì mà không thể làm được, đây là nghiệt do lão ta gây nên, ta đã cho lão ta rất nhiều cơ hội, trời sập có bản vương chống.” Giọng nói Âu Dương Mặc Thần không chút hòa hoãn, dẫn dò qua loa vài câu liền ra ngoài tới Bách Thảo đường tìm Ôn Vân Mặc.

Vương Phúc đành nhắm mắt phái một tên thị vệ truyền lại hồi bẩm của Vương gia lên trên, những lời này không biết sẽ đưa tới nhiều sóng to gió lớn như nào đây.

Trong khi đó Hoa Ngữ cần hai nghìn lượng bạc ngõ xe ngựa gấp gấp trở về, giao bạc cho trưởng phòng nhập sổ sách xong, cần theo tờ khai chứng minh trưởng phòng lập ra đến chỗ chủ tử phục mệnh.

Tới thư phòng chủ tử gõ vài cái lên cửa, được chủ tử cho phép mới bước vào.

“Chủ tử, đây là thu cư* hai nghìn lượng tiền khám chữa mời ngài xem và kiểm tra.” Hoa Ngữ giao thu cư mà trưởng phòng lập ra vào tay Lam Lăng Nguyệt.

(Thu cư: biên lai, biên nhận.)

“Hai nghìn lượng?” Lam Lăng Nguyệt nghe đến số ngân lượng hơi sững người.

“Vâng, sau khi thuộc hạ theo Thần vương gia tới thần phủ, hần phân phó quản gia đến trưởng phòng cấp lấy.” Hoa Ngữ lặp lại lời nói lúc đó của Âu Dương Mặc Thần.

“Ta hiểu rồi, người lui xuống đi, đứng rồi, gọi Trăn đường chủ tới.” Có vẻ như Âu Dương Mặc Thần bỏ ra thêm một nghìn lượng là dùng để bả tội, người này thật sự cho rằng tiền là vạn năng chắc, bất quá mở miệng mèo, có tiền không kiếm lời thì đúng là đần độn, nàng mở cửa làm ăn, chiếu cố hần thời gian dài như vậy, thu một chút tiền lời cũng chẳng quá đáng.

Xử lý xong việc rất nhiều môn đòi hỏi đến Kim Hoa quốc đạo gần đây, Trầm Mai Tuyết liền tới gõ cửa.

“Chủ tử, ngài tìm thuộc hạ?” Mấy ngày gần đây Trầm Mai Tuyết phụ trách phần vận chuyển dược liệu, vốn nàng còn lo lắng sau khi Quỷ Trung đường chuyển đến Kim Hoa quốc hiệu ích sẽ giảm xuống, nhưng hiện tại xem ra có dấu hiệu phát triển không ngừng, nàng vô cùng bội phục chủ tử có đôi mắt sắc bén khác biệt.

“Đúng vậy, trước tiên chọn một người có năng lực trong đám thuộc hạ rồi giao công việc người đang làm cho người đó đảm nhiệm, bản đường chủ có một phần việc trọng yếu hơn muốn người thực hiện.” Độ quan sát và nhạy bén của Trầm Mai Tuyết tương đối cao, tính thận trọng cũng không tệ, đây cũng là nguyên nhân mà nàng tuyển chọn nàng, mặc dù đôi khi nàng thích buông lời can gián, nhưng tuyệt đối trung thành với nàng.

“Phân phó của chủ tử, thuộc hạ sẽ hoàn thành bất kể nhảy vào nước sôi lửa bỏng cũng không chối từ.” Trầm Mai Tuyết không chút do dự, tinh thần dâng cao.

“Bản đường chủ sẽ chọn ra mười lăm ám vệ tinh anh cấp cho người sai phái, người đi giúp ta đi điều tra mọi chuyện phát sinh vào chín năm trước ở Lam phủ, không bỏ qua bất kỳ một chi tiết nhỏ nào, hạn người một tháng đi điều tra rõ cho ta.” Lam Lăng Nguyệt suy nghĩ mặc dù năng lực mọi phương diện của Trầm Mai Tuyết đều khá tốt, hiệu suất làm việc không có gì chê trách, nhưng dù sao vẫn chưa quen thuộc Kim Hoa quốc, vừa mới đến, nàng cũng không muốn tạo áp lực cho nàng, nàng tin tưởng vào tính cách tự kỉ ền chế của Trầm Mai Tuyết.

“Nhất định thuộc hạ sẽ không để xảy ra sơ sót, tranh thủ mọi lúc để rút ngắn thời gian.” Trầm Mai Tuyết biết chủ tử là đại tiểu thư Lam gia, chủ tử muốn tra sự tình chín năm trước ở Lam gia khẳng định có dụng ý khác, chủ tử đối xử chân thành với mình như vậy, lúc ở Hỏa Linh quốc mình cũng mạo phạm chủ tử, nhưng chủ tử lại không giáng tội mình, nàng sẽ hoàn thành để không phụ lòng.

“Tốt, cần lệnh bài của bản đường chủ đi chọn người đi.” Lam Lăng Nguyệt gật đầu rồi đưa lệnh bài La Sát bên hông cho Trần Mai Tuyết, ý tứ rất rõ ràng, người muốn làm gì thì làm.

Bàn giao xong xuôi việc quan trọng nhất trong lòng, Lam Lăng Nguyệt đứng dậy lắc lư phần vai cổ có chút đau nhức, đổi cầm bào thành y phục, đeo mặt nạ da người, nàng trở về Lam phủ, nàng sợ mẫu thân tìm không được nàng sẽ lo lắng, Lam Lăng Nguyệt sửa sang lại đầu tóc, tiểu Hỏa Nhi ló cái đầu từ trong chăn không ngừng kêu meo meo, nó muốn cùng chủ nhân về Lam phủ, nó không muốn ở một mình trong căn phòng không bóng người này, không có chủ nhân thật sự buồn chán.

“Tiểu Hỏa Nhi, ngoan nào, em theo ta sẽ rất dễ bại lộ thân phận, ở đây thoải mái biết bao.” Nghe thấy tiếng kêu của tiểu Hỏa Nhi, Lam Lăng Nguyệt ôm tiểu Hỏa Nhi hai mắt vẫn đang ươn ướt vào lòng, dỗ dành một hồi, tiểu mãnh vật này theo bên mình, quả thật cũng đem đến cho mình rất nhiều niềm vui.

“Meo ~ ~.” Tiểu Hỏa Nhi không ngừng dùng đầu dụi dụi trong lòng Lam Lăng Nguyệt, tuyệt chiêu giết người của tiểu Hỏa Nhi chính là làm nũng.

“Kháng nghị vô hiệu, ngoan ngoãn ở đây, Hạ Ca và Đông Thanh cũng không đi, hai người các nàng sẽ chơi với em.” Lam Lăng Nguyệt đặt tiểu Hỏa Nhi đang làm nũng lên trên giường, phản đối ý đồ làm nũng dẫn theo của nó.

“Meo~.” Tiểu Hỏa Nhi biết tuyệt chiêu của mình bị vô hiệu lực, liền vô cùng an phận, may mắn còn có hai mỹ nữ tỷ tỷ chơi với mình.

Lam Lăng Nguyệt chơi đùa cùng tiểu Hỏa Nhi một lúc, rồi lên xe ngựa trở về Lam phủ. Mà giữ cửa hôm nay vừa thấy Lam Lăng Nguyệt liền tỏ ra sợ sệt, nhớ đến hành động náo loạn của hai nha hoàn ngày hôm qua truy đến ra ở Lam phủ.

Lam Lăng Nguyệt cũng không trở về Nguyệt Thanh uyển ngay mà tới uyển của mẫu thân.

Tại Vân Thanh uyển, lúc này tiểu Hạo nhi đang chạy loạn bên trong, Thủy Tinh thì lại đuổi theo phía sau muốn mặc áo khoác cho tiểu Hạo nhi, dù sao bây giờ đang là trời đông giá rét, sáng sớm thì trời không khí lạnh, thể chất tiểu Hạo nhi khá yếu, một khi cảm lạnh sẽ rất lâu mới bình phục.

“Tiểu thiếu gia, ngài mau dừng lại, nhanh nhanh mặc vào.” Thủy Tinh chạy đến thở không ra hơi cuối cùng cũng bắt được tiểu Hạo nhi.

“Ta không muốn mặc, trời lạnh lắm rồi, ngốc ngốc.” Tiểu Hạo nhi bất mãn kháng nghị, quay đầu liếc nhìn thấy đại tỷ tỷ, đôi mắt ướt áp chột sáng ngời, vùng ra khỏi trói buộc của thủy tinh, nhào vào lòng Lam Lăng Nguyệt.

“Tỷ tỷ, tỷ đến rồi.” Từ lâu Lam Lăng Nguyệt đã trở thành nữ đại hiệp trong lòng tiểu Hạo nhi, hẳn cực kỳ thích ở cùng đại tỷ tỷ.

“Thủy Tinh đưa y phục cho ta, người bạn cứ đi đi, Hạo nhi giao cho ta.” Lam Lăng Nguyệt khẽ cười ôm tiểu Hạo nhi mồm mĩm vào trong lòng, nhận lấy y phục của tiểu Hạo nhi từ trong tay Thủy tinh.

“Tỷ tỷ, có thể không mặc được không, tỷ xem tiểu Hạo nhi sắp thành quả cầu rồi đây này, đi học cứ bị bọn họ cười nhạo, nói em là quả cầu thịt, rất nhiều tiểu cô nương trước đây thích chơi cùng em cũng không để ý em nữa, còn nói qua mùa đông sẽ chơi lại với em.” Tiểu Hạo nhi lắc lắc cái bụng bị mặc đến phình ra, bĩu môi, phụng phịu.

Những lời tiểu Hạo nhi đâm trúng điểm cười của Lam Lăng Nguyệt, có cần đáng yêu như thế hay không, nàng cũng không nhận ra tiểu Hạo nhi có khuynh hướng yêu sớm, hẳn quá đơn thuần, nghe mẫu thân nói thể chất tiểu Hạo nhi khá kém, sợ lạnh, nếu muốn tránh cho đệ đệ của nàng ngày nào cũng bị bó thành quả cầu thịt, biện pháp chỉ có thể giúp hắn đi đầu trị thân thể.

“Tiểu Hạo ngoan, mặc vào nào, tỷ tỷ bảo đảm không cần qua mùa đông, các tiểu nữ hài sẽ tranh nhau tới chơi với em, chẳng qua đi đầu kiện trên hết là em phải mặc quần vào trước nếu không sẽ bị cảm, tỷ tỷ giúp em đi đầu trị thân thể, đi đầu trị vô cùng khỏe mạnh, đến lúc đó em không cần phải mặc

nhều lớp áo như vậy, được không?” Lam Lăng Nguyệt dỗ dành tâm hồn nhỏ bị tổn thương của tiểu Hạo nhi, như thế đệ đệ đáng yêu nhất định phải nắm trong lòng bàn tay.

“Thật không? Tỷ tỷ nói phải giữ lời, chúng ta ngoắc tay.” Tiểu Hạo nhi nghe thấy tỷ tỷ nói có biện pháp không cần qua mùa đông vẫn có thể khiến mấy tiểu cô nương ấy “hồi tâm chuyển ý”, khỏi nói vô cùng cao hứng, vươn ngón tay út mập mạp muốn ngoắc tay với Lam Lăng Nguyệt không được thay đổi.

Đúng lúc này Thu Nhược Thủy từ tiều đình bước ra nhìn thấy nữ nhi và tiểu nhi tử tươi cười rạng rỡ bên trong uyển, một ngón tay hơi lớn ngoắc lấy một ngón tay nhỏ bé, trên mặt bà hiện ra nụ cười hạnh phúc, đôi khi hạnh phúc không cần đến tình yêu tô điểm, so ra hạnh phúc mà tình thân đem đến còn lớn hơn, là một thứ tình có sức mạnh lan tỏa

QUỶ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Hắc Trong Mắt Nàng

Editor: Junenar

“Mẫu thân, mẹ cười lên thật đẹp, sau này nên cười nhiều hơn, Hạo nhi rất thích ngắm mẫu thân cười.” Tiểu Hạo nhi ngoắc tay với tỷ tỷ xong, vừa mặc chiếc áo khoác trong tay tỷ tỷ vào, không thoải mái đi vài bước, vừa quay đầu lại bắt gặp mẫu thân đang chăm chú nhìn nó và tỷ tỷ cười, hớn hở khen ngợi bộ dạng khi cười tươi của mẫu thân.

“Con nha, bé tí tuổi đã học được kiểu nói lươn lẹo ở đâu thế, mặc cái áo thôi cũng phải quá.” Thu Nhược Thủy tiến lên véo lấy cái mũi nhỏ bị lạnh đến đỏ bừng của tiểu Hạo nhi, lúc ở trong phòng thu dọn y phục thì nghe thấy cuộc nói chuyện giữa tiểu Hạo nhi và Thủy Tinh, thằng bé này lúc nào cũng khiến người khác lo lắng, mùa này không thể sinh bệnh, may mắn thay hiện tại tiểu ma vương này đã được Nguyệt nhi thu phục.

“Mẫu thân, con đến Vân Thanh uyển ăn chực điểm tâm đây.” Lam Lăng Nguyệt bước lên vô cùng phối hợp với tiểu Hạo nhi, nháy mắt tinh nghịch, mẫu thân của nàng cười lên thật sự rất đẹp, nàng hy vọng cuộc sống sau này của mẫu thân luôn tràn ngập hạnh phúc, mỗi ngày đều tươi cười như vậy, nàng phải mau chóng kéo mẫu thân từ trong vực sâu Lam phủ ra.

“Vậy để mẹ phân phó Thủy Tinh mang lên thêm bát đĩa, đi thôi, đừng đứng mãi trong uyển nữa, trời lạnh như vậy, tay các con lạnh ngắt rồi này, cô nương gia phải học được cách yêu quý bản thân mình.” Thu Nhược Thủy nắm lấy tay Lam Lăng Nguyệt, lạnh công, trách nàng không giữ gìn bản thân.

Giọng điệu nghe như oán giận của Thu Nhược Thủy lại làm cho lòng Lam Lăng Nguyệt ấm áp, chợt nhớ tới hôm qua lúc Âu Dương Mặc Thôn

phát độc mê sảng, nàng cảm thấy mình vẫn còn hạnh phúc hơn hẳn nhiều, ít nhất nàng có một mẫu thân yêu thương mình thật lòng và một đệ đệ cực kỳ đáng yêu có khả năng bảo vệ.

“Tỷ tỷ, Hạo nhi cũng làm ấm tay cho tỷ.” Tiểu Hạo nhi học Thu Nhược Thủy đặt tay Lam Lăng Nguyệt vào trong tay mình, chẳng qua tay của tỷ tỷ so với bản thân lớn gấp đôi, hẳn dùng toàn bộ lòng bàn tay béo mập của che phủ mà vẫn thừa ra rất nhiều, có chút ỉu xìu liếc sang mẫu thân đứng phía bên kia, bĩu môi: “Mẫu thân, tại sao tay mẹ có thể che hết được tay của tỷ tỷ, tay Hạo nhi lại nhỏ như vậy, không che hết được, như thế này không thể làm ấm tay giúp tỷ tỷ.”

“Bởi vì Hạo nhi mới có sáu tuổi, vẫn là một tiểu hài tử, tay nhỏ cũng là bình thường, chờ con lớn lên, tay nhỏ cũng sẽ phát triển.” Thu Nhược Thủy kiên nhẫn giải thích thắc mắc của tiểu Hạo nhi hiểu kỳ.

“Hóa ra thế, vậy tiểu Hạo nhi phải lớn thật nhanh mới có thể bảo vệ mẫu thân và tỷ tỷ được.” Tiểu Hạo nhi nghe Thu Nhược Thủy nói xong, gật đầu liên tục, đôi con mắt tinh ranh không ngừng đảo quanh, giống như đang tuyên dương hùng tâm tráng trí của chính mình vậy.

Lam Lăng Nguyệt khẽ cười xoa xoa bàn tay nhỏ của tiểu Hạo nhi, nàng càng lúc càng thích đệ đệ này, sau khi mẫu nữ đi vào sảnh trước, trong uyển vẫn vọng đến tiếng cười của ba người, cảnh sắc vô cùng ấm áp thuận hòa, thế nhưng không khí tràn ngập sức sống này lại tạo nên một sự chênh lệch rõ ràng với không khí nặng nề âm u tại Mặc uyển.

Bên trong Mặc uyển, bởi vì sự kiện đám người Đông Thanh và Hạ Ca náo loạn, bầu không khí tại Mặc uyển trở nên hết sức trầm trọng, hộ vệ canh uyển nhiều hơn gấp mấy lần so với bình thường.

“Lão gia, hai cái rương đầu người xử lý như thế nào đây, không thể đặt suốt ở trong sương phòng, dù sao cũng là thứ bẩn thỉu, thiếp thân sợ...” Kì ầu di nương ở bên cạnh xoa ít cao dược giảm đau cho Lam Lôi Ngạo, nhẹ giọng hỏi thử Lam Lôi Ngạo cách xử lý mấy cái thứ ô uế kia đi, đáng lẽ hôm qua nên hỏi luôn, chỉ là sau khi huyết đạo của Lam Lôi Ngạo khai mở thì eo lại bị đau, cổ cũng vì cúi đầu thời gian dài nên bị trẹo, tối qua đã ba

lần nổi trận lôi đình, khiến bà còn chưa kịp mở miệng đã phải nuốt trôi câu nói.

“Mấy thứ đó không nhanh xử lý đi, chẳng lẽ còn muốn ta cúng bái chúng nó sao, loại chuyện này còn phải hỏi ta, Kìêu di nương người càng lúc càng không làm nên tích sự gì.” Không nhắc tới thì thôi, hễ cứ nhắc tới cái gọi là hủ lễ của Lam Lăng Nguyệt, cơn giận trong Lam Lôi Ngạo lại nổi lên bùng bùng, một đám phế vật vô dụng, thật sự là trộm gà bắt thành lại còn mất nắm thóc, không giết được Lam Lăng Nguyệt, còn khiến thân thể bị thương tật.

Lam Lôi Ngạo hơi tức giận, nơi cổ liền đau đớn kịch liệt, hiện tại hắn đầu không thể nâng, eo không thể cử động được, chỉ có thể nằm trên giường tĩnh dưỡng, quả thật năm nay hắn phạm Thái Tuế, chưa được nửa tháng đã phải nằm trên giường tĩnh dưỡng hai lần, hắn thật có chút hơi lo lắng cho những cửa hàng kia.

“Lão gia người đừng tức giận, thiếp thân biết nên làm thế nào, ngài cứ tĩnh dưỡng tiếp đi, thiếp thân sẽ phái người xử lý triệt để, bảo đảm không để lại một chút dấu vết nào.” Lam Lôi Ngạo bất ngờ nổi giận khiến Kìêu di nương bị dọa đến hoa dung thất sắc, bà không thể để Lam Lôi Ngạo chán ghét mình được, cho nên làm ra thần tình tiêu tức phụ, chớp rơi vài giọt nước mắt, suy tính đoạt lấy niềm thương tiếc trong Lam Lôi Ngạo.

“Thực sự là ngu phụ, chuẩn bị cho ta y thập*, ta tới chỗ Hoa di nương tĩnh dưỡng, nhìn thấy bộ dạng này của người là cảm thấy phiền toái rồi, chờ ta chết thì người hãy khóc.” Tiếc rằng nước mắt Kìêu di nương không đổi lấy được sự thương tiếc của Lam Lôi Ngạo như ngày thường, thay vào đó chính là nỗi nhục nhã còn khó nghe hơn.

(Y thập: dạng ghế tựa có người khiêng.)

Kìêu di nương siết chặt nắm tay trong áo, tự nói với bản thân phải nhẫn nhịn, chỉ cần chịu đựng một khắc sóng sẽ yên gió sẽ lặng, nhưng nghĩ đến ông ta muốn tới chỗ holly tinh Hoa di nương trong lòng bà ghen ức, bà chịu vì ông mà đến sống nơi đất ruộng này, ông ta không cần hỏi han bà thì thôi, còn đối xử với bà như vậy, nhưng hiện tại không phải lúc bà có thể

lên tiếng, sau khi suy đi tính lại chung quy Ki ầu di nương vẫn cảm mặt xuống đất nói: “Lão gia, ngài chờ lát, thiếp thân sẽ sai người chuẩn bị.”

Ki ầu di nương phân phó hộ vệ nâng Lam Lôi Ngạo đến uyển của Hoa di nương xong, tự mình phân phó người khiêng hai cái rương kia ra khỏi phủ, ở một vùng ngoại ô hẻo lánh cách đó không xa sai người hắt dầu châm lửa đốt hai cái rương, nhìn ngọn lửa bốc cháy dữ dội nhớ tới các sự việc ngày hôm qua, Ki ầu di nương dùng tay khế chạm vào vết máu từ vết thương bị khứa trên cổ hôm qua, giữa bà và Lam Lăng Nguyệt có một mối thâm cừu đại hận sâu sắc, cho dù bà có phải mất hết tất cả cũng tuyệt đối sẽ không để cho con tiện nhân Lam Lăng Nguyệt kia sống dễ chịu.

Đến tận khi hai cái rương và mười cái đầu bên trong hóa thành tro bụi, Ki ầu di nương mới dẫn theo hộ vệ trở về Lam phủ, vừa quay lại Mặc uyển đã thấy con gái Lam Ngữ Yên của mình đang vẽ tranh trong phòng, con gái của nàng vốn là tiểu thư khuê các cần kỳ thi họa tinh thông mọi thứ, chỉ vì bị Lam Lăng Nguyệt hủy hoại khiến tai phải điếc, đôi mắt đến tận bây giờ vẫn chưa khôi phục lại được toàn bộ, cuộc sống của nàng không biết bắt đầu từ đâu, Lam Lăng Nguyệt trở thành nơi bà gửi gắm toàn bộ cừu hận, còn là kẻ đã gây ra ác mộng cho bà và nữ nhi.

Ki ầu di nương vừa bước vào, Lam Ngữ Yên cuống cuống thu lại việc đang làm dở, chỉ là tay không thể nhanh hơn mắt, Ki ầu di nương đã kịp nhìn thấy bên trong bức vẽ, trên họa một nam tử tuấn mạo, nhìn tuổi tác có lẽ không hơn Yên nhi là bao.

“Yên nhi đã lớn rồi, Yên nhi thích người thiếu niên này? Tên là gì, gia cảnh thế nào?” Ki ầu di nương không ngừng trêu ghẹo Lam Ngữ Yên, quả thực Yên nhi của bà đã tới tuổi yêu rồi, cho nên ngàn vạn không thể chọn nhầm người, nữ nhân kết hôn là đại sự cả đời.

“Di nương, mẹ suy nghĩ nhiều rồi, chẳng qua con rảnh rồi, muốn vẽ tranh giết thời gian thôi.” Lam Ngữ Yên quay mặt đi, trên mặt phỉếm hồng, diễn bộ dạng thiếu nữ biết yêu vô cùng nhuần nhuyễn.

“Nha đầu ngốc, con là do ta sinh ra, con nặng nhẹ bao nhiêu ta biết rất rõ, mau nói qua cho di nương nghe nào, công tử này là con nhà ai, gia thế

hắn là không kém.” Kì ầu di nương rất hứng thú, từ lâu bà đã nghĩ tới việc sẽ giúp Yên nhi định hôn sự trước, như vậy cũng vừa hay giải quyết được suy nghĩ trong bà, vả lại theo kinh nghiệm dạy dỗ nữ nhi, công tử trong bức hoa kia chắc hẳn không phải con cái nhà bình thường.

“Huynh ấy là tiểu hầu gia Công Tôn Hạ của Công Tôn phủ, có gặp qua một lần tại yến hội, bởi vì ấn tượng sâu sắc, nên giờ mới vẽ.” Lam Ngữ Yên nhắc tới tên của Công Tôn Hạ, màu hồng trên mặt càng đậm, xem ra là nhất kiến chung tình.

“Công Tôn hầu phủ, cũng không tệ, gia thế cũng coi như vô cùng tốt, vài năm nữa con sẽ đến tuổi kết hôn, con thứ muốn gả cho tiểu Hầu gia con vợ cả của Công Tôn Hầu phủ, con phải bỏ ra không ít công phu.” Kì ầu di nương nghe đến đoạn là Công Tôn phủ, phiền lo nhiều ngày trên khuôn mặt hiện lên vài phần ý cười hiếm có, ánh mắt nữ nhi bà quả nhiên không sai, chẳng qua một thứ nữ muốn trèo cành cao không phải ngày một ngày hai là thành.

“Nữ nhi hiểu rõ, con nhất định sẽ đi châm cứu đúng hẹn, nhanh chóng chữa khỏi triệt để cái chân tàn này.” Lúc Lam Ngữ Yên nói đến chân tàn, trong con người tràn ra tia cay độc, nàng không được làm đích nữ, cũng phải sử dụng toàn bộ thủ đoạn để trèo lên người Công Tôn hạ, đến lúc đó Lam Lăng Nguyệt còn không rơi vào bàn tay của nàng, tùy ý nàng nào nhận.

Ở nơi khác bên trong Bách Thảo đường

Âu Dương Mặc Thần rời khỏi vương phủ liền chạy thẳng tới Bách Thảo đường, hắn cần phải phát tiết gấp, lòng hắn hiện tại đang tích tụ quá nhiều cảm xúc, cứ tiếp tục kìm nén nữa thì hắn không biết mình có thể chịu đựng được bao lâu, mà bằng hữu duy nhất của hắn ở Hoa đô chính là Ôn Vân Mặc.

Lúc tới Bách Thảo đường, chỉ có một được đờng mới tới đang sắc thuốc, hoàn toàn không thấy bóng dáng Ôn Vân Mặc.

(Anh đi tìm người yêu chắc =))))))

“Khách quan, người tới mua dược hay là xem bệnh.” Dược đ ồng mới tới quan sát Âu Dương Mặc Th ần, toàn thân hắc trần ngập hơi thở âm hàn, sắc mặt trắng bệch, li ền nhỏ giọng hỏi thăm mục đích đến của Âu Dương Mặc Th ần.

“Chủ tử nhà các người đâu? Hắc ở chỗ nào, ta đi tìm hắc?” Âu Dương Mặc Th ần giải thích thẳng mục đích đến.

“Chủ tử, người ở trong vườn hậu viện Bách Thảo, có c ần tôi đi thông bẩm giúp ngài trước không.” Dược đ ồng thành thực báo cáo lại hành tung của Ôn Vân Mặc.

“Không c ần, tự ta đi.” Âu Dương Mặc Th ần lấy dược kết quả mình mong muốn li ền không nói thêm nữa, quen thuộc đi qua Bách Thảo đường tới thẳng hậu viện.

Lúc này Ôn Vân Mặc đang tưới tẩm cho những cây dược thảo hắc nuôi, người luyện võ vốn có thính giác nhạy bén, Âu Dương Mặc Th ần vừa đi vào hậu viện y li ền biết người tới là ai.

“Thấp thỏm nôn nóng, Mặc Th ần người c ần một chén trà hạ hỏa trước đã.” Xoay người c ần theo bình tưới hoa bước ra khỏi Bách Thảo viên, giữu cột nhìn Âu Dương Mặc Th ần.

“Ngưng nói nhảm, mang rượu tới, b ởi ta uống rượu.” Âu Dương Mặc Th ần không quan tâm đến câu nói của Ôn Vân Mặc, ng ồi xuống ghế đá, ý bảo Ôn Vân Mặc lấy rượu ra uống.

“Sáng sớm không thích hợp uống rượu, hơn nữa sắc mặt của người tái nhợt như vậy, mấy ngày nữa sẽ là ngày độc phát của người, người vẫn nên kiêng chế chút.” Ôn Vân Mặc nhìn khuôn mặt Âu Dương Mặc Th ần, nhắc nhở hắc, nhớ tới sắp tới mười lăm tháng giêng, tri kỷ này của y lại phải chịu đựng loại thống không không phải người kia, trong lòng khó chịu, nhưng y cũng không thể làm gì được thất sắc chi độc kia.

“Hôm qua độc phát r ồi, vậy là năm nay ta đã vượt qua, nhanh đi lấy rượu, đừng l ề mà l ề ề ề nữa.” Âu Dương Mặc Th ần cau mày, hiện tại hắc

chỉ muốn uống rượu, say một trận quên trời quên đất, quên hết tất cả phiên não, thống khổ, để linh hồn được một lần giải phóng.

“Đừng vội uống rượu, sao người có thể độc phát sớm được, chuyện này trái với bình thường, thảo nào sắc mặt của người cắt không ra giọt máu, làm thế nào hôm qua sống sót qua được, để ta phân phó được đờng sắc cho người một chén thuốc bổ khí huyết uống trước.” Ôn Vân Mặc lộ ra ánh mắt kinh ngạc, thật quá quỷ dị đi, ngày độc phát luôn là mười lăm tháng giêng vậy mà lần này lại tới sớm, nhưng mà nhìn Âu Dương Mặc Thần có tâm sự đầy bụng, xem ra trong chuyện này có ẩn tình.

(gian tình thì có = v =)

“Lấy rượu cho ta trước đã.” Đáng tiếc hôm nay Âu Dương Mặc Thần và rượu thề chết không bỏ qua, ý tứ rất rõ ràng, không lấy rượu cho ta, cái gì cũng đừng hòng biết.

Ôn Vân Mặc vừa phân phó được đờng đi sắc thuốc, vừa tới một bên lôi ra bình rượu hoa mai những ấm nóng, chuẩn bị hai chén bạch ngọc đặt lên bàn đá.

“Như vậy người có thể nói rồi chứ, tại sao độc đột nhiên phát tác, có phải người ăn nhàn thứ không nên ăn ở yến hội không.” Ôn Vân Mặc nhớ Âu Dương Mặc Thần nói hôm qua phải đi tham gia yến hội trong cung, nên đoán nguyên nhân có lẽ nằm ở yến hội.

Cứ nhắc tới yến hội ngày hôm qua, Âu Dương Mặc Thần nhăn mày càng chặt hơn, ly rượu bạch ngọc trên tay càng bị bóp chặt lấy, hung hăng trút xuống một chén hoa mai những.

“Rượu của ta không uống chạy được, người nên kể chuyện đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Ôn Vân Mặc thấy Âu Dương Mặc Thần chỉ cầm đầu cầm cổ uống từ những hấn cất ử mà không thềm đề ý tới y, có chút nóng nảy.

“Hôm qua tên kia hạ tiêu dao tán vào trong rượu của ta, hôm qua ta trúng độc khiến cho độc phát sớm.” Âu Dương Mặc Thần không muốn

nhắc đến cái tên Âu Dương Diệp mà dùng xưng hô tên kia thay thế.

“Khụ khụ, ông ta hạ được người? Hồ dữ còn không ăn thịt con, lão đầu tử này thật đúng là đủ tuyệt, tiêu dao tán là tình được mạnh như kia, người còn không đi vào khuôn khổ sao.” Ôn Vân Mặc nghe đến ba từ tiêu dao tán, thiếu chút nữa phun hết sạch mai hoa nhưỡng vừa đưa vào miệng, hiệu quả mạnh như vậy, Âu Dương Mặc Thần không phải sẽ miệt mài quá độ chứ, nghĩ tới đây thậm ý liếc nhìn Âu Dương Mặc Thần một cái.

“Người nghĩ nhiều rồi, ta trốn ra được, chỉ là nhớ gặp được Lam Lăng Nguyệt bị mấy hắc y nhân tập kích, sự tình sau đó thì không nhớ rõ, tình lại lần nữa đã thấy nằm trong sương phòng Quỷ Trung đường.” Âu Dương Mặc Thần kể sơ qua chân tướng sự tình cho Ôn Vân Mặc.

“Chuyện hôm qua người trải qua có chút không tin được.” Ôn Vân Mặc nghe như lọt vào sương mù, thế nào mà lúc thì Lam Lăng Nguyệt, lúc thì Quỷ Trung đường.

“Chính vì mơ hồ như thế, nên lúc đầu ta còn cho rằng Lam Lăng Nguyệt chính là Quỷ La Sát, bởi vì tất cả quá mức trùng hợp, hơn nữa dáng dấp hai người cũng khá giống nhau, nhưng kết quả lại không phải, trong lúc ta và Quỷ La Sát tranh đấu vô tình kéo rơi mặt nạ của nàng.” Bản thân Âu Dương Mặc Thần cũng cảm thấy kỳ quái, cho tới bây giờ hắn đầu có ấn tượng không sâu đậm với nữ nhân, nhưng đối với Quỷ La Sát lại nhớ rất rõ ràng.

“Quỷ La Sát, ta cũng tiếp xúc qua, ngày đầu tiên Quỷ Trung đường khai trương ta giả thân phận bệnh nhân đi thăm thú, vậy mà lại bị đẩy văng ra ngoài, cứ thắc mắc dáng vẻ Quỷ La Sát trông như nào, còn không phải bởi vì bộ dạng hung ác mới không dám dùng mặt thật gặp người sao.” Ôn Vân Mặc dựa vào tính tình của Quỷ La Sát khi bản thân tiếp xúc mà phỏng đoán tướng mạo của nàng.

“Người lại nghĩ nhiều rồi.” Âu Dương Mặc Thần lạnh lùng đáp trả Ôn Vân Mặc một câu, dung nhan của Quỷ La Sát dùng yêu mị để hình dung cũng không phải là quá.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Không Phải Người Thích Nàng Ấy Chứ?

“Không phải người thích nàng ấy chứ?” Ôn Vân Mặc thấy khi Âu Dương Mặc Thần nhắc tới Quỷ La Sát nét mặt không âm lãnh như vừa rồi, nhất thời xẹt qua một tia kinh ngạc, hiếm lắm mới thấy được tòa núi băng Âu Dương Mặc Thần này cũng có lúc phải tan chảy vì mỹ nhân, liền trên ghẹo chất vấn.

“Bách Thảo đường của người không muốn ở lại Hoa đô nữa phải không, từ bao giờ người trở nên thích buôn chuyện đến vậy, ta không thích bất cứ ai, người cũng không phải không hiểu rõ tình trạng thân thể ta, căn bản sống không quá 23 tuổi.” Âu Dương Mặc Thần hung dữ trừng mắt nhìn Ôn Vân Mặc, lời nói đùa này thật sự chẳng buồn cười chút nào, tình trạng cơ thể của hắn đã định ra kiếp này vô duyên với bất kỳ nữ nhân nào.

Ôn Vân Mặc nhìn Âu Dương Mặc Thần im lặng uống rượu mà thở dài, từ trước tới nay hắn đầu chôn giấu trái tim mình thật sâu, chưa từng nghĩ sẽ mở lòng bản thân, vốn là một kẻ kiêu ngạo mang trong mình trái tim yếu đuối, lại gắng gượng biến chính mình thành một vương gia máu lạnh giết người không chớp mắt, tiếc rằng trời xanh đổ kỵ anh tài, đến thời điểm hiện tại độc trong người Âu Dương Mặc Thần cũng đã hết đường cứu chữa, y cũng lật xem không ít y thuật, lại đối với thất sắc cổ độc hiểu biết nửa vơi, trong lịch sử ghi chép cũng chỉ viết ngắn gọn, chỉ biết đây là một loại cấm thuật.

“Ôn Vân Mặc, ta tới tìm người là để b ả ta uống rượu giải s ầu, người ngược lại thì hay lắm, một mình buồn chán đến phát ngấy r ấ.” Âu Dương Mặc Thần lại rót cho bản thân một ly rượu nhưng thấy Ôn Vân Mặc đứng ở tại chỗ, khẽ nhíu mày đùa cợt.

“Ta đâu có coi khinh vấn đề của người, có người mới xem thường ta ý, tới, ai sợ ai, hôm nay xem ai say trước nào.” Mạch suy nghĩ của Ôn Vân Mặc bị Âu Dương Mặc Thần cắt ngang trở về, vô cùng khinh bỉ lườm nguýt Âu Dương Mặc Thần, không ngờ bản thân mình cũng có lúc bị Âu Dương Mặc Thần khinh bỉ.

Âu Dương Mặc Thần và Ôn Vân Mặc càng uống càng nhiều, vốn Ôn Vân Mặc còn có thể khống chế được tình hình, chẳng qua đến cuối cùng chính bản thân y uống đến trời đất quay cuồng, Âu Dương Mặc Thần tốt hơn, dù sao quanh năm hẩn uống rượu mạnh, tửu lượng vô cùng tốt, lúc Ôn Vân Mặc Thần say gục xuống, hẩn liền đứng dậy, lúc này cũng có chút bay bổng, hơi men bốc lên khiến khuôn mặt tái nhợt của hẩn ửng lên sắc đỏ, thứ cảm giác này thật tuyệt, hẩn thích loại cảm giác này, đây coi như lần đầu tiên trong mười bảy năm qua hẩn buông thả như vậy.

“Tới, uống tiếp, để người xem thường ta, hôm nay ta sẽ cho người say mèm.” Ôn Vân Mặc trong cơn say mê man vẫn không quên chuốc say Âu Dương Mặc Thần, xem ra lần này thật sự bị đả kích nặng nề.

“Rượu vị quá kém.” Âu Dương Mặc Thần lạnh giọng đánh giá Ôn Vân Mặc sau đó có chút loạng choạng đi về phía cửa chính của Bách Thảo đường.

Tới cửa chính Bách Thảo đường, dược đờng vừa sắc xong thuốc thuận tiện đang bung thuốc gọi Âu Dương Mặc Thần lại, không để ý tới chén thuốc nóng bốc vôi.

“Công tử, ngài chờ chút, đây là chút thuốc sắc chủ tử tặng ngài bổ khí huyết, ngài cần uống rồi hãy đi.” Dược đờng mới tới không màng đến bát thuốc nóng bỏng tay, kiên quyết đưa chén thuốc bốc hơi nghi ngút cho Âu Dương Mặc Thần.

Âu Dương Mặc Thần chau mày, hẩn không thích ngửi vị đắng, đặc biệt ghét uống mấy loại thuốc kiểu này, bởi vì tác dụng không lớn, thế nhưng khi hẩn nhìn thấy phần tay bị bỏng đỏ của dược đờng, chung quy không thốt ra nổi lời từ chối, tiếp nhận chén nhỏ, thối thối dược thang nóng hổi, một ngụm uống vào rồi đưa lại chén canh cho dược đờng.

“Ta đi đây, người chăm sóc chủ tử nhà người đi.” Đưa lại chén canh cho được đ^đng, Âu Dương Mặc Th^hần không quên nh^hỉ lại một câu cho được đ^đng, thân thể lão đảo mất thăng bằng bước ra khỏi Bách Thảo đường.

Hiện tại đã sắp tới trưa, Âu Dương Mặc Th^hần đi vô định trên đường lớn, vị đắng trong thuốc khiến h^hắn vô cùng khó chịu, bên cạnh đ^đấy h^hắn còn cảm giác được có người đang theo dõi đằng sau, không khỏi bước nhanh hơn, h^hắn trái lại muốn xem ai ăn gan hùm dám theo dõi h^hắn.

Lòng vòng trong những con đường nhỏ quanh co uốn lượn một lúc lâu, Âu Dương Mặc Th^hần rẽ ngoặt vào một góc ẩn n^hấp, mà lúc này mấy tên theo dõi h^hắn luôn theo sát Âu Dương Mặc Th^hần, bất quá một giây không cẩn thận li^lền mất dấu, lại không quen thuộc đường đi, chính tại lúc đang suy nghĩ phân công nhau tìm kiếm tung tích Âu Dương Mặc Th^hần như nào, Âu Dương Mặc Th^hần từ trong chỗ rẽ bước ra, vài bước li^lền tới gần ba người theo dõi h^hắn.

“Nói, các người là ai, tại sao muốn theo dõi ta?” Tay phải Âu Dương Mặc Th^hần bóp chặt yết h^hầu của một tên trong số đó, không kìm được tăng lực khiến gã hít thở càng thêm khó khăn.

“Vương gia tha mạng, chúng th^hần là đại nội thị vệ, đây là yêu bài của chúng th^hần.” Hai gã còn lại nhao nhao quỳ xuống thỉnh tội, càng sợ vương gia không tin mình, li^lền cuống quýt dâng lên yêu bài của mỗi người.

Âu Dương Mặc Th^hần quét qua một vòng yêu bài, xác nhận xuất thân từ hoàng cung, li^lền thả lỏng tay phải, thế nhưng hàn ý trên người chỉ tăng thêm chứ không giảm.

“Ông ta sai các người theo dõi ta làm cái gì, chẳng lẽ còn sợ bản vương mưu phản đe dọa tới hoàng vị của ông ta?” Con người Âu Dương Mặc Th^hần co lại, khóe miệng nhếch lên một nụ cười chế nhạo, h^hắn không cho rằng tên kia bởi vì lo lắng cho h^hắn, tên đó chỉ quan tâm đến bản thân ông ta mà thôi.

“Vương gia ngài hiểu lắm hoàng thượng rồi, trước khi ba người nô tài xuất cung, hoàng thượng cố ý dẫn dò sai chúng thần tập trung kiểm tra thân thể của ngài có bị dục hôm qua gây tổn thương hay không thôi, hoàng thượng vô cùng quan tâm đến vương gia ngài.” Một gã trong đám thị vệ bước lên trước một bước, gấp gáp thành khăn rồi bắm toàn bộ lời hoàng thượng nói cho Âu Dương Mặc Thần.

Nghe tới hai chữ quan tâm, sắc mặt Âu Dương Mặc Thần chỉ có thể dùng từ tầm tối để hình dung, hần nghi hoặc hai chữ quan tâm này từ miệng kẻ đó phun ra, ông ta không cảm thấy hồ thẹn sao.

“Quay về chuyển lời cho ông ta, sống chết của bản vương không có bất cứ quan hệ gì đến ông ta, nếu ba người còn theo ta, ta không để ý mà biến hôm nay thành ngày giỗ của các người đâu.” Âu Dương Mặc Thần lười nhai lời, sửa sang lại ống tay áo vừa bị làm nhàu, rồi xoay người rời khỏi, để lại bóng lưng băng lãnh lại cho ba người.

Thẳng đến khi Âu Dương Mặc Thần đi xa, ba thị vệ này mới hít thở bình thường, ban này cảm giác như nghẹt thở, cặp mắt lạnh như băng khiến cho ba kẻ đã quá quen thuộc với những sự kiện lớn cũng phải rùng mình ớn lạnh, bị vương gia phát hiện, bọn họ chỉ có thể dừng hành động rồi cung phục mệnh.

Phía bên trong Lam phủ

Lam Lăng Nguyệt dùng xong đèn ăn sáng, liền trở về Nguyệt Thanh uyển, về tới nơi, Nguyệt Trúc vui mừng tiến lên tiếp đón, bởi vì nàng không thấy hai nha hoàn kia bên người tiểu thư nữa, vất vả lắm nàng mới có thể có cơ hội biểu hiện trước mặt tiểu thư, tất nhiên vui vẻ rồi.

“Tiểu thư, người đã về rồi, có dùng bữa không? Cần em đi chuẩn bị cho người một chút không?” Nguyệt Trúc vừa tiến lên liền ríu rít không ngừng, bởi vì hôm qua nàng luôn ở trong Nguyệt Thanh uyển bận bịu một ít việc vặt, cũng không ra khỏi uyển tử nên không hề hay biết chuyện hai nha hoàn của tiểu thư đại náo Mặc uyển.

“Ta ăn ở chỗ mẫu thân rồi, người bạn thì lui xuống đi, ta về phòng tìm vài thứ.” Hiện tại tâm trí Lam Lăng Nguyệt đang suy nghĩ phương án đi đâu trị về sau cho Hạo nhi nên không kiêng dè Nguyệt Trúc nhiều như trước.

Nguyệt Trúc thấy tiểu thư tựa như đang suy nghĩ chuyện gì, thuận miệng liền nói qua loa vài câu với mình, mặc dù trong lòng nàng có chút khó chịu, nhưng nàng vẫn là người biết nguyên tắc nên không nhiều lời lui xuống làm tiếp việc đang dở.

Lam Lăng Nguyệt trở lại phòng lấy ra cuốn y tuyệt bảo điển* lật xem cách chữa trị cho thân thể yếu ớt nhiều bệnh của tiểu Hạo nhi, dù sao thằng bé vẫn là tiểu hài tử sáu tuổi, không thể dùng quá nhiều các thuốc có thành phần quá cao, chỉ cần dính đến chữ dược sẽ có ba phần độc, mặt khác sẽ kích thích đến vị trí nào đó trên cơ thể, cho nên nàng vẫn quyết định dùng cách chữa bệnh bằng đường ăn uống kết hợp với châm cứu vật lý trị liệu. Vội lật xem có dược thiện* nào áp dụng được vào thực tế thích hợp cho Hạo nhi không, không có ghi chép nào trên y tuyệt bảo điển, Lam Lăng Nguyệt bèn tiếp tục lục lợi trong đồng hành lý của nàng, tính tìm bản sao viết tay mà Hắc Phong cho mình, trên đó hình như có bản ghi chép.

(Dược thiện: Điều trị: thức ăn không những nuôi dưỡng cho cơ thể, mà còn giúp ích trong việc trị bệnh.

Y tuyệt bảo điển: sách quý về y thuật có một không hai.)

Hành lý bị chính mình lục lợi lung tung bừa bãi, trên bàn cũng để các thể loại kì dị cổ quái, cũng có đồ chơi nhỏ do chính nàng nghiên cứu chế tạo.

“Cộc cộc ---- tiểu thư, ta là Trang ma ma đây, ta có thể vào không.” Theo tiếng gõ cửa vừa phải, bên ngoài truyền đến giọng nói của Trang ma ma.

“Vào được ạ.” Lam Lăng Nguyệt không thèm dọn dẹp lại cái bàn lộn xộn, đã đồng ý cho Trang ma ma tiến vào.

Sau khi Trang ma ma được Lam Lăng Nguyệt cho phép, liền mở cửa đi vào, vừa vào cửa đập vào mắt là quang cảnh bừa bãi, đảo mắt một vòng, cặp mắt nhảy bén của Trang ma ma đưa mắt tới miếng ngọc bội đặt cạnh quả cầu thủy tinh, mặt biến sắc.

“Ma ma, người làm sao thế, sao sắc mặt trở nên khó coi như vậy? Mặc bệnh ư?” Lam Lăng Nguyệt thấy sắc mặt Trang ma ma có chút khó coi, tưởng nhầm là bà mắc bệnh, nhanh tay chuẩn bị bắt mạch cho bà, dù sao bà cũng coi như là người thân của mình, nàng không muốn bà xảy ra chuyện gì.

“Tiểu thư, ta không sao, chỉ là tại sao người có thể nhét ngọc bội bên người cùng với mấy cái thứ linh tinh này, nhớ đâu lát nữa lúc dọn dẹp không cẩn thận vứt bỏ sẽ rất phiền phức.” Trang ma ma nhẹ giọng nhắc nhở Lam Lăng Nguyệt ngọc bội không thể vứt lung tung.

Bấy giờ Lam Lăng Nguyệt mới hiểu hóa ra sắc mặt Trang ma ma đại biến có liên quan tới ngọc bội bên người của nàng, miếng ngọc bội này nàng vẫn luôn đặt ở nơi sâu nhất trong đồng hành lý, năm năm học nghệ ở Thiên Sơn tông chưa một lần lấy ra, nàng nhớ lời căn dặn của Trang ma ma, bất quá năm năm trôi qua, Trang ma ma nhìn lại miếng ngọc bội này vẫn khiếp sợ như cũ, chẳng lẽ bên trong miếng ngọc bội cất giấu bí mật không thể cho ai biết, bất quá miếng ngọc bội này bàn về chất lượng cũng không thuộc hàng vô giá, chất lượng ngọc tối đa vào tầm trên trung bình.

“Ma ma, năm năm trước người nói miếng ngọc bội này rất quan trọng, bảo ta bảo quản bên người, năm năm sau, ngọc bội trong lúc bị ta vô tình đặt trên mặt bàn, ngài vẫn khiếp sợ như cũ, chẳng lẽ bên trong ngọc bội này có bảo đồ kho báu gì hay sao mà người cứ nơm nớp lo sợ như thế?” Lam Lăng Nguyệt bóng gió dò hỏi Trang ma ma, cố gắng moi chút gì đó từ bà, Trang ma ma không phải hạng người dễ dàng để lộ bí mật, bà đã không muốn nói cho dù ép buộc bà cũng sẽ không hé răng nửa lời.

“Tiểu thư, người ngây thơ quá đi, lại còn tham tiền nữa, miếng ngọc bội này có thể có bí mật gì chứ, chẳng qua đạo sĩ năm đó nói rằng ngọc là vật biểu trưng cho tên gọi của người, ma ma mới sợ người làm mất.” Đôi mắt

Trang ma ma rối rắm phức tạp, nhưng lúc nói chuyện lại cố ý nhìn thẳng vào tiểu thư, để xem nàng nhận ra được đi đâu rồi.

“Người nói sau khi ta lớn lên sẽ nói hết mọi thứ cho ta biết, hiện giờ ta đã trưởng thành, nhưng đến một chữ người cũng chẳng tiết lộ, gần đây ta thường xuyên nằm mơ, mơ thấy một nữ hài đưa lưng về phía ta mà khóc, ta chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng chứ không nhìn thấy gương mặt bé gái, cảnh tượng trong mơ có núi có sông, lung linh như tiên cảnh, nếu quả thật chỉ là giấc mộng vì sao đưa bé xuất hiện thường xuyên, nhưng nếu không phải mơ, vậy là cái gì?” Lam Lăng Nguyệt thở dài, nàng không rõ vì sao bí mật quanh nàng càng giải càng chặt chẽ, nàng không thích nơi tối tăm sương mù dày đặc, càng không thích bị người áp chế.

Quả nhiên lời của Lam Lăng Nguyệt khiến Trang ma ma luôn im lặng hiện lên một tia cảnh giác, xem ra sau khi nhan sắc tiểu thư khôi phục, ký ức bị nhiếp hồn khúc* tác động phong bế theo đó mà phá bỏ, chẳng qua không biết khi nào thì tiểu thư sẽ nhớ ra sự việc trước năm năm tuổi, xem ra bà nên đẩy nhanh tiến độ, từ sau lần bị trọng thương mười năm trước, trong mười năm này nguyên khí vẫn chưa hoàn toàn khôi phục.

(Nhiếp hồn khúc: một dạng thôi miên bằng tiếng nhạc.)

“Ma ma, chẳng lẽ ta muốn cuộc đời của ta phải minh bạch rõ ràng khó khăn vậy sao, rốt cuộc tất cả là vì cái gì, ta không phải một con nhóc con nũa, hai năm qua ta tự tạo dựng cho mình một thế lực riêng, tự ta tạo lập ra Quỷ Trung đường, hơn nữa trong năm ngày tháng giêng ta đã chuyển dịch thế lực từ Hỏa Linh quốc đến Kim Hoa quốc, ta có năng lực bảo vệ bất cứ ai ta cần phải bảo vệ.” Lam Lăng Nguyệt thấy Trang ma ma vẫn không nói một lời không khỏi có chút nôn nóng, thẳng thắn nói ra thế lực của bản thân để chứng minh thực lực của chính mình.

“Ma ma biết người đã có thế lực cho riêng mình, cũng biết tiểu thư nhà ta có thể một mình đảm đương một phương, mẫu rất vui mừng, tiểu thư vẫn chưa đến kê lễ, chờ qua sinh nhật mười lăm tuổi mới thực sự là người lớn.” Trang ma ma vẫn lắc lắc đầu, bà từng lập lời thề sẽ bảo hộ tiểu thư bình an cho đến ngày kê lễ của nàng, cho nên bà không thể nuốt lời.

(Kê lễ: tức lễ cài trâm. Khi người con gái thời xưa đến tuổi trưởng thành sẽ làm lễ cài trâm, còn bao nhiêu tuổi được tính là trưởng thành thì tùy vào quy định của mỗi triều đại, như trong truyện thì tính 15 là tuổi làm kê lễ.)

“Được rồi, vậy ta sẽ đợi thêm nửa năm nữa, dù sao ta đã chờ được năm năm rồi không phải sao? Vậy mẫu đến tìm ta có chuyện gì?” Lam Lăng Nguyệt có chút hụt hẫng, nhưng cũng không ép buộc Trang ma ma, dù sao bản thân nàng hiện tại cũng đã phải người bắt tay đi đầu tra sự tình của chín năm trước, cái gì đến sẽ đến.

“Ngày hôm qua tiểu thư bị tấn côn g sao? Có bị thương không, hôm qua lão nô nghe thấy hai người Hạ Ca và Đông Thanh khiêng hai cái rương đại náo Mặc uyển.” Trang ma ma nghe được tin tức tiểu thư trở về từ Nguyệt Trúc, liền buong đồng rau đang rửa, cởi bộ đồ thô sơ ra vội tìm tiểu thư.

“Ta không bị thương, mấy tên thích khách đó không biết lượng sức, hôm qua ta ra lệnh Đông Thanh và Hạ Ca giao cho Lam Lôi Ngạo đầu của mười tên thích khách, hôm qua ta nghe Đông Thanh kể, nàng còn hành hạ Lam Lôi Ngạo và Kiêu di nương lên bờ xuống ruộng.” Lam Lăng Nguyệt kể qua loa chuyện ngày hôm qua, hơi nhấn mạnh vào phần hồi lễ đem tặng, nhưng phần trọng lễ nàng tặng cho Lam Lôi Ngạo sẽ khiến cả đời này của ông ta không quên nổi.

“Không bị thương là tốt rồi, sau này tiểu thư làm việc cẩn thận một chút, hôm qua lão nô nghe nói kinh động tới cả quan binh, nhưng lại không hề lục soát, chắc hẳn Lam Lôi Ngạo biết bản thân đuối lý nên không dám mang ra hai cái rương khiến ông ta phải khiếp sợ kia.” Trang ma ma biết Lam Lăng Nguyệt không bị thương, trái tim treo lơ lửng cũng được đặt xuống, xem ra bà phải tìm cơ hội dạy dỗ lại tên Lam Lôi Ngạo một trận, lại dám có ý đồ bất chính, thật sự chán sống.

“Ma ma yên tâm, ta làm việc có chừng có mực, phải rồi, mẫu có tìm hiểu chút gì về được thiện không, người biết thân thể Hạo nhi từ nhỏ đã yếu ớt, ta nghĩ chữa trị cho thằng bé bằng cách phối hợp ăn uống với châm cứu, Hắc Phong sư thúc đã tặng cho ta bản viết tay tốt nhất, nhưng ta tìm

không thấy, ta đối với mấy cái này cũng không hiểu biết rõ, mấy cái được thiện trong thư tịch cơ bản cũng có, nhưng rất chung chung, đoán chừng đối với thân thể Hạo nhi không có tác dụng lớn trong đi ầu trị.” Trang ma ma lắc đầu, bà đối với phương diện này hoàn toàn không am hiểu.

Lam Lăng Nguyệt bất đắc dĩ đành phải lục lợi tiếp đống hành lý của mình, nàng nhớ bản thân rõ ràng để phía sau y tuyết bảo điển, sao lại không thấy đâu?

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Bộ Mặt Khác Của Trang Ma Ma

Lam Lăng Nguyệt mất gần như hơn nửa ngày lục tung mọi thứ để tìm bản sao chép tay, rốt cuộc tìm ra được nó nằm ở lớp phía trong của một bộ y phục, có lẽ tại hôm nào đó bản thân đọc xong quên đặt lại chỗ cũ, tuy rằng mất công mất sức hơn nửa ngày trời nhưng cũng không hản lãng phí lắm, ít ra vẫn có thu hoạch.

Bên trong danh sách món ăn liên quan đến chữa trị thể chất yếu nhiều bệnh có nước đường hạt dẻ, cá chình chưng củ từ cùng một loạt dược thiện đều có tác dụng bổ khí huyết tăng cường miễn dịch, nhìn qua một chút, Lam Lăng Nguyệt nhanh chóng chép một ít phương pháp chế biến dược thiện trong đó cùng với số lượng ra một bản rồi sai Nguyệt Trúc đến Vân Thanh uyển đưa cho mẫu thân, ý bảo bà dựa theo dược thiện trên này mà cho Hạo nhi ăn, so với thường xuyên uống thuốc tốt cho thân thể hơn.

Hôm đó Lam Lăng Nguyệt dành gần hết buổi trưa ở trong phòng ngũ nghiên cứu huyết vị cùng với phương án vật lý trị liệu thể nào cho tiểu Hạo nhi, dù sao có một đệ đệ như vậy, nếu muốn trong khoảng thời gian một tháng nhanh chóng cải thiện thân thể thẳng bé thật tốt, quả thật có chút khó khăn, dù sao tuổi của nó còn nhỏ, khó có thể chịu đựng được đau đớn quá lớn, cũng may thân thể Hạo nhi không tính là quá kém, nhưng hàn khí trong cơ thể rất nặng, chắc hẳn thời gian mang thai hàn khí xâm nhập theo ngũ ần bệnh.

Rất nhanh đã tới hoàng hôn, dùng xong bữa tối, Lam Lăng Nguyệt liền chìm vào giấc ngủ, bởi mấy ngày gần đây luôn mơ thấy ác mộng, ngủ chập chờn, cho nên trước khi ngủ đã biết cách dùng hương ngưng thần thúc đẩy khiến chất lượng giấc ngủ được nâng cao.

Còn Trang ma ma thừa dịp đêm khuya vắng người, mọi người đang say ngủ, đổi sang bộ y phục dạ hành* thò đầu từ trong phòng ra, quan sát bên trong Nguyệt Thanh uyển im ắng không bóng người liền tung mình bay lên mái hiên, hôm nay sau khi biết được chuyện xảy ra ngày hôm qua từ tiểu thư, bà nhanh chóng thăm dò hành tung hôm nay của Lam Lôi Ngạo cùng với hiện tại ông ta đang ở trong uyển nào, đã chín năm rồi bà chưa mặc lại bộ y phục dạ hành này, giờ đây bộ đồ có vẻ hơi rộng rãi, lưng cũng trở nên hơi gù.

(Dạ hành y: đồ dùng để hoạt động vào ban đêm.)

Do Bích Thủy uyển của Hoa di nương chỉ cách Nguyệt Thanh uyển một cái đầm Bích Thủy, cho nên Trang ma ma cũng không mất nhiều thời gian đã tới phía trên mái hiên Bích Thủy uyển, lúc này bên trong Bích Thủy uyển cũng chỉ có gian phòng của Hoa di nương hắt ra ánh nến, Trang ma ma thở ra một hơi dài, nhẹ nhàng giẫm lên từng mái hiên, đến phía trên mái hiên gian phòng Hoa di nương, gỡ vài mảnh ngói muốn dò xét tình hình bên trong.

Xuyên qua tia sáng yếu ớt, chỉ loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong màn.

“Lão gia, sao hôm nay người lại bỏ thời gian tới nơi ở tiện thiếp, đầu gối tiện thiếp đến giờ vẫn còn đau nhức đây này.” Hoa di nương hờn dỗi ôm đầu gối của mình, trong giọng tràn đầy oan ức.

“Được rồi, mau ngủ đi, hôm ấy lão gia ta cũng bất lực, mấu thân đã lên tiếng, ta cũng không thể cãi lại lão nhân gia bà, hôm nay mệt mỏi lắm rồi, ta đến chỗ nàng là để nghỉ ngơi, chờ thân thể lão gia tốt hơn, mới tiếp tục yêu thương nàng được.” Giọng điệu Lam Lôi Ngạo so với lúc trách mắng Kìêu di nương ban sáng không biết dịu dàng gấp bao lần, nhưng hiện tại bản thân ông bận bù đầu ra, còn sức lực nào mà nghe Hoa di nương kể khổ.

Lời tán tỉnh của hai người trong phòng khiến Trang ma ma chói tai vô cùng, Lam Lôi Ngạo bị thương đến như vậy rồi mà vẫn ngựa quen đường cũ. Thối ổng trúc chứa khói mê qua lớp ngói bị tháo dỡ, chờ đến khi hai

người trúng thuốc mê man, Trang ma ma che kín mặt, dùng kiếm sắc bô đôi khóa cửa phòng, lặng lẽ lén vào.

Dù sao thời gian eo hẹp, Trang ma ma không có nhiều thời giờ để lãng phí, dùng nội lực kéo Lam Lôi Ngạo đang hôn mê xuống dưới giường, để thân thể hắn xiêu vẹo dựa vào giường sau đó cầm lên ấm trà trên bàn, bắt đầu đổ nước lên người Lam Lôi Ngạo, loại mê dược này chỉ làm người ta nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ, nhưng gặp nước lạnh sẽ tỉnh táo ngay lập tức.

Lam Lôi Ngạo thành linh bị nước lạnh kích thích, y phục toàn thân ướt đẫm, dù sao cũng đang là trời đông giá rét, đột ngột phát lạnh khiến ông ta run rẩy, mở cặp mắt bị nước trà hắt ướt, ngẩng đầu lên nhìn thấy hắc y nhân đứng trước mặt mình, vẻ mặt kinh hoàng, chực há mồm chuẩn bị hô cứu mạng, bất chợt một viên dược hoàn lục sắc bay chuẩn xác vào trong cổ họng.

Trang ma ma tách cầm dưới của Lam Lôi Ngạo, đổ toàn bộ số nước trà còn sót lại vào miệng Lam Lôi Ngạo.

“Bây giờ ngươi có thể hô, một giây sau khi hô cái mạng của ngươi đã thuộc về Diêm Vương rồi.” Trang ma ma cầm kiếm sắc trong tay đặt ngay tại cổ Lam Lôi Ngạo, trong con ngươi phát ra luồng sát ý khiến người ta không rét mà run.

“Rốt cuộc ngươi là ai, đêm khuya đến Lam phủ ta là muốn tìên hay muốn mạng, Lam mỗ ta chưa bao giờ gây thù kết oán với ai cả.” Lam Lôi Ngạo chật vật lấy hơi, trong lời nói mơ hồ mang theo nỗi sợ hãi, cũng không biết bản thân vừa nuốt phải cái gì, đành lấy tĩnh chế động, trước tiên thăm dò xem lai lịch của kẻ này.

“Lam Lôi Ngạo, ngươi còn nhớ chuyện xảy ra vào mừng bảy tháng bảy chín năm trước không? Đã quên lời cảnh cáo của ta rồi sao?” Trang ma ma đề thấp âm điệu, dùng âm sắc khó phân biệt nam nữ chất vấn Lam Lôi Ngạo, sát khí trên người càng lúc càng tăng.

Lam Lôi Ngạo nghe đến ngày mừng bảy tháng bảy thì sắc mặt đột biến, ngày đó xảy ra rất nhiều chuyện, ngày đó cũng có kẻ hắc y nhân đối diện nhìn mình như vậy, khác biệt chính là, trên mũi đao của hắc y nhân kia vào chín năm trước tấm đậy máu tươi.

“Cảnh cáo của cao nhân, Lam mỗ chưa bao giờ quên, ta đối với con bé rất tốt, được hầu hạ ăn ngon, còn cho con bé học nghệ, hiện tại coi như nó võ nghệ đầy mình.” Lam Lôi Ngạo tự cho là thông minh đổi trắng thay đen, không ngờ chín năm trôi qua, vậy mà hắc y nhân này một lần nữa xuất hiện, hơn nữa mỗi lần xuất hiện đều khiến người ta có một loại ảo giác khiếp sợ không dứt, bất quá tại sao hắn lại quan tâm đến nghịch nữ Lam Lăng Nguyệt đến vậy, trong con người không khỏi lộ ra một tia nghi hoặc, nếu kẻ này không xuất hiện lần nữa, ông hầu như đã quên mất cái đêm kinh hoàng đó.

“Phải không?” Trang ma ma vừa nói vừa tăng lực vào kiếm sắc trên tay, tựa như một giây sau là có thể trực tiếp lấy cái mạng chó của Lam Lôi Ngạo.

“Cao nhân tha mạng, quả thật Lam mỗ không có ý nghĩ muốn giết nó, nhưng mà chẳng qua nhất thời hồ đồ, con bé cũng không bị thương chút nào, trái lại Lam mỗ lại bị thương tổn cả người, bây giờ vẫn đang tĩnh dưỡng, những lời Lam mỗ nói đều là sự thật, lần này tuyệt đối không có tí chút nào qua loa lấy lệ.” Lam Lôi Ngạo ý thức được bản thân cách nguy hiểm gần một bước, liền cuống cuồng sửa miệng, trong lòng thầm nói quả nhiên hắc y nhân này muốn đòi mạng, dường như cái gì hắn cũng biết, chỉ là cố ý dụ chính ông tiến vào.

“Lam Lôi Ngạo, nếu như ta muốn giết người, cho dù người dùng thiên binh vạn mã cũng không ngăn nổi đâu, lần này ta cảnh cáo người, sau này còn dám có suy nghĩ không đúng mực, vậy người chờ người trong Lam gia nhật xác giúp người đi.” Trong đôi mắt Trang ma ma ánh lên vẻ khát máu, bà có thể khoan dung cho tên này chín năm lạnh nhạt với xem thường tiều thư, nhưng bà quyết không cho phép ông ta gây nguy hiểm đến tính mạng của nàng.

“Dạ dạ, tì ền bõĩ, Lam mỗ sẽ tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận, tuyệt đối sẽ không làm ra việc gì vượt quá giới hạn, xin ngài cho ta thêm một cơ hội chuộc tội.” Trên mặt Lam Lôi Ngạo toát mồ hôi lạnh, hôm qua ần ĩ như vậy ông nào dám tùy tiện đi đối phó Lam Lăng Nguyệt, ông vốn muốn đợi mọi việc lắng xuống sau đó sẽ sai người đi ầu tra nội tình mấy năm gần đây của Lam Lăng Nguyệt, nhưng theo quan sát, ông vẫn nên ngừng một thời gian, dù sao trước mắt xuất hiện lại hắc y nhân biến mất vào chín năm trước.

“Hôm nay đầu chó của người vẫn để lại trên thân thể người, nếu như tái phạm lần nữa, tự người hiểu rõ.” Trang ma ma cố ý cầm kiếm sắc trong tay lượn quanh đầu Lam Lôi Ngạo, xoay người chuẩn bị rời khỏi, bị Lam Lôi Ngạo gọi lại.

“Cao nhân, dừng chân một lát, ngài vừa cho ta uống thứ gì vậy, có thể ban thuốc giải cho ta được không.” Lam Lôi Ngạo giống như chân chó quỳ gối trước mặt Trang ma ma, cầu xin bà cho mình giải độc.

“Loại độc Thất Hồn đan khó giải, mười lăm ngày phải dùng thuốc giải một lần, người mạo phạm cảnh cáo của ta, đây là trừng phạt, người tốt nhất an phận thủ thường, như vậy sau mười lăm ngày ta sẽ biếu tặng thuốc giải, bằng không sau mười lăm ngày độc phát, đến lúc đó nổi điên đến mức độ nào, tự mình tưởng tượng.” Nói xong, Trang ma ma lạnh nhạt nhìn xuống Lam Lôi Ngạo đang quỳ trước mình, một cước đá văng ra, phi thân ra khỏi gian phòng.

Lúc này cửa phòng mở toang, gió lạnh tràn vào, Lam Lôi Ngạo bị đá nằm bõ trên mặt đất, y phục ướt đẫm, cộng thêm gió lạnh khiến cái lạnh càng thấm vào xương thịt, Lam Lôi Ngạo ông một đời ngạo nghễ cuối cùng vẫn bị người bắt thóp, nghĩ tới bản thân từ đó trở thành con rối trong tay người khác, tức thì ông cảm thấy lạnh buốt sống lưng.

Trang ma ma cũng không vội về Nguyệt Thanh uyển, mà xoay người rời khỏi Lam uyển, không ngừng sử dụng nội lực khổng lồ chế khinh công tới trước một cái miếu tam thần nước danh vùng ngoại ô, vừa mới đứng ổn định, chân khí trong cơ thể liền bắt đầu tiêu tán, lập tức xụi lơ vô lực,

Trang ma ma chau mày, điểm ba huyết vị trước ngực mình. Xem ra vết thương cũ không có cách nào khỏi hẳn, dù rằng đỡ hơn so với chín năm trước, nhưng vẫn chưa thể dùng quá nhiều nội lực.

Chờ chân khí trong cơ thể bình phục hoàn toàn, Trang ma ma lấy ra một chiếc sáo ngọc nhỏ tinh xảo ở bên hông, chọt thổi lên một giai điệu trầm bổng.

Tiếng sáo ngọc cất lên được một đoạn thì nghe thấy có tiếng sáo đáp lại trên ngọn cây không xa, qua khoảng thời gian chừng nửa chung trà, một vài người mặc y phục dạ hành giống nhau lần lượt hiện thân trước mặt Trang ma ma.

“Không biết đêm khuya giáo chủ triệu hoán là có việc gì cấp bách?” Hắc y nhân đầu lĩnh bước lên phía trước, một chân quỳ gối xuống hành lễ đồng thời dò hỏi nguyên nhân.

“Dạo gần đây Ngự Phong đường phía bên kia có động tĩnh gì sao, mấy ngày trước các người mật báo rằng thế lực phân bố của Ngự Phong đường đã thâm nhập tới Kim Hoa quốc, có thể tra ra động cơ của bọn chúng là gì không.” Trang ma ma kéo xuống vải đen trên đầu, bên trong giọng nói không nóng không lạnh ẩn chứa sự nghi hoặc, chín năm trước bà và giáo chủ Ngự Phong đường Phong Thần đánh tới lưỡng bại câu thương*, chạy trốn tới Kim Hoa quốc thì bà liên ẩn nấp, không ngờ trước khi tiểu thư trở lại Lam phủ mấy ngày thì nhận được mật báo rằng thế lực Ngự Phong đường thâm nhập, bà vô cùng bất an, hiện tại ưu thế duy nhất của bà chính là địch ở ngoài sáng bà ở trong tối, dễ dàng đổ dầu vào lửa, nắm giữ tình thế phát triển.

(Lưỡng bại câu thương: cả hai phía đều bị thương, không ai thắng ai.)

“Bọn họ vẫn chỉ ẩn nấp, hóa trang thành thương nhân, cũng không có gì khác thường, thuộc hạ đã phái người âm thầm theo dõi, bọn họ trong tầm mắt của chúng ta, chắc chắn sẽ không làm ra được bất kỳ thủ đoạn gì.” Hắc y nhân hướng về phía trước bẩm báo lại tình báo lấy được mấy ngày gần đây y theo sự thật.

“Từ xưa tới nay mục Phong Thần kia làm việc đâu không theo lẽ thường, Lôi Ngạo, người cần phải dặn dò, tinh thần luôn trong trạng thái sẵn sàng, nhất định không thể gây ra sai lầm, chín năm trôi qua, hiện tại nguyên khí cũng đã gần như hồi phục hoàn toàn, giờ chỉ chờ gió Đông trở về lại vị trí cũ.” Nét mặt Trang ma ma lộ ra nghiêm cẩn, nữ nhân gọi là Phong Thần kia vô cùng đáng sợ, tâm tư và từng bước thủ đoạn đâu ngoan độc, chín năm trước do nội thương quá nặng cho nên đành phải ngưng lại kiểm quyết tầng cuối cùng Phượng Vũ Cửu Thiên.

“Thuộc hạ đã rõ, chủ tử, gần đây có một tổ chức tên Quỷ Trung đường đang đi đầu tra sự tình chín năm trước tại Lam phủ, chúng ta có cần can thiệp không.” Hắc y nhân được gọi là Lôi Ngạo lúc đang đi thăm dò từng có người hỏi han về sự tình Lam phủ, nên tra xét căn nguyên toàn bộ lại một lượt, nhưng kỳ quái chính là tra không ra thân phận đường chủ Quỷ Trung đường Quỷ La Sát, dù sao bất luận việc gì liên quan tới giáo chủ bọn họ cũng không thể phớt lờ.

“Không cần, tùy các nàng, cũng nên để chính nàng tôi luyện một chút, có một số việc nhất thiết cần chính nàng hiểu rõ.” Trang ma ma nghe tới tên Quỷ Trung đường, khóe miệng hiện lên một tia cười khế, tiểu thư coi như là bắt đầu trưởng thành, bà cũng không thể chuyện gì cũng đều nói cho tiểu thư hay, mặc dù hiện tại tiểu thư không phải yếu, nhưng cũng không tính là mạnh, tương lai nàng còn phải đối mặt với rất nhiều âm mưu quỷ kế người lừa ta gạt, nàng cần rèn luyện, cần có kỹ năng đối phó với tất cả những biến cố xảy ra bất ngờ.

“Dạ, thuộc hạ sẽ bỏ lệnh cấm.”

“Gần đây chỉ cần quan sát chặt chẽ Ngự Phong đường là được, không còn chuyện gì nữa, các người rút hết đi.” Trang ma ma nhìn ánh trăng lúc này, mấy ngày nữa chính là mười lăm tháng giêng, mặt trăng càng lúc càng tròn, không biết giờ này năm sau mình có còn sống để được ngắm nhìn ánh trăng sáng như vậy nữa không.

Sau khi Trang ma ma trở về gian phòng trong Lam phủ, cởi bỏ bộ đồ hắc y cất vào trong bọc đồ, nhét vào dưới đáy hòm thuốc bên trong ngăn

kín.

Cả đêm Lam Lăng Nguyệt mượn hương ngưng thần thoải mái ngủ, còn Lam Lôi Ngạo bên Bích Thủy uyển lại ác mộng cả đêm, bị hắt nước lạnh nhiễm phong hàn, sốt liên miên, một đêm trần trọc không ngủ nổi.

Bởi vì tháng giêng là lúc khí âm hàn hưng thịnh, mấy ngày nay Lam Lăng Nguyệt rất ít tới Quỷ Trung đường, có thời gian sẽ châm cứu vật lý trị liệu cho tiểu Hạo nhi, lúc đầu tiểu Hạo nhi rất chống đối, nguyên nhân chính là do vụng châm*, nhưng dù sao trước lạ sau quen, Lam Lăng Nguyệt không ngừng dỗ dành lừa gạt các kiểu đại loại các tiểu cô nương thích tiểu anh hùng mới trị khỏi nỗi sợ vụng châm của thằng bé.

(Vụng châm: bị choáng, sốc do châm cứu.)

Trong nháy mắt đã đến mười lăm tháng giêng, mà hôm nay đối với Âu Dương Mặc Thần là một ngày đặc biệt, nguyên do vì thất sắc cô độc phát tác sớm nên sinh thần năm nay của hắn tránh thoát một kiếp, đây được xem như là sinh thần an ổn nhất trong mười lăm năm qua, nhưng việc độc phát sớm trừ Ôn Vân Mặc và Lam Lăng Nguyệt cùng với Âu Dương Mặc Thần biết, những người còn lại đều không hay biết, mà ngày hôm nay cũng đã định trước là một ngày không bình thường.

Hắc Phong yêu đồ đệ sốt ruột sáng sớm đã xuất hiện ở ngoài cửa Thần Vương phủ, bởi vì vội vã gấp rút lên đường cũng bất chấp chính đốn lại vẻ ngoài, vác theo tân dược hoàn mà chính mình nghiên cứu, cấp bách chạy tới Thần Vương phủ, đi về phía thư phòng của Âu Dương Mặc Thần, bởi vì ngày như này, tiểu đồ đệ của ông sẽ ở trong phòng băng luyện công.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Bắg Cằg Thêm Sươg Giá

Lúc Hắ Phong đi vào bắg thất, trong phòng bắg không một bóng người, đi ầu này khiến lòng ông dâng lên một dự cảm không lành, hôm nay quá trái với bình thường, nếu tiều đồ đệ của ông không ở trong bắg thất luyện Quy Tức Đại pháp thì hắ sẽ đi ầu, dù sao hôm nay cũng không phải là một ngày bình thường.

Vắ cái bọc lớn luẩn quắ trong Thầ Vương phủ một h ầ rất cuộc cũng tìm được Âu Dương Mặc Thầ ở hậu hoa viên, lúc này Âu Dương Mặc Thầ đang ng ầ ghế đá uống trà, nước trà pha bắgươg sớm ngọt và tươi mát hơn nhi ầu so với nước suối.

“Đồ đệ, thầ tìm con khắp nơi, giờ nào r ầ mà con còn có tâm trạng uống trà, con có chỗ nào không thoải mái không, lại đây để ta bắt mạch cho con.” Hắ Phong tăng nhanh cước bộ tới bên cạnh Âu Dương Mặc Thầ, quắ bọc lớn đựng đan dược lên bàn đá.

“Sư phụ, người cũng uống một chén đi, mùi vị không t ầ ầu.” Âu Dương Mặc Thầ không trả lời nghi hoặc của Hắ Phong mà mời Hắ Phong ng ầ xuống uống trà, đây coi như là lần ầ tiên hắ hưởng thụ cảm giác sinh nhật, lạnh lẽo trên người cũng thu lại rất nhi ầ, hắ nghĩ tới một ngày sống cuộc sống của một người bình thường.

“Hôm nay khí sắc của con không tệ nhỉ.” Hắ Phong nhìn khuôn mặt của tiều đồ đệ xong, tay phải chụp lật cổ tay Âu Dương Mặc Thầ bắt mạch, mạch tượng bình ổn không có rối loạn như mọi năm, Hắ Phong vuốt vuốt chòm râu, nghi ầ ngắm nhìn Âu Dương Mặc Thầ.

“Ta phát độc sớm, sớm năm ngày, sinh nhật năm nay ta có thể như một người bình thường r ầ.” Âu Dương Mặc Thầ phát ra từng câu từ bình

thần, giống như đang kể một câu chuyện chẳng liên quan đến mình.

Lúc Hắc Phong nghe đến đoạn độc phát sớm, sắc mặt không khỏi đại biến, dù sao thất sắc cổ độc cũng không phải ghê gớm bình thường, mỗi năm sau khi độc phát, ông phải dùng một khoảng thời gian khá dài giúp tiểu đồ đệ đi điều trị, thân thể mới chuyển biến tốt, nhưng hôm nay nhìn tình thần tiểu đồ đệ rất sung mãn, chẳng lẽ tiểu đồ đệ gặp được cao nhân nào đó.

“Lúc ta độc phát được Quỷ la sát cứu, nếu không thất sắc cổ độc kết hợp với Tiêu Dao tán, dự là hiện tại mạng ta đã không còn.” Âu Dương Mặc Thần biết Hắc Phong lão đầu muốn hỏi cái gì, tự mình kể hết toàn bộ sự việc, bớt cho ông ta lại bắt đầu lải nhải.

“Quỷ La Sát? Là nữ tử chúng ta gặp ở buổi đấu giá đúng không, không ngờ y thuật của nàng ấy cao siêu đến thế, tuổi còn trẻ đã đạt tới cảnh giới này không phải là nhân vật đơn giản, chỉ là tại sao nàng ấy lại cứu con, thầy nhớ các con không phải suýt chút nữa đánh nhau ở Hỏa Linh quốc sao.” Đôi mắt sắc bén của Hắc Phong tựa như người được có mùi gian tình.

Âu Dương Mặc Thần quay mặt đi không đáp trả Hắc Phong, lão sư phụ này có thể nói hai câu đứng đắn đã là cực hạn, bản thân cúi đầu pha trà, hoàn toàn phớt lờ Hắc Phong.

“Mỗi lần toàn như vậy, thời điểm chính yếu thì lại dừng, đồ đệ, thói quen này của con không tốt đâu, nên sửa đổi, nếu không đến đêm động phòng hoa chúc con cũng dừng đột ngột vậy chẳng phải mất hứng sao.” Về mặt Hắc Phong tối sầm, đồ đệ này nhất định là ông trời cố ý phái xuống chống đối lại ông mà.

Tính cách Âu Dương Mặc Thần vốn cũng không thích nhiều lời, tiếp tục im lặng uống trà, còn Hắc Phong giống như xù lông không ngừng đi qua đi lại trước mắt Âu Dương Mặc Thần, đến tận khi quản gia Vương Phúc tìm đến.

“Vương gia, cuối cùng cũng coi như tìm được người, Đào công công trong cung lại tới truyền thánh chỉ, người nhanh tới tiển viện xem một chút

đi.” Vương Phúc chạy đến thở không ra hơi, hỗn hển báo cáo lại tình hình tiều viện cho Âu Dương Mặc Thần biết.

Âu Dương Mặc Thần nghe đến Đào công công, chân mày luôn mở ra bỗng nhăn lại một chỗ, kẻ đó thật đúng là không biết ngừng, chén trà trong tay bị bóp chặt.

“Một lão thái giám chạy tới làm gì, đồ đệ, có phải con và lão hoàng đế lại gây chuyện với nhau không.” Hắc Phong nhìn sắc mặt tiêu đồ đệ liề biết, lão hoàng đế kia chọc vào đồ đệ nhà ông, đoán rằng Tiêu Dao tán mà đồ đệ vừa nói tới chính là do lão hoàng đế hạ.

Âu Dương Mặc Thần cũng không nói lời nào, đi về phía tiều viện, cho dù ông ta lại đang âm mưu thủ đoạn gì thì trong mắt hắn chẳng qua chỉ là một vở hài kịch.

Lúc này bên trong tiều uyển Thần Vương phủ ngoại trừ Đào công công phía sau gã còn đứng mười mấy cao thủ đại nội, đoán ra được đây đều là cao thủ đứng đầu trong hoàng cung, chỉ đến truyền thánh mà lại huy động nhiều người như vậy ngược lại lộ ra kỳ quặc.

Đào công công thấy Âu Dương Mặc Thần mặc cẩm bào tím đậm xuất hiện trong tầm mắt, lật đặt tiến lên vài bước nói: “Vương gia, cuối cùng ngài cũng tới.”

“Người không phải muốn truyền thánh chỉ sao, đọc đi.” Trên gương mặt âm lãnh của Âu Dương Mặc Thần hiện lên vẻ chết chóc, nhìn thánh chỉ trong tay Đào công công, cười khẩy.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, sau khi Thần Vương tiếp nhận thánh chỉ này, nhanh chóng tiến cung, việc này có liên quan đến vấn đề Lệ Phi, hy vọng các người chớ hành động theo cảm tính, khâm thủ.” Chất giọng the thé của Đào công công đọc đến hai chữ Lệ Phi đặc biệt chói tai.

“Vương gia, tiếp chỉ là có thể theo tạp gia tiến cung được rồi.” Đào công công đọc xong thánh chỉ cố ý lướt nhìn Âu Dương Mặc Thần, còn

làm động tác tay mời đi.

Lúc Âu Dương Mặc Thần nghe đến hai chữ Lệ Phi, trong lòng có một tia xúc động, từ khi sinh mẫu của hắn biến mất năm hai tuổi ấy, 15 năm hắn chưa từng nghe thấy kẻ đó nhắc tới tên sinh mẫu của hắn, mười lăm năm, rốt cuộc đã có tin tức về ngạch nương sao? Trong lòng Âu Dương Mặc Thần giống như có ngàn lớp sóng lớn cuộn trào, hắn hy vọng thật sự có tin tức của ngạch nương.

“Ta sẽ theo người.” Âu Dương Mặc Thần không nhiều lời, mười mấy năm trôi qua cho dù là một tia hy vọng mỏng manh về ngạch nương hắn cũng sẽ không bỏ qua mà đi tìm, thánh chỉ kẻ kia có nhắc tới ngạch nương, chắc hẳn đúng thật là có tin tức về ngạch nương, tự mình sẽ tiến cung một chuyến.

Cuối cùng nổi thấp thỏm trong lòng Đào công công cũng được gỡ xuống, dù sao trước khi đi hoàng thượng đã hạ lệnh bắt buộc, hôm nay nhất quyết phải bắt Âu Dương Mặc Thần tiến cung, còn để gã dẫn theo mười mấy thị vệ đại nội, gã không ngại sử dụng võ lực cưỡng chế hắn vào cung.

“Chao ôi, thật sự là trời không phụ người có lòng, đồ đệ, cuối cùng đã có chút hy vọng, con đi đi, nhanh trở về nhé, buổi trưa vì sự tự mình xuống bếp, dù sao hôm nay là sinh thần của con, để cho con nếm thử tay nghề của sư phụ.” Về mặt Hắc Phong vui mừng, chỉ có ông mới hiểu bao năm qua tiểu đồ luôn cấm đầu cố chấp tìm kiếm Lệ Phi, sống không thấy người, chết không thấy xác, mười năm trôi qua hắn chưa từng từ bỏ.

Âu Dương Mặc Thần gật đầu, vội theo Đào công công lên chiếc xe ngựa hoàng thất chạy về phía hoàng cung.

Ta là đường phân cách mắt long lanh lấp lánh.

Lúc này trong Càn Thanh cung, hoàng thượng Âu Dương Diệp đứng ngỗ không yên bên trong tẩm cung, từ sau lần ông tự ý hạ được Âu Dương Mặc Thần với mong muốn việc hôn thú này gạo nấu thành cơm thất bại, mấy ngày nay tâm trạng ông luôn không yên, mấy lần hạ chỉ sai

Âu Dương Mặc Thần tiến cung đầu bị cự tuyệt, lại còn buông lời độc địa, muốn hấn tiến cung trừ phi là ngày ông băng hà, sau khi nghe nói như thế, ông nổi trận lôi đình, nếu như thật sự Âu Dương Mặc Thần buông tay không can dự đến quốc sự hay binh quyền, nơi biên cương kia hỗn loạn thì phải cử ai xuất chinh, đi đầu này khiến ông vô cùng đau đầu, nhưng ông lại không vút được bộ mặt già nua để xuất cung tới Thần Vương phủ, ông đường đường là vua một nước biết thả mặt mũi chỗ nào.

Tính toán hôm nay là ngày Âu Dương Mặc Thần độc phát, ông muốn nhân dịp sinh thần của hấn bù đắp một chút, nên sớm sai ngự thiện phòng hấp thượng thọ bao, chuẩn bị thức ăn ngon nhất, ông muốn mượn cơ hội này để cải thiện mối quan hệ với nhi tử.

“Hoàng thượng, Thần vương điện hạ đã chờ ở ngoài Càn Thanh cung, nô tài có nên để ngài ấy trực tiếp tiến vào không.” Đào công công gấp gấp chạy về phục mệnh đồng thời xin ý kiến có nên để Thần vương tiến vào hay không.

“Hấn tới rồi sao, mau mau để hấn tiến vào, người cũng nhanh thông báo cho ngự thiện phòng mau chóng bưng thọ bao với cao điểm lên.” Âu Dương Diệp đang chìm vào trong suy nghĩ thì nghe thấy tiếng hễ bẩm của Đào công công, lập tức thẳng người, phân phó truyền cho Âu Dương Mặc Thần vào, còn ông rời khỏi long ý đi xuống.

Âu Dương Mặc Thần dưới sự dẫn dắt của Đào công công bước vào Càn Thanh cung, xung quanh lộ ra vẻ tiêu điều, mỗi góc Càn Thanh cung đều có cung tỳ đứng, tên đó thì lại đứng ở giữa Càn Thanh cung giống như đang chờ đợi mình, thế nhưng hấn không quan tâm, mục đích chuyến đi này của hấn chỉ có một, đó là hỏi thăm tin tức từ tên cận vệ này.

“Mặc Thần, xem ra thánh chỉ mời người cũng chẳng dễ dàng gì.” Âu Dương Diệp vốn muốn nhẹ nhàng hỏi han, thế nhưng nhìn tới gương mặt băng lãnh của Âu Dương Mặc Thần, tất cả bỗng thay bằng một câu chất vấn.

“Ta tới gặp ông không phải để nghe ông nói lời dư thừa, ông có thể có tin tức của mẫu phi ta?” Âu Dương Mặc Thần đi thẳng vào vấn đề, cũng

không cho Âu Dương Diệp chút thể diện nào, con người âm lãnh nhìn chằm chằm vào ông ta, không thỉnh an, cũng không quỳ.

“Ta sai nự thiện phòng chuẩn bị thọ bao, hôm nay là sinh thần của con, cái này nhất định phải ăn, hôm nay độc phát ra sao, chốc nữa không cần về vương phủ, hôm nay ta đã sai tất cả thái y trong Thái Y viện đợi mệnh, như vậy có thể làm giảm bớt đau đớn khi con độc phát.” Âu Dương Diệp cố ý tạo đề tài, cố ý diễn vai người cha nhân từ, chơi bài tình thân.

“Ông biết vì sao ta lại tới gặp ông, cũng biết mẫu phi là uy hiếp của ta, ta chỉ lập lại một lần nữa, nói cho ta biết tin tức của mẫu phi ta?” Cả người Âu Dương Mặc Thần tản ra khí lạnh, hắc gian nan chịu đựng, từ trong lời nói thoáng qua của Âu Dương Diệp, khiến hắn chắc chắn ông ta lại đang lừa hắn.

“Từ sau khi người theo vào, mở miệng ngậm miệng luôn là mẫu phi của người, trong mắt người còn có phụ hoàng ta sao?” Dường như việc Âu Dương Diệp chịu đựng để lấy lòng Âu Dương Mặc Thần không mang đến bất kỳ tác dụng nào, trong lòng không khỏi chơi vơi, ông không biết nên làm gì mới có thể làm cho nhi tử này không còn hận ông như vậy nữa, ông không sai khi muốn hắn nối dõi tông đường, đây là quy định của tổ tông định ra, lẽ nào chỉ phạm vào một sai lầm liền không thể được tha thứ.

“Ông có coi ta là con của ông sao? Ông còn nhớ khi ta độc phát năm bốn tuổi, ta đã khóc lóc cầu xin ông tìm thái y chữa trị cho ta thế nào không, ông đã làm gì? Chỉ biết ngả ngón với quý phi của ông, không thèm đếm xỉa tới ta, khi ta khóc hỏi mẫu phi, ông luôn lạnh lùng sai thị vệ đuổi ta ra, thân tình với ta vốn không liên quan, ta cũng chẳng vui sướng gì, nhưng ông đừng dùng lời nói dối khiêu khích giới hạn của ta.” Lần đầu tiên Âu Dương Mặc Thần mất khống chế cảm xúc, con người cũng trở nên đỏ mặt.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SẮT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Biến Cố Đánh Người

Từng câu từng chữ cay nghiệt của Âu Dương Mặc Thầnlấp đi lấp lại trong đầu của Âu Dương Diệp, những ký ức mà ông đã cố hết sức lờ đi từng chút một gọi ông nhớ lại những chuyện ngu xuẩn mình từng làm, ông cho rằng chỉ cần nỗ lực bù đắp thì có thể làm cho Âu Dương Mặc Thần quên đi, nhưng với tình hình hiện giờ xem ra suy nghĩ của ông quá đơn giản rồi.

“Năm người hai tuổi, trăm từng phái binh đi tìm, thậm chí lật tung cả Kim Hoa quốc nhưng không tìm ra bất cứ dấu vết nào, vào lúc đó biên quan báo nguy, kinh phí quốc khố có hạn, xét theo lợi ích lâu dài trăm chỉ có thể lựa chọn từ bỏ, nhiều năm trôi qua rồi giả sử có tìm thấy có lẽ cũng chỉ là thi thể, người lại chẳng hề có chút ấn tượng nào với những người kia, hơn nữa sự độc ác của chúng không phải là ví dụ tốt nhất sao.” Âu Dương Diệp nhẫn nại giải thích cố chấp một thời trong lão.

Âu Dương Mặc Thầncảng vì lời của Âu Dương Diệp mà thay đổi sắc mặt, ngược lại khóe miệng dâng lên một nụ cười chế nhạo, lúc nào kẻ này cũng có một đồng lý do lý trấu này nọ để bào biện cho sự việc, nguy hiểm, luôn luôn, từ đầu đến cuối.

Âu Dương Diệp thấy Âu Dương Mặc Thầnkhông phản bác mình, mà đứng thẳng tại chỗ, cặp mắt đục ngầu tràn đầy ý cười chế nhạo, chỉ như vậy thôi cũng đủ để đâm thủng lòng tự trọng của ông ta.

Ngay khi bầu không khí giữa hai người đang vô cùng gay gắt, Đào công công dẫn theo các tiểu thái giám Ngự Thiện phòng dâng thọ bao.

“Hoàng thượng, thọ bao và các loại cao điểm đã được bày biện xong xuôi, ngài có cùng vương gia vào vị trí không, dù gì thọ bao nên dùng khi

nóng mùi vị mới thơm ngon.” Dầu sao Đào công công cũng ở trong cung hơn ba mươi năm, lần nào cũng xuất hiện kịp thời.

“Mặc Thần, hôm nay là sinh thần của người, những chuyện cũ năm xưa đều xóa bỏ tất cả, người cùng trầm tới ăn thọ bao đi, trầm hứa với người sau này tuyệt đối sẽ không ép buộc người làm bất cứ chuyện gì, hãy cho người cha một cơ hội bù đắp, cũng là cho người một cơ hội giải thoát, được không.” Âu Dương Diệp tới bên cạnh Âu Dương Mặc Thần, cố gắng giống như một người dân bình thường đang cùng con trai mình trò chuyện về việc nhà, kéo gần khoảng cách.

Thời điểm Âu Dương Diệp tính kéo vai mình, Âu Dương Mặc Thần nhanh chóng né tránh, ‘xóa bỏ’ nghe mới nhẹ nhàng làm sao, trên cánh tay hắn đã có mười lăm vết sẹo, hầu như mỗi khi đến sinh thần, mỗi lần độc phát hắn đều tự rạch một đường để tẩy bỏ bản thân đã vượt qua cơn đau đớn, đến giờ những vết sẹo đó nằm trên cánh tay mãi không lu mờ, giống như trái tim nguội lạnh đã bị hắn niêm phong cất giấu vào nơi sâu thẳm từ lâu.

“Ông làm hoàng thượng rất thành công, bởi vì cả thiên hạ này đều bị ông tính kế trong lòng bàn tay, nhưng ông không xứng làm một phụ thân, hôm nay là lần cuối cùng ta khoan nhượng cho ông, từ nay về sau đừng để ta nghe thấy tên ngạch nương từ miệng ông một lần nào nữa, ông không xứng đáng gọi tên mẹ.” Cuối cùng Âu Dương Mặc Thần không nhịn được nữa, thời điểm Âu Dương Diệp tính kéo lại mình lần nữa, dùng nội lực đánh văng ra.

Âu Dương Diệp bị Âu Dương Mặc Thần bất thành thành dùng nội lực đánh văng, vẻ mặt khiếp sợ nhìn hắn, tựa như không dám tin người nhi tử này thật sự dám ra tay với ông ta, mặt đỏ phừng, lửa giận trong lòng bùng bốc lên: “Âu Dương Mặc Thần, người thật quá ngông cuồng, người thật sự nghĩ nghĩ rằng mẫu phi Phong Lệ Nhã của người tốt lắm sao? Trầm ân sủng ả ba năm, nhưng trong ba năm đó ả đều lạnh nhạt cùng cực, năm đó mang người trong người lại không hề lo sợ mà hạ độc trầm, trầm niệm tình phu thê, nghĩ cho cốt nhục của trầm trong người, trầm nhiều lần tha thứ, kết quả vẫn là trầm sai, cái ả thách thức chính là tôn nghiêm hoàng

thất, là thể diện của trẫm, trẫm làm tất cả vì ả, còn muốn trẫm như nào mới phải? Từ đầu đến cuối trái tim ả không hề có trẫm, phản bội lại sự tin tưởng của trẫm, không biết đã cho trẫm đội bao nhiêu cái nón xanh, loại dâm phụ này trẫm đã đối xử với ả hết lòng hết dạ.”

Âu Dương Mặc Thần nghe thấy Âu Dương Diệp sỉ nhục mẫu phi của hắn như vậy, tất cả lý trí đều bị cảm xúc thay thế, tay phải nắm chặt đánh về phía Âu Dương Diệp, may mắn Âu Dương Diệp tránh được kịp thời, nắm tay đánh lên cây cột trong Càn Thanh cung, trên cung trụ bằng vàng lưu lại ấn quyên rất sâu, còn tay phải Âu Dương Mặc Thần cũng vì va chạm mạnh nên đoạn xương ngón tay bị trầy tạo thành mảng máu.

“Âu Dương Diệp, đấm này ta đánh thay cho mẫu phi ta.” Giữa lúc Âu Dương Diệp kinh hãi nhìn kim trụ, Âu Dương Mặc Thần nắm tay lại đánh tiếp tới, không chệch không chéo chuẩn xác vào má phải của Âu Dương Diệp.

“Đấm này biểu tặng mười bảy năm ta gọi ngươi là phụ hoàng.” Âu Dương Mặc Thần không chờ Âu Dương Diệp kịp phản ứng, một đấm khác đánh về phía má trái của Âu Dương Diệp, tức thì hai bên mặt trái phải mặt sưng to như bị nhét hai quả trứng gà vào.

“Người tới, bắt lại tên nghịch tử này cho ta.” Âu Dương Diệp gào thét không rõ ràng, tư tưởng của Âu Dương Mặc Thần vốn tương đối độc đoán, hành động điên rồ càng khiến cho cục diện khó có thể khống chế, lẽ ra hôm nay là muốn cùng hắn cải thiện tình phụ tử, nhưng hiện giờ, trong mắt Âu Dương Diệp lướt qua một tia tàn độc, ông sẽ không để Âu Dương Mặc Thần trở thành thanh kiếm sắc uy hiếp chính mình, đã không thể sử dụng được, vậy thì diệt trừ.

Tiếng Âu Dương Diệp vừa dứt, trẫm tên thị vệ phá cửa xông vào, bất quá vừa vào đến nơi nhìn thấy tình cảnh không khỏi bất ngờ, ấy vậy mà Vương gia Kim Hoa quốc của bọn họ lại đánh hoàng thượng, chỉ sửng sốt một giây, mọi người vội vây quanh Âu Dương Mặc Thần, còn Âu Dương Diệp lại được bọn thị vệ bảo hộ bên ngoài, phòng ngừa hoàng thượng lại bị đánh nữa.

Âu Dương Mặc Thần đứng trong vòng bủa vây chặt chẽ của thị vệ, cũng không tiếp tục ra tay, tâm tình trái lại từ từ bình tĩnh, nhìn gương mặt bị hấn đánh đến chật vật của Âu Dương Diệp, hấn không hề hối hận, kẻ đó đáng đánh.

“Bắt Âu Dương Mặc Thần lại, nhốt vào Tông Nhân phủ* nghe xong rồi xử trí.” Âu Dương Diệp xoa xoa khuôn mặt bị sưng, sai thị vệ vây bắt Âu Dương Mặc Thần.

(Tông Nhân phủ: là cơ quan quản lý nội bộ hoàng tộc thời quân chủ Trung Hoa và Việt Nam. Nhiệm vụ của phủ này là: trông nom sổ sách, ngọc phả, điển miếu trong hoàng tộc; giải quyết các vấn đề có liên quan đến các thân vương, công tử, công tôn,...)

“Không cần các người trời, tự ta đi, sớm muộn sẽ có ngày người cần xin ta đi ra, không tin chúng ta cứ chờ mà xem.” Âu Dương Mặc Thần thả lỏng hai tay đang nắm chặt bên trong cầm bào tím đậm kia, không có bất kỳ phản kháng nào mà trực tiếp theo thị vệ chuẩn bị vây bắt hấn rời khỏi Càn Thanh cung, trước khi hấn đi còn để lại một nụ cười như có như không khiến cho người khác có loại ảo giác quỷ dị.

Sau khi áp giải Âu Dương Mặc Thần xuống, Càn Thanh cung khôi phục vẻ thê lương như cũ, thọ bao và cao điểm trong mắt Âu Dương Diệp đặc biệt trào phúng, cơn tức giận thối căng trong người ông ta lại không có chỗ phát tác, chỉ đành gạt đổ thọ bao cùng cao điểm chất đầy trên bàn xuống đất, phúi tay áo về long tháp trên cao, sai Đào công công đi truyền thái y chữa sưng.

Biến động tại Càn Thanh cung kết thúc, tin tức Âu Dương Mặc Thần đánh hoàng thượng tội bởi xúc phạm long uy bị giam trong Tông Nhân phủ từ trong cung truyền ra, khoảng độ một canh giờ bên ngoài cung cũng bắt đầu bàn tán xôn xao, thêm mắm dặm muối tự thuật lại chuyện này, có người nói do hoàng thượng lấy danh nghĩa Lệ phi lừa gạt tam vương gia, tam vương gia then quá hóa giận mới mạo phạm đến hoàng thượng, nhưng có người truyền phiên bản khác rằng tam vương gia không hài lòng thọ yến hoàng thượng chuẩn bị cho mình, dẫn tới phụ tử bất hòa, càng ghê gớm

hơn có người còn dám truy ền tam vương gia Âu Dương Mặc Th ần âm mưu bức vua thoái vị nên bị bắt vào Tông Nhân phủ.

Nhưng bất kể là phiên bản gì được truy ền đi, sau khi chuyện này phát sinh, sung sướng nhất không ai bằng chính là thái tử Âu Dương Dục Hi.

Lúc này trong phủ thái tử, thái tử phi Tả Nghệ San vui vẻ bày biện một bàn đồ ễn ngon vào chính ngọ, cùng thái tử Âu Dương Dục Hi đối diện nhau uống rượu, hầu hạ bên cạnh còn có trắc phi Ki ều Vân Nhi.

“Thái tử gia, hôm nay là một ngày đáng vui mừng, khối ung nhọt tam vương gia đã được loại bỏ, trên tri ều đình không còn người có thể uy hiếp địa vị của ngài nữa rồi.” Ki ều Vân Nhi quyến rũ rót cho Âu Dương Dục Hi một ly rượu Ngọc Lộ nguyên chất, thuận tiện chúc mừng thái tử.

“Điện hạ, ngọn lửa này có lẽ nên đốt lớn thêm một chút, th ần thiếp đã đem mấy thứ đó truy ền khắp phố phường rồi, lần này Âu Dương Mặc Th ần muốn cự mình cũng khó.” Trong đôi mắt đẹp của Tả Nghệ San hiện lên niềm vui sướng khi thực hiện được gian kế, nàng ta giỏi nhất về lập mưu tính kế, dùng lòng người thực hiện ý đồ phóng lửa lúc gi ỏ to.

“Việc tung tin đồn làm sạch sẽ một chút, h ắn ta chỉ bị giam nhốt trong Tông Nhân phủ, với mảnh kh ẻ của h ắn muốn vươn lên không khó, nàng cũng đừng nghĩ tam đệ của ta quá ngu d ại.” Âu Dương Dục Hi từ đầu tới cuối đều im lặng, cho dù Âu Dương Mặc Th ần ưu tú hơn y gấp trăm gấp ngàn, cuối cùng cũng chỉ là một tên dính độc, sống không quá 23 tuổi, đến tận khi y buông bỏ giang sơn có lẽ vẫn chẳng vào được tay h ắn, chẳng qua mấy năm nay h ắn được vị sư phụ th ần bí kia nghĩ ra các loại biện pháp giúp h ắn giải độc, y lo sợ nếu như Âu Dương Mặc Th ần giải được độc trong người sẽ uy hiếp đến hoàng vị của y, dù sao ngôi vị hoàng đế của y không được phép có bất cứ sai sót nào.

“Điện hạ yên tâm, thiếp làm việc chàng cũng biết, nhìn tình hình này đoán chừng tam đệ đã đánh phụ hoàng đến nói không nổi, chỗ th ần thiếp có một lọ Ngọc Phu Lộ Tây Vực, là thánh phẩm chữa tiêu sưng, gia c ần lấy biểu kính phụ hoàng đi.” Tả Nghệ San cười kh ẻ lấy từ trong tay áo ra

một bình sứ trắng nhỏ đặt vào tay Âu Dương Dục Hi, thuận thế vuốt nhẹ mấy cái.

Tả Nghệ San cơ trí và phong tình trái lại rất hợp khẩu vị của Âu Dương Dục Hi, đây cũng là lý do Tả Nghệ San trở thành thái tử phi năm năm nhưng vẫn được sủng ái hết mực, nàng ta rất giỏi trong việc nắm được dã tâm tràn đầy và dục vọng nguyên thủy nằm sâu tận đáy lòng của nam nhân.

“Quả nhiên ái phi hiền bản điện hạ nhất, vậy bản điện hạ lập tức tiến cung, nhân tiện cùng phụ tá thương lượng một chút đối sách tiếp theo, buổi tối chuẩn bị rượu ngon chờ bản điện hạ ở Nghê Thường các.” Âu Dương Dục Hi xoa vài cái trên mu bàn tay của Tả Nghệ San, ý tứ sâu xa nhìn nàng ta, rồi cầm Ngọc Phu Lộ đứng dậy rời khỏi yến hội, dẫn thị vệ đi theo về phía cửa phủ thái tử.

Tả Nghệ San khẽ cười nhìn theo Âu Dương Dục Hi rời đi, nhìn sang Kiêu Vân Nhi vẫn không ngừng gấp ăn, liền ‘cách’ một tiếng đặt mạnh đôi đũa lên chén sứ.

“Muội muội ăn thật ngon miệng, làm tử tử ta không dám động đũa, muội muội nhàn rồi quá đi.” Tả Nghệ San ghen ghét cũng không thể hiện lên trên mặt, bên ngoài bao dung biết xử lý đúng mực, nhưng sau lưng thủ đoạn âm ngoan lại không chê vào đâu được, trắc phi nào cũng kính sợ tránh xa nàng ta, chỉ có Kiêu Vân Nhi luôn gây chuyện khiêu khích nàng, mặc dù thủ đoạn không bằng nàng, chẳng qua trái lại có chút ít khôn vặt.

“Tử tử say mê quốc sự đương nhiên là bận lo quá nhiều, muội muội đây là do mang thai thôi, muội không đói, nhưng hoàng tử tương lai trong bụng muội đói thì muội cũng đành chịu thôi.” Mặc dù Kiêu Vân Nhi khiến Tả Nghệ San bức bối dẫu dằng dãi kích nàng trước mặt mọi người, nhưng nàng có bảo vật hộ thân, mà Tả Nghệ San chỉ có một nữ nhi, hơn nữa bởi vì khi sinh mất máu quá nhiều nên bị chuẩn đoán tử cung bị thương tổn cần đi điều trị, trong vòng năm năm không thể có thai, cho nên hai chữ nhi tử này là vết thương lòng của Tả Nghệ San.

“Có vài người rõ ràng là chim trĩ, lại muốn dựa vào cái thai trong bụng vọng tưởng bay lên đầu cành, Kiêu trắc phi, làm sao muội biết trong bụng

nhất định là hoàng tử, mới hai tháng đã nóng lòng như vậy, tỷ đoán có lẽ nó không sống được tới ngày đó đâu.” Tả Nghệ San định ăn cuối cùng bị Kiêu Vân Nhi phá hỏng, dùng khăn tay lau lau khóe miệng rồi vút lên trên bàn, đôi mắt đẹp sâu không thấy đáy nhìn chăm chăm vào bụng Kiêu Vân Nhi mấy giây, sau đó khóe miệng cười lên một đường vòng cung, được thiếp thân tỷ nữ đỡ rời khỏi yên hội.

Kiêu Vân Nhi bị Tả Nghệ San nhìn khiến toàn thân phát run, dù sao Tả Nghệ San cũng là nhân vật không thể xem thường, khối thịt trong bụng này cũng là vương bài cho nàng chỗ đứng trong phủ thái tử, nàng phải trở về phủ tướng quân một chuyến để cùng mẫu thân thương lượng kỹ càng biện pháp đối phó Tả Nghệ San.

Hiện thời trong Thần Vương phủ đang loạn thất bát tao.

Vương Phúc được nội tuyến* mật báo Âu Dương Mặc Thần bị áp giải, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm gì, tính cách vương gia bình thường âm lãnh trầm ổn chưa bao giờ kích động quá đáng, lần này sao có thể gây ra họa lớn như vậy.

(Nội tuyến: tình báo viên.)

Sáng sớm Hắc Phong đã lên đường mua rau thịt cá về chuẩn bị trở tài nấu nướng cho bữa trưa, vừa mới tự mình gánh một đồng lĩnh kinh nguyên liệu do đích thân mình chọn mua trở về, liền nhìn thấy Vương Phúc đi đi lại lại trước cửa vương phủ không ngừng thở dài.

“Vương quản gia, sao lão cứ đi qua đi lại trước cửa thế này, trông lão buồn rầu, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không.” Hắc Phong vừa bước vào Thần vương phủ thì cảm thấy bầu không khí không thích hợp cho lắm, không khỏi mở miệng hỏi han.

“Hắc lão tiên bối, thọ yến này của ngài vương gia chúng ta đành bỏ lỡ rồi.” Vương Phúc nhìn bao lớn bọc nhỏ trên người Hắc Phong, thở dài nói.

Lời Vương Phúc vừa dứt, Hắc Phong liền ném rau diếp trong tay đi, vẻ mặt kinh ngạc tiến lên giật y phục Vương Phúc: “Lão nói vậy là có ý gì, cái

gì mà đồ đệ của ta phải bỏ lỡ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, kể lại rõ ràng từng câu từng chữ cho ta.”

“Hắc lão tiên bối, người buông tay trước đã, người sắp bóp gãy bộ xương già của ta rồi, hiện tại vương gia nhà chúng ta không về được, ngài ấy đánh hoàng thượng, hoàng thượng trong cơn tức giận đã nhốt vào Tông Nhân phủ, bây giờ ta cũng đang nghĩ biện pháp.” Vương Phúc bị Hắc Phong đột ngột dõn ép đến nghẹt thở, quả nhiên người trong giang hồ cứ thích giải quyết bằng võ lực, còn chưa nói xong đã bắt đầu ngay rồi.

“Tính tình tiểu đồ đệ kẻ làm sư phụ này hiểu rõ nhất, lão hoàng đế này thật sự ăn no rủng mỡ, không có việc gì đi gây sự với đồ đệ ta làm gì, một năm có thể có bao lần sinh thần, vất vả lắm mới vượt qua được một sinh thần lại tổng tiểu đồ đệ ta vào Tông Nhân phủ, không được, bây giờ ta phải đi tìm lão hoàng đế thối tha đó tính sổ.” Hắc Phong nói xong vội chất đồng nguyên liệu thu mua trên vai lên người Vương Phúc, kêu gào sẽ tới hoàng cung tìm Âu Dương Diệp tính sổ.

“Hắc lão tiên bối, không được, ngài làm như vậy là đổ dầu vào lửa, đối với vương gia không có lợi, chuyện này nên giao cho Vương Phúc, tôi sẽ phái người tới Tông Nhân phủ tìm hiểu tình hình, chắc cũng sắp có hồi âm rồi, nếu không ngài vào trong phủ uống trà chờ đợi trước, đây không phải giai đoạn bình thường, ngài tuyệt đối không thể tiến cung vào lúc này.” Vương Phúc cố gắng ngăn cản Hắc Phong, giải thích vấn đề liên quan đến lợi hại, khi chưa biết rõ ý nguyện của vương gia thì trước tiên nên lấy bất động ứng vạn biến* mới là khôn ngoan.

(Bất động ứng vạn biến: im lặng để ứng phó với cái thay đổi liên tục.)

Hắc Phong nghe được lời Vương Phúc cũng biết nông sâu trong đó, ngọn lửa trong ngực cũng lụi tàn hơn nhiều, nhưng bảo ông chỉ được ngồi im trong vương phủ, ông cũng ngồi không yên, vậy thì ông sẽ đi tìm tiểu sư đệ Lam Lăng Nguyệt, lần này ông về Thiên Sơn tông biết được quý nha đầu đã về Kim Hoa quốc, thường ngày quý nha đầu có rất nhiều ý tưởng, ông sẽ tìm nàng xem có nghĩ ra biện pháp nào tốt không.

Hắc Phong luôn là kiểu người hành động, nhớ tới Lam Lăng Nguyệt liền chạy như bay ra khỏi vương phủ, cầm đầu về phía Lam gia, còn Vương Phúc không ngừng nhắc đi nhắc lại ở phía sau rằng không được tới hoàng cung.

Lúc này trong Lam phủ, Lam Lăng Nguyệt đang nghiên cứu một phương pháp châm cứu mới, mấy ngày vừa qua tới Quỷ Trung đường khám và chữa bệnh theo danh sách, nàng phát hiện độ tuổi trung niên thường xảy ra bệnh trạng liên quan đến phương diện tim mạch, mà kỹ thuật về phương diện ấy ở thời đại này lại vô cùng nghèo nàn, nên nàng muốn tiến một bước mới bằng cách vận dụng kiến thức hiện đại cùng với thành phần trong thuốc và châm cứu lý liệu, xem có thể ngăn trở hạn chế tốc độ lan rộng của bệnh tình không.

Trên bàn sách là bản đồ vẽ sơ qua phân bố huyết vị một nam một nữ, mỗi vị trí huyết vị đánh dấu nàng đầu chuyên chú thí nghiệm liên tục.

Trong lúc nàng đang tập trung tiến vào thế giới mô phỏng trong lòng ngẫm nghĩ, tiếng một vị khách không mời cắt đứt toàn bộ sắp đặt trong nàng.

“Tiểu nha đầu, có ở trong viện không, có thì ra đây nhanh lên, sư thúc ta tìm con có việc.” Khinh công của Hắc Phong cũng coi là tạm được, tần khoảng uống cạn chung trà đã từ Thần vương phủ tới Lam phủ, ngẩng lên trên mái hiên Nguyệt Thanh uyển lớn tiếng gọi ầm ĩ.

“Tiên bối, nếu như người tìm tiểu thư nhà chúng ta thì xuống đây trước đã, người ở trên mái hiên kêu la sẽ làm nhục thanh danh của tiểu thư nhà ta đó.” Nguyệt Trúc nhìn bóng dáng mặc áo bào đen trên mái hiên, ý bảo người nọ xuống trước.

“Người nhanh gọi Lam nha đầu ra cho ta, ta ở đây đợi nàng.” Hắc Phong liếc Nguyệt Trúc hiển nhiên chẳng để vào tai, còn ra lệnh cho nàng ta đi gọi Lam Lăng Nguyệt.

Mà Lam Lăng Nguyệt bị cắt ngang mạch suy nghĩ nghe rõ nguyền rủa giọng nói là của Hắc Phong sư thúc, trong lòng vừa oán vừa mừng, mừng

vì sư thúc tới, oán chính là lão quấy nhiễu mạch suy nghĩ của nàng, thế là lôi ra cái thứ thuốc chưa có đất dụng mà tứ sư huynh tặng nàng từ trong rương nhỏ, lấy ra một viên siết chặt trong tay, mở cửa tâm phòng đi ra.

“Ha, quả nhiên tiểu nha đầu con ở trong phủ, đã lâu không gặp, lần trước ta về nghe sư huynh nói con về Kim Hoa quốc, trở về từ bao giờ cũng chẳng thém lên tiếng.” Hắc Phong nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt bước ra, trên mặt không khỏi lộ vẻ mừng vui, lại có loại cảm giác gặp lại cố nhân, nhất thời nhìn Lam Lăng Nguyệt vô cùng thân thiết.

“Sư thúc, nhiều năm như vậy thói quen leo tường của người ngược lại không khác gì sư phụ con, tặng người quà gặp mặt.” Trên mặt Lam Lăng Nguyệt tràn đầy ý cười nghiến ngấm, vừa cười nói vừa ném về chỗ Hắc Phong viên dược Tạc Nhất Mao trong tay.

Chỉ nghe bùm một tiếng, viên dược màu đen phát huy công hiệu của nó trên người Hắc Phong, sắc mặt Hắc Phong trở nên đen thui, tóc cũng bị vụ nổ làm cho bù xù, chỉ cần là phần da để hở sẽ xui xẻo dính phải.

“Tiểu nha đầu, mới vài tháng không gặp, vừa gặp con đã khi dễ sư thúc như vậy sao, đầu là bị sư phụ con dạy hư, đúng là sư phụ như nào ắt có đệ tử như thế.” Hắc Phong chần chừ né tránh chậm, bị Lam Lăng Nguyệt dùng viên thuốc trêu đùa, vẻ mặt ủy khuất.

“Hừ, đây là tự người tìm đến, con đang ở trong phòng nghỉ chuyện quan trọng, bị cái giọng của người phá tan tành, còn có mặt mũi kể khổ sao, Nguyệt Trúc, lấy chậu nước cho sư thúc ta.” Lam Lăng Nguyệt vô cùng khoái trá nhìn cặp má kỳ lạ phồng phồng của Hắc Phong, cười nhạo phân phó Nguyệt Trúc lấy chậu nước sạch cho Hắc Phong tẩy rửa.

Nguyệt Trúc đặt nước ấm lên bàn đá trong tiểu viện xong xuôi, Hắc Phong mới nhảy từ mái hiên xuống, không rảnh mà oán trách trò đùa của Lam Lăng Nguyệt, vội vã rửa sạch sẽ những phần bị dính dược.

Qua vài lần đổi chậu nước, cuối cùng cũng coi như rửa sạch hết những phần da hở ra, người cũng nhẹ nhàng khoan khoái hơn nhiều.

“Đến uống trà nào sư thúc, sao lại tự nhiên tới chỗ của con thế, đến Kim Hoa quốc từ bao giờ vậy.” Lam Lăng Nguyệt thích tiên binh hậu lễ*, sau khi trêu đùa Hắc Phong xong, tất nhiên dâng kính trà thượng hạng là chuyện đương nhiên.

(Tiên binh hậu lễ: đánh trước rồi xin lỗi sau (à, đại loại thế =))))).

“Coi như con còn có chút lương tâm, sáng hôm nay mới đến Kim Hoa quốc, gấp gấp đến nên cũng không mang theo y phục tắm rửa, lát nữa con dẫn ta đi mua quần áo nhé, dù sao Lam gia các người nhiều tiền mà.” Trên áo bào đen của Hắc Phong có lay dính không ít, nên nhân cơ hội sai tiểu nha đầu mua cho ông y phục.

“Sư thúc, sư diệt của người nghèo rách mùng tơi, ở Kim Hoa quốc này có mấy người có tiền có quyền như đồ đệ người, người nên đi trấn lột hắn đi.” Lam Lăng Nguyệt nghĩ tới Âu Dương Mặc Thần liền kích động trợn trắng mắt, tên kia đến xin lỗi cũng dùng bạc, nên cực lực vất kiệt hắn.

“Vừa bị người trêu đùa một trận làm ta thiếu chút nữa thì quên bống mất, hôm nay ta tới tìm con là có chuyện cấp bách, tiểu nha đầu con nhất định phải nghĩ biện pháp giúp sư thúc, đồ đệ của ta đánh lão hoàng đế, hiện tại đang bị giam ở Tông Nhân phủ.” Hắc Phong nhớ tới việc này liền cảm thấy uất nghẹn, lão hoàng đế già này thật chẳng xứng đáng làm cha, hôm nay sinh thân lại giam tiểu đồ đệ của ông lại, có người cha nào như thế sao.

Lam Lăng Nguyệt cũng bị tin tức làm cho hoảng sợ, Âu Dương Mặc Thần đánh hoàng thượng, kịch bản chó má gì thế này, bất quá hoàng thượng bị đánh thật đáng đời, lần đầu tiên nàng nhìn thấy lão hoàng thượng kia đã cảm thấy không ưa rồi, vừa nhìn đã biết không phải hạng người tốt lành gì, hơn nữa về sau biết tình được loại mạnh tiêu dao tán là do lão hạ Âu Dương Mặc Thần thì càng coi thường lão hơn.

“Sư thúc, trước tiên người đừng nóng vội, tính tình đồ đệ của người nham hiểm hơn bất cứ ai, hắn không có việc gì đâu, người đừng tự mình nhiều loạn trận địa.” Lam Lăng Nguyệt an ủi Hắc Phong, tuy rằng Âu

Dương Mặc Thần gây ra chuyện này chính xác nằm ngoài dự đoán của mọi người, nhưng nàng không tin Âu Dương Mặc Thần sẽ nằm im chịu chết.

“Kỳ thật hôm nay là sinh thần của đồ đệ ta, trước đây mỗi khi đến sinh thần hắn đều vất vả vượt qua độc phát, năm nay khó khăn lắm mới có được một sinh thần bình yên vậy mà còn xảy ra chuyện như này, sao không sốt ruột cho được, làm sư phụ, lòng ta đau vì hắn.” Hắc Phong lắc đầu, trong lòng ông chua xót, thật ra tiểu đồ đệ ông là người trong nóng ngoài lạnh, không quen biểu lộ cảm xúc nhưng hắn lại có một trái tim nhạy cảm.

“Hả? Hôm nay là sinh thần của Âu Dương Mặc Thần?” Lam Lăng Nguyệt có chút giật mình, được rồi, hôm nay sinh thần lại bị giam vào Tông Nhân phủ quả thật rất bi ai, nhớ lại lúc Âu Dương Mặc Thần nói sáng trong cơn hôn mê, dường như nàng có chút đồng cảm với tên nam nhân này.

“Chỗ Tông Nhân phủ ảm thấp, có chút lo lắng cho thân thể của hắn, hơn nữa tiểu đồ đệ ta cực kỳ ưa sạch sẽ, không biết hắn ở đó có chịu nổi không.” Hắc Phong càng nói càng nhấp nhồm không yên, không thể tới hoàng cung thì cũng phải nghĩ ra biện pháp lên vào Tông Nhân phủ thăm hắn.

“Sư thúc lo lắng quá sẽ càng loạn đấy, gần đây con đang nghiên cứu được thiện, thân thể hắn đã không tốt vậy ta đi hãm một ít được thiện cường thân kiện thể, chúng ta cần theo giả bộ trà trộn vào Tông Nhân phủ xem hắn thế nào, cách này được không?” Lam Lăng Nguyệt cũng không đành lòng nhìn Hắc Phong đứng ngẩn không yên, liền đề ra biện pháp nhất cử lưỡng tiện.

QUỶ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Vì Hắc Lâm Được Thiện

Lời đề nghị của Lam Lăng Nguyệt khiến vẻ mặt ủ rũ của Hắc Phong hơi giãn ra, đúng vậy, càng lo lắng sẽ càng loạn, nhưng thất tình lục dục của con người rất khó kiểm soát.

“Tiểu nha đầu, không ngờ bây giờ ngươi lại làm được thiện, so với ta còn giỏi hơn nhiều lần, vậy chúng ta đi làm thôi, mấy hôm trước đồ đệ ta độc phát, hiện tại thân thể chắc chắn vẫn chưa hồi phục lại, cứ nghĩ tới cái lão hoàng đế khốn kiếp kia làm ra việc như vậy với hắc, lòng ta bị lửa đốt cháy chỉ muốn tìm nơi xả giận.” Hắc Phong càng nói càng kích động, tính dùng các loại biểu tình để diễn tả tâm trạng của ông lúc này.

“Thế chất đệ đệ tiểu Hạo nhi của con gầy yếu, mới sáu tuổi thôi, nếu cứ rập khuôn dùng trung dược đi đầu trị, không phải một biện pháp tốt, được thiện lành tính, đối với thân thể cũng không gây nguy hại, cho nên con mới nghiên cứu, thân thể đồ đệ người cũng không có suy yếu như người nói, coi hắc giống với Lâm muội muội* hay sao mà yêu chiều hắc như thế.” Lam Lăng Nguyệt liếc mắt, sức lực của tên Âu Dương Mặc Thần kia bẻ gãy sừng trâu, hơn nữa còn mắc bệnh hoang tưởng bị hại, sao có thể dễ dàng bị ai mưu hại.

(Lâm muội muội: Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lô Mộng, người con gái ốm yếu từ khi sinh ra, thân thể mỏng manh, nhiều bệnh.)

“Hôm nay ta kiểm tra hắc, quả thực cũng không tệ lắm, đây là công lao của Quỷ La Sát, đúng rồi, con có biết Quỷ La Sát không, lúc ở Hỏa Linh quốc có gặp qua một lần, nói chung nàng ấy khiến ta có cảm giác quen thuộc, đặc biệt là đôi mắt, dường như ánh mắt của nàng với con có chút hao hao, nhưng nhìn kỹ lại không giống lắm.” Lúc Hắc Phong hình dung lại

Quỷ La Sát, liền quan sát cặp mắt của Lam Lăng Nguyệt, so sánh điểm khác nhau giữa hai người.

Lam Lăng Nguyệt nghe Hắc Phong nói rằng mình và Quỷ La Sát có nét chung, tim đã muốn vọt tới cổ họng, nếu như sự thúc phát hiện ra mạnh mẽ, khụ khụ, đoán chừng sẽ tính sổ với mình vụ ở Hỏa Linh quốc, thừa dịp hiện tại ông vẫn đang rối rắm, tốt nhất nên dời sự chú ý của ông.

“Sự thúc, người xem bây giờ cũng đã giữa trưa, chúng ta không nên lãng phí nhiều thời gian, nhanh chóng đi làm được thiện thôi, sau đó mang đi đưa cho đệ đệ của người.” Lam Lăng Nguyệt cắt ngang dòng suy nghĩ của Hắc Phong, tính dùng được thiện tác động.

“Nói cũng đúng, sớm muộn sẽ có ngày ta nhớ được gặp qua ở đâu, chúng ta nên làm chính sự trước, đợi đến khi giải quyết vấn đề về đệ đệ ổn thỏa, ta sẽ tới tiếp kiến Quỷ La Sát, dù sao mạng sống của đệ đệ ta là do nàng ấy cứu, thuận tiện luận bàn chút y thuật.” Hắc Phong gật đầu, trên đường theo Lam Lăng Nguyệt tới tiểu trừ phòng lâm bầm một mình.

Lam Lăng Nguyệt làm món canh ba ba táo đỏ, đầu tiên chuẩn bị đông trùng hạ thảo tươi 10g, một con ba ba sống, táo đỏ 20g, Hắc Phong phụ trách giết ba ba, sau khi tất cả chuẩn bị xong xuôi, xếp nguyên liệu vào trong nồi thêm rượu và gia vị, muối, hành, gừng, tỏi, cốt gà vừa đủ bắt đầu hầm lửa nhỏ.

“Tiểu nha đầu, thơm quá, không ngờ đông trùng hạ thảo còn có thể dùng như thế này, được thiện này có điểm cố với công hiệu gì.” Hắc Phong quạt lửa cạnh bếp đồng thời hứng thú bưng bưng hỏi han.

“Được thiện này có thể tăng âm ích khí, bổ thận cố tinh, chống mệt mỏi; ba ba có tác dụng bổ dưỡng thận gan, thanh hư nhiệt; đông trùng hạ thảo bổ phổi, ích thận dương; cùng táo đỏ bên trong giúp làm khỏe tỳ, ích khí sinh tân (ra mồ hôi lợi cho khí), giải độc, bảo vệ gan, những thứ này đều rất tốt cho thân thể khỏe mạnh, bảo đảm đệ đệ của người rất thích.” Lam Lăng Nguyệt bộc phát tác dụng của được thiện, với cả con ba ba cũng là biểu tượng trường thọ nha, rất thích hợp để ăn vào thọ tinh*, dù gì cũng có câu vương bát ngàn năm, rùa vạn năm không phải sao.

(Thọ tinh: người được chúc thọ.

Vương bát: ba ba, còn nghĩa khác là câu chửi xéo... không hiểu có phải chị có ý chửi anh không nữa.

Hix... edit đoạn này phải đi đọc quảng cáo các loại thuốc OTL)

“Oa, phẩm vị của tiểu đồ đệ thật đặc biệt, chờ đồ đệ ta ra ngoài, sư thúc ta sẽ ở trong Lam phủ con một thời gian, đến lúc đó con không cần lo ăn lo uống cho ông già này, chỉ cần mỗi ngày nấu được thiện cho ta là được.” Hắc Phong thỉnh thoảng nhìn vào trong nồi hầm kiểm tra độ chín của được thiện.

“Còn mỗi ngày nấu được thiện? Sư thúc, người nên bỏ qua cho con đi, sư diệt làm không nổi, người đừng nhìn liên tục nữa, được thiện này phải hầm quá một canh giờ mới nhừ, người có thể vận động trong uyển một chút, ta tới chỗ mẫu thân một chuyến, tay nghề làm cao điểm của mẫu thân ta rất giỏi, dù sao cũng là sinh thân của tên chết tiệt lòng dạ hiểm độc Âu Dương Mặc Thần, nhờ mẫu thân ta làm cho hắn vài cái bánh thọ bao cùng cao hoa quế mang đến, bớt cho con quý xoi mới cảm thấy được thiện chán ngấy không đủ dính miệng.” Lam Lăng Nguyệt không phải bình thường không hay nói với Hắc Phong, nếu mỗi ngày ông dính ở Lam phủ, sao nàng còn có thể ra cửa nữa, đến lúc đó từng giờ từng khắc nằm trong sự kiểm soát của ông, sớm muộn sẽ bại lộ thân phận, nàng mới không ngu mà đi nhóm lửa tự thiêu.

“Nhìn không ra, suy nghĩ của tiểu nha đầu trở nên tinh tế như thế, ha ha, nghe giọng điệu của con hắn là đã tiếp xúc với tiểu đồ đệ của ta không chỉ một lần, ngay cả khẩu vị của hắn cũng dẫn đo, không phải con coi trọng đồ đệ của ta chứ, dù sao các người nam chưa cưới xin nữ chưa xuất giá, cũng rất xứng, sư thúc cực kỳ cam tâm tình nguyện làm mai giúp con, đồ đệ của ta hoàn toàn không có sở thích xấu nào, là một nam nhân tuyệt thế.” Tựa như Hắc Phong ngửi được mùi vị gian tình, ra sức đào bới đến tận cùng.

“Người còn ghép cặp linh tinh cẩn thận con đốt sạch râu mép của người, xú lão đầu, cho người vài phần màu sắc người liền xem thành vàng

tự thiếp lên chính mặt mình, cái bộ mặt lạnh như băng, đến kẻ nứt cũng lạnh, ai muốn sánh đôi với hắc chủ, ở yên đây, nói thêm câu nữa, được thiện và thọ bao cũng đừng hòng có, ngay cả người cũng đuổi ra ngoài.” Lam Lăng Nguyệt nghe Hắc Phong tự chủ trương muốn gán ghép nàng và Âu Dương Mặc Thần, tái mặt, lão đầu này thật giỏi làm loạn, coi như nàng đã hiểu rõ đôi chút, chỉ cần dính dáng tới Âu Dương Mặc Thần thì sẽ không có việc gì tốt.

Hắc Phong bị Lam Lăng Nguyệt dọa một trận cũng biết đi đâu hơn nhiều, buồn thiu nhìn Lam Lăng Nguyệt rời đi, lầm bầm: “Xem ra sư huynh nói là chân lý, đặc tội ai cũng không thể đặc tội nữ nhân, đặc biệt nữ nhân không giống nữ nhân như tiểu nha đầu.”

Lúc Lam Lăng Nguyệt tới Vân Thanh uyển, Thu Nhược Thủy đang chăm chú thêu thùa, tiểu Hạo nhi tới học đường, trong lúc rảnh rỗi bà liền ngửi thêu hoa mẫu đơn giết thời gian.

“Mẫu thân thêu đẹp quá, so với hoa thật còn tinh tế hơn mấy phần.” Lam Lăng Nguyệt im lặng không lên tiếng tới bên cạnh Thu Nhược Thủy khen ngợi tay nghề thêu thùa của mẫu thân.

“Hôm nay cái miệng nhỏ này lại ngọt như vậy, tiến vào cũng không hô lên một tiếng, cố ý dọa mẫu thân hả.” Thu Nhược Thủy tràn đầy ý cười, môi đỏ mọng nâng lên một vòng cung, trêu đùa với cô con gái bất ngờ chạy đến.

“Đây là Nguyệt nhi tấn công bất ngờ, đến làm nhiệm vụ kiểm tra, biểu hiện của mẫu thân không tệ, có thể cho mẹ tám mươi điểm.” Lam Lăng Nguyệt ôm Thu Nhược Thủy từ phía sau, thân mật trêu chọc.

“Đột ngột đến, có chuyện gì phải không, nhìn con vội vã như vậy, tuyết trên người còn chưa rơi hết xuống, còn không biết phủi qua, tuyết tan ướt y phục rất dễ cảm lạnh.” Thu Nhược Thủy vừa nói, vừa đứng dậy phủi hộ Lam Lăng Nguyệt tuyết trên người.

“Mẫu thân thật tinh mắt, cái gì cũng không thể gạt được mẹ, Nguyệt nhi muốn nhờ mẫu thân làm giúp vài cái bánh thọ bao và cao hoa quế, hôm nay

là sinh thần của một bằng hữu vừa quen tại cung yến mấy ngày trước, nữ nhi muốn tặng lễ vật độc đáo một chút, dù sao cao hoa quế ngoài tửu lâu ăn chẳng ngon bằng mẫu thân làm.” Lam Lăng Nguyệt làm nũng, khen mẫu thân đồng thời nói rõ ý đồ đến.

Không thể không nói trò này của Lam Lăng Nguyệt vẫn tác dụng với Thu Nhược Thủy, xoa dịu cương chiêu Lam Lăng Nguyệt vài cái, liền đặt khung thêu trong tay xuống đứng dậy chuẩn bị tới tiểu trù phòng, nữ nhi đã tự mình lên tiếng, bà không thể không làm thọ bao cùng với cao hoa quế.

“(*^__^*) hì hì, mẫu thân tốt nhất, cảm ơn mẫu thân.” Lam Lăng Nguyệt hiểu đây có nghĩa là mẫu thân đã đồng ý, liền hôn nhẹ một cái lên mặt Thu Nhược Thủy, công khai bày tỏ tình yêu của nàng với mẫu thân.

Thu Nhược Thủy bị cảm giác nóng ấm bất chợt, hơi sùng sốt, sau đó cười ngọt ngào, kéo Lam Lăng Nguyệt đi về phía cao điểm phòng tại Vân Thanh uyển.

Lúc Lam Lăng Nguyệt đối diện với Thu Nhược Thủy cố gắng giúp đỡ, nhưng đến cuối cùng bột dây dính đầy tay, càng giúp càng hỏng, y phục toàn thân đều được tẩm bột trước sau, tấm lòng giúp đỡ cũng theo đó mà chết yểu, lặng lẽ đứng tại chỗ nhìn mẫu thân khéo léo, từng chút một biến nắm bột thành các loại cao điểm tinh xảo.

Lam Lăng Nguyệt đặt những khuôn cao hoa quế kia vào tầng thấp nhất lồng hấp, Thu Nhược Thủy vội vã đặt tiếp tám cái bánh thọ bao vào một ngăn khác trong lồng hấp, qua khoảng chừng nửa canh giờ, hương thơm thọ bao cùng với cao hoa quế xông vào mũi, Lam Lăng Nguyệt tính toán canh giờ được thiện bên kia hẳn cũng chín tới rồi.

“Mẫu thân, có hộp đựng thức ăn nào không cho con mượn dùng, con phải nhanh chóng mang đi tặng, buổi tối chắc sẽ về trễ một chút.” Lam Lăng Nguyệt vừa giúp bốc cao hoa quế và thọ bao ra, vừa hỏi Thu Nhược Thủy khay đựng.

“Con bé ngọc này, làm việc luôn hấp tấp, đừng nóng, con cứ xếp bánh ngọt vào trong khay trước đi đã, mẹ sẽ sai Thủy Tinh lấy hộp đựng đến.”

Thu Nhược Thủy lắc đầu, nữ nhi càng lúc càng chẳng có nét chín chắn của con gái nhà người ta rồi.

Lúc Thủy Tinh mang tới hộp đựng, Lam Lăng Nguyệt đã xếp xong cao điểm ra khay, cáo biệt Thu Nhược Thủy, cũng không để tâm đến tuyết rơi càng lúc càng nhiều chạy vội về phía Nguyệt Thanh uyển.

“Chậm một chút, đường trơn đấy, nhanh trở về nhé, đừng ở lại quá muộn.” Phía sau truyền đến âm thanh cẩn dặn không yên lòng của Thu Nhược Thủy.

“Dạ, mẫu thân mau trở về phòng đi.” Lam Lăng Nguyệt vừa đáp lại vừa tăng tốc, tuyết rơi dày đặc, lúc nàng ra khỏi Nguyệt Thanh uyển chỉ mới lát phát, lúc này đã lớn như vậy rồi.

Khi nàng trở lại tiểu trù phòng Nguyệt Thanh uyển, chỉ thấy Hắc Phong đang trông coi được thiện đã trào sôi, đi tới đi lui, hiển nhiên đã chờ rất lâu rồi, hơn nữa cơm trưa cũng không ăn, bụng lúc này đánh trống ầm ỉ, chọc Lam Lăng Nguyệt vừa tới đã ôm bụng cười to.

Nghe thấy tiếng cười, Hắc Phong quay đầu u oán nhìn Lam Lăng Nguyệt, đáng thương ôm bụng mình nói: “Còn cười được, người thử tưởng tượng cảm giác không được ăn cơm lại còn bị mùi thơm được thiện vây quanh từ phía một canh giờ xem.”

“Rồi rồi, đây là cao hoa quế mẫu thân con làm, bà biết con thích ăn cho nên làm nhiều một chút, cho người ba cái lắp tạm cái bụng trước, chờ chúng ta hoàn thành chính sự trở về sẽ ăn cơm, hiện tại trước tiên con đi dịch dung trang điểm một chút.” Lam Lăng Nguyệt dùng khăn bắc nôi đất được thiện đang tỏa hương khắp phòng xuống để người đồng thời lấy từ trong hộp đựng giữ nhiệt ra ba cái cao hoa quế đưa cho Hắc Phong.

Hắc Phong gặm miếng cao hoa quế vẫn còn nóng hổi theo Lam Lăng Nguyệt sang căn phòng bên cạnh, dịch dung trong thoáng chốc, riêng Lam Lăng Nguyệt đổi sang nam trang, hai người vội đựng được thiện vào trong hộp đựng đồ ăn, đón gió tuyết ra khỏi phủ, chuyển đi này Lam Lăng

Nguyệt cậ̀n theo không ít ngân lượng, hai người thuê cỗ xe ngựa chạy tới phía Tông Nhân phủ.

Bởi vì tuyết rơi, xe ngựa chạy khá chậm, tốn gần một canh giờ mới đến được Tông Nhân phủ, lúc này bên ngoài Tông Nhân phủ đỗ một chiếc xe ngựa hoàng thất trang trí hết sức xa hoa, ngoài cửa canh gác vô cùng nghiêm ngặt.

“Tiểu nha đầu, nhìn tình hình này chắc có người đã đi trước chúng ta một bước, nhìn xe ngựa không phải thái tử thì là vương gia, chúng ta tiến vào lúc này có thích hợp lắm không?” Hắc Phong cẩn thận quan sát bốn phía, thì thào vào tai Lam Lăng Nguyệt.

“Có gì mà không thích hợp chứ, chúng ta đã đến rồi, hơn nữa hoàng thượng cũng không nói là không được đến thăm, nếu như bây giờ không đi, vậy tâm huyết chúng ta hằm được thiện với làm thợ bao không phải lãng phí sao, bắt buộc phải vào.” Lam Lăng Nguyệt quét một lượt hàng binh lính trùng điệp xung quanh, ý bảo Hắc Phong thẳng lưng lên, hai người đi về phía cửa vào của Tông Nhân phủ.

“Đứng lại, hai người các người muốn làm gì?” Vừa tới cửa liền bị hai thủ vệ chặn lại, đánh giá hai người một phen, lạnh giọng chất vấn.

“Quan gia, chúng ta bên Thậ̀n vương phủ, hôm nay là sinh thậ̀n của Thậ̀n vương chúng ta, mặc dù hiện giờ chủ tử đang ở trong Tông Nhân phủ, nhưng dù sao thân phận của chủ tử là quý báu, quan gia chúng ta cố ý sai người làm canh sâm và thợ bao cao điếm, phân phó tiểu nhân nhất định phải để vương gia uống.” Lam Lăng Nguyệt khúm núm đề thấp âm điệu, cùng lúc kín đáo nhét bạc trong tay áo cho quan binh đang chặn đường họ đi.

“Vậy sao, hóa ra là bên Thậ̀n vương quý phủ, vậy vào đi, nhưng mà nhanh lên một chút, dù sao với tình hình hiện tại của Thậ̀n vương, các người không tiện ở lâu được.” Nhìn hai người trước mắt ở Thậ̀n vương quý phủ, hơn nữa còn hào phóng như vậy, thủ vệ tự nhiên cho hai người tiến vào, dẫn hai người tới nơi giam giữ Thậ̀n vương.

Vào trong địa lao của Tông Nhân phủ, mùi ẩm mốc xộc vào mũi, càng vào sâu, càng cảm thấy bốn phía tối đen như mực đến rợn người, khiến con người ta sởn tóc gáy, đặc biệt là bên trong một nhà lao truyền đến tiếng nữ nhân than khóc, tăng thêm vẻ âm u.

“Hai người bước nhanh theo sát vào.” Thấy hai người phía sau ngó nghiêng khắp nơi, quan binh dẫn hai người theo vào cực kỳ không kiên nhẫn nhắc nhở.

Lam Lăng Nguyệt và Hắc Phong đành vội bước nhanh hơn, bám sát quan sai kia, dừng lại ở nơi có ánh sáng hắt ra.

“Quan gia, sao không đi nữa, còn chưa thấy chủ tử của ta mà.” Lam Lăng Nguyệt thấy dừng lại đột ngột liền nghi hoặc hỏi.

“Suyt, đừng lên tiếng, thái tử đang ở đây, chúng ta lui về sau vài bước chờ một lát, đợi thái tử rời đi rồi chúng ta sẽ đi qua, tránh gây phiền phức không cần thiết.” Gã quan sai kia đè thấp giọng xuống, ý bảo hai người giữ im lặng.

Lúc này bên trong nhà lao giam Âu Dương Mặc Thần, cũng không ẩm ướt thô lương như những nhà tù khác, mà đầy đủ mọi thứ, đến lò sưởi cũng có, giường đệm cũng được trải lót chỉnh tề, bên trong nhà lao được quét dọn sạch không tì vết, còn thêm mùi huân hương dịu dịu đặt trong phòng, cửa sổ hướng Bắc có thể nhìn thấy phong cảnh bên ngoài, thiết kế như vậy trái lại không giống như ngục trong lao tù, đương nhiên tất cả những chế bị* này đều là của Tông Nhân phủ, Tông lệnh Dạ Phong lại là người của Âu Dương Mặc Thần, cũng là ca ca của Dạ Tình Vũ.

(Chế bị: thiết bị chế tạo.

Ở nhà tù sướng thật...)

“Tam đệ, ở đây thật tự tại, chẳng thiếu thứ gì, trước khi đến vì huynh còn lo sợ tam đệ ở không quen, đặc biệt sai người mang theo lông cáo, chẳng qua hiện tại xem ra vì huynh lo nghĩ sâu xa rồi.” Thái tử Âu Dương Dục Hi thấy Âu Dương Mặc Thần lạnh lùng ngồi bên cạnh lò sưởi thỉnh

thoảng thêm một ít than củi, thấy y tiến vào không thỉnh an chỉ im lặng, có một chút bức bối.

“Người nghĩ thế nào, làm như thế nào là chuyện của người, thêm muốn cuộc sống của ta ở nơi này, người có thể dâng thư cho lão ta tự mình vào sống thử.” Âu Dương Mặc Thần nghe Âu Dương Dục Hi lên tiếng, thờ ơ đáp trả, dù sao thái tử và hần vốn không chung bàn, lúc này y đến chế giễu trái lại tự mình thêm thất cho phần tính cách ‘đẹp đẽ’ của y.

“Đã đến đây rồi, tính tình vẫn cao ngạo như vậy, dám đánh cả phụ hoàng, người cảm thấy lần này người có thể bình an bước ra sao?” Âu Dương Dục Hi phẫn nộ với Âu Dương Mặc Thần, mặc dù không biết Âu Dương Mặc Thần uống nhàn thuốc gì mới đối xử với phụ hoàng như vậy, bất quá vừa đúng lúc cho y cơ hội biểu hiện, hôm nay y đã dâng tặng Ngọc Phu Lộ cho phụ hoàng, còn được phụ hoàng tán thưởng.

(Như trẻ con mẫu giáo ấy...)

“Nếu hôm nay người đến chỉ đến nói kháy, vậy ta đã nhận được, người có thể đi rồi, thứ cho thân thể thần đệ mắc bệnh, không thể đứng dậy đưa tiễn.” Âu Dương Mặc Thần lười đời co với Âu Dương Dục Hi, lạnh giọng hạ lệnh đuổi khách.

Âu Dương Dục Hi vừa sinh ra đã cao cao tại thượng có bao giờ bị chống đối trước mặt mọi người đâu, mặt u ám, phân phó tùy tùng ném lông cáo xuống đất, giận dữ ra khỏi nhà tù, trước khi đi không ngoảnh lại uy hiếp nói: “Âu Dương Mặc Thần, chúng ta cùng xem, ta tuyệt đối sẽ không để người thoải mái như thế mãi đâu.”

“Mỗi mắt chờ mong.” Tính cách Âu Dương Mặc Thần chưa bao giờ tỏ ra yếu kém, không hề lo lắng úp ngược lại Âu Dương Dục Hi một câu.

Âu Dương Dục Hi vốn là đến để chế nhạo Âu Dương Mặc Thần nhưng không ngờ lại bị hần chọc khiến cả người tức giận, không khỏi tăng nhanh bước chân, y muốn rời khỏi cái nhà tù ngập ngụa thứ mùi ghê tởm này, tới bên cạnh ba người Lam Lăng Nguyệt, không khỏi đánh mắt qua nhìn, nhìn

ba người đồng loạt cúi đầu hành lễ mình, không nhiều lời tới thẳng trước mặt ba người.

“Bộ dạng kiêu căng ngạo mạn ngứa cả mắt, chẳng qua sinh ra ở hoàng gia, nếu như sinh ra ở nhà bình dân cũng chỉ là hạng bất tài.” Hắc Phong và Lam Lăng Nguyệt đều là người tập võ nên thính lực vô cùng tốt, lời Âu Dương Dục Hi nói với đồ đệ của ông trong nhà tù truyền vào tai Hắc Phong không sót một chữ, cho nên khi Âu Dương Dục Hi vừa rời đi thì nhỏ giọng chửi rủa.

“Phía trước cách hai nhà lao là nơi giam giữ Thần Vương, các người mau nhanh một chút, không nên ở lại quá lâu.” Quan sai dặn xong Hắc Phong và Lam Lăng Nguyệt liền để hai người tự đi.

Hắc Phong và Lam Lăng Nguyệt bước nhanh hơn, đi tới nhà lao giam giữ Âu Dương Mặc Thần, không khỏi bị thiết kế nhà lao làm kinh ngạc một chút, ánh mắt Lam Lăng Nguyệt và Hắc Phong đưa mắt nhìn nhau, Lam Lăng Nguyệt đã biết tên Âu Dương Mặc Thần tâm địa đen tối sẽ không ngược đãi bản thân, Hắc Phong còn không tin, thế này đã tin chưa.

“Hai người các người là ai?” Âu Dương Mặc Thần nhìn qua hai người xuất hiện bất ngờ, dù sao Hắc Phong được Lam Lăng Nguyệt dịch dung, Âu Dương Mặc Thần không nhận ra cũng là bình thường.

“Đồ đệ, là ta và nha đầu Nguyệt nhi.” Hắc Phong xông tới bám vào song sắt nhà lao, dí sát vào để Âu Dương Mặc Thần nhìn rõ mình.

Âu Dương Mặc Thần nghe thấy giọng nói của Hắc Phong, lại đưa mắt nhìn Lam Lăng Nguyệt mặc nam trang, liền lấy ra chìa khóa xiềng xích nhà lao ở bên hông, mở cho hai người đi vào.

“Chu choa, lần đầu tiên ta thấy bị ngỗ tử còn được phân phát chìa khóa nữa đó, Thần vương ngỗ tử phong cách cũng khác biệt.” Lam Lăng Nguyệt lúc được Âu Dương Mặc Thần mở cửa lao, vừa vào liền không nhìn được mà nói bóng nói gió.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SẮT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Say Rượu Lộ Sơ Hở

Âu Dương Mặc Thầ cũng không phản bác gì, mà chỉ sững sờ nhìn chăm chăm vào Lam Lăng Nguyệt mặc đầ nam nhân, có loại ảo giác tiêu sư muội này chính là nữ nhân năm năm trước đó.

“Lam Lăng Nguyệt, mừng tám tháng mười hai năm năm trước người từng tới Phù Dung lâu.” Âu Dương Mặc Thầ từ trước tới nay không phải người thích nghi kỳ, chăm chú nhìn Lam Lăng Nguyệt mặc nam trang, đầng thời dò hỏi, quan sát kỹ biểu tình biến đổi trên mặt Lam Lăng Nguyệt, nếu như Lam Lăng Nguyệt thật sự từng đến chỗ đó, nếu nói dối sẽ lập tức lộ sơ hở.

Lam Lăng Nguyệt thấy Âu Dương Mặc Thầ nhìn mình chăm chăm, có chút bất an, nàng cố gắng đổi sang bộ đầ nam nhân thô sơ vì muốn giảm thiểu sự hiện diện khi tiến vào Tông Nhân phủ, nhưng chưa từng nghĩ vậy mà vô tình lại tạo cơ hội khiến Âu Dương Mặc Thầ nghi ngờ, nàng tuyệt đối không thể để Âu Dương Mặc Thầ nhận ra nàng chính là người năm năm trước ấy, kết quả, vội vàng đi đầu chỉnh lại hô hấp, làm cho bản thân nhìn qua vô cùng bình thản.

“Ta nói này Thầ vương gia, làm sao ta nhớ được mừng tám tháng mười hai năm năm trước đã đi qua những đâu, trí nhớ của ta cũng không tốt như người à.” Lam Lăng Nguyệt làm ra vẻ nghi ngờ, nghiêm túc nhìn Âu Dương Mặc Thầ.

“Năm năm trước thầ gặp tiểu nha đầu con lúc nào nhỉ, hình như lúc đó trời khá nóng, sư huynh của thầ đang dựng sạp ở Bách Hoa lâu, nhưng cụ thể là vào lúc nào, đột nhiên hỏi làm thầ không nhớ ra kịp, người già trí nhớ cũng xuống cấp.” Hắc Phong cũng chạy tới góp vui, ông nhớ hình như

tháng tám tháng chín cũng đựng phải tiêu nha đầu, lúc đó, sư huynh bày quỳ xem bói, còn ông núp trên cây hóng mát tránh nóng.

“Sư thúc, thầy đặt được thiện và thọ bao chuẩn bị cho đồ đệ người trong hộp đựng thức ăn lên bàn đi, ng ồi lao tù như hấn cũng được coi là có một không hai đấy, con đã nói người lo lắng dư thừa rồi, nhìn cái nhà tù này tinh tươm, đầy đủ mọi thứ, tâm địa đồ đệ người cao ngạo, sao có thể ủy khuất chính mình.” Lam Lăng Nguyệt gấp gáp chuyển đề tài, tim gan nhảy lên kịch liệt, ngày hôm đó mình gặp được Bách Diệp lão đầu, Hắc Phong sư thúc ẩn mình trong bóng tối, nếu ông ấy nhớ lại buổi hôm đó, cùng với trang phục lúc đó của nàng, trùng khớp với Âu Dương Mặc Thần, vậy thì đoán chừng hôm nay bản thân đi đưa đồ ăn đưa cả họa tới.

“Đến thăm hỏi nói chuyện phiếm, phải rồi đồ đệ, đây là được thiện đích thân tiêu nha đầu làm đó, còn cao điểm là do nàng lo con uống mỗi được thiện sẽ chán ngấy, nên nhờ mẫu thân làm cao hoa quế và thọ bao, lại đây, hộp đựng thức ăn giữ nhiệt tốt lắm, được thiện vẫn còn ấm, nhân lúc còn nóng ăn ngay đi.” Hắc Phong được Lam Lăng Nguyệt nhắc nhở mới nhớ ra được thiện và cao điểm, nhận lấy hộp đồ ăn trong tay Lam Lăng Nguyệt, bày biện mọi thứ bên trong lên bàn.

Ánh mắt Âu Dương Mặc Thần giao với Lam Lăng Nguyệt vài giây, sau đó thu về, bởi vì trực giác của hấn lần đầu tiên phạm sai lầm với Quỷ La Sát, nên hấn không còn chắc chắn vào trực giác của mình nữa, nhưng hấn lại không bỏ đi ý muốn đi điều tra Lam Lăng Nguyệt, bởi vì biểu hiện của nàng quá mức bình tĩnh mới có chút kỳ lạ.

Lúc bình sứ được thiện được mở ra, mùi thịt len lỏi vào mũi, chân mày nhíu chặt của Âu Dương Mặc Thần có chút giãn nở, nhưng khi nhìn thấy thọ bao trên bàn, chân mày vừa được thư thả kia lại nhíu chặt, chán ghét không thèm nhìn đến thọ bao.

“Âu Dương Mặc Thần, ngươi có ý gì hả? Cho dù chê bai tay nghề mẫu thân ta, ít nhất cũng phải nể nang bốn tiểu thư đã bận tối mắt tối mũi mà cố giả vờ ở ngoài chứ, đừng có biểu hiện lộ liễu ra như thế, bộ khó lắm sao?”

Tất nhiên Lam Lăng Nguyệt không bỏ qua chán ghét trong mắt Âu Dương Mặc Thầ n, không khỏi cảm giác lạn hảo nhân*, tự mình đa tình.

(Lạn hảo nhân: người biểu hiện ra ngoài quá mức tốt, luôn muốn làm vừa lòng mọi người xung quanh. Chưa tìm ra được câu nào phù hợp nên mình để nguyên:<)

“Ta không thích thọ bao, không nói dối được.” Âu Dương Mặc Thầ n quay mặt đi, hẳn biết sắc mặt vừa r ồi của mình khiến Lam Lăng Nguyệt hiểu nh ần, nhưng hẳn không muốn giải thích, trong ký ức từng được ăn thọ bao một l ần, đó là năm bốn tuổi bị thái tử Âu Dương Dục Hi nhét ăn cái bánh đã bị chó gặm mất một nửa, đó là sỉ nhục của hẳn, từ lúc đó hẳn bắt đầu ghét thọ bao, mà hôm nay ở Càn Thanh cung, kẻ đó cố ý chuẩn bị thọ bao, khác nào đang mỉa mai hẳn.

“Sao người lại có kiêu tính khí như vậy chứ, vậy thì đừng hòng động đến được thiện ta h ần cho người, uống phí tâm huyết một canh giờ của ta, thà rằng mang đi cho chó cũng không cho người ăn.” Tức thì Lam Lăng Nguyệt bùng lên lửa giận, nam nhân này thật khó trị.

Nghe đến câu cho chó ăn, Âu Dương Mặc Thầ n nắm chặt tay, r ỉ mi mắt nhìn xuống, không chế tâm tình của mình, hẳn không h ề muốn như thế, giống như l ần trước vô tâm tổn thương Quỷ La Sát, nhưng chỉ cần vài câu của nữ nhân này lại khiến lòng băng giá của hẳn thấp thỏm không yên, bị Lam Lăng Nguyệt nói như vậy, tim hẳn tắc nghẹn nói không thành lời.

(Anh rất có tư chất của một thê nô =))))))))))

“Sao hai người cứ gặp mặt là ần ỉ vậy, im lặng hết đi, châm ngôn có câu yêu nhau lắm cắn nhau đau, tiểu Nguyệt nhi không nên tức giận, Mặc Thầ n không có ý đó, dù sao mỗi người có thứ mình không thích ăn, Mặc Thầ n đã không thích ăn thọ bao, vậy để ta, đúng r ồi, Mặc Thầ n, tiểu nha đầu thích nhất ăn cao hoa quế đó.” Hắc Phong ở giữa giảng hòa, ông cảm giác hai đứa bé này rất giống một cặp oan gia, mấy câu đã cãi nhau ỏm tỏi r ồi, vừa xoa dịu, vừa ám chỉ cho Âu Dương Mặc Thầ n, ý bảo hẳn đỡ Lam Lăng Nguyệt.

Âu Dương Mặc Thần nghe thấy Lam Lăng Nguyệt và Hắc Phong vì đưa cơm cho mình, tới giờ đến giọt nước cũng chưa vào được họng, cũng ý thức được bản thân cũng đâu gây tổn thương cho Lam Lăng Nguyệt, dưới ám chỉ của Hắc Phong, Âu Dương Mặc Thần vụng về đưa cao hoa quế cho Lam Lăng Nguyệt: “Vừa rồi ta không nên nói như vậy, phần cao hoa quế này cho người ăn.”

Khi Lam Lăng Nguyệt tiếp nhận cao hoa quế, Âu Dương Mặc Thần dùng hành động thực tế để chứng minh á náy của mình, mặc dù hấn chán ghét thọ bao, vẫn cau mày hùng hổ cắn một miếng, giống như nuốt chửng.

Dù sao hôm nay là sinh thần của Âu Dương Mặc Thần, Lam Lăng Nguyệt cũng không phải hạng nữ tử được lý không buông tha người, mặc dù Âu Dương Mặc Thần không xin lỗi mình, nhưng thấy hấn gắng gượng ăn thọ bao, Lam Lăng Nguyệt nhận ra nam nhân này hoàn toàn không phải chê bai tay nghề mẫu thân như mình nghĩ.

“Kỳ thật, người cũng không cần miễn cưỡng ăn, nếu như nghẹn, đến lúc đó dựa theo tính cách bảo vệ ghé con của sư thúc, khẳng định sẽ tính sổ trên đầu ta, người uống canh cho trôi bớt xuống đi.” Lam Lăng Nguyệt đặt cao hoa quế lên trên bàn, lấy ra một chén nhỏ đựng một ít được thiện đưa cho Âu Dương Mặc Thần.

Âu Dương Mặc Thần uống vài ngụm canh xong, liền dặn dò lao đầu đi chuẩn bị chút rượu và thức ăn, dù sao bên ngoài trời đông giá rét, Tông Nhân phủ lại cách Lam Phủ cực xa, nếu như hai người trở về mới dùng bữa cũng không biết đã là giờ nào, nên ra hiệu hai người ở đây ăn xong rồi về.

Một bữa cơm từ khó chịu đến thuận hòa, khéo môi Âu Dương Mặc Thần lộ ra ý cười hiếm thấy, mặc dù sinh thần này trải qua trong lao tù, nhưng ít nhất hấn không cô tịch.

Mà quan sai cách đó không xa vẫn luôn chờ Hắc Phong và Lam Lăng Nguyệt ra, đợi nửa canh giờ, hơi sốt ruột đi tới, nhìn thấy Thần vương ở giữa, hai người thăm tù thì lại ngẩng hai bên trái phải, trong đó tên trẻ tuổi càng ngẩng kèn sát sánh vai với Thần vương, lời đến bên miệng gian nan

nuốt xuống, gã vẫn nên thành thật đứng cạnh chờ xem, dù sao Thần vương cũng không phải nhân vật bé nhỏ gã có thể đắc tội được.

Lam Lăng Nguyệt vốn không giỏi uống rượu, bị Hắc Phong khích bác nên uống vài chén, có chút lơ lửng, vừa cười vừa nói bá vai quàng cổ Âu Dương Mặc Thần, dù sao ở hiện đại hình ảnh nữ hán tử cũng đi sâu vào lòng rồi, lúc uống rượu hay cùng anh em khoác vai nhau, vừa uống một chút rượu, rất nhiều thói quen ở hiện đại liền phơi bày hết ra.

“Âu Dương Mặc Thần, người biết không, người rất hay giả vờ, giả vờ vô cùng kiêu ngạo, thường cự tuyệt người cách mười dặm, đặc biệt cái gương mặt băng lãnh của người, lần đầu tiên ta gặp, cái khí thế đó, dọa cho ta sợ điếng người.” Tửu lượng của Lam Lăng Nguyệt vốn kém, vừa uống rượu, nói chuyện cũng không thêm dùng não, lên án Âu Dương Mặc Thần từng thứ một.

Đây là lần đầu tiên Âu Dương Mặc Thần bị nữ nhân quàng vai, nhưng hẳn lại không có cảm giác ghét bỏ như khi bị Dạ Tinh Vũ lôi kéo trước đó, cũng không gạt bỏ, lắng nghe Lam Lăng Nguyệt lên án chính mình, không giận trái lại còn lên tiếng nói: “Người cũng mạnh mẽ khác gì ta đâu, bộ dạng bình thường như này không thể trách người, nhưng người cũng đừng tự mình hài lòng quá mức, cả người mang đầy gai, chỉ trích lẫn lộn, tính khí kích động, nhưng mà lần đầu tiên gặp ta bị ta dọa cho điếng người? Sao ta lại không nhớ nhỉ, ta nhớ lúc ấy người theo Ôn Vân Mặc đến, người nhìn ta bằng ánh mắt coi thường.”

“Trí nhớ của người kém quá đi, rõ ràng lần đầu tiên ta gặp người bị dọa điếng người, khi đó.” Lam Lăng Nguyệt còn chưa nói xong bởi vì uống rượu mà dạ dày không ngừng trào dịch, cảm giác muốn nôn, cuống cuống đứng lên, hướng về phía quan sai bên cạnh đại lao phun ra.

Còn gã quan sai xui xẻo đành vội vã thay đổi chỗ đứng, muốn nổi trận lôi đình mà không dám, dù sao hẳn là người của Thần vương, bất đắc dĩ chỉ có một chữ, đó là nhẫn.

Sau khi Lam Lăng Nguyệt nôn ọí xong, cảm giác dạ dày dễ chịu hơn, tinh thần ý thức cũng thanh tỉnh rất nhiều, lau khóe miệng, dùng nước trà

súc miệng, cả người không còn bộ dạng nhếch nhác say rượu.

“Người thấy khá hơn chưa, phải rồi, người vừa nói lần đầu tiên gặp ta khi đó làm sao.” Âu Dương Mặc Thần đánh giá rồi đưa một chén nước ấm cho Lam Lăng Nguyệt, cùng lúc dò hỏi lời nàng chưa nói hết.

“Lúc đó ta coi thường là giả vờ đó, kỳ thật ta rất sợ người, thật.” Suy nghĩ của Lam Lăng Nguyệt nhanh chóng vận hành, thiếu chút nữa nàng đã tự bán đứng bản thân rồi, quả nhiên rượu không phải thứ tốt lành gì.

“Bớt bớt đi, tiểu nha đầu, người mà biết sợ ai, heo cũng leo cây được.” Hắc Phong nghe Lam Lăng Nguyệt nói vậy, suýt nữa phun hết rượu trong chén ngọc, thứ quý nha đầu không sợ trời không sợ đất này không phải mở mắt nói điều chứ.

“Sư thúc, người có thời gian nói như vậy hay là uống thêm vài chén nữa đi.” Lam Lăng Nguyệt ngoài cười nhưng trong không cười không ngừng rót rượu cho Hắc Phong, tại lão già thối này rót nhiều cho mình, mới khiến nàng suýt chút nữa hiện nguyên hình.

“Được rồi, canh giờ không còn sớm nữa, chúng ta nên rời đi thôi.” Hắc Phong uống thêm vài chén nữa, bắt đầu liêu xiêu, dù sao đi thăm tù uống say mà truyền đi thì buồn cười quá.

Đề nghị của Hắc phong đương nhiên được Lam Lăng Nguyệt tán đồng cả hai tay, hôm nay để lộ quá nhiều, càng sớm rời khỏi nơi này mới là kết thúc tốt.

Lúc hai người đứng dậy ra khỏi nhà tù, bên trong truyền đến giọng nói của Âu Dương Mặc Thần: “Tiểu sư muội lời ra không phải tại rượu, rồi sẽ có một ngày sương mù tan biến.”

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Điều Bí Ẩn

Bên tai Lam Lăng Nguyệt không ngừng lặp đi lặp lại lời Âu Dương Mặc Thầ, nàng cảm giác tên h ồly lòng dạ nham hiểm này thật sự đã nhìn ra được đi ầu gì đó, lại giống như không có, kiểu nói mập mờ này đang nói cho mình rằng, một ngày nào đó h ắ sẽ vượt qua làn sương mù để khiến nàng hiện nguyên hình ư, nghĩ tới đây, Lam Lăng Nguyệt càng hối hận, đúng là lần này bản thân không nên tới, cũng không nên uống rượu, không uống rượu cũng sẽ không sơ xảy.

“Đồ đệ, con với tiểu nha đầu đang nói chuyện bằng ngôn ngữ cam gì thế, sao ta nghe mà cứ như tìm hoa trong sương mù ấy, mù mù mịt mịt.” Hắc Phong đoạt lấy lời của Âu Dương Mặc Thầ trước Lam Lăng Nguyệt một bước, ông cảm giác giữa hai người này lộ ra kỳ quái gì đó.

“Âu Dương Mặc Thầ, ta nghe chẳng hiểu câu nào trong lời người cả, ta chờ cái ngày người gạt bỏ đám mây mù, sự thúc, chúng ta nên đi thôi.” Lam Lăng Nguyệt đi ầu chỉnh tâm tình của mình cho tốt, xoay người nhẹ nhàng cười với Âu Dương Mặc Thầ, giống như nghe không hiểu lời nói của h ắ, làm bộ bản thân là người ngoài cuộc, chào hỏi qua loa rồi kéo Hắc Phong rời khỏi nhà tù, chẳng qua hai người đi khá gấp, để quên mất hộp đựng thức ăn trong nhà tù.

Âu Dương Mặc Thầ cũng không nói thêm gì nữa, nhìn bóng lưng hai người rời đi, ánh mắt tập trung trên tấm lưng mềm mại của Lam Lăng Nguyệt, nam trang giống, dáng vẻ vô cùng lúng túng rời đi giống, nếu như Lam Lăng Nguyệt chính là nữ nhân kia, vậy đúng là thú vị.

Sau khi ra khỏi nhà tù, ng ấ lên xe ngựa trở về, Hắc Phong vẫn liên tục hỏi không ngừng: “Tiểu nha đầu, hôm nay trong lúc người và Mặc Thầ nói chuyện, hiện ra sương mù dày đặc, bí hiểm không ngừng, hơn nữa có

vài lần người còn cố gắng lảng sang chuyện khác, có phải năm năm trước người và Mặc Thần xảy ra chuyện gì không?”

Tim Lãng Lãng Nguyệt vốn vừa mới có chút ổn định, bị mấy câu của Hắc Phong móc lên, cố chuyển động qua lại: “Sư thúc, người có cần nhiều chuyện đến thế không, với cả hành động ta cố ý lảng sang chuyện khác rõ ràng vậy ư?”

“Chắc chắn rồi, người xưa nói kẻ trong cuộc thì mê, kẻ bên ngoài thì tỉnh, toàn bộ chuyển biến biểu hiện của người chạy không khỏi cặp mắt người đứng là ta đâu, ta vừa tỉ mỉ suy nghĩ một chút hình như hồi gặp được người ở Hoa đô chính xác là vào tháng tám, khi đó người mặc y phục nô bộc dẫn theo một nha đầu mặc trang phục tương tự, chạy trốn cực kì hoảng hốt, còn có chút bối rối, nhìn ngang ngó dọc, giống như đang lo lắng đi đâu gì đó.” Bởi tác dụng của rượu, Hắc Phong hơi ngà ngà say tỉ mỉ hồi tưởng lại chuyện năm năm trước.

Lập tức Lam Lãng Nguyệt đau đầu, nhất định hôm nay nàng ra cửa không nhìn hoàng lịch rồi, nếu không đã không ra nông nổi này, nếu như lời này của Hắc Phong sư thúc truyền tới tai Âu Dương Mặc Thần không sót một chữ, vậy không phải chết toi mình sao.

“Khụ khụ, sư thúc, dừng, đừng kể lại chuyện năm năm trước nữa cho ta, tính cách của người có cần phải lúc tốt lúc xấu thế không hả, lúc xấu có thể quên đi việc mới làm một phút trước đó, lúc tốt, thậm chí đến gia phả nhà người ta người cũng thuộc nằm lòng, kiểu người như người thật quái thai, coi như ta sáng mắt rồi, hôm nay người không biết được tí gì từ ta thì sẽ không bỏ qua đúng chứ.” Lam Lãng Nguyệt bĩu môi, lên án Hắc Phong lão đầu.

“Tuy rằng ta đã có tuổi, nhưng tâm, sáng tựa như gương, sự việc mà ta muốn nhớ kỹ, tự nhiên có thể một chữ không sai, chuyện ta không muốn nhớ, bất luận kẻ nào cũng không thể thúc ép ta, mau kể cho ta nghe đi, năm năm trước người chọc gì đến tiểu đồ đệ của ta thế, khiến hắc có ấn tượng sâu sắc với người đến vậy, nếu người không nói, ta sẽ nói hết những gì ta biết cho tiểu đồ đệ, nhất định hắc sẽ nói cho ta biết.” Hắc Phong dùng lời

lẽ đe dọa dụ dỗ Lam Lăng Nguyệt mở miệng, miệng nha đầu này và Bách Diệp sư huynh kín như bưng, nếu không tóm lấy bím tóc của nàng, vậy thì kết quả hôm nay cũng chẳng thu hoạch được gì.

Lam Lăng Nguyệt không ngừng day huyệt thái dương của mình, tại sao nàng phải có một vị sư thúc đặc biệt như vậy cơ chứ, lúc nghiêm túc như người bình thường, lúc bình thường lại như thần, còn là cấp bậc ôn thần nữa.

“Kể cho người biết cũng không sao, nhưng người phải giữ kín bí mật cho ta, không cho phép tiết lộ một câu tình huống người và sư phụ gặp được ta với đồ đệ lòng dạ nham hiểm của người, lại đây chúng ta đập tay thề” Lam Lăng Nguyệt đành phải nhận lời, căn bản trên đời này không có thứ gì chặn được gió tuyết đối, nàng cũng không phải người dị hợm, chỉ đành để Hắc Phong sư thúc giữ bí mật giùm nàng.

“Ta xin thề tuyết đối sẽ không hé răng nửa lời cho bất cứ ai, nói mau đi.” Hắc Phong vô cùng sáng khoái đồng ý, một bàn tay nhăn nheo đập một cái vào một bàn tay nhỏ nhắn giòn vang.

“Năm năm trước lần đầu tiên ta uống rượu, say xỉn ở Phù Dung lâu, không cẩn thận liền đâm vào ngực của hắn, sau đó rất máu chó hôn hắn, nhưng đó là ngoài ý muốn thôi, với cả đó cũng là nụ hôn đầu của ta nữa, lúc đó đầu óc nóng bừng nên đã vút lại ti liền đồng đối mới vào năm sau đó rồi chạy, sao biết được đồ đệ của người lại nhất quyết không tha, năm năm rồi còn nhớ rõ cái chuyện đó, thật sự có loại oan gia ngõ hẹp dí sát chân.” Lam Lăng Nguyệt tưởng tượng lại tình cảnh lúc ấy, nhớ tới nụ hôn kia, hai má liền có chút ửng đỏ, dù sao đi nữa nàng cũng là một cô gái, thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện xấu hổ.

"o(∩_∩)o ha ha..." Khi Hắc Phong nghe được phiên bản hoàn chỉnh năm năm trước, nhin không được cười thành tiếng, cuối cùng đến tận bây giờ ông mới hiểu vì sao trên thân kiếm của đồ đệ lại có thêm hai miếng ti liền đồng, cũng hiểu vì sao khi ông dò hỏi lý do, sắc mặt đồ đệ ông lại khó coi như vậy, hóa ra là bị cưỡng hôn, thông tin này thật có sức bùng phá nha.

Một tràng cười kia của Hắc Phong truyên vào trong tai Lam Lăng Nguyệt đặc biệt chói tai, không khỏi lờm Hắc Phong nói: “Độ hài hước của người thấp thật đấy, ta sắp cháy rụi đến nơi rồi, người còn cười trên nỗi đau người khác, lão đầu, với sự hiểu biết đồ đệ của người, hẳn thật sự sẽ liều mạng hành hạ ta ư? Nếu nói như thế, vậy sau này hẳn sẽ có thêm hai từ lòng dạ nhỏ nhen, bụng dạ hẹp hòi để hình dung.”

Lúc này Hắc Phong đã xé ngực trang dịch dung xuống, vượt vượt chồm râu, ổn định lại háo hức ban nãy nói: “Hắn sẽ không đâu, tuy nhiên ngược lại đoán chắc rằng sẽ nhìn người bằng vẻ mặt khó coi, còn về phần dẫn vật với tính kế thì không dám cam đoan.”

Lam Lăng Nguyệt lại cho Hắc Phong một cái lờm, lời này của ông với lời thừa thãi khác gì nhau chứ, ít ra nàng đã chuẩn bị tâm lý, nếu như quả thật Âu Dương Mặc Thần tính kế mình vậy cứ chờ xem, nàng cũng không phải dạng người không, huống hồ hiện giờ hắn còn đang nhảy nhót trong nhà lao, đoán chừng trong khoảng thời gian ngắn không thể gây hại nàng, nhưng nàng thật sự không yên tâm Hắc Phong lão đầu.

Bởi vì trên đường trở về, tuyết đọng dày trên mặt đất, sau khi Lam Lăng Nguyệt xuống xe ngựa vẫn không quên dặn lại một lần nữa: “Hắc lão đầu, người về Thần Vương phủ thì nói ít đi cho ta, còn chuyện năm năm trước ta kể cho người, người nhất định phải chín mực trong bụng, nếu người dám nói cho Âu Dương Mặc Thần, vậy thì mỗi ngày ta sẽ quấy nhiễu người.”

Hắc Phong sợ nhất nhìn thấy bộ dạng cười như không cười này của Lam Lăng Nguyệt, hồi ở Thiên Sơn tông, chỉ cần nàng bày ra biểu tình này, biểu thị sẽ có người gặp xui xẻo, nghĩ tới thủ đoạn trừng phạt của nàng, sau khi Hắc Phong gật đầu liên tục, Lam Lăng Nguyệt mới bằng lòng bỏ qua.

Lam Lăng Nguyệt đi vào Lam phủ mới sức nhớ hộp đựng thức ăn hình như để quên ở Tông Nhân phủ rồi, nhẹ nhàng vỗ cái đầu hóa ngọc, rồi đi về phía Nguyệt Thanh uyển, chẳng qua lúc đi tới khúc rẽ đoạn Bích Thủy đàm, nhìn thấy Lam Ngữ Yên đang nói chuyện với một nữ tử mặc một

chiếc váy bông màu đỏ tươi, mà Lam Ngữ Yên trong lúc nói chuyện còn thường xuyên chêm thêm vài câu nịnh hót, so với ngày thường vĩnh vào kiêu căng có sự chênh lệch rõ rệt, sự khác thường như vậy kéo lên hứng thú trong Lam Lăng Nguyệt, liền quành về con đường dẫn tới chỗ hai người kia đi tới.

Còn lúc Lam Ngữ Yên nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt đi tới, liền lớn tiếng chế giễu nói: “Sở tử tử, đám tuyết này tô điểm cho Bích Thủy đầm thật đẹp đẽ, cảnh đẹp là thế vậy mà lại vì một kẻ tư sắc tầm thường nào đó phá hỏng hứng thú.”

Sở Lưu Ly theo hướng câu nói của Lam Ngữ Yên nhìn sang, liền nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt mà ngày đó tại yến hội đã xúc phạm mình, khoe miệng kéo lên nét cười giễu lạnh lùng, lúc ở hoàng cung, bởi vì Hạ ca ca ở đó, nàng mới không tính toán với nàng ta, hôm nay nàng ta sẽ không có may mắn như thế đâu.

Khi Lam Lăng Nguyệt nhìn rõ nữ tử mặc chiếc váy bông đỏ tươi kia là con gái của thừa tướng Sở Lưu Ly thì không khỏi hơi ngần ngại, Lam Lôi Ngạo là thương nhân, hẳn là đại bác bản cũng chẳng tới Thừa tướng, Sở Lưu Ly thân là con gái của Thừa tướng sao có thể hạ mình đến Lam phủ.

Thời điểm Lam Lăng Nguyệt đang chăm chú nhìn chính mình, Sở Lưu Ly liền vươn tay, dường như toan tính tát Lam Lăng Nguyệt, bất quá ngoài dự liệu chính là, tay còn chưa chạm được vào mặt Lam Lăng Nguyệt đã bị Lam Lăng Nguyệt tóm chặt.

“Đường đường là con gái thừa tướng, không hiểu lễ nghĩa liêm sỉ cũng đành cho qua, đang ở địa bàn Lam phủ lại dám tát địch nữ của Lam gia, hành vi như mù đàn bà chanh chua không phân tốt xấu thật đúng là gia giáo.” Lam Lăng Nguyệt vốn là người cực kỳ miễn cảm, cùng thời điểm Sở Lưu Ly chuẩn bị ra tay với mình thì nàng đã nói xong một tràng.

“Người buông tay ra cho ta, ta đánh người là vì dạy dỗ cấp bậc lễ nghĩa cho người, ta là con gái của Thừa tướng, người là địch nữ của thương gia, dựa theo vai vế ta là quan, người là thương, vốn là dưới ta một bậc. Nhìn thấy ta phải hành lễ là chuyện đương nhiên, người khinh thường ta phải

chịu xử phạt, ta tát người vẫn còn nhẹ chán.” Sở Lưu Ly không hồ là con gái của Thừa tướng, kiêu nói càn bậy cũng giống nhau y hệt.

Sở Lưu Ly càng giãy giụa, Lam Lăng Nguyệt càng túm chặt, nghe đến đoạn Sở Lưu Ly nói buông tay, khóe miệng Lam Lăng Nguyệt nhếch lên ý cân nhắc, đầu tiên ra sức túm chặt, lúc Sở Lưu Ly liêu mình giãy thoát, chợt thả tay ra, bởi vì trọng tâm của Sở Lưu Ly không ổn định, chỉ nghe bịch một tiếng mà ngã trên mặt đất.

“Lam Lăng Nguyệt, người ----.” Sở Lưu Ly ngã nhào trên đất thảm hại, phản lực khiến nàng ta tiếp đất bằng phần lưng dưới, hiển nhiên đau nhất chính là cái mông.

“Là người bảo ta buông tay, ta buông tay, người ngã, cái này gọi là tự mình làm bậy thì không thể sống được.” Lam Lăng Nguyệt bày ra vẻ mặt vô tội chế nhạo Sở Lưu Ly, chút tính toán ngây thơ này của nàng ta mà cũng muốn đấu với nàng á, đậu hũ non còn mạnh hơn nàng ta.

Sở Lưu Ly tự biết xét về miệng lưỡi đã thua kém hơn Lam Lăng Nguyệt một phần, vẻ mặt bi phần từ mặt đất đứng dậy, hất bỏ cái tay của Lam Ngữ Yên đang cố gắng giúp nàng ta, mang theo nước mắt uất ức chạy tới Bích Thủy uyển tìm phụ thân của nàng ta là Sở Bác, nàng muốn để phụ thân xả cơn giận này cho mình.

Nhìn bóng lưng Sở Lưu Ly vừa khóc lóc vừa chạy như bay, Lam Ngữ Yên thu lại biểu tình lo lắng mới rồi cho Sở Lưu Ly, trong con người cũng toát ra ánh sáng lạnh, lúc nhìn Lam Lăng Nguyệt không nhìn được cất lên một tiếng cười lạnh khi người gặp họa.

“Người cười cái gì?” Lam Lăng Nguyệt chẳng để tâm đến trò đùa này chút nào, chẳng qua biểu hiện của Lam Ngữ Yên như thế làm cho nàng có chút khó chịu.

“Ta cười người sắp gặp họa lớn rồi đấy, nói thật cho người biết, hoàng thượng nghe nói phụ thân bệnh nặng nằm trên giường, cố ý phái thừa tướng đại nhân tới thăm hỏi, Sở đại nhân vì che giấu tai mắt người khác, đặc biệt dẫn theo phu nhân và nữ nhi cùng đến làm bộ thăm viếng, người

cảm thấy Sở Lưu Ly khóc lóc chạy tới chỗ cha nàng ta, với tính cách tàn bạo của Sở Tương, một mình đưa con gái không được sủng ái như người sẽ có kết cục gì.” Hiện giờ tâm tình của Lam Ngữ Yên lại vô cùng vui vẻ, thấy Lam Lăng Nguyệt dò hỏi, liền ban phát lòng từ bi mà muốn cho nàng hiểu rõ vì sao mình chết.

Quả nhiên sau khi Lam Lăng Nguyệt nghe những lời của Lam Ngữ Yên, sắc mặt đột biến, nhưng không phải nàng sợ vì Sở Tương, mà hành động đạo này của Hoàng Thượng quá không bình thường.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Kết Thù Kết Oán

Lam Ngữ Yên thấy sắc mặt Lam Lăng Nguyệt đột biến, tưởng rằng lời của mình có tác dụng gây kinh sợ, trong lòng càng thêm sướng rơn, quả thật nàng ta muốn nhìn xem lần này Lam Lăng Nguyệt sẽ có hậu quả ra sao, bình thường, nàng vô cùng căm hận Lam Lăng Nguyệt, hôm nay coi như xả được cục tức trong lòng.

“Sao nào, hiện tại biết sợ rồi à, Sở Lưu Ly là viên ngọc quý trên tay Sở Tương đó, hôm nay trước mặt mọi người người khinh thường nàng ta, lại còn làm nàng ngã đau, sao đột nhiên sắc mặt trở nên xám xịt vậy, thái độ giễu võ giương oai vừa xong biến đâu mất rồi.” Lam Ngữ Yên càng lúc càng tiến sát lại, cố gắng thêm dầu vào lửa, nàng chính là muốn kích động mạnh Lam Lăng Nguyệt.

“Nhị muội muội người quản hơi nhiều đấy, hơn nữa bệnh cũng không nhẹ, cũng đã bắt đầu có suy nghĩ hảo huyề, ta nói ta sợ hãi nào, ta làm sao chuyện gì à, Sở Tương ông ta có tàn bạo thế nào lại dám xem thường vương pháp coi mạng dân như cỏ rác ư.” Khóe miệng Lam Lăng Nguyệt nhếch lên ý cười, không ngờ phản ứng trong lúc vô tình của bản thân lại khiến Lam Ngữ Yên suy nghĩ xa vời đến vậy.

“Người mới có bệnh ấy, người và mẫu thân người bị bệnh hết, người chỉ đang tỏ ra can đảm mà thôi, họa đến trước mắt, còn muốn phồng má giả làm người mập, tố chất tâm lý của Lam Lăng Nguyệt người cũng chỉ đến như vậy thôi, biết đi đâu thì dập đầu mấy cái cho bốn tiểu thư, không chừng một lát nữa tiểu thư cao hứng, sẽ không nói năng khó nghe với người nữa.” Khi Lam Ngữ Yên nghe thấy Lam Lăng Nguyệt nói mình có bệnh, một cơn lửa giận nhen nhóm bùng lên, trong lúc phản kích, thường xuyên kích động Lam Lăng Nguyệt.

Lam Lăng Nguyệt không ngừng trợn trắng mắt, chỉ số thông minh của Lam Ngữ Yên đời này thật sự kém phát triển, thấy Kiêu di nương cũng coi như là một nữ nhân tâm cơ lòng dạ thâm sâu, sao có thể để ra bạch liên hoa Lam Ngữ Yên như này chứ, kiếp trước Lam Ngữ Yên hoàn toàn thừa hưởng trí thông minh của Kiêu di nương, nói trò giỏi hơn thầy cũng không quá đáng, nhưng kiếp này, chẳng lẽ là vào năm tám tuổi mình hủy một tay một chân của nó, khiến cho đầu óc của nó theo đó mà bị hủy luôn, nói con nhóc là đồ đầu óc có vấn đề đã là cất nhắc cho nó lắm rồi.

“Lam Ngữ Yên, người biết Sở Lưu Ly quan tâm nhất cái gì không? Nếu ta nhớ không lầm, ngày hôm đó tại cung yến ánh mắt của Sở Lưu Ly không hề dời khỏi Công Tôn Hạ, nếu để cho Sở Lưu Ly biết người thích Công Tôn Hạ, vậy người đoán xem trong hai người chúng ta ai sẽ là người chết thảm hơn.” Lam Lăng Nguyệt thấy Lam Ngữ Yên chẳng biết xấu hổ, mưu mô dùng lông gà làm cờ, vậy thì nàng cũng không ngại đáp trả nàng ta một câu, gây ông đập lưng ông.

Lam Ngữ Yên kinh hãi nhìn Lam Lăng Nguyệt, gương mặt tái nhợt trở nên đỏ dẹt thường, không thể không nói từng câu từng chữ của Lam Lăng Nguyệt như đánh vào mặt nàng, nếu để Sở Lưu Ly biết mình cũng thích Công Tôn Hạ, vậy nàng vất óc để được nằm trong vòng danh viện trong phút chốc sẽ tan thành mây khói, hơn nữa bằng vào thủ đoạn của Sở Lưu Ly nhất định sẽ nghĩ cách diệt trừ tình địch vô hình là nàng, nghĩ tới những thứ này, cơn sóng lớn cuộn trào trong lòng Lam Ngữ Yên lập tức trở nên phẳng lặng.

“Lam Lăng Nguyệt nói miệng không bằng chứng, ta cũng có thể nói người thích Công Tôn Hạ, dù sao hôm đó tại cung yến, chỉ có người và Công Tôn Hạ từng tiếp xúc với nhau, hơn nữa ánh mắt người nhìn Công Tôn Hạ cũng hiện ra kỳ lạ, nếu như ta đem những chi tiết này thêm mắm dặm muối nói cho Sở Lưu Ly, người nói trong chúng ta lời ai có độ đáng tin cao hơn.” Mặc dù Lam Ngữ Yên không hiểu quyên mưu, nhưng tâm kế vẫn có chút ít, dù sao từ nhỏ nhìn quen thủ đoạn xử lý công việc của Kiêu di nương, cũng thấm được chút kiến thức.

Lam Lăng Nguyệt nghe đến đoạn Lam Ngữ Yên nói mình thích Công Tôn Hạ, khóe miệng nhấc lên một nụ cười lạnh quỉ dị, h ấ ức kiếp trước dội lại trong đầu, không hiểu sau lòng ngực âm ỉ đau thắt, tình yêu dù đẹp đến mấy cũng không ngăn nổi lời nói dối nghi ền nát vụn, kiếp trước nàng bị Công Tôn Hạ tự tay giết chết, nàng mang theo ký ức đến báo thù, nàng đối với hắn chỉ có hận, hận không thể ngàn đao băm thây hắn, làm sao có thể nói chuyện yêu đương.

“Người cười cái gì, bị nói trúng tim đen rồi hả, kỳ thực Công Tôn tiểu hầu gia đúng là làm cho người ta phải rung động vì hắn, xấu nữ người thích hắn cũng không phải ngoại lệ, nhưng mà trong người người chẳng có vốn liếng, mặt mũi thì không đẹp đẽ, muội muội khuyên người nên có chút tự mình hiểu mình, đừng mắc vào say mê.” Lam Ngữ Yên quét qua Lam Lăng Nguyệt, thấy khóe miệng của nàng vênh lên nụ cười lạnh, trở nên đặc biệt ngứa mắt.

“Muội muội, người cứ việc đổi trắng thay đen, trong mắt ta Công Tôn Hạ chính là đồ cặn bã, ta cảnh cáo người nên cẩn thận lời nói lẫn việc làm, nếu không, không quá giờ tý đêm nay, người sẽ trở về diêm vương đưa tin đó, không tin người cứ thử xem, ta nghĩ muội muội nhất định còn nhớ hai cái rương mà ta tặng phụ thân làm quà đáp lễ nhỉ, nếu như người cũng muốn trở thành một trong đồng người trong đó, thân là tỷ tỷ rất cam tâm tình nguyện làm hộ.” Lam Lăng Nguyệt cau mày, nàng cực ghét tên của mình đặt cùng với tên Công Tôn Hạ, nhớ tới vở kịch lửa lớn kia, vở kịch huyết gả* kia ở kiếp trước, m ần mống thù hận đang không ngừng đâm ch ấ nảy nở, nàng nhất định sẽ khiến cho Công Tôn Hạ nếm trải mùi vị mòn xương.

(Huyết gả: gả cho cùng ruột thịt, theo ý mình hiểu giống như truyện tẩm chết căm lên thay ấ =))))

Hiển nhiên lời cảnh báo của Lam Lăng Nguyệt phát tác dụng, Lam Ngữ Yên cảm thấy sau lưng mình ớn lạnh, nàng vĩnh viễn không quên được hình ảnh khiến nàng sởn tóc gáy kia.

Lam Lăng Nguyệt thấy cuối cùng bên tai cũng được yên tĩnh, liền từ Bích Thủy đần đi về phía Nguyệt Thanh uyển.

Bấy giờ Sở Lưu Ly đang kể khổ cho Sở tướng quá trình mình bị Lam Lăng Nguyệt bắt nạt, Sở tướng phu nhân cực kì phẫn nộ, con gái của bà được nuông chiều từ bé, tại sao có thể bị một con nha đầu lỗ mãng hàng thương gia bắt nạt chứ.

Khác với Sở phu nhân chính là Sở tướng thì lại không thể hiện ra rõ ràng như kia, mặc dù ông ta cũng rất tức giận, nhưng ông ta không thể mạo muội đắc tội Lam Lôi Ngạo được, dù sao lần này ông ta nhận mật lệnh của hoàng thượng mới tới thăm, có thể thấy địa vị của Lam Lôi Ngạo đối với hoàng thượng, liền đi đầu chỉnh lại sắc mặt, cười nhạt nhìn Lam Lôi Ngạo ở trên giường một chút, xoay đầu cố ý lớn tiếng quở trách Sở Lưu Ly nói: “Lưu Ly, cha dạy con ở Tướng phủ thế nào, bước ra khỏi cửa thì là khách, có người khách nào lại bắt nữ nhi chủ nhà người ta hành lễ không hả, nhớ kỹ Sở gia tổ huấn, phải có dáng vẻ của tiểu thư khuê các, bước ra khỏi cửa chính là đại diện cho Sở gia, không được làm loạn ý thế hiếp người, không được không hiểu quý củ mà đánh chửi lung tung, càng không được phàn nàn, dù sao chúng ta là khách, khách phàn nàn không phải gây khó dễ cho chủ nhà à.”

Giọng nói của Sở Bác lớn như vậy đương nhiên mục đích chủ yếu là để Lam Lôi Ngạo nghe được, Lam Lôi Ngạo nghe thấy những lời này của Sở Bác, bên ngoài thì đang phê bình Sở Lưu Ly, kỳ thật là đang nói mình không biết dạy con, gia giáo thiếu hụt, còn bao che việc nữ nhi hành hung trước mặt mọi người, nghe đến đó sắc mặt Lam Lôi Ngạo đương nhiên là không tốt, Lam Lăng Nguyệt sinh sự khắp nơi, từ trước đến nay không biết cái gì gọi là ngừng nghỉ.

“Sở tướng, Sở phu nhân, là Lam mỗ không biết dạy con, bây giờ Lam mỗ sẽ gọi tiểu nữ tới bồi tội với Sở cô nương.” Lam Lôi Ngạo đè nén cảm xúc trong lòng, dặn dò Hoa di nương đi tìm nghịch nữ Lam Lăng Nguyệt tới đây.

Sở Bác thấy Lam Lôi Ngạo lên tiếng, nên không nhiều lời nữa, mục đích của ông ta đã đạt được, hiện tại việc ông ta cần làm là nhìn xem Lam Lôi Ngạo sẽ giải thích cho mình thế nào.

Hoa di nương cũng cảm thấy nhiệt độ trong phòng trở nên lạnh dần, lần bầm trong miệng không phải là Lam Lăng Nguyệt lại gây chuyện chứ, rồi vội vã ra cửa tìm Lam Lăng Nguyệt.

Dọc theo con đường này Lam Lăng Nguyệt cũng không bắt gặp Sở Lưu Ly tới tìm nàng hỏi tội, trong lòng còn đang khinh bỉ nàng ta một trận, đúng là cái loại thùng rỗng kêu to, thế mà nàng vừa trở về Nguyệt Thanh uyển, còn chưa kịp ngồi xuống, đã nghe thấy tiếng Hoa di nương gọi ầm.

“Lam Lăng Nguyệt, đi ra nhanh lên, tự mình làm ra chuyện tốt xong rồi trốn chui trốn nhủi.” Hoa di nương sinh ra là hí tử, kỹ năng âm cao coi như được dùng tới, cất cao chất giọng chua chát hét to lên.

Tại Lam Lăng Nguyệt ong ong, vì phòng ngừa tiếng kêu la của Hoa di nương gây hại lần nữa, vội đi ra từ trong phòng.

“Hoa di nương, nếu như người muốn hát hí khúc trở lại, vậy ta không ngại giúp người hoàn thành tâm nguyện.” Lam Lăng Nguyệt không đợi Hoa di nương mở miệng, liền giành trước một bước.

“Bớt lời mỉa mai đi, lần này người gặp rắc rối lớn rồi, người dám đánh thiên kim Sở tướng, lão gia nổi giận sai ta tới tìm người đó.” Sắc mặt Hoa di nương khế biến, sau đó đè thấp giọng nói rõ ý đồ đến.

Lam Lăng Nguyệt nghe xong liền không nhiều lời nữa, vòng qua Hoa di nương tiến về cửa ra Nguyệt Thanh uyển.

“Người đi đâu vậy, chờ ta đã.” Hoa di nương thấy Lam Lăng Nguyệt không nhìn thẳng vào mình mà có vẻ đang muốn ra khỏi uyển, trong lòng không khỏi có chút bực bội.

“Hoa di nương, bà cần tinh con heo à, không phải bà bảo ta tới Bích Thủy uyển ư, hiếm lắm mới được ta phối hợp, bà còn không nhanh cái

chân lên, thời giờ của ta rất quý giá đó, đi sớm về sớm, lát nữa ta còn có việc, không có nhiều thời gian chơi đùa cùng các người như vậy đâu.” Lam Lăng Nguyệt xoay người coi thường Hoa di nương một trận, nàng chẳng có sức châm chọc nữ nhân này.

Bởi vì Lam Lăng Nguyệt là người tập võ đương nhiên nhịp bước chân sẽ nhanh lẹ, còn Hoa di nương thì thâm trầm, đuổi sát phía sau, không ngừng thở hổn hển, cùng bước đi với Lam Lăng Nguyệt thật sự quá sức mệt mỏi, sau khi tới Bích Thủy uyển, về mặt Lam Lăng Nguyệt thành thới, còn Hoa di nương lại thở hổn hển, búi tóc xộc xệch rối loạn.

Hoa di nương sửa soạn lại dung nhan rồi dẫn Lam Lăng Nguyệt tiến vào căn phòng, sao đó báo lại với Lam Lôi Ngạo.

Mà nhóm ba người Sở gia sau khi Lam Lăng Nguyệt vào phòng, ánh mắt không hề rời đi, về mặt u oán, đặc biệt là Sở Lưu Ly thật sự hận không thể ăn thịt nàng.

“Mấy ngày không gặp bình phục nhanh ghê, ông tìm ta có chuyện gì.” Lam Lăng Nguyệt không nhìn thẳng vào nhóm ba người Sở gia, mà nhìn chằm chặp vào Lam Lôi Ngạo, cũng năm ngày rồi chưa tới gặp cha này, nhìn sắc mặt bình phục không tệ lắm, đoán qua tháng 11 có thể xuống giường.

“Nghịch nữ, còn không mau quỳ xuống bái tội với thiên kim Sở tướng, xem người làm ra chuyện tốt gì kìa, ta thật sự hận không thể.” Nói được một nửa Lam Lôi Ngạo ngậm lại miệng, miễn cưỡng nuốt xuống ba chữ đánh chết người, ông không thể lại ra tay với Lam Lăng Nguyệt, gã áo đen kia sẽ không bỏ qua cho mình, hơn nữa bây giờ mạng của ông đang nằm gọn trong tay gã rồi.

“Hóa ra người chính là thiên kim Lam gia, lớn lên cũng bình thường, người ngắm gương mặt chẳng có lấy một chút khí chất tiểu thư khuê các, lúc giờ tay nhấc chân cũng đậm chất quê mùa, về mặt thì kiêu ngạo ngang ngược, như vậy chẳng giống nữ tử tí nào, may mà người sinh ra ở Lam gia, nếu người sinh ra ở Sở gia chúng ta, ta đã đuổi người ra khỏi nhà từ lâu

ra rồi.” Sở phu nhân thấy Lam Lăng Nguyệt vẫn bày ra vẻ mặt không coi ai ra gì, càng cảm giận không thôi.

“Nhìn tuổi tác của bà và trang phục đều thuộc cấp bậc bà bác, bà hẳn chính là mẫu thân của Sở Lưu Ly đúng chứ, nếu bà đã đánh giá về cử chỉ của ta, vậy thì theo lễ phép ta cũng phải nhận xét qua về bà chứ, từ cổ trở lên trang sức bằng vàng nặng nề, không hề cảm thấy vui vẻ, mập ú, búi tóc quê mùa, trong lúc giờ tay nhấc chân không hề có tí khí chất của một phu nhân, tuy nhiên được cái màu sắc trang sức bằng vàng của bà đúng là tiếp với màu da của bà đấy, hoàng kiếm bà*, tặng người béo phệ, khoa trương hư vinh.” Lam Lăng Nguyệt khịt mũi coi thường, đẳng cấp như này thôi mà cũng đòi gây chiến với nàng, Sở phu nhân này giống như con gà chọi đã già là cùng.

(Hoàng kiếm bà: mẹ bà luống tuổi đã có chồng.)

“Người ---- người dám nói ta như vậy, đồ ranh con đi điếm này, xem ta trừng phạt người.” Sở phu nhân kị nhất người khác nói mình là hoàng kiếm bà, Lam Lăng Nguyệt nói như thế, bà liền mất bình tĩnh, vén tay áo làm ra bộ dạng muốn đánh nhau, không khí tức khắc lạnh đến mức bất động bắt đầu phát sinh biến hóa, mùi thuốc súng không ngừng nồng đượm.

“Lam Lôi Ngạo người dậy con như thế hả, miệng đầy ô ngôn uế ngữ, nếu như hôm nay người không giải thích cho ta, vậy đừng trách ta dẫn đo một vài nhân tố.” Sở Bác sau khi thấy phu nhân của mình nhận lấy sự công kích, đương nhiên không thể đứng bên quan sát được, càng tạo áp lực cho Lam Lôi Ngạo trên giường bệnh.

“Nghịch nữ, người còn đứng ì ra đó làm gì, còn không mau dập đầu bồi tội, chẳng lẽ người thật sự muốn làm cho cả Lam gia vì người mà bị liên lụy, người mới bằng lòng dừng.” Lam Lôi Ngạo dấm mạnh vào cạnh giường, bây giờ hông của ông ta đang bị thương vẫn chưa đi lại được, ông có lòng nhưng không đủ sức, hướng hờ Lam Lăng Nguyệt căn bản không mắc bẫy ông.

“Nếu như ta có bản lĩnh có thể liên lụy tới Lam gia người, vậy tại sao ta lại không làm cơ chứ, Sở tướng, ông có dám hỏi nữ nhi ông xem thử ai

mạo phạm ai trước không, ông có dám để nữ nhi ông nói ra nàng ta bị té ngã ở trong hoàn cảnh như nào không, miệng ta đầy ô ngôn uế ngữ, vậy phu nhân ông thì gọi là gì? Vừa mới tiến vào, ta còn chưa kịp nói cái gì, thế mà phu nhân ông đã dùng những từ gì, miệt thị ta không có một câu đúng, đây là gia giáo ở Sở gia các người à?” Lam Lăng Nguyệt bày ra vẻ mặt châm biếm, nàng khinh bỉ bộ dạng con hổ giấy của Lam Lôi Ngạo.

“Cãi chày cãi cối, gia giáo của nữ nhi ta không nhọc người lo lắng.” Sắc mặt Sở Bắc khê biến, không khỏi liếc nhìn Lam Lăng Nguyệt, dưới tình hình như vậy nàng cũng không hề tỏ ra e sợ chút nào, ngược lại là những câu dọa người sợ hãi, phản ứng kiểu này thật sự không giống một nữ tử mười bốn tuổi nên có.

“Có thể có ngàn vạn cách nói, nhưng chân tướng chỉ có một, Sở Lưu Ly, lúc ta tới Bích Thủy đầm có phải người không nói hai lời liề vươn tay định đánh ta không, còn ả nói bừa bãi rằng cha người là thừa tướng, ta là nữ nhi nhà thương gia, kém một bậc, nhìn thấy người phải quỳ xuống, mà ta bắt nạt người càng là lời nói vô căn cứ, người muốn đánh ta, ta tự vệ nên túm được tay của người, người bảo ta buông tay nên ta mới buông tay, sau đó tự người ngã xuống đất rồi khóc ầm lên rồi đi, có phải là sự thật không?” Lúc Lam Lăng Nguyệt đối diện Sở Bắc, kể hết chuyện đã xảy ra không sót một chữ.

“Người nói vậy, chính người đẩy ta, chính người bắt nạt ta.” Sở Lưu Ly không nghĩ tới Lam Lăng Nguyệt sẽ kể hết từng chi tiết ra, mặt không khỏi đỏ sẫm, lời nói cũng trở nên ấp a ấp úng.

“Ta nói vậy ư, thế thì nếu trên tay người vẫn giữ vết tích thì không phải nói vậy chứ.” Lam Lăng Nguyệt không nói hai lời, tiến lên bắt lấy tay phải Sở Lưu Ly, chỗ cổ tay do lòi kéo mà để lại một vết đỏ vô cùng chói mắt.

Sở Bắc có thể làm tới vị trí Thừa tướng tất nhiên không phải người tầm thường, thông qua phản ứng của nữ nhi và tóm tắt của Lam Lăng Nguyệt, ông đại khái hiểu được nguyên do, sắc mặt không khỏi tối sầm lại, ánh mắt nhìn Sở Lưu Ly cũng biến thành nghiêm khắc, nữ nhi này đúng là bị mình nuông chiều thành hư, lần này xem như ông quá đổi mất mặt rồi.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Hẳn Biết Là Nàng Rồi

Sở Lưu Ly thấy sắc mặt Sở Bác đột biến, cực kì chột dạ cúi đầu, chuyện này không phát triển theo hướng mình dự tính, làm thế nào nàng ta cũng không ngờ tới Lam Lăng nguyệt lại lỗ mãng đến vậy, không coi ai ra gì thì thôi, còn dám châm chọc mẫu thân của mình, hơn nữa trong mắt Lam Lôi Ngạo rõ ràng mang theo tức giận nhưng lại không dám hé răng nửa lời, xem ra Lam Lăng Nguyệt đáng sợ hơn nhiều so với trong tưởng tượng của mình.

“Ta tin Sở thừa tướng là một người hiểu chuyện, chuyện này từ đầu đến cuối ông cũng đã biết, mặc dù Lam Lăng Nguyệt ta không phải đích nữ thương gia được sủng ái, nhưng cũng không cho phép người khác chụp mũ lung tung nói xấu sau lưng, tại đây ngày hôm nay, mong Sở thừa tướng cho ta một câu trả lời.” Lam Lăng Nguyệt thấy Sở Bác trầm mặc, miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, bị dội xuống một chậu nước lạnh mất mặt như thế, không tin Sở Bác còn có thể bình chân như vại.

“Ồ, vậy thì Lam tiểu thư muốn bản tướng giải thích gì cho người? Nhục mạ thừa tướng phu nhân? Còn cố ý giăng bẫy thiên kim thừa tướng, ta nghĩ cái nào cũng có thể đánh người ba mươi hèo.” Sở Bác lặn lội trong giới quan trường quanh năm suốt tháng, xử lý đấu đá tranh chấp thành thạo, ông không để vào mắt mấy thủ đoạn bé tí này của Lam Lăng Nguyệt không có nghĩa ông sẽ để mặc người ta dắt mũi.

Trong lúc Lam Lăng Nguyệt và Sở Bác đang giao tranh nảy lửa, Lam Lôi Ngạo và Hoa di nương đầu bày ra dáng vẻ xem trò vui, về tư, Lam Lôi Ngạo muốn mượn tay Sở Bác răn dạy Lam Lăng Nguyệt một trận ra hồn, nghịch nữ này quá kiêu căng cần răn, mặc dù hiện tại ông đang bị người ta nắm thóp không thể làm gì được Lam Lăng Nguyệt, nhưng nếu như Sở

Bác muốn trừng trị con nhóc, thế thì chẳng liên quan nhiều tới mình, nghĩ tới đây, trong lòng Lam Lôi Ngạo có một chút toan tính.

“Nghịch nữ, Sở tướng cũng đã nói không truy cứu nữa rồi, người còn ép sát từng bước như vậy, nếu chuyện này truy đến đi chẳng phải để người ta nói Lam gia chúng ta coi thường mặt mũi Thừa tướng ư, lòng dạ người nhỏ nhen, giỏi tính kế, những thứ đó dùng với người trong nhà thì thôi đi, sao có thể múa rìu qua mắt thợ trước mặt thừa tướng thế hả, còn không mau xin lỗi thừa tướng đi.” Nhìn như Lam Lôi Ngạo đang giáo huấn Lam Lăng Nguyệt nhưng ngấm ngầm bỏ thêm củi vào ngọn lửa giận trong trận giao tranh này.

Quả nhiên sau khi Sở Bác nghe xong lời Lam Lôi Ngạo thì chau mày, từ trong lời Lam Lôi Ngạo nghe ra được ông ta cũng không thích đích nữ này, nếu không cũng sẽ không dùng đến lời nói quá quắt như vậy để đánh giá Lam Lăng Nguyệt, lời nói vô ý của ông ta là cho mình một điểm mấu chốt, nghĩ tới những thứ này Sở Bác nhìn vào con người trở nên tối đen của Lam Lăng Nguyệt khiến người ta nhìn không thấu nàng ta đang suy tính cái gì.

“Chuyện hôm nay dựa theo lời giải thích của phụ thân chính là ta xin lỗi cũng không đúng mà nói thẳng cũng không đúng, lòng dạ ta nhỏ nhen giỏi tính kế hả? Vậy hành động khích bác ly gián mưu tính dùng Thừa tướng làm thuốc nổ ẩn trong lời nói của ngài chẳng phải càng thêm đại bất kính à.” Lam Lăng Nguyệt tất nhiên biết trong hồ lô Lam Lôi Ngạo bán thuốc gì, không phải muốn nói sao, vậy thì nói cho tất cả cùng nghe.

Lúc Lam Lôi Ngạo nghe được những lời đó từ Lam Lăng Nguyệt không khỏi chấn động, nhìn trong con người của Lam Lăng Nguyệt mang theo phê phán, đây là nàng ta muốn dùng thủ đoạn cá chết lười rách ép buộc mình và nàng ta phải ngẩng trên cùng một con thuyền, với tính cách đa nghi của Sở Bác, Lam Lăng Nguyệt nói như vậy, ông chắc chắn trực tiếp đắc tội Sở Bác.

Sở Bác nghe xong lời giải thích của Lam Lăng Nguyệt, ánh mắt nhìn Lam Lôi Ngạo cũng trở nên lạnh băng, cẩn thận ngấm ngầm, Lam Lăng

Nguyệt nói cũng rất có lý, không ngờ con cáo già Lam Lôi Ngạo này lại muốn đùa bốn mình trong lòng bàn tay.

“Thừa tướng quyết chớ bận tâm, ta vừa nhớ ra mấy ngày trước Nguyệt nhi nhà ta không cẩn thận bị đập đầu, thần trí hơi rối loạn, sẽ có chút điên điên, cho nên hôm nay mới không giữ mồm giữ miệng như thế, hơn nữa ăn nói lỗ mãng, ông xem cái trí nhớ của ta này, thời gian gần đây nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mà quên bống mất chuyện ấy.” Lam Lôi Ngạo thấy sắc mặt Sở Bác đột ngột xám xịt, nhất thời có chút hoảng loạn, tự trách mình lảm miêng, vốn định cho thêm lửa, không ngờ tới cuối cùng lại tự thiêu chính mình.

“Đúng thế, mấy ngày này đại tiểu thư đầu điên khùng như thế, cũng trách ta lúc qua đây chưa nói rõ, tiện thiếp xin được chịu tội với thừa tướng, thừa tướng phu nhân, thừa tướng tiểu thư tại đây.” Hoa di nương cũng thuận thế lánh nặng tìm nhẹ xin lỗi đồng thời muốn đem sự việc hiện tại đẩy vào dĩ vãng.

Sở Bác hừ lạnh một tiếng, người tinh tường đều nhận ra ai mới là kẻ hát chính, nhưng như vậy coi như cho mình một bậc thang, dù sao chuyện này cũng là nữ nhi Lưu Ly của ông khơi mào, tuy vậy hôm nay ông cũng nhớ kỹ nử tử tên Lam Lăng Nguyệt này.

“Bản tướng đương nhiên sẽ không chấp nhận với người có chút điên dở, Lam lão gia và Hoa di nương đã nói như vậy, bản tướng cũng không phải người không phân rõ đúng sai, vậy việc này cho qua đi, sắc trời cũng không còn sớm nữa, chúng ta cũng cần phải trở về rồi.” Sở Bác khoan dung, lại sâu xa nhìn Lam Lăng Nguyệt, mồm miệng lạnh lợi, tính toán đúng lúc đúng chỗ như vậy nếu như là kẻ điên, vậy trên đời này không còn nữ nhân bình thường nữa rồi.

Sở tướng phu nhân không ngờ Sở Bác lại dễ dàng buông tha cho Lam Lăng Nguyệt như vậy, dù sao bà bị miệt thị thành hoàng kiếm bà, thù này sao bà có thể không báo, chỉ là không chờ bà phản ứng, ánh mắt lạnh lùng của Sở Bác hung hăng trừng nhìn Sở tướng phu nhân, toàn thân bà run rẩy, miễn cưỡng nuốt xuống bất mãn trong lòng.

Nghe được lời Sở Bắc, Lam Lôi Ngạo thờ phào một hơi, bởi vì đi đứng không tiện, phân phó Hoa di nương đi tiễn cả nhà thừa tướng.

Sở Lưu Ly trước khi đi còn ra sức trừng mắt nhìn Lam Lăng Nguyệt, cái nhìn này có ý nghĩa cả nhà nàng đã kết thù kết oán với Lam Lăng Nguyệt.

Sau khi mọi người đều đi tiễn cả nhà thừa tướng, trong phòng chỉ còn lại Lam Lăng Nguyệt và Lam Lôi Ngạo, Lam Lôi Ngạo thăm dò nhìn vào trong con ngươi của Lam Lăng Nguyệt, Lam Lăng Nguyệt từ lúc nói ra lời kia chưa từng mở miệng thêm một lần nào nữa, càng không động đậy đứng tại chỗ, nhưng ông biết chắc độc nữ này sẽ không biết ơn bản thân đã giải vây cho nàng ta đâu.

“Ông đang nhìn cái gì hả, ông sẽ không ngại thơ nghĩ rằng ta sẽ cảm ơn ông chứ?” Lam Lăng Nguyệt nhếch lên một nụ cười chế nhạo, vừa rồi nàng không lên tiếng là vì cảm thấy đã nói quá nhiều, nói chuyện với những người này quá nhiều sẽ vậy hẳn là không khí, tinh lực của nàng lại có hạn.

“Ta tự mình hiểu, chúng ta nhất định phải dùng cách này để sống chung sao? Kỳ thật ta cảm thấy chúng ta có thể đổi cách sống chung khác, dù sao ta cũng là phụ thân của ngươi, nếu như ngươi nguyện ý, ta có thể không so đo tính toán các vấn đề đã phát sinh trong quá khứ.” Lam Lôi Ngạo nhớ tới khi xưa suy tính từng bước, đến cuối cùng càng ngày càng bị bức hại nghiêm trọng hơn, lần đầu tiên ông cảm thấy nữ nhi này còn kinh khủng hơn so với Tu La ma quỷ.

“Ha ha, Lam lão gia đang đầu hàng sao? Ta để bụng, ta tính toán, tội ác nhiều năm của ngươi không phải chỉ bằng một câu nói có thể tan thành mây khói được, ngược lại có một việc khiến ta cảm thấy hứng thú, mạng của ngươi từ bao giờ mà quý giá đến độ hoàng thượng phải phái người vờ hiên đến thăm, ta cảm thấy chuyện này thật đúng là việc rất thú vị đáng truy cứu đến cùng.” Lam Lăng Nguyệt không lập tức rời đi chính là muốn thăm dò tìm hiểu ý tứ của Lam Lôi Ngạo, nàng luôn cảm thấy bên trong

chuyện này lộ ra kỳ quái không nói ra được, như thể có một tấm lưới lớn ở trước mắt mình, mà phía trước mình cũng là vực sâu vạn trượng.

Lam Lôi Ngạo khi bị Lam Lăng Nguyệt chất vấn, giả vờ trấn tĩnh, ông không thể tự làm rối loạn trận thế, độc nữ này quá mức khôn khéo, tuyệt đối không thể để cho nàng ta nhận ra có gì khác thường được, ho nhẹ hai tiếng nói: “Tâm tư của hoàng thượng, một thương nhân như ta có thể đoán được mấy phần, nếu người vẫn cứ ngu xuẩn mất khôn như thế, vậy thì rút ra khỏi Bích Thủy uyển đi, ở đây không chào đón người.”

Biểu hiện Lam Lôi Ngạo càng bình tĩnh, càng không giống tác phong của ông ta, ông ta là người sĩ diện, nếu như không phải chột dạ, thế thì chuyện này đáng lẽ ông ta phải khoe khoang chuyện này chứ không phải bày ra dáng vẻ hiện tại này, bản thân đã muốn biết tức khắc sẽ biết thôi, nàng tự nhiên cũng không vui vẻ gì ở lại đây thêm nữa, không thèm nhìn Lam Lôi Ngạo, xoay người liền đi ra khỏi gian phòng.

Lúc Lam Lăng Nguyệt ra khỏi Bích Thủy uyển, trời đã gần chạng vạng, bởi vì uống rượu ở Tông Nhân phủ, dạ dày của nàng đến giờ này có chút đầy hơi, vô cùng khó chịu, bữa tối chỉ húp cháo rồi đi vào phòng ngủ, định ngày mai đi một chuyến tới Quỷ Trung đường.

Bấy giờ trong phòng giam Tông Nhân phủ

Âu Dương Mặc Thần đang ngồi thiền trên giường, ánh trăng từ ngoài chiếu tới làm cho gương mặt có chút tái nhợt, càng khiến cho gương mặt góc cạnh của hắn thêm vài phần thần bí, vốn đang nhàn nhã ngồi thiền chợt nghe thấy có âm thanh truyền đến cách đó không xa, liền mở mắt, luồng khí lạnh lan rộng ra xung quanh.

“Thuộc hạ tham kiến chủ tử.” Thủ lĩnh ám vệ Hắc Ưng quỳ một chân xuống đất, xuất hiện ở bên ngoài phòng giam Âu Dương Mặc Thần.

“Đứng lên, chuyện ta giao phó liệu người làm có tốt không.” Âu Dương Mặc Thần rót cho mình một chén trà vừa đun sôi, lạnh giọng dò hỏi Hắc Ưng.

“Chuyện chủ tử giao phó cũng đã xử lý thỏa đáng, chỉ là hiện tại bên trong triều đình phe Thái tử và chúng ta đang chia làm hai bè phái, trong một ngày ngắn ngủi bọn họ không ngừng dâng thư yêu cầu hoàng thượng chém đầu ngài, thêm nữa hôm nay trên dân gian lưu truyền một bài ca dao lưu truyền rộng rãi.” Trong lời nói của Hắc Ứng không nhận được mà kêu oan cho chủ tử nhà mình, chủ tử chưa bao giờ chủ động đi trêu chọc bọn chúng, vậy mà bọn chúng lại từng bước từng bước dồn ép chủ tử.

Khí lạnh trên người Âu Dương Mặc Thần chỉ có tăng không giảm, ca dao dân gian đối với hắn cũng không đủ kích thích lắm, mặc kệ tin đồn là gì, cũng chỉ là một loại thủ đoạn của Thái tử mà thôi, hoàng gia vốn lục đục lẫn nhau, mặc dù bản thân trúng độc lạ nặng không màng đến việc tranh hoàng vị, thế nhưng Thái tử Âu Dương Dục Hi chưa từng muốn cho hắn một con đường sống đúng không.

“Chủ tử, bước tiếp theo chúng ta làm thế nào, ở đây ẩm ướt như vậy, thân thể của ngài không thích hợp ở đây lâu, chúng ta sẽ nghĩ tất cả biện pháp cứu người ra, cùng lắm thì cướp ngục, bỏ trốn đến chân trời xa theo ngài.” Hắc Ứng nói ra trường hợp xấu nhất trong lòng, từ nhỏ hắn đã theo chủ nhân, hắn biết chủ nhân bị bệnh sạch sẽ rất nặng, tuy rằng cái phòng giam này đã được quét tước hết sức sạch sẽ, nhưng dù sao phòng giam vẫn không thể thoải mái được như vương phủ.

(Ai nha~ Ứng đệ đệ, chưa chi đã muốn bỏ trốn cùng người tình rồi ư =))))))

“Đi nói với bọn thổ phỉ của Hắc Phong trại tại biên quan rằng bản vương xóa bỏ lệnh cấm ba năm trước cho bọn họ, để bọn họ náo loạn một trận thật lớn ở biên quan cho ta, ngày mai toàn bộ tướng soái dũng mãnh của ta đệ trình từ đơn, về nhà làm ruộng chờ mệnh lệnh của ta, ngược lại ta thật muốn nhìn xem Âu Dương Diệp sẽ phái tay tướng có loại năng lực như nào đi vây quét đây, không có ta trấn thủ, ông ta có thể nghĩ chắc cái gì rồi đó mấy năm này ư, ta từng nói sẽ làm cho ông ta phải cầu xin ta ra ngoài mà.” Ba năm trước Âu Dương Mặc Thần dẹp yên hang ổ thổ phỉ của Hắc Phong trại ở biên quan, trong trại này xuất hiện đông đảo kẻ tài ba, đầu là lấy một địch mười dũng tướng, trước kia trại này có hơn ba ngàn

người, sau khi bị Âu Dương Mặc Thần dùng thủ đoạn hung ác thu phục, luôn e sợ Âu Dương Mặc Thần, hơn nữa còn thành lập cấm lệnh, hắt hủ một con mãnh hổ ra như vậy, đoán chừng cũng đủ để Âu Dương Diệp uống một bình.

“Chủ tử, nước cờ này của ngài cao thật, vậy thuộc hạ sẽ đi suốt đêm dùng bồ câu đưa tin đến biên quan để người bên kia chuẩn bị bố trí, cũng nên giày vò nhuệ khí của tên kia nữa chứ.” Hắc Ứng hiểu rõ con người của Âu Dương Mặc Thần nhất, có thể khiến chủ nhân ra tay đánh gã, vậy thì nhất định là gã đáng chết, dù cho gã có là hoàng thượng đi chăng nữa.

“Để Thiết Huyết tới gặp ta.” Âu Dương Mặc Thần tại trước lúc Hắc Ứng rời đi, thấp giọng nói, mấy ngày trước hắn để Thiết Huyết đi điều tra nội tình của Lam Lăng Nguyệt, hiện giờ cũng nên có thông tin rồi.

Sau khi Hắc Ứng rời đi, qua khoảng chừng nửa canh giờ, Thiết Huyết vừa mới chấp hành xong nhiệm vụ vội chạy như bay tới chỗ nhà lao của Âu Dương Mặc Thần.

“Chủ tử, người sốt ruột tìm ta ư? Có phải có nhiệm vụ trọng yếu muốn sai khiến không, miễn không phải đưa mật lệnh còn lại ta đâu làm.” Thiết Huyết đến bên cạnh Âu Dương Mặc Thần còn không quên lẩm bẩm một câu, hắn cũng không muốn nhân tài lớn phải làm việc nhỏ nhặt như Thiểm Hồn, nhao nhao cái biến trở thành người đưa tin.

“Mấy ngày trước sai người đi điều tra nội tình về Lam Lăng Nguyệt có tra rõ không.” Âu Dương Mặc Thần phớt lờ câu nói lẩm bẩm của thống lĩnh ám vệ của mình, hỏi thẳng vào đề.

“Chủ tử, nếu người hỏi việc này thì, ta đã đi điều tra hết tin tức từ khi nàng ta sinh ra đến giờ một lượt, Lam Lăng Nguyệt sinh nhật vào mười hai tháng chín, tuổi mụ là 15, chỉ là có một điểm kỳ quái, trước năm tám tuổi tính cách nhu nhược, trầm lặng, tám tuổi rơi xuống nước sau khi tỉnh lại, tính tình địa biến, thủ đoạn tàn nhẫn, về sau vào giữa tháng tám được Thiên Sơn tông chủ Bách Diệp thu nhận làm đệ tử chân truyền, ngày mười lăm tháng chín theo sư phụ tới Thiên Sơn tông, đi mất năm năm, trong năm năm này thông tin về nàng ta trống không, phía bên Thiên Sơn tông bảo vệ

bí mật.” Thiết Huyết báo cáo lại toàn bộ tin tức thu thập không trọn vẹn liên quan đến Lam Lăng Nguyệt cho chủ tử.

Âu Dương Mặc Thần lọc lại toàn bộ tin tức về Lam Lăng Nguyệt một lần nữa, mạch suy nghĩ dừng tại mốc thời gian Lam Lăng Nguyệt được Thiên Sơn tông chủ Bách Diệp thu nhận là đệ tử chân truyền, nhớ tới sự phụ từng nhắc tới canh giờ thời điểm gặp được Lam Lăng Nguyệt, nàng hoảng sợ, đồng thời cũng là năm năm, có thể làm cho hắn không tra ra được dấu vết trong cùng với thời gian năm năm Lam Lăng Nguyệt rời đi trùng khớp, xem ra không thể nghi ngờ chính là Lam Lăng Nguyệt, hơn nữa nhìn biểu hiện né tránh của nàng, nữ nhân này hắn là cũng đã nhận ra mình.

“Chủ tử, ngài không sao chứ, ta đưa ngày sinh tháng đẻ của nữ tử tên là Lam Lăng Nguyệt này tới rồi, người có muốn thuộc hạ tính qua hộ không.” Thiết Huyết hiếm khi thấy chủ tử nhà mình ngờ ngẩn, hắn tình nguyện tin rằng chủ tử thật sự động tâm, nhưng đi đâu kiện tiên quyết là nữ nhân này phải hợp với chủ tử, có thể thật lòng yêu thương chủ tử.

(Ngày xưa, chỉ cần có ngày sinh tháng đẻ của 2 người để tính xem có thích hợp cưới gả hay không. Hóa ra ông thiết huyết này còn kiêm cả bói toán đấy.)

“Xéo ----.” Sắc mặt Âu Dương Mặc Thần biến trầm trọng, một chữ dọa sợ Thiết Huyết, đứng thẳng tắp tại chỗ, tính tình chủ tử càng lúc càng cổ quái, diễn hình của việc dương thịnh âm suy.

“Vậy thuộc hạ xéo đi trước, chủ tử, chờ đến khi người muốn thì nói cho ta biết nhé, ta sẽ giữ gìn ngày sinh tháng đẻ của vị cô nương này thật tốt.” Thiết Huyết được tính là một trong bốn ám vệ quái đản nhất, tính cách và tên gọi không có một chút ăn nhập, thích quấy nước đục.

Hiện giờ đêm đã khuya, sau khi Thiết Huyết rời đi, qua hồi lâu mà tâm tình của Âu Dương Mặc Thần vẫn chưa thể ổn định, nữ nhân kia quả thật là Lam Lăng Nguyệt, đáp án này vốn nằm trong dự liệu của hắn, nhưng thật sự sau khi trải qua việc chứng minh suy đoán là đúng, trong phút chốc hắn có chút luống cuống, loại tâm tình này chưa từng xuất hiện bên trong thế

giới của hắn. Bình ổn lại tâm tư hơi hỗn loạn, nhìn ánh trăng giữa đêm khuya, khóe miệng nhếch lên một tia suy ngẫm nhẹ giọng nói: “Nữ nhân, người đã muốn chơi mèo vờn chuột, vậy chúng ta cùng mở mắt chờ xem.”

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Đại Náo Trong Triều

Ngày hôm đó xảy ra quá nhiều chuyện khiến đêm trở nên dài lê thê, chuyển biến trong một đêm dùng cảnh còn người mất để hình dung cũng không quá mức.

Theo tiếng chim đỗ quyên kêu, sắc trời chậm rãi chuyển từ màu đen thẫm dần sáng lên, vào khoảng giờ d'ần ở ngoài cổng thành đã tập trung rất nhiều tri'ều thần chia thành hai bên trái phải, bởi vì phe phái từng người bất đồng, trong hàng ngũ chờ ngoài cổng thành hình thành nên sự đối lập rõ rệt, phe Thái tử lấy Thừa tướng Sở Bác và nội các học sĩ Tả Uyên dẫn đầu, phe Thần vương lấy Dạ vương và hộ quốc tướng quân Long Đăng dẫn đầu, trong lúc đợi chờ vào tri'ều ngầm ng'âm phân tranh so tài.

“Dạ vương, Long tướng quân, hiện giờ Thần vương đã là khó giữ nổi cái thân mình, nếu như các người thông minh, hẳn phải biết đứng hàng nào mới là lựa chọn chính xác.” Tả Uyên ý vào nữ nhi mình là Thái tử phi, trong lúc nói chuyện càng tỏ ra ngạo mạn phách lối.

“Thư sinh yếu đuối, chỉ có thể dùng lời lẽ múa rìu qua mắt thợ, lý luận suông, ta nhớ vào, cách xa bản vương một chút, cỡ người mà cũng xưng bình phẩm bản vương ư, lúc ta dẫn binh xuất chinh, người chỉ mới là một tiểu quan huyện to bằng hạt vừng thôi, còn hồ của bản vương không có mắt, thức thời cút xa xa khỏi bản vương.” Dạ Trọng vốn là Thiết vương gia chiến công lừng lẫy, mà nữ nhi của ông lại một lòng si mê tiểu tử Mặc Thần, v'ề tư, tiểu tử Mặc Thần có bóng dáng của ông năm nào, hẳn xảy ra chuyện, tâm trạng Vũ nhi cũng không tốt, đương nhiên ông phải đem tiểu tử Mặc Thần ra khỏi nhà lao nhanh chóng.

“Người ---- Dạ vương gia nói trắng ra ông chẳng qua xuất thân từ con nhà võ, có tư cách gì mà nhục mạ văn nhân nh'ã sĩ chúng ta, đừng chó cắn

Lã Động Tân không nhận ra người có lòng tốt, lòng quân tử có thể chứa bốn biển*, lão phu không tranh chấp với đò vô học như ông.” Tả Uyên bị Dạ Trọng miệt thị một trận đỏ bừng mặt, bởi vì thân phận phụ thân Thái tử phi của ông dẫn đến không ít a dua nịnh nọt, đến mức bản thân ông ta từ từ trở nên kiêu căng, tự xưng bị người ta quở một cái, sao tâm tình có thể tốt được chứ.

(Ý là ông coi mình là quân tử, rộng lượng tha thứ cho Dạ vương.)

Tính cách Dạ Trọng dễ nổi nóng, bị đò khéo mồm Tả Uyên này kích động, chỉ muốn động thủ cho tên Tả Uyên nhãi cao thủ đê* này một phát roi, nhưng hành động này bị Long Đằng ở bên cạnh ngăn lại, dù sao bây giờ cũng là thời điểm đặc biệt, có thể bớt gây rắc rối thì vẫn tốt hơn, nhớ tới hôm qua nhận được mật lệnh, Long Đằng liền một trận run rẩy, chiêu rút củi dưới đáy nãi này của Thần vương, đoán chừng hoàng thượng sẽ phải nếm chút mùi vị khổ sở rồi đây.

(Nhãi cao thủ đê: ám chỉ những người nói thì hay làm thì chẳng ra gì.)

Cuộc chiến đấu khau giữa hai phe vừa mới lắng xuống, Đào công công tới truyề chỉ hoàng thượng thượng triề.

Sau khi Âu Dương Diệp dùng Ngọc Phụ Lộ của thái tử Âu Dương Dục Hi, mặc dù trên mặt vẫn hơi hơi sưng, nhưng nếu không nhìn kỹ căn bản sẽ không phát hiện được, Âu Dương Diệp liên tục soi gương để cho cung tỳ hầu hạ trang điểm vài lần đến khi xác nhận không lộ rõ, lúc bấy giờ mới thay long bào tới thượng triề.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.” Sau khi Âu Dương Diệp ngẩng ổn định trên long ỷ, chúng triề thần hành lễ thỉnh an.

“Chúng ái khanh bình thân.” Giọng nói của Âu Dương Diệp trầm thấp truyề đến, mọi người lên tiếng trả lời rồi đứng dậy.

"Tạ hoàng thượng."

“Có tấu chương thì bẩm, không có tấu chương thì bãi tri ầu.” Bởi sự tình ngày hôm qua mà tâm trạng hôm nay của Âu Dương Diệp vô cùng xấu, giọng khi nói cũng pha tạp một ít cảm xúc không dễ phát hiện.

“Bẩm hoàng thượng, thần có bản tấu.” Sau khi lời Âu Dương Diệp dứt, Long Đăng dâng lên tấu chương của chính mình.

“Nếu Long ái khanh muốn c ầu tình thay Âu Dương Mặc Th ần, vậy thì không c ần nói thêm nữa.” Âu Dương Diệp liếc nhìn Long Đăng, tuy rằng tuổi tác hộ quốc lão tướng quân lớn hơn mình một giáp, nhưng lại cực kỳ trung thành với Âu Dương Mặc Th ần, địa vị của Âu Dương Mặc Th ần trong lòng ông ta có khi còn cao hơn vị hoàng thượng này mấy lần, vừa thấy Long Đăng muốn nói thì đoán rằng có lẽ xin tha cho thằng con bất hiếu Âu Dương Mặc Th ần kia.

Sở Bác và Tả Uyên dẫn đầu phe Thái tử thấy lão già chết b ầm Long Đăng kia chưa kịp nói gì đã bị hoàng thượng gạt bỏ, không phải nói trong lòng đắc ý cỡ nào, xem ra hoàng thượng đã hạ quyết tâm muốn xử trí Âu Dương Mặc Th ần rồi, vậy thì tên Âu Dương Mặc Th ần kiêu ngạo đã tới h ết kết, chương ngại lớn nhất của Thái tử sắp được loại bỏ.

“Bẩm hoàng thượng, lão th ần không phải muốn c ầu xin gì cho Th ần vương, mà là muốn đệ trình từ đơn*, mấy ngày g ần đây l ồng ngực cự th ần bức bối kinh khủng, thêm nữa đầu thường xuyên choáng váng không còn chút sức lực nào nữa, cả cuộc đời chinh chiến quanh năm lại chịu thua một căn bệnh cũ, đầu gối chân trái cũng thường xuyên đau nhức, mong rằng hoàng thượng ân chuẩn cho lão th ần v ề nhà an dưỡng tuổi già.” Khi Long Đăng nói chuyện không nhin được mà ho, làm ra dáng vẻ bệnh tật, so với vẻ hờ hững ung dung lúc đứng ở cổng thành tạo nên sự đối lập rõ ràng.

(Từ đơn: đơn xin từ chức.)

“Long ái khanh vẫn chưa tới năm mươi, thân thể xuất hiện tình trạng này có phần quá đúng lúc đi.” Âu Dương Diệp dùng ánh mắt đánh giá Long Đăng, nhưng ông ta càng nhìn Long Đăng, Long Đăng càng ho kịch liệt.

“Lão thần sợ hãi, nhưng số trời đã định, lão thần cũng là lực bất tòng tâm.” Về mặt Long Đăng mỗi mặt, đối với tình thế hiện tại trong triều đình, ông cũng hận đến cắn răng, nhưng không thể làm gì được.

“Được, trăm chuẩn.” Sắc mặt Âu Dương Diệp trở nên tăm tối, nhưng đến cuối vẫn không nói nhiều thêm, cắn răng đồng ý.

“Hoàng thượng, mẹ già của thần bệnh nặng, xin ngài chuẩn nghỉ, thần muốn đưa tiễn mẹ già cho trọn một lần sau cuối.” Binh bộ thượng thư Triệu Vân tiến lên một bước, lấy lý do mẹ già bệnh nặng muốn xin từ chức.

“Được, giỏi lắm, từng người các người đúng thật là ái khanh tốt của trăm, còn có ai muốn đệ từ đơn thì đưa hết một lượt đi, trăm chuẩn hết.” Rốt cuộc Âu Dương Diệp hoàn toàn bị chọc giận, khá lắm, Âu Dương Mặc Thần lại dùng chiêu này để chơi mình, quan viên ngừng vào triều, từ đơn, mấy thứ này không làm ông sợ hãi đâu.

Nhưng chỉ chốc lát sau, nỗi kinh sợ chất đầy trong Âu Dương Diệp tràn lan tới từng góc ngách trong triều, chúng tướng quân uy danh hiển hách cùng với binh bộ thị lang dần dập dăng lên từ đơn, lấy đủ loại lý do trình diễn một vở kịch náo loạn này, trong đó lý do hoang đường nhất thuộc về Vệ tướng quân, hắn dùng lý do bất hiếu hữu tam vô hậu vi đại* muốn về nhà sinh con, lý do này khiến mọi người trong triều cười thầm mỗi khi kể lại sau lưng, đương nhiên vở kịch náo loạn này chọc Âu Dương Diệp tức nổ đom đóm mắt, gần như hai phần ba võ tướng đều đệ trình từ đơn, đây là đang muốn ép ông vào khuôn khổ mà.

(Bất hiếu hữu tam vô hậu vi đại: trong ba tội bất hiếu, không có con nổi đời là tội lớn nhất.)

“Trăm không quan tâm lý do các người đệ trình đơn xin từ chức là gì, trăm chỉ lặp lại một câu, các người thật sự muốn rời bỏ?” Dù sao Âu Dương Diệp cũng tại bản thân cả giận mất khôn mà nói xuống dưới bất cứ ai đệ trình đều ân chuẩn hết, do đó khi nhìn thấy tình cảnh này cũng không thể thu lại lời nói vừa xong của mình, chỉ có thể khéo léo lặp lại một lần nữa.

Mà phe Thái tử bên kia lại không ngờ rằng trong triều ngày hôm nay sẽ có cảnh tượng như thế, bọn họ đã chuẩn bị đủ bài để đấu võ mồm với đám ủng hộ Thần vương rồi, thật không ngờ rằng bọn họ sẽ chơi trò rút củi dưới đáy nồi, nếu như tất cả võ tướng tài giỏi đệ trình từ đơn, cũng không có người thay thế cho bọn họ trong thời gian ngắn được, vậy thì an nguy quốc gia sẽ vô cùng đáng lo ngại.

Khi Âu Dương Diệp lặp lại lời nói của mình một lần nữa, chúng võ tướng phe Thần vương đầu bối rồi nhìn mặt nhau, sau đó đồng loạt quỳ xuống nói: “Tâm ý thần đã quyết, hy vọng Ngô hoàng ân chuẩn.”

Giọng nói hùng hậu của các võ tướng như thiên lôi chấn động bên tai Âu Dương Diệp, bàn tay chụp tại long ý của Âu Dương Diệp gắt gao siết chặt, kìm chế cơn giận của mình, ông ta không tin mình không đấu lại được Âu Dương Mặc Thần, hôm nay ông đã dám ân chuẩn tại triều thì ông cũng sẽ dám vùng trộm sau lưng khiến bọn họ từng kẻ một phải thất thủ ra về.

“Được, trăm chuẩn, lâm triều hôm nay chấm dứt tại đây, có việc ngày mai lại tấu, bãi triều.” Sau khi trong lòng Âu Dương Diệp đã có suy tính, liền kết thúc lâm triều, hiện tại ông đang mang một bụng lửa giận không thể trút ra, hạ triều sớm để ông còn bố trí cho tốt.

Võ tướng phe Thần vương không nghĩ tới việc từ chức lại thuận lợi đến thế, trước khi vào chầu đầu mướt mồ hôi, hiện giờ không còn là quan cả người nhẹ tênh, bọn họ muốn trở về căn cứ bí mật cùng người nhà, chờ đợi Thần vương sai phái.

“Tức chết trăm.” Âu Dương Diệp vừa về tới Càn Thanh cung liền nổi trận lôi đình hất đổ Hàng Hỏa trà do Đào công công bưng tới.

“Hoàng thượng bớt giận.” Đào công công cuống cuống quỳ xuống, tình cảnh diễn ra ngày hôm nay trên triều ông ta cũng chứng kiến tận mắt, chỉ cầu hoàng thượng không trút giận xuống người ông.

“Bảo đại nội mật vệ tới gấp trăm.” Sau khi tâm trạng Âu Dương Diệp hơi hơi lắng xuống, ngẩng lên long ý phân phó công việc cho Đào công

công đi làm.

Đào công công lật đặt đứng dậy đi gửi mật lệnh, tốc độ của đại nội mật vệ cực nhanh, chỉ chớp lát sau một đám mật vệ mặc trang phục màu đen xuất hiện ở Càn Thanh cung, mười ba mật vệ này do Âu Dương Diệp mật nhiều năm huấn luyện và chỉ nghe theo Âu Dương Diệp, đương nhiên hoạt động giết người cũng làm thay cho Âu Dương Diệp không ít.

“Mười ba các người trói nốt hết tất cả thân quyến của những quan viên này lại, phải gấp rút, phân công nhau làm việc, sau hai canh giờ trăm muốn có kết quả.” Âu Dương Diệp đưa danh sách các quan viên đệ trình từ đơn ngày hôm nay cho tên cầ đầu mười ba tên mật vệ.

“Dạ.” Sau khi đám mật vệ nhận nhiệm vụ, thuần thực phân chia bản danh sách vào trong tay chính mình rồi bắt đầu phân công nhau hành động.

Tuy nhiên Âu Dương Diệp có thể nghĩ đến thì sao Âu Dương Mặc Thần lại không lường được? Sau khi mấy quan viên đệ trình từ đơn xong liền được mấy chiếc xe ngựa lớn màu đen đón đi, chờ đến khi ra khỏi cổng thành liền biến mất không dấu vết.

Lúc Âu Dương Diệp phái ám vệ vào trong phủ của từng quan viên đã đệ trình từ đơn, tình cảnh đều giống nhau, vật phẩm quý giá đã bị vét sạch sành sanh, toàn bộ người trong gia đình có liên quan đến quan viên đều bắt vô âm tín, khi Âu Dương Diệp thu được phản hồi tình trạng từ mười ba mật vệ, lại tức giận nổi trận lôi đình, tất cả những thứ này xem ra đều nằm trong kế hoạch của Âu Dương Mặc Thần, nhớ tới lời hắn nói khi bị đưa tới Tông Nhân phủ, ông ta chợt cảm giác như bị sỉ nhục một trận, hắn ta đã tính toán chi li từng bước một, chẳng lẽ mình thật sự phải đi bước đó, không, ông là thiên tử của Kim Hoa quốc, thân phận trên vạn người, sao có thể là quân cờ cho người nào chứ, đây là nỗi sỉ nhục, nghĩ tới Âu Dương Mặc Thần đang ở Tông Nhân phủ cười nhạo mình, ông càng không kìm nén nổi kích động muốn giết hắn.

Bấy giờ chính là thời điểm giá buốt nhất của mùa đông, nhưng Càn Thanh cung lại nóng rực, Âu Dương Diệp hất ném toàn bộ tấu chương khắp xung quanh Càn Thanh cung, vậy mà tâm tình vẫn không thể bình tĩnh

nổi, mười mấy năm qua, ông ta chưa từng có mong muốn cấp bách được nhìn thấy Âu Dương Mặc Thần như bây giờ, ông ta thật sự muốn tiêu diệt hắn ngay tại lúc này.

“Người tới, chuẩn bị xe ngựa tới Tông Nhân phủ.” Giọng nói pha lẫn tức giận của Âu Dương Diệp truyền tới.

“Hoàng thượng, hiện giờ ngài tuyệt đối không thể đi Tông Nhân phủ, ngài chớ nổi giận làm tổn thương long thể.” Đào công công thấy sát khí tràn ngập trong đôi mắt hoàng thượng, hoảng sợ bước lên phía trước tính ngăn cản, dù sao bây giờ hoàng thượng đi Tông Nhân phủ không phải là hành động sáng suốt, nếu như bởi vì tức giận quá mức sẽ tổn hại đến long uy của hoàng thượng.

“Cút ngay ----“ Lúc này đây Âu Dương Diệp đâu còn để vào tai lời can gián, một cước đá Đào công công sang bên, sai tiểu thái giám Tiêu Lý Tử dìu đỡ đi tới chỗ chiếc xe ngựa mới được chuẩn bị xong, ngược lại ông muốn mở rộng tầm mắt một chút xem thử cái tên Âu Dương Mặc Thần đang cố gắng che trời ở Tông Nhân phủ còn có thể bày ra trò gì nữa

QUÝ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Phụ Tử Đối Đầu

Lúc này trời đã sáng trưng, trong thiên lao của Tông Nhân phủ, Âu Dương Mặc Thần ngủ dậy giấc rồi mới thức dậy, vừa rửa mặt xong thì Hắc Ưng mang theo quần áo thay mới được là gấp cẩn thận lấy từ Thần Vương phủ đến, kính cẩn dùng hai tay giơ lên cao, tiện đà phủ sạch hai tay của chủ tử sau khi mặc xong.

Âu Dương Mặc Thần thay cẩm bào màu đen xong, quản sự trong phòng giam bưng đèn sáng vào đặt ở trên bàn rồi lui ra ngoài, Âu Dương Mặc Thần liếc tới chiếc đĩa mà quản sự phòng giam vừa đựng phải, nhãn mày, ngay lập tức căn bệnh ư sạch sẽ phát tác, dùng nước trà nóng cọ rửa nhiều lần rồi mới miễn cưỡng sử dụng.

“Chủ tử, theo như phân phó của người, toàn bộ người nhà của võ tướng đã được thu xếp ổn thỏa, sự kiện chúng võ tướng đệ đơn từ chức ngày hôm nay cũng rất thuận lợi.” Âu Dương Mặc Thần dùng đèn để trong khi Hắc Ưng thành thật khai báo lại tình hình triều đình ngày hôm nay.

Âu Dương Mặc Thần nghe xong gật đầu, lại húp vài ngụm cháo nhỏ sau đó đặt xuống rồi mới nói: “Tên kia có động tĩnh gì không.”

“Chủ tử, ngài thật sự là thần cơ diệu toán, không ngoài dự liệu của người, quả thật hoàng thượng sau khi hạ triều tức thì phái ám vệ tới từng nhà của những tướng quân đã từ chức, tiếc rằng bọn chúng lại vô dụng, chắc giờ này hoàng thượng đang nổi cơn tam bành ở Càn Thanh cung đây.” Hắc Ưng báo lại cho chủ tử tin tức mà ám vệ nấp trong bóng tối tại từng phủ tướng quân đã báo về.

“Ông ta cũng không phải loại chủ nhân chỉ biết sinh hờn dỗi đâu, canh giờ không còn sớm nữa, người về trước đi, trong khoảng thời gian này

người không cần về Ảnh các mà ở lại Vương phủ đi.” Âu Dương Mặc Thần quá hiểu Âu Dương Diệp, rủi ro tiềm ẩn lớn như vậy, sao ông ta bỏ qua được, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Hắc Ung vừa định nói một ít kính ngữ cáo biệt với Âu Dương Mặc Thần, chợt nghe thấy tiếng bước chân dồn dập cách đó không xa truyền đến, nghe tiếng bước chân nặng nề mà gấp gáp, hơn nữa tiếng bước chân vô cùng hỗn loạn, xem ra người đến không có ý gì tốt đẹp, mà hẳn lại đang mặc đồ đen cả người, dẫu mà bị bắt gặp không chừng sẽ bị coi là có mưu đồ, giữa lúc Hắc Ung còn đang hoảng loạn, Âu Dương Mặc Thần nhanh chóng cạy mở cửa sổ thông khí trong phòng giam, ra hiệu Hắc Ung rời khỏi từ chỗ này.

Hắc Ung nhún người một cái, nhảy ra ngoài thông qua cửa sổ trên vách tường bên phải, còn Âu Dương Mặc Thần sau khi Hắc Ung rời khỏi, cố gắng dùng tay đóng vội cửa sổ lại, chẳng qua đúng lúc này tiếng bước chân dồn dập kia đã dừng lại bên ngoài phòng giam.

Lúc Âu Dương Mặc Thần quay đầu bắt gặp Âu Dương Diệp một thân long bào, liền lập tức xoay người đi không nhìn ông ta thêm nữa, mà chỉ phải sách tro bụi bám trên tay, đồ nước ấm, rửa tay không biết bao lần, hoàn toàn phớt lờ sự tồn tại của Âu Dương Diệp.

Còn Âu Dương Diệp thì lại đánh giá bố cục phòng giam của Âu Dương Mặc Thần với phòng giam bên cạnh tạo thành một sự chênh lệch rõ ràng, phòng giam của Âu Dương Mặc Thần này hoàn toàn không giống với phòng giam của một tù nhân, đầy đủ mọi thứ, lư hương, lò sưởi, chăn đệm bằng gấm, không một hạt bụi, hơn nữa trên bàn nhỏ còn bày bộ ấm trà cùng với các loại trà quý giá, thoải mái như vậy, chẳng trách Âu Dương Mặc Thần chẳng kiêng nể gì mà đối đầu với mình.

“Đáng chết, Tông lệnh Tông Nhân Phủ Dạ Phong đâu?” Hoàng thượng Âu Dương Diệp thấy Âu Dương Mặc Thần không đếm xỉa gì đến mình, trút toàn bộ lửa giận lên người Dạ Phong.

“Hoàng thượng, Tông lệnh đại nhân vẫn chưa tới, nhưng mà, đoán chắc cũng sắp đến rồi, nô tài sẽ ra cửa chờ.” Quản sự Tông Nhân phủ toàn bộ

xương cốt giống như mền nhũn lấp bắp nói, nói năng có chút lộn xộn.

“Giờ này rồi còn chưa đến, lo là công việc, hai người các người đi ra ngoài cửa chờ cho ta, nhìn thấy Dạ Phong thì trời ngay rồi áp giải vào.” Âu Dương Diệp không nhìn thẳng vào quân sự Tông Nhân phủ, mà phân phó hai đại nội thị vệ đi theo mình.

“Sáng sớm đã bắt đầu chơi trò giết gà dọa khỉ, thú vị lắm hả? Nếu như ta là người, ta sẽ rút ra được chút ít kinh nghiệm, Dạ Phong không phải gà chọi, ta cũng chẳng phải con khỉ, không có hơi sức đâu mà chơi đùa với người.” Âu Dương Mặc Thần cười nhạo liếc qua Âu Dương Diệp, vừa đến đã tự làm loạn trận tuyến, càng già càng không biết lượng sức, trước đây hắn và ông ta còn có chút kiêng dè, bởi vì hắn còn xem ông ta là phụ thân, nhưng sau sự thay đổi đột ngột ngày hôm qua, hắn đã cắt đứt triệt để với ông ta.

Sắc mặt Âu Dương Diệp càng lúc càng khó nhìn, đối với châm chọc khiêu khích của Âu Dương Mặc Thần không nhịn được nắm chặt bàn tay, trong con người phát ra tia sáng khát máu, hơi thở rét lạnh trên người tản mát khiến không khí xung quanh lại tăng thêm một chút lạnh lẽo.

“Âu Dương Mặc Thần, người cho là trẫm không dám giết người? Càn rỡ đến thế là cùng, người chẳng có dáng vẻ gì giống đang ng ẩng đầu từ cũi, đòi hỏi đặc quyền, ăn ngon mặc đẹp, coi thường vương pháp Kim Hoa quốc, người mượn lá gan của ai hả.” Âu Dương Diệp đứng ở ngoài song sắt phòng giam, nhìn Âu Dương Mặc Thần kiêu căng khó thu ần, lòng bức bối kinh khủng.

“Ta là chịu án oan, làm sai chỗ nào? Thôi, đừng úp úp mở mở nữa, nói luôn mục đích chuyến này ông tới đây đi, ta tự mình biết mình, tất nhiên sẽ không cho rằng ông cố ý đến thăm đưa con rơi tự tay ông tống vào Tông Nhân phủ đâu.” Âu Dương Mặc Thần chẳng hề sẵn lòng dây dưa thêm nhiều cùng với Âu Dương Diệp, con người sắc bén liếc nhìn Âu Dương Diệp.

“Võ tướng đệ đơn từ chức tập thể, chuyện này là do người bày ra, trẫm muốn người giao binh quyền và ấn soái, lập tức triệu hồi lại toàn bộ võ

tướng, bằng không...” Âu Dương Diệp cố ý nhấn thật mạnh vào hai chữ ‘bằng không’, ý vị thâm trường nhìn Âu Dương Mặc Thần, không cần nói cũng biết ý nghĩa sau hai chữ ‘bằng không’ kia.

“Là ta bày ra thì sao hả? Muốn ẩn soái và binh quyên, ta lập tức giao cho ông, nhưng muốn ta triệu hồi bọn họ, thật không tiện hoàng thượng ạ, làm không được, ông có cái ‘bằng không’ gì thì phóng ngựa qua đây đi.” Tính cách của Âu Dương Mặc Thần vốn là bướng bỉnh, sao có thể mặc người nhào nặn, còn muốn hù dọa hắn, trường hợp xấu nhất cùng lắm là giằng co giữa sống chết, dù sao hắn là độc thể, có thể chơi đùa gì với cái thân tàn này.

“Người thật sự cho rằng trẫm không dám giết người.” Bàn tay đang nắm chặt lại của Âu Dương Diệp bất ngờ bắn ra một chưởng phong xuyên qua song sắt phòng giam đánh về phía Âu Dương Mặc Thần, chiêu nào trong lòng bàn tay cũng mang theo sát ý chết người.

Âu Dương Mặc Thần thoải mái né tránh, nhìn chưởng phong lưu lại dấu vết mờ nhạt trên tường, vết tích mỏng nông đầy chế giễu, võ công Âu Dương Diệp chỉ đến thế là cùng.

“Chỉ bằng vào mấy chiêu khoa tay múa chân mà người đã muốn lấy mạng của ta á, sư phụ dạy ta chưởng phong lúc mười tuổi còn mạnh hơn người dùng cạn nội lực đấy, Âu Dương Diệp đừng ép ta, bằng không ta thật sự sẽ không chế không nổi mà tự tay giết người.” Cặp mắt Âu Dương Mặc Thần trở nên tối đen, hắn trốn hắn tránh đã là giới hạn của lòng khoan dung rồi.

Đương lúc bầu không khí giữa hai người căng thẳng, đại nội thị vệ áp giải Dạ Phong đang không ngừng la hét đi tới.

Mũ quan của Dạ Phong xộc xệch, hai tay bị đại nội thị vệ giữ chặt, cả người có chút chật vật, đi đâu này khiến Dạ đại công tử vô cùng khó chịu.

“Bẩm hoàng thượng, đã dẫn Tông lệnh Tông Nhân phủ Dạ Phong đến.” Đại nội thị vệ áp giải Dạ Phong qua, một người đá vào chân Dạ Phong bắt gã quỳ xuống.

“Dạ Phong, người thân là Tông lệnh Tông Nhân phủ, người có biết tội của mình không.” Âu Dương Diệp trút toàn bộ lửa giận lên người Dạ Phong, Dạ Phong này được coi là con cháu thế gia thích chưng diện vô liêm sỉ nhất Kim Hoa quốc, nếu không phải vì Dạ Trọng, sao ông có thể giao Tông Nhân phủ cho cái tên hỗn trướng này.

“Hoàng thượng, thần không biết tội ở đâu?” Dạ Phong như bần nhão, ỉu xìu trả lời, thường xuyên nhìn sang Âu Dương Mặc Thần, gã dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết tội của gã chính là không nên đối đãi quá tốt với Âu Dương Mặc Thần, chỉ là gã lại không nghĩ tới trên đời lại có người cha có thể giống như Hoàng thượng thật sự vô tình vô nghĩa tính kế chính con trai của mình.

“Tắc Nghiễm, đánh Dạ Phong ngay tại chỗ thật nặng, đánh tới khi hắn nhận ra lỗi thì thôi.” Lửa giận trong lòng Âu Dương Diệp càng dữ dội, một Tông lệnh Tông Nhân phủ nhỏ nhoi cũng dám giả bộ ngu ngơ ư, xem ra không đánh hắn trầy da tróc thịt thì không cạy được miệng của hắn.

Dạ Phong thấy lần này Hoàng Thượng muốn ra tay thật, lập tức hoảng sợ, mà vị trong phòng giam kia vẫn cúi đầu pha trà uống, ta xin, sắp chết đến nơi rồi, vậy mà Âu Dương Mặc Thần người vẫn đi êm nhiên như không, mặc kệ cái mộng của hắn nở ra mấy khóm hoa, chẳng có tình nghĩa chút nào a.

Âu Dương Diệp thấy tình hình như vậy rồi mà Âu Dương Mặc Thần vẫn không một tí hành động nào, giống như hắn là người ngoài cuộc, hắn chẳng tham dự bất cứ trò kịch nào, chứ đừng nói nhận lỗi cầu tình giúp Dạ Phong, ông ta biết đứa con bất hiếu này lạnh nhạt, nhưng lại không biết hắn còn vô tình hơn cả mình, là hắn nhìn thấu từng đường đi nước bước của ông, hay là hắn chẳng quan tâm đến cái gì cả.

“Đừng mà, Hoàng thượng lão bá, Dạ vương phủ chúng ta chín đời mới sinh ra một đứa con trai là ta, nếu người đánh ta thành bệnh, đoán chừng phụ vương ta ngày ngày sẽ đến trước Càn Thanh cung khóc vài trận, kỳ thật ta cũng không muốn làm ra mấy chuyện đại bất kính, cùng lắm là buông lỏng một chút, với cả hôm qua cũng là sinh thần của Thần ca ca, tốt

xấu gì Thần ca ca cũng là người được mừng thọ, sao ta có thể ngược đãi hần được? Thật ra phòng giam này lúc trước là phòng ngủ của ta, đôi lúc Tông Nhân phủ bận rộn, mưa to tuyết lớn, ta sẽ ở lại ngay đây, cho nên mới phá lệ để hần ở chỗ này cho qua ngày sinh thần, như thế cũng đâu có gì là quá phận.” Trong đầu Dạ Phong nhanh nhạy vô cùng, thận trọng khoác lác chính bản thân mình lên, cộng thêm trải nghiệm sinh hoạt nhà tù cùng ăn cùng ở như phạm nhân, mặt khác cũng mượn cơ hội rũ sạch mọi liên quan.

Dạ Phong nổ như pháo rang đảo nghịch lại chuyện ngày hôm nay, Âu Dương Diệp trừng mắt nhìn gã, lửa giận trong lòng cũng chỉ đành phải kìm chế không bùng phát, nếu như ông mượn cớ phòng giam Âu Dương Mặc Thần ở để đánh Dạ Phong thì đúng là ông không có lương tâm, hưởng hộtên tiểu tử này lại còn kéo con cáo già Dạ Trọng ra trấn thủ.

“Còn đánh nữa hay không, nếu đánh thì ngài nhanh lên, không đánh thì rời đi, hoàng thượng trăm công nghìn việc, hạ mình tới đây, chịu không nổi.” Những lời này của Âu Dương Mặc Thần không thể nghi ngờ là đang hạ lệnh đuổi khách, từ lúc bắt đầu hần đã biết màn hí kịch này của Âu Dương Diệp sẽ hát sai nhịp rồi, Dạ Phong là dòng duy nhất của Dạ vương phủ, ông ta không thể động vào, hưởng hột cái miệng dẻo kẹo có thể nói đẹp thành tròn của tên tiểu tử Dạ Phong kia, coi như hần được mở mang đầu óc.

“Âu Dương Mặc Thần, người tốt nhất nên cố gắng kiểm điểm bản thân một chút, thu hồi lại mấy thứ mưu ma chước quỷ của người đi, nhân tài ở Kim Hoa quốc ta xuất hiện đông đảo, võ sĩ tài ba không phải số ít, đừng cố gắng dùng việc võ tướng từ chức để uy hiếp trẫm, trẫm nắm giữ Kim Hoa quốc hai mươi năm sao có thể cho phép người làm càn, nếu người đã thích ng ồi tù vậy thì trẫm sẽ giáng chỉ tù chung thân.” Âu Dương Diệp lửa giận công tâm, trong lòng ngực như thể có một khối chất lỏng đang nhấp nhô, cố nén sự khó chịu xuống bỏ lại câu nói này sau đó phất tay áo dẫn đại nội thị vệ rời đi.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Từng Bước Tiến Tới Vực Sâu

Âu Dương Diệp dẫn theo đại nội thị vệ rời đi, rốt cuộc Dạ Phong mất không chế nỗi sợ hãi trong lòng, chân mềm nhũn như con chi chi, mặc dù bình thường gã tâm địa gian xảo quả thật không ít, nhưng cũng tùy người, hôm nay đối mặt với hoàng thượng, hơn nữa hơi một tí là đòi đánh gã trầy da tróc thịt, cảm giác được sống lại thêm một kiếp đúng là vừa kinh sợ vừa kích thích.

“Nhìn gì nữa, tên kia đi xa rồi, bây giờ nếu như người còn sức để bước thì đi lấy rượu cho ta uống.” Âu Dương Mặc Thần lia mắt nhìn qua Dạ Phong như kia, không thể không nói nhìn bộ dạng khốn đốn hiện giờ của gã chẳng có chút gì giống với dáng vẻ của tiểu bá vương Kim Hoa quốc cả, cùng lắm chỉ như một con thỏ khiếp sợ quá mức.

“Hoàng thượng lão bá giam người cả đời, người còn có tâm trạng uống rượu à, vừa rồi thật sự khiến ta sợ muốn chết, nếu không phải ta cơ trí, hiện giờ không biết thành bộ dạng thảm hại gì nữa, Âu Dương Mặc Thần, người cũng chẳng có tí nghĩa khí gì cả, trước mặt người đến thờ mệnh cũng không dám, cũng không thèm giải thích rõ ràng cho ta, cứ thờ ơ chế giễu, thật nghi ngờ người có phải con người hay không, ta bố trí phòng giam của người còn hơn cả phòng cưới, người báo đáp lại ta như vậy hả.” Dạ Phong xác định Âu Dương Diệp đã đi xa, đứng dậy hoạt động gân cốt, mặt u uất oán giận nhìn Âu Dương Mặc Thần.

“Người không phải vẫn sống tốt đó sao, giam cả đời? Ha ha -----.” Lúc Âu Dương Mặc Thần nghe lại mấy chữ giam cả đời, khóe miệng nhếch lên một nét cười lạnh ý vị sâu xa, trái lại hắn rất muốn nhìn xem tên kia có năng lực gì, có thể chống đỡ được bao lâu.

Dạ Phong thấy Âu Dương Mặc Thần không những không giận mà còn cười, liên tục dụi dụi mắt, hôm nay là trời sắp đổ cơn mưa đỏ r ồi, đường đường là Quý vương của Kim Hoa quốc lại bị khùng.

“Có phải Âu Dương Mặc Thần người bị kích thích đến nỗi đầu óc hỏng luôn r ồi không, nếu người thật sự hóa ngu phát điên, phải nói sớm với ta, nha đầu Tình Vũ kia không thể ở góa vì người được, hơn nữa không biết lão đầu tử nhà ta sẽ giở trò gì, nếu người phát điên thì phát xa xa vào, đừng gây họa đến ta.” Dạ Phong h ồi phục tâm trạng rất mau, chỉ trong chốc lát đã khôi phục lại bộ dạng bình thường.

Sắc mặt Âu Dương Mặc Thần dần dần trầm xuống, lạnh lùng trừng Dạ Phong r ồi im bặt, hẳn cực kỳ không thích nghe thấy cái tên Dạ Tình Vũ, càng không muốn có bất kỳ dính líu gì tới nàng ta, hẳn cực kỳ ghét Dạ Tình Vũ, nếu không phải là thiên kim của Dạ vương, chắc giờ này hẳn cũng chẳng thêm bỏ nàng ta vào mắt lấy một l ần.

Dạ Phong thấy biểu hiện Âu Dương Mặc Thần thì biết mình nói sai, kỳ thật quan hệ giữa gã và Âu Dương Mặc Thần cũng tính là tốt hơn một chút so với Vương gia bình thường, nhưng cũng không tính là bằng hữu tốt, hẳn rất ngưỡng mộ Âu Dương Mặc Thần, thế nhưng biết muội muội mình yêu đơn phương, trực giác của gã mách bảo rằng mức độ Âu Dương Mặc Thần không thích con bé có thể dùng từ ghét bỏ để hình dung, vậy mà muội muội gã lại khăng khăng si luyến kẻ không yêu mình, gã cũng không có cách nào khuyên bảo, dù sao thứ đ ồ chơi ái tình này vô cùng nguy hiểm.

“Được r ồi, không nói cái này nữa, người chờ ta đi lấy rượu, mấy ngày hôm trước có người tặng cho ta một vò rượu ngon, ta mang đến cho người nếm thử xem là rượu gì nhé.” Dạ Phong tiên phong phá vỡ cục diện bế tắc, cười bĩ ối rời khỏi phòng giam của Tông Nhân phủ tới phòng làm việc của mình lấy bình rượu ủ tốt nhất kia.

Mà phía bên kia, sắc mặt của Âu Dương Diệp khi ra khỏi Tông Nhân phủ càng lúc càng tái nhợt, nhìn thủ vệ bốn phía, kìm nén chất lỏng trong ngực, sau khi lên xe ngựa, rốt cuộc ức chế không nổi phun một ngụm máu vào ống nhổ, sau khi nhổ xong, sắc mặt cuối cùng cũng hòa hoãn đi đôi

chút, không còn tái nhợt giống như lúc mới ra khỏi Tông Nhân phủ, nhìn máu đỏ sẫm trong ống nhổ, trong con người của Âu Dương Diệp bắn ra một tia sáng khát máu.

“Hoàng thượng, ngài không sai chứ, ngài súc miệng trước đi, đợi đến khi h ồi cung, nô tài lập tức truy ền thái y cho ngài.” Tiểu Lý Tử theo sau đ ỗ Âu Dương Diệp dậy, giọng sợ hãi đưa nước ấm tới.

“Việc này không thể để lộ, người xử lý máu trong ống nhổ này đi, sau khi h ồi cung, người cứ làm tốt những công việc đúng chức vụ của mình, nhớ kỹ chuyện trên xe ngày hôm nay người không thấy cái gì hết.” Âu Dương Diệp vưng thân thể suy yếu lên, dùng sức chống đ ỗ giọng điệu cứng rắn phân phó Tiểu Lý tử, sở dĩ ông chịu đựng đến lên xe ngựa mới thổ huyết chính là vì không muốn tai mắt của Âu Dương Mặc Th ần biết mình bị hấn chọc giận đến thổ huyết, hiện giờ kiêu ngạo của ông dâng cao, ông không thể để hấn cười khi người gặp họa, ông muốn chứng minh không có Âu Dương Mặc Th ần hấn, Kim Hoa quốc vẫn có thể mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an.

“Nô tài xin nghe theo ý chỉ của hoàng thượng, nhất định giữ kín như bưng.” Dù sao Tiểu Lý Tử tiến cung chưa lâu nên lúc nói chuyện vẫn còn chút ấp úng.

Đương nhiên ngược lại Âu Dương Diệp thì rất hài lòng với biểu hiện của Tiểu Lý Tử, ông ta chính là muốn như vậy, đi ều này nói rõ rằng tên nô tài đã khắc sâu lời mình đã nói vào trong lòng, sau khi súc miệng, lại ăn thêm cao điểm tốt cho tiêu hóa bổ sung sức khỏe, Âu Dương Diệp ngả người chợp mắt một lát, gần đây tình hình thân thể càng lúc càng yếu, ông càng ngày càng thích ngủ.

Xe ngựa một đường ổn định mà phóng, hai đại nội thị vệ ng ồi hai bên trái phải xe ngựa thường xuyên canh chừng xung quanh bảo đảm an toàn cho hoàng thượng, dù sao bên trong cũng là vua một nước, mỗi lần cải trang vi hành bọn họ đều không thể lơ là được.

Bên đây gió nổi mây v ần, bão bùng không ngừng, bên Lam Lăng Nguyệt trái lại sương mù dày đặc có chút dấu hiệu tan.

Bởi vì từ chuyện Sở Bác báỉ phỏng Lam Lôi Ngạo ngày hôm qua mà Lam Lăng Nguyệt nghĩ ra được chút vấn đề, hơn nữa dựa vào phản ứng của Lam Lôi Ngạo, Lam Lăng Nguyệt luôn có một loại ảo giác, cái người không thể chọc vào chính là đương kim Hoàng thượng, nghĩ tới những điều này, sáng sớm nàng đã ngồi trên xe ngựa tới Quỷ Trung đường.

Mặc dù hiện giờ trời vừa sáng chưa được bao lâu, nhưng Quỷ Trung đường đã xếp một dãy dài, chuyện làm ăn tốt lên trông thấy, trái lại đối thủ cạnh tranh có thể được gọi là đối thủ duy nhất ở Hoa đô là Bách Thảo đường lúc này lại lẻ tẻ vài mống, đối với thành tích mới đến Kim Hoa quốc chưa đầy nửa tháng này khiến cho Lam Lăng Nguyệt có chút sướng rơn trong lòng, dù sao danh tiếng của Quỷ Trung đường nổi tiếng khắp năm quốc, tiếng tăm vang lừng, tự nhiên người hâm mộ mà đến cũng không ít.

Tâm trạng vui sướng qua đi, Lam Lăng Nguyệt liền kéo thấp chiếc khăn lụa trên đầu mình, đảm bảo bản thân sẽ không bị bại lộ rồi mới tiến vào hàng ngũ, chen vào từng chút một từ cửa của Quỷ Trung đường.

Hạ Ca mới cho Tiểu Hỏa Nhi ăn sáng xong đang buồn chán chuẩn bị mang thuốc đi nghỉ ngơi, nhìn thấy trong đám người có bóng người đang rón rón rén tránh né, bóng người cực kỳ giống chủ nhân, liền nổi hứng bất lương chạy vào trong đám người, đi vòng ra sau Lam Lăng Nguyệt, bất chợt đập vai Lam Lăng Nguyệt.

“Quả nhiên là.” Hạ Ca sau khi nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt quay đầu lại, vẻ mặt rạng rỡ, chuẩn bị nói quả nhiên là chủ tử, hai chữ chủ tử còn chưa kịp thốt ra, đã bị Lam Lăng Nguyệt bịt miệng.

“Đúng là ta đấy, ta có chuyện quan trọng tìm ngươi, đúng lúc gặp được ngươi ở đây, đi, chúng ta chuyển chỗ khác nói chuyện.” Lam Lăng Nguyệt vạch đen đây đây, sao Hạ Ca có thể bất cần đến vậy chứ, nếu như nói ra hai chữ chủ tử này không phải nàng sẽ bị bại lộ ngay tại đây sao, Lam Lăng Nguyệt cố ý lớn tiếng phụ họa, cố làm ra biểu hiện bất ngờ.

Bấy giờ Hạ Ca cũng phản ứng lại, liền mình gật đầu, hơn nữa không dám nhìn vào mắt chủ tử nữa, tùy ý để chủ tử kéo tới chỗ nghỉ ngơi thuốc

cạnh được đường.

Hai người vào trong phòng nghỉ yên được, đóng cửa lại, Lam Lăng Nguyệt chuyển động cơ quan bí mật, mở ra một mật đạo, sau khi nàng mua cái nhà này rồi mới biết ở đây có một mật đạo thông thẳng tới phòng ngủ chính cũng chính là tâm phòng của nàng ở Quỷ Trung đường.

Sau khi vòng vào dưới mật đạo một hồi, cuối cùng cũng vòng tới tâm phòng của nàng, vừa tiến vào tâm phòng, rốt cuộc Lam Lăng Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, tháo khăn lụa trên mặt xuống.

“Chủ tử, sao người lại trở về lúc này, có phải Lam phủ lại xảy ra chuyện gì không, chẳng lẽ Lam Lôi Ngạo lại nảy sinh suy nghĩ ác độc gì.” Hạ Ca cứ nhắc tới Lam Lôi Ngạo là lại thấy vô cùng khó chịu trong lòng, thật quá thối tha.

“Cái vai hề Lam Lôi Ngạo kia chẳng đáng để ta cho vào mắt, người đi tìm Trầm đường chủ đến, ta có chuyện gấp cần tìm nàng ta.” Lam Lăng Nguyệt phân phó Hạ Ca xong, Hạ Ca vội ra tìm Trầm đường chủ, gần đây Trầm đường chủ hay đi sớm về trễ, chỉ biết là nàng ta đang bí mật làm giúp chủ tử, chứ chẳng thấy tiết lộ nội dung công việc.

Mà lúc này tiểu Hỏa Nhi được ăn uống no đủ ngủ gục trên giường Lam Lăng Nguyệt, ngửi được mùi thơm đặc trưng trên cơ thể chủ nhân, đôi mắt màu đỏ bật mở, kêu meo ô nhào vào lòng Lam Lăng Nguyệt, tiếng kêu thảm thiết giống như bị ruồng bỏ.

“Tiểu Hỏa Nhi, tại sao em béo vậy hả, lúc ta không ở đây, Hạ Ca và Đông Thanh muốn nhỡ em thành tiểu trư hả, thân hình em bây giờ biến dạng, nếu không giảm béo thì ta không ôm em nữa đâu.” Sau khi Lam Lăng Nguyệt ôm Tiểu Hỏa Nhi đang quẩn lấy vào trong lòng, phản ứng đầu tiên chính là châm chọc cân nặng của tiểu Hỏa Nhi, sắp thành một con mèo mập đến nơi rồi.

“Meo ô, meo meo meo.” Tiểu Hỏa Nhi mở to đôi mắt đỏ ướt át, dẫu cái miệng nhỏ nhắn lên, dùng phương pháp tỏ vẻ dễ thương đánh trả lại vị chủ

nhân độc mồm độc miệng, như thể đang nói một ngày không có chủ nhân ở bên, Hỏa Nhi đành phải coi từng bữa ăn như người để yêu.

“Gọi em là mèo mập, em còn nhắm đến, đừng có ngo ngoáy, móng đầu ngón cũng không biết cắt gọt một chút, dài từng này rồi, ngoan ngoãn nằm yên, ta sửa sang lại cho em một chút.” Tiểu Hỏa nhi không ngừng cọ cọ bộ lông đỏ rực mồm mại vào người Lam Lăng Nguyệt, trong chớp mắt biến thành một con mèo mập nhỏ kiêu ngạo, cái bụng tròn tròn lúc lắc, nhìn đến là buồn cười.

Mà ngay khi một báo một người đang đắm chìm trong công việc cắt gọt đầu móng, tiếng gõ cửa vang lên gấp gáp.

“Chủ tử, ta là Trầm Mai Tuyết, Hạ Ca nói ngài tìm thuộc hạ, hiện giờ thuộc hạ có tiện vào không?” Trầm Mai Tuyết sau khi gõ cửa, trầm giọng hỏi dò ở bên ngoài phòng.

“Tiến vào đi.”

“Trầm đường chủ, ta sai người đi đầu tra về chuyện Lam phủ đã có tiến triển gì hay chưa.” Sau khi Trầm Mai Tuyết đi vào gian phòng, Lam Lăng Nguyệt lạnh giọng hỏi.

“Hiện giờ thuộc hạ mới chỉ tra được một ít da lông. Về chuyện xảy ra vào tám năm trước ở Lam phủ giống như bị người nào đó tận lực xóa đi khiến cho việc đi đầu tra gặp trục trặc, tuy nhiên danh hiệu Lam gia hoàng thương có được là vào tám năm trước.” Trầm Mai Tuyết báo lại một ít tin tức không hoàn chỉnh mà mình đi đầu tra được cho chủ tử.

Lam Lăng Nguyệt nghe đến đoạn Lam gia nhận được danh hiệu hoàng thương là vào tám năm trước, liên tưởng tới phản ứng của mẫu thân khi nhắc tới chuyện xưa và biểu hiện giả vờ bình tĩnh khác thường của Lam Lôi Ngạo liền lâm vào trầm tư, chính bản thân nàng không biết rằng vận mệnh của mình chính là từ sau chuyện này dẫn đến bị đảo lộn hoàn toàn.

QUỶ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Khắp Nơi Rối Ren

“Chủ tử, ngài làm sao vậy, nhìn sắc mặt ngài không được tốt lắm, có phải là vì nghỉ ngơi không đủ không.” Trầm Mai Tuyết thấy sắc mặt Lam Lăng Nguyệt thâm trầm, dù sao nàng ta cũng hiểu biết y thuật, vội vã lo lắng hỏi han.

Lúc này Lam Lăng Nguyệt đang hoảng loạn, tiểu Hỏa Nhi trong lòng cũng vô tình cố ý cọ lên y phục của Lam Lăng Nguyệt, tiểu Hỏa Nhi cực kỳ yêu thích sắc đỏ, quả là chủ nào tớ này đều có chung sở thích.

“Trầm đường chủ, người đi tra giúp ta vào tám năm trước Hoàng thượng có từng gặp qua Lam Lôi Ngạo ở Kim Hoa quốc không, ta cảm thấy chuyện này có khả năng dính líu tới hoàng thất, nhớ kỹ hành động đi đầu tra sau này của người nhất định phải giữ kín chặt chẽ, ta e rằng mấy kẻ núp trong bóng tối là ám vệ của Hoàng thượng.” Chân mày của Lam Lăng Nguyệt thắt chặt lại, nàng có cảm giác trước mắt có một cái vực sâu, hiện giờ mình càng lún càng sâu, nhưng nàng lại không thể rút ra khỏi bên trong, dù sao bây giờ chỉ còn cách chân tướng một bước dài.

Trầm Mai Tuyết chợt ngừng đầu lên, thấy sắc mặt chủ tử trầm trọng, từ lúc nàng tiếp nhận nhiệm vụ chủ tử phân phó thì đã biết phía sau chuyện này nhất định cất giấu thứ gì đó, nhưng chưa từng nghĩ sẽ dính dáng đến đương kim hoàng thượng, không khỏi có chút lo ngại, dù sao Quỷ Trung đường của các nàng mới có chỗ đứng tại Kim Hoa quốc, nếu như đi thăm dò về hoàng thượng Kim Hoa quốc, chuyện này chắc chắn là nhỡ lông trên đầu lão hổ.

“Người không cần mang quá nhiều gánh nặng trong lòng đâu, chỉ cần cẩn thận một chút là được, trời sập sẽ có ta đỡ.” Lam Lăng Nguyệt nhìn thấu nỗi lo lắng trong lòng Trầm Mai Tuyết, nàng cũng biết mình đi nước

cờ nguy hiểm này có thể đẩy Quý Trung đường vừa mới có chỗ đứng tại Kim Hoa quốc xuống vực sâu, nhưng nàng không có cơ hội để lựa chọn, từ lúc tạo nên Quý Trung đường thì nàng đã sẵn sàng cho việc lấy trứng chọi đá rồi.

“Vâng, thưa chủ tử.” Trầm Mai Tuyết gật đầu chắc nịch, việc gì chủ tử cũng hiểu rõ, nhưng vẫn kiên trì muốn làm, thuộc hạ như nàng cũng chỉ có thể dùng hết sức mình mà đuổi theo thôi.

“Lui xuống đi.” Lam Lăng Nguyệt cũng không nhiều lời thêm với Trầm Mai Tuyết nữa, cũng không cần dặn gì, nàng tin vào năng lực của Trầm Mai Tuyết, nàng không muốn dùng chút ít quy định cứng nhắc để ép nàng ấy vào khuôn khổ, nàng cho nàng ấy đầy đủ lợi ích, mà cái nàng muốn chỉ là kết quả cuối cùng, đây là thủ đoạn thước đo giá trị của nàng.

Sau khi Trầm Mai Tuyết rời khỏi, Lam Lăng Nguyệt liền ngồi xuống bên bàn lấp lư miếng ngọc bội nàng đeo bên hông, xuyên qua ánh nắng ban mai quan sát miếng ngọc bội này, tỉ mỉ kỹ lưỡng một lúc, rồi đặt nó lên trên bàn, còn tiểu Hỏa Nhi nhìn thấy miếng ngọc bội này giống như nhìn thấy một món đồ chơi mới, nhảy lên trên bàn, nó vô cùng hiếu kỳ với cái thứ kỳ quái mang màu xanh biếc này, đôi mắt đỏ mở to giống như đang suy đoán công dụng của thứ đồ kỳ quái này, im lặng suy nghĩ hồi lâu đến tận khi như thể đã nghĩ ra công dụng của nó thì kêu réo lên meo meo không ngừng, sau đó để ngọc bội ở dưới thân, trên bàn truyền đến âm thanh xèo xèo.

Lam Lăng Nguyệt ngửi thấy mùi là lạ, xoay người lại, không khỏi trợn to mắt, khé miệng co quắp, vậy mà tiểu Hỏa Nhi lại tè lên trên miếng ngọc bội, hơn nữa phân lượng nước tiểu rất có kỹ thuật vào trong khe rãnh khắc chữ “ngọc” trên miếng ngọc bội.

“Tiểu Hỏa Nhi, em biết đây là cái gì không hả.” Ánh mắt của Lam Lăng Nguyệt u oán, nhìn thẳng vào tiểu Hỏa Nhi, đồng thời ngoài cười nhưng trong không cười rơi vào trạng thái tức giận đến phát run.

Tiểu Hỏa Nhi chuyển mắt mèo, hành động vừa rồi của nó tựa như không được chủ tử tán thưởng, ngược lại có cảm giác nhiệt độ xung quanh

đang tụt xuống nhanh chóng, hơn nữa có chút lạnh lẽo. Long tơ không khỏi có xu hướng dựng đứng lên.

“Meo ô, meo meo meo.” Tiểu Hỏa Nhi dùng phương pháp làm nũng xin tha thứ độc nhất của mình như thể đang nói với chủ nhân em sai rồi, người cho Hỏa Nhi thêm cơ hội đi, sau này em sẽ không hiếu kỳ nữa rồi lên nữa.

Lam Lăng Nguyệt bế tiểu Hỏa Nhi vừa mới giải quyết nước trong cơ thể xong xuống dưới bàn, cũng không nhìn nó thêm nữa, áp dụng cách xử lý tạm thời, nhưng vừa mới tới gần ngọc bội, phần trên miếng ngọc bội bị ngâm dính nước tiểu, ngoại trừ một vài nét khắc ở ngoài thì ở giữa dường như ẩn hiện lên hai chữ, một thì như chữ Linh, còn một chữ thì hao hao giống chữ Sát trong từ Quỷ La Sát của nàng, Lam Lăng Nguyệt không nhịn được dụi dụi mắt, chắc chắn mình không nhìn nhầm, miếng ngọc bội này trong trí nhớ hình như từ lúc đến Thiên Sơn tông thì chưa từng rời khỏi mình bao giờ, bên trong ngọc bội giấu hai chữ Linh Sát đến tột cùng là có nghĩa gì, hai chữ này và tên của mình không có một chút liên quan tí gì đến nhau cả.

“Meo meo meo --- ô ô.” Tiểu Hỏa Nhi thấy chủ tử ngây ngốc nhìn ngọc bội, nó cho rằng chủ tử đang nghĩ cách trừng phạt mình ra sao, liền mặt dày, bò đến dưới chân của Lam Lăng Nguyệt, duỗi chân làm ra tư thế ôm đùi treo trên đùi của Lam Lăng Nguyệt, ôm chặt lấy.

“Đừng nghịch ngợm, ta đang suy nghĩ chính sự, em qua ngã chỗ góc tường kia đi, cho nhịn bữa trưa và bữa chiều của ngày hôm nay, quay mặt vào tường, đúng lúc gần đây em cũng béo lên rất nhiều, coi như giảm béo luôn thể.” Lam Lăng Nguyệt tức giận trừng con vật đáng yêu tiểu Hỏa Nhi, cố ý dùng giọng điệu nghiêm túc ám chỉ nó đừng có chọc vào nàng.

Tiểu Hỏa Nhi dưới sự áp bức của Lam Lăng Nguyệt ủ rũ đi tới góc tường, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn xem chủ tử có liếc mắt nhìn nó lấy một cái không, nhưng khiến nó thất vọng chính là thậm chí đến mắt còn không chớp nói gì do dự chút.

Vào lúc này trong quán trọ Thanh Phong xuất hiện một vài vị khách không mời mà đến.

Đạo gần đây chúng môn đồ của Ngự Phong đường liên tục xuất hiện tại địa điểm liên lạc là quán trọ Thanh Phong ở Kim Hoa quốc, hiện giờ Diêm vương sống trong chốn giang hồ Phong Thần cũng đã nhận được tin tức mà tới Kim Hoa quốc.

Ở trong mật thất tại lầu ba quán trọ Thanh Phong, lúc này có một người mặc toàn thân áo bào đen, nhìn dáng người của nàng cũng coi như là nhỏ nhắn, nhưng hơi thở tàn khốc bao trùm trên người, mấy tên thuộc hạ mặc áo bào đen giống nhau quỳ rạp xuống run rẩy.

“Đồ phế vật vô dụng, ba ngày ở tại Kim Hoa quốc đô mà vẫn không tra được tin tức của Hoàn Nương, xem ra các người không muốn thuốc giải Hàn Diệt độc tháng này phải không.” Giọng nói của Phong Thần khàn khàn truyền đến từ dưới miếng vải đen, cơn giận dữ bắn tóe ra từ đôi mắt nàng ta.

“Xin chủ nhân tha mạng, Hoàn Nương trốn quá kỹ, đã nhiều năm rồi, bà ta còn am hiểu thuật dịch dung, nếu muốn tìm bà ta quả thực chính là mò kim trong đáy biển, bọn thuộc hạ thật sự đã cố hết sức mình.” Hai sứ giả mặc áo bào đen đang quỳ không ngừng dập đầu, nhưng trong lời vẫn cố gắng biện giải cho sự vô năng của bản thân.

“Ta không cần tên thuộc hạ luôn luôn viện cớ, mấy lời giải thích của các người giữ lấy mà nói cho diêm vương nghe đi.” Phong Thần rút ra chủy thủ, một tia sáng chớp lóe trên chiếc cửa sổ làm bằng sắt, chỉ nghe a----- hai tiếng, chủy thủ một đường cắt qua cổ hai kẻ đang quỳ kia, máu tươi cũng đồng thời tuôn ra xối xả từ tĩnh mạch trút xuống đất.

Mà hữu hộ pháp Hồng Y đứng ở bên mặt lạnh tanh kéo hai kẻ đã bị xử lý xong ra ngoài, tả hộ pháp Thanh Sắc thì nhặt lại cây chủy thủ của chủ tử ở trên mặt đất lên, dùng khăn tay lau sạch rồi cung kính trao trả lại cho chủ nhân.

“Nếu như tất cả mọi người trong Ngự Phong đường giống như hai người sẽ làm ta bớt lo hơn bao nhiêu, như thế thì ta cũng không cần phải tốn công tốn sức đi giết mấy tên phế vật vô dụng này mỗi ngày.” Phong Thần nhận lại chủy thủ mà Thanh Sắc đưa tới, lạnh giọng nói.

“Chủ tử quá khen rồi, nếu như một ngày nào đó thuộc hạ không thể tạo ra lợi ích cho chủ tử, đó chính là ngày thuộc hạ tự sát.” Gương mặt lạnh như băng của Thanh Sắc không bởi vì được Phong Thần khen mà vui mừng, ngược lại có thêm chút căng thẳng, làm trợ thủ đắc lực cho Phong Thần, mỗi ngày nàng đều phải chuẩn bị tinh thần cao độ, không cho phép mình có một chút sơ sẩy nào.

“Gần đây Kim Hoa quốc có chuyện gì phát sinh, từ lúc đến Kim Hoa quốc, luôn có cảm giác khác lạ nói không thành lời.” Lúc Phong Thần nhắc tới Kim Hoa quốc, trong mắt chợt lóe lên một tia cay độc.

“Chuyện lớn duy nhất phát sinh gần đây tại Kim Hoa quốc chính là tam vương gia Kim Hoa quốc đánh hoàng thượng Âu Dương Diệp hiện đang bị nhốt trong đại lao của Tông Nhân phủ, nghe nói là bị giam cả đời.” Thanh Sắc sàng lọc qua một lượt trong đầu mọi tin tức thu thập được mấy ngày gần đây, sau đó báo cáo lại tin quan trọng cho chủ tử.

Khóe miệng Phong Thần nhếch lên một nụ cười chế nhạo, quả nhiên hoàng gia vô tình không thua kém gì trò xiếc khỉ mua vui cho người.

“Từ hôm nay trở đi bản tôn bế quan, chuyện trong Ngự Phong đường giao cho người và Hồng Y, hai người các người trước khi ta xuất quan nhất định phải tra ra được tâm tích của Hoàn Nương, bằng không giá trị của các người dừng tại đây.” Giọng nói lạnh lẽo của Phong Thần tựa như xiềng xích trói chặt cả người Thanh Sắc.

Thân thể Thanh Sắc và Hồng Y càng cứng không dám thở mạnh, hai người nhìn lướt qua nhau, vội vã quỳ một chân xuống: “Nếu thuộc hạ không thể hoàn thành nhiệm vụ, cam nguyện tự sát.”

Phong Thần vô cùng hài lòng với câu trả lời của hai người, ra hiệu Thanh Sắc tiếp nhận lệnh bài đại diện cho Ngự Phong đường, rồi cho hai người đi ra ngoài cấm ảnh hưởng đến việc mình bế quan.

Phía bên Ngự Phong đường, bởi vì hai đại hộ pháp tả hữu vừa ký kết giấy sinh tử đã triệu tập nhân mã rải rác mọi góc ngách tại Kim Hoa quốc

đi tìm Hoàn Nương, h ầu như cả ngày quán trọ Thanh Phong vô cùng náo nhiệt, môn đồ cải trang tập trung dưới l ầu một.

Sóng ngầm xao động liên tục không ngừng khẳng định những ngày tiếp theo tại Kim Hoa quốc sẽ không còn gió yên sóng lặng như mọi khi, biến hóa rõ ràng chỉ trong một đêm.

Ngày thứ hai lâm tri ầu, vừa lên tri ầu, thừa tướng Sở Bác đã gấp rút bẩm tấu tin báo khẩn cấp mà biên quan 800 dặm đưa tới cho hoàng thượng.

“Hoàng thượng, biên quan 800 dặm nguy cấp, từ giữa trưa hôm qua, sơn tặc của Hắc phong trại đáng lẽ đã dẹp yên lại góc đầu dãy, l ần này càng thêm táo tợn, vào nhà cướp của vây đánh quan phủ, hiện giờ quan phủ địa phương đang trong cơn nguy khốn, thủ lĩnh Hắc Phong trại Bá Thiên phát ngôn công cu ờng rằng sẽ dẫn Hắc Phong trại đến quan phủ huyện nha ở biên quan, bây giờ quan binh biên quan đã trở tay không kịp, mong tri ầu đình mau chóng phái binh đi vây quét cho bách tính một nơi sinh sống an ổn.” Sở Bác thành thật tr ần thuật lại nội dung tấu chương, giọng điệu tr ần thấp.

“Đám sơn tặc này thật sự là xác xược vô pháp vô thiên, không một lưới bắt hết bọn chúng khó mà tỏ rõ quốc uy của đại quốc Kim hoa chúng ta, các vị đại th ần có ai Mao Toại tự tiến* đảm đương vị trí Đại nguyên soái diệt cường đạo l ần này không.” Âu Dương Diệp nghe xong mặt r ờng giận dữ, đập mạnh long y mấy l ần, thành khẩn quét nhìn các đại th ần phía dưới, bởi hôm qua các đại th ần từ chức quá nhiều, phản ứng đầu tiên lúc vào tri ầu ngày hôm nay chính là tri ầu th ần vắng vẻ.

(Mao Toại tự tiến: Tự tin vào khả năng đảm đương trách nhiệm quan trọng mà mạnh dạn tự tiến cử. Dựa theo tích: Khi quân đội nước Tần bao vây nước Triệu, Bình Nguyên Quân nước Triệu phải đi cầu cứu nước Sở. Môn đệ Mao Toại của ông tự đề xuất được đi cùng. Ở đó, may nhờ tài năng của Mao Toại mà Bình Nguyên Quân mới thu được thành công như ý muốn.)

“Hoàng thượng, sơn tặc Hắc Phong trại này, lão thần cũng từng nghe qua, một đám hung tàn, xem ra lần này là ‘lai giả bất thiện’ rồi, ta nhớ lần trước hình như là Thần vương dẫn người suýt nữa là diệt sạch Hắc Phong trại, không ngờ tin tức của bọn chúng cũng nhanh nhạy thật, vừa nghe được tin Thần vương bị bắt giữ đã lại nổi lên làm điểu ác độc.” Dạ Vương giả vờ không biết giải thích lai lịch của hắc Phong trại, nhưng tủy ông chi ý* không cần nói cũng biết.

(Tủy ông chi ý: có dụng ý khác.)

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Tính Kế Từng Bước

Lời của Dạ Vương khiến Âu Dương Diệp ng ẫ trên long ỷ tr ầnn mặt, những lời này hoàn toàn nhắc nhở ông ta vấn đề Hắc Phong trại gây họa cho bách tính vô hình trung là do ông ta gây nên, nếu như ông không bắt giam Âu Dương Mặc Th ầnn, chuyện này sẽ không có khả năng phát sinh, nhưng hiện giờ Âu Dương Diệp giận mà không thể xả, bởi vì Dạ Vương chỉ đang trình bày một sự thật, nếu như ông quát mắng chỉ đang chứng tỏ mình đang chột dạ.

“Chuyện quan trọng bây giờ không phải là thảo luận về quá khứ của Hắc Phong trại, mà là phải phái ai đi chinh phạt.” Âu Dương Diệp mau chóng chuyển đề tài, tránh dính đến tình huống nhạy cảm.

“Hoàng thượng, có câu biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, chỉ khi chúng ta hiểu rõ ưu thế và nhược điểm trí mạng của bọn Hắc Phong trại mới có thể một nhát diệt sạch đám sơn tặc kiêu ngạo.” Hôm nay Dạ Vương cố tình muốn khiêu chiến giới hạn của Âu Dương Diệp, về công quả thực cảm thấy Âu Dương Diệp có chút đ ầnn động, về tư thì là vì những gì Dạ Phong phải hứng chịu, trên cánh tay của nhi tử ông ta vẫn còn hằn vết kéo, ông không thể công khai báo thù cho nhi tử của mình, lại càng không thể lén cho Âu Dương Diệp ăn hai quả táo ng ầnn.

“Dạ Trọng, người đã hiểu rõ về Hắc Phong trại như vậy, huống hồ Dạ ái khanh người cũng là một nguyên lão đầu tri ầnn, xuất thân võ tướng, chiến công vô số, trăm cảm thấy khanh là người thích hợp nhất.” Âu Dương Diệp híp mắt, hôm nay con cáo già này khiêu khích mình nhi ầnn lần, thật quá càn rỡ.

“Chuyện này, lão th ầnn, khụ khụ, khụ khụ.” Dạ Trọng không khỏi ngắc ngứ, ho khan không ngừng, giống như hít thở khó khăn, mặt thoát cái đỏ

bùng lên.

“Trẫm cảm thấy khanh là người thích hợp nhất, hiện tại trẫm sẽ sắc phong cho khanh.” Âu Dương Diệp còn chưa nói dứt câu chợt nghe thấy bịch, Dạ Phong lăn đùng ra đất ngất xỉu.

Lập tức trên triều một mảnh hỗn loạn, hai đại thần có quan hệ vô cùng tốt với Dạ Trọng bước lên trước ấn vào nhân trung của Dạ Trọng cố gắng đánh tỉnh ông ta, việc hôn mê này quá đột ngột, có vẻ là do thở không nổi mà dẫn đến.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không nâng Dạ ái khanh đi gặp Thái y.” Mặc dù Âu Dương Diệp cảm thấy Dạ Trọng đột nhiên ngất xỉu có chút trùng hợp quá mức, nhưng dù sao Dạ Trọng cũng là người cao tuổi, xương cốt người ngọm đúng là có chút gầy yếu.

Dạ Trọng được hai thị vệ dùng cáng nâng lên, một khắc không dám ngơi nghỉ bước nhanh về phía Thái y viện, dù sao người nằm trên cáng cũng là Dạ vương.

Sau khi Dạ vương rời khỏi sân khấu, Âu Dương Diệp tiếp tục lặp lại câu nói: “Chẳng lẽ Kim Hoa quốc chúng ta sẽ không có một tướng lĩnh dám bước ra đảm đương nhiệm vụ tiêu diệt sơn tặc ư, việc nhỏ như vậy người nào cũng sợ hãi, nuôi các người có lợi ích gì chứ.”

“Hoàng thượng, xin ngài hãy bảo trọng long thể, không phải các vị thần không muốn tiếp nhận trọng trách này, thật sự là lực bất tòng tâm, võ tướng từ chức rất nhiều, những tiểu tướng lĩnh còn sót lại thì chưa đủ kinh nghiệm, quan văn nhiều hơn nhưng chỉ là người giấy trời gà không chặt, tài văn nhân quả thực khó có thể ủy nhiệm.” Cuối cùng Sở Bác không thể vờ câm vờ điếc được nữa, ông ta nhận ra nếu như hiện giờ không còn ai lên tiếng, tiếp đến sẽ không chỉ là quất mắng đơn giản như vậy, bây giờ trong triều đình gần như là phe Thái tử, nếu như lúc này ông không lên tiếng, không phải sẽ làm những quan viên cống hiến cho Thái tử bất mãn trong lòng ư.

“Sở ái khanh, lời này đúng là mạch lạc rõ ràng, nhưng hiện tại trẫm không muốn nghe, hiện tại trẫm muốn chính là phương hướng giải quyết, đừng có giả vờ ngớ ngẩn cho ta, bình thường lúc quan viên từng người các người cáo trạng, hận không thể tranh chấp mặt đồ tía tại trước triều, sao hôm nay các người lại câm như hến thế hả, trẫm không tin thiếu Âu Dương Mặc Thần thì Kim Hoa quốc sẽ đại loạn, trẫm mới là vua của Kim Hoa quốc, hôm nay nếu như những võ tướng các người không ai đồng ý xuất chinh, rút về vườn hết đi, triều đình Kim Hoa quốc ta không nuôi dưỡng rác rưởi.” Âu Dương Diệp lần đầu tiên tức giận với Sở Bác luôn hành xử cẩn thận này, ra hiệu cho ông ta biết rõ vị trí của mình.

Sau lời nói của Âu Dương Diệp, Sở Bác liền cúi đầu im lặng, ông biết đây chỉ là cảnh cáo của Âu Dương Diệp cho mình, nếu như mình lại tùy tiện xuất đầu, dựa vào tình hình ngày hôm nay chắc hẳn mũi nhọn công của mình khó mà bảo toàn nổi.

“Thần, Vũ Kiệt bất tài, nguyện ý dẫn binh tiêu diệt tặc, khẩn cầu Hoàng thượng ân chuẩn.” Vũ tướng quân bên cạnh Sở Bác không ngừng lau mồ hôi trên trán, trên triều hiện giờ thì hẳn là chức quan cao nhất bên quan võ, mà dù sao cũng là một lần chết chi bằng liều một phen.

“Sớm nên như thế, người chính là võ trạng nguyên, việc dẫn binh lần này giao cho người, nhất định phải chiến đấu sôi nổi cho trẫm, tấn công mạnh vào đám Hắc Phong trại kiên cố, để cho bọn chúng biết đừng nên khiêu khích quốc uy của Kim Hoa quốc chúng ta.” Mặc dù hiện giờ biểu cảm của Vũ Kiệt có chút nhếch nhác, nhưng Âu Dương Diệp coi như hài lòng, ít nhất Vũ Kiệt là một tên thông minh.

“Thần nhất định không bôi nhọ thánh mệnh.” Vũ Kiệt liều mạng lau mồ hôi trên trán, từ lúc thỉnh mệnh đến khi đứng dậy tựa như đã trải qua một đoạn thời gian dài đằng đẳng.

Giải quyết xong chuyện này, bầu không khí trên triều đình lập tức trở nên khác hẳn, sau khi hạ triều, triều thần rồi rít chúc mừng Vũ Kiệt, nhưng mỗi người có một ý đồ khác nhau.

“Hôm nay vẫn là người khôn khéo, nếu không đoán rằng thật sự sẽ dính dáng đến rất nhiều người, Vũ đại nhân, đã làm khó người r ồi.” Sau khi hạ triều Sở Bác và Vũ Kiệt đứng s ống vai bước đi nói chuyện phiếm.

“Giây phút trọng yếu ta còn có biện pháp nào khác nữa, chiêu đó của hoàng thượng rõ ràng là nhằm v ề phía ta, tuy nhiên, tam vương gia cũng thật sự tàn nhẫn, khiến chúng ta chiến đấu đến chết, đám sơn tặc Hắc Phong trại kia đều là kẻ li ều mạng, không thể không nói nước cờ này của Tam vương gia thật cao minh, không dám lừa dối Sở đại nhân, lần này vây đánh Hắc Phong trại ta chỉ nắm chắc hai phần.” Vũ Kiệt thở dài, năm đó trận chiến giữa Thần vương và Hắc Phong trại ấy vang dội cả nước, bằng vào võ công của hắn và năng lực, đúng là đi chịu chết mà.

“Quả thật, nếu không phải là tam vương gia tính tình cổ quái, hơn nữa trong người mang độc lạ sống không được bao lâu thì hẳn ta là một đế vương tài năng, nhưng thường xuyên nói một đằng làm một nẻo, dự tính lợi ích dài lâu, chúng ta luôn đối địch nhau trên một chiến trận, người chỉ cần tận lực là được, không cần phải bán mạng làm gì, kỳ thực hoàng thượng khôn khéo cỡ nào, ông ta không biết nước đột này sâu cạn ra sao, ông ta chỉ không ngờ rằng nhanh như vậy đã bại dưới tay Thần vương thôi.” Sở Bác an ủi Vũ Kiệt đồng thời phỏng đoán lòng dạ Hoàng thượng.

“Từ xưa lòng đế vương đã khó dò, mà thôi, không suy nghĩ nhiều nữa, ta trở v ề chuẩn bị cho thật tốt, lật xem thông tin v ề Hắc Phong trại, trước tiên làm tốt công tác đã.” Vũ Kiệt thở dài, nhiều lời vô ích, càng nói càng rối, tránh không thoát vậy thì cũng chỉ có thể nhìn vận khí của mình.

Mà Dạ Trọng sau khi được khênh tới Thái y viện, tri kỉ Hồ thái y ở Thái y viện vừa nghe được Dạ vương ngất xỉu được khênh tới, vội vàng chạy đến.

“Hồ thái y, ông mau xem Dạ vương đi, đột nhiên bị ngất xỉu ở đại điện.” Một tên thị vệ báo lại tình hình của Dạ vương cho Hồ thái y.

Hồ thái y vượt chòm râu, tiến lên, lật mí mắt của Dạ Trọng r ồi liếc qua ngón tay của Dạ Trọng, sau đó bảo hai thị vệ ra ngoài trước, ông muốn tiến hành trị liệu.

Chờ hai tên thị vờ rời khỏi, HỒ THÁI Y lấy ra một cây dao chuyên dùng để mổ vết thương bên ngoài, tự nhủ: “Đây là bệnh trạng hỏa công tâm, mình nên lấy máu bên trái hay bên phải nhỉ.”

DẠ TRỌNG vừa nghe muốn lấy máu mình, ông có một căn bệnh kinh niên chính là thấy máu là chóng mặt, nếu thật sự nhìn thấy máu, đến lúc đó không phải giả bộ bất tỉnh nữa mà ngất thật luôn, nghĩ tới đây, ông tính giả làm cương thi đột nhiên vùng dậy dọa cho HỒ THÁI Y nhảy dựng.

Nhưng khi DẠ TRỌNG bật dậy, không có cảnh tượng HỒ THÁI Y bị mình dọa sợ, mà chỉ truyền đến tiếng nói u oán của HỒ THÁI Y: “Biết ngay chiêu này hiệu quả mà.”

“HỒ LÃO NHÂN, ông cố ý hả, sao ông nhận ra ta giả vờ.” DẠ TRỌNG thấy người bị lừa lại là mình liềnn cụt hứng, vặn hỏi HỒ THÁI Y sao phát hiện được.

“Lúc ta xem con người của ông, ngón út tay phải của ông động nhẹ, lá gan của ông lớn quá ha, dám giả bộ bất tỉnh trên đại diện, hôm qua uống nhiều rượu lắm hả.” HỒ THÁI Y tức giận trừng nhìn DẠ TRỌNG, bản thân lộ ra sơ hở còn dám mặt dày hỏi.

Tuy tuổi tác DẠ TRỌNG không hề nhỏ, nhưng cũng là một tên cáo già, thích đùa giỡn, mưu mô, thấy bạn vạch trần bất đắc dĩ thở dài, kỳ thật hiện giờ tim ông vẫn đập nhanh, đặc biệt khi được hai vị triềnn thần có lòng tốt kia bấm huyệt trung, ông suýt chút nữa không giả vờ nổi.

“Việc này nói ra dài dòng lắm, ông biết Thầnn vương và Tông Nhân phủ đấy, hơn nữa hôm qua hoàng thượng tới Tông Nhân phủ, bắt nạt nhi tử của ta để gây sức ép cho Thầnn vương, hơn nữa còn phán giam Thầnn vương cả đời, Thầnn vương nào phải kẻ dễ bắt nạt, có lẽ đã ngầm hạ lệnh truyềnn một ít tin tức cho Hắc Phong trại, hiện giờ Hắc Phong trại đang làm mưa làm gió ở biên quan, lúc hoàng thượng lâm triềnn lại nói muốn cắt cử ta đi tiêu diệt sơn tặc, ông biết xương ta đã yếu, chịu sao nổi dày vò, cho nên ngay khi ông ta hạ lệnh ta liềnn giả vờ bất tỉnh.” DẠ TRỌNG giải thích lý do cho HỒ THÁI Y.

“Đồ cáo già, chắc cũng chỉ có ông dám trêu đùa hoàng thượng trên đại điện thôi.” HỒ THÁI Y chăm chú nghe, ông và Dạ Trọng đã nhiều năm làm bạn, có thể nói là hai người không giấu diếm nhau chuyện gì.

“Đừng kháy ta, mất mặt ta, mau đuổi hai tên thị vệ bên ngoài kia đi, sau đó lại nấu một bình rượu thuốc, hai ta có khoảng thời gian tụ tập.” Dạ Trọng cực kỳ yêu thích rượu thuốc bảo bối của HỒ THÁI Y, mỗi lần tới Thái y viện đều phải ép ông ta.

Mặc dù HỒ THÁI Y có chút không tình nguyện bị ông bạn già ép buộc, nhưng hôm nay lại ngoài ý muốn không phản đối, đứng lên, lấy lý do Dạ vương thiếu dưỡng khí dẫn đến bị ngất đuổi hai tên hộ vệ khênh ông tới rồi đi lấy rượu thuốc quý được cất giấu của mình.

Bên trong phòng giam Tông Nhân phủ, lúc này đã đến giữa trưa.

Hắc Ưng cải trang mặc trang phục hạ nhân ở Thần vương phủ đi giao bữa trưa cho Âu Dương Mặc Thần đồng thời báo cho biết tình hình mới nhất tại triều đình.

“Chủ tử, đây là Phù Dung Nga và Bát Bảo Áp mà người thích ăn nhất, còn có mấy món ăn chay nữa.” Hắc Ưng trước tiên bày cơm canh đựng trong hộp thức ăn lên bàn, không quên mang theo rượu ngon cùng với chén chuyen đựng rượu của chủ tử từ vương phủ đến.

(Phù Dung Nga: ngỗng phù dung (hình như là món rán)

Bát Bảo Áp: Vịt bát bảo.)

Vụ việc Hắc Phong trại đã được khơi lên, phía triều đình phái ai đi?” Âu Dương Mặc Thần không gấp gáp dùng bữa mà hỏi dò tình trạng hiện giờ ở triều đình.

“Triều thần tên nào cũng nhát cáy, không trâu bắt chó đi cày đùn đây sang Vũ Kiệt.” Trong lời nói của Hắc Ưng chen lẫn chế nhạo.

“Cái tên phế vật kia? Miệng cộp gan thỏ, đoán chắc không chống đỡ được bao lâu, ta đang chờ ông ta đến cầi xin ta đấy.” Khóe miệng Âu Dương Mặc Thầi nhếch lên nụ cười lạnh, càng lúc càng thú vị.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Tra Nữ Không An Phận

“Chủ tử, tiếp theo chúng ta phải làm gì nữa, có cần lên ngáng chân cái lão gia hỏa Vũ Kiệt kia không.” Hắc Ứng nảy sinh ra ý nghĩ muốn trêu chọc Vũ Kiệt.

“Không cần, yên lặng theo dõi diễn biến, không quá ba ngày sẽ có người tìm tới cửa, cứ tắm rửa ở đây cũng thật phiền phức.” Âu Dương Mặc Thần nhìn đi đâu kiệu xung quanh, hắn vốn cực kì ưa sạch sẽ, dù rằng Dạ Phong phá lệ chiếu cố hắn, nhưng hắn vẫn không tài nào quen nổi, luôn cảm thấy nơi này bám đầy bụi bẩn.

Âu Dương Mặc Thần dùng xong bữa trưa thì bày lên cái bàn của mình một trận cờ giết thời gian, hắn không có nhiều bạn, tính tình lại khá bảo thủ, tự tìm việc giết thời gian, chỉ cần có rượu bầu bạn là quá tốt rồi.

Vũ Kiệt lĩnh quân mệnh, sau đó kiểm binh kiểm tướng đi thảo phạt đám tặc, mà lúc này bên trong phủ thái tử thì lại dâng lên một lớp sóng ngầm.

“Thái tử, đối với sự việc Hắc Phong trại lần này, sợ rằng Vũ Kiệt không thể chiến thắng trở về, lần này đoán rằng chúng ta sẽ phải thua Thần vương một nước rồi.” Hai người Sở Bác và Tả Uyên vừa hạ triều liền kéo nhau tới phủ thái tử, Sở Bác nói ra lo ngại trong lòng mình.

“Chẳng lẽ bên chúng ta không có lấy một chút thắng lợi nào sao? Hôm qua ta nhận được tin tức, đó là phụ hoàng hạ lệnh giam Âu Dương Mặc Thần cả đời, chuyện này có nghĩa là quan hệ giữa hai người bọn họ đã là chó cắn áo rách, ta không tin phụ hoàng sẽ dễ dàng bỏ qua cho hắn được, dù sao Âu Dương Mặc Thần lại là mối nguy đến địa vị của ông ta, hơn nữa càng lúc càng mạo phạm, ta hiểu rõ phụ hoàng, ông là người chết vì sĩ diện, chúng ta không hẳn là không thể triệt tiêu Âu Dương Mặc Thần hoàn toàn.”

Thái tử Âu Dương Dục Hi quả thật khá là bất mãn với lời nói của Sở Bác, y vất vả lắm mới có cơ hội để triệu triệu Âu Dương Mặc Thần, cơ hội nằm ngay trước mắt, sao y có thể chịu thua được, huống hồ lúc Âu Dương Mặc Thần vừa vào lao tù y còn tới vỗ ngực giương oai, y không muốn cuối cùng biến thành nỗi sỉ nhục.

“Thái tử điện hạ, Sở thừa tướng nói không phải không có lý, tình cảnh trước mắt, quả thật đối phó với Thần vương sẽ gây bất lợi cho chúng ta, hôm nay ngài không nhìn thấy cảnh hoàng thượng nổi giận thôi, Vũ Kiệt cũng là nhắm mắt nhận lấy cái trọng trách đòi mạng này, chiêu rút củi dưới đáy nồi này của Thần vương, tiết mục thả khỉ phá bục đúng là nằm ngoài dự đoán của mọi người.” Tả Uyên nhận ra chấp niệm của Âu Dương Dục Hi rất sâu, dù sao những năm qua quả thật bị Thần vương lấn áp từ từ mất đi ánh sáng của một thái tử, nhưng ông không bằng lòng nhìn thấy Thái tử đi sai một bước, Thái tử chính là chỗ dựa của Tả gia.

“Bản thái tử chính là không cam lòng, dựa vào cái gì mà chuyện nào tên Âu Dương Mặc Thần hẳn cũng đầu đầu ép ta vào cùng đường cuối bước, cho dù là thiêu thân lao đầu vào lửa ta cũng muốn đánh cuộc một ván, không phải chỉ là một cái Hắc Phong trại thôi à mà khiến các người sợ hãi đến thế, nói cho Vũ Kiệt, bản điện hạ tự mình rút ra năm trăm tử sĩ cho hẳn, nếu như đánh không thắng thì mang đầu tới gặp.” Trong con người Âu Dương Dục Hi tràn ngập sự độc ác, đám Hắc Phong trại này cũng chẳng phải yêu quái phương nào, chỉ cần là con người, coi như số lượng người có nhiều hơn bọn họ gấp mười lần cũng bất chấp, y không tin không chém được mấy ngàn người.

“Thái tử, ngài bớt giận, đừng tức giận ảnh hưởng tới thân thể, uống miếng nước để hạ hỏa thuận khí, nếu như điện hạ ngài không ngại, thần tiếp có mấy lời không biết có thể nói không.” Tả Nghê San bưng trà tới.

Thái tử tiếp nhận chén trà trong tay Tả Nghê San, sắc mặt tối tăm cũng dần thu lại, thái tử phi của y luôn xuất hiện đúng lúc.

“Ái phi cứ nói đừng ngại.”

“Nam nhân cho dù có làm bằng sắt cũng đâu có thất tình lục dục, thần thiếp có b ả dưỡng một nhóm sát thủ nữ, tương đối am hiểu về mị thuật và độc thuật, nếu như bí mật đem đám người kia theo đội quân đến biên quan, giả trang một chút, đến khi đó lợi dụng cơ hội bọn chúng chưa chuẩn bị xuống một nhát kiếm, năm trăm tử sĩ của điện hạ dùng vào chuyện sơn tặc này thì thật phí phạm, không biết Thái tử có đồng ý với kiến nghị của nô tì không.” Tả Nghệ San vốn b ả dưỡng nhóm người này để củng cố địa vị của mình, nhưng hiện giờ nàng cảm thấy nhóm người này có nơi đi tốt hơn.

Suy nghĩ của Tả Nghệ San an toàn hơn của Thái tử, hơn nữa nam tử từ xưa đã háo sắc, mà sơn tặc gần như không thể vượt qua ải mỹ nhân, Thái tử phi nhận được ánh nhìn tán thưởng của kỳ phụ Tả Uyên và Sở Bác.

“Cách của thái tử phi quả là tuyệt diệu, nhìn một đám người tựa như yếu đuối sẽ hạ thấp cảnh giác bọn chúng đồng thời còn có thể một đòn trí mạng, chiến thuật tâm lý này thật sự là cao tay.” Sở Bác đã sớm nghe nói Thái tử phi am hiểu quy ền mưu, nhưng cũng chỉ là đồn đại, đấu pháp hiện tại của nàng quả thật khiến bọn họ nhìn thấy hi vọng le lói.

“Ái phi, nàng thật sự là phúc tướng của bản thái tử, Tả lão có thể b ả dưỡng được một thái tử phi xuất chúng cho bản thái tử, không thể không có công, Sở thừa tướng đã nói như vậy rồi, vậy thì bản thái tử đâu thể nói gì hơn nữa, chuẩn ề nghị của ái phi.” Âu Dương Dục Hi vốn khá đau lòng với năm trăm tử sĩ kia, năm trăm tử sĩ đó là vũ khí bí mật của y, hiện giờ cái vấn đề khó khăn này lại được Tả Nghệ San dễ dàng hóa giải.

“Điện hạ quá khen rồi, chỉ cần ề nghị của San nhi có thể giúp Thái tử là được, dù sao một trăm nữ tử trong tay thần thiếp vẫn còn non ớt, trên thực tế không thể đảm bảo có thể chiến đấu một cách hùng dũng được.” Tả Nghệ San cũng không vì được Thái tử khen ngợi mà vui sướng, nói rõ ràng tình hình huấn luyện hiện tại của các nàng, nàng cũng không muốn ba hoa khoác lác, đến lúc tính sai thật thì bản thân sẽ không có đường lui.

“Thế cục hiện giờ, cũng chỉ có thể ngựa chết giả làm ngựa sống thôi, li ều một lần, thành hay bại đâu là ý trời, ái phi cũng đừng lo lắng quá mức,

nàng có thể cố gắng át chủ bài của chính mình, thành thật với bản điện hạ, bản điện hạ đã thấy quá đủ rồi.” Âu Dương Dục Hi xoa xoa bàn tay nhỏ bé bị lạnh đến đỏ ửng của Tả Nghê San trong lòng bàn tay, ánh mắt nhìn nàng càng lúc càng sùng nịnh.

“Thái tử điện hạ, canh giờ không còn sớm, ta và Sở thừa tướng còn có một số việc cần trao đổi nên xin đi trước.” Tả Uyên cũng không muốn quấy dấy nữ nhi của mình có được cơ hội ân sủng, liền nháy mắt với Sở Bác, hai người bối rối cáo từ, trước khi đi Tả Uyên còn dùng ánh mắt trao đổi với nữ nhi.

“Lần nào ái phi cũng có thể tháo gỡ mối lo trong lòng bản điện hạ, không biết bây giờ có thể giải lửa trong lòng bản điện hạ không.” Thấy xung quanh yên tĩnh không còn người khác, Âu Dương Dục Hi ra hiệu đặt bàn tay bé nhỏ của Tả Nghê San lên ngực mình, đặc điểm lớn nhất của Âu Dương Dục Hi chính là hiểu được làm thế nào để khiến nữ nhân một lòng một dạ với mình, chính là cho nữ nhân của mình ngon ngọt thích hợp.

Tả Nghê San lại tỏ ra bộ dạng nữ hài e thẹn, nhiệt độ trong phòng tăng lên nhanh chóng, chỉ chốc lát sau tuyết đến trận mây mưa kéo dài, tiếng kêu kì diệu bốn phía.

Lúc Sở Bác trở về phủ thừa tướng, Sở Lưu Ly đang cúi đầu nghịch hoa mai trong hoa viên, vẻ mặt buồn bực, từ sau khi trở về từ Lam phủ, Sở Lưu Ly chưa cười lấy một lần, vẻ mặt u oán.

“Lưu Ly, về phòng đi, khi nào tâm trạng của con tốt hơn, biết phải khống chế tâm tình của mình như thế nào thì hãy ra ngoài.” Trong lòng Sở Bác vẫn còn một ít khúc mắc, tuy rằng Lưu Ly là hòn ngọc quý trên tay mình, nhưng con bé cũng thật sự khiến mình xấu mặt trước bao người, nữ nhi này đúng là bị mình dạy hư rồi, từ sau khi trở về ông cố ý lạnh nhạt Lưu Ly, muốn con bé chịu giáo huấn, nhưng nhìn tình hình hiện tại dường như biện pháp của ông không hề có hiệu quả.

“Phụ thân, con thật sự không cam tâm, con bị nó tính kế.” Sở Lưu Ly nghĩ tới Lam Lăng Nguyệt, trong con người liền toát lên sự giận giữ, càng kéo cao giọng.

“Đó là bản thân con ngốc thôi, nữ nhi của Sở Bác ta chỉ nhận một đả kích đã thành bùn nhão không trát nổi tường sao?” Sở Bác sao lại không tức được chứ, làm nữ nhi của ông thì phải có dũng có mưu, có thù tất báo, chứ không phải việc nào cũng phải để ông dạy dỗ con bé từng chút một.

“Phụ thân, con muốn làm một tiệc trà, hơn nữa con muốn mời nữ nhi Lam gia đến, không biết phụ thân có thể đồng ý không.” Sở Lưu Ly nghe ra ẩn ý trong lời Sở Bác, nàng muốn báo thù, nàng muốn chủ động xuất kích.

“Chi phí cùng với bố trí tới trường phòng lấy bạc, có cái gì không hiểu thì đi hỏi mẫu thân của con nhờ bà ấy giúp đỡ, đã là thì phải làm cho ra ngô ra khoai, đừng làm xấu danh dự của Sở gia ta.” Sở Bác cũng không trực tiếp đồng ý, mà ở bên chỉ bảo Sở Lưu Ly.

“Phụ thân yên tâm, con nhất định sẽ không bôi nhọ gia môn Thừa tướng.” Kỳ thật sau khi trở về Sở Lưu Ly đã có quyết định này, nhưng phụ thân từ khi trở về đối xử với mình lúc xa lúc gần, nàng lại đoán không ra tâm tình của phụ thân, sợ mình mạo muội đi nói sẽ khiến phụ thân không vui, nhưng hiện giờ xem ra phụ thân cũng đồng ý để mình chinh chiến Lam Lăng Nguyệt, có phụ thân bày mưu tính kế, trong lòng Sở Lưu Ly thoải mái hơn nhiều, lập tức thu lại vẻ mặt ủ rũ, trở nên hoạt bát hơn hẳn.

Nhìn bóng lưng vui vẻ của Sở Lưu Ly, Sở Bác thu lại nụ cười trên mặt, xoay người nghiêm túc căn dặn quản gia: “Thời điểm tiểu thư mở trà thoại, người phải âm thầm phái người bảo vệ tiểu thư thật tốt, đừng để nàng lại bị người tính kế lần nữa.” Dù sao con oắt Lam Lăng Nguyệt kia tâm cơ quá sâu, khiến người ta nhìn không thấu, mà Lưu Ly nhà ông lại là một trang giấy trắng, mặc dù thiên thời địa lợi nhân hòa đều nằm ở phía nhà bọn họ, nhưng cẩn thận dùng sẽ giữ thuyền đến vạn năm.

“Chuyện này cứ giao cho nô tài, nô tài sẽ làm tốt công việc sau lưng, nhất định sẽ bảo vệ tiểu thư thật cẩn thận.” Quản gia phủ thừa tướng lên tiếng đáp lời.

Mà Sở Lưu Ly sao khi trở về phòng thì biết một danh sách, người đầu tiên mời trong danh sách là Công Tôn Hạ, lúc cầm bút viết tên Công Tôn

Hạ, khỏe miệng của nàng cười như vẽ, cuối danh sách, vẽ mặt nàng ghét bỏ viết tên của ba tỷ muội nhà Lam gia, lần này nàng nhất định sẽ chuẩn bị một phần đại lễ dành cho Lam Lăng Nguyệt, khoản đãi nó thật tốt. Viết xong danh sách liền cầm đến phòng của mẫu thân, bàn bạc các vấn đề về thời gian trà thoại cùng với sắp xếp cao điểm cùng với mẫu thân.

Sở Lưu Ly mang vẻ mặt vui vẻ đến phòng của Sở tướng phu nhân, Sở tướng phu nhân đang sai khiến tỷ nữ xoa bóp vai cho mình.

“Ly nhi, chuyện gì mà vui vẻ thế, mặt tươi như hoa.” Sở tướng phu nhân chợt có chút nghi hoặc, sáng nay còn buồn bã ủ rũ mà bây giờ giống như đánh máu gà*.

(Đánh máu gà: giống như đánh/tiêm máu gà. Trước đây ở TQ cho rằng lấy máu gà bơm vào cơ thể sẽ có lợi cho sức khỏe; mỗi khi bơm xong thì người lâng lâng, trạng thái hưng phấn, phấn khích. Chỉ người đang có trạng thái hưng phấn, phấn khích, sức lực tràn đầy.)

“Mẫu thân, phụ thân đồng ý cho con tổ chức trà thoại, đây là danh sách, người xem giúp con còn thiếu thiên kim danh viện nào nữa không.” Sở Lưu Ly đưa danh sách cho Sở tướng phu nhân.

Ngược lại Sở tướng phu nhân có chút kinh ngạc, bình thường từ trước đến giờ Sở Bác không thích náo nhiệt sao có thể đồng ý lời đề nghị của nữ nhi, nhưng sau khi cầm lấy bản danh sách nhìn thấy tên của ba tỷ muội Lam gia ở phía chót, Sở tướng phu nhân mơ hồ hiểu được chuyện gì.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Bệnh Cũ Của Trang Ma Ma

“Lưu Ly à, lần này chúng ta nhất định phải chuẩn bị cho thật cẩn thận, đến lúc đó nhất định không được để những người tham dự thất vọng.” Lúc Sở tướng phu nhân nhìn thấy tên của Lam Lăng Nguyệt thì nở nụ cười sâu xa với Lưu Ly, trà thoại lần này bà nhất định phải làm cho con oắt kia cả đời khó quên, dám đối nghịch với bà, dám nói bà là hoàng kiểm bà, còn nhạo báng dáng người của bà trước mặt mọi người, nhớ lại càng thấy ầm ức trong bụng.

“Mẫu thân yên tâm, thứ cần chuẩn bị đã chuẩn bị xong xuôi, lần này phụ thân đứng về phía chúng ta, vô hình trung cũng làm ô dù che chở, lần này con nhất định phải khiến cho Lam Lăng Nguyệt hiểu rõ Sở tướng phủ của chúng ta không dễ dàng đắc tội như vậy đâu.” Sở Lưu Ly sao lại không hận Lam Lăng Nguyệt đến nghiêng răng nghiêng lợi chứ, cái gọi là trà thoại hoàn toàn chính là Hòng Môn yến.

“Đã định thời gian trà thoại chưa? Để chúng ta còn viết thiệp mời.” Sở tướng phu nhân hỏi han thời gian trà thoại, mặc dù đây là vở kịch Hòng Môn yến, nhưng công việc chuẩn bị thì không thể sơ sài, dù sao lần này cũng mời tới rất nhiều nhân vật tai to mặt lớn, ví dụ như thiên kim Dạ vương Dạ Tình Vũ, nghe nói nàng ta cũng có mối hận sâu đậm với con bé Lam Lăng Nguyệt kia, đến khi đó có thể lợi dụng một chút.

“Năm ngày sau, mẫu thân, ngài lúc nào mới đề cập chuyện con với Hạ ca ca với Công Tôn phủ đây, năm nay nữ nhi cũng đã cập kê rồi.” Nghĩ tới cái tên của Công Tôn Hạ nằm đầu danh sách, Sở Lưu Ly có chút xấu hổ thuận tiện hỏi về hôn sự của chính mình.

Sở tướng phu nhân sao có thể không hiểu rõ tâm tư nữ nhi mình chứ, từ nhỏ đã quý mến tiểu hầu gia Công Tôn Hạ của Công Tôn phủ, chẳng qua

hôn nhân đại sự không thể nóng vội được, tuy rằng gia thế hai nhà không kém là bao, nhưng bà cũng phải thăm dò ý kiến của nhà Công Tôn, dù sao con bé cũng là nữ nhi bảo bối.

“Chuyện này ta sẽ bàn bạc thật kỹ với phụ thân của con, chờ ngày nào đó ông ấy có thời gian uống trà cùng Công Tôn hầu gia sẽ thuận tiện đề cập đến, đúng là con gái lớn như bát nước đổ đi, mẫu thân vất vả lắm mới nuôi con lớn đường này, cuối cùng lại thành con nhà người ta.” Sở tướng phu nhân ghen tị, bụng của tiểu thiếp trong phủ thừa tướng đầu bị bà xử lý sạch sẽ, bởi vì lúc sinh Lưu Ly xuất huyết quá nhiều, cả đời này cũng không có con nối dõi, cho nên bà vô cùng yêu thương Lưu Ly, chỉ cần vừa nghĩ tới nữ nhi sau này phải lập gia đình, hòn ngọc quý của bà trở thành tân nương người khác, trong lòng liền có rối rắm không nói thành lời.

Sở Lưu Ly bị chính mẫu thân của mình nói trên mặt phủ kín một tầng仇恨, rúc vào trong lòng của Sở tướng phu nhân vừa dùng lời ngon tiếng ngọt vuốt êm sự ghen tị trong mẫu thân, vừa dùng hành động thực tế chứng minh nàng vĩnh viễn là tiểu áo bông của mẫu thân.

“Được rồi, mau chuẩn bị nhanh đi, mẹ con chúng ta đừng kéo dài thời gian nữa.” Sở tướng phu nhân hồi phục lại tâm trạng, đứng lên, liền tới trước phòng xuất ngân lượng cùng với Sở Lưu Ly thuận tiện đi mua sắm luôn.

Mà phía trong Lam phủ lúc này

Đạo gần đây tâm trạng của Trang ma ma luôn không yên, đặt biệt đến tối hay gặp ác mộng, mơ tới tình cảnh chém giết năm xưa, trong mơ khắp nơi đều là máu chảy thành sông, mỗi lần giật mình tỉnh giấc lưng ướt sũng mồ hôi, chân khí trong cơ thể càng ngày càng khó khống chế, mấy ngày này không có cách nào ngưng tụ được, mà hôm nay đáng lẽ phải rời giường vào canh năm, nhưng toàn thân không còn chút sức lực nào, có cảm giác đầu nặng chân nhẹ, chỉ muốn nằm ở trên giường thêm một lúc, vô thức ngủ quên.

Lam Lăng Nguyệt thì vẫn giống ngày thường, canh năm rời giường luyện kiếm, luyện xong giãn gân cốt rồi đi dùng bữa, chỉ là đồ ăn sáng nay

có hơi mặn, ăn không giống như được làm bởi Trang ma ma, bởi vì đã ăn quen thức ăn do Trang ma ma nấu, cho nên nàng bắt đầu có chút sẫm soi đến đồ ăn.

“Nguyệt Trúc, đồ ăn sáng hôm nay không phải do Trang ma ma làm đúng không?” Lam Lăng Nguyệt húp hai ngụm canh trứng thì đặt thìa xuống, hỏi.

“Gần đây Trang ma ma có vẻ rất mệt, lúc nô tỳ tới phòng của bà ấy thì bà ấy vẫn đang ngủ nên nô tỳ không quấy rầy bà nữa, đây là Vương trù nương ở tiểu trù phòng làm.” Nguyệt Trúc bẩm báo lại tình hình của Trang ma ma cho Lam Lăng Nguyệt biết.

“Ta phải tới xem mới được.” Lam Lăng Nguyệt nghe Nguyệt Trúc nói đến đoạn Trang ma ma vẫn đang ngủ cảm thấy có chút không bình thường, bằng vào sự hiểu biết về Trang ma ma thì bà ấy là người luôn đúng giờ, làm việc trước nay đều vô cùng dứt khoát, hành động khác thường này chẳng lẽ là sinh bệnh, nghĩ tới đây, Lam Lăng Nguyệt càng không yên lòng, đứng dậy vội tới phòng của Trang ma ma.

Cửa phòng của Trang ma ma khép hờ, lúc Lam Lăng Nguyệt và Nguyệt Trúc tiến vào, Trang ma ma nhận ra có người vào, từ từ mở ra đôi mắt mệt mỏi, toàn thân vô lực, tính ng ờ ỉ dậy.

“Ma ma, người cứ nằm đi, đừng ng ờ ỉ dậy, sắc mặt của người kém quá.” Lam Lăng Nguyệt thấy mình đánh thức Trang ma ma, bước nhanh đến ra hiệu bà nằm xuống.

“Tiểu thư, sao người lại tới đây, bây giờ là giờ gì rồi, ôi trời ơi sáng rồi, tiểu thư còn chưa ăn sáng, nô tỳ liền đi làm ngay.” Trang ma ma ngẩng đầu nhìn trời sáng trưng ngoài cửa sổ, liền cảm giác dường như mình đã ngủ quên.

“Ma ma, ta đã ăn rồi, người cứ nằm đi, để ta bắt mạch cho người.” Lam Lăng Nguyệt thành thạo đặt tay lên mạch của Trang ma ma, mạch tượng của Trang ma ma lúc nhanh lúc chậm, cực kỳ không ổn định, hơn nữa khí tức trong cơ thể hỗn loạn, tựa hồ có cảm giác tiêu tán mà không tụ lại

được, mà dường như bên trong loại khí tức này còn có sự bài xích lẫn nhau.

“Tiểu thư, ma ma không có việc gì, thân thể của ta tự ta rõ, bệnh căn đã có từ khi còn bé, Nguyệt Trúc người đi rót cho ta một chén trà nóng đi.” Lúc Trang ma ma đang tính nói cho tiểu thư biết nguyên nhân phát bệnh, liền có ý định đẩy Nguyệt Trúc ra, bà không thể nói tình hình thật sự cho bất kì người nào ngoại trừ tiểu thư, bà không tin bất cứ ai cho dù là Nguyệt Trúc đã ở cùng nhiều năm như vậy.

“Ma ma nội thương của người rất nghiêm trọng, thời gian ủ bệnh cũng phải sáu năm trở lên, hơn nữa chân khí trong cơ thể người đã chia thành hai nhánh, tình hình hiện giờ của người cực kì nghiêm trọng, thời gian ủ bệnh quá lâu, sau này người không thể dùng tới chân khí, tốt nhất là tạm ngưng tập võ, bằng không rất dễ tẩu hỏa nhập ma dẫn tới kinh mạch đứt đoạn, đến khi đó sẽ nguy hiểm đến tính mạng.” Chờ Nguyệt Trúc rời đi, con người của Lam Lăng Nguyệt nhìn Trang ma ma trở nên sâu xa khác thường, nàng chưa bao giờ biết được thân thể Trang ma ma lại kém đến vậy, uống công nàng còn tự xưng là Quỷ La Sát, đến người quan trọng nhất bên cạnh mình bị nội thương nặng như thế còn nhìn không ra.

“Không tập võ? Không luyện chân khí? Như một người bình thường ư?” Biểu cảm của Trang ma ma có chút hoảng hốt, phải nói rằng bà luôn ước ao có được cuộc sống của một người bình thường, ít ra mấy năm ở Lam phủ cũng cho bà cảm giác đó, chỉ tiếc vận mệnh cho tới bây giờ không hề đứng về phía bà, Phong Thần tới Kim Hoa quốc, thời gian bà có thể trốn không còn được lâu.

“Trang ma ma, rốt cuộc người đang lo ngại điều gì? Nguyệt nhi đã lớn, sau này Nguyệt nhi có thể chăm người, ngoại trừ mẫu thân ra, người thân nhất trên thế giới của Nguyệt nhi chính là người, người đối đãi với ta như nữ nhi ruột thịt, cho dù quá khứ của người huy hoàng hay suy đồi, Nguyệt nhi hoàn toàn không quan tâm, Nguyệt nhi chỉ hi vọng người có thể bình an.” Lam Lăng Nguyệt là một người không giỏi biểu đạt, hiếm khi nói hết ra lời từ đáy lòng mình như ngày hôm nay.

“Ha ha, tiểu thư người thật sự khôn lớn rồi, vì người, ma ma cũng sẽ bình an.” Trang ma ma quay mặt sang chỗ khác không cho Lam Lăng Nguyệt nhìn thấy lệ quang nơi khóe mắt bà, bà bỏ ra nhiều năm bảo hộ như vậy thật đúng đắn.

“Hôm nay người cứ nghỉ ngơi trong phòng cho thật tốt đi, ta đi tới Quỷ Trung đường một chuyến, sư huynh của ta có cho ta mấy viên thánh dược chữa thương có thể sẽ giúp được ma ma, nhưng nội thương của người đã ăn sâu, trong thời gian ngắn sẽ rất khó chữa khỏi, Nguyệt nhi sẽ chữa cho người, tin chắc không ngoài một năm nội thương của ma ma sẽ khỏi hẳn.” Tuy rằng nội thương của ma ma quả thật là nan giải, nhưng chỉ cần cho nàng thời hạn một năm, nàng nhất định có thể chữa khỏi cho Trang ma ma.

“Được.” Trang ma ma cố gắng nở nụ cười với Lam Lăng Nguyệt, đến khi bóng dáng của nàng khuất khỏi tầm mắt của bà, liền thu lại, dựa lưng vào tường, ánh mắt tràn đầy cô đơn, bà chờ không nổi một năm, hiện giờ địch ở ngoài sáng bà ở trong tối, cần phải nghĩ biện pháp chủ động xuất kích mới có thể nắm chắc.

Lam Lăng Nguyệt đeo khăn lụa ra roi thúc ngựa tới Quỷ Trung đường, từ cơ quan mật thông qua mật đạo vào trong phòng của nàng ở Quỷ Trung đường, từ trong vách ngăn lấy ra ngân sâm ngàn năm chế thành Đại Bồ hoàn mà Đại sư huynh đã tặng mình, lại thêm một ít thuốc có tác dụng với nội thương đặt vào trong một cái hộp nhỏ để vào hà bao rồi vội vã rời đi, chỉ là lúc nàng đang bận bịu tay chân, không biết từ bao giờ đã có một con đốm lửa nhỏ đáng yêu nằm bò ở trên đùi.

“Meo ô~” Tiểu Hỏa nhi thấy chủ nhân trở về thì nhảy xuống từ trong chăn, vẫn chào hỏi chủ nhân ở trên mặt đất, nhưng mà ánh mắt chủ nhân chưa bao giờ bị mình hấp dẫn cả, nàng vẫn đi tới đi lui lật đông lật tây, hoàn toàn không đoái hoài tới sự tồn tại của mình, đi đâu khiến nó cảm thấy bị tổn thương, để chứng minh sự tồn tại của bản thân mình quyết định ôm đùi.

“Tiểu Hỏa nhi, em xuống đi, hôm mèo mập này, hôm nay chủ nhân có chuyện quan trọng, hôm khác sẽ chơi cùng em sau, ngoan nào.” Lam Lăng

Nguyệt mất rất nhiều sức mới gỡ khỏi trói buộc của tiểu Hỏa Nhi, hiện giờ nàng chỉ tập trung nghĩ đến Trang ma ma, thật sự không có tâm tình nô đùa với tiểu Hỏa nhi.

“Ô ô ~ Tiểu Hỏa Nhi vô cùng buồn bã bị Lam Lăng Nguyệt đặt lên bàn, xoa cái đầu nhỏ xinh của nó rồi biến mất vào mật đạo như cơn gió, bỏ lại một con vật đáng yêu ỉu xiu xiu.

Lúc Lam Lăng Nguyệt ra khỏi ám đạo thì va phải Đông Thanh, Đông Thanh đã mấy ngày không gặp chủ tử, mà cách nàng ta biểu đạt nỗi nhớ nhung khiến Lam Lăng Nguyệt hoảng sợ, không nói hai lời liền bế Lam Lăng Nguyệt lên, không quên xoay một vòng rồi mới đặt Lam Lăng Nguyệt vẫn đang hoa mắt chóng mặt xuống đất.

“Chủ tử, người trở về cũng không nói một câu, Đông Thanh nhớ người lắm.” Đông Thanh vốn mạnh hơn người thường, bế bổng một người nặng hơn 40kg như Lam Lăng Nguyệt xoay một vòng mà hơi thở vẫn ổn định như không.

“Đông Thanh à, không phải người đang nhớ, mà là dọa sợ, ôi cái eo của ta, mấy ngày không gặp vẫn không biết chừng mực, úp mặt vào tường mười ngày cho ta, ta còn có chuyện quan trọng đi trước đây.” Lam Lăng Nguyệt đỏ vạch đen, có phải nàng đã quá nhân từ với mấy tên thuộc hạ này không, dám nâng mình lên, quan trọng nhất còn bẻ eo của nàng nữa chứ.

Lam Lăng Nguyệt vừa rời khỏi, để lại Đông Thanh hoang mang trong gió, một cái ôm thật chặt đối lấy úp mặt vào tường, nàng có cảm giác bị Hoa Ngạo Tuyết lừa dối, không phải nàng ta nói chủ tử thích nhất được ôm hôn sao? Nàng cũng dùng tay nâng chủ tử lên, cao hơn cả mình, nhưng biểu tình của chủ tử lại không phải thích, mà là hận không thể bầm mình thành tám mảnh.

(Ý chị Hoa Ngạo Tuyết là Lam Lăng Nguyệt thích được nịnh nọt, chứ không phải là được tung hứng.)

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Trời Tuyết Ẽm Đêm

Lam Lăng Nguyệt dùng tốc độ nhanh nhất c ầ n theo thánh dược trị thương và đại bổ hoàn trở về Lam phủ, không để ý tới nô tỳ đi ngang qua mình hành lễ, chạy thẳng tới Nguyệt Thanh uyển.

“Tiểu thư, ngài đi đâu mà m ò hời nhẽ vậy, trời lạnh lắm, ngài đừng để bị lạnh, để nô tỳ đi nấu một ít canh gừng làm ấm thân thể nhé.” Lam Lăng Nguyệt vừa tới Nguyệt Thanh uyển liền đụng phải Nguyệt Trúc đang ôm bó củi trở về từ ngoài.

“Ta không sao cả, chỉ là ra mua một ít thuốc cho Trang ma ma thôi, mấy ngày nay vất vả cho người r ấ i Nguyệt Trúc, từ lúc ta trở về chưa có thời gian chuyện trò cùng người.” Lam Lăng Nguyệt quên mất Nguyệt Trúc, sau khi từ chối đề nghị của nàng chợt nhìn thấy vẻ mặt của nàng ta có chút cô đơn, nhận ra từ lúc mình trở về hình như có chút lơ là cảm nhận của nàng ta, liền nói một vài lời xoa dịu.

“Không vất vả tí nào, có thể h ầ i hạ tiểu thư, là phúc phận của Nguyệt Trúc.” Một lời của Lam Lăng Nguyệt khiến cho đôi mắt của Nguyệt Trúc như có dòng nước ấm trực chảy ra, nàng cho rằng tiểu thư đã phi ền chán mình r ấ i, nàng cho rằng nàng đã không thể cùng với tiểu thư nương tựa lẫn nhau như năm năm trước nữa, nhưng một câu nói của tiểu thư đập vỡ tất cả ‘cho rằng’ của nàng, thì ra tiểu thư không có ý ru ồng bỏ nàng.

Lam Lăng Nguyệt nhìn thấy nước mắt lấp đầy trong con người của Nguyệt Trúc, th ầ n tình vốn nghiêm nghị lạnh lùng hơi dịu xuống, nhẹ nhàng vỗ đầu của nàng ta mà nói: “Nha đầu ngốc đừng suy nghĩ quá nhi ề u, từ đầu người đã không thể thay thế r ấ i, người đi nấu cho Trang ma ma một ít cháo trắng đi, lát nữa bà uống thuốc xong sẽ cảm thấy khó chịu.”

“Nô tỳ đi ngay.” Nguyệt Trúc dùng ống tay áo gạt nước mắt, mừng rỡ chạy tới trù phòng.

Lam Lăng Nguyệt nhìn bóng lưng Nguyệt Trúc mỉm cười, nha đầu Nguyệt Trúc này vui mừng buồn giận viết hết lên trên mặt, vô ưu vô lo tự tại, nàng chỉ có thể ao ước loại cuộc sống này, với vận mệnh của nàng mãi mãi không bao giờ có thể tháo bỏ lớp nguy trang để người khác nhìn thấy nhược điểm của mình.

Chờ đến khi Nguyệt Trúc chạy xa, Lam Lăng Nguyệt mới đi vào phòng của Trang ma ma, lúc này Trang ma ma đang đối mặt vào tường vận công, nghe thấy tiếng bước chân thì xoay người lại mở mắt.

“Tiểu thư, người đã trở về, ma ma khiến người nhọc công rồi.” Trang ma ma nhìn hai má Lam Lăng Nguyệt bị lạnh đỏ ửng, tính toán canh giờ cũng chưa qua nửa canh giờ, khí tức trên cơ thể tiểu thư còn có chút hỗn loạn, xem ra đã gấp rút chạy đến đây, phần tâm ý tiểu thư dành cho mình này làm bà quá đổi mừng vui.

“Ma ma nói gì vậy, trước tiên uống đại bổ hoàn được chế từ linh chi ngàn năm này đi.” Lam Lăng Nguyệt lấy ra chiếc hộp đựng đại bổ hoàn trong hà bao ra đưa cho Trang ma ma ý bảo bà uống.

Trang ma ma vừa nghe được chế thành từ linh chi ngàn năm, liền có ý từ chối, linh chi ngàn năm là thánh dược trị thương, rất hiếm có chứ đừng nói là luyện thành đan dược, thân thể của bà đã có thể dùng gầy đất xa trời để hình dung, ngoài tốt trong hỏng, thuốc quý như thế mà dùng trên người bà thì đúng là đáng tiếc.

“Ma ma, người đừng từ chối, hết thuốc có thể chế lại, nhưng người trong lòng Nguyệt nhi là vô giá, trước đây là Nguyệt nhi không hiểu chuyện, không suy nghĩ cho người, khiến người bận tâm, chuyện trọng yếu trước mắt chính là chăm sóc thân thể người cho thật tốt, để Nguyệt nhi có cơ hội đền đáp người.” Lam Lăng Nguyệt không cho Trang ma ma cự tuyệt lần nữa, đưa viên thuốc cho Trang ma ma.

Cuối cùng Trang ma ma không từ chối Lam Lăng Nguyệt nữa, đôi tay chai sạn run rẩy nhận viên thuốc r ưỡi nuốt vào, linh chi ngàn năm vị đắng ngắt, Trang ma ma nhú mào, Lam Lăng Nguyệt nhanh chóng rót chén nước ấm đưa cho Trang ma ma.

“Ma ma, mấy ngày này cứ nghỉ ngơi cho thật tốt, chuyện ở Nguyệt Thanh uyển nếu không quá quan trọng thì giao cho Nguyệt Trúc quản lý giúp người, nha đầu kia ngoại trừ ruột đẻ ngoài da ra, nhân phẩm cũng không tệ lắm, là một người có thể sử dụng.” Chờ sắc mặt của Trang ma ma chuyển biến tốt hơn, Lam Lăng Nguyệt không muốn Trang ma ma quá mệt mỏi nên đã chia một ít việc vặt cho Nguyệt Trúc quản lý, giảm bớt gánh nặng cho Trang ma ma.

“Cũng được, nha đầu kia cũng thật sự nên học hỏi kinh nghiệm.” Trang ma ma gạt đầu, cho dù là tiểu thư không đề cập tới thì chính bà cũng muốn tìm thời điểm để bàn bạc với tiểu thư, dù sao tình trạng của bà hiện giờ, nên b ả dưỡng một người nối nghiệp, nếu như mình có gì bất trắc có thể thay thế bà chăm sóc cho tiểu thư, mà Nguyệt Trúc vừa vặn là người thích hợp.

Giữa lúc hai người còn đang nói chuyện phiếm, Nguyệt Trúc đã bưng cháo trắng đi đến, Nguyệt Trúc biết Trang ma ma thích ăn hơi mặn, nhưng tiểu thư phân phó không thể quá mặn, Nguyệt Trúc cũng chỉ đành cho chút váng đậu vào để tăng cảm giác thèm ăn cho Trang ma ma.

“Ma ma, đây là tiểu thư cố ý dặn dò làm cho ngài, trời lạnh, ngài ăn ngay kẻo nguội.” Nguyệt Trúc đặt bát cháo trắng lên chiếc bàn nhỏ bên cạnh Trang ma ma, tới bên cạnh Trang ma ma, chuẩn bị nâng bà dậy dùng bữa.

“Con nhóc này đúng là nhắc cái có mặt luôn, vừa r ưỡi ta và tiểu thư còn đang nói về người, tức khắc người đã xuất hiện r ưỡi.” Lúc Nguyệt Trúc đỡ Trang ma ma dậy ăn cơm, bà cười trêu chọc nói.

“Tiểu thư, có phải người và Trang ma ma đang nói xấu gì em phải không.” Đôi mắt to lóng lánh của Nguyệt Trúc nhìn chăm chăm vào Lam Lăng Nguyệt cố gắng tìm ra đáp án trên người.

Lam Lăng Nguyệt và Trang ma ma liếc mắt nhìn nhau, rồi nhìn về mặt trẻ thơ vô tội của Nguyệt Trúc, trong lòng nổi lên ý đồ trêu chọc.

“Đúng thế, ta và Trang ma ma đang bàn bạc xem bao giờ thì gả Nguyệt Trúc đây.” Lam Lăng Nguyệt cố ý đánh mặt, giả bộ đang ra một quyết định trọng đại.

“Dạ?” Trong chớp mắt gương mặt ngây thơ của Nguyệt Trúc biến thành trái khỗ qua, giống như bị dọa sợ, ánh mắt hướng về phía Trang ma ma tìm tòi.

Rốt cuộc Trang ma ma nhin không nổi phụt cười: “Nha đầu này thật đúng là dễ bị lừa, tiểu thư đùa người thôi, ta và tiểu thư đang bàn là giao cho người một nửa công việc chức vụ quản lý để người học cách quản lý.”

“Trang ma ma, ta còn chơi chưa đã mà, nhanh vậy mà người đã bại lộ rồi, chẳng thú vị gì hết, Nguyệt Trúc, người phải theo học Trang ma ma cho thật tốt, thân thể Trang ma ma hiện giờ yếu, không thể làm lưng vất vả quá mức, sau này người nên chú tâm nhiều hơn, như thế nào?” Lam Lăng Nguyệt thu lại vẻ mặt đăm chiêu, nghiêm trang nói.

“Tiểu thư yên tâm, nô tỳ sẽ không để cho ngài thất vọng.” Nguyệt Trúc bày ra vẻ mặt quyết tâm, nàng sẽ không phụ tín nhiệm của tiểu thư giành cho mình.

“Đáng tin là được, người cứ làm việc cần làm đi, tới chiều Trang ma ma sẽ dạy người căn kễ.” Lam Lăng Nguyệt phân phó xong Nguyệt Trúc liền ý bảo nàng rời đi trước.

Sau khi Nguyệt Trúc rời đi, Lam Lăng Nguyệt ngồi bên giường Trang ma ma, chờ Trang ma ma dùng xong đồ ăn sáng mới lấy ra thuốc chữa thương còn dư lại một ít ở Quỷ Trung đường từ trong hà bao ra đưa cho Trang ma ma.

“Kiên trì hằng ngày sau khi ăn sáng xong dùng hai viên thuốc này, đến khi người dùng hết số thuốc này thì nói cho ta biết, ta sẽ bắt mạch cho

người để xem tình hình hồi phục mà phối hợp.” Lam Lăng Nguyệt dặn dò Trang ma ma cách thức dùng.

“Mấy viên thuốc này là đan dược thượng phẩm trị thương, xem ra việc kinh doanh của Quỷ Trung đường của tiểu thư không tệ lắm.” Trình độ của Trang ma ma với thảo dược khá tốt, nghe qua liền biết trong mấy thứ thuốc này phối trộn biết bao nhiêu dược vật quý giá.

“Tuyệt lắm, ít ra sau khi di dời từ Hỏa Linh quốc đến Kim Hoa quốc, mặc dù thời gian ngắn ngủi, nhưng đã có lợi nhuận rồi.” Lam Lăng Nguyệt coi Trang ma ma như người nhà không hề giấu giếm tình hình Quỷ Trung đường của nàng.

Ngắn ngủi hơn mười ngày cũng đã thu được lợi nhuận, Trang ma ma đích thật có chút giật mình, điều này khiến cho bà có vài phần hứng thú với việc kinh doanh của Quỷ Trung đường của tiểu thư, như thế sau này nếu tiểu thư tiếp nhận tổ chức kia sẽ có chút kinh nghiệm, ứng phó cũng sẽ không quá vất vả.

“Nhớ kỹ chớ kiêu căng nóng nảy, cẩn thận có thể dùng thuyền vạn năm.” Trang ma ma cũng không định khen tiểu thư, ngược lại nhắc nhở nàng ấy, dù sao tiểu thư tuổi còn nhỏ đã có thành công như vậy, nhưng nước có thể đầy thuyền cũng có thể lật thuyền.

“Ma ma yên tâm, ta cũng trao quyền cho cấp dưới, mỗi một cấp bậc đều có một tập quan quản lý bậc, ta cũng sẽ nhớ lời người tặng, người vừa uống xong đại bổ hoàn nên ngủ một giấc, khi ngủ giảm tiêu hao sự trao đổi chất sẽ làm ít mà công lớn.” Lam Lăng Nguyệt cũng không muốn quấy rầy Trang ma ma thêm nữa nên ý bảo bà nghỉ ngơi, sau đó rời đi.

Cả ngày hôm đó Lam Lăng Nguyệt dành phần lớn thời gian giam trong phòng nghiên cứu, gần đây nàng cảm thấy hứng thú với giải phẫu, nhưng lật đọc rất nhiều y thư đều ghi chép rất ít về vấn đề này, ngược lại trong một vài dã sử có nhắc tới nhưng chẳng qua được coi như bàng môn tà đạo, bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể căn cứ vào trí nhớ của mình vẽ chức năng kết cấu và xương cơ thể người thành bản đồ, sở dĩ nàng muốn làm cái này là vì người thời không này mắc khá nhiều bệnh về tim, nàng chỉ có thể nắm

chắc kết cấu chức năng cùng với những bộ vị nhỏ bé trên cơ thể người, tương lai mới có thể ở thời đại này thực hiện phẫu thuật nối mạch thay tim.

Một ngày bất tri bất giác trôi qua, đêm khuya, chờ tất cả mọi người đi vào giấc ngủ, Trang ma ma đổi sang y phục dạ hành, bởi vì lúc sáng uống đại bổ hoàn rồi ngủ một giấc, hiện giờ tinh thần bà đã tốt hơn nhiều, nhìn xung quanh xác định không có ai theo dõi, tung mình chạy dọc theo mái hiên ra ngoài.

Tới ba miếu thần vùng ngoại ô, Trang ma ma lấy ra sáo ngọc thổi âm hiệu, rất nhanh hắc y nhân ẩn núp trong bóng tối liền xuất hiện trước mặt Trang ma ma.

“Thuộc hạ tham kiến giáo chủ.” Một đám hắc y nhân liền lượt xuất hiện rồi rút quỳ xuống thỉnh an.

“Tất cả đứng lên đi, hôm nay triệu hoán các vị đầu mục tới là có chuyện quan trọng cần các người đi làm, trước đó ta sai các người đi điều tra về động tĩnh của Ngự Phong đường, đã tra được gì hay chưa.” Trang ma ma ổn định lại chân khí có chút tán loạn khi hơi động tới nội lực, lạnh giọng nói.

“Giáo chủ, dựa vào tin tức phản hồi từ nội tuyến, Ngự Phong đường đã phái hai đại hộ pháp là Hồng Y và Thanh Sắc tìm kiếm tung tích của chủ tử, hơn nữa hai người còn lập giấy sinh tử, hai người đó là cánh tay phải trái của Phong Thần, xem ra lần này để tìm kiếm ngài đã phải bỏ ra vốn lớn.” Một hắc y nhân giọng trầm thuật lại tình hình gần đây của Ngự Phong đường.

“Đã tám năm trôi qua mà tính nết Phong Thần vẫn không sửa được, xem ra trận chiến này không thể tránh khỏi.” Trang ma ma thở dài, mấy ngày qua bà luôn có một dự cảm không lành, từ sau khi biết được Ngự Phong đường tới Kim Hoa quốc, bà đã như vậy rồi, chẳng qua may mắn chính là ả chỉ tìm một mình bà, cũng có nghĩa là tiểu thư an toàn.

“Giáo chủ, những năm gần đây chúng ta nén giận cũng đủ ghen rồi, đã sớm muốn đánh một trận ra ngô ra khoai với mục già Phong Thần kia, bà ta

quá hống hách, khiến chúng ta chỉ có thể bí mật làm việc.” Thủ lĩnh ám vệ của Khinh Kỵ doanh Lý Đấu bày ra bộ mặt uất ức.

“Im, suy nghĩ của các người bản giá chủ sao có thể không biết, hôm nay bản giá chủ muốn nói về nội tình với các người, sở dĩ bản giá chủ như vậy không phải là vì sợ Ngự Phong đường, chỉ là trận chiến tám năm trước đó bản giá chủ bị trọng thương, nội thương quá nặng qua tám năm rồi vẫn chưa khỏi hoàn toàn, ả độc phụ Phong Thần kia xuống tay tàn nhẫn, không có mười phần nắm chắc thì bản giá chủ không muốn dùng tính mạng của các người làm tiền đặt cược, cho nên mới không đột ngột đi báo thù.” Trang ma ma hạ mí mắt để các thủ lĩnh doanh trại không nhìn thấy biểu cảm của mình lúc này.

“Giáo chủ, lời ngài nói chúng ta hiểu rồi, cùng lắm thì chết thôi, giáo của ta lại sợ đám chó rẻ rách Ngự Phong đường kia sao, tám năm trước bởi vì một câu của ngài mà huynh đệ chúng ta quy ẩn cùng ngài ở Kim Hoa quốc, hiện giờ chỉ cần ngài nói một câu, chúng ta sẽ lật tung hang ổ của mục ta.” Thủ lĩnh Ám Dạ doanh Dạ Tình che một nửa mặt, trong lời nói lỗ mãng chen lẫn quyết tâm.

“Đúng thế, giáo chủ, chúng ta để cho đám rác rưởi miệng còn hôi sữa nhìn chúng ta bằng nửa con mắt, để cho bọn chúng tác oai tác quái như vậy ư.” Lời nói của mấy người dẫn đầu đám nhói điểm yếu mềm trong lòng mọi người, nháo nhào lên tiếng.

“Yên lặng, bất kể là tám năm trước hay là tám năm sau, các người đều lựa chọn đồng sinh cộng tử, bản giá chủ vì cảm động, trong vòng nửa tháng mỗi doanh trại phải chỉnh đốn lại tất cả ám vệ môn đồ, không có chỉ thị của ta cho dù là ai cũng không được coi thường làm loạn, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết ân oán với Ngự Phong đường.” Lòng phẳng lặng tám năm của Trang ma ma, dưới sự hô hào của mọi người từ từ sống dậy.

“Ha ha ha ~ ha ha ha ~.” Mọi người trong giáo tông sử dụng phương thức ăn mừng đặc biệt để chúc mừng nghĩa cử lớn của giáo chủ.

“Dạ Tình, người đi đi đâu tra toàn bộ nội tình của Quỷ Trung đường, và những thứ liên quan đến từng đường chủ.” Trước mắt Quỷ Trung đường càng lúc càng lên, dù sao cũng là tai vách mạch rừng, Trang ma ma không yên tâm bên trong Quỷ Trung đường của tiểu thư có nội gián hay không.

“Giáo chủ, ha ha, chỗ thuộc hạ có tư liệu đầy đủ về Quỷ Trung đường, Âm Dạ doanh chúng ta chuyên thu thập tình báo mà, gió thổi cỏ lay tại Kim Hoa quốc này đâu không lọt qua nổi mắt chúng ta, từ ngày đầu tiên Quỷ Trung đường tiến vào chiếm giữ Kim Hoa quốc ta đã sai người tìm hiểu.” Dạ Tình vừa nghe thấy chủ tử có hứng thú với Quỷ Trung đường, vội dùng giọng điệu nịnh nọt giống như tranh công.

“Công việc thu thập tình báo này, không tệ lắm, vậy người nói cho ta nghe những gì người thu thập được về Quỷ Trung đường đi.” Trang ma ma liếc cặp mắt có pha hứng thú về phía Dạ Tình.

“Theo ta được biết chủ Quỷ Trung đường này là một nữ tử tuổi còn rất trẻ, nhưng thân phận vô cùng thần bí, Quỷ Trung đường bắt ngu ồn từ Hỏa Linh quốc, hai năm trước đột nhiên phát lên, hơn nữa khi đó cũng tạo ra náo động không nhỏ ở Hỏa Linh quốc, Quỷ La Sát này bởi vì y thuật cao minh mà thanh danh lan truyền rộng rãi, người đứng đầu của nàng ấy là Quỷ Tiên Tử Hoa Ngạo Tuyết, người đứng thứ hai là Lãnh Huyết Hồn Trầm Mai Tuyết, người đứng thứ ba là Ngạo Kiêu Hồ Thương Yêu Nhi, người đứng thứ tư là Bạch Diện Xà Hách Liên Thương Hải, bốn người này đa phần là được Quỷ La Sát cứu từ Quỷ môn quan về, tuyệt đối trung thành với Quỷ La Sát, Quỷ La Sát còn có hai hộ pháp nhưng thân phận không rõ ràng, giống như bị người xóa đi, tra không ra, cũng như không có ai nhìn thấy hình dáng của hai người ấy.” Dạ Tình có biệt tài chỉ cần gặp qua thì sẽ không quên, chỉ nhìn qua tư liệu về Quỷ La Sát một lần liền có thể đọc lâu lâu.

“Quả thật là tường tận tỉ mỉ, chỉ cần bốn đường chủ không hai lòng là được.” Trang ma ma tặng cho Dạ Tình ánh mắt tán thưởng, người này thật đúng là đào từng người một bên cạnh tiểu thư, không thể không nói Dạ Tình đúng là rất đề tâm.

“Đáng tiếc chính là đến giờ ta vẫn chưa tìm ra được gia sản của Quỷ La Sát, đây là sỉ nhục trong cuộc đời làm tình báo của ta.” Dạ Tình lẩm bẩm, Quỷ La Sát giống như một người đột ngột xuất hiện, không hề có một chút tin tức để có thể tra, như thể được một thế lực mạnh mẽ bảo vệ, là biên giới hẳn không tài nào chạm vào được.

“Việc này tới đây là dừng, về sau người không cần để ý tới Quỷ La Sát nữa, sau này có thời gian ta sẽ nói cho người biết nguyên nhân cụ thể, được rồi, các người đi chuẩn bị đi, quý trọng nửa tháng bình yên này cho thật tốt, nửa tháng sau, nếu như may mắn sống sót ta và chúng doanh nâng cốc trò chuyện vui vẻ, không say không về” Trong mắt Trang ma ma thoáng qua một tia khát khao, bà đã bao năm không để mình say mềm, tám năm qua hầu như bà luôn hành sự trong cảnh giác cao độ, nói gì tới uống rượu, rượu vào hỏng việc, giống như tám năm trước nếu không phải bà say, bị kích cũng sẽ khôngập tới nhanh như vậy.

Chờ mọi người rời đi hết, Trang ma ma đứng ở tầng cao nhất miếu tam thần, hai tay vắt ra sau lưng, y phục dạ hành tung bay theo gió rét, đêm nay trăng rất sáng, lạnh quá, bà cực mình có thể thắng, cực chính mình không thể phụ sự nhờ vả.

Gió lạnh vù vù thổi liên tục, từ nửa đêm về sáng sấm chớp vang dật, đến sáng hôm sau thì đổ một trận tuyết lớn đúng kỳ, Lam Lăng Nguyệt canh năm rời giường hoảng sợ nhìn trận tuyết lớn, giẫm xuống đất ọt ẹt, nhìn hoa tuyết rơi càng lúc càng dày, không thể luyện võ thì tới Vân Thanh uyển chờ hai người tuyết chờ đến khi tiểu Hạo nhi rời giường nhất định sẽ rất thích thú.

Lam Lăng Nguyệt bọc mình trong một mớ áo dày, đạp lên hoa tuyết để lại vết chân sâu hoắm đi về phía Vân Thanh uyển, lúc này sắc trời vẫn hơi tối, hơn nữa tuyết tương đối dày, Lam Lăng Nguyệt bước đi thật chậm.

Lúc tới Vân Thanh Uyển thì Thủy Tinh đã dậy rồi, sau khi tới phòng bếp đun nước thì nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt bước vào trong uyển.

“Đại tiểu thư, sao người tới đây sớm thế, phu nhân và thiếu gia vẫn còn ngủ.” Thủy Tinh tiến lên nghênh đón, nhìn hoa tuyết phủ đầy trên tóc Lam

Lăng Nguyệt nhẹ giọng bẩm báo.

“Không sao, để bọn họ ngủ thêm một lát nữa, ta tới đắp người tuyết cho tiểu Hạo nhi bất ngờ, Thủy Tinh, nếu người đã dậy rồi thì hai người chúng ta cùng làm, trời lạnh như thế này vận động nhiều một chút rất tốt cho cơ thể đấy.” Lam Lăng Nguyệt nói xong ý đồ đến, liền bảo Thủy Tinh và mình tạo cho tiểu Hạo nhi một bất ngờ.

“Đắp người tuyết, dạ được.” Thủy Tinh lúc nghe thấy đắp người tuyết hai mắt sáng ngời, lần duy nhất nàng đắp người tuyết là lúc còn bé, đó cũng là tháng ngày nàng vui vẻ nhất, hồi đó sau khi mẫu thân chết, kế mẫu luôn không vừa lòng nàng, động chút là đánh, niềm vui duy nhất của nàng chính là đắp người tuyết.

Lam Lăng Nguyệt thấy Thủy Tinh đồng ý liền lấy một quả cầu tuyết to ở trong uyển, thấy Thủy Tinh vẫn đang ngần người nhanh chóng nhắc nhở: “Thủy Tinh, đừng đứng ì nữa, nhanh lên một chút, thời gian cho chúng ta không nhiều lắm đâu.

Giọng nói của Lam Lăng Nguyệt kéo Thủy Tinh từ trong ký ức trẻ thơ trở về, cười ngây ngô với Lam Lăng Nguyệt một chút rồi buộc tóc lại, thấy không cản trở đến công việc lúc ấy mới ngẩng đầu xuống lần thành hình người tuyết cùng với Lam Lăng Nguyệt.

Hai người tốn rất nhiều thời gian mới làm xong thân thể người tuyết một viên lớn một viên nhỏ, lúc này sau lưng Lam Lăng Nguyệt đã đầm đìa mồ hôi, làm cầu tuyết cũng là một việc cần đến kỹ thuật.

“Đại tiểu thư, thân thể người tuyết này đã làm xong, ta đi củ cà rốt và mũ rơm cho nó.” Thủy Tinh lau mồ hôi trên trán bởi vì vận động mà chảy ra, liền đi tới trù phòng, bưng ấm nước nóng trên bếp lửa nhỏ xuống, cần củ cà rốt và mũ rơm dùng trong thời điểm canh tác đi ra.

Hai người trang trí cho người tuyết trong Vân Thanh uyển xong, tuy rằng hai quả cầu tuyết có chút xiên xẹo, nhưng nhìn tạm được, Lam Lăng Nguyệt tự an ủi chính mình.

Hai người ng ồi trên hành lang quan sát thành quả một canh giờ, mặc dù trên đầu hai người đầy hoa tuyết, nhưng nhìn cái người tuyết tức cười kia ở giữa uyển khiến hai người bật cười.

Lúc này sắc trời từ từ hửng sáng, Thu Nhược Thủy mặc đồ cho tiểu Hạo nhi xong, liền dắt tay nhỏ của thằng bé bước ra từ trong phòng, vừa mới ra khỏi phòng tiểu Hạo nhi nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt đang ng ồi cạnh hành lang đầu tiên.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ.” Bởi vì tiểu Hạo nhi mặc rất nhiều y phục cho nên cánh tay nhỏ vung vẩy, vô cùng mừng rỡ nhào vào lòng Lam Lăng Nguyệt.

Có lẽ do tiểu Hạo nhi kích động chạy nước rút hơi mạnh, lúc Lam Lăng Nguyệt nhận lấy cái ôm, mất thăng bằng ngã xuống đất, mà tiểu Hạo Nhi ngã xuống bên cạnh nàng lại không bị thương.

“Tiểu Hạo nhi, đệ hình như mập ra, tỷ tỷ bị đè đè sắp không thở nổi luôn.” Lam Lăng Nguyệt ho khan hai tiếng, ý bảo tiểu Hạo nhi xuống khỏi người mình.

“Béo đâu mà béo, là do y phục của tiểu Hạo nhi nặng đấy chứ.” Tiểu Hạo nhi chu miệng, vội vã bò dậy từ trên người Lam Lăng Nguyệt, xám xịt nguy biến sự thật bản thân mình béo.

“Được rồi, sau này phát hiện mình mập ra thì mặc thêm một lớp y phục nhé, trang phục hôm nay của đệ giống hệt với mấy hôm trước.” Lam Lăng Nguyệt không muốn đả kích tiểu Hạo nhi, liền nói bóng nói gió thằng bé.

“(*^__^*) hì hì, tỷ tỷ lòng dạ thật thâm hiểm.” Đôi mắt tiểu Hạo nhi đỏ đẫm một hồi, chợt lộ ra tia sáng, làm mặt xấu lẻ lười với Lam Lăng Nguyệt.

“Được rồi, hai tỷ đệ các con, mùa đông giá rét Nguyệt nhi sao không mặc thêm áo, trên đất lạnh như vậy, sao trên đầu và y phục của con dính nhiều hoa tuyết thế, mau theo mẹ vào phòng chỉnh lại, tránh bị cảm lạnh.” Ánh mắt của Thu Nhược Thủy hoàn toàn đặt lên Lam Lăng Nguyệt và tiểu

Hạo nhi, không nhìn thấy trong uyển có vị đại ca người tuyết đứng canh gác tiêu sái trong gió.

“Không sao đâu mẫu thân, con đã uống Ngự Hàn đan, phải rồi, Thủy Tinh, người cũng uống cái này đi, tránh bị cảm.” Lam Lăng Nguyệt trả lời mẫu thân xong, sức nhớ chưa đưa cho Thủy Tinh, liền lấy từ trong hà bao ra một viên thuốc đưa cho Thủy Tinh đã bắt tay hợp tác đáp người tuyết với mình.

“Oa, oa, người tuyết lớn quá đi.” Tiểu Hạo nhi hơi chậm chạp rút cuộc kịp thời phản ứng, nhìn thấy người tuyết lớn ở giữa uyển, mắt cười híp tịt, không để ý tới tuyết lớn vẫn đang rơi đi tới chỗ người tuyết.

Lúc này Thu Nhược Thủy nghe thấy tiếng hét của tiểu Hạo nhi mới dời ánh mắt tới người tuyết, không cần đoán cũng biết người tuyết là do Thủy Tinh và Nguyệt nhi đắp, chỉ là thân thể tiểu Hạo nhi mặc dù đang trong quá trình đi đầu trị của Nguyệt nhi, nhưng tuyết lớn như vậy, tiểu Hạo nhi đứng ở trong tuyết, Thu Nhược Thủy vẫn có chút lo lắng.

“Hạo nhi, mau trở về đi, tuyết lớn lắm, con sẽ bị bệnh đấy.” Mặc dù Thu Nhược Thủy lâu rồi không thấy tiểu Hạo nhi tươi cười vui vẻ như vậy, nhưng người làm mẹ luôn đặt sức khỏe của con mình lên hàng đầu.

“Mẫu thân, mẹ không cần lo lắng, con đã chuẩn bị sẵn rồi, Ngự Hàn đan này dành cho mẹ, cái nhỏ cho tiểu Hạo nhi, Ngự Hàn đan làm hoàn toàn từ thảo dược thiên nhiên không gây tác dụng phụ nào, tiểu Hạo nhi dùng cũng sẽ không gây phản ứng xấu nào cho cơ thể, chuyện này mẹ có thể yên tâm, hiếm khi tiểu Hạo nhi vui vẻ như thế, chỉ bằng chúng ta chơi cùng với thằng bé đi.” Lam Lăng Nguyệt đưa viên Ngự Hàn đan lớn cho Thu Nhược Thủy xong, nhanh chóng chạy tới bên cạnh tiểu Hạo nhi.

“Tiểu Hạo nhi, há miệng nào, ăn viên kẹo đường này xong là để có thể chơi trong tuyết rồi.” Bởi vì Ngự Hàn đan được làm hoàn toàn từ thảo dược thiên nhiên nên tương đối đáng, Lam Lăng Nguyệt biết tiểu Hạo Nhi sợ đắng nhất nên nói đây là kẹo đường để dụ dỗ thằng bé ăn.

Phản ứng đầu tiên của tiểu Hạo nhi đối với dược vật chính là ghét bỏ, lúc cái mũi nhỏ ngửi được vị đắng trên viên thuốc, quay ngoắt mặt đi nói: “Tỷ tỷ nói dối, rõ ràng là đắng, không phải kẹo đường, Hạo nhi không ăn.”

“Không ăn hả, được thôi, nếu như đệ cảm lạnh sinh bệnh, ngày mai lúc đi học tỷ sẽ bảo mẫu thân mặc cho đệ thêm vài lớp, đến lúc đó mấy bé gái không chỉ nói đệ là quả cầu thịt, đoán chắc sẽ biến thành quả cầu luôn ấy chứ.” Lam Lăng Nguyệt thấy mình dụ dỗ không hiệu quả, liền bắt đầu ép buộc cứng rắn.

Âm trong lời Lam Lăng Nguyệt còn chưa dứt, tay nhỏ của tiểu Hạo nhi đoạt lấy dược hoàn trong tay của Lam Lăng Nguyệt, không nói hai lời liền bỏ vào miệng nuốt xuống, chẳng qua vị đắng nồng đậm lan tỏa trong miệng của tiểu Hạo nhi, khiến gương mặt tròn mịn của thằng bé biến thành hình cái bánh bao.

(Ý là nhăn nhúm lại.)

“Tỷ tỷ, đắng chết mất.” Tiểu Hạo nhi lẩm bẩm, mặc dù vị đắng rất đậm nhưng trong lời nói của thằng bé vẫn mang theo chút tinh nghịch.

“Vây à, đệ nghe lời như vậy thưởng cho đệ mút quả nè.” Lam Lăng Nguyệt sớm đã chuẩn bị, biết tiểu Hạo nhi sợ đắng nên trước khi ra cửa đã cho hai miếng mút quả vào trong hà bao.

Sau khi hai mút hoa quả xuống bụng, vị đắng chậm rãi tan đi, cuối cùng gương mặt bánh bao nhăn nhúm của tiểu Hạo nhi cũng tròn trở lại, nô đùa với người tuyết quên trời quên đất.

“Tỷ tỷ, người tuyết này có tên không vậy.” Chơi một hồi lâu, tiểu Hạo nhi chợt nhớ ra điều gì đó, ngẩng giống với người tuyết ngẩng lên gương mặt rạng rỡ.

“Vẫn chưa có, tiểu Hạo nhi thấy gọi là gì thì hợp.” Lam Lăng Nguyệt còn chưa nghĩ tới việc đặt tên cho người tuyết, trong thế giới người trưởng thành thì người tuyết chỉ là một thứ đồ chơi, còn trong thế giới tiểu Hạo nhi, người tuyết có lẽ là một người bạn bằng da bằng thịt.

“Tỷ tỷ, mẫu thân, mọi người nhìn mặt tiểu tuyết nhân tròn tròn giống tiểu Hạo nhi không, vậy thì gọi hắn là tiểu Hạo nhi số hai có được không.” Tiểu Hạo nhi chống nạnh ngửa đầu để mọi người tìm nét tương đồng giữa thằng bé và người tuyết.

Lam Lăng Nguyệt tức thì đỏ vạch đen, việc này còn khó hơn cái game pikachu* ở thời hiện đại, bất quá khiến nàng cảm thấy đáng sợ hơn chính là cái tiểu Hạo nhi số hai kia.

(Là cái game tìm hai hình giống nhau nối với nhau để ăn điểm.)

“Được, tiểu Hạo nhi thích là được.” Thu Nhược Thủy vẫn cười dịu dàng như cũ, bà luôn cứng chùi nhũ nữ.

“Thật ư, tỷ tỷ, vậy chúng mình cùng đắp tiểu Hạo nhi số ba, tiểu Hạo nhi số bốn đi...” Tiểu Hạo nhi hưng phấn nói liên hồi, vạch từng ngón tay đếm số lượng người tuyết mình muốn tạo.

Khóe miệng của Lam Lăng Nguyệt co rút, tiểu Hạo nhi muốn làm một gia tộc người tuyết à, giờ khắc này cuối cùng nàng cũng tin vào câu nói có đôi khi đánh bại người không phải vô tà* mà là thiên chân*.

(Thiên chân vô tà: ngây thơ trong sáng.)

Lam Lăng Nguyệt còn đang đắm chìm trong suy nghĩ nên khuyên can tiểu Hạo nhi như nào để thằng bé ngừng kế hoạch đế quốc người tuyết lại, Nguyệt Trúc cần theo một vật màu đỏ vội vàng chạy tới.

“Tiểu thư, cuối cùng cũng tìm được người, người hầu của Sở phủ thừa tướng sáng sớm đưa thiệp mời tới.” Nguyệt Trúc thở hắt ra đưa thiệp mời cho Lam Lăng Nguyệt.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Bữa Ăn Sáng Tuyệt Phẩm

Lam Lăng Nguyệt nghe thấy là Sở phủ thừa tướng đưa tới, không khỏi thoáng qua ngạc nhiên, Sở Lưu Ly đưa thiệp mời tới? Ha ha đúng thật là con chồn đi chúc tết.

“Đưa thiệp mời cho ta xem.” Lam Lăng Nguyệt nhận lấy thiệp mời trong tay Nguyệt Trúc, lúc mở ra nhìn thấy mấy chữ trà thoại, phản ứng đầu tiên chính là Hồng Môn yến, chỉ là bày ra một ván cờ Hồng Môn yến cũng kém cỏi làm sao.

“Nguyệt nhi, có phải là Sở thừa tướng hai ngày trước vừa đến Lam phủ đó không, nếu như có thể trả lại, thì cứ trả lại thiệp mời đi, Sở phủ tới không có ý tốt gì, con đừng nên đi dự yến.” Thu Nhược Thủy đương nhiên biết chuyện phát sinh vào hai ngày trước ở Bích Thủy uyển, không khỏi có chút lo lắng, dù sao Sở tướng phủ cũng không phải dạng tốt lành gì, bà thật sự không muốn để nữ nhi dính dáng đến.

“Mẫu thân, mẹ yên tâm con sẽ không có việc gì đâu, thiệp mời của Sở thừa tướng gia không thể trả lại được, dù sao trốn được mừng một tránh không khỏi ngày rằm, với cả Sở Lưu Ly kia sao có thể buông tha con để dàng được, không bằng chơi cùng với nàng ta một lúc, không ai trên thế gian này có thể bắt nạt được Nguyệt nhi.” Lam Lăng Nguyệt biết Thu Nhược Thủy quan tâm mình, nhưng nàng không thích trốn chui trốn nhủi, người khác đã dám hạ chiến thư, sao nàng lại cúi đầu dễ dàng được, huống hồ nàng đoán ngày mai Công Tôn Hạ nhất định sẽ đi, nàng cũng muốn tặng kẻ bạc bẽo kiếp trước kia một phần đại lễ.

“Ai dám khi dễ tỷ tỷ, tiểu Hạo nhi đánh hấn giùm tỷ tỷ, tỷ tỷ, Hạo nhi bảo vệ tỷ.” Tiểu Hạo nhi đang chơi với người tuyết ở bên cạnh nghe thấy cuộc nói chuyện của tỷ tỷ và mẫu thân, chạy vào giữa hai người, chẳng

chắc che chắn trước người Lam Lăng Nguyệt rất ra giáng một tiểu đại nhân.

Hành động này của tiểu Hạo nhi tuy rằng tuổi tác không hợp với hình tượng tiểu đại nhân nhưng khiến cho lòng Lam Lăng Nguyệt ấm áp, ôm vào trong ngực, nhéo gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của tiểu Hạo nhi.

“Mẫu thân, khi nào mới ăn cơm, đắp người tuyết xong con thấy đói bụng quá, muốn ăn cao hoa quế do mẫu thân làm.” Lam Lăng Nguyệt cũng không muốn nói về thế giới người lớn người lừa ta gạt trước mặt tiểu Hạo nhi, vội chuyển đề tài, lấy lý do đói bụng nhắc nhở thời gian ăn sáng.

Thu Nhược Thủy hiểu ý của Lam Lăng Nguyệt nên cũng không nhiều lời trước mặt tiểu Hạo nhi nữa, hai người vô cùng ăn ý cười nói: “Con đây, sắp mười lăm rồi mà vẫn làm một con mèo tham ăn, con với tiểu Hạo nhi cứ chơi ở đây, mẫu thân đi tiểu trừ phòng làm cho con.”

Thu Nhược Thủy nói xong liền bảo Thủy Tinh đi tiểu trừ phòng cùng, trước tới nay bà chưa bao giờ từ chối yêu cầu gì của nữ nhi, Lam Lăng Nguyệt muốn ăn cao hoa quế, đương nhiên bà sẽ làm nàng hài lòng.

Sau khi Thu Nhược Thủy và Thủy Tinh rời đi, biểu tình của tiểu Hạo nhi cũng không giảm đi chút nào, vẫn bộ dạng rầu rĩ không vui, dường như vẫn đang đắm chìm trong sự căm uất khi có người muốn bắt nạt tỷ tỷ.

“Tiểu Hạo nhi, không phải đệ muốn tỷ tỷ và đệ tạo ra tiểu Hạo nhi số ba, số bốn à, nhanh tới giúp nào, đứng ngăn ra làm gì thế.” Lam Lăng Nguyệt nặn một quả cầu tuyết nhỏ trên tay, tính dỗi sự chú ý của tiểu Hạo nhi đi.

“Tỷ tỷ, tuy rằng tiểu Hạo nhi còn nhỏ, nhưng tiểu Hạo nhi cũng muốn có khả năng bảo vệ tỷ tỷ và mẫu thân không bị bắt nạt, tiểu Hạo nhi là nam tử hán, nam tử hán phải bảo vệ được người thân của mình.” Tiểu Hạo nhi đầu môi tựa như có chút không thích tỷ tỷ giấu không nói cho mình biết chuyện gì đang xảy ra.

“Được rồi, tiểu nam tử hán, tỷ tỷ biết sai rồi, chỉ là một người đưa thiệp mời tới mời tỷ tỷ tham gia yến hội, mẫu thân sợ tỷ tỷ gặp rắc rối, cái đầu nhỏ của đệ mới sáu tuổi đã nghĩ nhiều như vậy rồi, đúng thật là bé tí mà ma mãnh, chờ đệ lớn thêm một chút tỷ tỷ sẽ dạy võ công cho đệ để đệ có thể thật sự biến thành một nam tử hán, có được không nào?” Lam Lăng Nguyệt động viên tiểu Hạo nhi, không thể không thừa nhận thằng bé này nhạy cảm thật.

Sau khi được Lam Lăng Nguyệt trấn an, cảm xúc của tiểu Hạo nhi cũng dần dần ổn định, nghe đến đoạn chờ mình lớn thêm một chút tỷ tỷ sẽ dạy võ công cho mình, đôi mắt to cuối cùng cũng phục hồi lại ánh sáng, cả người trở nên tràn đầy sức sống.

Bởi vì tuyết rơi dày đặc nên Lam Lăng Nguyệt không tới Quỷ Trung đường kiểm tra cửa hàng mà ở tại Vân Thanh uyển cùng với tiểu Hạo nhi và Thu Nhược Thủy, mặc dù bên ngoài trời đông giá rét, nhưng không cách nào ngăn cản được nhiệt độ tình thân trong phòng.

Mà bên trong nhà lao Tông Nhân phủ phía bên kia, Âu Dương Mặc Thần vừa ngắm tuyết rơi vừa uống rượu, không ai bầu bạn một mình uống, hắn cũng không nhớ mình đã uống bao nhiêu, chỉ là thật muốn có thể say, xung quanh im ắng, hắn đã quá quen mùi vị cô độc, luôn song hành cùng hắn từ nhỏ đến lớn.

Tới tối, ngày hôm đó hắn trong tình trạng nửa tỉnh nửa say, nhìn phòng giam trói buộc hắn, hắn cười nhạo vận mệnh nực cười của chính mình, cảm xúc sinh ra ở hoàng gia.

Một đêm đó hắn không ngừng mơ thấy ác mộng, cảnh tượng trong mộng là khoảng thời gian lúc hắn hai tuổi, thi thể đầm máu trong mơ, tiếng kêu bất lực trong mơ khiến hắn giật mình tỉnh giấc, lúc này sắc trời đã hửng sáng, hắn không nhớ đã bao lâu không mơ thấy cơn ác mộng kia, lưng ướt đầm mồ hôi, hôm nay đã là ngày thứ ba, đoán rằng sắp có tin tức rồi.

Sáng sớm ngày hôm đó, Hắc Ưng mang theo quần áo sạch và đồ ăn sáng cho chủ tử như thường nhật xuất hiện đúng giờ ở cửa Tông Nhân

phủ, vừa vặn gặp được Dạ Phong đến kiểm tra nhà lao.

“Thi vệ của Mặc Thần đúng là được huấn luyện nghiêm chỉnh, chăm chỉ cần cù không chậm trễ, hôm nay lại mang đồ ăn ngon gì cho chủ tử nhà ngươi đây, để ta nhìn thử.” Dạ Phong nói xong liền đi đến muốn lật hộp đựng thức ăn của Hắc Ưng, lúc sắp chạm được vào hộp đựng thức ăn, Hắc Ưng nhanh chóng tránh né.

“Tông lệnh đại nhân thứ lỗi, chủ tử nhà ta cực kỳ ưa thích sạch sẽ, không thích có người đụng vào bát đĩa ăn cơm của ngài.” Hắc Ưng lạnh giọng giải thích.

“Hừ, người không gạt được bốn tông lệnh đâu, không phải người vẫn đang dùng tay cần ư, sao người thì được mà bản tông lệnh lại không được, ta cực kỳ tò mò chủ tử nhà các người ăn cái gì cũng đều thành trứng đông lạnh hết.” Dạ Phong trợn mắt, thật không hổ là chủ tử, cách nói chuyện của Hắc Ưng cũng lộ hơi lạnh.

Hắc Ưng quyết không nhiều lời thêm nữa, chỉ chìa ra hai tay đeo găng tay bằng sắt, im lặng nói cho Dạ Phong rằng hắn có biện pháp không trực tiếp chạm tay vào.

Dạ Phong trợn tròn mắt, gã thật sự chịu thua rồi, vậy mà cũng được ư.

“Tông lệnh đại nhân, nếu như không còn chuyện gì khác xin cho đi, ta còn muốn giao đồ ăn sáng cho chủ tử, chậm trễ, nguội rồi sẽ không tốt, dạ dày chủ tử hơi yếu.” Hắc Ưng không quan tâm tới biểu tình của Dạ Phong, trong đầu chỉ có một mục tiêu chính là giao đồ ăn sáng cho chủ tử.

“Đi đi đi đi.” Dạ Phong phất tay áo, ám vệ bên người Âu Dương Mặc Thần sao ai cũng giống như cái máy vậy, chơi chẳng vui chút nào.

Hắc Ưng không khởi tăng nhanh tốc độ, lúc tới ngoài phòng giam giam chủ tử, chỉ thấy chủ tử đưa lưng về phía phòng giam, ngăn người nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, trong lòng Hắc Ưng tiếc hận thay chủ tử, thật sự nghĩ không ra với năng lực của chủ tử có thể xông thẳng ra ngoài, cho dù là phản lại cái lão hoàng đế kia cũng không phải đối thủ của chủ tử, hà

tất phải cam nguyện bị giam ở đây đầy đọa bản thân mình, cũng may là tên Vũ Kiệt thảm bại, tất cả tình thế phát triển đều nằm trong kế hoạch của chủ tử.

Hắc Ứng không làm phiên chủ tử ngây ngẩn, mà cố gắng rón rén nhẹ nhàng đặt hộp đựng thức ăn lên trên bàn.

“Tới cũng không gọi ta, người theo học Thiểm Hồn học được cách bày trò sau lưng từ bao giờ thế.” Âu Dương Mặc Thần xoay người lại, thấy Hắc ứng đang cẩn trọng bày đồ ăn trong hộp lên bàn, lạnh giọng nói.

“Ha, chỉ sợ quấy rầy chủ tử thanh tu* thôi, đồ ăn sáng này là tiên bối Hắc Phong tự tay làm, còn những viên thuốc này ông ấy bảo mang cho người.” Hắc Ứng lấy ra bình sứ trắng từ trong lòng, dùng khăn tay chà lau sạch sẽ rồi mới đưa cho Âu Dương Mặc Thần.

(Thanh tu: yên tĩnh tu hành.)

Âu Dương Mặc Thần nhìn bốn món thức ăn cùng với một hũ cháo không nhận được nắm chặt bình sứ trắng mà Hắc Ứng đưa tới, tỉ lệ lão đầu tự mình xuống bếp không nhiều, mà Âu Dương Mặc Thần cũng không phải là người nhiều lời, im lặng trực tiếp cầm đũa gấp miếng ra xanh, chỉ là sau khi nhai vài cái, chau mày, vừa nuốt xuống, tiện thể húp vài miếng cháo rồi ăn mỗi món còn lại một miếng.

“Mặc Thần, từ xa cũng có thể ngửi được hương thức ăn, nhiều món ăn như vậy, lại còn một bình cháo nữa, một mình người chắc chắn ăn không nổi, sáng sớm ta vội vã đi cũng chưa ăn sáng, hay là cùng nhau ăn, nhìn màu sắc mấy món này đã thấy sắc hương vị đầy đủ đây, đừng nên lãng phí.” Dạ Phong tuần lao đi đến nãy ra suy nghĩ ăn chực, gã nghe nói tay nghề của đại trù ở Thần vương phủ tuyệt vời không ai sánh bằng, nhìn màu sắc bốn món trước mắt mà nuốt nước miếng.

“Muốn ăn thì vào đây, dù sao ta cũng no rồi, đóng này cho người đấy, phải ăn hết cho ta không được lãng phí.” Âu Dương Mặc Thần miết qua Dạ Phong, nhìn bộ dạng thấy thức ăn ngon của gã, thích ăn chực như thế, sao hắn không thuận nước giông thuyền chứ.

Dạ Phong thấy mình ăn chực thành công, phân phó người tuần tra đi cùng gã xong, liền tiến đến, từ sau lưng lấy ra một đôi đũa, nhìn tình hình là có chuẩn bị mà đến.

Chẳng qua ngay khi Dạ Phong dùng vẻ mặt như thể trên trời rớt xuống bánh có nhân bắt đầu ăn, vừa cắn được một miếng rau, nụ cười treo trên mặt kia tức thì tái đi, món này mặn quá, vừa định nhổ ra thì bắt gặp gương mặt lạnh lẽo của Âu Dương Mặc Thần, miễn cưỡng nuốt xuống miếng rau xanh mặn chết người không đến mạng kia, vội vã húp một ngụm cháo để làm dịu.

“Âu Dương Mặc Thần, người cố ý hả, có phải người đoán ra hôm nay ta muốn tới ăn chùa, nên sai trù tử nhà người chinh đốn ta phải không.” Lưỡi Dạ Phong hiện giờ bị vị mặn lấp kín, đánh chết gã cũng không tin đại trù của Thần vương phủ sẽ làm ra món ăn dở tệ như này, nhất định là Âu Dương Mặc Thần cố ý chinh gã.

“Ai nói với người đây là trù tử nhà ta làm, người đã đồng ý với ta sẽ ăn hết toàn bộ chỗ thức ăn này, nhanh chút đi.” Âu Dương Mặc Thần đánh mặt lại, làm ra vẻ mặt bộ người bị ngu à, hắn còn lâu mới dễ dàng tha cho Dạ Phong như thế, tự tới cửa xin chinh đốn, được tác thành.

“Vậy thì ai làm? Khó ăn đến vậy, có phải hắn ta nhần đường thành muối không, hay là cô nương nào làm cho người bữa sáng yêu thương, vậy ta càng ăn không ngon, sẽ phụ lòng ý tốt của cô nương nào đó mất.” Lúc này Dạ Phong chỉ có một ý niệm sót lại, nếu như bây giờ không nói thật sự sẽ phải ăn hết bốn món này.

“Sự phụ ta làm đấy, người bớt nói lời vô ích đi, ăn nhanh lên, ăn xong thì mang đĩa không đến báo cáo kết quả với Hắc Phong.” Âu Dương Mặc Thần sao dễ bị lừa đến vậy, mạnh mẽ ép Dạ Phong phải ăn hết bốn món này, bốn món này không mặn thì chua, không cay thì đắng, chẳng có cái nào là không khiêu chiến giới hạn vị giác, khiến Dạ Phong không ngừng than khổ, ăn xong liền che miệng chạy ra ngoài.

Hắc Ưng đứng bên cạnh đã sớm sợ ngây người, tài nấu ăn của ti nhân bối Hắc Phong cũng thật không ai sánh bằng, nếu không phải Dạ Phong, hắn

thật sự không thấy chủ tử có bất cứ phản ứng nào trong quá trình ăn khi này.

“Thu hết đĩa lại, trở về nói cho sư phụ ta biết, món ăn không tệ lắm, ta ăn hết rồi.” Âu Dương Mặc Thần lạnh giọng mở miệng, vẻ mặt vẫn ung dung như trước nhìn không ra một điểm khác biệt.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SẮT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Suy Nghĩ Trong Âu Dương Mặc Thần

Khóe miệng của Hắc Ứng co rút kịch liệt, chủ tử không phải xấu tính bình thường, thủ đoạn thay mặt đổi đào này thật đúng là vừa khiến lão tiều bối Hắc Phong hài lòng, vừa dùng hành động thực tế chứng minh đồ ăn của lão thật sự rất ngon.

“Người có ý kiến gì ư?” Âu Dương Mặc thần thấy Hắc Ứng đứng như trời trờng không hó hé một câu, con người hơi híp lại sâu xa.

“Chủ tử, ta sẽ quay về nói với tiều bối Hắc Phong, lúc đó thuộc hạ cũng nhìn thấy màu sắc tiều bối Hắc Phong làm ra không xấu, không ngờ khẩu vị lại đặc biệt đến thế, ta cũng sẽ làm theo ám thị để tiều bối Hắc Phong nghỉ ngơi nhiều hơn, không gây rắc rối tới đồ ăn của ngài.” Hắc Ứng hoảng loạn, đương nhiên tăng bốc chủ tử một chút.

Âu Dương Mặc Thần không mở miệng nói, mà ra hiệu để Hắc Ứng dọn dẹp sạch sẽ mặt bàn, dù sao căn bệnh ưa sạch sẽ của hắn không cho phép hắn lúc đang nói chuyện, trên bàn bên cạnh là một bãi rác, chờ Hắc Ứng thu dọn sạch sẽ bát đĩa, chân mày Âu Dương Mặc Thần chầm chậm dần ra.

“Tình hình Vũ Kiệt bên kia ra sao rồi, hiện tại tình hình như thế nào.” Âu Dương Mặc Thần đương nhiên nghĩ muốn kết thúc tất cả chuyện này nhanh một chút rồi rời khỏi nơi đây.

“Bên Vũ Kiệt tổn thất nặng nề theo tin báo lại từ nội tuyến, phía Thái tử cũng phát động một nhóm ám vệ nữ tử làm chủ bài, bởi vì sợ làm lỡ đại sự của chủ tử, đã hạ lệnh cho tổ ám vệ của Thiết Ứng lén lút ngăn cản, bí mật giam giữ đám nữ sát thủ đó, còn Vũ Kiệt không bảo vệ được biên cảnh, tối ngày hôm qua đã đưa mật thư 800 dặm chạy gấp về Hoa đô, đoán

chừng lúc lâm trệ, hoàng thượng hẳn cũng nhận được.” Hắc Ung giản lược lại động thái ở biên cảnh báo lại cho Âu Dương Mặc Thần.

Âu Dương Mặc Thần từ đầu chí cuối không có quá nhiều biểu cảm, chỉ là lúc nghe nói đến nữ ám vệ, con người có chút gọn sóng, không khó để đoán ra đám nữ sát thủ được huấn luyện chuyên nghiệp này hẳn là xuất ra từ tay Thái tử phi, Thái tử vọng tưởng, tôn sùng nam tôn nữ tì, tất nhiên sẽ khinh thường việc lãng phí thời gian trên người nữ nhân, nhưng Thái tử phi lại có khả năng biết cách vận dụng nữ nhân, có thể huấn luyện ra nước cờ chủ bài này.

“Chủ tử, chúng ta có cần thiết ra lệnh cho ám vệ đang đóng ở biên cảnh âm thầm giải quyết lão già Vũ Kiệt không, bình thường lão ta cũng là tội ác tày trời làm đủ trò xấu, nhân cơ hội này diệt trừ lão ta coi như là trừ hại vì dân, cũng có thể khiến Hoàng thượng kinh sợ một phen, ngài thấy thế nào?” Từ nhỏ Hắc Ung đã theo Âu Dương Mặc Thần, tại phương diện mưu lược chẳng kém mấy mưu sĩ văn nhân là bao.

“Làm đi, nhớ bảo trại chủ Hắc Phong trại treo đầu của lão tiểu tử Vũ Kiệt kia ngoài phủ nha biên cảnh, như vậy mới có thể tăng thêm sự thú vị.” Âu Dương Mặc Thần không bác bỏ đề nghị của Hắc Ung, mà còn thêm thắt cho lời đề nghị.

“Thuộc hạ đi làm ngay lập tức, buổi trưa ta sẽ tới Phù Dung lâu chuẩn bị thức ăn ngon miệng cho chủ tử, thuộc hạ xin cáo từ trước.” Hắc Ung nói xong liền cầm hộp đựng thức ăn lên rồi cung kính thoái lui ra khỏi phòng giam.

Chờ tất cả yên ắng trở lại, Âu Dương Mặc Thần lia mắt về hộp đựng thức ăn sơn đỏ đặt ở góc phòng, thứ đó là đọt sinh thần của hắn, Lam Lăng Nguyệt vì đưa được thiện và thọ bao cho hắn đã để quên, chẳng qua vừa nhớ tới Lam Lăng Nguyệt, trong lòng hắn có chút tắc nghẽn, mặc dù nàng ấy lừa mình, nhưng mình lại không tức giận như trong tưởng tượng, ngược lại có cảm xúc không rõ ràng, hình như từ sau khi gặp phải Lam Lăng Nguyệt, tâm tình của hắn trở nên dễ loạn hơn, hơn nữa lời nói của nàng cũng rất dễ chọc tức mình, chờ sau khi hắn rời khỏi đây, chuyện đầu tiên

chính là tìm nữ nhân kia tính sổ, tiện nghi của hắn không thể chiếm dễ như thế.

Bên phía Lam phủ, lúc này Lam Lăng Nguyệt không ngừng hắt xì, vừa húp một ngụm cháo liền hắt hơi sau đó thiếu chút nữa bị sặc.

“Tiểu thư, có phải người bị cảm lạnh không, lát nữa ta đi nấu một ít canh gừng chống lạnh làm ấm cơ thể.” Trang ma ma thấy tiểu thư nhà mình hắt xì liên tục có chút lo lắng.

“Vẫn ổn mà, hôm qua ta đã uống Ngự Hàn đan, không dễ cảm lạnh vậy đâu, có lẽ ai nhắc tới ta thôi, đúng thật là đến ăn sáng cũng không để người ta ăn ngon.” Lam Lăng Nguyệt bình phục lại rồi bắt đầu ăn cháo, trời hôm nay quang đãng, nàng phải tới xem Quỷ Trung đường một chút.

“Tiểu thư, mấy ngày này ra cửa nên cẩn thận chút, dù sao thời tiết bây giờ cực kỳ rét lạnh, sau này khi nào ra cửa mặc thêm áo khoác vào cho chắc chắn.” Trang ma ma không yên tâm dặn dò thêm.

“Ta không sao, chỉ là ma ma người phải uống đan dược ta đưa đúng giờ, nhớ kỹ lời dặn của ta.” Bởi vì nha hoàn bên trong Nguyệt Thanh uyển nhiều hơn, Lam Lăng Nguyệt cũng sợ tai vách mạch rừng, chỉ nói một nửa, nhưng nàng tin tưởng vào sự nhanh trí của Trang ma ma sẽ không khó đoán ra ý của nàng.

Trang ma ma gật đầu, trong lòng ấm áp, tiểu thư lưu tâm đến mình như thế, đương nhiên bà thấy vui.

Lam Lăng Nguyệt dùng xong bữa sáng thì rời Lam phủ, thuê một cỗ xe ngựa giống thường ngày, chạy về phía Quỷ Trung đường, bởi vì trời vừa sáng, bên ngoài Quỷ Trung đường giờ này thưa thớt người qua lại, lần trước chật vật chen lấn, khiến cho nàng muốn vào Quỷ Trung đường cũng thật nan giải, hơn nữa bởi vì các đại phu của Quỷ Trung đường ai nấy đều khám chẩn quá tải, hôm qua nàng đã dùng bô câu đưa thư cho Hoa Ngạo Tuyết bắt đầu từ hôm nay mở cửa vào giờ tỵ và đóng cửa vào giờ tuất, như vậy sẽ không xuất hiện tình trạng còn chưa tỉnh ngủ đã phải ra khám bệnh, cũng thuận tiện cho nàng ra vào Quỷ Trung đường.

“Cộc cộc ~.” Lam Lăng Nguyệt đeo mạng che nhìn xung quanh không có người, liền gõ vài cái lên cánh cửa lớn đang đóng chặt của Quỷ Trung đường.

“Giờ mở cửa của chúng ta hôm nay bắt đầu vào giờ tỵ, người muốn đến khám bệnh xin chờ đến giờ rồi quay lại.” Bên trong nghe thấy tiếng đập cửa, liền truyền đến tiếng nói lạnh lạnh mà xa cách của tỳ nữ giữ cửa.

“Ta không xem bệnh cũng không uống thuốc, mau mau mở cửa.” Lam Lăng Nguyệt cất cao giọng, cho thấy khí thế chủ nhà.

Tỳ nữ giữ cửa nghe thấy âm thanh có chút quen thuộc, giống với đường chủ, vội vàng vàng mở cửa lớn để Lam Lăng Nguyệt đi vào.

Lam Lăng Nguyệt đi vào, mặc dù tỳ nữ giữ cửa không nhìn thấy dung nhan của người tới, nhưng nhìn thấy khí thế của người che mặt, liền biết được người này chính là đường chủ Quỷ La Sát cuống quýt xuống nói: “Thuộc hạ không biết là chủ tử, vừa rồi có chút mạo phạm, xin chủ tử trị tội.”

“Đứng lên đi, người cũng chỉ làm theo phận sự, có tội gì chứ, ở đây giữ cửa cho tốt.” Lam Lăng Nguyệt nói với tỳ nữ giữ cửa hai câu, sau đó đi về phía gian phòng.

Mặc dù nàng không thường xuyên ở đây, nhưng ngày nào gian phòng của nàng cũng được quét dọn sạch sẽ, huân hương của Tây Vực được đốt hằng ngày, ngửi thấy mùi hương thoang thoảng kia, khiến lòng Lam Lăng Nguyệt thả lỏng đi nhiều, lúc Lam Lăng Nguyệt mới đẩy cửa ra, tiểu Hỏa Nhi thính mũi ngửi được mùi chủ nhân, chạy vèo ra từ trong góc.

“Miêu meo.” Tiểu Hỏa Nhi chạy tới dưới chân Lam Lăng Nguyệt, lăn lộn trên bàn chân của Lam Lăng Nguyệt, nhanh chóng ra vẻ dễ thương lấy lòng.

“Tiểu Hỏa Nhi đừng nghịch nữa, người em toàn bụi bặm, em đi chỗ nào mà cả người bẩn thỉu thế này hả, ta phải tắm rửa cho em thật sạch rồi mới ôm.” Lam Lăng Nguyệt nhìn tiểu Hỏa Nhi lem nhem vờn trên giày trắng

của mình, vẻ mặt vạch đen, không thể không nói nó thật biết chọn chỗ, giày trắng như thế, bàn chân mèo dẫm xuống muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu rõ rệt.

Tiểu Hỏa Nhi ý thức được mình bị chủ tử phản nài, có chút không cam lòng nhảy khỏi giày trắng của chủ tử, càng có chút tủi hờn khi chủ tử đối xử lạnh nhạt với mình.

Lam Lăng Nguyệt ra hiệu tỳ nữ chuẩn bị cho mình một chậu nước nóng, đổ thêm chút nước lạnh rồi dùng tay chạm vào thấy nhiệt độ vừa phải mới thả tiểu hỏa nhi vào trong chậu muốn tắm rửa sạch sẽ cho nó.

Tiểu Hỏa Nhi thì không thích nước cho lắm, đặc biệt chậu nước này quá nhỏ, khiến cho nó có cảm giác như bị giam cầm trong lồng sắt ở buổi đầu giá kia, cực kỳ uất gào to giãy giụa phản kháng.

“Hỏa nhi ngoan, tắm rửa sạch sẽ cho em, chủ nhân mới có thể ôm em, chứ nếu em bắn vẩy ôm em ra ngoài cũng ảnh hưởng tới hình tượng chủ nhân.” Tính cách của Lam Lăng Nguyệt vốn là thờ ơ lạnh nhạt, đối với việc dỗ dành, cứng nhắc các thứ có phần gượng gạo, thấy tiểu Hỏa nhi giãy mạnh, liền bắt chước cách dỗ dành tiểu Hạo nhi áp dụng lên con báo.

Quả nhiên được Lam Lăng nguyệt không ngừng trấn an, tiểu Hỏa Nhi thiếu sót cảm giác an toàn trở nên yên tĩnh, cực kỳ thuận theo tùy ý để Lam Lăng Nguyệt dùng xà phòng tẩy vết bẩn trên người mình, đột nhiên phát hiện chuyện này cũng không khó chịu lắm, ít ra được bàn tay to của chủ nhân xoa xoa nó còn cảm thấy thật thoải mái, có lần Hạ Ca và Đông Thanh muốn tắm cho nó đều bị nó trốn thoát, hiện giờ xem ra tắm cũng không kinh khủng như nó nghĩ.

Trải qua mấy lần thay nước, chậu nước bắn rớt cuộc cũng khôi phục lại nguyên trạng, còn bộ lông đỏ rực của tiểu Hỏa nhi cũng trở nên óng ánh dị thường, dù sao bây giờ trời đông giá rét, sau khi tẩy rửa vết bẩn dính trên người tiểu Hỏa nhi, liền dùng vải bông thấm lau cho nó sạch sẽ.

“Meo meo ô ~” Tiểu hỏa nhi sạch sẽ thơm tho cũng trở nên hoạt bát khác thường, sau khi được chủ tử thấm lau sạch sẽ cho mình, liền ở ý

trong lòng Lam Lăng Nguyệt.

“Em vào trong đệm cho ấm đi, chủ nhân muốn rửa mặt chải đầu, đổi y phục, hôm nay phải đích thân chủ trì Quý trung đường làm nghi lễ mở cửa, nhân tiện gặp mấy bệnh nhân vì hâm mộ danh tiếng đến và nhắc lại thời gian hoạt động của Quý Trung đường.” Lam Lăng Nguyệt đặt tiểu Hỏa nhi vào trong chăn, sai người đổi cho nàng chiếc thùng gỗ chuyên dụng, tắm sơ qua, mặc yêu hồng cẩm bào, rồi xóa đi lớp dịch dung, dùng dược dịch đặc thù bảo vệ da bôi lên gương mặt vừa mới xóa dịch dung, phòng ngừa thứ bên trong dịch dung sẽ ảnh hưởng tới da dẻ, sau khi chuẩn bị xong hết tất cả, cẩn thận đeo mặt nạ hồ ly quỷ.

Mà Hạ Ca và Đông Thanh biết chủ tử trở về không ngủ nướng nữa cùng với Hoa Ngạo Tuyết và ba vị đường chủ Trần Mai Tuyết, Thương Yêu Nhi và Bạch Diện Xà Hách Liên một đoàn đến địa đường chờ chủ tử.

Lam Lăng Nguyệt đã chuẩn bị sắp xếp xong hết tất cả được tỳ nữ bẩm báo bốn đường chủ đã chờ ở đại đường, liền ôm tiểu Hỏa nhi ở trong chăn vào lòng đi về phái phòng nghị sự.

“Chúng thuộc hạ thỉnh an chủ tử.” Mọi người nhìn thấy chủ tử đến lần lượt quỳ xuống thỉnh an, từ sau khi các nàng dời tới Kim Hoa quốc, đây là lần đầu tiên bốn đường chủ và hai hộ pháp tụ lại một chỗ để họp.

“Tất cả đứng dậy đi, hôm nay nhân lúc canh giờ hăng còn sớm, mỗi người các ngươi hãy chia sẻ qua tình hình về Kim Hoa quốc mà mình kiếm được.” Lam Lăng Nguyệt ngẩng xuống, lạnh giọng nói.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Giáo Huấn Kẻ Khiêu Khích

“Chủ tử, căn cứ vào thăm dò của ta về Kim Hoa quốc mấy ngày nay, ta cảm thấy Kim Hoa quốc giấu giếm không ít thế lực, hơn nữa cũng có thế lực bí ẩn bị người khác tận lực bảo vệ, Kim Hoa quốc bên ngoài thì gió yên sóng lặng nhưng sóng ngầm không ngừng cuộn trào.” Bởi vì dạo gần đây Trầm Mai Tuyết giúp Lam Lăng Nguyệt đi điều tra sự tình chín năm trước cho nên tương đối hiểu về Kim Hoa quốc hơn mấy đường chủ khác một chút.

“Ngược lại ta thấy bách tính ở đây càng lúc càng tín nhiệm Quỷ Trung đường của chúng ta, ngày ngày đến khám bệnh nối liền không dứt, đó là một dấu hiệu tốt, ít ra chúng ta dùng thời gian ngắn ngủi đã đứng vững coi như là kỳ tích.” Thương Yêu Nhi vén tay áo nói.

“Cảm giác lớn nhất của ta chính là có nội gián cùng ngành ẩn bên trong bách tính khá nhiều, xem ra từng giờ từng phút luôn nhìn chăm chăm vào Quỷ Trung đường của chúng ta, sau này chúng ta hành sự càng phải thận trọng từ lời ăn tiếng nói đến việc làm hơn.” Hoa Ngạo Tuyết vào thời điểm Lam Lăng Nguyệt không có mặt thì phụ trách đảm nhiệm vị trí đại đường gia của Quỷ Trung đường, cho nên quan sát có phần cẩn thận hơn.

“Hôm nay ta bận lo chuyển mấy món đồ kỳ lạ mà ngài phái người chuyển tới, ngày nào cũng bận tới tận mặt mũi, chẳng có thời gian ra ngoài tìm hiểu về Kim Hoa quốc, ta đây chính là cách biệt khỏi thế giới loài người, ta chỉ vừa mới nhậm chức thay thế cho tứ đường chủ thôi mà.” Hách Liên Thương Hải vuốt tóc, lộ ra bản chất yêu nghiệt.

Nghe các vị đường chủ từng người nói lên ý kiến của mình, hai đại hộ pháp Hạ Ca và Đông Thanh đứng bên cạnh Lam Lăng Nguyệt thì lại chôn sâu đầu vào trong cổ, hai người bọn họ coi như là người theo đuôi chủ tử

tới Kim Hoa quốc trước, vậy mà các nàng gây không ít họa, lúc này im lặng là tốt nhất, dù sao hai cái người bị phạt úp mặt vào tường mà nói chuyện lúc này chẳng khác nào rước họa vào người.

Nhưng Lam Lăng Nguyệt không định buông tha hai kẻ hộ pháp tính tình bộp chộp này, hai người này theo mình đã lâu, nhưng vì cái gì hai kẻ lắm mồm lại thành lặng như tờ, đương nhiên nàng biết có vấn đề trong đó.

“Hai người các người tới Kim Hoa quốc sớm nhất, sao lại không phát biểu cảm nghĩ của chính mình?” Lam Lăng Nguyệt thấp giọng quét mắt liếc về phía hai người đứng bên cạnh mình.

“Chủ tử, cảm nghĩ của hai chúng ta chính là sau này đều phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, không gây phiền phức không cần thiết cho chủ tử, hầu hạ chủ tử thật tốt, sửa đổi tính tình của mình, nhất là phải không kiêu căng nóng nảy, xứng với chức danh hộ pháp.” Đông Thanh thao thao bất tuyệt tựa như thư hồi cải tổng kết lại toàn bộ việc mình và Hạ Ca phải làm.

“Đừng chỉ nói suông, hành động thực tế mới là quan trọng nhất, cho các người nửa tháng, sau nửa tháng nếu như vẫn không thể gánh vác được hộ pháp hợp cách thì tự mình tới làm môn hạ của Hoa đường chủ hoặc Trầٰn đường chủ nhận huấn luyện.” Lam Lăng Nguyệt gật đầu, ra uy cùng nhắc nhở hai người.

Sau đó mọi người lại bàn luận làm thế nào để có thể đứng vững ở Kim Hoa quốc và làm thế nào để mở rộng tiếng tăm Quỷ Trung đường, cùng với lắng nghe ý kiến từng người bàn luận về khuyết điểm nhân viên.

Tóm tắt lại những tồn tại có hại với Quỷ Trung đường cùng với mấy vấn đề xong, cũng đã qua hơn một canh giờ, tới thời điểm Quỷ Trung đường mở cửa hoạt động.

“Được rồi, hôm nay dừng ở đây, mỗi người các người trở về suy nghĩ xem phương án giải quyết các vấn đề được thảo luận ngày hôm nay, ngày kia chúng ta lại họp thêm một lần nữa liên kết lại phương án của từng người để tạo ra một đường lối tốt nhất, hiện giờ theo ta đi tiến hành nghi

lễ mở cửa mới.” Lam Lăng Nguyệt nhấp một ngụm trà nhỏ cho nhuần giọng sau đó đứng lên.

Lam Lăng Nguyệt đeo mặt nạ holly quý đi đầu, theo sát sau là bốn đại đường chủ và hộ pháp lần lượt đeo mặt nạ, lũ lượt đi tới giữa cửa chính Quỷ Trung đường.

“Canh giờ không khác biệt lắm, mở cửa hoạt động.” Lam Lăng Nguyệt ngẩng đầu nhìn sắc trời ra lệnh cho tỳ nữ giữ cửa mở cửa, cửa lớn vừa mở đã thấy đông đảo bách tính chen chúc đứng chờ, trên mặt mang vẻ mệt mỏi, đoán chừng có vẻ đã đứng chờ hơi lâu.

“Mở cửa muộn quá đi, ta chờ bên ngoài lâu lắm rồi đó, Quỷ Trung đường các người không phải không muốn làm ăn nữa chứ.” Một trung niên nam tử ăn vận xa hoa đứng ngay đầu tức giận bất bình kêu la.

“Đúng thế, ta đã chờ sắp một canh giờ rồi, trước đây khám bệnh bên Bách Thảo đường cũng không xuất hiện tình trạng này, xem ra cửa hiệu cũ vẫn đáng tin hơn, Quỷ Trung đường mẹ gì, đoạt mạng trong tay diêm vương mẹ gì, toàn là thùng rỗng kêu to mà thôi.” Một phụ nữ trung niên khác cũng lên tiếng phụ họa.

Trong phút chốc mọi người phía dưới đầu kêu ca phàn nàn, sự bàn cãi xoay quanh việc phàn nàn mình đã phải đợi mất bao lâu.

“Chư vị yên tĩnh, xin các vị đại gia xoay người sang phải ba tấc, đọc một lượt thông báo dán trên tường trắng.” Lam Lăng Nguyệt nhìn đám người xung quanh, lạnh giọng nói.

Giọng điệu rét lạnh cộng thêm khí thế cường ngạnh, trong khoảng thời gian ngắn khiến cho đám người đang tranh cãi bị dọa sợ, ai nấy đều làm theo lời của Lam Lăng Nguyệt, khi mọi người đọc xong thông báo đi đầu chỉnh hoạt động trên tờ bố cáo được dán trên tường trắng, trong chốc lát bách tính đang la ó trở nên im ắng hơn rất nhiều.

Lam Lăng Nguyệt thấy tâm tình của mọi người trên cơ bản đều đã bình thường trở lại, giọng điệu cũng có chút dịu nhẹ hơn: “Quỷ La Sát ta thành

lập Quỹ Trung đường đến nay đặt cao chữ tin lên đầu, chẳng qua các đại phu của y đường chúng ta làm việc quá tải, sức khỏe không chịu nổi, lại nghỉ ngơi không đủ. Nhằm đi đầu tức lại Ngũ Hành kinh lạc ta đã sửa lại thời gian khám bệnh, sau hôm nay, nếu như các chư vị có nhu cầu đến Quỹ Trung đường để khám bệnh xin hãy để ý tới thời gian hoạt động, cảm ơn.” Lam Lăng Nguyệt không xin lỗi cũng không phản bác, mà là khách sáo giải thích.

“Phiền phức quá, buổi tối tiêu gia ta đi ăn chơi bù khú, ngủ một mạch đến tối luôn, nếu ta muốn tới lấy thuốc bổ chẳng phải rất khó hẹn trước hả.” Một nam tử đeo trên người đồng trang sức đắt tiền bất mãn với thời gian hoạt động này.

“Thân thể người đã thối nát quá rồi, khuyên người tốt nhất nên đi điều trị âm dương cân bằng, nếu không chẳng bao lâu người sẽ biết thận kinh và bàng quang kinh khi bị hoạt động quá mức sẽ tặng người món quà như thế nào.” Lam Lăng Nguyệt hí mắt, nhìn gã nam tử lỗ mãng ấn đường đã hóa đen, cực kì khó chịu, hoạt động trên người thằng cha này liên tục không ngừng, hơn nữa còn rối loạn, không có thuốc nào cứu nổi nữa.

“Người có ý gì hả, bàng quang kinh là cái gì, tiêu gia không hiểu, có thuốc gì có thể chữa không.” Nghe Lam Lăng Nguyệt nói như vậy, tên nam tử luôn lỗ mãng kia có chút dịu giọng, hơn nữa hơi hoảng loạn, gần đây gã luôn có cảm giác hữu khí vô lực.

“Không trả lời, bệnh của người Quý La Sát ta không cứu, mời rời khỏi.” Tới khám bệnh bằng giọng điệu cùng bộ dạng này, rõ ràng là đến làm đại gia, nàng không bao giờ chữa bệnh cho mấy tên cận bã này.

“Tiêu gia có tiền, mua mười cái Quỹ Trung đường các người cũng được nhé, người chỉ là một đám mù già xấu xí không dám dùng mắt thật gặp người khác thôi, thần bí cái mả mẹ.” Nghe thấy sẽ không chữa bệnh cho mình, nam tử nóng ruột khuất nhục Lam Lăng Nguyệt.

Nghe đến câu đám mù già xấu xí, trong con người của Lam Lăng Nguyệt tỏa ra tia sáng chết chóc, Đông Thanh hữu hộ pháp thấy thần sắc chủ tử khác lạ, tính muốn thay chủ tử dạy dỗ cho cái tên khốn kia, chẳng

qua lúc nàng đang chuẩn bị cầ n kiểm tiến tới thì Lam Lăng Nguyệt đã ra tay, nàng tung người bay lên, giơ chân đá vào má phải của tên nam tử nông cu ờng kia, không nhẹ không nặng, chỉ đủ để một chiếc răng cửa của gã bắn ra.

Nhìn chiếc răng máu me rơi trên mặt đất, Lam Lăng Nguyệt đập một chưởng xuống vỡ vụn, hành động này khiến gã nam tử lảo lắc trên mặt đất trợn mắt như phồng, chỉ một chưởng đã biến cái răng của gã thành bột bị gió thổi bay, giờ đây gã mới ý thức được nữ nhân trước mắt này không thể chọc tới.

“Nếu như ngươi còn dám dùng miệng chó nói ra những lời không hay như thế, ta sẽ không chỉ đơn giản đá rụng một cái răng của ngươi đâu, bỏ cút khỏi Quỷ Trung đường cho ta.” Lam Lăng Nguyệt thu lại khí tức chết chóc vừa mới tỏa ra, lạnh giọng quát lớn.

“Tiền bối tha mạng, ta cút đi liền.” Gã nam tử kia bưng má phải sưng to, nhanh chóng bò ra khỏi Quỷ Trung đường như một con chó lạc địa, một trận náo kịch kết thúc, mọi người lại được chứng kiến sự hung tàn của Quỷ La Sát, không dám khiêu khích thêm nữa, ai nấy quy củ xếp hàng khám bệnh.

Một màn vừa mới phát sinh kia cũng nhanh chóng rơi vào mắt của Phong Thần, bà chỉ nghe nói đạo gầ n đây Kim Hoa quốc có một tổ chức mới nổi lên tên là Quỷ Trung đường, bà cho rằng có liên quan đến Hoàn Nương nên cải trang đến do thám, nhưng không ngờ Quỷ La Sát lại là một nữ nhân, lại còn là một thiếu nữ, tuổi tác không lớn, khí thế và công lực bất phàm, hơn nữa động tác võ công cũng rất quý dị, khiến bà chú ý nhất chính là đôi mắt của Quỷ La Sát, đôi mắt kia khiến bà có cảm giác quen thuộc, vì để thăm dò thực hư, Phong Thần liền ngụy trang thành một người bệnh mắc phong hàn, núp ở hàng người đang xếp hàng phía trước.

“Khụ khụ, khụ khụ, đường chủ, lão phụ nhân đã ho nhiều ngày, ngài có thể chữa bệnh giùm lão phụ nhân không.” Phong Thần sau khi dịch dung diễn một lão phụ nhân mắc bệnh nặng y như thật.

Lam Lăng Nguyệt quan sát người đang bắt chuyện trước mắt mình, từ trong lời nói của bà ta, mặc dù có thể nguy trang về mỗi mặt, nhưng âm thanh không giống người mắc bệnh, mục đích của bà ta giả bệnh là để tiếp cận mình, vậy sao không biết thời biết thế, đến thời điểm tự nhiên có biện pháp để nàng tìm ra người nào sai khiến.

“Hôm nay bà gặp may đó, vừa rồi giãn gân giãn cốt, tâm trạng bản đường chủ rất tốt, bà đi theo ta, đảm bảo thuốc vào bệnh tan.” Lam Lăng Nguyệt tận lực nhấn mạnh bốn chữ cuối, dẫn theo Đông Thanh và Hạ Ca cùng với Phong Thần đã cải trang tới phòng chẩn riêng.

Lúc Lam Lăng Nguyệt đi vào phòng chẩn riêng thì ra hiệu Đông Thanh và Hạ Ca đóng chặt cửa phòng lại, bốn phía khép kín, hành động này khiến Phong Thần có chút nghi ngờ nhưng bà vẫn im lặng, lấy bất biến ứng vạn biến.

“Nói, người là ai, giả bệnh tiếp cận bản đường chủ là có âm mưu gì.” Lam Lăng Nguyệt hỏi thẳng vào vấn đề

“Đường chủ đừng đùa, hôm nay lão phụ nhân chỉ đến xem bệnh thôi mà.” Trong lòng Phong Thần xẹt qua một tia kinh ngạc, không ngờ mình lại bại lộ nhanh như thế, bà đã đánh giá thấp Quỷ La Sát này rồi.

“Xem bệnh? Mặc dù Quỷ La Sát ta mới nổi danh trên giang hồ hai năm, nhưng y thuật không kém đến độ không phân biệt được bệnh thật-giả, người cố gắng phong bế mấy huyết đạo của mình tính dĩ giả loạn chân*, chỉ tiếc người lại quên mất một chi tiết, đã tới mức này rồi, người còn muốn tiếp tục giả vờ là Bạch liên hoa già ngây thơ ư?” Lam Lăng Nguyệt khinh miệt lia mắt về phía lão phụ nhân khả nghi.

(Dĩ giả loạn chân: Lấy giả quấy phá thật, cốt dụ địch thâm nhập.)

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Gạt Lốp Mây Mù

Khi Phong Thần nghe đến mấy chữ Bạch Liên Hoa già khú, mắt vốn mang theo nụ cười giả tạo trở nên cứng ngắc, trên đời vẫn chưa có ai dám nói mình như thế, càng không có ai dám dùng những lời móc mỉa để nhục mạ mình, Quỷ La Sát này thật đúng là chán sống.

“Oắt con cũng dám lên mặt trước bản tôn ta ư, bản tôn đã cho ngươi thể diện, ngươi không biết phân biệt thì thôi, lại còn dám nhục mạ ta.” Phong Thần vừa nói vừa siết chặt hai bàn tay chai sần trong tay áo, tựa như chỉ một giây sau sẽ bùng phát.

“Ta nghĩ ngươi phải hiểu rõ vài điểm, thứ nhất, ngươi là không mời mà tới, không phải ta cầu ngươi tới, hai là ngươi muốn tiếp cận ta, nhưng lại tận lực giấu giếm, bị vạch trần còn giương oai, ta dùng Bạch Liên Hoa già khú để hình dung ngươi cũng chẳng thấy quá phận, thứ ba, có phải ngươi đang lên mặt hơi quá mức ở địa bàn của ta không hả.” Lam Lăng Nguyệt quét mắt về phía tay áo của phụ nhân trước mắt, trực giác nói rằng võ công cao hơn mình, thêm nữa bà còn tự xưng là bản tôn, hẳn là một nhân vật lớn trong môn phái nào đó.

“Không biết lớn nhỏ, hôm nay ngươi phải xin lỗi bản tôn, bằng không ta không đảm bảo ngươi có thể đứng thẳng ra khỏi phòng chân này.” Phong Thần nhất quyết không tha, bà đã quen đứng trên cao, đương nhiên trong mắt không chứa nổi một hạt cát.

“Vây ư, ngươi đã tới Quỷ Trung đường hẳn đã từng nghe độc thuật của Quỷ La Sát ta, ta thừa nhận võ công của ta quả thật không bằng ngươi, nhưng có câu minh thương dễ tránh, bà cảm thấy mấy độc châm này của ta trong lúc giao tranh có khi nào không cẩn thận ngấm vào tạng phủ của bà, độc trên mấy châm này thấm vào tạng phủ, cho dù nội công của bà có cao

tới mấy cũng trở nên vô lực.” Lam Lăng Nguyệt không vì địch mạnh ta yếu mà nao núng, ngược lại lấy ra mười độc châm trong túi giấu bên người, dùng khăn tay lau đầu độc châm, chỉ nghe tiếng xèo xèo, khăn tay bị độc châm ăn mòn, có thể thấy sức tàn phá của loại độc này.

“Chẳng lẽ lão phụ nhân người đến đây để gây sự hả, thức thời thì nói cho chúng ta biết ai sai khiến người, không chừng còn có thể tha cho người một mạng.” Hạ Ca đã ngửa mắt lão bà tử này từ lâu rồi, đã vậy còn coi thường đường chủ của các nàng.

Phong Thần thấy khăn tay của Quỷ La Sát bị ăn mòn cũng suy nghĩ dùng vũ lực để giải quyết hay ngồi xuống giải quyết trong hòa bình, lại vừa biểu hiện ra bà không sợ gì, trường hợp xấu nhất thì cá chết lưới rách, không thể không nói sách lược rút củi dưới đáy nồi cực kỳ có tác dụng với Phong Thần, dù sao võ công của Quỷ La Sát quái dị, hơn nữa nhìn trình độ độc cũng không phải dạng vừa, cũng khó tránh khỏi sẽ bị ngộ thương, bà là người tiếc mạng, trước mắt nên nhẫn nhịn, chờ có ngày sẽ xử lý con oắt này.

“Vừa rồi chỉ là hiểu lầm thôi, Quỷ đường chủ đã đoán ra bản tôn nguy trang, vậy tóm lại người muốn nói cái gì.”

“Ta đã nói rồi, ta muốn biết ai phái người tới, nếu như ta đánh giá không sai địa vị của người trong bang phái ít nhất cũng thuộc hàng trưởng lão, Quỷ La Sát ta có tài đức gì mà khiến một vị như vậy để ý đây.” Tuy rằng mới đến, nhưng danh hiệu Quỷ Trung đường đã được truyền bá khắp nơi, cây lớn hứng gió, nàng tất nhiên biết cao như vậy nhất định sẽ có người ghen ăn tức ở, đương nhiên cho rằng Phong Thần là do người nào đó phái tới đi đầu tra nội tình của nàng.

“Không ai phái ta đến cả, ta chỉ là trong lúc đi dạo qua Quỷ Trung đường các người thì lại xem, nghe giảng hồ đồ ồn ào y thuật của Quỷ La Sát rất giỏi, ta nghĩ muốn thăm dò thực hư, chỉ vậy thôi.” Phong Thần không khỏi có chút cười nhạo, bà có nên hiểu rằng Quỷ La Sát tự cho là đúng không, hơn nữa nàng ta nhạy cảm quá mức, vậy mà vẫn lải nhải dò

hỏi người nào sai khiến mình, bà chính là thánh thần của Ngự Phong đường đấy.

Lam Lăng Nguyệt thấy người trước mắt nói chuyện, khí vận bình ổn, không có khuynh hướng hỗn loạn nào, hơn nữa trên mặt càng không có một chút dao động, không giống như đang nói dối, không khỏi có chút nghi ngờ, chẳng lẽ đúng là mình đa tâm?

“Cần nói đã nói hết, không chỉ thời gian của Quỷ La Sát người mới quý, thời gian của bản tôn cũng không thể bỏ lỡ, lời đã nói hết, hoặc cho đi, hoặc chúng ta cứ tỷ thí một trận lớn xem sao, cho dù ta không thể đảm bảo có thể thắng người hoàn toàn, nhưng kết cục của hai tên hộ pháp có thể dễ dàng trong nháy mắt.” Phong Thần chau mày, phát ra khí thế cường ngạnh, áp bức Lam Lăng Nguyệt.

“Đừng mở miệng nói lời ngông cuồng, kết quả vẫn chưa định đâu.” Đông Thanh và Hạ Ca vừa nghe người trước mặt mạnh miệng ra sao, không khỏi có chút không phục phản bác, hơn nữa còn làm động tác rút kiếm.

“Hạ Ca, Đông Thanh hai người các người lui ra, mở cửa cho bà ta đi.” Lam Lăng Nguyệt cũng không chần chừ thêm, nàng sẽ không mạo hiểm dùng người bên mình làm tiền đặt cược, âm thầm nhớ kỹ hình dáng phụ nhân trước mắt, cùng với đặc điểm nốt ruồi sau tai, rồi để cho bà ta rời khỏi.

“Vẫn là oắt con người thức thời, ta tin chúng ta sẽ còn gặp lại nhau, chỉ là lần sau gặp lại ta sẽ không dễ dàng để người thoát đâu, ít nhất cũng phải phế hai cánh tay của người.” Phong Thần mập mờ nhìn cánh tay của Lam Lăng Nguyệt, khóe miệng câu lên một nụ cười quỷ quyệt, sau khi ra khỏi phòng chân, tung mình nhảy lên nóc nhà Quỷ Trung đường, dọc theo mái ngói biến mất.

“Chủ tử, mục nữ nhân kia thật quỷ quái, lúc bà ta nói chuyện ta cảm thấy rét lạnh, hẳn là luyện tà môn công pháp gì rồi.” Chờ Phong Thần biến mất, Hoa Ngạo Tuyết phân phó chữa bệnh bên ngoài về mặt suy tư tới bên cạnh Lam Lăng Nguyệt.

“Đúng là tà môn, sau này Quỷ Trung đường phải tăng cường phòng bị, đừng để cho mấy người tà đạo lẻn vào.” Trong đầu Lam Lăng Nguyệt không ngừng ẩn hiện nốt ruồi đen bên tai phu nhân kia, giống như nàng đã từng thấy qua, chỉ là nàng không tài nào nhớ nổi lúc nào.

Ngày hôm đó Lam Lăng Nguyệt hầu như ở trong Quỷ Trung đường cùng Thương Yêu Nhi nghiên cứu ra một vài cách dùng thảo dược mới, phối ra được một vài thảo dược mới, một ngày này có thể nói là tạo ra được chiến tích mới, coi như không lãng phí thời gian.

Phía bên hoàng cung, từ lúc hạ triều đến giờ Ngọ, chân mày của hoàng thượng Âu Dương Diệp chưa từng giãn ra lần nào, trong đầu không ngừng vang vọng Vũ Kiệt thất bại biền mất, tám vạn tướng sĩ không chống lại nổi một nghìn đạo tặc Hắc Phong trại, đây quả thực hoang đường đến cực điểm, nghiên bút bị hất vung vãi trên mặt đất trong Ngự Thư Phòng, ông một mình lẳng lặng ngồi trên long y, suy nghĩ các việc phát sinh mấy ngày vừa qua, từ lúc Âu Dương Mặc Thần vào tù, biên quan sóng yên gió lặng bắt đầu náo loạn, chẳng lẽ là số mệnh, chẳng lẽ không phải Âu Dương Mặc Thần thì không thể.

Ngay lúc Âu Dương Diệp tức giận không có chỗ xả, biên quan lại truyền tới một công văn đầm máu, Đào công công nơm nớp lo sợ bùng trong tay, đưa cho hoàng thượng xong vẫn không dám ngẩng đầu lên.

Âu Dương Diệp cau mày mở công văn dính máu kia, không khỏi nổi gân xanh, chỉ vài dòng chữ nhưng ngực ông nặng nề kinh khủng, kìm nén nhìn đến hàng chữ cuối cùng, rốt cuộc không nhịn được phun máu lên trên công văn, tay buông lỏng, công văn thuận thế rơi xuống mặt đất, mấy con chữ trên công văn “đầu Vũ Kiệt bị treo trên phủ nha môn, đạo tặc hỏa thiêu phủ nha” càng thêm chói mắt.

“Hoàng thượng, ngài sao vậy, mau truyền thái y, mau truyền thái y.” Đào công công thấy hoàng thượng thổ huyết, cuống cuồng đỡ hoàng thượng, vừa dùng cái giọng the thé gào lên sai truyền thái y.

Hồ thái y được hai thị vệ khiêng, chạy như bay tới Càn Thanh cung, lúc này Đào công công đã đặt hoàng thượng lên long sàng, Hồ Thái y đặt hòm

thuốc xuống, bắt mạch cho hoàng thượng rồi dùng ngân châm, trước tiên bứt ra máu tụ ẩn trong lồng ngực, sau đó lấy ra một viên đan dược màu đen cho hoàng thượng uống, xuống một chén nước ấm rồi ra hiệu nằm thẳng để khí huyết lưu thông.

“Hoàng thượng, thần cả gan hỏi một câu, đây không phải lần đầu tiên ngài thổ huyết phải không.” Hồ thái y nửa quỳ trước long sàng của Âu Dương Diệp, thận trọng hỏi, dù sao đây là việc riêng của hoàng thất, ông chắc chắn phải cẩn thận một chút.

“Quả thực đây là lần thứ hai, thái y có lời gì đừng ngại nói thẳng, trẫm thứ tội cho người.” Âu Dương Diệp không hề lảng tránh câu hỏi của Hồ thái y, thẳng thắn trả lời.

“Khí huyết của Hoàng thượng suy yếu đã là sự thật không thể chối cãi, hơn nữa gần đây cảm giác thấp thỏm không yên khá lớn, ức chế kết thành mới gặp phải hiện tượng thổ huyết, loại tình trạng này sẽ ảnh hưởng rất lớn tới cơ thể của ngài, sau này ngài nhất định phải đi đầu tiết cảm xúc đừng thời tránh cay chua trong đồ ăn, ăn nhiều đồ ăn mang tính ôn hòa.” Hồ thái y tránh nặng tìm nhẹ liệt kê ra tình hình thân thể hiện tại của Âu Dương Diệp.

“Trẫm biết rồi, người lui ra đi.” Hoàng thượng thở dài, vừa thổ huyết xong, dường như thoát cái trở nên tồi tệ hơn nhiều, cảm thấy uể oải.

Hồ thái y lúc được Đào công công dẫn đường có đưa cho Đào công công một bình sứ trắng, bên trong là viên dược hoàn bổ khí huyết, dặn dò xong lượng thuốc rồi đeo hòm thuốc rời khỏi.

Sau khi đưa Hồ thái y rời đi, Đào công công vội vàng tiến vào hầu hạ Âu Dương Diệp, chờ sức khỏe của Âu Dương Diệp bình phục lại đôi chút, trong đầu ông vẫn xoay quanh cái công văn dính máu kia, lật qua lật lại cũng không ngủ được thẳng tới chạng vạng, ông ra hiệu cho Đào công công đỡ ông dậy thay y phục.

“Hoàng thượng, bây giờ đã sắp tối, Hồ thái y dặn ngài nghỉ ngơi nhiều.” Đào công công vừa giúp Âu Dương Diệp mặc quần áo vừa không

quên nhẹ giọng nhắc nhở.

“Sự tình biên quan còn chưa giải quyết sao ta có thể ngủ được, qua bài học này, xem ra trăm không thể không nhận mình đã già, vì căn cơ quốc mạch của Kim Hoa quốc, để lê dân bách tính không một câu oán thán trong lúc ta trị vì, theo ta tới Tông Nhân phủ.” Khi Âu Dương Diệp nói ra những lời này đã không còn sự kiêu ngạo vốn có của một hoàng thượng, mà là một bộ dạng một con gà chọi thất bại ử dột.

Đào công công muốn nói lại thôi, chuyện hoàng thất vốn là thứ một tên hoạn quan như gã không có quyền lên tiếng, chỉ là căn cứ vào hiểu biết của gã với tam vương gia Âu Dương Mặc Thần, chuyện này hoàng thượng tới Tông Nhân phủ sẽ không trôi chảy đâu, chung quy trận độ sức này hoàng thượng đã thua rồi.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Âu Dương Mặc Thần Ra Khỏi Phòng Giam

Âu Dương Diệp nhấp một ngụm nước ấm, được Đào công công đỡ ngồi lên xe ngựa xuất hành, chỉ là lần này không dẫn theo nhiều đại nội thị vệ như lần trước mà chỉ có hai người để phòng thân, đích đến của chuyến đi này là Tông Nhân phủ, trên đường tới Tông Nhân phủ, trong lòng Hoàng thượng Âu Dương Diệp ngổn ngang trăm mối tơ vò, ông biết mình không còn lựa chọn nào khác, chỉ là trong chốc lát thật không biết nên đối mặt với Âu Dương Mặc Thần như thế nào, là chính mình nói muốn giam hãm cả đời, cũng chính mình nói, mãi mãi không cần xin hãn, hiện giờ hết thấy đầu đổ sông đổ bể, ông cực kỳ rối rắm.

“Hoàng thượng, ngài ăn chút cao điểm đi, thân thể người bây giờ không được tốt lắm, thái y cũng dặn không thể để người mệt nhọc quá độ, ngài ăn miếng cao điểm để tiêu để lấy lại sức lực trước đi.” Đào công công nhẹ giọng cất ngang suy tư của Âu Dương Diệp, cầm miếng cao điểm vẫn còn bốc hơi cung kính dâng tới.

Nghĩ tới một lát nữa sẽ gặp Âu Dương Mặc Thần không tránh khỏi sẽ phải độ sức một phen, nhất định sẽ tiêu hao nhiều sức, mặc dù hiện giờ Âu Dương Diệp không muốn ăn cho lắm, nhưng ông cũng không cự tuyệt mà nuốt mạnh xuống, Đào công công dâng trà nóng làm ấm người.

Dù sao cũng là ngựa mã cung đình, tốc độ chạy so với sai nha bình thường gấp hai, khoảng chừng qua nửa canh giờ, xe ngựa liền ổn định ở ngoài cửa lao Tông Nhân phủ.

“Ty chúc thỉnh an Hoàng thượng.” Lao đầu Tông Nhân phủ sau khi nhìn rõ người đến là Hoàng thượng thì cuống cuống giấu bánh bao đang gặm trong tay, quỳ xuống thỉnh an, mà các binh lính giữ cửa cũng nhao nhao quỳ xuống.

Mà bây giờ Âu Dương Mặc Thần đang nhâm nhi rượu trong phòng giam, trong khoảng thời gian ở đây, uống rượu đã thành thú tiêu khiển duy nhất của hắn, một chén lại một chén một mình uống, quên hết mọi ưu sầu theo sau hắn.

Chợt nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp ngoài phòng giam truyền đến, Âu Dương Mặc Thần nhú mày, nhưng rất nhanh liền giãn ra, tập trung uống rượu, cái gì phải đến ắt sẽ đến.

Tiếng bước chân dần dập lại gần, được quản ngục dẫn, Hoàng thượng và Đào công công nhanh chóng tới phòng giam Âu Dương Mặc Thần, chỉ là cách bày biện ở chỗ này giống ý đức thời điểm mình tới lần trước, nhưng hôm nay ông không có khởi binh vấn tội như trước, mà vẻ mặt hiền hòa, thấy Âu Dương Mặc Thần không ngẩng đầu nhìn mình, mà chỉ chăm chú uống rượu, ông cố gắng kiềm chế, mở miệng trước.

“Mấy ngày nay ngươi vẫn sống tốt chứ.” Trong khoảng thời gian ngắn Âu Dương Diệp không biết phải nói gì, bên trong phòng giam cách một song sắt rõ ràng là nhi tử máu mủ tình thâm, vậy mà hai người lại phải dùng tới cách hỏi thăm hỏi hột hơn cả người dưng.

Âu Dương Mặc Thần làm như không nghe thấy, lại một ngậm mạnh, hắn đã biết người này sẽ đến từ lâu, chẳng qua không ngờ ông ta lại hỏi mình sống tốt không, thật là một chuyện hoang đường đến nực cười.

“Ta biết mấy ngày hôm trước, thái độ của ta với ngươi quả thật là không đúng, nhưng ngươi thân là nhi tử, ít nhất phải hiểu được cái gì là hiếu đạo, ta là chủ của một quốc gia, cũng không thể mặc ngươi càn quấy quá mức, các đại thần trên triều đều nhìn vào ta chăm chăm, ngày hôm đó ta bất đắc dĩ mới nói ra những lời tàn độc với ngươi.” Âu Dương Diệp nhẫn nại mở miệng lần nữa, đây cũng đã là giới hạn của một vị chủ của một quốc gia rồi.

Âu Dương Mặc Thần nghe xong những lời Âu Dương Diệp nói, quay đầu lạnh lùng nhìn ông ta một cái, khóe miệng nhếch lên một nụ cười chế nhạo, nhưng cuối cùng cũng không mở miệng.

“Người cười cái gì?” Một cái cười châm chọc kia của Âu Dương Diệp như một thanh kiếm sắc nhọn đâm thẳng vào tâm của Âu Dương Diệp.

“Ta cười người ngu ngốc, ta cười người hai mặt, ta cười người bằng mặt không bằng lòng, mục đích của người tới ngày hôm nay không phải là vì sự tình của Hắc Phong trại, biên quan rối loạn, quan Vũ Kiệt của người bị treo, cho nên người mới nhớ tới còn có thể lợi dụng đứa nhi tử đang bị người bắt giam cả đời phải không?” Âu Dương Mặc Thần thấy Âu Dương Diệp nói đến đây, cũng không im lặng nữa, từng câu sắc bén đáp trả.

“Vì sao người bị bắt giam tự người hiểu rõ, ngang nhiên đánh trầm trước mặt bao người, loại loạn thần tặc tử này đáng lẽ phải sớm vắn trầm rã đi chứ, trầm chỉ bắt giam người là đã niệm tình phụ tử, người trù tính tất cả những thứ này không phải là muốn trầm tới gặp người ư, trầm tới rồi đây, mặc kệ người châm chọc trầm thế nào, nhưng hôm nay trầm đặt xuống tự trọng vì lê dân bách tính biên quan, trầm không xấu hổ.” Âu Dương Diệp nhớ tới chuyện Âu Dương Mặc Thần đánh mình, má phải chợt cảm thấy có chút đau nhức.

“Đúng thế, ta nên hiểu rõ, phụ hoàng của ta sai người hạ Tiêu Dao tán ta ở cung yến để ta phát độc sớm, thiếu chút nữa đã mất mạng, càng nên hiểu rõ để dụ ta tiến cung gặp ông, còn dùng tung tích của mẫu phi ta rồi bịa đặt mưu đồ soán ngôi, khiến ta hiểu rõ nhất chính là người ngang nhiên nhục nhã mẫu phi trước mặt ta, hành động khiến người giận sôi gan như của người là thứ một phụ thân có thể làm ư? Đừng giả vờ giả vịt nữa, nếu người tới gặp ta, thì phải biết yêu cầu của ta là gì, người phải nghe theo.” Âu Dương Mặc Thần thấy Âu Dương Diệp bày ra bộ dạng nhún nhường thì giận không nơi phát tiết, rõ ràng lỗi là do ông ta, nhưng lần nào cũng sẽ bịa đặt ra những lời nói dối lừa mình gạt người, đúng là một sự châm chọc lớn.

Gương mặt Âu Dương Diệp sau khi bị Âu Dương Mặc Thần nói thâm trầm vô cùng, nhưng ông lại không thể bộc phát, đàm phán ngày hôm nay tuyệt đối không thể bị vỡ nát, nếu không sự nghi ngờ ở bên ngoài với mình sẽ càng lúc càng lớn.

“Chuyện này dừng tại đây, hiện giờ trăm hạ chỉ tam vương gia Âu Dương Mặc Thần vô tội được thả, khôi phục chức vụ như ban đầu, bổ nhiệm Đại nguyên soái diệt tặc.” Âu Dương Diệp thấy Âu Dương Mặc Thần nói như vậy, liền thuận thế tuyên bố bổ nhiệm Âu Dương Mặc Thần.

“Tam vương gia, Hoàng thượng đã hạ chỉ, ngài mau mau ra khỏi phòng giam tạ ân đi.” Sau khi Âu Dương Diệp tuyên bố xong ý chỉ, Âu Dương Mặc Thần không nhúc nhích, Âu Dương Diệp đưa mắt nhìn Đào công công, Đào công công lặp lại lời của Hoàng thượng một lần nữa.

“Vì sao ta phải tạ ơn, bổ nhiệm là ông ta tự chủ trương, ta không đồng ý thì không nghe theo.” Con người Âu Dương Mặc Thần băng lãnh, Âu Dương Diệp tưởng vài lời qua loa tặc trách thì hắn có thể đồng ý, bản thân đã mưu tính nhiều ngày như thế rồi, ngày ngày chịu đựng bị giam cầm bên trong song sắt ở đây chỉ vì một mục đích đó là muốn Âu Dương Diệp quỳ xuống cầu xin mình tha thứ, không đạt được mục đích này hắn sẽ không bỏ qua.

“Người đang làm trái thánh chỉ đấy, người có biết làm trái thánh chỉ sẽ bị tội gì không.” Âu Dương Diệp giận dữ, lúc nói có chút run rẩy.

“Ta đã nói muốn chém muốn giết cứ tự nhiên từ trước, nếu muốn ta rời khỏi nơi này thay người đi đánh Hắc Phong trại, thế thì phải thực hiện từng điều kiện của ta.” Âu Dương Mặc Thần không tỏ ra nao núng trước long uy của Âu Dương Diệp, ngược lại nói ra chuyện mất đầu nhẹ như một trò chơi đờn hàng.

“Hứa gì, người muốn trăm làm cái gì.” Âu Dương Diệp có chút nghi ngờ, ông không nhớ Âu Dương Mặc Thần từng nói gì trước đó.

“Muốn ta ra khỏi Tông Nhân phủ, trừ phi người quỳ xuống cầu xin ta, bằng không ta thà bị giam một đời.” Giọng nói của Âu Dương Mặc Thần lạnh lẽo không có chút ấm áp nào.

Âu Dương Diệp sau khi nghe được điều kiện của Âu Dương Mặc Thần, nổi giận, hôm nay ông đã là vút thể diện để tới cầu hòa rồi, hành động của Âu Dương Mặc Thần đã khiêu chiến cực hạn của ông.

“Tam vương gia, lời này của người tuyệt tình quá, Hoàng thượng dù sao cũng là sinh phụ của ngài, loại chuyện nhi tử bắt sinh phụ của mình quỳ xuống này truyền đi là trái với thiên lý, lên án hành vi đạo đức, tốt xấu gì ngài cũng cho Hoàng thượng chút sĩ diện chứ, hiện giờ thân thể của Hoàng thượng rất yếu, Hồ thái y nói không thể tiếp nhận bất cứ loại kích thích nào, lão nô khẩn cầu ngài lui một bước cố gắng suy nghĩ một chút, đừng xúc động rồi làm ra chuyện hối hận cả đời.” Đào công công khom người tiến lên tận tình khuyên bảo, muốn khuyên Âu Dương Mặc Thần, dù sao đi đâu kiện này không thể nào thực hiện được, hiểu rõ thời thế trước mắt mới là người tài giỏi, mới là thượng sách.

Âu Dương Mặc Thần trầm mặc không đáp, không khí nhà tù ngưng đọng giống như bị đóng băng, Âu Dương Diệp cũng nản lòng, theo tình hình hiện tại nếu như mình không đáp ứng Âu Dương Mặc Thần cũng sẽ không đồng ý đề nghị của mình, thở dài chuẩn bị rời đi, đã đàm phán không có kết quả, vậy cũng chỉ có thể lựa chọn lưỡng bại câu thương, là Âu Dương Mặc Thần lựa chọn giam cả đời.

Lúc Âu Dương Diệp nhắc chân chuẩn bị rời đi, Âu Dương Mặc Thần vẫn luôn trầm mặc suy nghĩ liền mở miệng lần nữa: “Ta có thể bỏ cũ thay mới đi đâu kiện người quỳ xuống cầu xin của ta, nhưng ngay ngày mai người phải lâm triều hạ thánh chỉ công khai sự việc ngày hôm đó ở Càn Thanh cung, nhận sai về mình ở trước mặt mọi người, đây là bước lui cuối cùng của ta, nếu như người vẫn không đồng ý, vậy chúng ta không cần thiết phải đàm phán nữa.”

Làm như thế mặc dù sẽ khiến hắn bị tổn hại danh tiếng, nhưng cũng tốt hơn bởi vì biên quan biến loạn mà bị trở thành hôn quân của người đời, chỉ cần không phải quỳ xuống nhận lỗi, Âu Dương Diệp có thể chịu đựng.

“Được, trăm đáp ứng người, bây giờ người có thể rời khỏi cùng trăm.” Âu Dương Diệp im lặng vài giây, cuối cùng buông ra một câu.

Âu Dương Mặc Thần nghe được Âu Dương Diệp đồng ý, liền lấy ra chìa khóa phòng giam ở bên hông, vô cùng thành thạo trước con mắt kinh ngạc của Âu Dương Diệp bước ra ngoài cửa phòng giam.

“Còn có một điều kiện, chìa khóa phòng giam là ta ép tên Dạ Phong đưa, người không cần phải tới đây xử trí Dạ Phong.” Sau khi ra khỏi phòng giam, Âu Dương Mặc Thần tựa như nghĩ tới điều gì liền quay trở vào cần lấy hộp đựng thức ăn đặt trong góc, nhớ tới tên Dạ Phong luôn ở nơi này bị mình lừa gạt nên trước khi rời đi tranh thủ làm chuyện tốt cho gã.

“Hóa ra các người là huynh đệ đồng lòng, lần này trẫm sẽ không trách tội hắc, nhưng nếu lần sau để ta bắt được, ta sẽ tính cả nợ cũ với hắc.” Âu Dương Diệp cũng không dám trắng trợn xử trí Dạ Phong, dù sao gã ta cũng là đứa con trai duy nhất của lão Vương, lần này coi như thuận thế cho lão Vương chút thể diện.

Khi đoàn người từ trong nhà lao đi ra, Âu Dương Mặc Thần hít thở không khí trong lành, trong lòng cũng không còn ghen tức nữa, nhưng hắc và Âu Dương Diệp vẫn duy trì một khoảng cách, nhìn lướt qua không giống như là phụ tử, ngược lại giống như hai oan gia đang ghét bỏ lẫn nhau.

“Người ngẩng cùng xe về với trẫm đi.” Âu Dương Diệp phá vỡ im lặng giữa hai người.

“Xe ngựa Hoàng thượng, ta trèo không nổi, tự thuê xe cáo từ.” Âu Dương Mặc Thần cự tuyệt thẳng thừng, rồi vẫy vẫy tay với một xe ngựa đang phi nhanh trên đường, trực tiếp lên xe rời đi.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Gặp Gỡ

Nhìn về phía xe ngựa của Âu Dương Mặc Thần rời đi, Hoàng thượng Âu Dương Diệp đứng tại chỗ thật lâu không mở miệng, thẳng đến khi gió lạnh nổi lên, Đào công công khoác chiếc áo choàng lên người ông, áo choàng ấm áp kéo ông trở về từ trong nghĩ suy.

“Chúng ta đi thôi, khí trời tựa hồ sắp đổ trận tuyết rồi.” Âu Dương Diệp thấp giọng nói trong khi Đào công công đang dìu đỡ lên xe ngựa.

Bởi vì không muốn tiếp xúc nhiều hơn với Âu Dương Diệp cho nên Âu Dương Mặc Thần mới bắt tạm một chiếc xe ngựa, nhưng đến khi vào trong xe ngựa thì có chút hối hận, xe ngựa không hẳn sạch sẽ, bên trong còn có một nữ tử tóc tai xơ xác, khiến cho Âu Dương Mặc Thần cau mày.

“Khách quan, bây giờ ngài muốn đi đâu, ngài từ lúc lên xe tới giờ không nói một câu, ngài không nói sao ta biết nên đi đường nào.” Tuy rằng tay phu xe chạy đường đối với thiếu niên vừa lên xe có chút kinh hoảng, nhưng vì kẻ sinh nhai, vẫn kiên trì bắt chuyện cùng hắn.

“Cho ta xuống ở Phù Dung lâu là được.” Giọng nói của Âu Dương Mặc Thần lạnh như băng truyền đến từ trong xe ngựa.

“Được.” Tay phu xe đồng dạng đáp lời sau đó tăng tốc.

Âu Dương Mặc Thần khở sở trong xe, xe ngựa trống không, hắn cố gắng rúc vào một góc hơi hơi sạch, bàn tay siết chặt hộp đựng thức ăn đặt trên xe. Thật không ngờ đường đường là một Vương gia như hắn lại có lúc chật vật như này.

Mặc dù Âu Dương Mặc Thần ngẩng lên xe ngựa đi trước Âu Dương Diệp, nhưng dù sao xe ngựa của Âu Dương Diệp cũng là của hoàng gia, tốc

độ lớn hơn so với xe ngựa bình dân, chẳng bao lâu xe ngựa của Âu Dương Diệp đã song song, nhìn xe ngựa của Âu Dương Diệp ở bên ngoài, đôi mắt của Âu Dương Diệp lạnh lẽo, lập tức nói với người tay phu xe: “Chúng ta rẽ vào ngõ nhỏ mà đi.”

“Hả? Đi vào ngõ nhỏ sẽ rất xa đó khách quan, đường lớn này là đường nhanh nhất rồi.” Tay phu xe có chút kinh ngạc, đang êm đẹp tự dừng muốn đi đường vòng.

“Ta bảo người rẽ thì người cứ rẽ, sẽ trả không ít bạc cho người đâu.” Âu Dương Mặc Thần bình sinh rất ghét phải giải thích, tỏ ra vô cùng khó chịu.

Tay phu xe bất đắc dĩ, chỉ có thể gấp gáp đổi hướng, rẽ phải tại ngã ba phía trước cách không xa. Tách khỏi hướng đi với xe ngựa của Âu Dương Diệp, giống như tình cảm phụ tử vậy, lệch khỏi quỹ đạo, khiến hai đường thẳng song song càng lúc càng cách xa.

Lúc xe ngựa đi qua ngã ba rẽ vòng qua con đường sầm uất, Âu Dương Mặc Thần xốc màn xe lên, hít thở bầu không khí bên ngoài, lúc xe ngựa chạy qua phủ trạch có chữ Lam phủ, Âu Dương Mặc Thần ra hiệu cho phu xe dừng xe chờ, còn hắn thì sửa sang lại quần áo, cần lấy hộp đựng thức ăn trong tay xuống khỏi xe ngựa.

Lúc tới bên ngoài cửa Lam phủ bị hai gia đình thủ vệ cản lại: “Vị công tử này nhìn lạ mặt, không biết ngài đến Lam phủ tìm ai?”

“Người đi thông bẩm đại tiểu thư Lam phủ Lam Lăng Nguyệt, công tử tìm nàng ấy có chuyện quan trọng.” Âu Dương Mặc Thần cứng rắn đổi chữ vương thành chữ công tử, có lẽ hắn sinh ra đã mang khí tức vương giả, nên vừa mở miệng đã khiến gia đình thủ vệ sợ hãi.

Vừa nghe thấy là đến tìm đại tiểu thư, thủ vệ tự nhiên không dám thờ ơ, chuyện hồi tiểu thư mới hồi phủ kia, thủ vệ bọn họ lúc gặp người lạ mặt không dám lên mặt nữa, một tên gia đình đưa mắt với tên còn lại, rồi khách sáo nói: “Công tử ngài chờ một lát ở đây, ta nhanh chóng đi bẩm báo.”

Gia đình thủ vệ Trương Vũ chạy về phía Nguyệt Thanh uyển, lúc này Lam Lăng Nguyệt đang ở trong hậu hoa viên nghiên cứu hoa mai mới nở gần đây, hoa mai tươi mát thanh nhã làm cho ngày đông rét lạnh thêm vài phần đỡ rực, nàng suy nghĩ hoa mai này chịu được cái lạnh như thế, vậy có thể dùng thân rễ làm một vị thuốc để chế ra một loại thuốc mới.

“Trương Vũ, người chạy nhanh như vậy làm gì, hôm nay không phải người làm thủ vệ à, sao lại tới Nguyệt Thanh uyển.” Nguyệt Trúc thấy Trương Vũ tới Nguyệt Thanh uyển thì nghi ngờ hỏi.

“Ta tới gặp đại tiểu thư, ngoài phủ có vị công tử tới tìm tiểu thư, ta tới thông bẩm.” Trương Vũ thở phà phò, trả lời.

“Tìm tiểu thư? Công tử? Thế thì người đi theo ta.” Mặc dù Nguyệt Trúc nghe không hiểu, nhưng vẫn không hỏi kỹ, chuyện của tiểu thư, nàng không nên hỏi han cặn kẽ quá mức, nghĩ tới đây liền dẫn Trương Vũ tới hậu hoa viên.

“Tiểu thư, Trương Vũ cầu kiến.” Lúc tới ngoài cửa hậu hoa viên, Nguyệt Trúc ý bảo Trương Vũ đứng ngoài chờ còn nàng đi vào thông bẩm.

“Trương Vũ là ai? Hắn tìm ta có chuyện gì.” Lam Lăng Nguyệt cố gắng phủi bụi bẩn dính lên tay từ thân rễ hoa mai đứng lên, đôi mắt xẹt qua tia nghi vấn.

“Gia nô giữ cửa, nói là có vị công tử tìm ngài.” Nguyệt Trúc thuật lại lời của Trương Vũ vừa nói cho chủ tử.

Nghe tới hai chữ công tử, Lam Lăng Nguyệt nhú mày, nàng không nhớ mình có quen công tử nào, dù sao thời gian ở Kim Hoa quốc không lâu, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, liền từ trong bụi hoa đi ra, mà lúc này Trương Vũ đang ngó trái ngó phải bên ngoài hậu hoa viên, lúc nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt đi ra, trên mặt thoáng qua một tia khẩn trương.

“Công tử tìm ta ở bên ngoài tướng mạo như thế nào?” Lam Lăng Nguyệt quét mắt qua Trương Vũ sau đó lạnh giọng chất vấn.

“Cao cao, lạnh lùng.” Trương Vũ không nhìn kỹ Âu Dương Mặc Thần, đại tiểu thư bảo gã miêu tả, trong khoảng thời gian ngắn như thế sao nghĩ ra được từ để hình dung cơ chứ, trì trệ một hồi mới phun ra sáu chữ.

“Hỏi người cũng bằng thừa, đi trước dẫn đường.” Lam Lăng Nguyệt khước miệng co quắp, miêu tả kiểu này đến ông trời cũng giơ tay đầu hàng.

Nguyệt Trúc thấy tiểu thư muốn dùng bộ dạng hiện giờ để đi gặp khách, vội vã gọi lại, dù sao bây giờ y phục của tiểu thư dính đầy bùn đất, trên tay cũng dính bùn, như vậy có chút không phù hợp.

“Tiểu thư, hay là ngài đi đổi y phục sạch sẽ trước đi.” Nguyệt Trúc tốt bụng nhắc nhở Lam Lăng Nguyệt một phen.

“Không sao, thế này vẫn tốt mà.” Lam Lăng Nguyệt từ chối lời đề nghị của Nguyệt Trúc, y phục của nàng vẫn sạch, chỉ trên tay là dính bùn thôi, cũng đâu phải là đi ra mắt, không cần để ý như thế, nói xong liền theo Trương Vũ đi về phía cửa lớn của Lam phủ.

Lúc tới cửa chính, Lam Lăng Nguyệt liền nhìn thấy một nam tử mặc cẩm bào màu đen quay lưng đứng cạnh con sư tử đá của Lam Phủ, trong tay cầm một hộp đựng thức ăn, phản ứng đầu tiên của Lam Lăng Nguyệt khi nhìn thấy bóng lưng chính là Âu Dương Mặc Thần.

“Mấy ngày không gặp liền không biết cách gọi người à.” Âu Dương Mặc Thần cảm thấy phía sau có ánh nhìn cực nóng, xoay người lại, lúc nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt đầu tóc lộn xộn, đang ngẩn nhìn, chân mày không khỏi cau lại.

“Ta cũng không phải cần tinh con chó, đương nhiên sẽ không gọi người rồi, cơn gió nào thổi Thần vương gia tới đây thế, có phải ở trong Tông Nhân Phủ chán quá nên ra ngoài dạo chơi không.” Lam Lăng Nguyệt không ngừng tự nhủ bình phục lại tâm tình, chỉ là không biết tại sao vừa thấy Âu Dương Mặc Thần sẽ nhớ tới chuyện xảy ra năm năm trước, tim mất kiểm soát đập nhanh hơn, thật là cái loại cảm giác chết bầm.

Âu Dương Mặc Thần cũng không nhiều lời, mà chỉ ngoắc ngoắc ngón trỏ, ý bảo Lam Lăng Nguyệt lại gần, dù sao nói chuyện với khoảng cách xa như vậy khiến hắn vô cùng không thoải mái, hơn nữa còn có hai tên nô tài giữ cửa Lam phủ vẫn đang ở đây, đi đâu này khiến hắn có chút dè dặt.

Mặc dù Lam Lăng Nguyệt không nguyện ý bị Âu Dương Mặc Thần gọi cái đến ngay, ngón trỏ ngoắc ngoắc thì mình liền nghe theo, nhưng nàng càng không muốn đưa ngay trước cửa Lam phủ, truy đến tới tai hai mẹ con Kiều di nương không chắc lại ỉ ra mưu đồ gì nữa đây, kết quả là, cực kì không tình nguyện vén y phục lên, tới chỗ Âu Dương Mặc Thần ở bên cạnh con sư tử đá.

“Ta vừa được phóng thích, chỉ là tình cờ ngang qua nên tới đây để trả hộp đựng thức ăn cho người.” Âu Dương Mặc Thần sau khi Lam Lăng Nguyệt tới gần, sắc mặt có chút mất tự nhiên, quay mặt đi chỗ khác đưa chiếc hộp đựng thức ăn cho Lam Lăng Nguyệt.

“Coi như người còn có lương tâm, đã được thả ra rồi vậy sau này cố gắng làm người, à nhầm, phải là cố gắng làm vương.” Lam Lăng Nguyệt không để ý tới đôi tay còn dính bùn, nhận lấy hộp thức ăn mà Âu Dương Mặc Thần đưa tới, chỉ là khi bàn tay dính bùn của nàng sắp chạm vào hộp đựng thức ăn, chỉ nghe tiếng lạch cạch, hộp đựng thức ăn rơi đổ trên mặt đất.

“Âu Dương Mặc Thần người có ý gì hả, không muốn đưa thì đừng đưa, lúc bản tiểu thư chìa tay nhận thì rơi xuống đất, người cố ý đúng không.” Tay Lam Lăng Nguyệt trống không, u oán quát mắng Âu Dương Mặc Thần.

“Lam Lăng Nguyệt có ai bảo người rằng ra cửa phải rửa tay chưa hả, trên tay người toàn là bùn đất, còn dám nhận đồ, người có biết tí gì về vệ sinh không hả, người có biết cái gì gọi là lễ nghĩa liêm sỉ không hả.” Âu Dương Mặc Thần vốn ưa sạch sẽ, lúc nhìn thấy bàn tay đầy bùn của Lam Lăng Nguyệt, phản ứng như vậy cũng là bình thường.

Âu Dương Mặc Thần chưa dứt lời, nhưng lại khiến cho Lam Lăng Nguyệt bốc lên lửa giận, dám nói nàng không có ý thức giữ vệ sinh, đáng

ghét hơn chính là chuyện bé xé to nhức nhối nàng, nói nàng, không có lễ nghĩa liêm sỉ, nàng sẽ cho hắn mở mắt xem thế nào là lễ nghĩa liêm sỉ, nghĩ tới đây, Lam Lăng Nguyệt nhào tới, chìa hai tay về phía người Âu Dương Mặc Thần, miệng kêu gào, ta sờ ta sờ, để người giận ta, để người có cớ, ta tức chết người.

Lúc Âu Dương Mặc Thần thấy Lam Lăng Nguyệt u oán nhìn mình, phát hiện ra điều gì đó, không khỏi bước lùi về sau một bước, nhưng vẫn bị chậm, đến khi hắn kịp thời phản ứng, trên cằm bào màu đen đã in dấu bùn hình hai bàn tay, hai dấu tay này khiến tâm trạng của Âu Dương Mặc Thần hạ thấp đến độ đóng băng, nữ nhân này thật vô pháp vô thiên, thế nhưng hiện giờ hắn lại không để ý đến nhiều như vậy, nhớ tới dấu tay trên y phục, hắn cảm thấy như có rất nhiều con sâu bọ lồm ngồm cả người, cực kỳ ngứa ngáy, sắc mặt trở nên trắng bệch.

“Cái này gọi là có qua có lại, đáp lễ cái lễ nghĩa liêm sỉ của người.” Làm xong hết mọi thứ, nhìn sắc mặt Âu Dương Mặc Thần xám ngoét, Lam Lăng Nguyệt cảm thấy cơn hờn giận chặn ở ngực được phát tiết.

“Lam Lăng Nguyệt, người đúng là ả đàn bà chanh chua, người đúng là khắc tinh của bản vương, bản vương gặp được người đúng là xui xẻo tám kiếp, món nợ người thiếu bản vương lại tăng thêm một, chúng ta cứ chờ xem, sẽ có lúc người phải khóc, hừ.” Lúc Âu Dương Mặc Thần nói ra những lời này, có thể nói là rút ra từng chữ, nhưng hiện giờ không có thời gian để tính sổ với Lam Lăng Nguyệt được, hắn phải cấp tốc trở về tắm rửa thay y phục.

Lúc Âu Dương Mặc Thần ngồi xe ngựa rời đi, Lam Lăng Nguyệt mới giật mình, hình như Âu Dương Mặc Thần nói mình lại nợ hắn thêm một, hắn dừng từ lại, không phải hắn đã phát hiện ra chuyện của năm năm trước chứ.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Chiêu Cáo Thư Nhận Lỗi

Lúc xe ngựa chạy đến cửa Thần Vương phủ, Âu Dương Mặc Thần sắc mặt âm trầm nhảy xuống khỏi xe ngựa, không nói hai lời liền đâm thẳng đến phòng tắm, hoàn toàn bỏ mặc tay phu xe đang kêu la đòi tiền.

“Này vị công tử, ngài vẫn chưa trả tiền mà.” Mặc dù người đánh xe nhìn thấy dòng chữ Thần Vương phủ thì trong lòng có chút e sợ, nhưng chợt nhớ đến số tiền còn thiếu, cơ thể gồng cứng, nếu như hôm nay gã không mở miệng nói, nghĩa là hôm nay làm không công rồi.

Âu Dương Mặc Thần tiến vào vương phủ, Vương quản gia nghe được tin cuống cuống ra đón, gấp chân sau quỳ xuống hành lễ nói: “Vương gia cuối cùng đã trở về” Đương nhiên Vương quản gia tự động bỏ qua hai dấu tay bằng bùn in trên người chủ tử.

“Giao người ba chuyện, thứ nhất lập tức chuẩn bị được dục cho ta, thứ hai trong lúc chờ ta tắm rửa thì người đốt cái cấm bào này đi, ta vĩnh viễn không muốn nhìn thấy nó lần nữa, thứ ba, đưa cho tên phu xe mười lượng bạc rồi bảo hắn biến khỏi đây.” Mặc dù Âu Dương Mặc Thần sắc mặt khó khăn, nhưng vẫn cố nén cảm xúc phân phó cho Vương quản gia.

“Lão nô sẽ chuẩn bị ngay.” Vương quản gia đưa Âu Dương Mặc Thần tới phòng tắm, rồi mới lấy mười lượng bạc ra Thần vương phủ, lúc này người phu xe vẫn đang ngẩn ngơ chằm chằm bên cạnh con sư tử đá ở ngoài vương phủ, lần đầu tiên trong miệng, nhưng nói gì thì nghe không rõ.

“Người chính là phu xe đã đưa chủ tử nhà ta về?” Tuy rằng Vương quản gia chỉ là quản sự của Thần vương phủ, nhưng dù sao cũng là người giao tiếp rộng rãi trong chốn quan trường, cho nên khi nói chuyện, khí thế không kém chút nào.

“Hả? Vị gia kia là gia chủ của người? Ngài ấy là Thần vương điện hạ?” Tay phu xe bấy giờ mới phản ứng lại, lúc nói chuyện không khỏi có chút lắp bắp, chẳng trách lần đầu nhìn thấy vị gia kia thì có cảm giác sợ hãi, hóa ra là Vương gia, bây giờ gã đòi tiên chẳng khác nào đụng phải cây chùy sắt, nhớ lại vừa rồi mình la hét inh ỏi, trong thoáng chốc đầu lười đảo quanh, vị vương gia này không phải cảm thấy mình khiến ngài ấy mất mặt trước bao người nên sai quản gia tới để giáo huấn mình đấy chứ, chân bắt đầu run rẩy, bịch một tiếng quỵ xuống mặt đất.

“Người làm cái gì vậy?” Hành động của tay phu xe này khiến cho Vương quản gia có chút khiếp đảm, tính làm cái trò gì đây.

“Vừa rồi thảo dân không cố ý mạo phạm, vương gia có thể ngõ xe ngựa của thảo dân đã là phước của thảo dân, thảo dân đã biết sai, sẽ không tiếp tục kêu la đòi tiên xe nữa, thảo dân sẽ rời đi ngay lập tức.” Tay phu xe dập đầu trên mặt đất mấy cái rồi tính chuồn đi thật nhanh, nhưng vừa mới đứng lên đã bị Vương quản gia gọi lại.

“Người hiểu lầm chủ tử nhà ta rồi, chủ tử nhà ta là muốn ta trả mười lượng bạc cho người, trừ đi tiên xe coi như cho người thêm tiên uống trà.” Bấy giờ Vương quản gia mới giật mình hiểu ra nguyên nhân cho hành động của tay phu xe, đưa mười lượng bạc cho tay phu xe rồi ra ý bảo gã tự rời đi.

Bình thường tay phu xe chở một người mới được vài văn tiên, lần này lại được gấp mười lần, bằng với tiên ăn nửa năm của một gia đình đông người, lập tức cười toe toét, ngõ trên xe ngựa ngâm nga câu hát dân gian phóng xe rời đi.

Mà Âu Dương Mặc Thần đổ bỏ hai bần được dục, tốn hai canh giờ bên trong được dục mới mặc chiếc áo lót bước ra, lúc này trời đã tối om, Hắc Phong đang ở tiên thính ngăn người nhìn bàn thức ăn, mặc dù bụng đang kháng nghị, nhưng ông vẫn trông ngóng đồ đệ của ông tới.

Lúc Âu Dương Mặc Thần thay xong y phục đi ra, thấy Hắc Phong đang mong ngóng mình, cả bàn đầy thức ăn chưa hề động đũa, liền lên tiếng hỏi

han: “Người không ăn à? Sao không sai người báo ta biết một tiếng người vẫn đang đợi ta. Nếu như nói cho ta biết ta sẽ tới đây sớm hơn một chút.”

“Sư phụ biết con ưa sạch sẽ, ở trong lao tù mấy ngày rồi, tốn thời gian tắm rửa sạch sẽ bằng được dục cũng không có gì to tát cả, dù sao ta cũng không đói.” Hắc Phong quay mặt đi, chỉ là vừa dứt lời, cái bụng không biết phối hợp đánh lên vài tiếng, tình hình bất ngờ này khiến cho Hắc Phong xấu hổ húng hắng vài tiếng.

“Ăn thôi, Vương quản gia người hâm lại cháo này đi.” Âu Dương Mặc Thiên giả vờ không nghe thấy gì cả, chủ động gấp một đũa gà vào trong bát của Hắc Phong, vẫn im lặng như cũ, nhưng giờ đây vô thanh thắng hữu thanh*.

(Vô thanh thắng hữu thanh: không cần lời nói để diễn tả tình cảm, cảm xúc.)

Sau bữa cơm, Hắc Phong không ngừng ợ hơi, Vương quản gia thức thời dâng lên nước sơn tra mới nấu để Hắc Phong uống.

“Đồ đệ, coi như người đã ra, ở trong lao tù mấy ngày nay thân thể xương cốt ra sao, lại đây vì sư bắt mạch cho.” Hắc Phong theo thói quen đặt lên cổ tay của Âu Dương Mặc Thiên, bắt mạch cho hắn, chỉ cần mạch tượng của hắn có dấu hiệu bất ổn sẽ cho hắn dùng dược hoàn ngay lập tức, chỉ là ngoài dự liệu của ông, từ sau khi đồ đệ bị độc phát được Quỷ La Sát chữa trị, mạch tượng trở nên bình ổn hơn rất nhiều.

“Mạch tượng ổn định, nhịp độ đều đều, nội lực không bị tiêu hao nhiều, dấu hiệu này không tệ lắm, mặc dù lần trước đồ đệ con phát độc sớm, nhưng tái ông mất ngựa ai biết lại là phúc, y thuật của Quỷ La Sát kia quả thật không hề kém vì sư chút nào, có lẽ do tác dụng của máu con báo mất đỏ, đương nhiên cũng là duyên phận tạo hóa của con, hiện giờ con đã bình an trở về vậy thì vì sư không cần phải nhắc nhở con, ngày mai đi gặp Quỷ La Sát, trên đời này ngoại trừ Nguyệt nhi có y thuật cao hơn ta một chút, thật đúng không gặp được người thứ hai, thú vị thật.” Lúc này Hắc Phong đang hứng chí bừng bừng, đam mê lớn nhất trong cuộc đời ông chính là

được đấu với người khác, nếu không được đấu ông sẽ cảm thấy cả người bứt rứt.

“Y thuật của Lam Lăng Nguyệt cao hơn cả sư phụ ư? Lam Lăng Nguyệt, Quỷ La Sát? Hai người đó hình như có chút gì đó liên quan tới nhau, nếu không phải ngũ quan của Lam Lăng Nguyệt và Quỷ La Sát khác nhau một trời một vực thì có lẽ hẳn vẫn sẽ tiếp tục hờnghi như trước, nhưng các nàng ấy thật sự có một vài điểm tương đồng, nhưng trong phút chốc hẳn không sao nói lên được. Âu Dương Mặc Thần âm thầm so sánh hai người, chẳng qua vừa nghĩ tới Lam Lăng Nguyệt sắc mặt hẳn trở nên tối tăm vô cùng.

“Được rồi, đã khuya, thôi đi con mau luyện nội công tâm pháp trên băng sàng đi, mặc dù hiện giờ mạch đập của con khá ổn định, nhưng không thể bởi vì may mắn mà lơ là việc luyện công, vì sư cũng đi nghỉ đây, ôi chao, ta đây thật sự không thể không nhận mình già, ôi cái lưng già của ta.” Hắc Phong lẩm bẩm vịn vẹo cái lưng lúc đứng lúc ngồi, đây chính là phương pháp mà tiểu Nguyệt nhi dạy cho ông để hóa giải mọi mệt và đau nhức.

Đêm đen chậm rãi rút đi theo người hắc y thần bí, trời cũng từ từ chuyển sáng, Âu Dương Mặc Thần vẫn theo thói quen dậy từ canh tư, bắt đầu luyện kiếm, trong nháy mắt đã tới canh năm, nhưng hẳn không gấp rút thượng triều, hẳn chờ, chờ thánh chỉ của Âu Dương Diệp tuyên bố xong thì ngày hôm sau hẳn mới lâm triều.

Mà trên triều lúc này, Âu Dương Diệp quét mắt về vị trí của Âu Dương Mặc Thần thấy trống không, trong lòng ông ta bị đâm đau nhói, ông đoán chắc hẳn nhi tử này đang chờ thánh chỉ của ông, mà ông đã đáp ứng tất nhiên sẽ viết, ra hiệu cho Đào công công đọc thánh chỉ ở trước mặt các vị đại thần.

“Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết, sự kiện phát sinh vào mười lăm tháng giêng, nguyên do bắt đầu từ một câu nói đùa của trẫm, trẫm có ý định cải thiện lại tình nghĩa phụ tử với Thần vương, nhưng lại dùng sai cách, biến khéo thành vụng, mới xảy ra xung đột tay chân, mỗi ngày trẫm tự xét lại, kỳ thật là lỗi của trẫm, trẫm thân là chủ của một quốc gia, đã sai

sẽ phải sửa, hôm nay hạ thánh chỉ chiếu cáo thiên hạ, Thần vương vô tội phóng thích, khôi phục lại chức vụ ban đầu, châu phù thiên hạ hoàn bích quy triệu*, khâm thủ.”

(Hoàn bích quy triệu: Châu về hợp Phố; của về chủ cũ (thời Chiến quốc nước Triệu có viên ngọc họ Hoà của nước Sở, Tần Triệu Vương dùng 15 ngôi thành để đổi viên ngọc này. Triệu Vương phái Lạn Tương Như mang ngọc đi đổi thành, Tương Như đến nước Tần dâng ngọc, nhìn thấy Tần Vương không có thành ý, không muốn giao thành, bèn nghĩ cách mang ngọc trở về, phái người trả lại cho nước Triệu. Ví với vật còn nguyên vẹn quy trả về cho chủ cũ.)

Đào công công đọc xong thánh chỉ, phe Thái tử đứng dưới sững sờ sững sốt, Hoàng thượng xin lỗi trước mặt mọi người, hơn nữa còn chiếu cáo thiên hạ, bọn họ không nghe lắm chứ, nhưng ngoài việc thánh chỉ này đánh lên mặt của Hoàng thượng, còn khiến cho phe cánh thái tử bị tổn thương nặng nề, nghĩ đến mấy ngày nay bọn họ luôn ăn ngủ không yên lại thành như một trận xiếc khỉ, phe cánh Thần vương hơn hở ra mặt, còn bè lũ thái tử tên nào tên nấy mặt mày xám xịt, hơn nữa còn tổn thất vài tên đại tướng.

“Biểu hiện của các vị ái khanh bây giờ, chẳng lẽ có ý kiến với thánh chỉ trăm hạ?” Âu Dương Diệp lúc này sao có thể vui vẻ hòa ái với phe cánh thái tử được, đầu là một lũ bất tài vô dụng, nếu như trong số bọn chúng có thể nhặt ra một tên tới biên quan dọn dẹp đám thổ phỉ, ông cũng không cần phải mất hết sạch thể diện như này.

“Vi thần lo sợ.” Chúng thần tử nhao nhao quỳ xuống cúi đầu, đến thờ mệnh cũng không dám, nhiệt độ hiện giờ trên triều có thể nói rằng đạt tới mức không độ, ai nấy đều nơm nớp quỳ, rất sợ nói nhiều thêm thì cái đầu sẽ được chuyển chỗ.

“Đúng là một đám phế vật, bãi triều.” Âu Dương Diệp đập mạnh vài cái lên long y, đứng lên xuống khỏi long y, ông thà quay về Ngự Hoa viên ngắm hoa ngắm cỏ còn hơn nhìn đám ăn không ngửi rửi vô dụng này.

Bên dưới vừa thấy hoàng thượng rời đi, các đại thần vội vã ra khỏi đại điện, có câu long uy rung trời, lúc này ngay cả Sở thừa tướng vẫn chưa bình tâm lại được.

“Khốn kiếp, thật sự là cực kì khốn kiếp, chẳng những không chinh chết tam vương gia, ngược lại còn tát lại chúng ta một cái thật mạnh, thật sự là tức chết lão phu.” Tả Uyên thối râu trừng mắt, cơn giận nhen trong bụng giờ mới có thể phát tiết ra.

“Tả lão, hãy nhớ rõ hiện giờ đang là thời điểm nhạy cảm, nếu như bị kẻ có mưu đồ nghe thấy chính là có hại mà không có lợi đối với chúng ta, nhẫn nhịn đến khi gió êm biển lặng.” Sở Bác ngược lại vẫn giữ được bình tĩnh, khuyên Tả Uyên.

“Ai nha, ta còn tưởng ai ở đây đang thối râu trừng mắt chứ, hóa ra là Tả lão đầu, ha ha thấy tiểu tử Mặc Thần được rửa sạch nỗi oan, nên người mới lửa giận công tâm, xem ra lửa này không tẻ lắm, nếu to thêm một chút, chắc Tả lão đầu ông sẽ tới thẳng chỗ diêm vương báo cáo nhỉ.” Tình thần Dạ vương phấn chấn, chẳng có chút nào là bị cơn tức giận của Hoàng thượng ảnh hưởng, trái lại còn qua đây chế giễu Tả Uyên, ai bảo mấy ngày hôm trước lão nhân này ngông cuồng quá mức, quả này đoán chừng phải cong đuôi làm người một thời gian rồi đây.

“Dạ vương ông giữ miệng giữ miệng cho tốt đi, cho dù đi gặp diêm vương ta cũng sẽ kéo ông theo, ông tỏ vẻ cái gì hả, ta nghe nói Thần vương khá gai mắt với Tình vũ nhà ông đấy, ngoài kia có tin đồn, Tình Vũ nhà ông cả ngày dán chặt như cao chó, phương pháp giáo dục của ngài đúng thật là quá đặc biệt, da mặt dày kiểu này chắc di truyền từ gia tộc phải không.” Từ khi nữ nhi của mình lên làm thái tử phi, Tả Uyên đâu còn tiếp nhận mấy lời xỉ nhục kiểu này, tất nhiên phản kích lại càng thêm gay gắt.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Sự Kiện Biên Quan Chấm Dứt

Lời của Tả Uyên khiến vẻ mặt đang vui mừng của Dạ vương có một tia khác thường, suy nghĩ nói thế nào đi chăng nữa Dạ Vương ông cũng là một đời anh minh, chỉ tiếc sinh ra một nữ nhi như Tình Vũ, bộ mặt già của ông đúng thật là không biết giấu đâu.

“Cho dù trận chiến này chúng ta không phải người thắng cuộc, ta nghĩ chỗ đứng của Dạ vương ông cũng chẳng tốt hơn đâu, dẫu sao Âu Dương Mặc Thần cũng chẳng có hứng thú đậm sâu với nữ nhi của ông.” Hiển nhiên Tả vương cảm thấy lửa cháy chưa đủ mạnh, cho nên trước khi đi còn bổ thêm một dao vào Dạ vương.

Sự biến đổi lớn trên tri ầu vào ngày hôm đó, ngay sau khi hạ tri ầu, như nước lũ tràn đê từ Hoàng cung đổ về Hoa đô, trong khoảng thời gian ngắn ngủi dẫn tới bách tính Hoa đô bàn tán sôi nổi, có người cho rằng Hoàng thượng có tấm lòng bao dung, nhẫn nhục để làm chuyện lớn, vì bách tính thiên hạ mà không ngại bồi nhọ danh dự của mình, chỉ vì muốn trả thái bình về cho thiên hạ, lại có người nói, Tam vương gia văn võ song toàn, sau khi xử oan bị bỏ tù, cuối cùng được sửa lại án sai, cũng có người truyền rằng quan hệ giữa hai cha con Hoàng thượng và tam vương gia bất hòa, cuối cùng hoàng thượng đi sai một nước, vì muốn cứu vãn tồn thất nên mới không thể không cúi đầu, đương nhiên có rất nhiều lời truyền nói, đến nỗi chân tướng như thế nào cũng chẳng còn mấy người truy cứu nữa, thứ bọn họ ham thích chẳng qua chỉ là có chuyện để tán gẫu sau khi cơm no rượu say, nhích từng tí một lại gần sự huyền bí và thần thánh của hoàng cung mà thôi.

Lúc bấy giờ trong phủ Thái tử, sắc mặt của Thái tử phi nhăn nhúm cực điểm.

“Nương nương, ngài cẩn thận đừng để mảnh vỡ cửa đứt ngón tay.” Thái tử phi Tả Nghiê San nghe được tin toàn bộ nữ ám vệ phải đi chết không một ai sống sót liền nổi trận lôi đình, đập phá toàn bộ đồ đạc trong phòng, đám nữ ám vệ kia đều là con át chủ bài của ả, ả vì bồi dưỡng các nàng ta mà đã tiêu hao bao tâm huyết, vậy mà cũng không đỡ nổi một đòn, làm sao ả có thể cam tâm chứ, móng tay hẹp dài gắt gao nắm lấy mảnh vỡ trên bàn gỗ đàn hương, đến khi đầu ngón tay có cảm giác đau ả mới buông mảnh vỡ ra.

“Tất cả vứt ra ngoài cho ta, bản cung muốn yên tĩnh một mình.” Tả Nghiê San cố nén ngọn núi lửa đang ừng ực sắp phun trào, đuổi hết tỳ nữ trong phòng ra, lần này ả thật sự đã thua hoàn toàn rồi.

Mà lúc này Thái tử Âu Dương Dục Hi cũng đang mang vẻ mặt âm u từ oàng cung trở về phủ thái tử, vừa đi qua đại môn phủ thái tử, liền nhìn thấy nô tỳ thiếp thân của Thái tử phi Lộng Nguyệt hốt hải đến bẩm báo.

“Thái tử gia ngài mau tới tẩm cung của Thái tử phi một chuyến đi, hiện giờ tâm trạng của Thái tử phi vô cùng không ổn định, từ sau khi nhận được tin tức vào sáng sớm chưa uống ngụm nước nào.” Lộng Nguyệt tỏ ra lo lắng.

“Bản điện biết rồi, người đi phân phó trừ phòng hần chút cháo hoa bụng tới tẩm cung của Thái tử phi.” Âu Dương Dục Hi nghe được tin Tả Nghiê San giận dữ, gương mặt vốn u ám càng thêm tăm tối, từ lúc hạ triều đến giờ lòng y vẫn cứ bức bối không dứt, dựa vào cái gì chỉ cần một câu nói của Âu Dương Mặc Thần, y liền hoàn toàn bại trận.

“Không phải đã nói rồi ư, bất cứ ai cũng không được quấy rầy bản cung.” Nghe thấy tiếng cửa tẩm cung bị đẩy ra, Tả Nghiê San không hề ngẩng đầu lên, nhưng khí lạnh trên người tỏa ra từng chút một.

“Chẳng lẽ bản điện cũng là người ngoài ư? Đến thăm ái phi cũng phải xin chỉ thị.” Mặc dù tâm trạng của Âu Dương Dục Hi cũng cực kỳ không tốt, nhưng y vẫn cố gắng đè nén lửa giận, trong giọng nói dịu dàng mang theo cung chiêu tới bên Tả Nghiê San, bên trong phòng thật sự hỗn loạn, mảnh vỡ đầy đất.

“Thái tử điện hạ hu hu ---- hu ----.” Lúc Tả Nghệ San ngẩng đầu lên nhìn thấy người tới là phu quân mình, trong đôi mắt sáng vốn đỏ au rớt ra giọt nước mắt to bằng hạt đậu, cất tiếng nằm nhoài vào lòng Âu Dương Dục Hi khóc lớn, từ nhỏ nàng là kẻ mưu ma chước quỷ, chưa bao giờ gặp tình cảnh thua liểng xiểng như hôm nay, trong khoảng thời gian ngắn thật sự không có cách nào tiếp thu được sự thật này.

“Ngoan, San nhi làm sao vậy? Là ai chọc tức San nhi của bản điện hạ, bản điện trút giận cho nàng.” Trong ấn tượng từ trước tới giờ đều là một Tả Nghệ San kiên cường cứng cỏi vậy mà hôm nay lại khóc đến thương tâm như vậy, khi nước mắt thấm ướt đầm áo bào của Âu Dương Dục Hi, tim y có chút rung động, tay phải an ủi Tả Nghệ San cùng với hôn lên mái tóc của nàng cố gắng dỗ yên tâm tình của Tả Nghệ San.

“Hôm nay thần thiếp mới nhận được tin tức, tất cả nữ ám vệ tử trận không một ai sống sót, là toàn bộ, đây thật sự là một nỗi nhục nhã rất lớn, ta đã tiêu hao rất nhiều tâm huyết và tinh lực vào các nàng ta, ta thậm chí không tiếc bỏ ra một số tiền lớn để chế tạo ám khí riêng cho các nàng, sao biết sẽ thành như vậy, nô tì không cam lòng, nô tì căm hận.” Hai mắt Tả Nghệ San đầm lệ, giọng điệu lúc nói run rẩy không thôi.

Tin tức này lúc Âu Dương Dục Hi vào triều cũng biết, y biết tác phẩm lớn này là món quà ra mắt mà Âu Dương Mặc Thần tặng cho hai vợ chồng bọn họ, để cho bọn họ biết khó mà lui, nhưng Âu Dương Dục Hi y tuyệt đối sẽ không để mặc cho Âu Dương Mặc Thần đè ép dưới lòng bàn chân đâu, lần này không được còn có lần sau, cuối cùng sẽ có một ngày y sẽ giẫm đạp Âu Dương Mặc Thần dưới lòng bàn chân một lần nữa, khiến hẳn ta cả đời không cựa mình dậy nổi.

“Ái phi, sự tình đã như vậy rồi, nàng có khổ sở cũng không làm được gì, bây giờ chúng ta cần phải làm là bình tĩnh lại, đi điều trị thân thể cho thật khỏe mạnh, bắt đầu lại từ vạch xuất phát, ta tin rồi sẽ có một ngày chúng ta nhất định sẽ đích thân khiến Âu Dương Mặc Thần phải chôn theo tâm huyết của chúng ta.” Hiện giờ trong lòng Âu Dương Dục Hi đang rối rắm vô cùng, đúng lúc này Lộng Nguyệt theo lời y phân phó đã bùng lên bát cháo hóa.

“Ái phi muốn tự mình húp hay để bản điện hạ mớm cho nàng nào.”
Tiếp nhận cháo hoa từ tay Lộng Nguyệt, Âu Dương Dục Hi chọc ghẹo Tả Nghe San.

Lúc Âu Dương Dục Hi trấn an, cảm xúc của Tả Nghe San cũng ổn định lại, húp cháo, còn đám người Lộng Nguyệt dùng tốc độ nhanh nhất thu dọn lại tầm cung Thái tử phi cho sạch sẽ, cũng từ trận sóng gió ngày hôm nay đã chôn vùi mọi dấu tích của cơn giông tố.

Bên trong phủ Thần vương, Đào công công mang theo thánh chỉ của Hoàng thượng, lúc đi đến quý phủ Âu Dương Mặc Thần một lần nữa để tuyên đọc, từ đầu đến cuối Âu Dương Mặc Thần chỉ đứng, không một lần quỳ xuống, sau khi Đào công công đọc xong thánh chỉ của triều đình, Âu Dương Mặc Thần cũng chẳng mảy may phản ứng.

“Thần vương, thánh chỉ này chúng ta đã đọc xong, ngài còn không mau tiếp nhận tạ ơn.” Đào công công nhắc nhở Âu Dương Mặc Thần vẫn tỏ vẻ mặt không cảm xúc.

“Muốn ta tiếp nhận cũng được thôi, bảo lão ta nghĩ ra một thánh chỉ khác, lúc trước bởi vì ta vào tù mà liên lụy tới các quan viên phải từ chức, giờ phải phục hồi nguyên chức cho tất cả mọi người, đồng thời lấy trăm lạng hoàng kim làm bồi thường.” Âu Dương Mặc Thần không thèm nghe theo, ngược lại sai bảo Đào công công quay trở về truyền lời.

“Được ạ, ngài tiếp chỉ trước đi, rồi chúng ta sẽ trở về truyền lời.” Đào công công sững sốt vài giây, cuối cùng không nhiều lời, bị kẹt ở giữa Hoàng thượng và vương gia là một công việc tổn công tổn sức lại chẳng mang lại kết quả tốt đẹp gì.

“Chờ đến khi người thỉnh cầu được thánh chỉ xuống, ta sẽ tiếp nhận hai thánh chỉ cùng lúc.” Âu Dương Mặc Thần nói xong không đợi Đào công công kịp phản ứng, liền xoay người đi về phía thư phòng.

Biến cố đột ngột như vậy khiến thánh chỉ trong tay Đào công công chợt trở nên nóng phỏng tay, Đào công công bất đắc dĩ đành nhắm mắt ngẩng lên

xe ngựa trở về hoàng cung, phục mệnh với Hoàng thượng, ông đã mừng tượng ra được hình ảnh giận dữ của hoàng thượng sau khi mình trở về rồi.

Tuy nhiên nằm ngoài dự đoán của Đào công công chính là, sau khi Hoàng thượng Âu Dương Diệp nghe được đề nghị của Âu Dương Mặc Thần cũng không có phản ứng gì lớn lắm, trái lại trực tiếp sai ông mài nghiền hạ chỉ, kỳ thực ông ta cũng hy vọng những quan viên kia sẽ trở về triều, dù sao hiện giờ trong triều cũng chỉ còn phe Thái tử, bản thủ xấu xa, hơn nữa trong phe Thái tử có thể tìm ra được nhân tài giỏi văn giỏi võ thật sự là hiếm có khó tìm, nếu như ông ta bỏ qua hiềm khích lúc trước, hạ chỉ triệu hồi bọn họ trở về, trong lòng bọn họ sẽ ghi nhớ ơn nghĩa của mình.

Chờ Âu Dương Diệp viết xong rồi giao cho Đào công công sai ông ta đi truyền chỉ, Đào công công vẫn đang trong trạng thái sợ hãi không thôi, chuyện này có phải quá thuận buồm xuôi gió hay không, thuận lợi đến nỗi ông cảm thấy không phải thật, nhưng một khắc cũng không dám sơ suất đi truyền ý chỉ.

Lần này Âu Dương Mặc Thần tiếp chỉ, cũng để Vương quản gia khen thưởng cho Đào công công, rồi đuổi Đào công công đi, sau đó để Hắc Ưng càn thánh chỉ của Hoàng thượng cho các quan viên từ chức tới phủ trách bí mật mà bọn họ bảo vệ quan viên và người trong gia đình, sau khi mọi người nhận được thánh chỉ, đều thở phào nhẹ nhõm, trận đấu này rốt cuộc bọn họ thắng rồi, cuối cùng cũng coi như có thể ngủ ngon.

Buổi chiều Âu Dương Mặc Thần nhận được thánh chỉ, liều sai khiến chúng tướng sĩ ở Nghiễm Vũ doanh do Long Đăng dẫn đầu đi thẳng về phía biên quan, hơn nữa còn mang theo một phong thư giao cho trại chủ Hắc Phong.

Ngày đầu tiên Long Đăng đến biên quan, quần nhau túi bụi với thổ phỉ của Hắc Phong trại, đôi bên đều có thương vong, nhưng số lượng đầu khá ít, ngày thứ hai đến biên quan truyền tới tin vui, thổ phỉ bên trong thành biên quan đã chạy hết ra bên ngoài cửa quan, đồng thời trả lại hết số tiền tài mà Hắc Phong cướp giết được về lại bách tính, bách tính trong thành biên quan hô to Thần vương thiên tuế, trận chiến này dùng thời gian sát sao

ba ngày để dẹp yên hoàn toàn, đương nhiên sau khi Hắc Phong trại nhận được thư của Thần vương liền hốt hoảng rút lui khỏi biên quan, rồi đến sa mạc xa xôi, cả đời không được bước vào biên quan nửa bước bằng không giết không tha.

Một trận chiến từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc người thắng đầu là Âu Dương Mặc Thần, điểm này Hoàng thượng đương nhiên hiểu rõ, nhưng khi Long Đẳng thắng trận trở về vẫn ban thưởng cho ông ta, hơn nữa còn khen ngợi toàn bộ tướng sĩ của Nghiêm Vũ doanh.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, chớp mắt đã tới thời điểm thiệp mời dự tiệc trà của Sở Lưu Ly được gửi tới, mà Dạ Tình Vũ cũng nhân cơ hội ngày đặc biệt này, lấy lý do muốn cùng Âu Dương Mặc Thần tham gia tiệc trà với mình, sáng sớm đã tới Thần vương phủ, dính chặt lấy Âu Dương Mặc Thần.

“Có được không, Thần ca ca, huynh cùng đi với Tình nhi đi mà, nghe nói rất náo nhiệt, hơn nữa từ sau khi huynh ra khỏi Tông Nhân phủ thì ở tịt trong phủ cả ngày, tiếp tục như vậy sẽ buồn nẫu ra mất, huynh đi theo Tình nhi đi.” Giọng nói nũng nịu của Dạ Tình Vũ lặp đi lặp lại bên tai Âu Dương Mặc Thần, bộ dạng rất giống một nữ chủ nhân lôi kéo ống tay áo của Âu Dương Mặc Thần.

“Buông tay, người còn kêu la thêm một câu, ta sẽ sai người ném người ra.” Âu Dương Mặc Thần đã nói không thích người khác đụng vào không chỉ một lần nhưng lần nào Dạ Tình Vũ cũng coi như gió thoảng bên tai.

“Thần ca ca, huynh nhất định lúc nào cũng lạnh lùng thế sao? Phụ vương khuyên muội đừng tiếp xúc si mê nữa, nhưng muội không tin ý chí huynh sắt đá, muội hoàn toàn tin tưởng rồi sẽ có một ngày muội sẽ làm huynh phải tan chảy.” Dạ Tình Vũ vô cùng chơi vơi cúi thấp đầu xuống, trong con người phiếm lệ, mất mát hoang mang trào dâng trong lòng.

“Đừng khóc lóc nữa, ta đi theo người, xem như là trả cho phụ thân người ân tình đã giúp ta lần này, đợi ta đi đổi y phục.” Khi Dạ Tình Vũ nhắc tới Dạ vương, khuôn mặt lạnh lùng của Âu Dương Mặc Thần có chút

dẫn ra, chẳng qua bộ y phục này đã bị Dạ Tình Vũ níu kéo làm bẩn, hẳn nhất định phải đi đổi một bộ mới.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Hồi Kết (Phần 1)

Ngày hôm đó Sở Lưu Ly phát đi hơn trăm phong thiệp mời, có thể thấy việc mở rộng tiệc trà lần này không hề âm thầm chút nào, Sở Lưu Ly cũng ra quyết định muốn dốc hết sức lực để nhục mạ Lam Lăng Nguyệt trước mặt toàn bộ danh viện và công tử có chút danh tiếng tại Hoa đô, phục thù mối hận ngày hôm đó bị lăng nhục.

Ngày diễn ra tiệc trà, sáng sớm Lam Ngữ Yên và Lam Khê Thiển đã thử đủ loại y phục, bởi vì bây giờ là mùa đông, các loại váy bông khá là ít ỏi, thử tới thử lui cuối cùng Lam Ngữ Yên chọn ra chiếc váy và áo bông hồng phấn phù hợp với bản thân, còn Lam Khê Thiển thì mặc chiếc váy bông màu xanh lam, bật lên vóc người nhỏ nhắn xinh xắn vô cùng tinh tế.

Đợi đến khi hai người trang điểm hoàn tất, rồi đi tới xe ngựa của Lam phủ đồ ngoài, quả nhiên y như các nàng dự đoán, bất luận các nàng giục thế nào, nữ nhân Lam Lăng Nguyệt luôn luôn xuất hiện vào thời khắc cuối cùng.

Chờ tiệc trà sắp bắt đầu, Lam Lăng Nguyệt mới lười nhác từ trong uyển đi ra, nàng dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết nhân vật chính tại Hồng Môn yến* là mình rồi, chẳng qua gần đây thật sự nhàn rồi chẳng có gì làm, chẳng thà tới dự góp vui, nhìn xem Sở Lưu Ly muốn chơi trò gì, trong túi bách bảo của Quỷ Y nàng luôn có sẵn muôn vàn độc hoàn, hơn nữa trước khi đi đã uống Bách Thanh hoàn có công năng giải bách độc.

(Hồng Môn yến: Buổi tiệc Hồng Môn Yến chính là âm mưu ám sát Lưu Bang mà Phạm Tăng đã bày ra để trừ hậu họa cho Hạng Vũ.)

Lúc Lam Lăng Nguyệt xuất hiện trước mặt Lam Khê Thiển và Lam Ngữ Yên, khóe miệng Lam Ngữ Yên hơi khẩy nhẹ, vẻ mặt khinh bỉ nhìn

Lam Lăng Nguyệt.

“Mắt của người nhìn đi đâu thế, muốn mù hả.” Lam Lăng Nguyệt lạnh lùng liếc nhìn Lam Ngữ Yên, rất khó chịu ánh mắt nàng ta nhìn mình.

“Người ăn mặc trang điểm như đi tham dự đại hội võ lâm ấy, khó coi như vậy mà đi tham dự tiệc trà, ngay trước mặt nhiều danh viện quý tộc như vậy thật sự là làm mất mặt Lam gia chúng ta.” Lam Ngữ Yên nhìn Lam Lăng Nguyệt mặc chiếc váy nửa bằng gấm màu đỏ cảm thấy chói mắt vô cùng, có lẽ đối với loại màu sắc tương tự như máu kia, khiến cho trái tim của nàng tắc nghẹt kinh khủng.

“Người thật sự cho rằng người là không tước xòe đuôi à, trang điểm đúng là một cặp với kỹ nữ xinh đẹp đầu bảng ở hoa lâu đấy, thời gian không còn sớm nữa, không muốn đến trễ bị người ta chê cười thì lặn lên trên xe ngựa cho ta.” Khí thế của Lam Lăng Nguyệt vĩnh viễn cao hơn mấy cấp so với Lam Ngữ Yên, dong chi tục phấn*, chẳng có thú vị.

(Dong chi tục phấn: dùng để chỉ những người con gái bình thường theo ý xấu.)

Lam Ngữ Yên vốn muốn chế nhạo Lam Lăng Nguyệt, lại bị nàng ta nói cảm thấy nhục nhã đỏ mặt, trong khoảng thời gian ngắn không biết nói cái gì, lúc nàng vẫn nung nấu ý định đánh trả thì bị Lam Lăng Nguyệt quát lớn một trận, có lẽ do hiện giờ cái chân bị nàng ta đập gãy đang chậm rãi hồi phục lại, đối với Lam Lăng Nguyệt, bản năng có chút kiên trì, dù sao đến phụ thân cũng không làm gì được nàng, nếu như bây giờ mình mạo muội đắc tội nàng, vậy thì cuối cùng chịu tội vẫn là mình, sau khi an ủi bản thân như vậy xong, tâm trạng Lam Ngữ Yên thoải mái hơn nhiều.

Dọc đường đi cả ba người không ai nói chuyện với ai cho tới khi xe ngựa tới Sở phủ, ba người vừa xuống xe liền nhìn thấy đủ loại kiểu dáng xe ngựa dừng bên Sở phủ, chúng danh viện và các công tử ăn mặc đủ loại trang phục xinh tươi như hoa đang sôi nổi so bì hơn kém chuyện trò cùng nhau.

Sau khi ba người Lam Ngữ Yên và Lam Lăng Nguyệt cùng Lam Khê Thiển xuống xe ngựa, liền tách ra mà đi, bởi vì Lam Khê Thiển rất ít khi tham dự mấy loại gặp gỡ dạng này, nên lựa chọn theo Lam Ngữ Yên, mặc dù Lam Ngữ Yên là một nữ nhân chuyên làm hồng việc, nhưng khả năng giao tiếp của nàng ta khá khá, bám theo nàng ta còn có thể quen biết được vài danh viện, suy tính trải lót con đường sau này cho bản thân thật tốt.

Còn cách ăn mặc của Lam Lăng Nguyệt hoàn toàn không ăn nhập gì với chúng danh viện, trong tay còn cầm kiếm, hầu như có rất nhiều người nhỏ giọng xì xầm từ phía xa về nàng, không có ai tiến lên bắt chuyện.

Đang lúc Lam Lăng Nguyệt buồn chán chờ đại môn phủ Thừa tướng mở ra, Công Tôn Hạ cả người cảm bào màu xanh nhạt chậm rãi đi tới.

Lam Lăng Nguyệt ngửi được mùi vị quen thuộc, cau mày, ngẩng đầu lên nhìn thấy Công Tôn Hạ đang đi về phía mình, vẻ mặt chán ghét xoay người, chuẩn bị cách xa hắn ta một chút.

Chẳng qua khi nàng vừa nhấc chân chuẩn bị rời đi, lại bị Công Tôn Hạ nhìn thấu ý đồ của nàng, gọi nàng lại trước một bước.

“Vì sao Lam cô nương vừa nhìn thấy tại hạ đã rời đi rồi, hôm đó sau khi từ biệt ở hoàng cung, tại hạ suy đi nghĩ lại, vẫn chẳng nghĩ ra được đã đắc tội với Lam cô nương khi nào, tại sao Lam cô nương nhìn tại hạ cứ như nhìn thấy cừu nhân ấy, xin Lam cô nương giải thích nghi hoặc giúp tại hạ.” Về mặt Công Tôn Hạ thành khẩn, giọng điệu không nhanh không chậm, tựa hồ mong muốn Lam Lăng Nguyệt sẽ cho mình một lời giải thích.

“Công Tôn Hạ, bản tiểu thư chính là ghét ngươi, căm ghét ngươi, không có bất kỳ lý do nào, nếu như thật sự có lý do thì có lẽ chính là kiếp trước ngươi nợ bản tiểu thư, kiếp này bản tiểu thư tới đòi nợ.” Lam Lăng Nguyệt theo bản năng lui về phía sau hai bước, chính là cái khí chất nhả nhận bên trong, không mẫn không nhạt này nên kiếp trước mới mê luyện, cuối cùng còn chôn thân dưới nét dịu dàng này, Công Tôn Hạ không hề hay biết chính sự dịu dàng này của mình là lý do Lam Lăng Nguyệt căm hận.

“Lam cô nương hà tất phải hung hăng như thế, người yên tâm bản hầu đối với hạng người lấy bé bặt lớn như người cũng chẳng có hứng thú đâu, chiêu muốn nghênh đón còn chống cự của người, không có tác dụng gì với ta đâu, mấy câu chuyện bịa đặt kiếp trước nợ nần người, Lam cô nương vẫn nên hạn chế nói thì tốt hơn.” Mặt của Công Tôn Hạ trong chớp mắt đỏ rần, nữ nhân này chẳng cho hấn chút mặt mũi nào cả, dám ở trước mặt mọi người nói mình như vậy, chỉ là một đứa con gái nhà thương hèn kém, lại tưởng mình là Phụng Hoàng ư, Công Tôn Hạ không khỏi cất cao giọng, cố ý nhấn mạnh vào bốn chữ muốn nghênh đón còn chống cự (dục nghênh hoàn cự).

Việc Lam Lăng Nguyệt và Công Tôn Hạ tranh cãi kéo tới không ít người vây xem, bởi vì Công Tôn Hạ là một trong những quý tộc mà đông đảo danh viện đều muốn được gả đến, chúng thiên kim ần ào chỉ chỉ trở trở Lam Lăng Nguyệt, thậm chí còn chế nhạo Lam Lăng Nguyệt không hề có chút hấp dẫn, không có dáng vóc, mặt mũi càng không, có tư cách gì mà quyến rũ tiểu Hầu gia.

“Công Tôn Hạ, người thật giống với trước đây khiến người ta buồn nôn, bụng dạ hẹp hòi, nhanh như vậy đã không chịu nổi rồi sao, muốn chó cùng bứt giậu hả, hôm nay bản tiểu thư lại không cần theo đả cầu bổng rồi, chẳng muốn chấp nhận với người, thức thời mau rút xa khỏi ta một chút.” Khóe miệng Lam Lăng Nguyệt nhếch lên nụ cười lạnh, nhanh như vậy đã lộ nguyên hình, xem ra cũng chỉ đến thế.

“Người nói cái gì?” Công Tôn Hạ đường đường là tiểu Hầu gia của Công Tôn phủ lại bị một con buôn hèn kém ví thành chó, cơn giận này hấn nuốt xuống như nào đây, dễ dàng nắm trụ cổ tay của Lam Lăng Nguyệt.

Một màn này vừa vắn rơi vào mắt Âu Dương Mặc Thần đang sánh vai cùng với Dạ Tình Vũ đi tới, nhìn cảnh tượng đóng băng trong mắt, cảm giác của hấn vô cùng không thoải mái, tâm tình cũng trở nên hơi bức bối.

“Thần ca ca, đây không phải là Lam Lăng Nguyệt và Công Tôn Hạ à, ở trước cửa phủ thừa tướng lồi lồi kéo kéo, Lam Lăng Nguyệt này thật đúng là tiện nhân không biết giữ ý giữ tứ, đi khắp nơi quyến rũ.” Dạ Tình Vũ

nhận thấy hơi thở của Âu Dương Mặc Thần có chút biến đổi, liề n nhân cơ hội nói xấu Lam Lăng Nguyệt, trực giác của nàng từ trước đến giờ đầ u rất chuẩn, từ sau khi nữ nhân Lam Lăng Nguyệt kia xuất hiện, nàng liề n cảm thấy Thần ca ca có chút khang khác, nguy cơ trước giờ chưa từng có, nàng tuyệt đối không cho phép nó xảy ra.

“Câm miệng.” Đột nhiên Âu Dương Mặc Thần cảm thấy cả người ngột ngạt kinh khủng, liề n cởi nút buộc trên cùng ra, khi hắ n nghe thấy Dạ Tình Vũ nói về Lam Lăng Nguyệt như vậy, trong lòng rất cá u giận, hắ t bỏ cái tay của Dạ Tình Vũ đang dựa vào, nhanh chân đi về phía Lam Lăng Nguyệt, nữ nhân này đoạt mất nộ hôn của mình vào năm năm trước, bây giờ lại đây dựa lờ i kéo một nam nhân, cầ n phải trừng trị một trận mới được.

Sau khi Lam Lăng Nguyệt thấy mình bị Công Tôn Hạ tóm được cổ tay, xoay tay một cái, lại trở thành Lam Lăng Nguyệt tóm lấy Công Tôn Hạ.

“Bản tiểu thư cảnh cáo người, đừng tiếp tục dùng chân chó của người chạm vào ta nữa, dơ bẩn.” Lúc Lam Lăng Nguyệt buông cổ tay của Công Tôn Hạ ra, vẻ mặt hết sức ghét bỏ.

“Nữ nhân nhanh như vậy đã chơi xong rồi, trên đường phố, trước mặt bao người lờ i kéo, quả nhiên người chịu không nổi cô đơn.” Lam Lăng Nguyệt vừa mới vứt bỏ Công Tôn Hạ, phía sau liề n truyề n tới một giọng nói trầ n thấp quen thuộc.

Vào lúc Công Tôn Hạ không cam lòng tính đánh lén Lam Lăng Nguyệt, Âu Dương Mặc Thần đã nhanh hơn một bước bắt được cánh tay đánh lén.

“Bản vương đang nói chuyện với Lam Lăng Nguyệt, người là cái thá gì mà dám đánh lén chứ, cút ra xa cho ta, hôm nay nể mặt phụ thân Công Tôn Trí người nên bản vương không đánh gãy người.” Âu Dương Mặc Thần tự dưng nổi giận, chẳng hiểu tại sao rất muốn chặt bỏ cái tay heo đã chạm vào cổ tay của Lam Lăng Nguyệt, nhưng lý trí vẫn chiến thắng kích động, dù sao lão hồ ly Công Tôn Trí vẫn còn có giá trị lợi dụng, hắ n tạm thời chưa thể ra tay với con trai của lão ta được.

Trong lòng Công Tôn Hạ hoảng sợ khi nhìn rõ người phía sau Lam Lăng Nguyệt là Quý vương Âu Dương Mặc Thần, sợ đến nỗi không kịp nhìn ánh mắt người xung quanh, lỉnh vào trong đám người, hẳn có thể sâu sắc cảm nhận được sát khí bao quanh người Âu Dương Mặc Thần.

Còn những người vây xem thì từng người một hoảng sợ tranh nhau tiến vào phủ Thừa tướng, lúc này các nàng chẳng dám thở mạnh, người kia là quý vương đó a, mấy người vừa mới bình phẩm Lam Lăng Nguyệt càng sợ hãi không dám ngẩng đầu lên, tiểu Hầu gia còn sợ thành dạng kia, huống hồ con tôm con tép bọn họ.

Chờ sau khi toàn bộ danh viên và công tử vào phủ Thừa tướng, lúc này ngoài phủ chỉ còn lại ba người Dạ Tình Vũ, Âu Dương Mặc Thần và Lam Lăng Nguyệt, bởi vì Dạ Tình Vũ vừa mới đắc tội với Âu Dương Mặc Thần nên chỉ lẳng lặng đứng cách Lam Lăng Nguyệt và Âu Dương Mặc Thần một khoảng, nhưng ánh mắt lại gắt gao chăm chú nhìn Lam Lăng Nguyệt, hận không thể chọc xuyên hai cái lỗ trên người nàng.

“Thần vương vừa đến, lại dọa lui một đám lớn quần chúng vây xem.” Về mặt Lam Lăng Nguyệt trêu chọc nhìn Âu Dương Mặc Thần, không biết vì sao hôm nay người này có vẻ khác thường, nhưng hình như vừa rồi hẳn xuất đầu lộ diện là vì mình, dường như nam nhân này vẫn luôn dây dưa với nàng từ lúc xuyên việt đến giờ.

“Người thích bị vây xem lúc đang quyền rũ người khác lắm hả, nếu như thích đến thế, vậy bản vương sẽ cần binh phù sai mười vạn đại quân đến vây xem.” Âu Dương Mặc Thần thấy Lam Lăng Nguyệt chẳng có vẻ gì cảm kích mình, trái lại còn chế nhạo hắn, liếc mắt nhìn lần nữa là hắn phá hủy chuyện tốt của nàng, trong lòng cảm giác bức bối càng sâu.

“Bản tiểu thư không phản đối, để mười vạn đại quân chứng kiến bản tiểu thư quyền rũ Quý vương Kim Hoa quốc như thế nào, chủ ý này không tệ đâu.” Lam Lăng Nguyệt trợn tròn mắt, thích thú tiến tới bên tai Âu Dương Mặc Thần, phả ra khí nóng, mê hoặc mười phần.

Hành động của Lam Lăng Nguyệt khiến Âu Dương Mặc Thần lập tức có chút bối rối, đặc biệt khi nàng vừa tiến tới bên tai mình, mùi hương trên

cơ thể thoang thoảng, còn hơi thở ấm nóng kia, làm cho tai hần đỏ ửng lên.

Lam Lăng Nguyệt thấy tai và mặt Âu Dương Mặc Thần đỏ hết lên, trong nháy mắt buồn cười, hóa ra Quỷ vương còn có mặt đáng yêu đến vậy, hôm nay thật đúng là muốn há hốc mồm.

Âu Dương Mặc Thần bị tiếng cười của Lam Lăng Nguyệt làm cho sực tỉnh, bản thân lại bị nữ nhân này đùa giỡn lần nữa, suy nghĩ muốn cho nàng biết giả phải trả cho việc chọc tức này, chặn ngang ôm nàng vào trong ngực trước mặt mọi người, bởi vì đây là lần đầu tiên Âu Dương Mặc Thần ôm nữ nhân, động tác vô cùng lóng ngóng, hơn nữa sau khi ôm nàng vào trong ngực, bắt chước làm theo sụt qua tai Lam Lăng Nguyệt.

Ấm ấm ~

Lam Lăng Nguyệt chỉ cảm thấy đầu óc của mình muốn nổ tung, chẳng cười nổi nữa, tim đập nhanh hơn, máu nhanh chóng dồn lên trên, mặt đỏ như trái táo chín, đây chính là tự bê đá đập chân mình mà.

Mà hành động ái muội như vậy của hai người khiến Dạ Tình Vũ gần như sụp đổ chạy tới, dùng toàn bộ sức lực tách hai người ra.

“Thần ca ca, tại sao huynh có thể bị tiện nhân này mê hoặc, huynh làm như thế chẳng phải có lỗi với muội ư.” Dạ Tình Vũ giống như chính thất bị ruồng bỏ, không màng đến hình tượng khóc ầm lên.

Âu Dương Mặc Thần vốn đang nóng hết mặt mày trong khoảng thời gian ngắn ngủi không biết phải kết thúc như nào, bị Dạ Tình Vũ ầm ỹ như vậy, trong lòng càng thêm căng thẳng.

“Ồ kìa, người mở miệng gọi tiểu nhân sao mà lưu loát thế, bản tiểu thư ti tiện được bằng người ư, người không biết xấu hổ mới là thiên hạ vô địch, Dạ Tình Vũ, nói thật cho người biết bản tiểu thư chính là muốn mê hoặc Âu Dương Mặc Thần đấy, thế nào, tức giận hả, vậy ta sẽ cho người tức chết.” Lam Lăng Nguyệt ghét nhất bị người khác gọi mình là tiện nhân, nữ nhân chết tiệt Dạ Tình Vũ này, cứ tiện nhân tiện nhân réo không ngừng, cứ như một con chó điên không ngừng sủa ầm, Lam Lăng Nguyệt thuận thế

lần làm ra một chuyện khiến bản thân hối hận cả đời, đột ngột hôn một cái lên trên mặt Âu Dương Mặc Thần, ra oai với Dạ Tình Vũ.

“Ta phải giết ngươi.” Dạ Tình Vũ phát điên xông tới Lam Lăng Nguyệt, tính xé nát Lam Lăng Nguyệt, lúc này trông mắt đỏ ngầu, giống như bị ma nhập.

Âu Dương Mặc Thần bị Lam Lăng Nguyệt hôn, vậy mà không ghét, nhưng nghe đến đoạn nàng dùng mình để chọc giận Dạ Tình Vũ, sắc mặt còn tím hơn quả cà.

“Hai người các người cãi nhau đủ rồi thì câm miệng cho ta, Dạ Tình Vũ, bản vương nói lại một lần nữa, cho tới bây giờ ta chưa từng để ý tới ngươi, thì làm sao có lỗi với ngươi được, còn lần nữa thì chạy trở về Dạ phủ đi.” Âu Dương Mặc Thần vô cùng phiến chán phớt lờ hai người sắp đánh nhau đến nơi, sau đó nhanh chân rời đi, lòng hấn phảng lảng năm năm lại một lần nữa bị Lam Lăng Nguyệt đảo lộn.

Tâm trạng Lam Lăng Nguyệt lúc này cũng ổn định lại, giờ mới nhớ lại bản thân vừa rồi không hiểu sao bị Dạ Tình Vũ kích giận rồi xảy ra chuyện tiếp theo, lập tức cảm giác giống như mình bị sét đánh, trong vòng một ngày nàng đã cùng Âu Dương Mặc Thần tiếp xúc thân mật đến ba lần, càng kỳ lạ hơn chính là nàng lại cưỡng hôn hấn lần nữa, nghĩ tới những thứ này trong lòng giống như nổ oanh, thất kinh bát mạch giống như đang mở cuộc họp rối tinh rối mù hết cả lên, đây cũng là lần đầu tiên Lam Lăng Nguyệt có cảm giác không biết sai chỗ nào.

Mà lúc này viên thủy tinh của Dạ Tình Vũ đã sớm bị Âu Dương Mặc Thần giẫm nát, nàng ta gắt gao cắn đôi môi cánh hoa dôi theo bóng lưng Âu Dương Mặc Thần hồi lâu không lên tiếng, nàng đem mọi tội lỗi đổ lên đầu kẻ đầu sỏ Lam Lăng Nguyệt đã gây nên chuyện này, hôm nay nàng nhất định phải làm cho Lam Lăng Nguyệt thân bại danh liệt, nhất định phải làm cho ả ta chết không chỗ chôn, đáng lẽ ra nàng định từ chối đề nghị của Sở Lưu Ly, là bởi vì hôm nay nàng không muốn để lộ trò hề trước mặt Âu Dương Mặc Thần, nhưng hiện tại xem ra tất cả chẳng quan trọng nữa, chỉ

cần có thể chinh chết Lam Lăng Nguyệt, tất cả chuyện nàng làm đều đáng giá.

Dội tất cả chúng danh viện và các công tử tới địa điểm tổ chức tiệc trà, Sở Lưu Ly cùng Sở thừa tướng và thừa tướng phu nhân mặc trang phục lộng lẫy đứng ở chính giữa, Sở Lưu Ly một thân váy bông màu trắng như tuyết quét đất bật lên thân hình tinh tế hoạt bát.

“Cảm tạ các vị đến dự tiệc trà hôm nay, bởi vì thời tiết lạnh lẽo, hiện giờ cũng đã vào cuối năm, chúng tử muội cùng với các công tử có rất ít thời gian để tụ hội, hôm nay hãy thỏa thích say sưa, ăn được uống được, chơi được.” Chất giọng thanh thúy của Sở Lưu Ly như dòng suối linh thiêng chảy vào tai mọi người, tất cả d òn dập đứng dậy chào hỏi lễ phép, đương nhiên trong những người này chỉ trừ ra hai tiểu chủ tử Lam Lăng Nguyệt và Âu Dương Mặc Thần.

Lam Lăng Nguyệt gập đầu, hôm nay nàng đúng là không có hứng thú nghe nàng ta châm chọc này nọ, mau mau vào vấn đề chính, mau mau hoàn thành công việc, rồi nàng sẽ tới Quỷ Trung đường ngủ bù, khoảng thời gian gần đây ngủ không được ngon, hơn nữa vừa rồi ở ngoài phủ thừa tướng xảy ra biến cố nhỏ với Âu Dương Mặc Thần, hiện giờ nhớ lại hai má vẫn nóng bừng, rốt cuộc nàng bị sao mà hề cứ nhắc tới Âu Dương Mặc Thần như thể đang mọc lên một loại trái cấm, cảm giác như con nai ngơ ngác, không phải là yêu thích hẳn chứ, ý nghĩ liêu lĩnh này xuất hiện trong đầu của Lam Lăng Nguyệt, liền bị nàng nhốt giết ngay lập tức, nhớ tới từng đợt gió lạnh trên người tên kia, lắc đầu một cái, vẫn nên sáng suốt một chút.

Mặc dù Âu Dương Mặc Thần cách vị trí Lam Lăng Nguyệt khá xa, nhưng ánh mắt của hắn như có như không rơi xuống người Lam Lăng Nguyệt, nữ nhân này lúc thì lắc đầu, lúc thì nhíu mày, miệng không ngừng lẩm bẩm tự nói, không biết đang giờ trò quỷ gì.

Lúc Âu Dương Mặc Thần nhìn Lam Lăng Nguyệt, bởi vì Lam Lăng Nguyệt có tập võ, tính cảnh giác cao hơn so với người bình thường, cảm

giác được có người nhìn mình, chợt ngẩng đầu lên, vô tình bốn mắt nhìn nhau với Âu Dương Mặc Thần, sau đó đột ngột quay mặt đi.

Hai người đều làm động tác giống nhau, lúc bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt chạm tới, đều lựa chọn cao ngạo quay mặt đi không nhìn đối phương.

Dạ Tình Vũ đem hành động cùng nhau của hai người, tự ảo tưởng thành liếc mắt đưa tình, trong lòng hận ý càng đậm, không khỏi liếc mắt nhìn về phía Sở Lưu Ly, cho nàng ta một ánh mắt, rồi rời khỏi chỗ ngồi ở tiệc trà trước.

Sở Lưu Ly đương nhiên biết ý tứ trong mắt Dạ Tình Vũ, xem ra nàng ta quyết định giúp mình, nếu như vậy, nàng sẽ có thêm vài phần chắc chắn đánh chết Lam Lăng Nguyệt rồi.

Mà lúc này Dạ Tình Vũ một mình ở trong hậu hoa viên Sở tướng phủ bẻ gãy những đóa hoa mai kia để trút xả hận ý bập bùng trong lòng.

“Quận chúa, trời lạnh thế này, sao lại một mình sinh hỏa ở hậu hoa viên, tức giận hồng người thì không có lợi đâu, tiện nhân vẫn luôn không có tự trọng như vậy, sẽ không vì chúng ta tức giận mà kìm hãm lại.” Sở Lưu Ly mềm mại tiến đến, trong giọng mang theo khiêu khích.

“Người thật sự có biện pháp triệt bỏ Lam Lăng Nguyệt?” Dạ Tình Vũ lạnh giọng đặt câu hỏi, tính toán xác nhận lại một lần nữa.

“Tất nhiên, bên trong trà nhài và cao điểm đưa đến chỗ Lam Lăng Nguyệt đều bị ta hạ Trí Huyền mị dược, ả ta chỉ cần ăn thì nhất định sẽ vào khuôn khổ.” Sở Lưu Ly tương đối có lòng tin với trù tính của mình.

“Nếu như ả ta không có việc gì? Người đừng quên kiến thức và võ công của nữ nhân kia đều không thể xem thường, nếu như bị ả ta phát hiện manh mối, đoán rằng toàn bộ Sở tướng phủ của các người sẽ bị liên lụy, đến lúc đó nếu như người kéo bản quận chúa xuống nước, vậy ta sẽ không tha thứ cho người đâu.” Dạ Tình Vũ khá là không tín nhiệm Sở Lưu Ly, nữ nhân này vừa mới ngã nhào trong tay Lam Lăng Nguyệt xong đó thôi.

“Chỉ hiệu quả khi trà nhài và cao điểm dùng cùng với nhau, vừa rồi ta đã tận mắt nhìn thấy ả ta uống trà nhài rồi, chỉ cần nàng ta ăn thêm cao điểm tuyệt đối không xảy ra sơ xuất, ta phụ trách làm cho thanh danh của ả mất sạch, ta nghe nói quận chúa âm thầm đào tạo một nhóm ám vệ tinh nhuệ, không biết có thể giải quyết ả ta lúc ả ta chột vật trở về không, nguy tạo tự sát, ta nghĩ chuyện này không khó khăn với quận chúa chứ nhỉ.” Đây là nguyên nhân Sở Lưu Ly kéo Dạ Tình Vũ vào, tuy rằng nàng muốn báo thù, nhưng bởi vì cha là thừa tướng không thể náo loạn chết người, thuê người giết sẽ bị tra được, nhưng Dạ Tình Vũ có ám vệ chỉ nghe lời của nàng ta, hưởng chi dường như nàng ta có ân oán với Lam Lăng Nguyệt còn sâu đậm hơn mình, hôm nay nàng có thể nhận ra có vấn đề trong ánh mắt của Lam Lăng Nguyệt và Thần vương.

“Tại sao bản quận chúa phải làm công cụ giết người cho người,” Dạ Tình Vũ dùng ánh mắt chột vẩn nhìn về phía Sở Lưu Ly.

“Ha ha, quận chúa cũng có thể không đồng ý, chỉ cần người cảm thấy kẻ tình địch Lam Lăng Nguyệt này sẽ không làm Thần vương thay lòng đổi dạ, ta chỉ là có lòng tốt nhắc nhở quận chúa, bằng vào sự hiểu biết về nam nhân của ta, ánh mắt Thần vương nhìn Lam Lăng Nguyệt không giống với người khác, đó là cái nhìn ham muốn của nam nhân với nữ nhân.” Sở Lưu Ly không thể nghi ngờ đang khiêu khích ranh giới của Dạ Tình Vũ, chỉ có như thế Dạ Tình Vũ mới có thể đi theo sự chỉ phối.

Quả nhiên Sở Lưu Ly vừa dứt lời, lửa giận trong con người của Dạ Tình Vũ càng lớn, tay bấm sâu vào trong thịt, hận ý của nàng với Lam Lăng Nguyệt bị kích thích càng sâu thêm vài phần.

“Được, bây giờ ta sẽ phân phó sáu tên ám vệ âm thầm đợi lệnh. Bản quận chúa ghét nhất có đội hữu ngu như heo, ta hi vọng người đừng để bản quận chúa thất vọng quá mức.” Cánh hoa mai trong tay Dạ Tình Vũ tan tác rơi trên mặt đất, sau đó không thèm nhìn Sở Lưu Ly rời khỏi hậu hoa viên trước.

Nhìn bóng lưng Dạ Tình Vũ, khóe miệng Sở Lưu Ly kéo lên một nụ cười như ý, đội hữu ngu như heo, con heo này còn không phải Dạ Tình Vũ

ư, bất quá hiện tại đang cùng thuy ền với nàng ta, nàng đương nhiên phải nhận, dù sao hiện giờ kẻ địch chung là Lam Lăng Nguyệt.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Hồi Kết (Phần 2)

Đến khi Sở Lưu Ly quay trở lại địa điểm diễn ra tiệc trà, rồi hỏi dò tâm phúc của mình là Liễu Nhi xem Lam Lăng Nguyệt có ăn cao hoa quế ngay trước mặt ả ta không, nàng đặc biệt sai người đi đầu tra được Lam Lăng Nguyệt thích nhất là cao hoa quế, cho nên hạ một phần độc vào trong đĩa đựng cao hoa quế ở bên phải ả ta.

“Chủ tử, Lam Lăng Nguyệt trừ trà nhai trên bàn không động tới một miếng cao điểm nào trên bàn, nhìn cũng chẳng nhìn, đầu nghiêng ngả, hình như là đang ngủ gật.” Sau khi tiểu thư rời đi, cặp mắt Liễu Nhi nhìn Lam Lăng Nguyệt không chớp, nhưng ả không hề nhìn sang cao điểm bên người lấy một cái.

Nghe thấy vậy Sở Lưu Ly tự nhiên có cảm giác buồn bực khi kế hoạch tiến hành chậm chạp, vì để cho Lam Lăng Nguyệt ăn cái đĩa cao hoa quế kia, nàng liền ổn định lại tâm tình, đứng lên, lạnh lạnh cười nói: “Món cao hoa quế, cao điểm bên tay phải của các vị, do gia mẫu tự tay làm vào sáng sớm, mùi vị thơm ngọt tươi mát, kết hợp thêm trà nhai có thể nói là tuyệt phẩm, nếu như các vị không chê, có thể dùng thử qua một chút xem.”

Lúc Sở Lưu Ly nói như vậy, mọi người bên dưới chỉ biết tán gẫu mới chú ý tới chiếc đĩa nhỏ bên tay phải, thấy là do chủ nhân gia tự tay làm, mặc kệ có thích hay không tất nhiên là phải nể mặt, mọi người sôi nổi cầm cao hoa quế lên nhâm nhi thưởng thức.

Lúc Lam Lăng Nguyệt bị Sở Lưu Ly nhìn mình, đặt mắt lên cao hoa quế kia, ngửi ngửi mùi hương, quả nhiên khác với tất cả mọi người, xa như vậy cũng có thể ngửi được mùi vị, nhìn Sở Lưu Ly lấp lánh nhìn lên phần của mình, nàng ăn, lại không ăn, cầm lên đặt xuống, đặt xuống lại cầm lên, mấy lần lên xuống như thế thật sự kéo căng trái tim nhỏ của Sở Lưu Ly.

Đợi đến khi Lam Lăng Nguyệt hết hứng đùa giỡn, liền theo sự sắp đặt của nàng ta ăn mười chiếc cao hoa quế xinh đẹp kia, đôi mắt thỉnh thoảng liếc nhìn Sở Lưu Ly, nhìn niềm hưng phấn khó giấu nổi của nàng ta, thiếu đi đâu không nhảy cẫng lên thôi, chẳng lẽ nàng ta không biết trên thế giới này còn có người có Bách Thanh hoàn có thể giải trăm loại độc ư, đoán chừng cả đời này nàng ta cũng chẳng biết được người đó chính là Lam Lăng Nguyệt nàng.

Ăn xong cao hoa quế, làm bộ trúng độc, bưng đầu về mặt thống khổ, giống như nhận ra được có chỗ nào không đúng, chật vạy đứng lên từ nơi không đáng chú ý, cố gắng trốn chạy.

Lam Ngữ Yên cảm thấy Lam Lăng Nguyệt khác lạ, suy nghĩ một chút cũng biết người chinh nàng ta là Sở Lưu Ly, nàng tò mò không biết Sở Lưu Ly tính làm nhục Lam Lăng Nguyệt như thế nào nên sau khi Lam Lăng Nguyệt và Sở Lưu Ly rời đi, lén lút bám theo sau Lam Lăng Nguyệt.

Âu Dương Mặc Thần thấy chớp mắt một cái đã không thấy Lam Lăng Nguyệt đâu, chau mày, nghĩ thầm nữ nhân này thật đúng là không chịu ngửi yên, chạy loạn khắp nơi, liền đứng dậy, lấy lý do trong này quá bức bí, thoát khỏi Dạ Tình Vũ, đi tìm Lam Lăng Nguyệt.

Lúc Lam Lăng Nguyệt đơn độc đi tới bên rìa một rừng trúc nhỏ, tựa lưng vào tảng đá bên cạnh, hít thở mùi vị trong lành của rừng trúc, đáng tiếc một mảnh rừng trúc tràn đầy sức sống, lại lớn lên ở Sở tướng phủ chướng khí mù mịt này, thế nào cũng bị vấy bẩn.

“Lam Lăng Nguyệt sao ngươi lại một mình chạy đi thế, chẳng lẽ thân thể không thoải mái, thấy sắc mặt của ngươi có chút kỳ lạ, có phải cảm thấy có chút cô đơn, có chút trống trải không, nếu đã tới phủ Thừa tướng của ta, ta nhất định sẽ chiêu đãi ngươi thật tốt, tại đây đã chuẩn bị cho ngươi hai tên xấu nô cường tráng, hôm nay để cho bọn họ hầu hạ ngươi thỏa thích nhé.” Sở Lưu Ly vừa nói vừa ra hiệu cho hai gã nam nhân vạm vỡ tiến lên một bước, trên mặt mang theo nụ cười thỏa mãn.

Lam Lăng Nguyệt miễn cưỡng ngẩng đầu, nhìn hai gã nam nhân xấu đến kinh tâm động phách*, một gã thì miệng méo mắt lác, một gã mặt rỗ

cộng thêm nửa mặt lở loét thâm đen, thật vất vả cho Sở Lưu Ly đã dốc hết tâm huyết tìm cho mình hai đóa hoa lạ kỳ cực phẩm này, đặc biệt lúc hai đóa hoa lạ này mở ra cái miệng rộng răng vàng nhìn mình đăm đui, thở ra mùi vị hôi thối như xác chết thật khiến cho Lam Lăng Nguyệt có loại kích động muốn phun ối hết ra.

(Kinh tâm động phách: chấn động lòng người.)

“Thật đúng là khiến Sở tiểu thư phí tâm, nhưng mà sợ rằng, ta không có phúc hưởng thụ hai tên cực phẩm này, người vẫn nên tự sản tự tiêu đi.” Lam Lăng Nguyệt mệt mỏi đứng dậy từ trên tảng đá, lấy ra ba viên nhỏ Bách Sinh mị từ chiếc bình ngọc màu trắng trong túi bách bảo, hai viên ném vào miệng hai gã tội tớ xấu xí đang nhếch miệng lên thêm thu ồng ở xa xa, viên còn lại tự mình tách miệng Sở Lưu Ly, đút vào miệng của nàng ta.

“Người không trúng độc? Người cho ta ăn cái gì vậy, khụ khụ.” Vẻ mặt Sở Lưu Ly kinh hoàng, thần tình của Lam Lăng Nguyệt đã khôi phục lại tự nhiên, vẻ mặt ung dung đâu giống trúng độc, bưng tỉnh trong ngõ ngang, có loại cảm giác bị người tính kế, không ngừng muốn nhổ ra thứ Lam Lăng Nguyệt nhét vào trong miệng mình.

“Đừng phí sức tổn hơi, đồ của bản tiểu thư vào miệng sẽ tan lập tức, vở kịch này nếu như ta không diễn sinh động một chút làm sao biết người muốn làm trò khỉ gì, có gắng hưởng thụ bữa tiệc đông cung do chính mình chỉ đạo đi nhé, chờ bản tiểu thư kiểm tra loại dược năm tiếng này rồi lại đến tiếp, lần sau nếu muốn được sung sướng mê mê nhớ tìm bản tiểu thư nhé, dược liệu nhanh chóng phân lượng đầy đủ, gói cho người hai cái là đủ.” Trong khi Lam Lăng Nguyệt kiểm tra số lượng, vẫn không quên châm biếm loại hàng t ần kho xui xẻo Sở Lưu Ly.

Năm tiếng vừa dứt, ánh mắt Sở Lưu Ly cũng trở nên mê dại, hơn nữa còn phát ra vài tiếng rên rỉ tràn ngập sắc dục, âm thanh như vậy, dẫn tới hai tên xấu nô kia đột nhiên nhào tới Sở Lưu Ly, động tác lôi kéo quần áo vô cùng thô bạo, nhưng Sở Lưu Ly lại bày ra dáng vẻ cực kỳ hưởng thụ say đắm.

Cảnh tượng như vậy, khiến cho Lam Ngữ Yên trốn phía sau tảng đá âm thầm sợ hãi, nàng không khỏi lui về sau hai bước toan chạy trốn.

“Thế nào, muội muội đã tới, lại chỉ muốn xem cuộc vui thôi hả? Ta cảm thấy người thích hợp diễn kịch hơn đó, chỉ bằng người cũng tới bổ sung nhân số, xem như là tỷ tỷ ta tặng cho người một phần đại lễ.” Lam Lăng Nguyệt biết Lam Ngữ Yên đi theo mình từ lúc bắt đầu, nàng ta không phải vẫn muốn cười nhạo mình, đẩy mình vào chỗ chết sao, vậy thì hôm nay nàng sẽ phá hỏng trình tiết của nàng ta, cái chân bị đánh cho tàn phế có thể chữa trị, màng trinh bị phá rồi chính là tàn hoa bại liễu.

“Người muốn làm gì? Ta chẳng nhìn thấy cái gì cả, cũng sẽ không nói đi đâu gì.” Thân thể Lam Ngữ Yên dừng lại, thiếu chút nữa ngã nhào lên trên mặt đất, Lam Lăng Nguyệt như vậy thật sự quá mức đáng sợ.

“Không phải theo người.” Lam Lăng Nguyệt không chờ Lam Ngữ Yên kịp phản ứng lại đã lấy ra một viên trong bình ngọc trắng nhét mạnh vào trong miệng Lam Ngữ Yên, sau đó ném Lam Ngữ Yên tới bên cạnh một tên xấu nô.

Bởi vì có thêm Lam Ngữ Yên, mức độ chiến đấu của bốn người càng lúc càng hăng, thanh âm cũng càng lúc càng lớn, Lam Lăng nguyệt thì lại híp mắt ngẩng lên tảng đá phía sau, thỉnh thoảng liếc qua, đây là loại phim bị giới hạn (độ tuổi) đó nha.

Mà Âu Dương Mặc Thần tìm tới nơi phát ra âm thanh, lúc hắn nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt giương mắt nhìn không dời cảnh tượng dơ bẩn này, có loại kích động muốn chém hết bốn kẻ trước mắt này.

“Xem hay không?” Âu Dương Mặc Thần như u hồn xuất hiện phía sau Lam Lăng Nguyệt, trong lời nói mang theo tức giận thăm dò.

“Sao người lại tới đây, ta chẳng làm chuyện gì cả.” Lúc Lam Lăng Nguyệt phản ứng xoay người lại nhìn thấy Âu Dương Mặc Thần đột ngột xuất hiện giống như ma quỷ, có loại cảm giác làm chuyện xấu bị người ta bắt được, trong khoảng thời gian ngắn nói chuyện cũng có chút lắp bắp.

“Khẩu vị của người đúng là nặng, ta cảm thấy chúng ta nên đổi chỗ khác rồi nói chuyện.” Âu Dương Mặc Thần tức giận, nữ nhân này vậy mà lại nhìn hai tên xấu nô trăn truông, phút chốc liền nổi trận lôi đình, bản thân hắn cũng không biết nổi bức tức này đến từ đâu mà lớn như vậy, kéo Lam Lăng Nguyệt nhảy lên phía trên rừng trúc rồi bay ra ngoài.

Ở ven hồ nhỏ bên ngoài rừng trúc thì dừng lại, kéo Lam Lăng Nguyệt ném vào trong hồ nước lạnh băng, mà hắn cũng vì cơ thể khô nóng nhảy vào theo.

“Âu Dương Mặc Thần, con mẹ nhà người bị bệnh tâm thần à, rốt cuộc kiếp trước lão nương tạo nghiệt gì, ta đào phần mộ tổ tiên nhà người hay đoạt vợ của người, mà người đối xử với ta như thế sao?” Bị Âu Dương Mặc Thần ném vào trong nước lạnh, kéo theo cao được dịch dung trên mặt, bởi vì nàng mới chế tạo ra, còn chưa đạt tới mức hoàn hảo, sợ nhất gặp phải nước lạnh dưới không độ, bị ngâm trong nước lạnh, trong nháy mắt gương mặt dịch dung lỏng lẻo đi rất nhiều.

Âu Dương Mặc Thần ngẩng đầu lên, vượt nước lạnh trên mặt xuống, nhìn gương mặt giận tím tái nhìn mình chăm chăm của Lam Lăng Nguyệt, mặt nàng hơi sưng phồng, hơn nữa tựa như có chút không đồng đều, đôi mắt bén nhọn của Âu Dương Mặc Thần phát hiện màu da ở một bên tai của Lam Lăng Nguyệt dường như còn trắng mịn hơn phần dung nhan trên mặt, phát hiện này khiến Âu Dương Mặc Thần không khỏi sửng sốt, chẳng lẽ nữ nhân này dịch dung.

“Người nhìn ta làm gì, đừng tưởng rằng người không mở mồm giả câm giả điếc ta sẽ bỏ qua cho người, hôm nay người không trả phí tổn thất tinh thần cho ta, lão nương sẽ phá bỏ cả Thần vương phủ của người, lấy làm củi đốt.” Bởi vì Lam Lăng Nguyệt bị chọc tức không hề nhẹ, hoàn toàn không nhận ra sự khác thường trên gương mặt của mình.

“Lam Lăng Nguyệt, vậy mà người lại dịch dung ư?” Âu Dương Mặc Thần chưa hề hé môi, nhìn chăm chăm vào Lam Lăng Nguyệt, chần chậm lạnh giọng hỏi.

Lam Lăng Nguyệt bị hai chữ dịch dung làm cho hơi run rẩy, vô thức sờ sờ mặt mình, rộng thùng thình, không khỏi kinh hô một tiếng không ổn rồi, đây là đoạn mào đầu cho việc bại lộ thân phận, bất chấp tính sở với Âu Dương Mặc Thần, theo bản năng muốn tới bên hồ chạy trốn.

Nhưng dù sao luận về võ công cũng không sánh bằng Âu Dương Mặc Thần, đang lần trốn, mặt nạ dịch dung vẫn bị Âu Dương Mặc Thần “lỡ tay” xé xuống, đợi đến khi mặt nạ bị kéo xuống kia, Âu Dương Mặc Thần trợn tròn mắt, hóa ra nàng chính là Quỷ La Sát, là nữ nhân mà hắn cảm thấy rằng chính là nàng, quả nhiên là nàng, lúc này hắn nói không nên lời cảm giác trong lòng rốt cuộc là mừng vui hay là tức giận vì bị lừa gạt, chỉ là hình ảnh này hoàn toàn in sâu vào mắt hắn, tới tận tim của hắn, bất tri bất giác, nữ nhân này đã mọc rễ nảy mầm trong lòng của hắn, cũng vào thời khắc này, bị nước lạnh làm cho tỉnh táo, rốt cuộc hắn mới suy nghĩ rõ ràng tội cùng bản thân mình bị sao.

“Vẫn bị người phát hiện được.” Lúc này Lam Lăng Nguyệt không còn vẻ vênh váo đắc ý như vừa nãy nữa, ngược lại là bộ dạng như một con hờ ly thất bại.

“Đúng, hồi tám tuổi trêu chọc bản vương, bản vương liền nhận ra, kiếp này sẽ cùng người dây dưa không rõ.” Trong lời nói của Âu Dương Mặc Thần như thể đang phân trần, nhưng lại bày ra bộ dạng không tình nguyện.

“Vậy ra người cũng biết người năm đó là ta, kỳ thực ta có thể giải thích chuyện này, năm đó không phải là ta cố ý, chỉ là quá vô tình, hơn nữa khí tức trên người của người quá lạnh lẽo, làm ta tưởng người muốn giết ta nên mới chuồn mất.” Bấy giờ Lam Lăng Nguyệt chỉ muốn tìm một cái hốc cây rồi chui vào thôi, bất chấp cả người ướt nhẹp.

Mà khô nóng trên người Âu Dương Mặc Thần cũng vì ngâm trong nước lạnh mà dần khôi phục lại bình thường, nhưng ánh mắt hắn nhìn về phía Lam Lăng Nguyệt thêm một tia nóng rực.

“Năm đó cho dù ta không cẩn thận hôn người, vậy thì lúc người độc phát ta đã cứu người một mạng đó thôi, coi như chúng ta huề nhau, hiện giờ cả người bản tiểu thư đầu ướt đầm phải về thay quần áo, em gái người

nếu như ta bị cảm lạnh đến lúc đó sẽ tìm người tính sổ.” Lam Lăng Nguyệt bị Âu Dương Mặc Thần nhìn trong lòng giống như bị tiêu Hỏa nhi cào gãi, nàng phải nhanh chóng chạy thoát khỏi nơi này, nhiệt độ hồ nước này thấp kinh khủng, y phục đều muốn đông cứng rồi, hưởng hồ mật nà dịch dung của nàng cũng không thể dùng được nữa, nấn ná thêm sẽ bị bại lộ.

Lam Lăng Nguyệt nói xong cũng không nhìn Âu Dương Mặc Thần, lấy ra khăn lụa che mặt, rồi nhún người bay ra từ phía sau rừng trúc, chẳng còn tâm trí mà nhìn đám đông đang vây xem cảnh xuân phơi phới đại chiến bốn người, cùng với hai tra nữ đã mất sạch trinh tiết Sở Lưu Ly và Lam Ngữ Yên đều tóc rối bù, hai mắt trống rỗng vô thần, nàng vắt qua từ ngọn của một cây trúc như chuồn chuồn lướt nước, giống như sợ bị người ta nhìn thấy, nhanh chóng biến mất phía trên rừng trúc.

Mà Âu Dương Mặc Thần thì lại theo sát phía sau Lam Lăng Nguyệt, tóc cũng lộn xộn, trên y phục vẫn còn nhỏ nước, hẳn không ngờ Lam Lăng Nguyệt cứ như vậy mà trốn, đáng ghét, trêu chọc hẳn xong sao có thể cứ như vậy là thanh toán xong phẳng chứ.

Hành động của hai người một trước một sau rời khỏi rừng trúc bị ám vệ của Dạ Tình Vũ núp trong bóng tối nhìn rõ mồn một, sau khi hai người rời đi, hắn liền đi bẩm báo cho Dạ Tình Vũ đang chen lẫn trong đám người chứng kiến Sở Lưu Ly chột vật.

Dạ Tình Vũ thấy kế hoạch của Sở Lưu Ly chẳng những không thành công mà còn khiến nàng ta mất sạch trinh tiết và danh dự, giờ còn bị bắt tại trận kích động gào khóc như phát điên, sắc mặt của Lam Ngữ Yên thì trắng bệch, hơn nữa còn cười ngây ngô về phía đám người đang chỉ chỉ trỏ trỏ, giống như ngớ ngẩn, mà hai tên xấu nô kia đã bị Sở Bác cho một nhát kiếm xuyên tim mà chết, hiện trường bạo lực máu tanh, khiến người vây xem trong chớp mắt tất tiếng yên lặng. Không kìm nổi mà bước lùi.

Mà lúc này Dạ Tình Vũ đang núp ở trong góc bên cạnh.

“Chủ tử, thuộc hạ vừa nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt và Thần vương hai người rời khỏi từ phía sau rừng trúc, y phục của hai người đều xộc xệch,

chắc hẳn đã phát sinh chuyện gì ở h ồnhỏ phía sau rừng trúc.” Sau khi ám vệ tìm được Dạ Tình Vũ thấp giọng bẩm báo.

Dạ Tình Vũ nghe được tin tức Lam Lăng Nguyệt và Th ầnvương vụng trộm, ngọn lửa ghen ghét bùng lên dữ dội, gân xanh trên tay nổi rõ, thứ nàng không chiếm được, nếu người khác dám tranh giành nàng sẽ băm vằm kẻ dám tranh giành kia.

“Truyền mệnh lệnh của ta, bảo sáu tên sát thủ chờ trong ngõ hẻm giết chết Lam Lăng Nguyệt, xách đầu tới gặp bản quận chúa.” Dạ Tình Vũ rút kh ếvới ám vệ bên cạnh.

“Chủ tử, như vậy có quá mức phô trương không, dễ bại lộ, thỉnh ngài bớt giận, bàn bạc kỹ lưỡng.” Ám vệ cảm thấy lần hành động này quá mức phô trương, nhưng gã vừa mới nói xong, ánh mắt lạnh băng của Dạ Tình Vũ quét tới, khiến gãrun sợ, không dám nhiều lời nữa, đành nhắm mắt đi hạ lệnh.

Sáu tay sát thủ nhận được mật lệnh ám sát âm thầm bám theo sau ngay khi Lam Lăng Nguyệt rời khỏi phủ Thừa tướng, tìm kiếm cơ hội thích hợp để ra tay.

Khi Lam Lăng Nguyệt hơi th ấmmột nghỉ ngơi trên một mái hiên, bọn họ cảm thấy thời cơ đã tới, ào ào vây quanh Lam Lăng Nguyệt tính dùng phương thức vây đánh để đoạt tính mạng của nàng.

“Các người là ai, bản tiểu thư chưa va chạm gì nhiều, hình như không có kẻ thù nào, các người định bụng lấy sáu đánh một ư?” Lúc này Lam Lăng Nguyệt vừa mới lấy lại hơi, đã bị sáu tên hắc y nhân che mặt vây lại, đương nhiên cho rằng sáu người này là biện pháp dự phòng do Sở Lưu Ly sắp đặt.

“Bớt nói nhảm, đợi người tới chỗ diêm vương rồi hỏi đại danh của chúng ta.” Một tên hắc y nhân dẫn đầu nói xong liền nhắm vào vị trí tim của Lam Lăng Nguyệt, định dùng một chiêu kiếm vào đúng nơi.

Nhưng Lam Lăng Nguyệt đâu phải người dễ đối phó như vậy, mặc dù quả thật hôm nay tiêu hao thể lực không ít, nhưng nàng cũng sẽ không đặt sáu tên này vào trong mắt, ngay khi kiếm chỉ cách mình vài cm, liền rút ra hàn băng kiếm, vừa cản lại, vừa thuận thế chém vào cổ tay của kẻ đang đâm về phía mình.

Chẳng qua võ công của sáu người này không phải hạng xoàng, trái lại có chút giống với đại nội cao thủ, đi đầu này làm cho Lam Lăng Nguyệt hơi nghi ngờ, dường như không phải Sở Lưu Ly có thể xin ra tay, bất đắc dĩ, bản thân đang bị địch bao quanh, có lợi hại thế nào đi chăng nữa, cũng rất khó lách lặn ở tình trạng sáu đánh một này. Chỉ có thể dùng chiến thuật chu toàn để đỡ sức với sáu người bọn họ.

Khi Âu Dương Mặc Thần tới, Lam Lăng Nguyệt đã lâm vào yếu thế, nếu như lực tập trung có một chút buông lỏng sẽ có thể bỏ mạng, hấn cho rằng sao nữ nhân này có thể bị người bắt nạt được, lạnh giọng hét lên một tiếng ồ ồ bổ xuống một chưởng, tên sau lưng Lam Lăng Nguyệt trực tiếp bị đánh nát sọ, mất mạng trong chớp mắt.

Chưởng phong lạnh lẽo này khiến năm tên sát thủ cảm nhận được sự tưng bừng pha thêm chút sợ hãi chưa từng có, khi nhìn rõ người tới là Thần vương, đương nhiên bọn họ không dám xuống tay giết Thần vương, trước khi Âu Dương Mặc Thần ra tay lần nữa, tất cả vận dụng hết nội lực đâm về phía Lam Lăng Nguyệt, lúc này nội lực của Lam Lăng Nguyệt đã không còn là bao, khi năm thanh kiếm sắc đánh về phía mình, trong khoảng thời gian ngắn dĩ nhiên Hàn Băng kiếm không cách nào chặn nổi, lùi về sau vài bước, mà Âu Dương Mặc Thần cũng tức tốc ôm lấy eo của Lam Lăng Nguyệt, mạnh mẽ dùng chưởng Phích Lịch đông kết lại nội lực trong năm thanh kiếm sắc của năm người kia ném rơi xuống đất, bởi vì gấp rút khiến hỏa công tâm, nội lực của Âu Dương Mặc Thần cũng bị hao tổn nghiêm trọng, dù sao hấn vừa mới trải qua độc phát, nội lực vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, việc cưỡng ép dùng nội công này đã làm tổn thương tới phổi, một ngụm máu tươi phun ra, sắc mặt cũng trở nên vô cùng trắng bệch.

Mà năm tên sát thủ kia cũng bởi vì bị kiếm sắc bật trả, đều bị trọng thương, thừa dịp lực chú ý của Âu Dương Mặc Thần đặt hết lên người

Lam Lăng Nguyệt, nhanh chóng tẩu thoát.

Sau khi nguy cơ được giải trừ, cái tay đang quấn chặt lấy Lam Lăng Nguyệt của Âu Dương Mặc Thần bỗng nói lỏng, còn hần thì khụy gối quỳ xuống đất, xem ra bị thương không nhẹ.

“Người sao vậy.” Lam Lăng Nguyệt giãy ra khỏi ngực của Âu Dương Mặc Thần, vội vàng bắt mạch cho Âu Dương Mặc Thần, mạch tượng của hần cực kì rối loạn, nội lực và chân khí không thông suốt, xem ra hần đã cưỡng ép dùng nội công khiến tổn thương tới phủ tạng, nhớ tới tình cảnh vừa rồi hần vì cứu mình mà không màng đến tính mạng, trong lòng vô cùng đau đớn, chắc hần hần phải thích nàng lắm.

“Nơi đây có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào, chúng ta phải mau mau rời khỏi chỗ này, ta bị nội thương cần tìm một nơi an toàn để chữa thương.” Âu Dương Mặc Thần yếu ớt dặn dò Lam Lăng Nguyệt.

“Người cố chịu đựng, chúng ta sẽ xuống khỏi mái hiên, sau đó thuê cỗ xe ngựa về Quỷ Trung đường, ta sẽ không để người xảy ra chuyện đâu.” Giọng nói của Lam Lăng Nguyệt có chút khàn khàn, tràn đầy lo lắng.

Nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt thu lại nét ngông cuồng, nét mặt lo âu, Âu Dương Mặc Thần gác lên vai của nàng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười như có như không.

QUỖ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Hồi Kết (Phần 3)

Cỗ xe ngựa thuê được dừng lại ở cửa sau của Quỗ Trung đường, Lam Lăng Nguyệt gõ vài tiếng cũng không có người ra mở, giận dữ đá văng cửa sau.

Sau khi cửa bị đá văng, chỉ nghe r Ần r Ần, một bên cửa gỗ theo tiếng đổ xuống đất, trong nháy mắt bụi đất tung bay mù mịt, sau khi bụi đất tản ra, Lam Lăng Nguyệt dìu Âu Dương Mặc Th ần xuất hiện trong mắt mọi người.

Đông Thanh Và Hạ Ca không khỏi giương to hai mắt nhìn, chỉ thấy chủ tử chật vật, hơn nữa Th ần vương lại ở trong lòng của chủ tử, đây quả thực là một tin tức có sức bùng phát, hơn nữa cửa này lại bị chủ tử đá rụng xuống, xem ra hiện giờ tâm trạng của chủ nhân thật sự không tốt tí nào, các nàng vẫn là trốn xa một chút không nên tiến lên.

“Gõ cửa nửa ngày cũng không có người ra mở cửa, người giữ cửa ngày hôm nay là ai, đứng ra cho ta.” Lam Lăng Nguyệt lia đôi mắt lạnh một lượt, r ồi dừng ánh mắt trên người của hai tên thủ vệ ngày hôm nay.

“Đường chủ tha mạng, tha mạng ạ, chúng ta đang chuẩn bị mở cửa thì ngài đã, sau này thuộc hạ nhất định thúc đẩy tinh th ần người h ầu.” Hai thủ vệ sợ hãi quỳ rạp xuống dập đầu.

“Chủ tử xin ngài bớt giận, chúng ta giúp ngài đỡ Th ần vương, xem ra Th ần vương bị thương không nhẹ, chúng ta trị thương cho hẩn trước đã, đừng kéo dài thời gian nữa.” Đông Thanh và Hạ Ca bước lên phía trước dìu Âu Dương Mặc Th ần thay cho Lam Lăng Nguyệt, hiện giờ chủ tử đang nổi nóng, chuyện gì cũng làm được, hai người vội vã dời đi t ần mắt của chủ tử.

Lam Lăng Nguyệt không nói thêm gì, thấy Âu Dương Mặc Thần được hai người dìu nâng tới được đường, liền đi tới được đường.

Đầu tiên cho hắn uống thuốc trị liệu nội thương, rồi phân phó một được đồng thay đổi y phục ướt đẫm trên người Âu Dương Mặc Thần, sau đó định đến băng thất dùng nội lực chữa thương thì bị khuyên can.

“Chủ tử, hiện tại thân thể của ngài cũng rất suy yếu không thích hợp truyền chân khí, Thần vương đã uống thuốc bổ thánh phẩm trị liệu nội thương, không có nguy hiểm gì, ngược lại nếu ngài không thay bộ y phục ẩm ướt này ra, sẽ sinh bệnh đó.” Đông Thanh thật sự nhìn không nổi chủ tử chớm yêu làm hại đến cơ thể của mình như vậy, tiến lên nhắc nhở.

Bị Đông Thanh nói như vậy, Lam Lăng Nguyệt không khỏi quay mặt đi chỗ khác, dường như bản thân đã lo lắng quá mức, may mà Âu Dương Mặc Thần vẫn nhắm mắt hôn mê, nếu không đúng là tự mình bôi nhọ mặt mình.

“Chuẩn bị nước nóng tắm rửa thay y phục cho ta, chờ sau khi hắn ta tỉnh lại thì bẩm báo cho ta.” Lam Lăng Nguyệt sau khi ổn định lại tâm tình, chấp tay ra sau lưng, không nhìn Đông Thanh và Hạ Ca liền rời khỏi sương phòng được đường.

Lam Lăng Nguyệt vừa rời khỏi, Hạ Ca thẫn thờ nói: “Đông Thanh, người có phát hiện từ khi chủ tử trở về đến giờ cứ kỳ kỳ sao ấy không, ánh mắt không hề rời khỏi Thần vương.”

“Đã sớm nhìn ra, đây là chủ tử động lòng phạm tặc, chẳng qua Thần vương coi như có tài có mạo có quyền thế, xem như xứng lứa vừa đôi với chủ tử của ta.” Đông Thanh nguyền Hạ Ca một cái, sau đó khe khẽ nói.

Dợi cho hai người rời đi, Âu Dương Mặc Thần vẫn luôn nhắm mắt mở mắt ra, trong con ngươi đang đầy sự ấm áp, mặc dù hắn bị trọng thương, nhưng không đến mức hôn mê, hắn cố ý muốn thăm dò xem rốt cuộc Lam Lăng Nguyệt có chút tâm ý gì với mình hay không, hiện giờ xem ra nàng cũng quan tâm đến hắn.

Loáng cái đã trôi qua bảy ngày, từ sau khi Âu Dương Mặc Thần tỉnh lại luôn lấy lý do dưỡng thương để ở lì Quỷ Trung đường, mặc dù thường xuyên gây sự với Lam Lăng Nguyệt, nhưng quan hệ giữa hai người trở nên càng lúc càng kì diệu, chỉ là hai người đều là chủ tử cao ngạo, không ai nguyện ý chủ động xé bỏ lớp cửa sổ giấy này.

Ở ngày thứ bảy, rốt cuộc Lam Lăng Nguyệt chịu không nổi Âu Dương Mặc Thần mới bốn giờ sáng đã gọi mình dậy đi luyện kiếm, cặp mắt gấu trúc u oán hằm hè quát mắng: “Âu Dương Mặc Thần, bản đường chủ thấy nội thương của ngươi đã lưu thông tốt rồi, bốn đường chủ so kiếm cũng đã thấy bại n lần rồi, ngươi rút về Thần vương phủ cho ta, đừng có ở chỗ của bản đường chủ ăn chực uống chùa ép bức bản đường chủ nữa.”

“Ta vì cứu nàng mà bị thương, hiện tại chỉ mới phục hồi lại được một nửa, ta đánh với nàng nhanh cũng mất nửa canh giờ mới đánh bại nàng, nếu thật sự khôi phục hoàn toàn chỉ trong vòng mười chiêu thôi, còn thiếu rất nhiều, xem ra nội thương này cần ít nhất nửa tháng để tĩnh dưỡng, trong khoảng thời gian này làm phiền nàng rồi.” Sau khi Âu Dương Mặc Thần đánh bại Lam Lăng Nguyệt một lần nữa, vẻ mặt không hề dè dặt, rồi tới được đường ăn được thiện buổi sáng.

Lam Lăng Nguyệt thì lại bày ra vẻ mặt ăn mướp đắng, đi theo sau Âu Dương Mặc Thần vào được đường.

Vừa mới uống được hai ngụm được thiện, Trần Mai Tuyết ra ngoài đã lâu mệt mỏi phờ phạc trở về, vẻ mặt âm trầm, chân mày từ lúc tiến vào đến giờ cũng chưa từng giãn ra.

“Có phải Trần đường chủ đã tra ra được manh mối sự việc mà ta nhờ ngươi không?” Lam Lăng Nguyệt dò hỏi.

“Đúng vậy chủ tử, ở đây nói chuyện không tiện, hay là chúng ta tới nội các đi.” Trần Mai Tuyết cảnh giác liếc nhìn Âu Dương Mặc Thần, cung kính nói.

“Được.” Lúc này Lam Lăng Nguyệt không hiểu sao tim đập d ãn, rõ ràng đã sắp chạm tới chân tướng sự việc, nhưng nàng lại cảm thấy nổi

hoảng sợ không tên, giống như bí mật này sẽ liên quan tới gì đó.

“Uống xong rồi đi, nguội rồi sẽ không tốt.” Mặc dù Âu Dương Mặc Thần không biết xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn vẻ mặt của người kia liền biết không phải chuyện tốt, sợ rằng chốc nữa bẩm báo xong Lam Lăng Nguyệt lại ăn không vào, chỉ bằng nhanh chóng uống hết được thiện rồi hăng đi.

Lam Lăng Nguyệt không hề mở miệng phản bác, mà hai ba ngụm uống hết được thiện, rồi theo Trần Mai Tuyết đi tới nội đường.

Lúc bấy giờ sắc trời cũng ảm đạm vô cùng, thỉnh thoảng phát lên tiếng sấm, Âu Dương Mặc Thần ngẩng đầu nhìn bầu trời, đoán chừng hôm nay sẽ đổ xuống trận mưa lớn.

Mà lúc này bên trong nội đường, Trần Mai Tuyết quỳ trên mặt đất đưa cho Lam Lăng Nguyệt tập thông tin khó khăn lắm mới thu thập được, đến giờ trong lòng nàng vẫn băn khoăn, nàng không biết mình làm như vậy có đúng hay không, nếu không đào sâu vào, vĩnh viễn trở thành bí mật có lẽ là đi đâu tốt đối với chủ tử, dù sao bí mật bị vạch trần nhất định sẽ là nỗi đau tanh hôi mùi máu, không biết chủ tử có chịu nổi không.

“Chủ tử, nếu như có thể lựa chọn, thuộc hạ hi vọng ngài chọn lựa niêm phong chân tướng tám năm trước.” Trần Mai Tuyết do dự mở miệng lần nữa.

“Bản đường chủ không thích lừa mình dối người, cho dù là vực sâu vạn trượng, ta cũng có quyền biết chân tướng.” Lam Lăng Nguyệt hơi hơi ổn định lại tâm tình rồi mở ra xấp giấy mỏng mà Trần Mai Tuyết đưa cho mình.

Vốn Lam Lăng Nguyệt đã chuẩn bị tư tưởng, biết rõ thứ bị niêm phong giấu kín có thể sẽ khiến tê tâm liệt phế, nhưng sự thật sau khi xem xong vẫn là đây đó thương tích đây mình, Lam Lăng Nguyệt không chấp nhận nỗi sự thật này đã xé vụn năm tờ giấy kia, như phát điên chạy ra ngoài.

Lúc này bên ngoài tiếng sấm càng lúc càng lớn, mưa to trút xuống àoạt, đập thẳng vào mặt Lam Lăng Nguyệt mà nàng không hề hay biết, trong một đêm nàng chẳng là ai cả, nàng phải trở về hỏi Trang ma ma, rốt cuộc nàng là ai, trong đầu không ngừng lặp lại những lời này hòng thôi miên bản thân quên đi sự tình tám năm trước, nhưng những con chữ trên tờ giấy mỏng như ma như quỷ chiếm cứ toàn bộ đầu óc của nàng, nàng giống như phát điên chạy về phía Lam phủ, ngay khi Lam Lăng Nguyệt chạy ra ngoài, Âu Dương Mặc Thiên cuống cuống đuổi theo, bất chấp cằn ô, hẳn chưa từng thấy Lam Lăng Nguyệt mất khống chế đến vậy, hẳn sợ nàng xảy ra chuyện.

“Lão thiên gia, chuyện này rốt cuộc là sao a a a ~.” Cơn mưa lớn chẳng chút kiêng dè nhấn chìm ký ức loang lổ vết máu ở Hoa đô, đôi mắt Lam Lăng Nguyệt mất phương hướng không chỉ một lần, nhưng ký ức của nàng lại càng lúc càng rõ rệt, ký ức bị niêm phong cất giấu kia bị chân tướng kích thích dần dần hiện ra, nhưng vẫn mơ hồ không rõ như cũ, chỉ một tràng tiếng khóc của tiểu hài.

Nàng vẫn để Trần Mai Tuyết truy tìm chân tướng nhưng hóa ra lại thối nát đến vậy, tám năm trước, Lam Lôi Ngạo chỉ là một thương nhân nhỏ, tám năm trước Hoàng thượng Âu Dương Diệp cải trang vi hành tới quán rượu mới mở của Lam Lôi Ngạo, trong lúc vô tình thoáng nhìn qua Thu Nhược Thủy, liền nhất kiến chung tình, sau khi biết được Thu Nhược Thủy là thê tử của Lam Lôi Ngạo, càng lúc càng say mê người thiếu phụ khuynh quốc khuynh thành này, cuối cùng dùng cái danh Hoàng thượng làm mồi nhử, vào ở Lam phủ, hơn nữa ép Lam Lôi Ngạo cho Thu Nhược Thủy uống tình dược rồi cưỡng bức, đêm hôm đó trời mưa cũng lớn như thế này, đêm đó trong uyển của Thu Nhược Thủy chết không ít người, đêm đó nữ nhi của Thu Nhược Thủy tận mắt chứng kiến bị dọa ngất, hơn nữa sau khi hôn mê, lại bị Lam Lôi Ngạo hạ độc, cuối cùng dưới sự van xin khổ sở của Thu Nhược Thủy, cuối cùng Lam Lôi Ngạo không xuống tay giết, sau đó Trang ma ma dẫn theo nàng xuất hiện, còn rốt cuộc sau cùng đã xảy ra chuyện gì cũng chỉ có Trang ma ma biết, mà ký ức trong đầu nàng liên quan đến ngày đó vẫn mơ hồ hazy, nhưng ít nhất Trần Mai Tuyết xác thực một chuyện, nàng không phải nữ nhi của Lam gia, nàng là do Trang

ma ma mang đến. Nàng muốn đi hỏi Trang ma ma, nàng muốn biết mình là ai.

Lúc Lam Lăng Nguyệt dùng cạn sức lực sắp về đến Lam phủ chợt thấy một chiếc áo khoác màu đen, hình dạng cực kỳ giống với Trang ma ma từ Lam phủ đi ra, hơn nữa còn lén lút thi triển khinh công như người bay về phía sau núi.

QUỶ VƯƠNG ĐỘC SỬNG SÁT PHI

Phi Nghiên
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Hồi Kết (Phần Cuối)

Lam Lăng Nguyệt không gọi bà, mà bám theo sau bà, nàng muốn biết rốt cuộc Trang ma ma che giấu đi đâu gì, nàng muốn biết chân tướng, nàng không muốn sống như một con con ngốc.

Lam Lăng Nguyệt theo sát Trang ma ma tới sau núi, lúc này mưa đã ngớt đi rất nhiều, Lam Lăng Nguyệt núp sau đồng đá ở bên, xuyên qua tảng đá nàng nhìn thấy Trang ma ma đứng đối diện với một nữ nhân cũng mặc màu đen cả người.

“Hoàn nương, rốt cuộc ngươi đã chịu lộ diện, ta đã rất cực khổ tìm ngươi đó.” Đôi môi đỏ mọng quyến rũ của hắc y nữ tử ở trong làn mưa càng tăng thêm vài phần khát máu.

“Nhiều năm không gặp, ngươi vẫn nhiều lời vô ích như thế, thức thời thì thả Thu Nhược Thủy và Lam Lăng Hạo ra, hai người bọn họ vô tội, ngươi đã giết bừa bãi nhiều người vô tội nhiều năm rồi, Phong Thần ngươi không sợ sẽ gặp báo ứng ư.” Lúc này Trang ma ma đã xé xuống mặt nạ da người, lộ ra một gương mặt khác, gương mặt này kìêu mỉ không kém tí nào với mẫu thân, hóa ra Trang ma ma tên thật là Hoàn Nương.

Lam Lăng Nguyệt cảnh giác nhìn nữ nhân đối diện Hoàn Nương, thì ra mục ta bắt mẫu thân và tiểu Hạo nhi để uy hiếp Hoàn Nương, mặc dù bọn họ đã không còn là người thân của nàng, nhưng nàng không muốn người đã cho nàng sự ấm áp bị tổn thương, định rời khỏi phía sau tảng đá cùng Hoàn Nương đối phó với mục nữ nhân kia, chẳng qua nàng vừa định đứng lên, lại bị Âu Dương Mặc Thần cả người ướm sừng ngăn cản, nàng giật mình hẳn đến từ bao giờ, vừa muốn mở miệng nói, lại bị Âu Dương Mặc Thần dùng động tác tay ra hiệu giữ im lặng.

“Tất cả chuyện này đều là do các người d ần ép, nếu như xuống địa ngục tất nhiên ta phải kéo theo các người, mau nói đưa con hoang kia đang ở đâu, có phải là con nhãi tên Lam Lăng Nguyệt không?” Phong Th ần cười càng thêm điên loạn, sát ý trong con người càng thêm n ồng đậm.

“Thối quá đi, chủ tử nhà ta và công tử thật lòng yêu nhau, chính lòng người tự biến thành ma, chính người đ ạn phương, còn đổi tên mình thành Phong Th ần? Phong Lệ Nh ã đ ồ ả đàn bà độc địa, người chẳng khác gì loại vút ch ồng bỏ con, thậm chí còn tự tay hạ cổ độc lên đưa con rút ruột để ra, người nhất định sẽ bị thiên lôi đánh, những năm qua người không có một chút hối hận sao?” Lúc này Hoàn Nương cũng bất chấp tất cả, giận dữ chỉ vào Phong Lệ Nh ã mặc đ ồ màu đen cả người giống mình nhiec mốc.

Rốt cuộc khi Phong Lệ Nh ã nghe được mấy chữ tự tay đ ầu độc đưa con rút ruột để ra bùng nổ, tức giận đ ầu khiến kiếm bổ v ề phía Hoàn Nương, trong miệng hùng hùng hổ hổ nói: “Nghịch chủng kia là nỗi sỉ nhục của ta, nó sống càng thống khổ, ta càng vui vẻ, ta chính là muốn cho Âu Dương Diệp biết hậu quả khi chiếm lấy ta, ta chính là muốn cho hắn nhìn thấy thân sinh cốt nhục của mình chịu đủ d ần vật mà bất lực, ta muốn hai gã nam nhân đã ru ồng bỏ ta và chiếm hữu ta nhận lấy cái giá phải trả thích đáng, ta sai chỗ nào chứ.”

Tiếng mưa rơi chen lẫn ân oán của hai nữ nhân, tiếng kiếm, nói lên mối thù oán giữa hai người, bên ngoài hai nữ nhân dùng mạng sống để giao đấu, thế giới hai người phía sau tảng đá lại hoàn toàn bị lật đổ, thân thể Âu Dương Mặc Th ần run rẩy, khi nghe thấy Hoàn Nương gọi người có thân hình hắn quen thuộc kia là Phong Lệ Nh ã, trong lòng hắn t ần tại một niềm hy vọng, hắn hy vọng nàng ta chỉ là ác nữ giống với người ngạch nương dịu dàng của hắn, nhưng khi nghe được nữ nhân kia gọi ra tên của Âu Dương Diệp, hắn không còn cách nào tự dối gạt mình được nữa, hóa ra vị ngạch nương mà hắn mong nhớ mười sáu năm không những còn sống, mà còn là đầu lĩnh của một tổ chức th ần bí, hóa ra hắn chỉ là một công cụ để trả thù, càng khiến hắn đau khổ đến không thở nổi chính là, người khiến hắn phải chịu sự d ần vật dày vò mười sáu năm lại chính là người mẹ sinh ra mình, đây là sự mỉa mai lớn đến mức nào, xem ra hắn chẳng mạnh mẽ hơn Lam Lăng Nguyệt là bao, trở thành ch ặt vật đến thế.

“Người vẫn ổn chứ.” Lúc này thần trí của Lam Lăng Nguyệt đã khôi phục lại một ít, nghe thấy cuộc đối thoại giữa hai người cũng biết người bị hạ độc, bị sử dụng như một công cụ bên trong là Âu Dương Mặc Thần, trong lòng không khỏi nhĩn thêm vài phần thương xót.

“Quen rồi, ta chẳng thà bà ta đã chết.” Âu Dương Mặc Thần không biết cảm xúc hiện giờ của hắn nên dùng cái gì để hình dung, bị đả kích đến mất cảm giác máu di chuyển, hắn thật sự muốn chính miệng hỏi nữ nhân đã vứt bỏ mình những năm qua bà ấy sống yên lòng sao?

Vì Hoàn Nương bị nội thương trong mắt, Phong Lệ Nhã không ngừng ép sát, hạ quyết tâm muốn cùng ả ta cá chết lưới rách, ít nhất dọn sạch chướng ngại cho tiểu chủ nhân, chỉ là nghĩ tới sẽ không thể gặp mặt tiểu chủ nhân lần cuối trong lòng có chút tiếc nuối, nhưng dẫu sao chuyện nằm ngoài dự kiến, sau đó lấy ra hai kim châu* giấu trong tay áo, bên trong kim châu này có chứa kịch độc, chỉ cần nổ trên mặt đất, kẻ hít vào sau nửa canh giờ sẽ có thể mất mạng.

(Kim châu: Viên tròn màu vàng.)

Hoàn Nương thừa lúc Phong Lệ Nhã đâm thương tay của mình, vẽ mặt thỏa mãn làm nổ một viên kim châu trên người Phong Lệ Nhã, chướng khí độc kim châu bị hít vào phổi, trong chớp mắt Phong Lệ Nhã cảm thấy có chút choáng váng, lúc Hoàn Nương đang chuẩn bị cơ hội đâm xuyên trái tim của Phong Lệ Nhã, Âu Dương Mặc Thần cũng theo đó đi ra từ phía sau tảng đá, cho dù hắn làm bộ vô tình, nhưng không có cách nào trơ mắt nhìn người sinh ra hắn chết trước mặt hắn, cuối cùng hắn vẫn xuất chiêu lộ diện, ngay khi Hoàn Nương tính đâm xuyên trái tim Phong Lệ Nhã, chặt đứt đôi kiếm, bởi vì chưởng phong sắc bén, cũng đả thương Hoàn Nương, thân thể Hoàn Nương nhanh chóng ngã xuống.

Lam Lăng Nguyệt xông ra, đỡ lấy thân thể của Hoàn Nương, ánh mắt nhìn về phía Âu Dương Mặc Thần vô cùng phức tạp, tại sao hắn không để cho mình tự ý hành động, tại sao hắn vì cứu sinh mẫu độc ác kia mà đả thương Hoàn Nương.

“Tiểu thư, người đã đến rồi.” Lúc Hoàn Nương nhìn rõ người tới là Lam Lăng Nguyệt, thần sắc có một tia giãn ra, bà biết mạng mình sắp tận, chưởng phong vừa rồi của Âu Dương Mặc Thần đã đánh nát lục phủ ngũ tạng vốn đã lộn xộn của mình, bất quá trước khi chết có thể gặp được tiểu thư, bà không hối tiếc.

“Ha ha, thật sự là oan nghiệt, không giờ phút ta chết còn có thể gặp được nỗi sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời ta.” Mặc dù Phong Lệ Nhã đã niệm phong lại mệnh môn của mình phòng ngừa độc khí lan rộng, nhưng đã quá trễ, độc khí của Hoàn Nương đã tiến vào ăn mòn kinh mạch toàn thân của mẹ.

“Chỉ cần người không chết trước mặt ta, chết ở đâu không dính dáng với ta.” Âu Dương Mặc Thần quay mặt đi không nhìn nữ nhân người không ra người quỷ không ra quỷ đã sinh ra hắn còn hăm hại hắn.

“Kỳ thật ta thật sự hối hận, lúc người hai tuổi ta đã rất do dự, nhưng người nhìn rất giống Âu Dương Diệp, cuối cùng ta vẫn không nhịn được, tự tay hủy hoại người, ta không muốn mang theo oan nghiệt đi âm tào địa phủ.” Lúc Phong Lệ Nhã nhìn Âu Dương Mặc Thần, âm lãnh trong khóe mắt cũng chầm chậm rút đi, nàng chưa bao giờ hối hận vì hành động của mình, cuối cùng bà chọn lựa đẩy Âu Dương Mặc Thần ra, thôi thúc mẫu cố bên trong thân thể mình, từ vách núi phía sau nhảy xuống, dùng cách thức phát nổ chính mình để giải cổ độc thất sắc tử trong cơ thể của Âu Dương Mặc Thần.

Mẫu cố theo thân thể phát nổ của Phong Lệ Nhã mà biến mất, sau khi thân thể Âu Dương Mặc Thần trải qua sự giầy vò của bảy loại màu đỏ cam vàng xanh lá đen xanh lam tím, cuối cùng vẻ mặt cũng khôi phục lại bình thường, hắn nhìn nơi Phong Lệ Nhã nhảy xuống, hắn không hiểu động cơ để người phụ nữ kia làm vậy là gì, nhưng hắn biết bà ta thật sự hận chính mình, có thể nhận ra từ cách thức phá giải thất sắc cổ độc.

Hoàn Nương nhìn Phong Lệ Nhã dùng cách thức này chết đi, cười vang, cuối cùng mối thù tám năm đã được báo, bởi vì quá kích động, không ngừng ho ra máu.

“Hoàn Nương, người cố chịu đựng, bây giờ ta mang người trở về”
Đối với Lam Lăng Nguyệt mà nói Hoàn Nương là người thân duy nhất của mình.

“Tiểu chủ nhân, ta đã không còn năng lực bảo vệ người, tiểu chủ nhân trưởng thành, ta cũng có thể an tâm báo cáo lại cho chủ tử, ta đã không phụ lòng chủ tử, tiểu chủ nhân không chỉ sống sót, còn rất ưu tú, khụ khụ, tiểu chủ nhân, đừng khóc, những đi đâu Hoàn Nương nói tiếp theo người nhất định phải nhớ kỹ.” Hoàn Nương không ngừng ho, bà biết thời gian đã tận, muốn khi sắp chết có thể nói cho Lam Lăng Nguyệt chân tướng.

“Hoàn Nương, người nói đi, ta nghe.” Lam Lăng Nguyệt gạt lau nước mắt, lắng nghe lời của Hoàn Nương.

“Tiểu chủ nhân, mẫu thân ngài là thánh nữ của Thủy Mạn quốc, phụ thân thì lại là thái tử tiên nhiệm của Hỏa Linh quốc, bởi vì hai người bọn họ tự định chung thân, sinh ra người, sống ẩn cư năm năm, còn Phong Lệ Nhã là nữ nhi của quốc sư Hỏa Linh quốc, từ nhỏ đã thân thương trộm nhớ phụ thân ngài, sau khi bị phụ thân ngài cự tuyệt cưới mụ ta, nên có ý định giết mẫu thân của người, hơn nữa lúc mẫu thân người, chủ tử của ta Thủy Mạt Nhi bị tộc nhân đuổi tới, trên đường truy sát bị Phong Lệ Nhã cướp giết, mẫu thân người dùng mạng của mình bảo vệ người, ta tiếp nhận dẫn theo người lúc đó mới năm tuổi chạy trốn tới Kim Hoa quốc, một đêm kia ta tận mắt nhìn thấy tất cả sự việc phát sinh ở Lam phủ, lúc ta cứu nữ nhi của Thu Nhược Thủy, con bé đã bị đánh thuốc, sắp chết, ta dùng thuật thôi miên, thôi miên ký ức của hai người các người, sau đó dùng Phá Nhan đan biến dung mạo của người giống y đúc của nàng, lúc này người mới có thân phận Lam Lăng Nguyệt, cuối cùng bé gái kia vẫn là bị độc phát mà chết, sau đó ta chôn con bé, lợi dụng thân phận ma ma theo hầu trước mặt người, tiểu chủ nhân, những năm này không phải ta có ý định giấu giếm người, chỉ là chuyện này không được phép sơ sẩy một chút nào, xin tiểu chủ nhân tha thứ.” Hoàn Nương tỉ mỉ thuật lại tất cả chuyện năm đó, bà không muốn mang theo chân tướng vào trong quan tài.

Sau khi Lam Lăng Nguyệt biết được bí ẩn thân thế của mình, khoảnh khắc oán giận Hoàn Nương tan thành bọt biển, bà đã vì mình mà hy sinh

quá nhiều.

“Hoàn Nương, ta không trách người.” Lam Lăng Nguyệt yếu ớt nói ra, lúc này toàn bộ sức lực của nàng đều bị bí ẩn thân thể rút sạch.

“Có thể được tiểu chủ nhân tha thứ, đời này Hoàn Nương không hối hận, lệnh bài người đeo từ nhỏ là giáo chủ lệnh của Linh Sát, Hoàn Nương chết rồi, xin tiểu chủ nhân an táng Hoàn Nương dưới chân núi Thiên Sơn tông nơi Thủy Mạn quốc và Hỏa Linh quốc giao nhau, xem như là chấm dứt chấp niệm cuối cùng trong lòng ta. Linh Sát là do chủ tử lập ra, hy vọng tiểu chủ nhân kế thừa Linh Sát.” Sau khi Hoàn Nương nắm chặt tay của Lam Lăng Nguyệt, nhắm mắt lại, tay cũng thuận theo trượt rơi xuống.

“Hoàn Nương...” Nương theo tiếng đông tĩnh âm âm trên trời, Lam Lăng Nguyệt tâm liệt phết lay lay Hoàn Nương, nhưng người đã bảo vệ mình tám năm qua không hề tỉnh lại, mưa to không ngừng nghỉ gột rửa vết máu loang trên đất, Âu Dương Mặc Thần đứng tại chỗ, lúc hắn biết sinh mẫu của mình đã giết sinh mẫu của Lam Lăng Nguyệt, chân của hắn như thể nặng tựa ngàn cân, giờ đây hắn và Lam Lăng Nguyệt đang càng lúc càng cách xa.

“Nguyệt nhi, kìa em chế đau thương, Hoàn Nương ra đi rất thanh thản, bà không muốn nhìn thấy nàng như này, ân oán đời trước, để cơn mưa lớn xóa đi toàn bộ, tiếp tục sống, chúng ta...” Âu Dương Mặc Thần nhìn thấy sự quyết tuyệt trong mắt Lam Lăng Nguyệt, hắn sợ, hắn đã không còn gì cả, vốn chống đỡ bằng niềm tin tìm được ngạch nương, hiện tại chân tướng đã xé nát hắn, hắn chỉ còn Lam Lăng Nguyệt, nhưng hiện giờ dường như nàng sẽ không cho mình cơ hội nữa.

“Đừng nói nữa, người cảm thấy xảy ra nhiều chuyện như vậy chúng ta còn có thể ở cùng một chỗ sao? Chấn giữa chúng ta là ba sinh mạng đấy.” Lam Lăng Nguyệt cắt ngang Âu Dương Mặc Thần, trong lòng nàng biết tổn thương trong lòng Âu Dương Mặc Thần còn lớn hơn chính mình, hắn vô tội, nhưng hiện tại nàng thật sự rất khó để làm cho mình tỉnh táo lại, vừa nghĩ tới Hoàn Nương, Phong Lệ Nhã, còn sinh mẫu thân sinh ra mình nữa,

ba sinh mệnh máu chảy đần độn phân cách hai người bọn họ, nàng không có cách nào để tiêu tan, không cách nào bước chân ra nổi.

“Ta có thể chờ, thời gian có thể xóa nhòa tất cả, đó là người đời trước, chúng ta vô tội, ta sẽ đợi tới ngày nàng được giải thoát, một năm hai năm ba năm, mười năm, ta nguyện ý chờ đợi, Nguyệt nhi, ta yêu nàng, là nàng chọc ta, là nàng khiến ta yêu nàng, nàng đừng từ bỏ, dù cho muốn ta phải chờ, ta cũng đồng ý.” Âu Dương Mặc Thần cảm giác mình sắp phát điên rồi, hắn không muốn đánh mất, hắn thật sự không thắng nổi chữ yêu này.

Lam Lăng Nguyệt sửng sốt, nhìn thấy Âu Dương Mặc Thần thống khổ, tâm cũng bị bóp đau dữ dội, hắn đột ngột thổ lộ khiến vìên mắt của Lam Lăng Nguyệt ẩm ướt, nàng bị Âu Dương Mặc Thần mạnh mẽ ôm vào trong lòng, Âu Dương Mặc Thần cuồn cuộn đã cạy mở đôi môi của Lam Lăng Nguyệt, giống như muốn đem nàng tiến nhập vào xương tủy của chính mình, dưới cơn mưa to hai người hôn nhau say đắm.

“Âu Dương Mặc Thần, nếu như sau ba năm, ta tiêu tan, ven hồ sau núi chờ ta, ta sẽ gả cho ngươi, nếu như sau ba năm, không tiêu tan, chúng ta cả đời không gặp.” Lam Lăng Nguyệt nói bên tai Âu Dương Mặc Thần xong, đẩy hắn ra, sau đó ở trong căn nhà tranh sau núi bắn pháo tín hiệu của Quỷ Trung đường, chờ Hoa Ngạo Tuyết dẫn người tới, Lam Lăng Nguyệt đi theo Hoa Ngạo Tuyết nâng thi thể Hoàn Nương, rời khỏi tầm mắt của Âu Dương Mặc Thần.

Dựa theo ý nguyện của Hoàn Nương sai người mai táng bà ở dưới chân núi Thiên Sơn tông, Lam Lăng Nguyệt thì lại mang theo lệnh bài Linh Sát làm Linh Sát giáo chủ, cũng dẫn dắt giáo chúng đi tới Phong đường, giải cứu Thu Nhược Thủy và tiểu Hạo nhi, hơn nữa nhân lúc Phong đường như rối loạn, thu phục Phong đường, sát nhập vào Quỷ Trung đường, cùng với Linh Sát, hai đường một giáo sát nhập, Linh Sát thành đệ nhất đại giáo trên giang hồ, vượt qua cả địa vị của Thiên Sơn tông trong năm nước, nhưng khi Bách Diệp biết giáo chủ Linh Sát là quý nha đầu Lam Lăng Nguyệt, vui đến quên trời quên đất, gặp người liền đổi giọng không nói ông là Thiên Sơn tông chủ nữa mà bảo rằng ông là sư phụ giáo chủ Linh Sát.

Còn Hắc Phong sau khi biết độc của đồ đệ mình đã được giải, về mặt ngắn gọn cảm khái có người kế tục rồi, chẳng qua khi biết ước định giữa hắn và Lam Lăng Nguyệt, nét mặt lo lắng, đồ đệ vất vả lắm mới thông suốt, đường tình lại gặp ghen.

Còn sau khi Thu Nhược Thủy và tiểu Hạo nhi được cứu ra, được Lam Lăng Nguyệt sắp xếp ở trong một hào trạch tại Kim Hoa quốc, Lam Lăng Nguyệt chưa bao giờ nhắc tới việc nàng đã biết hết chuyện trước mặt Thu Nhược Thủy, mà vẫn giống như trước coi bà và tiểu Hạo nhi là người thân của mình, bởi vì bọn họ đối với nàng đã vượt quá giới hạn huyết thống rồi, trong ba năm, Lam phủ sa sút hoàn toàn, Lam Ngũ Yên hóa ngọc, Kiều di nương bệnh chết, Lam Lôi Ngạo phát độc, còn Lam Khê Thiến và Hoa di nương thì bị bán vào thanh lâu, thân phận thấp kém.

Nhoáng cái đã ba năm trôi qua, trong ba năm này, Lam Lăng Nguyệt không gặp qua Âu Dương Mặc Thần, chỉ mơ hồ nghe nói, hắn giao lại binh quyền, mơ hồ nghe nói hắn và Ôn Vân Mặc tu thân dưỡng tính ở Bách Thảo đường, mơ hồ nghe nói Hắc Phong bị hắn chọc tức bỏ đi biết bao lần, nhưng mấy cái nghe nói này nọ lại là niềm vui để nàng giết thời gian mỗi ngày.

“Ba năm, Nguyệt nhi, mặc dù mẫu thân không biết rốt cuộc ba năm trước đã xảy ra chuyện gì, kể từ ngày đó sau khi con trở về đến giờ cũng chẳng cười lần nào, mẫu thân biết người con yêu là Thần vương, nếu như yêu, vậy đi gặp hắn đi, có xảy ra chuyện lớn thế nào, chỉ cần trong lòng có yêu thì nhất định sẽ vượt qua.” Đạo gần đây Thu Nhược Thủy thấy số lần Lam Lăng Nguyệt ngần ngại càng tăng, thờ dãi, càng lúc càng nhìn không thấu nữ nhi, nàng càng lúc càng buồn thương, nghe Đông Thanh và Hạ Ca nói Nguyệt Nhi là vì nhớ Âu Dương Mặc Thần, các nàng lại không tiện nói chủ tử, thế là Thu Nhược Thủy nhận lấy phần việc này mà tới.

“Mẫu thân con hiểu, kỳ thực con đã nghĩ thông suốt lâu rồi, hôm nay con có việc, buổi trưa mọi người không cần chờ con dùng bữa, mọi người cứ ăn đi.” Lam Lăng Nguyệt nhớ tới hôm nay là ngày ước định, chỉ là không biết hắn còn nhớ không? Cuối cùng nàng quyết định đánh cược một lần.

Nhìn Nguyệt nhi ôm tiểu Hỏa nhi chạy băng băng, Thu Nhược Thủy cười, ba năm trước, lần đầu tiên tới uyển này bà đã biết nàng không phải nữ nhi của mình, nhưng nàng không nói thẳng ra, bởi vì nàng rất yêu thương nữ nhi này.

Mà lúc này ở sau núi, một nam tử mặc bộ y sam màu trắng đang đeo đuôi dai dẳng với một nữ tử mặc đồ đỏ phía đối diện, nói là giao đấu, chỉ bằng nói liếc mắt đưa tình, chờ đến khi hai người bay tới bên cạnh đậ̀n hoa đào.

Hồng sam kì ầu diễm trên người Lam Lăng Nguyệt nhẹ phất bay trong gió thu, trong lòng ôm một con báo mắt đỏ, môi đỏ mọng nhẹ nhếch lên một tia nghi ền ngẫm: “Đường đường là vương gia lại từng bước ép sát, đeo đuôi không dứt như vậy, chẳng lẽ thật sự coi trọng bản tiểu thư.”

“Bản vương có một giao dịch muốn làm cùng nàng.” Hắc ngẩng đầu lên đối diện với đôi mắt đẹp lười nhác của nàng, ba năm, nàng vẫn làm cho người ta vui vẻ thoải mái như xưa.

“Rửa tai lắng nghe.” Đôi bàn tay trắng nõn của nàng không biết đã lấy dính bao nhiêu máu tươi từ sớm, nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt, không biết sợ là gì, huống chi là yêu cầu của hắn.

“Gả cho ta, lấy thiên hạ làm sính lễ, từ chối ta, lật đổ thiên hạ truy đuổi đến cùng.” Trong con ngươi bá đạo của hắn lộ ra nét nhu tình.

“Lý do thú ta?” Nàng hạ mí mắt, môi đỏ mọng khẽ mở.

“Bản vương thiếu một vương phi, nàng rất phù hợp.” Hắn khó chịu mấy năm nay nàng luôn thu hút sự chú ý của những kẻ khác, quyết định chỉ sủng ái duy nhất một người, hắn đã đợi ba năm, trong ba năm này chỉ cần nghe thấy bên người nàng xuất hiện đồ chó đồ mèo nào hắn sẽ cảm thấy vô cùng không thoải mái.

“Đúng lúc quá, ta lại đang thiếu chăn sưởi, chàng vô cùng thích hợp.” Có nam nhân, lại còn được làm Vương phi, sao nàng lại không chấp nhận chứ.

Trong sự b ằng b ềnh phía sau núi, hai người thoải mái cười rộ, mặc dù đã mu ộn ba năm, nhưng cuối cùng tình yêu của hai người bọn họ cũng đ ơm hoa, trên đ ỉnh núi phía sau, Lam Lăng Nguyệt tựa vào lòng Âu Dương Mặc Th ần, nhìn con đường khúc khuỷu dưới chân núi, mặc dù đường lên núi gian nan vất vả, nhưng phong cảnh trên núi thật đ ẹp đ ẽ, giống như tình yêu của bọn họ vậy, mặc dù quá trình gian khó, nhưng mùi vị hạnh phúc ngọt ngào vô cùng.